Teresa Medeiros

The New York Times Best Seller

Đóa hồng xôn xao

AMAK

Đóa Hồng Xôn Xao

Teresa Medeiros

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

TABLE OF CONTENTS

Tựa đề
Mở Đầu
Phần I - Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Phần II - Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Phần III - Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33

MỞ ĐẦU

C ao nguyên Scốt-len

1718

Sabrina Cameron cọ một trong những cụm hoa hồng trà của mẹ dưới chiếc mũi hỉnh lên của mình. Những hạt phấn hoa nhỏ xíu cù vào lỗ mũi cô bé. Cô bé hắt hơi, rồi bụm bàn tay mũm mĩm lên mồm và chui tọt vào trong bờ giậu.

Cái người MacDonnell đó đang đến, và chỉ một cử động bất cẩn cuối ngày có thể thấy cả người cô bé tan ra trong nồi thịt hầm của nhà Cameron cho mà xem.

Cô bé rùng mình kinh hãi. Những người MacDonnell thường xuyên ghé thăm hầu hết những cơn ác mộng trong cuộc đời ngắn ngủi của cô bé. Họ là những tên khổng lồ hung tợn, các anh trai cô bé thì thầm qua ánh nến, mang trong mình một nửa đàn ông và một nửa dã thú. Những sinh vật phủ đầy lông lá đi trên hai chân và không mặc gì ngoại trừ những tấm da thú mới lột. Bọn trẻ trong Thung Lũng Cameron run lên hãi hùng vì chúng, và những người đàn ông trưởng thành cẩn thận không đi lang thang xa khỏi làng sau lúc nhá nhem.

Vào những đêm không trăng, khi bầy chó săn gầm gừ và tru lên quanh những bức tường của trang viên, là lúc một tên MacDonnell đang đi săn trong những khu rừng tăm tối, tìm kiếm những cậu bé hoặc cô bé không vâng lời để mang về hang động của hắn.

Sabrina nhón tay vén những tán cây rậm rạp quan sát. Mẹ cô bé đang quỳ bên rìa lối vào khu vườn, xới đất quanh những bụi hồng với chiếc bay bạc. Tia nắng phản chiếu qua những đám mây trĩu nặng hơi nước chuyển thành ánh đỏ đổ tràn trên mái tóc trải dài. Một đàn những chú chó con mặt nhăn như khỉ nép vào chiếc áo choàng bị bỏ đi của bà.

m thanh càu nhàu lẫn trong tiếng cười rúc rích nghe như một lời cảnh cáo khi cánh cổng sắt mở cái rầm và các anh trai của Sabrina chạy rầm rập vào trong vườn. Brian cưỡi lên vai của Alexander, hét tướng lên và đánh anh trai bằng một cành thanh lương trà. Những tiếng rú của Alex chuyển sang rên rỉ. Cậu cong lưng, hất đứa em trai nhỏ lên đám cỏ trơn mượt. Hai cậu bé lăn tròn, khóa chặt lấy nhau trong cuộc chiến, lao thẳng vào những nếp ở chân váy của mẹ chúng.

Elizabeth Cameron gỡ cả đống những búi tóc xoăn màu dâu tây vô tổ chức với kĩ năng từ việc thực hành trong suốt mười năm qua. Những cậu bé bị mắc vào áo chẽn của nhau, thành ra phải bẽn lẽn đầu hàng.

Người mẹ lay chúng dịu dàng, trọng âm trong giọng Anh của bà hầu như nghe không rõ khi buông lời phiền muộn. "Mẹ nên đập hai cái đầu nhỏ bé ương bướng này lại với nhau mới phải. Các con muốn em gái các con học theo những trò tinh nghịch này sao?"

Bà chùi lên bãi cỏ những vết bẩn sau khi lấy tay lau sạch chúng khỏi phần đầu gối của những chiếc quần ngắn vải sọc sặc sỡ mà các con bà mặc. Brian đáp lại mẹ sự giúp đỡ của mình bằng cách phun nước bọt lên lòng bàn tay rồi chùi vết bùn dính trên má mẹ.

Alex đá các gót chân của cậu lại với nhau, âm r trong giọng scốt của cậu tủa ra nghe chừng quan trọng lắm. "Papa gửi chúng con đến với một lời nhắn. Cái tên MacDonnell đó đang đến mẹ ạ."

Brian thả vào bờ rào đang rung rung một cái liếc nhẹ. "Và họ nói hắn ta đói. Với khẩu vị ưa thích là những bé gái tóc đen."

Sabrina trườn ra khỏi chốn náu mình của cô bé. "Anh có nhìn thấy hắn không? Hắn thực sự phủ

đầy lông từ đầu tới chân à?"

"Ừa, và hắn có những cái răng ranh nhọn hoắt, xòe-tua-tủa-máu-nhỏ-tong-tỏng nữa đó." Alex co tay thành hình móng vuốt và nhe răng ra với cô bé.

"Alex!" người mẹ gắt. "Ngừng việc nhồi đầy những chuyện tầm phào vào đầu em con đi."

"Nghe lời mẹ con đi, con trai." m r du dương nổ lách tách quanh đầu của họ. "Đôi tai bé nhỏ của công chúa của bố giờ rõ ràng đã ngập tràn những lời tầm phào rồi."

"Papa!" Sabrina nhào vào lòng người đàn ông đứng ở cổng.

Sự xuất hiện của thủ lĩnh Cameron dường như choán hết chỗ của bức tường quanh vườn khi ông cúi xuống đón cô con gái độc nhất nhảy vào lòng mình. Cô bé là một bản sao nhỏ xíu của ông như thể ông đã tự điêu khắc cô bé bằng chính đôi tay của ông vậy. Đôi mắt xanh thẫm của cô bé lấp lánh dưới hàng mi màu khói xám. Khi Sabrina hôn đánh chụt vào hàm râu của ông, ông nháy mắt với vợ mình qua những lọn tóc đen mượt của cô bé.

Sabrina xoắn xoắn đám lông ngực lọt ra khỏi chiếc áo chẽn của cha. "Có thật là, Papa, rằng những người MacDonnell có những chùm lông vĩ đại trên bàn chân và tất cả những cái thìa của họ đều đẽo từ xương người không ạ?"

Alex và Brian đấm vào đứa kia, tắc nghẹn những tiếng cười khúc khích.

"Có lẽ con nên hỏi vị khách của chúng ta khi cậu ấy đến." Thủ lĩnh Cameron nhìn trừng trừng vào hai con trai. "Cho đến lúc ấy, đừng để ý đến những chuyện nhảm từ mấy đứa ngốc này nghe con."

Khi ông cúi xuống nhìn Sabrina, cô bé ngước lên ông, một lời thì thầm thoát ra từ hy vọng sâu thẳm ngây thơ của cô bé về cái người MacDonnell ấy. Nhưng ông đã bước về phía vợ mình.

Đặt một nụ hôn lên đôi môi của bà. "Anh nợ em, Beth, bởi đã đồng ý cho cậu bé đó đến. Nếu thủ lĩnh MacDonnell có thể tin anh nuôi dưỡng được con trai ông ta trong suốt mùa hè, có lẽ ông ta cũng có thể học được cách tin anh trong những vấn đề khác."

Alex lấy que chọc một con giun. "Papa lệnh cho tụi con phải đối xử tốt với thằng bé đó. Cha nói rằng chúng con phải khiến cậu ta cảm thấy thoải mái và không được đề cập đến sự thật rằng cha của cậu ta là một tên khốn xảo trá giống như đã moi ruột một người đàn ông đang ngủ và nướng ruột của ông ta lên như—"

Trước ánh mắt sửng sốt của vợ, thủ lĩnh Cameron bịt tay lên mồm Alex. "Anh chưa bao giờ nói thế. Thằng bé hẳn phải nghe được từ một trong những chiến binh của anh."

Brian nhận lấy cơ hội Alex đang bị giữ chặt để véo một cái đau điếng vào đùi anh trai mình. Alex ôm lấy cậu, những quả đấm bay vèo vèo. Sabrina bước lững thững khỏi con đường mòn và ngã lộn nhào vào những con chó con đang ngủ, những kẻ đã thức dậy với một dàn hợp sướng ăng ẳng điếc lỗ tai.

Từ nơi cô bé nằm dài trên cỏ, lần đầu tiên Sabrina trông thấy cậu bé ấy. Sự im lìm của cậu ấy là tuyệt đối. Cô bé không tài nào biết được cậu ta đã đứng ở đây bao lâu, quan sát họ. Qúa lâu nếu như sự buồn rầu đặt trọn trên quai hàm của cậu ấy là một biểu hiện nào đó.

Hiếu kỳ thắng ngay sợ hãi. Cô bé lồm cồm bò dậy. Người MacDonnell này có rất nhiều lông, nhưng hầu hết chúng rũ xuống một góc hoang dại, màu hung hung qua vai của cậu ta. Chiếc áo da lông thú của cậu ta không phải còn tươi nguyên hay nhỏ tong tỏng máu, mà có mùi và vài chỗ còn để trần. Mồ hôi và đất bám lên mặt cậu ta và cáu bẩn đôi chân trần thò ra bên dưới chiếc xà cạp. Một chiếc túi rách rưới đeo trên một bên vai. Với Sabrina, cái người MacDonnell này không hề trông đặc biệt hung dữ.

Nhưng khi cô bé rón rén lại gần cậu ta, cô bé đã nhận ra mình sai. Sức lực hoang dã tiềm tàng cuộn lên trong thế đứng của cậu ta. Cậu ta nhắc cô bé nhớ tới một con thú, hoang dã và nguy hiểm hơn nhiều khi bị dồn tới chân tường. Mũi cô bé xoắn lại trước mùi thơm sinh động của cậu ta. Cậu ta có mùi tươi mát của đất nồng và ánh nắng như thể cậu ta đã dành hơn một đêm ngủ dưới những tán thông vậy. Da cậu ta nâu bóng, đôi mắt xanh lá mướt màu của những thảm cỏ vào một ngày mùa hạ. Tia sáng thông minh le lói chiếu ra từ đôi mắt sâu ấy không thể nào chối bỏ được.

Cô bé nhún nhảy về phía trước và nhún mình vụng về. "Chào cậu. Mừng cậu đến nhà Cameron."

Những cú đòn giữa Alex và Brian kết thúc bằng một tiếng thịch nhẹ nhàng. Cái chợ của những chú cún chuyển thành những tiếng rên rỉ. Với một cái giật nhẹ mi mắt đầy ngạo mạn của cậu ta trong điệu bộ của một đức vua tự hào, cậu nhỏ nhà MacDonnell xua đuổi Sabrina như thể cô bé là con ốc sên đã rẽ lối ra từ đám đất trên chân cậu ta vậy. Đôi má cô bé nóng bừng.

Ngọn lửa bừng lên đó nguội lạnh khi đôi bàn tay cha đặt lên hai vai cô bé. "Con gái ta đã thay ta nói lời chào mừng của chúng ta rồi. Hoan nghênh đến nhà Cameron, cậu bé."

"Tôi không phải cậu bé của ông," cậu ta quát lên. "Tên tôi là Morgan Thayer MacDonnell, con trai của Angus MacDonnell và là người thừa kế của cương vị thủ lĩnh gia tộc MacDonnell."

Sabrina rất ấn tượng bởi số lượng cụm từ "MacDonnell" cậu ta cố gắng nhét vào trong một câu. Cậu ta đứng thẳng đến nỗi xương sống của cô bé cảm thấy đau. Cô bé thử mỉm cười với cậu ta. Cậu ta nhìn đi chỗ khác. Brian và Alex nháy mắt với cậu ta, cái nhìn chằm chằm của hai cậu bé có vẻ đo lường nhưng không hề có ác ý.

"Chúng ta hy vọng cậu sẽ cho chúng ta vinh dự khi xem nhà Cameron như nhà của cậu cho tới cuối hè," cha của cô bé nói.

"Không thể đến quá sớm một cách chết tiệt với tôi," cậu bé lầm bầm trong giọng r đặc sệt đủ để cắt bằng một lưỡi dao.

Thủ lĩnh Cameron mở mồm định nói, nhưng vợ của ông vẫy tay cho ông im lặng. Bà là người duy nhất nhận ra Morgan đã giữ chặt cho quai hàm của cậu khỏi run rẩy.

Elizabeth bước đến và dịu dàng đặt tay lên má cậu. "Tôi dám chắc cậu sẽ nhớ cha và mẹ, phải không, con trai?"

Cậu hất văng tay bà ra. "Chưa bao giờ tôi có mẹ và tôi sẽ không cần một người lúc này. Đặc biệt không phải một người đàn bà Anh chết tiệt." Sabrina không hiểu câu đó, nhưng mẹ cô bé tái nhợt.

Cậu ta không hề run sợ khi bóng của thủ lĩnh Cameron đổ dài trên người cậu ta. Ông đứng hiên ngang, đôi mắt rực sáng một ngọn lửa xanh lạnh lẽo. Cậu ta phải ngẩng cổ để nhìn vào mắt thủ lĩnh Cameron, nhưng cậu ta đã làm thế. Brian và Alex cười rúc rích. Sabrina bịt mắt lại và hé nhìn qua những ngón tay của cô bé, tự nhủ với bản thân một cái bạt tai là điều chắc chắn cho hành động láo xược này.

Nhưng chiếc lông mày giận dữ của cha cô bé chầm chậm giãn ra trong điệu bộ thích thú. Ông chạm vào mái tóc rối bù của Morgan; cậu bé quá choáng váng liền hụp xuống. "Nói y như một người nhà MacDonnell đích thực, cậu bé à. Một chiến binh được sinh ra và mang dòng máu giống y như cha của cậu. Cậu sẽ rất hợp với nhà Cameron cho xem."

Morgan run lên trong giận dữ. "Tôi chỉ hợp với người MacDonnell thôi. Tôi ghét nhà Cameron các người."

Tiếng rúc rích của Brian và Alex vỡ ra thành tràng cười bất tận. Morgan quay ngoắt về phía

chúng, hai nắm tay siết chặt. "Làm sao chúng mày dám cười vào mặt một người MacDonnell, hả mấy con chồn còi lấm tấm tàn nhang kia? Tao nên đấm cho răng rụng xuống họng hai đứa chúng mày!"

Hai đứa bé thấy lời đe dọa mới này còn hài hước hơn. Chúng gập đôi người lại, bám chặt lấy nhau mà cười. Trước khi người mẹ có thể khiển trách được hai đứa, Morgan lao ra khỏi vườn, bỏ mặc vị thủ lĩnh Cameron đứng trơ trọi trước cánh cổng.

"Này cậu ơi! Này cậu ơi!" Sabrina gọi. Nếu cái cậu nhà MacDonnell đó không quý Brian và Alex, có lẽ cậu ta sẽ không khinh thị cô bé đơn giản chỉ bởi cô bé là con gái.

Không một lời giải thích, cô bé chui qua hàng rào và trườn dưới bức tường theo sau cậu bé.

"Sabrina!" Elizabeth hét lên.

Thủ lĩnh Cameron nắm lấy tay vợ mình. "Cứ để cho con bé đi. Nếu ai đó có thể khiến một người MacDonnell thô lỗ yêu quý mình, chính là đứa bé này."

Tìm thấy một cái hốc nhỏ trong dàn dây thường xuân quấn dọc theo bức tường, lãnh chúa của gia tộc Cameron cố rướn mình lên và nhìn theo hai dáng hình nhỏ bé đang đuổi nhau băng qua đồng cỏ rợp bóng của những đám mây xám trôi dập dềnh theo gió.

"Chúa đi cùng con, công chúa," ông thì thầm. "Cha sợ con sẽ phải cần tất cả mưu chước của người và của chính con mới được."

"Này cậu ơi! Đợi đã, làm ơn đi mà, cậu ơi! Đợi mình với!"

Đôi chân mập mạp của Sabrina nảy lên nảy xuống. Tiếng kêu của cô bé càng làm cô bé thêm hổn hển. Mặt trời núp mình sau những đám mây dày đặc và cậu bé chỉ còn là một chấm sẫm màu tan dần vào khu rừng. Cô bé trong lòng tự thêm mục chạy khỏe vào cái danh sách tài năng của cậu ta trước khi vấp hai đầu gối ê ẩm, bỏng rát của mình vào một gốc cây phủ đầy dương xỉ. Trước cơn mưa đang đến dần, cô bé bò dậy và chạy hết sức theo cậu ta vào cái bóng râm âm u của một cây sồi sừng sững. Một rễ cây xoắn lại quanh gót chân cô bé, khiến cô bé ngã bổ nhào.

Cô bé dịch mông và phấn khởi nhận ra mình đang nằm trên đáy của một con mương với chiếc váy tốc lên đến đầu.

"Có phải tất cả người nhà Cameron các người đều bị nguyền rủa mắc chứng ngu đần lẫn cứng đầu không?"

Sabrina thò đầu ra khỏi thân váy dưới của cô bé. Morgan MacDonnell đứng phía trên cô bé với đôi cánh tay đan chéo, nhìn chằm chằm xuống dưới mũi cậu ta vào mọi thứ được cho rằng sẽ nép vào an toàn dưới áo choàng của cô bé.

Cô bé kéo váy xuống rồi chìa tay ra. "Xin chào cậu."

Cậu ta giật tay kéo cô bé lên, rồi lau tay vào cái áo chẽn bẩn thỉu của cậu ta như thể chạm vào cô bé làm dơ tay cậu ta vậy. "Tên tôi không phải là Cậu. Tôi là—"

"— Morgan Thayer MacDonnell," Sabrina phát âm một cách nghiêm trang, "con trai của Angus MacDonnell và là người thừa kế chức thủ lĩnh. Cậu chỉ hợp với người MacDonnell và ghét tất cả người nhà Cameron. Và mình là Sabrina, con gái của Dougal Cameron."

"Chả có cái quái gì phủ nhận chuyện đó cả." giọng Morgan nghẹn lại đầy cay đắng. "Cô đã có hình ảnh con quỷ của chính cô rồi."

Sabrina cau mày, lục lọi trong trí nhớ vài vùng đất có thể hai đứa đã từng gặp gỡ. "Cậu có thích mấy con giun không?"

"Không."

"Có lẽ là bọ cánh cứng?"

"Những chiến binh không có thời gian cho mấy thứ vớ vẩn."

Cái cau mày của cô bé sâu thêm. Brian và Alex có thời gian với mấy con giun, bọ cánh cứng và cả những con nhện mà hai anh ấy rất thích thú thả chúng lên giường của cô bé nữa. Có thể cô bé nên hỏi thẳng cậu ta nếu cậu ta thực sự có những chùm lông mọc trên chân. Nhưng sự dữ tợn hằn trên quai hàm cậu ta làm cô bé mất hết can đảm. Hàng lông mi dày, màu hung đỏ che đi đôi mắt của cậu ấy.

"Vậy cậu thích cái gì?"

"Những trận đánh nhau. Kiếm. Súng." Đôi môi hờn dỗi hé mở để lộ một hàm răng trắng thẳng tắp, không có một cái răng nanh nào giữa chúng. "Chiến thắng."

Sabrina cảm thấy hơi bị lóa mắt, như thể mặt trời đã chịu trườn ra khỏi đám mây cứng đầu vậy. Được khuyến khích bởi nụ cười của cậu ấy, cô bé đặt bàn tay lên cánh tay của cậu. "Ở đây ngay lúc này. Mình tin rằng chúng ta sẽ trở thành bạn. Mình đã thích cậu cực kì mãnh liệt rồi ấy."

Cậu bé nhìn chĩa xuống những ngón tay mập mạp ngắn tí đang ôm lấy cánh tay của cậu. Cả đời Morgan chưa từng biết ai ngoại trừ gia tộc mình và kẻ thù. Một hàng dài cảm xúc bày binh bố trận bập bùng qua đôi mắt xanh mướt của cậu bé. Sốc. Sợ. Không chắc chắn. Ước ao.

Cậu giật mạnh tay mình khỏi cô bé. "Tôi không phải bạn cô. Và tôi không thích cô."

Nụ cười của cô bé mong manh nhưng không hề héo đi. "Tại sao, đương nhiên cậu thích mình rồi! Tất cả mọi người đều thích mình. Papa nói rằng mình có thể dụ được những chiếc ria lìa khỏi một con mèo hoang đấy."

Đôi mắt của Morgan tối sầm. Sabrina bước lùi về phía sau. "Cô không hiểu cái gì sao, cô bé?" cậu ta hỏi. "Tôi không thích cô. Tôi không thích các anh cô. Và tôi chắc như quỷ rằng tôi không thích người đàn bà Anh mẹ cô và ông bố con hoang giàu-có-bẩn-thỉu của cô."

Đôi mắt Sabrina ầng ậch nước mắt. Sự chiều chuộng cả đời cô bé nhận được không hề chuẩn bị cho cô bé trước nỗi hiềm thù của cậu ta. Lời nói của cậu ta không hề chứa những câu chọc nghẹo vốn không hại đến ai như các anh trai cô bé.

Cậu ta khoát tay trong một điệu bộ khinh thường. "Cứ khóc đi. Tôi chả mong chờ gì hơn một đứa bé ngớ ngẩn đâu."

"Tôi không phải đứa bé! Tôi sáu tuổi rồi!"

Cậu ta bước về phía cô bé. Sabrina đứng vững trên mặt đất cho tới khi cậu ta đưa tay ra và đẩy nhẹ ngực cô bé. Cô bé bất ngờ ngồi bệt xuống đám lá. Nước mắt trào ra khỏi đôi mắt cô bé.

Cô bé lồm cồm bò dậy, lau mắt và cố nén tiếng thổn thức. Cô bé chạy lên bờ dốc, nấc từng tiếng. "Papa sẽ không thích chuyện cậu đẩy tôi đâu."

Tiếng cười chễ giễu của Morgan bay vòng vòng quanh cô bé. "Tôi dám nói ông ta sẽ không thích đâu. Chạy về với papa của cô đi, công chúa. Mách lẻo về tôi đi. Nói với ông ấy thằng bé láo xược đó đã đẩy cô ngã và làm méo mó niềm kiêu hãnh quý báu của cô đi. Có lẽ ông ta sẽ quẳng tôi vào ngục của ông ta cho tới mục xương như cha của ông ta đã làm với ông tôi vậy. Hoặc chặt đầu tôi như lão già Eustace Cameron đã làm với Lachlan MacDonnell ấy."

Sabrina dừng lại. Lưng cô bé ưỡn thẳng. Lôi lại từng inch lòng tự trọng cô bé có thể tập hợp từ thân hình bé nhỏ của cô bé, cô bé đối mặt với cậu ta, điên tiết sụt sịt. "Ồ, không, Morgan

MacDonnell. Tôi không phải đứa bé và tôi sẽ không mách lẻo về cậu đâu. Chả cái thá gì cậu có thể làm để tôi mách lẻo cả. Và tôi thề với cậu, cậu sẽ không bao giờ khiến tôi khóc được nữa đâu. Mãi mãi tôi sẽ không rơi một giọt nước mắt vì một thằng bé hư hỏng. Cậu — cậu —" Trong vốn từ lăng mạ bị hạn chế của cô bé không chứa đựng một từ nào đủ đê hèn để dành cho cậu ta. "— cái đồ MacDonnell!"

Cô bé dậm chân bước khắp quãng đường còn lại ngược lên con dốc, bấm chặt những ngón chân và túm lấy các rễ cây chồi lên mặt đất để khỏi trượt xuống chân cậu ta. Cô bé bò lên mép của con mương, theo đuổi những lời nguyền lũ lụt bằng tiếng Gaelic mà tốt hơn hết là cô bé không nên hiểu.

Những hạt mưa to tướng đầu tiên trút loạn xạ lên cô bé khi dừng lại để nghỉ giữa lúc đang chạy. Tiếng sấm ầm ầm át đi âm thanh đứt quãng từ phía con mương khi Morgan MacDonnell, người thừa kế chức thủ lĩnh của gia tộc MacDonnell, vòng đôi cánh tay mảnh khảnh quang một thân cây và khóc, những giọt nước mắt đau khổ của cậu bé hòa lẫn vào với màn mưa.

Dougal Cameron đang sưởi ấm bàn chân ông trước ngọn lửa cháy lách tách khi con gái ông xộc vào phòng tranh. Nước nhỏ giọt khắp tấm thảm Phương Đông quý giá của mẹ cô bé, cô bé nhào vào lòng ông.

"Gặp cơn bão hả, phải không cưng?"

Cô bé gật đầu, mái đầu đụng vào cằm ông. Ông đặt cái bọc nhỏ nhoi, ướt át ấy lên ngực mình rồi đợi cho cơn rùng mình của cô bé qua đi. Lần đầu tiên ông sợ rằng tiếng khóc thổn thức khiến con mình run lên dữ dội, nhưng khi cô bé hướng đôi mắt lên nhìn ông, chúng khô cong và sáng bừng lên cơn giận dữ.

"Cha nên bạt tai cậu ta, Papa à. Cậu ta là một cậu bé cực kì hư đốn."

"Phải rồi, cậu ta có lẽ rất hư. Nhưng những người nhà MacDonnell rất thô lỗ và vô tổ chức, công chúa ạ. Cha sợ rằng cậu bé đó cần một chút tình yêu và hiểu biết hơn cần những cái bạt tai nhiều."

Khuôn mặt bé nhỏ của cô bé cau lại thành một cái nhăn mày khủng khiếp. "Con không mong khiến cha không hài lòng, nhưng con sẽ không yêu cậu ta đâu."

Thủ lĩnh Cameron cười khúc khích. "Sẽ ổn thôi cưng à. Cha ngờ rằng khuôn mặt của cậu ta sẽ kiếm cho cậu ta đủ tình yêu vào những năm tới cho xem."

Cô bé ngoắc hai tay vòng quanh cổ cha mình rồi đặt một nụ hôn lên bộ râu của ông. "Con yêu cha, Papa à. Con sẽ luôn luôn yêu cha nhất."

Dougal dụi cằm vào mái tóc quăn đen mượt của cô bé, nước mắt lăn dài bởi mong ước sẽ không làm tổn thương cô bé cứ nhức nhối đầy yêu thương và sinh động. "Sẽ không như vậy đâu, công chúa của cha ơi," ông dịu dàng nói. "Nhưng nó là một ý nghĩ rất dễ thương. Thực sự là một ý nghĩ dễ thương."

PHẦN I - CHƯƠNG 1

B ông hồng tàn nắng hạ
Đơn côi khoe sắc thắm
Vườn hồng phai nhuộm nắng
Ánh tà vương sắc hoa.
— Sir Thomas Moore

Cao nguyên Scotland
1730

"Nhà MacDonnell đang đến! Nhà MacDonnell đang đến!"

Tiếng hô như đại bác nổ vang giữa vùng quê Cameron Glen còn đang ngái ngủ. Người dân cuống cuồng chạy trốn trên con đường sỏi đá, không còn kịp chú ý đến trẻ nhỏ và vật nuôi. Một người chủ trại nặng nề ngả mình ra ghế, hít một hơi thuốc dài như mọi lần, nói một cách khắc khổ rằng cừu và con gái là những thứ mà một gã Mac Donnell luôn muốn chiếm đoạt.

Một số gia đình ít ỏi có thể chi trả cho những chiếc then cài cửa thì đóng sập chúng lại. Tiếng búa nện điên cuồng vào những tấm ván vọng ra từ những cánh cửa sổ và cửa chính. Nhà Cameron và nhà Mac Donnell đã có xung đột từ rất lâu mà đến giờ chẳng còn ai có thể nhớ được ngọn nguồn của nó. Đối với dân làng, hành tung của những kẻ cướp đó còn bí ẩn hơn cả con người chúng. Hàng thập kỉ qua, chúng đã thực hiện những vụ cướp và bắt cóc một cách lén lút. Nếu một ngày nào đó, một cô thôn nữ trở về từ ngọn núi với bộ quần áo nhàu nát và đầu óc mụ mị thì những lời xì xào bàn tán lại tiếp tục nổi lên xung quanh cái bụng bầu của cô và đứa trẻ tóc hung cô đem theo.

Khụy chân trên đường đá, một ông lão tay chân nhăn nheo mang theo một đám trẻ con đang hoảng sợ. "Khi đó ta chỉ là một đứa trẻ chăn ngựa nhưng cũng không thể quên được lần cuối cùng nhà MacDonnell đi qua Thung lũng Cameron. Họ to lớn như người khổng lồ, cao hơn tám bộ và và những bắp đùi của họ to bằng ba thân cây ghép lại." Một cô bé mặt đầy tàn nhang sợ hãi nép mình vào chân ông lão. "Và xung quanh thắt lưng của họ treo lủng lẳng những chiến lợi phẩm - là những cái đầu của người Cameron."

Lũ trẻ ré lên đầy kinh hãi. Như để tăng thêm phần ghê gớm cho câu chuyện, ông lão ngước ánh mắt sợ hãi lên một trang viên cổ ở trên đồi. Những tháp canh của tòa lâu đài cổ nhà Cameron mọc ra từ hai bên cánh như những cây nấm khổng lồ. Ông biết thị tộc MacDonnell được mời đến làng Cameron không vì chiến tranh mà là ăn tiệc. Nhưng tại sao Dougal Cameron mời kẻ thù của ngài đến nhà khi mà những kẻ đó đang có ý định xơi tái cả dòng họ của ngài?

Bàn tay yếu ớt của ông lơ đãng vuốt nhẹ trên mái tóc một cậu bé. "Loạn mất rồi," ông thì thầm. "Người chủ của chúng ta đang hành động như một con thú điên."

Vào thời khắc quyết định, những vị khách của điền trang Cameron rồi sẽ phải chấp nhận với ông ta. Cái vị thế bóng bẩy ấy sẽ bị quăng vào hư vô bằng đạo quân nô lệ và những kẻ phục tùng của nhà Cameron. Cảm nhận được bầu không khí khiếp đảm và kích thích đang lan tràn, Sabrina ào ra khỏi nhà kho cũ nơi nàng giấu bộ tách uống trà bằng bạc của mẹ nàng. Nàng va phải chú chó nhỏ lông xám đang nằm cuộn tròn trước lò sưởi. Nó nhe một chiếc răng còn sót lại và cắn nàng.

"Xin lỗi nha, Pugsley," nàng lầm bầm, ngập ngừng vuốt lại chiếc vòng cổ nạm đá của chú chó.

"Mẹ sẽ không để mấy bàn chân cục mịch từ Cao nguyên tàn phá những tấm thảm của mẹ đâu." Elizabeth Cameron tuyên bố. Không để ý đến chiếc váy lụa của mình, bà quỳ xuống trên những phiến đá trơ trụi và bắt đầu cuộn tròn một tấm thảm Ba Tư sang trọng lại.

"Đừng lo, Mama." Brian nằm trễ nải trên một chiếc ghế bành mạ vàng phá cách kiểu Louis XIV, lờ đi những tiếng càu nhàu kêu lên giúp đỡ rõ rành rành của Alex với chiếc rương chạm khắc thời Elizabeth nặng nề. "Mấy tên MacDonnell đó sẽ không bao giờ đi xa hơn đâu. Chúng ta đã được yên bình trong gần một tháng. Với không cái cổ họng nào bị cắt bỏ, từ giờ chúng sẽ chỉ cắt cổ được lẫn nhau thôi. Con đoán cuộc thanh toán này sẽ diễn ra trong" — anh rút ra chiếc đồng vàng có dây đeo từ chiếc túi viền xếp nếp — "ba giờ và mười bảy phút nữa."

"Anh ngạc nhiên là bọn chúng đã không bị tuyệt chủng với tất cả những cuộc hôn nhân cận huyết như thế," Alex hổn hển, hất văng chiếc rương rơi đầy nguy hiểm cạnh mũi đôi giày bóng nhoáng của Brian. "Anh nghe nói chúng chia sẻ đàn bà như những người đàn ông khác chia sẻ —"

"Alex!" Elizabeth hắng giọng, hất mạnh đầu về phía khuôn mặt háo hức của Sabrina.

Anh trai nàng liền im bặt. Anh có lẽ cao hơn mẹ cả mười lăm phân, nhưng anh biết thời điểm nào nên buộc lưỡi lại. Bên dưới vóc dáng thanh mảnh thướt tha của bà là một lưỡi kiếm Anh sắc bén. Những lọn tóc quăn màu xám đã làm dịu bớt mái tóc đỏ rực nhìn cũng đủ nóng nảy của bà.

Sabrina làm một điệu bộ nhún vai ngụy biện. "Đừng để ý đến con, Mama. Chả là sáng nay con mới học được một bài hát mới từ một trong những cô nấu bếp thôi." Nàng khoanh tay lại sau eo như nàng đã được dạy để thể hiện khi có những khán giả thưởng thức khúc nhạc chiều và nghiêm giọng cất tiếng hát.

"Vượt qua bao gian truân, nhà MacDonnell với mái đầu hoang dại,

Dữ tợn làm sao lưỡi kiếm dài trên tay, nhưng dữ tợn không sánh bằng—"

"Sabrina!" Mẹ nàng thở dốc cảnh cáo.

"— biểu cảm ạ?" nàng vội vàng thỏ thẻ.

Alex cố nhịn cười và vỗ tay tán thưởng. "Mang cây đàn hạc của mẹ xuống đây đi mẹ ơi! Em gái cưng của con có thể hát để tiếp đãi những vị khách của chúng ta sau bữa tối đấy ạ."

"Nếu làm theo cách của mẹ, em con sẽ được khóa lại an toàn trong phòng ngủ của con bé cho đến khi những tên đểu cáng dâm đãng đó đi hết," mẹ nàng nói một cách dứt khoát.

Sabrina biết nếu mẹ nàng làm theo cách của bà, nàng sẽ được khóa lại an toàn trong phòng ngủ của nàng cho đến chuyến đi đến Luân Đôn vào mùa xuân của nàng. Mong ước yêu thích nhất của bà là bác Willie vui tính của Sabrina sẽ giới thiệu nàng với vài vị mục sư quê mùa, những người không thể tìm được cao nguyên Scotland chính xác ở chỗ nào trên một tấm bản đồ thật rõ ràng.

"Dường như những anh chàng MacDonnell của chúng ta nổi tiếng phần nhiều vì chiến đấu anh dũng thì phải," Brian lãnh đạm bình luận.

"Giống anh thôi, anh trai yêu quý," Sabrina thì thầm vào tai anh mình, "nếu như tin đồn về cô gái vắt sữa bò bé bỏng trong làng là thật." Anh vung tay túm mạnh một trong những lọn tóc của nàng, nhưng nàng đã nhảy ra khỏi tầm với của anh. "Có phải lão già Angus MacDonnell thực sự đã tán tỉnh mẹ không, Mama?"

Một nụ cười dịu dàng nở trên môi mẹ nàng. "Đúng vậy. Cái gã bảnh bao đó đã tặng mẹ những món quà hào nhoáng giả tạo, và mẹ ngờ rằng, cả chính trái tim xấu xa của ông ta nữa. Mẹ lúc

nào cũng cảm thấy một chút tội lỗi. Khi mẹ lựa chọn cha các con hơn hẳn ông ta, điều đó đã phá vỡ tình trạng hòa bình trong suốt" — bà đếm những ngón tay — "gần sáu giờ."

Cô chị họ Enid của Sabrina, người đến thăm từ Luân Đôn, hối hả đi ra khỏi phòng, khệ nệ ôm hai hai chiếc bình triều Minh đã quả cảm vượt phong ba bão táp qua đại dương và những con đường mòn để du hành từ Bắc Kinh để đến với nhà Cameron. Một cú va chạm và tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng theo sau tiếng kêu nghẹt lại "Ôi, trời đất ơi." Sabrina rúm người lại.

Thở hắt ra, mẹ nàng quay người lại và xem xét tổng thể phòng tranh. Bị khuôn đi sạch sẽ các đồ quý giá, phòng lớn giờ chỉ còn cải vỏ trơ trọi như trong thời lạc hậu, khi ngọn tháp trở thành trung tâm của một pháo đài cổ xưa thay vì phòng tranh của một trang viên tao nhã.

Tất cả mọi người đều biết rằng ngay lúc này Dougal Cameron đang ở sân trong chỉ dạy cho các thành viên trong gia tộc những hướng dẫn cặn kẽ hơn về phép tắc lịch sự sẽ cho phép họ sống sót qua khỏi tối nay. Một ly rượu lật nhào hay lọ hạt tiêu đổ cũng có thể trở thành nguyên nhân của một cuộc thảm sát sẽ phá hủy ảo ảnh về sự văn minh mà Elizabeth Cameron đã dành cả đời để gìn giữ. Lòng nhiệt tình mãnh liệt của bà đã chăm chút cho những đứa con nhã nhặn lẫn những bông hồng Anh tuyệt đẹp của bà trưởng thành từ mảnh đất cao nguyên khô cằn này. Tâm trạng thất vọng của bà sẽ làm tổn thương tất cả bọn chúng.

Hy vọng khích lệ được mẹ mình, Sabrina kiễng chân rồi rút lên một đóa hồng pha lê cắm trong chiếc lọ đặt trên lò sưởi. "Bông hồng Belmont, Mama à. Để con giấu nó vào trong nhà kho với những thứ khác của mẹ nhé?"

Mẹ nàng mỉm cười đáp lại nàng. "Không, công chúa của mẹ. Đó là món quà từ vua James ban cho cha mẹ vì đã có công cứu mạng ngài trong trận Sedgemoor. Hãy mang nó lên thư phòng, nơi sẽ không ai bị cám dỗ làm vỡ nó." Hăng hái đã quay lại, bà chùi tay vào váy rồi nổ ra một tràng mệnh lệnh. "Động đậy cái thân thể lười biếng của con đi, Brian, và giúp Alex với chiếc rương đó trước khi mẹ lấy hết hồ cứng ra khỏi mấy cái diềm xếp nếp của con. Còn Enid, ngừng sụt sịt đằng sau lò sưởi đi, hoặc là cô sẽ viết thư cho William và bảo anh ấy đã phí công nuôi nấng một đứa con gái như con ngỗng ngốc nghếch thế nào."

Phấn chấn hẳn vì tinh thần được phục hồi của mẹ nàng, Sabrina trèo lên cầu thang xoắn đến thư phòng, xoay xoay cành hồng nhẫn nhụi giữa những ngón tay của nàng. Nàng luôn luôn thấy rằng đóa hồng Belmont quả là một tạo vật quyến rũ.

Mảnh dẻ và thanh tú, đóa hoa tinh xảo nở rộ lấp lánh dưới ánh mặt trời tràn qua ban công ốp kính. Đầu ngón tay của nàng khẽ miết một cánh hoa mong manh hơn tất cả những giọt nước mắt nàng sẽ không bao giờ để rơi vì một gã MacDonnell. Khi nàng bước vào không gian phủ đầy ánh nắng tĩnh lặng đến u buồn, một chiếc nút chậm chạp thít chặt trong bụng nàng, chiếc nút nàng nghĩ rằng đã lâu rồi vẫn chưa được tháo bỏ.

Trong năm mùa hè cái bóng của Morgan MacDonnell đã trùm lấy cuộc đời nàng. Năm mùa hè chờ đợi con nhện lông lá tiếp theo rơi khỏi lưng nàng. Năm mùa hè vấp phải cái chân bẩn thỉu chắn ngang lối đi của nàng. Tai họa sau cùng hắn ta đổ xuống đầu nàng là mùa hè nàng tám tuổi khi hắn ta cuối cùng cũng kết bạn với các anh trai của nàng và rủ hai anh nàng tham gia vào những trò chơi khăm của hắn. Tình cảm đầy tiếc nuối của nàng đối với cậu con trai cao lớn, kiêu căng đó cứ chầm chậm bị chôn vùi như một tảng đá trong trái tim nàng.

Cha của hắn đã gọi hắn về nhà vào mùa hè thứ mười sáu của hắn sau khi tên ngốc MacDonnell nào đó đã cả gan đánh cắp những con cừu của nhà Cameron. Hồi hộp đứng ở cổng, Sabrina đã nhìn thấy hắn ra đi, rồi hoang mang bởi những giọt nước mắt lã chã rơi làm nghẹn cổ họng của nàng. Niềm mong mỏi nhất của nàng đã trở thành hiện thực. Morgan MacDonnell sẽ không bao

giờ quay lại điền trang Cameron. Không vào mùa hè năm sau. Không bao giờ nữa.

Cho đến tối nay.

Thật cẩn thận, Sabrina khẽ khàng đặt bông hồng lên tấm khăn trải bằng nhung phủ trên chiếc đàn clavico (nhạc cụ tương tự đàn piano) của mẹ nàng. Kẻ đê tiện đó giờ hẳn đã chết, nàng tàn nhẫn thầm nghĩ, bị đâm bởi một trong những người họ hàng phản bội của mình, hoặc bị bắn chết trên giường của một trại chủ ghen tuông nào đó. Khi hắn mới chỉ mười lăm tuổi, những cô hầu gái đã bắt đầu say mê bờ vai rộng của hắn lẫn sự mời gọi đầy lôi cuốn trong đôi mắt uể oải xanh thẳm ấy, đôi mắt chưa bao giờ nhìn vào nàng với cảm xúc gì ngoại trừ thái độ khinh khỉnh thờ ơ.

Sabrina bước thơ thẩn về phía cửa sổ. Ánh mắt không yên của nàng dõi theo từng ngọn núi lởm chởm. Những đám mây trắng như tuyết bám quanh đỉnh núi. Những kẻ MacDonnell đó có thể giờ đang ì ạch ra khỏi hang động của chúng và xuôi theo những con đường mòn hướng thẳng về lãnh địa Cameron. Liệu đứa con trai độc nhất của Angus MacDonnell có cưỡi ngựa giữa bọn họ không?

Nàng vội giũ sạch một cơn rùng mình thình lình kéo tới, hy vọng rằng cả nàng lẫn cha nàng không phải trả giá quá cao cho hòa bình.

Khi Morgan MacDonnell cưỡi ngựa ra khỏi chiếc bóng của những ngọn núi, anh thúc ngựa cho phi nước kiệu. Những tia nắng vàng của tiết trời mùa thu ấm áp lọt qua những đám mây và trải khắp cánh đồng cỏ trong vẻ đẹp tráng lệ hoang dã. Anh nhíu mắt trước ánh sáng chói lòa ấy. Những chiếc móng của Pookah nện mạnh trên dải đất lỗ chỗ đượm mùi hương của cây thạch nam. Ngọn gió thổi tung mái tóc của Morgan, thôi thúc anh tiến lên phía trước, cúi mình thấp xuống chiếc bờm của Pookah cho tới anh gần như tin tưởng mình đã có thể bỏ xa được tất cả mọi người và phi thẳng tới tự do.

"Morgan! Morgan con trai ta! Thằng con đáng nguyền rủa của ta chạy đi đâu rồi?"

Trước tiếng gầm lên của cha anh, Morgan tròn mắt hướng lên trời, tạ ơn Chúa đã cho anh một đôi vai đủ rộng để gánh trọng trách của toàn thị tộc. Anh gìm dây cương và quay ngược trở lại. Chỉ là lời nhắc nhở cục cằn ấy đã đến sớm mà thôi. Chẳng có cánh đồng cỏ mênh mông và bầu trời rộng mở nào là dành cho một kẻ MacDonnell. Dẫu cho bằng đôi cánh của Pookah, anh có thể cưỡi ngựa đi mãi nhưng cũng chẳng bao giờ tìm cho được một nơi mà anh thuộc về. Những vách núi đá vừa là nơi trú ẩn vừa là nhà ngục của anh, ngôi nhà duy nhất mà anh từng biết.

Anh thúc Pookah quay trở lại con đường mòn, ép mình vào giữa hai hàng lộn xộn những người bà con thuộc.

"Này, Morgan, thằng oắt này đã ăn trộm pho mát của tôi. Cậu không phiền nếu tôi bắn nó chứ hả?" người anh họ Ranald của anh hỏi, rút ra khẩu súng của anh ta.

Ranald được thừa hưởng đôi mắt đen sinh động cùng mái tóc đen nhánh từ người mẹ Ấn Độ của mình. Mọi người hướng mắt hai lần nhìn vào anh ta như thể trông anh ta thực sự đẹp trai như họ nghĩ hoặc vẻ đẹp lồ lộ của khuôn mặt anh ta có thể bị tẩy sạch nếu họ thoáng nhìn ra chỗ khác. Morgan cảm thấy mình như một cái đầu máng xối thô kệch khi đứng cạnh anh ta.

"Chắc chắn rồi," Morgan trả lời, mỉm cười một cách dễ thương. Ranald hất khẩu súng vào tên trộm trẻ tuổi đang xanh mặt. "Cứ làm thế, nếu anh không ngại tôi sẽ bẻ gẫy cổ anh khi anh xong việc."

Bĩu môi hờn dỗi, Ranald hạ khẩu súng xuống. "Khốn kiếp, Morgan, cả ngày nay tôi chưa được giết ai. Ngón tay bóp cò của tôi đang trở nên cứng ngắc rồi đây này."

Vẻ đáng yêu của Ranald đúng là thứ vượt trội duy nhất hơn hẳn lương tri cóc gặm của anh ta. Morgan giật lấy miếng pho mát to tướng mốc meo, rồi ném cho Pookad ăn, sau đó đập thật mạnh cả hai cái đầu của hai gã này lại với nhau đủ để rụng mấy cái tai đang rung rinh ra khỏi đầu họ.

Dẫn cái mớ hổ lốn còn lại gia tộc MacDonnell đến lâu đài của nhà Cameron như thể xua một bầy những đứa trẻ thích sinh sự vậy. Trong suốt chuyến-đi-tám-giờ, Morgan đã phải giải tán ba cuộc đấm nhau tay đôi, ngăn trở hai vụ cưỡng bức, và chôn cất một ông chú. Chú của anh không có cả một niềm vinh dự mơ hồ do bị giết bởi một người họ hàng. Chú anh đơn giản là rơi khỏi ngựa của ông ấy trong tình trạng say khướt rượu. Trước khi đầu ông ấy đập vào tảng đá đã giết chết ông, phần lớn những thành viên tháo vát trong gia tộc của ông đã cất hộ gánh nặng giúp ông bằng cách lấy đi cả tiền lẫn những chiếc ủng. Morgan đã đào ngôi mộ trong sự lặng thinh chai đá trong khi những người khác than khóc ầm ĩ, đi vòng quanh một cái thùng chứa rượu uýtki mạch nha, và nâng cốc chúc mừng chuyến đi đến địa ngục của ông già.

"Xin lỗi vì chiếc ủng của chú cậu nhé, chàng trai," một người đàn ông gào lên khi Morgan đào con đường cứng như đá lên. "Lão già Kevin đã từng là một ông bạn vui tính, đã từng."

"Kerwin," Morgan gầm gừ dưới hơi thở của anh.

"Phải rồi," một người khác đồng ý. "Không ai có thể kể một câu chuyện quanh đống lửa vào một đêm đông lạnh giá như ông già Derwin tội nghiệp."

Lạy Chúa, Morgan thầm nghĩ, người đàn ông mới chỉ chết chưa đầy một giờ mà mọi người đã không thể nhớ nổi tên của ông ta. Anh tự hỏi sao họ có thể quên ông dễ dàng như thế.

"Morgan! Qủy tha ma bắt, thằng con của ta đâu rồi?"

Morgan nghiến chặt răng. Đã rất nhiều lần anh ước rằng cha anh có thể hoàn toàn quên mất anh. Anh thúc Pookah chồm lên cho đến khi đến được bên cạnh ông già đó.

Đôi mắt lấp lánh của Angus MacDonnell hằn sâu thêm khi ông ta ngẩng lên nhìn con trai. "À, con ta đây rồi." Ông kéo người trùm khăn kín mít kẹp chặt bên mình. "Thu được cây sồi vĩ đại như thế này quả thật phải gieo từ một hạt giống tốt."

"Vâng, nhưng ngay cả những cây sồi vĩ đại nhất cũng có thể chết khô theo năm tháng," Morgan đáp trả.

Cha anh nói thêm với nụ cười hòa nhã. "Sử dụng trí thông minh của một chàng trai có thể giết được nhiều người hơn chiếc rìu của anh ta. Đúng là sắc bén y như ông già của anh ta vậy, ông ta cũng thế."

Morgan lẩm bẩm, từ chối bản thân díu dáng thêm vào chuyện này. Anh chưa bao giờ khoác lên lớp vỏ bọc của niềm kiêu hãnh của cha anh một cách thoải mái. Nó pha trộn quá lâu với tính gian xảo, lòng đố kị và sự sốt sắng sử dụng chính con trai của mình như một con tốt để chống lại Dougal Cameron. Từ mùa hè cuối cùng Morgan quay trở về sau khi được nuôi dưỡng bởi kẻ thù của cha mình, anh đã trở thành người thủ lĩnh thực sự của thị tộc MacDonnell, và tất cả bọn họ đều biết điều đó.

"Con cún háu ăn." Angus lên giọng với từng từ. "Chưa bao giờ có một người mẹ, nên nó khóa chặt vào bất cứ núm vú dễ thương nào khiến nó hài lòng."

"Vẫn vậy mà," Ranald nói to, san bằng tỉ số với sự can thiệp lúc nãy của Morgan.

Những người đàn ông phá lên những tiếng cười tục tĩu. Morgan chĩa ngón tay, hất lên và làm điệu bộ khai hỏa về phía Ranald. Ranald chộp lấy trái tim anh ta một cách đau đớn giả tạo rồi nghiêng ngả người trên yên ngựa.

Bờ vai của Angus khom xuống dưới sức nặng của chiếc khăn choàng cũ rích của ông. Một nét xanh xao vàng vọt thoáng hiện lên trên làn da xơ cứng của ông ta. "Ngày chiến thắng chính là đây," ông ta hét to, "khi những tên khốn Cameron bò lê dưới đất, cầu xin sự hòa bình!"

Tiếng hoan hô dội vang từ các thành viên trong thị tộc. Angus nhận lấy cơ hội để ngừng lại đổ chiếc bình nung vào miệng mình. Morgan thoáng nhìn vào người trùm khăn kín mít bên cạnh cha anh. Người đó mỉm cười đầy thông cảm, mắt Morgan lấp lánh biểu lộ biết ơn. Người đó đã che chở đầy trung thành trong những chuyến đi bên cạnh cha anh từ lúc Morgan bắt đầu biết ghi nhớ, người đó đã tháo đôi ủng ra khỏi chân ông mỗi khi ông say rượu đến mụ người, đã ôm lấy ông để bảo vệ ông khỏi đêm đông giá lạnh và pha loãng rượu uýtki của ông để giữ cho ông khỏi lâm vào số mệnh tương tự như Kerwin bất hạnh.

Giờ cha anh đã có khán thính giả của ông. Ông không cần đứa con trai thêm nữa. Morgan cho Pookah chạy chậm rãi xuống triền đồi, để lại những thành viên trong thị tộc với những giấc mơ về sự vinh quang trong quá khứ và cả những chiến thắng trong tưởng tượng. Anh thích thực tế của con Pookah ấm áp, gân guốc hơn. Hoàng hôn dần buông xuống, tỏa hơi lạnh tràn ngập không gian trên con đường của họ.

Tệ như anh đã bực mình phải thừa nhận rằng, Morgan biết thừa lời mời của nhà Cameron mang mục đích thương hại, chứ không phải sự nhún nhường. Những người trong thị tộc MacDonnell đã đi tán gái, ăn trộm và đánh nhau để rồi bị chôn cất dưới quá nhiều ngôi mộ, bỏ lại thủ lĩnh Morgan với một số lượng ít ỏi không hơn gì một toán những kẻ sống ngoài vòng pháp luật liều lĩnh. Chỉ bởi những chiếc áo giáp tả tơi từ danh tiếng hung tợn của họ đã giữ cho thị tộc Grant và Chisholm ở phương bắc khỏi tuyên bố phát động chiến tranh. Niềm hy vọng sống sót cuối cùng của họ đặt trọn vào liên minh với nhà Cameron. Nhưng Morgan không có ý định bò mình dưới chân của Dougal Cameron. Không để cứu gia tộc của anh. Không kể cả cứu cuộc sống của chính anh.

Anh đã lên đến đỉnh để có thể nhìn thấy lãnh địa của nhà Cameron nằm trải dài dọc theo thung lũng hẹp bên dưới kia như một tấm mền no đủ. Sự cách biệt giữa cuộc sống của hai bên như giáng một cú đòn tàn nhẫn vào anh.

Thị tộc MacDonnell lẩn tránh trong những rặng núi như đàn sói hung dữ. Thị tộc Cameron tọa lạc trên cả một thung lũng rộng lớn lấm chấm với những thú nuôi béo mập và bao quanh bởi những cánh đồng tươi tốt. Thị tộc MacDonnell sống trong những tàn tích đổ nát bởi hiểm nguy từ những phiến đá lăn từ vách núi. Thị tộc Cameron sống trong một trang viên nép mình giữa những dãy đồi và vượt lên trên là ngọn tháp của một tòa lâu đài.

Thị tộc Cameron chết tiệt còn có cả một nàng công chúa nữa.

Một nụ cười hiếm hoi vẽ lên trên bờ môi của Morgan. Liệu con gái của Dougal có còn nhớ anh? Trong năm mùa hè quả thực đứa bé cứng đầu đó đã duy trì lời thề của mình. Cô bé không một lần mách lẻo về anh, không cả khi những trò chơi khăm tai quái của anh gần với ranh giới của sự tàn nhẫn. Lúc nhận ra anh đã cắt sạch những sợi chỉ ra khỏi đồ thêu của cô bé, cô bé chỉ đơn giản hỉnh cái mũi nghiêm trang bé nhỏ của mình lên, âm thầm ám chỉ với anh rằng cô bé chẳng trông đợi điều gì tốt đẹp hơn ở một tên MacDonnell không xứng đáng.

Nếu một viên đạn bắn ra xuyên thẳng qua trái tim anh trước khi anh đến được cổng trang viên, Morgan có thể biết bàn tay xinh xắn của ai đã sử dụng vũ khí đó.

Thích thú trước ý nghĩ kì quặc, anh hét vang xuống bên dưới sườn dốc, thể hiện mơ hồ một tiếng hò reo hân hoan của những người cao nguyên thế này sẽ khiến dân làng ở Thung Lũng Cameron mơ thấy ác mộng trong những tháng tiếp theo cho xem.

Sabrina ngọ ngoậy đẩy người về phía trước khi tì lê hai khủyu tay nàng để hé mắt nhìn qua góc phòng tranh, dồn đống những chiếc váy ngủ cồng kềnh bên dưới nàng.

"Cẩn thận," Enid thì thầm, bồn chồn gặm gặm một trong hai bím tóc mập mạp của mình. "Em trai chị đã từng để đầu nó lên cái lan can và bọn chị đã phải trông thấy nó rơi xuống."

"Đầu của cậu ấy á?"

"Không. Là cái lan can."

Enid, chị họ Belmont của Sabrina, đã đến đây trước khi mùa xuân đến với một chiếc rương cùng một bức thư xin lỗi từ bác Willie, bóng gió ám chỉ về một vài điều ô nhục. Sabrina thấy thật khó mà tưởng tượng nổi người con gái ngoan hiền này có thể dính líu đến bất kì chuyện gì nhớp nhúa hơn là để giành những viên kẹo bi từ bữa tối của mình. Tật xấu duy nhất của cô dường như chính là khao khát dính vào một vụ bê bối khủng khiếp mà những cuốn sách nhỏ em trai cô đã gửi cho cô đề cập đến. Ban đêm khuôn mặt tròn trịa của cô đỏ hồng bởi cơn kích động trước viễn cảnh bị cướp đoạt và bị giết bởi một thị tộc man rợ ở Cao nguyên.

Phòng tranh giờ trống trơn như còn sót lại từ thời trung cổ huy hoàng. Những trụ cắm nến lẫn những bát đựng dầu đã được gỡ sạch khỏi những chiếc đèn lộng lẫy của mẹ nàng. Ánh sáng mờ mờ bập bùng chiếu lên những tấm thảm đã bạc màu được mang xuống từ gác mái để tô điểm cho những bức tường. Cứ mỗi điểm cuối của sảnh lớn, những lá cờ vẽ biểu tượng của thị tộc Cameron lại bay phấp phới từ những tấm rui (cái này lắp vô mái nhà á các ss ><) nặng nề. Sabrina thấy ấn tượng một cách thích thú.

Những người đàn ông nhà Cameron đi quanh bên dưới — các chú, các bác, các anh em họ, và các anh trai của Sabrina ngả người và lộng lẫy trong những chiếc áo gi lê cùng cravát hợp thời trang của họ. Cha của nàng đã buộc một chiếc khăn choàng vai hẹp quanh cổ tay áo khoác nhung của ông để tỏ lòng tôn kính nhớ về nguồn gốc của mình. Hầu hết những người đàn ông khôn ngoan đều để những người vợ của họ ở nhà, nhưng với tư cách là nữ chủ nhân của trang viên, mẹ của Sabrina nhẹ nhàng bước giữa bọn họ, đẹp rực rỡ đầy thách thức trong chiếc váy saque mà bà đã mặc trong suốt những ngày bà phụng sự cho Nữ hoàng Anne. Lòng tự hào trỗi dậy trong Sabrina.

"Mama trông như một nữ hoàng, phải vậy không?"

"Hoàn toàn," Enid nghiêm túc đồng ý, mặc dù bàn tay chị ấy vẫn giơ lên bịt mắt trước viễn cảnh khủng khiếp sắp xảy ra.

Khi những nắm đấm rền vang như sấm dội vào cánh cửa nặng nề ở cuối sảnh Enid gần như đã cắn đứt đôi bím tóc của mình. Sabrina đưa cánh tay giá lạnh siết chặt lấy chị họ của nàng.

Im lặng bao trùm toàn bộ không gian bên dưới. Những cánh cửa rin rít kẽo kẹt bật mở. Sabrina nuốt khan bối rối. Ngay cả Enid cũng dám hé nhìn qua những ngón tay chị ấy khi nhà Cameron xoay thành một hàng để chào đón những vị khách của mình, đứng hai bên cha nàng là hai dáng hình căng thẳng của Alex và Brian

Một người đàn ông già nua khệnh khạng bước vào trong sảnh, dẫn theo một hàng rời rạc không là gì khác ngoại trừ những người đàn ông gớm guốc. Hầu hết đều ăn mặc như thủ lĩnh của họ trong mớ vải len ca-rô không hề phù hợp với những chiếc quần ngắn vải sọc. Sabrina rùng mình, tự hỏi không biết đã có bao nhiêu người chết để có đủ quần áo cho họ mặc. Từ những gì nàng nghe được về nhà MacDonnell, nàng ngờ rằng những nạn nhân của họ được tìm thấy trần trụi trước khi cơ thể của họ trở nên cứng ngắc. Những chiếc lông vũ rủ xuống chiếc mũ bê rê của họ đang vờn cơn gió khi cánh cửa mở ra.

Những ngón tay xương xẩu của người đàn ông già nắm chặt cán của chiếc gươm to bản đã rỉ

sét đang kéo lê trên mặt đất với từng bước chân của ông ta. Cha của Sabrina cũng có một chiếc tương tự treo trên tường trong phòng ngủ của ông.

"Dougal Cameron, thằng con vô dụng của con điếm!" lão MacDonnell rống lên. Enid hổn hển vội chuyển từ bịt mắt sang bịt tai.

Cha của Sabrina hiên ngang tiến lên trước, tay đặt sau hông và đôi chân mở rộng đầy thách thức kiêu ngạo. "Angus MacDonnell, thằng con ngu ngốc của lão con hoang vô lại!" ông gầm trở lại.

Thủ lĩnh MacDonnell vênh đầu lên như một con vẹt lọc lõi. "Đấy là cách để chào mừng ông bạn cũ à?" ông ta rên lên trước khi vung đôi cánh tay vòng quanh người cha đang trợn trừng của nàng và nỗ lực ôm ghì lấy ông.

Cả sảnh lớn ầm lên những tiếng kêu báo động. Brian và Alex xông lên phía trước để đảm bảo lão già xảo quyệt không giấu dao găm trong bàn tay nổi cục của lão ta.

"San khấu Glasgow đã bỏ lỡ một diễn viên đại tài rồi," Sabrina thì thầm.

"Chị đã từng nghe về một diễn viên có bộ tóc bị đốt cháy và—"

"Shhhh," Sabrina đưa tay lên môi, không muốn nhỡ mất một từ phản ứng của cha nàng.

Dougal quay lại vẫy tay ra hiệu cho những người thích-trở-thành người cứu nguy cho ông và vỗ vào lưng của Angus. "Dù là bạn hay kẻ thù, Angus MacDonnell, chào mừng đến với Trang viên Cameron. Đêm nay chúng ta sẽ gác lại mối hận thù của chúng ta để dự tiệc cùng nhau." Ông bước về phía sau với đôi tay mở rộng. "Như biểu hiện từ thiện ý của chúng tôi, người của tôi cũng sẽ hạ vũ khí xuống." Nhướn lông mày lên, ông nhìn thanh gươm cổ xưa của lão MacDonnell một cái nhìn sắc nhọn.

Tiếng ầm ầm bất mãn lẫn những lời báng bổ dội lên từ phía đám hổ lốn những người cao nguyên, nhưng khi thủ lĩnh của họ thả thanh gươm của ông ta xuống với một cái vung bay bướm, họ không còn lựa chọn nào khác ngoại trừ làm theo. Cả một kho vũ khí bao gồm đao, súng lục, súng hỏa mai, dao găm, súng trường và gậy lần lượt hiện ra từ những vỏ bao và cả những chiếc túi được che đậy rơi xuống sàn đá. Tiếng va chạm làm đinh tai nhức óc.

Sabrina nhân cơ hội từ sự lộn xộn để tìm kiếm trong hàng ngũ của họ thân hình mảnh khảnh của Morgan. Nhưng tất cả ý nghĩ của nàng về kẻ áp bức nàng ngày xưa đều tan biến khi một người đàn ông đi bên cạnh những người khác bước vào qua cánh cổng trong màn sương đêm cuồn cuộn.

"Thánh thần ơi," Enid thở hắt ra. "Những truyền thuyết là sự thật! Họ là những tên khổng lồ!"

Sabrina dường như không thở nổi. Những người nhà MacDonnell đều cao, nhưng người đàn ông này cao hơn họ một cái đầu và bờ vai rộng hơn tất cả những người đàn ông còn lại trong đại sảnh. Anh ta không hề khệnh khạng lẫn nghênh ngang như thủ lĩnh của anh ta. Anh ta không cần phải làm thế. Anh ta không đội mũ bê rê và mái tóc vàng rực rũ xuống qua vai anh ta. Hàng len sọc vuông trên chiếc dây lưng đi săn của anh ta trộn giữa màu xanh và đen, rồi Sabrina chợt kinh ngạc nhận ra anh ta không những để trần đầu gối, mà còn đi chân trần nữa. Anh ta đã khiến những người đàn ông nhà Cameron trong bộ trang phục Châu u trông nhợt nhạt khi đem ra so sánh. Sabrina không ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng te te như phát cuồng của những chiếc kèn túi nổi lên báo sự xuất hiện của anh ta, tiếng kèn rền rĩ cùng lúc với tiếng trống nện thình thịch của trái tim nàng.

Lưng của anh ta quay về phía phòng tranh và nàng có thể thấy sự căng thẳng thít chặt trên khắp bề ngang của bờ vai anh ta khi anh ta rút cái rìu Lochaber khổng lồ ra từ thắt lưng anh ta.

Một cơn rùng mình sợ hãi ban sơ túm chặt lấy trái tim nàng. Thật dễ dàng tưởng tượng cánh tay đầy cơ bắp đó nâng vút cái rìu lên, chém lìa những cái đầu...

Enid thúc khủy tay vào nàng, tay đang bắt đầu dò dẫm chai đựng amoniac cô mang trong túi để đề phòng những cơn bất tỉnh. "Em tái nhợt như xác chết ấy. Em sẽ không ngất chứ?"

Sabrina chun mũi và đẩy nhanh cái mùi hăng hắc ấy ra xa. "Đương nhiên là không rồi." Nàng rung người để xua cơn rùng mình đi, cố gắng tự thuyết phục bản thân chính sự thay đổi đột ngột đó đã gây tác động đến nàng.

"Em chỉ không hình dung được về những người đàn ông to lớn. Đặc biệt là những người đàn ông to lớn với những bắp thịt... khổng lồ."

Một tiếng thở dài mơ mộng thoát ra từ Enid. "Chị không vội vàng xua đuổi anh ta nếu chị là em. Chị biết những thiếu nữ ở Luân Đôn sẽ nói anh ta có tất cả những điều nên có ở một người đàn ông."

Và hơn thế nữa. Những lời không mời mà đến vang lên trong tâm trí Sabrina. Điên tiết với bản thân, nàng vùi cằm sâu hơn vào bàn tay mình.

Người đàn ông bước lên đống vũ khí, cán của chiếc rìu thăng bằng trong lòng bàn tay anh ta. Anh ta ngập ngừng, cử động đầy láo xược một cách thận trọng. Sabrina nhíu mày. Sự kết hợp chết người giữa vẻ duyên dáng và tính kiêu căng chen một cảnh báo mà nàng cố tránh trong sâu thẳm tâm trí nàng.

Mặc dù cha nàng cao, nhưng ông phải ngẩng đầu để bắt gặp ánh mắt của kẻ lạ mặt. Sabrina đo được điều gì sâu trong cái nhìn kéo dài và khó hiểu giữa hai người đàn ông, nhưng bất chợt tình trạng căng thẳng trong đại sảnh tăng cao hơn cả lúc những kẻ thù của họ mới đến.

Đôi mắt của mọi người trong thị tộc MacDonnell hướng về phía kẻ lạ mặt, và Sabrina nhận ra rằng với tất cả những điệu bộ của Angus, người đàn ông này mới thực sự là thủ lĩnh của họ. Và là người thực sự nguy hiểm đối với thị tộc Cameron.

Cây rìu trượt khỏi những ngón tay anh ta và rơi xuống đống vũ khí. Sabrina thở phào nhẹ nhõm.

Như thể thấy rằng ông ta đã để mất khán giả của ông ta vào người ra dáng thủ lĩnh hơn, Angus MacDonnell lăng xăng bước về phía mẹ nàng. "Beth!" ông ta gào lên, cái giọng tán tỉnh của ông ta vang khắp căn phòng.

"Ôi chao, Beth xinh đẹp của ta, giá như gương mặt yêu kiều của nàng tô điểm cho cao nguyên của ta!" ông ta siết chặt tay bà vào môi ông ta.

Sabrina cứng người, cảm thấy bị xúc phạm. "Sao thế, cái lão nhơ nhuốc! Không ai ngoại trừ cha em được gọi bà là Beth!"

Mẹ nàng, lịch sự như lúc thường, nhún gối trước ông ta, rồi đón lấy tay ông ta để dẫn ông ta vào bàn tiệc. Sabrina để ý với sự thỏa mãn rằng mẹ nàng cao hơn gần mười cm so với lão lùn nhăn nheo đó. Một người đàn ông trùm khăn kín mít theo sau bước chân họ, chậm chạp đi phía bên trái của ông ta.

"Một kẻ thật kì quái, phải không?" Enid thì thầm.

Sabrina gật đầu đồng ý, nhưng không thấy ông ta kì quái bằng cái tên khổng lồ đầy cơ bắp đang bị kẹp chặt giữa hai anh trai nàng kìa.

Ba chiếc bàn trụ dài được sắp xếp thành hình chữ U. Cha nàng và lão MacDonnell ngồi cạnh nhau ở chiếc bàn phía giữa, lưng họ tựa vào những tấm thảm nặng nề treo dọc theo bức tường. Elizabeth ngồi bên cạnh chồng mình, trong khi người đàn ông trùm khăn kín như một đám

mây chết chóc ngồi bên cạnh ghế của lão MacDonnell.

Sau khi cằn nhằn một cách đại khái về sự thật tất cả những con dao của họ đã bị cất xa khỏi bàn ăn, những người MacDonnell liền ngã nhào lên bữa tiệc được chuẩn bị sẵn cho họ. Cả đại sảnh vang lên những tiếng càu nhàu lẫn gầm gừ thỏa mãn, nhưng có rất ít cuộc chuyện trò. Những người Cameron trao đổi nhau những ánh nhìn thích thú. Một gã MacDonnell ấn tượng với mái tóc đen rối bù khác lạ giật hẳn chiếc đùi hươu được dành cho cả bàn và bắt đầu cắn xé nó. Mẹ của Sabrina trao cho cô hầu gái đang há hốc miệng một tín hiệu chết người.

Đôi mắt dịu dàng của Enid ánh lên đầy thông cảm ủng hộ cô của mình. "Người đàn ông tội nghiệp đó hẳn phải rất đói!"

Khi những chiếc ly và bình rượu đầy rồi vơi đi, tâm trạng cũng như dịu lại. Những khúc hát và những lời nói từ bản chất hướng thiện vang lên cuốn về phía phòng tranh. Ánh mắt của Sabrina đặt trọn vào lưng của gã khổng lồ tóc vàng. Không giống những người trong thị tộc, anh ta chỉ ăn thịt và uống nước, không hề đụng đến chiếc ly của anh ta. Có lẽ anh ta sợ nó có độc, nàng nghĩ. Nhưng nếu vậy, tại sao anh ta lại để các thành viên trong thị tộc mình uống nó? Anh ta ngồi giữa họ, rồi dần tách ra, từ chối tất cả những cố gắng của Brian và Alex để lôi anh ta vào một cuộc chuyện trò. Sự thận trọng kéo căng đôi vai to lớn của anh ta, làm giãn làn vải len đến một chiều dài nguy hiểm.

Nỗi đau đồng cảm nhói lên trong trái tim Sabrina. Nàng biết cảm giác được mọi người vây quanh nhưng vẫn cảm thấy cô đơn là thế nào. Là đứa con gái quý báu duy nhất với hai ông anh trai om sòm, nên nàng được chiều chuộng từ khi mới chào đời. Nhưng chiều chuộng không phải lúc nào cũng đồng nghĩa với việc công nhận. Các anh trai nàng vẫn chăm sóc nàng bằng cách đối xử với nàng như một đứa trẻ, nhưng nàng chấp nhận điều đó bởi đó là cái giá nàng phải trả cho tình yêu của họ.

Tiếng ngáy nhồn nhột tai nàng. Enid đang lơ mơ ngủ, đầu cô gối lên đôi cánh tay khoanh lại. Chị họ nàng đã hồn nhiên chọn cách ngủ ngon lành trong cái đêm đáng sợ nhất trong lịch sử của thị tộc Cameron. Bối rối lắc đầu, Sabrina tháo chiếc khăn choàng len của nàng xuống và phủ lên người Enid.

Trong đại sảnh bên dưới, Angus MacDonnell nâng cốc của ông ta lên. Cái giọng líu ríu của ông ta bắt đầu bằng một tràng những lời chúc mừng như kinh cầu nguyện không bao giờ dứt cho thị tộc MacDonnell, cho thị tộc Cameron, và toàn bộ người Scốt. Sabrina sẽ không bị ngạc nhiên nếu thấy con gà trống bảnh chọe nhỏ tí đó nhảy chồm hỗm lên trên bàn.

Ánh mắt nàng thôi thúc hướng lại nơi nó muốn nhìn. Chiếc ghế trống không. Tên khổng lồ tóc-bờm-sư-tử đã đi đâu mất. Một cảm giác trống rỗng bật lên trong bụng nàng.

Sau đó một cử động rung rinh lọt vào mắt nàng. Nàng nép má nàng xuống sàn, cầu nguyện chiếc bóng bên dưới lá cờ sẽ che chở cho nàng. Kẻ lạ mặt đã nhân cơ hội thủ lĩnh của mình khoác lác để lẻn lên trên tầng mà không bị phát hiện. Tâm can nàng cuồng nộ khi nàng hé mắt trông về phía đối diện ở cuối phòng tranh dài hẳn đã biến mất vào thư phòng thiêng liêng của mẹ nàng, dáng vẻ lén lút uyển chuyển của hắn trái ngược hoàn toàn với khổ người của hắn.

Đôi bàn tay nàng nắm chặt. Kẻ đê tiện đó không tốt đẹp chút nào. Để lại lão MacDonnell sử dụng lòng mến khách của cha nàng như một cái cớ cho hành vi trộm cắp hoặc phục kích này. Căm phẫn dâng đầy trong nàng, xóa nhòa nỗi sợ hãi của nàng. Nàng điên cuồng nhìn về phía Enid, biết rằng cô chị họ vô tư của nàng sẽ chẳng giúp được gì.

Đôi môi nàng mím chặt. Nàng có thể không bao giờ có được sự tôn trọng của các anh trai nàng. Alex và Brian có thể tin rằng nàng quá non nớt để đối mặt trong bữa tiệc lớn với nhà

MacDonnell, nhưng nàng không quá non nớt để đối mặt với một gã MacDonnell dối trá. Nàng như nhìn thấy được những cái miệng của anh nàng há hốc khi nàng giải cái tên khổng lồ lén lút này xuống dưới sảnh bằng thanh gươm của nhà Cameron. Để cho sự vui mừng của lão già Angus xảo quyệt tắt ngóm!

Từ chối cho bản thân nàng có thời gian để vụt mất dũng khí, nàng lao đi và chạy nhanh vào bóng tối của hành lang dẫn thẳng đến phòng ngủ của cha nàng.

Morgan lẩn mình vào trong thư phòng và kéo cửa đóng lại sau lưng anh, làm tắt luôn những tiếng lào khào vui vẻ bên dưới. Những ngón tay dịu dàng của yên bình và bóng tối bao phủ lấy anh. Tựa lưng vào cánh cửa, anh thở dài khao khát. Lỗ mũi anh ngứa ran với hương thơm của tinh dầu hoa hồng vương trong không khí. Bảy năm trước anh rất thường xuyên ghé thăm căn phòng này, và anh đã phải hơn một lần xua đuổi sự mê hoặc của nó ra khỏi kí ức.

Đôi mắt anh chầm chậm quen với bóng tối. Ánh trăng mờ ảo rọi qua những khung cửa sổ, lấp lánh chiếu làn ánh sáng mỏng manh lên những vật quý giá của căn phòng. Một tiếng kêu chiêm chiếp và sột soạt báo cho anh biết anh đã đánh thức những chú chim sẻ bé nhỏ trong chiếc lồng vàng luôn được treo bên cạnh cửa chính.

"Xin chào các anh bạn nhỏ," anh thì thầm. "Không cần phải kêu quang quác đâu. Tao là Morgan đây. Có nhớ tao không?" Anh nâng một ngón tay lên chiếc lồng, chỉ đến lúc đó mới nhận ra nó đã trở nên quá to không thể nhét vừa qua những chấn song được nữa.

Tự nhiên thấy chán nản, anh để mặc những chú chim đang bày tỏ và đi về phía kệ sách. Nếu sảnh lớn bên dưới là cái đầu của Trang viên Cameron thì đây chính là trái tim của nó. Căn phòng này là nơi gia đình tụ họp mỗi đêm để chia sẻ những câu chuyện, những tiếng cười và cả những bài hát nữa. Với Morgan nó dường như là cánh cổng đến với một thế giới khác, một thế giới của những cuốn sách, âm nhạc và hội họa, một thế giới nơi một người đàn ông dám ước mơ.

Chỉ duy nhất mùa hè của anh ở nhà Cameron đã giúp anh tách khỏi bản tính của chính mình. Họ đã sửa lại bản tính thô nháp trong cách nói năng của anh, khiến cho những tư tưởng của anh trở nên thêm nguy hiểm. Lúc quay trở lại thị tộc của mình vào mỗi mùa thu, anh thường tự ép mình khéo léo tránh khỏi những lời chế nhạo của các thành viên khác và chiến đấu cho chính sự sống còn của bản thân anh cho tới khi cuối cùng không còn người nào giỏi hơn anh nữa. Cha anh đã quan sát những trận đấu của anh với thái độ vui mừng và kiêu hãnh điên cuồng giấu dưới cái vỏ khó chịu, biết rằng tương lai là thủ lĩnh của anh đã nắm chắc trong tay.

Anh rút ra một cuốn sách bọc da. Anh đã gần như yêu mến Elizabeth Cameron vào mùa hè năm anh mười bốn tuổi, anh đã kiêu ngạo đá đi mọi lời đề nghị dạy anh đọc của bà. Nhưng điều đó không ngăn anh náu mình trong bóng tối khi bà đọc sách cho các con bà nghe mỗi đêm. Anh đã ôm chặt đầu gối mình trong thích thú khi chất giọng đầy hiểu biết của bà thuật lại câu chuyện về những chiến binh dũng cảm và những vị thần khéo léo đi trên biển trên những con tàu hùng vĩ. Và sáng hôm sau anh đã lén quay lại để vuốt ve những cuốn sách với anh đều y hệt nhau bằng đôi bàn tay kính trọng.

Cuốn sách mở đến một trang có tranh khắc gỗ minh họa một cách đầy đủ. Đó là người bạn cũ Prometheus (một trong các thần Titan, người đã đánh cắp lửa của thiên đường để mang cho loài người) của anh, bị ghim chặt vào một tảng đá, khuôn mặt méo mó trong đau đớn tột cùng khi con diều hâu bổ xuống mổ vảo thân thể sống của ông. Đôi khi Morgan cảm thấy mình có một chút giống như Prometheus đáng thương bị giam hãm, đời đời bị buộc chặt vào những vách núi hoang vu trong khi thị tộc của anh ăn tươi nuốt sống anh. Anh gập mạnh quyển sách lại. Anh lại nhớ về những câu chữ giờ đối với anh chỉ còn là vô nghĩa, những bức tranh giờ chỉ

như những câu chuyện cổ tích của bọn trẻ nhỏ.

Một cây đàn hạc chạm khắc tinh xảo được đặt trên bàn cạnh chiếc đàn clavico. Morgan gảy một trong những sợi dây mỏng như tơ của nó. Một giai điệu thanh nhã lan dần trong không khí, đánh vỡ không gian im lặng. Anh rút tay về. Anh đã thường xuyên tự hỏi cuộc đời anh sẽ được biết đến những thú vui tao nhã không nếu Elizabeth chọn kết hôn với cha anh thay vì Dougal Cameron. Hay là Angus cuối cùng cũng bóp vụn được tinh thần bất khuất của bà?

Morgan chẳng biết điều gì về mẹ của anh ngoại trừ những gì cha anh đã nói với anh — trong cuộc đấu tranh mạnh mẽ và thô bạo của chính anh để gia nhập thế giới, Morgan đã giết chết bà ấy. Lời giải thích đầy kiêu hãnh trong giọng nói của Angus làm anh vừa cảm thấy kinh hoảng vừa cảm thấy hổ thẹn thay cho ông. Cha của anh không chút phiền muộn khi chẳng nhớ nổi tên của bà ấy.

Một ánh sáng lóng lánh lướt qua mắt anh. Một bông hồng pha lê nằm nép mình vào tấm vải nhung phủ lên trên chiếc đàn clavico. Cơn đau lạ lẫm mắc nghẹn trong họng anh. Một bông hồng, ngọt ngào và yểu điệu, giống như sự mê hoặc từ một trong những câu chuyện thần tiên mang đầy yêu thương của Elizabeth, mong manh, tuy vậy cũng đủ nhẫn nại để thay đổi ngay cả một con quái vật như anh thành một hoàng tử.

Anh cười thầm trước ý nghĩ kì quặc của chính mình, nhưng vẫn không thể ngừng ham muốn được nâng nó lên, xoay nhanh cành hoa mảnh khảnh giữa những ngón tay chai cứng của anh để quan sát những cánh hoa rực rỡ hút lấy ánh trăng.

Không hề báo trước cánh cửa bên cạnh anh lao về phía bức tường đối diện. Morgan xoay người qua xung quanh rồi thấy mình đang đối mặt với một sinh vật tuyệt đẹp bước ra từ một câu chuyện thần thoại khác.

Một nàng công chúa, mái tóc nhung huyền tuôn đều quanh bờ vai của nàng, ánh sáng khi đi bên cạnh nàng phản chiếu mọi đường cong dưới chiếc váy ngủ của nàng khiến nó bỗng trở nên lỗng lẫy. Những ngón tay thon dài của nàng không ôm quanh cây quyền trượng, mà lại ôm quanh chiếc cán chạm trổ của một thanh gươm cổ xưa.

Những ngón tay như dát bạc dưới ánh trăng như âu yếm thanh gươm dài một mét rưỡi đặt trong tay nàng và cả trái tim anh.

"Đứng yên, tên MacDonnell đê tiện," nàng dịu dàng gầm gừ. "Bước thêm một bước thì ta sẽ chém đầu lìa khỏi cổ mi đó."

Morgan không hề cảm nhận được cơn đau khi bông hồng gãy tách trong tay, ấn sâu chiếc cành của nó vào lòng bàn tay anh.

CHƯƠNG 2

"Đ ồ hậu đậu. Nhìn xem anh đã làm những gì!"

Morgan nhìn chằm chặp vào đôi bàn tay mình. Một mảnh thủy tinh vỡ cạnh lởm chởm rơi ra từ lòng bàn tay. Dòng máu đỏ chảy xuống cổ tay và thành vũng trên tấm thảm quý giá của Elizabeth Cameron. Trước khi anh có thể tự trấn tĩnh lại thì nỗi xấu hổ đã bùng lên. Nỗi xấu hổ vì là một người Mac Donnell. Xấu hổ vì hành động như một con bò ngu dại. Rất nhanh chóng, nỗi xấu hổ đã dần thay thế bằng cơn thịnh nộ — sự giận dữ đã bảo vệ tính kiêu hãnh của anh trước những cú đánh. Nhưng trước khi anh trút nó vào người con gái kém may mắn ấy, nàng đã vứt bỏ thanh kiếm và chạy thật nhanh về phía anh.

Nàng ném đi những mảnh còn lại của bông hồng, nắm lấy bàn tay anh và chấm nhẹ lên vết thương bằng vạt áo ngủ. Tay nàng mềm mại, ấm áp, và nhẹ nhàng bao quanh bàn tay thô sần của anh.

"Anh nên cẩn thận hơn chứ," nàng quở trách. "Nếu bị đứt cổ tay thì anh sẽ bị chảy máu đến chết mất thôi."

Morgan như lặng đi trước cử chỉ của nàng. Nếu như nàng cắt cổ anh thì anh cũng chết. Vẫn nhìn vào đôi bàn tay anh, nàng kéo anh về hướng có chút ánh sáng từ cửa sổ hắt ra.

"Đứng yên ở đây," nàng ra lệnh. "Tôi sẽ tìm cách lấy những mảnh thủy tinh vỡ này ra. Sẽ đau đấy, và anh có thể hét lên nếu anh muốn. Dù sao với tôi, chỉ anh cũng đủ tệ lắm rồi."

Kể từ khi nàng không còn nghĩ nhiều về anh nữa thì Morgan cũng chẳng còn lo lắng gì cả. Anh cũng không kêu la khi nàng bóp chặt lòng bàn tay anh và dùng những đầu móng tay hình vành trăng để lôi mảnh thủy tinh ra.

Rất ngạc nhiên, Morgan ngắm nhìn nàng trong ánh trăng sáng. Đỉnh đầu nàng gần như chạm vào ngực anh. Mái tóc xoăn anh thường giật một cách thích thú và tàn bạo giờ đây chảy dài xuống sau lưng như những lớp sóng đen tuyền mềm mại. Khuôn mặt đẹp hơi ửng hồng, giống như Chúa đã chạm nhẹ những cánh hoa hồng lên má, lên môi nàng. Đôi hàng mi đen phủ lên ánh mắt trong sáng của nàng.

Mùi hương của nàng tràn đầy khứu giác anh. Anh thấy choáng váng khi cổ họng rít chặt lại trước cơn đói khát man rợ. Nàng có mùi giống như mẹ nàng, nhưng tươi trẻ hơn, ngọt ngào hơn. Bản năng đàn ông cho anh biết rằng đang có một bông hoa nở sớm, thơm ngát và mềm mại. Anh nghiến răng. Nàng có thể là một bình mật ngọt cho người đàn ông khác, nhưng với một kẻ MacDonnell, con gái của Dougal Cameron còn nguy hiểm hơn cả loài cây ma độc.

Sabrina bậm chặt môi như muốn ngăn mình kêu lên khi nhổ những mảnh vỡ còn lại và cố gắng cầm máu bằng những vạt váy ngủ. Morgan sợ rằng những mảnh vải đó sẽ bao quanh tay anh nhiều hơn là che giấu đi thân hình của nàng. Nhưng ánh mắt của người thiếu nữ ấy lại làm cho anh không thể phản kháng được.

Với vẻ cau có, nàng gom những mảnh vụn để lên trên bậu cửa sổ trước khi liếc qua mặt anh. Bàn tay anh hiện ra dưới ánh trăng, nhưng đôi mắt thì chìm lấp trong bóng tối. "Một kết thúc tồi tệ cho bông hồng Belmont phải không? Cũng có thể khi Vua James tặng nó cho ông ngoại của tôi vì có công với hoàng gia, ngài đã có ý định dùng nó như một món vũ khí chứ chẳng phải là thứ đồ trưng bày. Nếu ngài ấy biết được nó sẽ vỡ trong tay một người vùng Cao nguyên thế này thì chắc ngài đã thay thế những cái gai vàng này bằng gai tẩm độc rồi."

Cô bé Sabrina Cameron mập mạp ngày nào có thể đã đổi thay và bộc lộ những nét vô cùng hấp

dẫn, nhưng có một thứ chẳng bao giờ thay đổi. Nàng vẫn luôn thích nói líu lo không ngừng.

Một tiếng cười khùng khục thoát ra từ cổ họng Morgan.

Sabrina nhăn mày. m thanh này rất lạ với nàng — rất sâu và nặng, một loại âm thanh cao hơn tiếng gầm gừ. Có thể nếu nàng là một con mèo, những sợi lông trên đầu hẳn đã dựng đứng lên cảnh báo rồi.

Khi anh ta nâng mặt lên, Sabrina đã có thể ngắm kĩ hơn khuôn mặt của anh ta. Ánh trăng tràn qua góc cạnh của gương mặt người đàn ông xa lạ, khắc nên những đường nét lạnh lẽo. Anh ta là người lạ, nhưng lại thân thuộc đến mức nàng không thể ngăn bàn tay mình đưa lên, ngón tay nàng chạm nhẹ vào cái quai hàm ương ngạnh. Ánh mắt anh ta bỗng trở nên bí hiểm như cánh rừng hoang.

"Chào nhóc con," anh ta cất tiếng.

Sabrina cảm thấy cơn đau quen thuộc quặn lên trong bụng mình và chợt nhận ra nàng đang phải đối diện với Morgan MacDonnell trong ánh trăng lạnh lẽo, lời hứa trẻ con ngày nào đang sắp đến lúc bị phá hoại.

Thoáng xấu hổ, nàng rụt tay về, nhớ lại lần đầu nàng chạm tay vào anh ta và đã bị anh ta xỉa xói như thế nào.

Một nụ cười nhạo báng nhăn nhó lướt qua miệng anh ta. "Tôi chắc rằng nếu biết đó là tôi thì cô đã để cho tôi chảy máu đến chết rồi."

Sự sợ hãi khiến nàng quay trở lại như lúc sáu tuổi, nàng gắt "Tôi nghĩ là không. Nếu không máu của anh sẽ lênh láng khắp tấm thảm Flemish của mẹ tôi."

Để giấu đi sự sợ hãi của mình, nàng bèn cúi xuống nhìn vào bàn tay anh ta. Và đó lại là một sai lầm nữa. Nàng không thể ngừng được việc nhìn chằm chằm vào những ngón tay của anh, tuy thô ráp nhưng ấm áp, cảm nhận được nhịp đập nhẹ nhàng của trái tim anh ta qua những ngón tay nàng. Nó gây cho nàng một ý nghĩ buồn cười về một trái tim mạnh mẽ, sức sống của một người đàn ông mạnh mẽ.

"Anh đã trưởng thành rồi," nàng thốt lên nhẹ nhàng.

"Cô cũng vậy."

Anh ta hạ thấp giọng, ngữ điệu thích thú làm nàng chợt tỉnh. Nàng ngẩng lên tìm kiếm ánh mắt anh ta trong khi ánh mắt ấy đang làm một cuộc dạo chơi nhàn nhã trên thân hình nàng, và cuối cùng dừng lại trên gương mặt nàng Một chút giông bão nổi lên trong trái tim nàng. Nàng đã mong chờ ánh mắt ấy của anh ta từ rất lâu rồi. Tại sao giờ anh ta lại phải lựa đúng ánh mắt ấy, khi nàng cảm nhận được sự ngưỡng mộ của anh ta còn nguy hiểm hơn lòng thù địch của anh ta?

Cố gắng xua đuổi những suy nghĩ vừa chợt đến, Sabrina xé một mảnh lụa Trung Hoa từ tấm rèm của mẹ và quấn nó quanh bàn tay anh ta. "Vậy sao anh lại ở đây? Chuẩn bị một cuộc tàn sát? Anh định tìm cách mang chiếc đàn Hạc này đi à? Hay là kiếm một con chuột để nhét vào giường của tôi?"

À, con chuột may mắn, Morgan nghĩ thầm, nhưng anh đã nhanh chóng kiềm chế khỏi bật ra câu đó "Nếu như cô có thể tin, cô bé ạ, tôi đang tìm kiếm vài giây phút yên bình thôi."

"Ha!" Nàng thắt nút băng với một cú thít mạnh làm anh bất giác giật mạnh cánh tay. "Hòa bình và nhà MacDonnell cầm tay nhau nhảy múa hả?"

"Ồ, đó là ý kiến của cô tiểu thư quý phái vừa xộc thẳng vào đây, hăm dọa mang đầu tôi đến cho papa cô ta đây mà."

Sabrina cảm thấy nặng nề.

Anh hất đầu về phía cánh cửa "Sao cô không xuống dưới kia với người nhà cô đi? Ban phát những cử chỉ cao quý cho đám nông dân quê kệch đó ấy?"

Kích thước của Morgan có thể thay đổi, nhưng anh ta vẫn còn biệt tài khiến nàng cảm thấy hổ thẹn bởi thân thế của nàng. Nàng khịt mũi một cách đáng yêu. "Chả đúng là nông dân à. Toàn đi chân đất. Mama đáng nhẽ nên phục vụ họ bằng máng ăn mới phải."

Giọng nói của Morgan bỗng chùng xuống, và ít có vẻ châm chọc hơn trước... "Nếu như cách ăn uống của họ có khác với cách của cô, thì đó là do họ không được nhìn thấy nhiều thức ăn đến như thế trong đời. Và họ đi chân đất bởi vì đôi ủng da nát bươm của họ còn phải để dành cho những ngày đông lạnh giá. Có như vậy bàn chân họ mới còn nguyên vẹn."

Sabrina bỗng thấy nóng bừng mặt. Morgan luôn lôi ra được phần tệ hại nhất trong con người nàng. Nàng cúi mặt xuống, và bất giác nhìn vào đôi chân trần của anh. Những đám lông hung vàng phủ lên những bắp thịt rắn chắc. Đôi bàn chân anh chắc phải dai như da thuộc mới có thể chịu đựng được đất đồi cứng như đá mà không được bảo vệ. Những ngón chân nàng cuộn lại ngượng ngập trong lớp vải nhung của đôi tất sang trọng.

"Anh nên biết, tôi đã xin phép Mama được tham dự vào dịp này." Sabrina nói như hối lỗi.

"Sao cô không cầu xin ông bố của cô ấy? Mấy cái bĩu môi không còn hiệu quả nữa à? Theo như tôi nhớ ông ấy chẳng bao giờ có thể chối từ khi mấy cái lông mi dài đến lố bịch của cô rung rinh cơ mà."

Ánh mắt Sabrina chiếu thẳng vào mặt anh. Morgan chẳng bao giờ bộc lộ là anh có chú ý đến những chiếc lông mi của nàng cả, hay bất cứ thứ gì khác về nàng. "Lần này cả Papa cũng cứng rắn." Nàng cười khúc khích nhẹ nhàng. "Có vẻ là tại tiếng xấu về tính phóng đãng của anh đã lan đến đây trước rồi. Ông ấy sợ rằng anh sẽ giáng cho tôi một đòn vào đầu rồi túm tóc tôi lôi đi đâu đó."

Morgan im lặng lâu đến nỗi nàng sợ rằng lại làm anh bực mình lần nữa. Nhưng không, anh hạ cánh tay xuống và nâng một lọn tóc lên trong bàn tay không bị thương, vò vò nó với những ngón tay thô nhám. Một nét bí hiểm len lén xâm chiếm gương mặt anh. Trống ngực Sabrina dồn lên cảnh báo.

Anh để những sợi tóc luồn qua kẽ ngón tay nhẹ nhàng như tơ trước khi nhìn vào gương mặt nàng bằng ánh mắt ấm áp. "Tôi không thể trách ông ấy được, cô bé à. Nếu em thuộc về tôi, tôi chắc chắn cũng khóa em xa khỏi nơi ấy."

Nếu em thuộc về tôi...

Câu nói rớt lại giữa hai người, có một chút lúng túng trong im lặng. Trong một giây rồ dại, Sabrina muốn được thuộc về một người đàn ông như anh, muốn tất cả những gì sẽ đến sau khi anh rời tay khỏi mái tóc nàng.

Dưới sự mê hoặc của ánh trăng và yên tĩnh, ánh mắt của Morgan dần hướng về đôi môi hé mở của nàng. Khao khát dâng lên, hương hoa hồng nồng nàn kích thích khứu giác anh, sợi tóc mềm mại trong ngón tay anh như đối nghịch với những vết chai sạn từng trải. Anh biết, con người anh đã bị giam hãm quá lâu trong cuộc sống gồ ghề của một chiến binh Cao nguyên. Nhưng người con gái mềm mại này đã đánh thức những khao khát từ xa xưa và làm nhụt quyết tâm của anh. Anh không động vào một giọt rượu, nhưng lúc này anh cảm thấy bản thân mình bất chấp. Liệu có gì nguy hiểm không khi lấy đi vị ngọt của đôi môi hồng chớm nở? Cố gắng chống lại ham muốn được chạm lưỡi mình vào giữa đôi môi ngây thơ của nàng, anh nghiêng dần và khẽ chạm vào miệng nàng.

Môi của Morgan kề lên môi Sabrina, mắt nàng run rẩy khép lại. Nụ hôn của anh ngắn ngủi, khô khan, và hầu như không có thật, nó khơi dậy sự ngọt ngào tận sâu trong tâm hồn Sabrina. Nàng cảm thấy sự kiềm chế trong cái khẽ chạm của anh. Sự dịu dàng của anh như có phép thuật. Chỉ trong lúc ngắn ngủi cuối cùng, anh mới dám thả lỏng mình để môi anh chạm vào môi nàng, đem tâm hồn hai người hòa nhập với nhau.

Mắt Sabrina từ từ mở ra để thấy tay nàng đang nắm chặt lấy khăn quàng cổ của anh, để ngăn chân nàng tì lên chân anh. Nàng có thể cảm nhận được hơi ấm của anh qua làn vải, nhịp tim của anh ở dưới bàn tay nàng. Nhưng rất nhanh, đôi mắt ấm áp đã chìm vào trong màn sương lạnh lẽo, che phủ bởi những ánh nhìn quá quen thuộc mà nàng biết ở anh.

"Thế nào, công chúa?" anh ta cất tiếng hỏi, vừa chế giễu vừa âu yếm. "Cô có muốn chém đầu tôi hay yêu cầu cha của cô tống tôi vào ngục vì hành động vừa rồi không?"

Nàng lúng túng rút những ngón tay mình ra khỏi áo choàng của anh ta "Đừng mộng tưởng. Chỉ là một nụ hôn thôi. Tôi đã từng hôn rồi." Nàng nói dối.

Một thoáng rùng mình khi anh ta chạm tay lên môi nàng lần nữa. Đôi môi căng lên kích động. "Tôi không nghĩ em đã từng hôn. Nhưng với đôi môi như thế này, tôi có thể hứa rằng em sẽ được hôn nhiều lần nữa."

Sợ rằng anh ta có thể lấn tới lần nữa, nhưng còn sợ hơn nếu anh ta không làm lại điều đó, Sabrina lắc mạnh đầu thách thức. "Tôi sẽ không nói với cha tôi rằng anh đã hôn tôi. Tôi không phải là trẻ con. Tôi đã thề rằng anh sẽ không bao giờ khiến tôi phải mách bất cứ chuyện gì."

Morgan nâng cằm nàng lên bằng bàn tay to lớn của mình. "Và tôi cũng sẽ không bao giờ làm em khóc nữa." Mặc dù vậy anh dường như lùi lại khi những lời khàn khàn phát ra giống một lời hẹn ước hơn một lời chế nhạo.

Ngạc nhiên rằng anh ta vẫn còn nhớ những trò trẻ con của nàng, Sabrina lùi xa khỏi anh ta, thoát ra khỏi vùng có ánh trăng sáng, cảm nhận được mùi gỗ thông bay phảng phất qua mặt nàng, và váy của nàng vẫn còn dính máu của anh ta.

Nhận thấy nàng đang định bỏ chạy, Morgan bèn khoanh tay trước ngực và cất tiếng. "Cô định kết thúc trận chiến như vậy sao, còn gì nữa không?"

Mũi nàng hỉnh lên trời. "Tôi không trốn chạy."

"Tốt thôi. Chuẩn bị nào."

Sabrina nhìn anh ta nghi ngờ. Liệu có trò lừa đảo gì ở đây không nhỉ?

Một chút tinh nghịch lóe lên trong ánh mắt anh ta, không thể cưỡng lại được cũng như ánh sáng mặt trời xuyên qua khoảng rừng trống. "Tiếp tục đi chứ". Anh ta ra lệnh. "Rất hân hạnh, nhưng tôi không có cả đêm để lãng phí thời gian ở đây được. Như tôi nhớ, cô đã đứng ngay ở đó. Bên cạnh cánh cửa."

Bối rối nhưng lại bị hấp dẫn bởi cách nói của Morgan, nàng bước đến gần cánh cửa. Anh ta ra hiệu. "Cầm vũ khí của cô lên."

Morgan chăm chú nhìn nàng, đôi môi run run, có vẻ như nàng đang cầm một thanh kiếm quá nặng, thì thầm điều gì đó giống như là... "đừng mong mang được cái thứ đáng nguyền rủa ấy ra khỏi tường." Sau vài ba lần cố gắng nàng cũng chưa thể nhấc được thanh kiếm lên cao quá vài tấc cách mặt sàn. Anh nghĩ thầm, có lẽ nàng có khả năng cắt được chân hơn là cái đầu của anh. Với một nỗ lực khủng khiếp, cuối cùng nàng cũng đứng đối diện với anh, thanh kiếm run lẩy bẩy trong đôi tay nàng.

Anh nở một nụ cười sau khi cố gắng nín nhịn trước hành động của nàng. "Phải, làm như vậy ấy.

Cô đứng đó, đe dọa chặt đầu tôi, còn tôi thì đang nghĩ xem cô sẽ làm điều đó như thế nào."

Thò tay vào trong áo khoác, anh rút ra một khẩu súng và chĩa nó vào ngực Sabrina.

Một âm thanh vang lên bởi thanh kiếm chạm vào sàn. "Anh chơi xấu. anh đã bảo là không dùng tới vũ khí cơ mà. Liệu anh có biết đến những..."

"... quy tắc chung à? Hay là cảm nhận?" Anh nhún vai. "Tôi là một gã MacDonnell, thưa quý cô. Cô không mong tôi sẽ chơi công bằng đấy chứ?"

Nỗi buồn dâng lên đáy mắt nàng với những vết thương cũ, những sự buồn giận, và Morgan thấy hơi ân hận vì đã không cho nàng có cơ hội giành chiến thắng nhỏ bé này.

"Không," nàng nói nhẹ bẫng. "Anh chưa bao giờ như vậy, phải không?"

Chấp nhận đầu hàng, nàng chống thanh gươm xuống và tránh đường để cho anh đi qua. Anh trượt nhẹ nhàng khẩu súng vào trong chiếc áo choàng.

"Morgan?"

"Hửm?" Anh dừng bước trên ngưỡng cửa. Cả hai người chìm vào trong bóng tối.

Nàng vẫn giữ yên bàn tay mình. "Làm ơn hãy để khẩu súng lại đây."

Anh gần như giật mình vì nàng, và vì một cơn buồn cười đang dâng đầy lên trong ngực. Một người đàn ông luôn luôn được công nhận khi anh ta tỏ ra giúp đỡ, vì vậy anh đã để khẩu súng vào tay nàng và khép những ngón tay nàng quanh nó như những cánh hoa mượt mà của một đóa hoa lan.

Anh ghé sát môi vào tai nàng và thì thầm, "Tôi không tin bất kì cô gái nào với khẩu súng của tôi. Hãy dịu dàng với nó, được chứ?"

Morgan đi xuống cầu thang, bước chân anh nhẹ nhàng hơn nhiều so với lúc anh bước lên, anh tự hỏi có lẽ thời gian đã không trôi qua quá lâu để thiết lập một thỏa thuận ngừng chiến mãi mãi giữa một tên MacDonnell côn đồ với nàng công chúa ngọt ngào nhà Cameron.

Sabrina sụp xuống khung cửa, sững sờ. Cuối cùng nàng cũng nhìn xuống để thấy tay nàng đang ôm chặt khẩu súng của Morgan giữa ngực nàng. Nàng giơ nó lên, lủng lẳng giữa hai ngón tay.

Dịu dàng với nó à! Nàng đáng nhẽ phải bắn cái tên đê tiện ấy. Hẳn anh ta sẽ thỏa mãn khi đời mình được kết thúc bởi khẩu súng của chính mình.

Nàng nhìn xuống chiếc váy ngủ của nàng. Nàng cảm thấy bị in dấu với máu của Morgan giống như vài loại vết tích cổ xưa. Lạy đấng tối cao, nàng thầm nghĩ, loại phản ứng kích động nào của Enid sẽ bùng phát nếu chị ấy tỉnh dậy rồi thấy cô em họ thân yêu của mình loang lổ máu và nâng niu một khẩu súng được nạp đạn đây? Ít nhất Sabrina cũng nghĩ nó là một khẩu súng được nạp. Morgan không giống kiểu người đi lòng vòng vung vẩy một khẩu súng rỗng. Chĩa họng súng vào mặt mình, nàng nhắm một mắt và nhìn sâu vào nó, nhưng chẳng thấy gì ngoại trừ một màu đen kịt.

"Nó chẳng giúp đỡ được cái gì cả," nàng lầm bầm.

Phản đối ý tình trạng chân tay yếu ớt của nàng do hậu quả từ nụ hôn của Morgan, nàng nhét thanh gươm của cha nàng dưới ghế trường kỉ rồi đút khẩu súng dưới tấm gương Vơ-ni-dơ. Nàng đưa ánh mắt đăm chiêu về lại phía thư phòng ngập ánh trăng trước khi khép cánh cửa lại. Dưới ánh sáng chói chang của buổi sớm mai nàng biết rằng cuộc gặp gỡ của nàng và anh ta dường như chỉ là một giấc mộng.

Nép mình vào trong bóng tối, Sabrina đi vòng quanh phòng tranh, hoàn toàn chỉ định lôi cả Enid lẫn nàng vào giường ngủ trước khi có ai khác phát hiện ra hai người. Nhưng một tràng

cười — hào sảng, trầm sâu và đầy hấp dẫn — khiến nàng ngừng mọi ý định của nàng.

Nàng như bị cuốn đi theo hàng tay vịn và hạ thấp đầu gối xuống, bị mời gọi bởi âm thanh xa lạ và tiếng rì rầm khe khẽ đáng giá khi Morgan ngoảnh đầu lại về phía những câu pha trò của Brian. Một nụ cười thơ trẻ làm biến đổi khuôn mặt anh ta, xóa nhòa những nét mệt mỏi và làn da nhăn lại vì căng thẳng quanh đôi mắt mắt anh ta. Nắng, gió, và trách nhiệm đã làm anh ta già dặn quá nhiều so với tuổi đời của anh ta. Gần như tất cả những người đàn ông đều từng là những cậu bé, nhưng Sabrina ý thức được rằng Morgan MacDonnell từ lúc ra đời đã là một người đàn ông.

Sự hấp dẫn từ vẻ đẹp đàn ông gồ ghề của anh ta một lần nữa lại tấn công nàng; trái tim nàng thắt lại như thể ai đó đã đâm tay vào ngực nàng và bóp ngẹt nó. Đôi bàn tay nàng ghì chặt lấy lan can.

Ở phía bên kia của Morgan, Alex đổ đầy rượu vào chiếc cốc mình và nâng nó lên chúc mừng. Ánh mắt Morgan vụt hướng về phía phòng tranh, rồi chợt chạm phải Sabrina. Một nụ cười thân thuộc cong lên trên môi anh ta khi anh ta nâng chiếc ly đựng nước trong im lặng tuyệt đối khiến tất cả những âm thanh hỗn loạn giữa hai người họ trở thành những tiếng vo ve vô nghĩa. Brian thình lình quay lưng lại và Morgan hạ ánh nhìn xuống chiếc ly, thận trọng không để lộ cho trước khác thấy được chỗ ẩn náu của nàng.

Hạnh phúc mong manh dâng lên trong trái tim Sabrina. Nỗi sợ hãi vì bội phản là một cảm xúc quá mới mẻ và quý giá, nàng ép ánh mắt nàng quay đi khỏi anh ta. Khi nàng quan sát, cái tên MacDonnell tóc đen đứng dậy và chạy ào ra khỏi cánh cửa chính, ôm lấy bụng anh ta. Ngọn gió đêm ùa vào làm phất phớt những lá cờ.

Chắc chắn là ốm vì quá nhiều thịt nai rồi, Sabrina thầm nghĩ, nhăn nhở cười.

Tình trạng thù địch như dịu đi bởi rượu và khoảng cách gần gũi, Angus và cha nàng dường như cũng được ngon miệng như các con trai của hai người. Người hầu trùm khăn kín mít lảng vảng bên cạnh Angus đã biến mất, chắc hẳn đã nằm co tròn trong vài góc nhỏ bị lãng quên của lâu đài rồi. Người mẹ có đôi mắt trong vắt như thủy tinh của Sabrina trông như thể bà cũng muốn làm điều tương tự như vậy.

Từ phía đuôi mắt của Sabrina, nàng thấy tấm thảm dưới họ hơi gợn sóng lăn tăn. Nàng thoáng nhìn về phía cảnh cửa, đợi cái tên MacDonnell tham ăn vấp chân khi đi vào, lau miệng vào mu bàn tay của anh ta. Nhưng cánh cửa vẫn đóng chặt.

Sabrina nhíu mày. Gần như không chút nhận rõ tình hình, nàng đứng dậy, bị choáng ngợp bởi linh cảm sợ hãi rằng có điều gì đó không ổn. Nàng nghiêng người qua tay vịn, nhìn gay gắt vào tấm thảm. Có đúng là nàng đã thấy một thoáng chuyển động không, hay đó là do bị lóa mắt bởi những ngọn nến đang cháy dở? Tự ý, đôi chân nàng chậm chạp hướng nàng bước xuống những bậc cầu thang, kéo nàng đi như thể bị thu hút bởi một nỗi lo lắng mơ hồ nào đó.

"Sabrina! Lạy đấng tối cao, con đang làm gì bên ngoài giường ngủ vào giờ này thế hả?"

Tiếng la thất thanh của mẹ nàng lôi nàng ra khỏi cơn mụ mị. Nàng chợt nhận ra nàng đang đứng trên những bậc cầu thang. Một làn sóng của cảm giác thật khó hình dung bủa vây lấy nàng. Nét cau mày lo lắng của cha nàng. Những cái liếc mắt dâm dục của những người đàn ông trong thị tộc MacDonnell khi họ thúc khủy tay lẫn nhau dưới những cái bàn. Cái quắc mắt tăm tối của Morgan.

Những lời của Brian vang qua sảnh lớn.

"Lạy Chúa, Alex, có phải máu dính khắp váy của con bé không?"

Sabrina đã quên mất tình trạng chiếc váy ngủ của nàng. Cảm giác trơ trụi và bị phô bày trước tất cả bọn họ, nàng mở miệng định giải thích, nhưng trước khi nàng có thể nói, Angus đã đứng dậy, thêu dệt một cách nguy hiểm.

"À, đây hẳn là Sabrina đáng yêu! Tiếng tăm về vẻ đẹp của con bé đã vượt xa khỏi những vùng đất này rồi." Ngay cả trong trạng thái nghiện rượu ông ta cũng cố gắng liếc mắt đểu cáng về phía mẹ nàng và cùng lúc nháy mắt với người của ông ta. "Nếu Beth của ta được ban cho khẩu vị tốt hơn về những người chồng, cô giờ đây hẳn đã trở thành con gái của ta rồi."

Người của ông ta rũ ra cười nghiêng ngả. Cha của Sabrina gật đầu, nụ cười nhân hậu của ông căng thẳng. Nàng cảm thấy nỗi đau đớn vì xấu hổ dâng dần lên trong cổ họng. Còn quắc mắt khủng khiếp hơn trước, Morgan bắt đầu kéo mạnh chiếc kẹp giữ cho áo choàng của anh ta được ghim chặt như thể anh ta có ý định cởi phắt nó ra khỏi cơ thể không mặc thêm gì khác của mình rồi quấn nó quanh người nàng.

"Vì Sabrina!" Angus rống lên. "Nụ hoa chớm nở dễ thương nhất từ Beth xinh đẹp của ta!"

Những người đàn ông điên cuồng cổ vũ khi thủ lĩnh của bọn họ nâng chiếc ly của ông ta lên trong điệu bộ chúc mừng kiêu ngạo trước khi lao mình thẳng đến cái chết trên đĩa của ông ta, chiếc cán nạm ngọc của con dao găm nhô ra giữa những chiếc xương bả vai của ông ta.

CHƯƠNG 3

Tiếng gầm đau đớn của Morgan khiến những chiếc rui nhà run lên dữ dội, nuốt chửng mọi âm thanh ngoại trừ tiếng hét thất thanh của Sabrina.

Dougal Cameron xô vợ mình về phía hành lang gần nhất để giữ cho bà an toàn, rồi cúi xuống xem xét thi thể của Angus. Ông nâng tay ông lên, chìm chằm vào những ngón tay ông như thể bị bất ngờ khi thấy chúng đẫm máu. Những người nhà MacDonnell dò dẫm những chiếc bao đựng kiếm và chạm vào phần bên trong áo choàng của họ, chỉ cho đến khi tay họ lại trở nên trơ trọi.

Morgan đã trông thấy quá nhiều xác những người đàn ông gục xuống để không lãng phí thời gian nâng niu thi thể của cha anh. Đôi mắt anh trừng trừng chiếu thẳng vào Sabrina. Alex và Brian chạm vào cánh tay anh, nhưng anh hất hai người đi như thể họ chẳng hơn gì những con cún cào vào gót chân anh và bước qua chiếc bàn. Tất cả mọi người đều nghĩ rằng anh sẽ hướng về phía đống vũ khí.

Tất cả mọi người ngoại trừ Sabrina. Nàng đã nhìn thấy ngọn lửa kết tội giết người bừng bừng trong đôi mắt anh ta. Nàng biết anh ta chắc chắn đang tin vào điều gì như thể anh ta đã hét lên. Rằng nàng chính là mồi nhử, là thứ lôi kéo sự chú ý của anh ta khỏi âm mưu giết cha anh ta.

Nàng như mụ mẫm trước dáng hình đang lại gần nàng. Không có nơi nào để chạy trốn. Không có nơi nào để ẩn nấp. Không có thời gian để van xin lòng khoan dung. Nếu anh ta vồ lấy chiếc rìu của anh ta vào thời khắc đó và vung nó lên, chân của nàng vẫn chôn tại chỗ sau khi đầu nàng lìa khỏi cổ.

Cánh tay anh ta tóm lấy eo nàng. Anh ta giật mạnh nàng về phía mình và xoay cả hai người về phía đại sảnh. Sabrina cảm thấy tay anh ta mất hút trong chiếc áo choàng của anh ta, với đến khẩu súng anh ta đã giao cho nàng chỉ vài phút trước đây. Không còn vũ khí nào khác, bàn tay to lớn của anh ta siết chặt quanh quai hàm của nàng, ép nàng ngẩng đầu lên để cho mọi người thấy một cách trọn vẹn rằng chỉ cần một cử động nhẹ nhàng của những ngón tay anh ta cũng có thể bẻ gãy cổ nàng.

Một cảm giác tĩnh lặng kì lạ dâng lên trong nàng. Ngay cả bất lực để chống lại sự kiểm soát của Morgan với nàng, cả trọng lượng của nàng vẫn dựa vào bắp đùi vững chãi của anh ta, nàng biết nàng sẽ không mang vết bầm nào trước đụng chạm của anh ta. Đôi bàn tay của anh ta quá đỗi dịu dàng, bản tính hung bạo của thị tộc anh ta khi bị kiềm chế dữ dội còn đáng sợ hơn những hành động tàn ác. Nàng hơi hồ nghi rằng dưới đôi bàn tay này cái chết thương tâm của nàng sẽ đến thật êm ái. Chỉ cần một cú giật mạnh từ những ngón tay thô lỗ kia và cuộc đời nàng sẽ vụt tắt như một vì sao chìm vào ánh bình minh.

Tất cả những người đàn ông trong sảnh lớn, kể cả những người trong thị tộc của Morgan, đều cứng người lại vì sốc. Cơn thịnh nộ bất lực làm đờ đẫn đôi mắt của Brian. Alex đang thở khó nhọc, gương mặt giận dữ của anh đỏ bừng còn hơn cả mái tóc anh ấy.

"Lòng mến khách của ông để lại quá nhiều đòi hỏi đấy, Dougal Cameron," Morgan gầm gừ, hơi thở nóng hổi của anh ta phả vào mái tóc của Sabrina.

Dougal nâng đôi bàn tay thấm đẫm máu lên để cầu xin. "Đừng làm thế, Morgan. Ta không nhúng tay vào cái chết của cha cậu. Nếu cậu cho ta cơ hội, ta thề ta sẽ giúp cậu tìm cho ra tên vô lại đã làm chuyện đó."

"Cha tôi đã cho ông một cơ hội. Và nhìn xem ông ấy đã nhận được cái gì. Lấy lại vũ khí đi," anh ta ra lệnh cho người của anh ta.

Những người MacDonnell nhào vào đống vũ khí như đàn chó khát mồi. Đôi bàn tay bóng nhẫy mỡ của họ vồ lấy những chiếc cán rỉ sét của những thanh kiếm và dao găm, vuốt ve những chiếc báng đầy vết tích của những khẩu súng. Khi từng người đàn ông xếp hàng ngay ngắn, đôi mắt anh ta nhíu lại thành một kẽ hở cồn cào trước cơn rộn lên vì cuộc đổ máu chuẩn bị tới. Bọn họ giờ đã được trang bị đầy đủ, sẵn sàng trước cuộc chiến tranh bùng nổ và chuẩn bị để giết những người đàn ông họ vừa mới vui vẻ cùng ăn tối.

Chính đôi mắt của Sabrina cũng thu hẹp lại khi nàng phát hiện tên MacDonnell tóc đen dễ thương đứng giữa bọn họ. Làm thế nào anh ta có thể quay vào sảnh lớn? Có phải nàng đơn giản đã bỏ qua sự có mặt của anh ta trong đám đông hỗn loạn không? Những câu hỏi của nàng trôi tuột đi một cách đáng kinh sợ khi nàng nhận ra các thành viên trong thị tộc nàng tay không và không một sự trợ giúp đứng trước những gã MacDonnell như bầy cừu non chờ để bị ăn thịt.

Morgan lùi dần về phía cửa, dùng Sabrina như tấm lá chắn.

Dougal đấm nắm tay xuống bàn. "Khốn kiếp, Morgan, thả con bé ra! Con bé chỉ là một đứa trẻ! Cuộc chiến này là của ta với cậu."

Giọng của Morgan dội xuống sương sống của Sabrina, những lời của anh ta dường như chỉ định giành cho một mình đôi tai của nàng. "Cô đã giết nhầm người trong nhà MacDonnell rồi, nhóc con. Cô nên chém đứt đầu tôi khi cô có cơ hội mới phải."

Morgan hiếm khi tạo những sai sót chiến thuật trong một cuộc chiến cam go, nhưng lại tự mình thích thú với lời chế nhạo khi nó tỏ ra là một lời chế nhạo đắt giá. Đối với Sabrina, thời gian như trôi ngược trở lại. Anh ta không còn là người lạ mặt nguy hiểm đang nắm sợi chỉ sinh mệnh của nàng trong tay nữa, ngoại trừ cơn tức giận trước đây anh ta thường mang lại, từ thằng bé kiêu căng đã luôn chà đạp lên những cảm xúc nhạy cảm trước mọi hành động của nàng.

"Luôn luôn phải dùng đến cái từ cuối cùng đó sao?" nàng nói, giọng nàng mượt mà giả tạo.

Tất cả những tấm vải thêu bị cắt vụn, từng chiếc bánh nhân quả anh ta hân hoan mang cho Pugsley ăn, mọi giọt nước mắt nàng sẽ không bao giờ để rơi xuống đang chực trào ra khi nàng nắm tay đấm thẳng vào mặt anh ta.

Đôi mắt Morgan nhắm nghiền lại vì đau, và anh biết nàng đã đấm vỡ mũi anh. "Tại sao con nhóc như cô— "

Thình lình anh nhảy dựng lên. Đôi gót giày nhọn hoắt của nàng đã đá vào ống chân anh. Giữa những tiếng lẩm bẩm và hổn hển đứt quãng vì ráng sức, nàng kìm nén để không nghẹn ngào, "Nếu anh chịu... dùng... cái bộ óc ngu ngốc của mình cho việc gì đó hơn để đội... một cái mũ, anh sẽ chịu lắng nghe cha... tôi." Nàng cắn vào bàn tay anh dùng để bịt mồm nàng, khiến nó chảy máu.

Người của anh thoáng trao nhau những ánh nhìn bứt rứt. Không ai trong số họ từng giúp Morgan trong bất kì cuộc đấu nào, và họ đều đã phải nhận những vết sẹo khi cố thử làm điều đó. Giờ đây chiếc váy nửa phong cách Anh của con nhỏ này thực sự đã quấn chính bản thân con nhỏ vào với cậu ta. Mái tóc đen huyền của cô nàng chảy rũ xuống ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn; hàm răng trắng bóng của cô nàng cạp liên hồi vào không khí để truy lùng những miếng thịt tươi.

"Muốn tôi bắn cô ta không, Morgan?" Ranald phấn khởi gợi ý, nâng khẩu súng của anh ta lên.

Morgan tự xử lý vấn đề của anh bằng cách ném nàng xuống sàn và ghim nàng bên dưới sức nặng của anh. Người của anh cổ vũ ầm ầm, nghĩ rằng một trò vui mới sắp diễn ra. Còn hành động trả thù nào cho cái việc ám sát Angus hay hơn làm vấy bẩn con gái của Cameron trong

khi hắn cùng các con trai bị ép buộc phải giương mắt nhìn? Bọn họ liếm môi trong chờ đợi, hy vọng sẽ đến lượt mình khi Morgan kết thúc.

Brian lảo đảo tiến về phía trước cho tới khi nhận ra một con dao găm của nhà MacDonnell kề vào cổ họng anh. Alex ném về phía cha cái nhìn tuyệt vọng, nhưng Dougal vẫn đứng im lặng, biểu lộ của ông vẫn trầm ngâm khi ông quan sát hai người quyết chí khóa nhau vào cuộc đấu trên sàn trong đại sảnh nhà ông.

Morgan kẹp đùi Sabrina dưới đùi mình và túm chặt lấy hai cổ tay mảnh dẻ của nàng. Ngực của cả hai người căng phồng lên khi ánh mắt họ gườm gườm nhìn nhau. Morgan nếm thấy vị máu ở nơi đầu nàng đập vào môi anh.

"Nhớ để phần cô nàng cho tôi nhé!" một trong những người của anh gào lên.

Morgan nhìn thấy máu rút sạch khỏi hai má của Sabrina. Kể cả ngay lúc này, khi cả hai người đều biết anh có thứ sức mạnh có thể làm nàng vỡ vụn, làm nàng đổ máu và tước đoạt đức hạnh của nàng ngay trên nền đá, nàng vẫn cự tuyệt van xin, cự tuyệt rơi nước mắt.

"Cho con nhỏ đó thử lưỡi kiếm của cậu đi, Morgan. Tôi đánh cuộc chuyện này ngon lành hơn chuyện cha cậu bị giết nhiều."

Morgan nỗ lực nắm tay anh lại, anh biết rằng mình không có lựa chọn nào khác ngoại trừ đánh cho nàng ngất xỉu trước khi tính khí tệ hại của những người trong gia tộc anh trở chiều ra khỏi tầm kiểm soát của anh. Sự chống cự của nàng chỉ càng kích thích ham muốn của bọn họ. Nhưng nàng sẽ không khiến chuyện này dễ dàng với anh. Cơ thể mềm mại của nàng đang run rẩy bên dưới anh, nhưng ánh mắt không chút nao núng của nàng đang chế giễu anh, thách thức anh làm tổn thương nàng.

Mái tóc nàng rũ những lọn sóng đen mượt óng ả quanh khuôn mặt nàng. Đó là mái tóc một người đàn ông mơ được quấn trong tay mình và xõa trên gối của anh ta. Đó là mái tóc...

Morgan ngập ngừng, cầu nguyện cú đòn của anh sẽ không đủ nặng để làm vỡ cái quai hàm nghiêng nghiêng bướng bỉnh của nàng.

Nhưng chỉ chút yếu lòng đã khiến anh phải trả giá quá đắt. Anh ngay lập tức cảm thấy cái họng băng giá của một khẩu súng ấn vào sau gốc sọ trước khi anh nghe thấy tiếng lách cách của chiếc cò súng dần bị kéo về phía sau.

Giọng nói hiểu biết của Elizabeth Cameron vang lên đầy thịnh nộ. "Thả con gái ta ra, Morgan MacDonnell, không thì ta sẽ gửi cậu đến chung vui với ông bố dưới địa ngục đấy."

CHƯƠNG 4

Sabrina ngay lập tức cảm thấy Morgan càng thêm siết chặt lấy nàng như thể lời đe dọa cận kề cái chết cũng không đủ để khiến anh ta buông nàng ra.

Nếu nàng không bị hút vào đôi mắt xanh huyễn hoặc của anh ta, nàng có thể thấy được những tia nhìn liều lĩnh qua lại giữa đám người trong thị tộc anh ta. Ranald có thể loại bỏ Elizabeth Cameron chỉ bằng một phát súng, nhưng nếu ngón tay của bà ta cứ nghiến chặt vào cò súng thế kia, nhà MacDonnell sẽ không chỉ mất một vị thủ lĩnh làm cảnh chỉ biết khoác lác, mà còn mất thêm cả người sẽ gắn kết tàn dư còn lại của cả thị tộc bọn họ với nhau. Cái giá cắt cổ phải trả cho một bữa ăn thịnh soạn như bữa ăn nhà Cameron đã chuẩn bị cho họ.

Morgan đã quyết định thay cho tất cả bọn họ.

Nhìn chằm chằm về phía trước, anh ta thả hai cổ tay của Sabrina ra và giơ hai tay mình lên. Anh ta chậm rãi đứng dậy, phô bày cả một thân hình to lớn với những cử động duyên dáng nhịp nhàng. Sabrina vẫn còn nằm dài trên sàn, bị thôi miên bởi dáng đứng kiêu hãnh của anh ta và nét cong không chút ăn năn trên bờ môi anh ta. Nàng bắt đầu tự hỏi có phải nàng đã được định đoạt cả đời phải đứng dưới bóng của anh ta không. Giờ nàng có thể trông thấy rõ ràng khẩu súng mạ ngọc trai ấn vào một bên họng anh ta.

"Bất cứ điều gì vừa lòng quý bà," anh ta lè nhè, cả gan nở một nụ cười rầu rĩ.

Cha nàng chống hai lòng bàn tay lên bàn, vẻ mặt mệt mỏi khi Sabrina có thể ngước nhìn ông. Những sợi tóc xám rũ rượi rủ xuống hai bên thái dương xanh xao của ông. "Brian, Alex, hộ tống vị khách của chúng ta vào nhà ngục trước khi mẹ các con giết chết cậu ta." Giọng ông run rẩy bởi cơn giận cố nén lại. "Ta muốn mấy người còn lại các người ra khỏi nhà ta. Ngay bây giờ!"

"Giết thủ lĩnh tội nghiệp của chúng tôi trước khi phục vụ món tráng miệng," Ranald làu bàu, nhét khẩu súng của anh ta xuống phía trước chiếc váy (amen, em ko biết dịch cái từ kilt thế nào luôn '___'). Khi ngang qua cái bàn anh ta còn không quên cắp theo một chiếc đùi cừu. "Đúng là cái đồ thiếu văn minh. Không lịch sự một chút nào."

"Phải đấy," một gã MacDonnell khác thách thức, vớ luôn một bình đựng rượu và một nắm những chiếc thìa bằng bạc. "Angus là người đàn ông cao thượng. Ông ấy xứng đáng được nhận một cái chết quang minh chính đại, chứ không phải bị đâm lén sau lưng bởi vài thằng Cameron nhát gan khốn khổ."

Cằn nhằn như lũ trẻ bất mãn trước cái cảnh bị tước đoạt cuộc chém giết đang được mong đợi, những gã MacDonnell nối đuôi nhau kéo ra ngoài. Những người đàn bà trong tầm hiểu biết của họ đều có khả năng bắn một người đàn ông cũng như lên giường với anh ta, và bởi vậy chẳng có lý do nào khiến họ tin rằng vợ của Cameron là trường hợp ngoại lệ cả. Họ không hề vui lòng muốn mạo hiểm cuộc sống của Morgan để trả cho lòng kiêu hãnh lẫn những chiếc bánh pút-đing của họ.

Một trong những người đàn ông to lớn hơn hẳn cố gắng vác xác của Angus lên vai. Morgan không hề chớp mắt khi thi thể của cha anh ta bị chen lấn giữa dòng người để tiến lên phía trước, mặc dù Sabrina thề rằng nàng đã trông thấy một bắp thịt giật mạnh trên quai hàm rắn như đá ấy. Nàng rùng mình khi tưởng tượng thi thể của chính cha nàng đang bị đưa về nhà mà không kèm theo bất kì một nghi lễ nào.

Brian và Alex tóm lấy hai cổ tay của Morgan, siết chúng lại sau lưng anh ta mạnh hơn cần thiết. Những múi cơ như đồng hun khẽ gợn trên cẳng tay anh ta, nhắc nhở một cách khắc nghiệt rằng như vậy đã chiếu cố anh ta lắm rồi và khẩu súng vẫn chĩa thẳng vào đầu anh ta để họ vẫn có thể

tiếp tục khống chế được anh ta. Khuôn mặt của các anh trai nàng căng thẳng vì giận dữ khi họ trói hai tay người bạn cũ của họ lại.

Khi họ dẫn anh ra khỏi sảnh, Morgan tự cho phép mình nếm vị ngọt cuối cùng từ sự nổi loạn. Anh ngó quanh quất rồi hướng một ánh nhìn thật lâu, thật khó hiểu về phía Sabrina.

Đôi mắt anh hằn dấu ấn lên nàng còn rõ ràng hơn cả những giọt máu của anh, thẳng thắn hứa hẹn những điều mà đôi môi anh không thể làm được.

Một lát sau...

Cơn rùng mình u ám cào xé lấy nàng. Brian đẩy mạnh Morgan. Rồi bọn họ khuất bóng, và cha mẹ nàng đang quỳ xuống bên cạnh nàng, cha nàng quấn chiếc áo choàng của ông quanh vai nàng, mẹ nàng ghì chặt lấy nàng trong một cái ôm ngào ngạt.

"Tên hung bạo xấu xa đó đã làm tổn thương con phải không?" Elizabeth gạt những lọn tóc ra khỏi khuôn mặt của Sabrina.

"Chưa đâu mẹ," nàng trả lời lơ đãng, vẫn nhìn không dứt về phía ô cửa trống rỗng.

Dougal nâng hai cổ tay con gái về phía ánh sáng như thể muốn tìm kiếm kĩ lưỡng những vết thâm tím nghiêm trọng hơn những vết hằn nhỏ hẳn phải có trên chúng. Nhưng hai cổ tay không hề có bất cứ dấu vết nào, vẫn trơn mịn như thể con bé vừa mới rón rén lẻn ra khỏi phòng ngủ của con bé vậy. Một xúc cảm xa lạ pha trộn giữa vui mừng lẫn phiền muộn níu chặt trên lông mày của ông.

"Vậy là, công chú bé nhỏ của cha, con đã có đủ kích động cho một đêm chưa?" ông hỏi.

Nàng cười run run. "Đủ cho cả đời, con tin là thế cha ạ. Mẹ đã lấy khẩu súng ra từ chỗ nào thế, Mama?"

Elizabeth nhíu mày trước món vũ khí như thể mới trông thấy nó lần đầu tiên. "Một thợ làm đồng hồ người Đức đã đúc nó cho ông ngoại con để cảm ơn món quà hào phóng hiến tặng cho nhà thờ Lutheran của ông ta." Bà chĩa nó lên trần nhà và bóp cò. Một đám lông vũ đầy màu sắc nổ tung ra khỏi nòng súng.

Một âm thanh không ngờ lục cục phát ra từ cổ họng của Sabrina, nửa như thổn thức, nửa như cười khúc khích. "Bị hành bởi một bông hồng và những sợi lông vũ tất cả chỉ trong một đêm. Ôi tên quỷ bất hạnh."

Cha mẹ nàng trao nhau ánh nhìn khó hiểu trên đầu nàng. Dougal định với tay vuốt ve chiếc má bầu bĩnh của con gái, nhưng ông chợt dừng lại khi nhìn thấy đôi bàn tay thấm đầy máu đáng sợ của ông.

"Kẻ nào lại dám cả gan làm những chuyện xấu xa như vậy được chứ?" Elizabeth hỏi.

Đôi bàn tay Dougal kiên quyết siết chặt lại. "Anh không biết. Nhưng anh nhất định phải tìm cho ra."

"Có thể là do vài kẻ thù của Angus, không phải người nhà Cameron lẫn MacDonnell, đã lén lút trốn vào trong trang viên chăng?" Sabrina gợi ý.

Cha mẹ nàng nhìn chằm chằm vào nàng như thể họ đã quên mất sự hiện diện của nàng.

"Cái đầu nhỏ bé dễ thương của con không cần phải lo về chuyện đó, công chúa của cha," Dougal ra lệnh.

"Papa con đúng đấy. Cha mẹ đã quá vô tâm khi thảo luận về nó trước mặt con. Đến đây nào, bé con," mẹ nàng vỗ về, giúp nàng đứng dậy. "Mẹ sẽ đưa con về phòng và pha một tách trà nóng thật dễ chịu cho con nhé."

Sabrina làm cả cha mẹ nàng lẫn bản thân nàng ngạc nhiên khi gắng sức bước đi và ép hai đầu gối yếu ớt chống đỡ cho nàng. "Con cám ơn mẹ. Nhưng mẹ à, con tin là con đủ sức tự mình về lại phòng. Nếu con ở yên trong đó ngay từ đầu, con có lẽ đã bớt cho mọi người một gánh lo rồi."

Sabrina không muốn được chiều chuộng. Nàng không muốn trèo lên những tấm khăn trải giường bằng vải lanh dễ chịu của nàng, để rồi chìm vào hơi ấm của tấm đệm, và nghĩ về Morgan, đang bị trói dưới những lớp đá và gỗ trong nhà ngục lạnh lẽo và ẩm ướt.

Cha mẹ nàng dõi theo từng bước chân nàng bước lên bậc cầu thang, thân hình mảnh dẻ của nàng như thu lại trong tấm áo choàng dài đến gối của cha nàng. Sự lạc quan tự nhiên chiếm ưu thế trong lòng Dougal. Có lẽ lão thủ lĩnh già thô lỗ đó không chết một cách vô ích. Có lẽ đây chính là cơ hội cho Dougal nhận ra được rằng những niềm hy vọng của ông về thị tộc Cameron lẫn những ước mơ giành cho cô con gái thương yêu của ông đã rơi trọn xuống vòng tay ông cùng với xác của Angus.

Ông khẽ lắc đầu, kinh ngạc trước sự mỉa mai ngọt ngào của số mệnh. "Không một dấu vết trên người con bé. Thật lạ thường."

Đôi mắt của Elizabeth nhíu lại. Bà đã trông thấy nét mặt tươi tắn nở rộ trên khuôn mặt chồng bà trước đó và đã có mọi lý do để nghi ngờ về nó. "Không để lại dấu vết ở nơi anh có thể trông thấy thôi," bà thì thầm.

Từng bước chân của Sabrina đã bắt đầu trở nên chậm chạp trước khi nàng tới được đỉnh cầu thang. Nàng đi vòng quanh phía góc của phòng tranh rồi cuối cùng cũng vấp phải dáng hình nằm ngủ sóng soài của Enid.

Chị họ nàng cuộn lại trong tư thế ngồi, khẽ dụi đôi mắt đỏ ngầu. "Trời ạ, chị hẳn phải ngủ lơ mơ một lúc lâu rồi. Chị không để lỡ chuyện gì chứ hả?"

Phải mất ba ngày Sabrina mới có thể tập hợp được đủ lòng can đảm của nàng. Ba ngày được nâng niu không ngừng bởi mẹ nàng. Ba ngày quan sát cha nàng, các anh trai nàng, và những bô lão trong thị tộc của nàng dậm chân và nguyền rủa quanh trang viên để tìm ra giải pháp tháo gỡ tình thế tiến thoái lưỡng nan của họ. Ba ngày lắng nghe tiếng kèn túi não nề vang lên phản kháng phía bên ngoài những bức tường của trang viên. Ít nhất, nàng thầm nghĩ, nhà ngục nằm sâu dưới lòng đất sẽ cản trở phần nào những tiếng ò e í e bất tận của bọn họ.

Phần gót nhọn từ chiếc guốc của nàng bấm sâu vào từng đường nứt của phiến đá. Nàng gắng bấu tay vào bức tường ẩm ướt để không bị trượt chân khỏi những bậc cầu thang quanh co rồi rơi vào trong bóng tối đen đặc. Nàng có thể dễ dàng tưởng tượng cơn khiếp sợ của cha mẹ nàng khi tìm thấy thi thể vỡ vụn của nàng nằm nhàu nhĩ dưới bậc cuối cùng của những nấc thang. Hơi thở đứt quãng thoát ra từ cổ họng nàng, dội lại một cách lạ kì trong tĩnh lặng chập chờn bởi những giọt nước nhỏ tí tách xuống nền đá lạnh. Một cơn gió mang theo mùi ẩm mốc liếm qua chút ánh sáng từ cây nến của nàng. Nàng buông tay khỏi bức tường để bao bọc lấy ngọn lửa nhỏ. Có lẽ nàng nên ngã bổ nhào thẳng xuống dưới hơn là bị bỏ lại một mình giữa bóng tối thê lương này.

Răng nàng va lập cập khi nàng dò dẫm từng bước nhỏ một xuống bậc kế tiếp, nghĩ rằng đây đúng là thời điểm tuyệt vời để khám phá ra rằng nàng còn nhát gan hơn cả Enid.

Nàng bước khỏi bậc thang cuối cùng để đi vào phần tỏa ra của một hành lang ngoằn ngoèo. Không khí bao quanh lạnh lẽo và nhớp nháp. Nàng nhét bàn tay nàng vào túi áo đủ lâu để lấy thêm được dũng cảm từ phía trong lớp vảnh lanh ấm áp.

Mê cung của những hành lang giao nhau xúi giục Sabrina dấn sâu hơn vào lòng đất với từng

ngã rẽ. Nàng băng qua những xà lim trống rỗng phủ đầy rơm ẩm và chùn lại trước những cánh cửa sắt lìa khỏi chiếc bản lề hoen gỉ, những chiếc xiềng tay treo lủng lẳng trên mái vòm, chúng vướng vào những sợi dây xích đứt đoạn ố màu mà nàng sợ rằng đó không phải do những vết gỉ. Nước từ những bức tường loang lổ vẫn đều đều nhỏ thành các vũng nhớp nhúa dưới chân nàng, làm ướt sũng đường viền bằng lụa trên guốc nàng đi. Tiếng chuột kêu rúc rích lẫn những âm thanh sột soạt như chào mừng từng bước chân e dè của nàng, và cứ trước mỗi khúc quanh lại khiến nàng níu lấy vạt váy đứng tê liệt trước cơn kích động của trái tim nao núng.

Cái ngục này đã ngủ yên hàng mấy thập niên dưới ngọn tháp canh cổ xưa của nhà Cameron. Nhớ về những lời chế giễu khi xưa của Morgan, Sabrina tự hỏi người nào trong thị tộc MacDonnell là người ngụ lại cuối cùng ở nơi đây — có thể là ông nội của anh ta hoặc ông chú cực kì cực kì và cực kì khó chịu có tên thánh là Horrid Halbert của anh ta từng gây khiếp hãi cho cả quân địch lẫn các thành viên trong gia tộc bởi ông ta là kẻ đã lột da kẻ thù bất hạnh của mình khi người đó vẫn còn đang thở.

Nàng vội vàng rẽ vào một khúc quanh mà nàng thề nàng vừa đi qua chỉ vài phút trước đó. Nàng không biết mình đã ở đây trong bao lâu nữa. Nàng chỉ có thể lẻn vào đây do những người đàn ông đã đổ xô ra khỏi trang viên để giữ những tên MacDonnell say rượu khỏi đốt nhà thờ trong làng.

Cái hang tăm tối này dường như là một thế giới khác nằm biệt lập khỏi những chái nhà duyên dáng của ngôi nhà chính của khu trang viên. Những hành lang cứ dần thu hẹp lại. Vạt váy nàng lê dài trên lối đi. Những bức tường đá nặng nề cứ đè lên tâm trí nàng cho tới khi nàng gần như nghe thấy tiếng giày ống bước đi của những hồn ma và những tiếng kêu thống khổ vọng lên từ địa ngục thăm thẳm. Nàng cố gắng chống lại nỗi sợ hãi, sợ hãi phải thừa nhận nàng đã lạc đường. Nhớ đến ánh mắt đầy hăm dọa Morgan trao cho nàng trong đại sảnh, nàng chợt nhận ra rằng nàng hoàn toàn sẵn lòng lạc trong đây để có thể tìm cho được anh ta.

Cho đến khi nàng đã sẵn sàng để đầu hàng cám dỗ rơi sụp xuống nền đá dơ dáy và la hét ầm ĩ như một đứa trẻ, thì một ngách nhỏ hiện ra trước lối đi của nàng. Một lời nguyền rủa về cơn gió lạnh thấu xương tuôn ra khỏi lối vào ngách nhỏ. Ngọn nến của nàng cháy rụi, rồi vụt tắt.

Sabrina nhắm mắt lại. Bóng tối đen kịt vây xung quanh khiến nàng thấy khá hơn cảnh u tối ngọt ngào giả tạo của cơn sợ hãi. Nhưng nàng nhanh chóng nhận ra nàng không thể đứng mãi ở đây với đôi mắt nhắm chặt được.

Điều đó không chỉ vô ích, mà còn thật đáng chán. Nàng chậm chạp hé một mắt nhìn, rồi đến mắt kia. Chân nến vô dụng trượt khỏi đôi bàn tay nàng rơi lách cách xuống sàn đá.

Ánh sáng yếu ớt hắt ra từ phía xa tít cuối đường hầm khiến nàng cảm thấy phấn chấn. Giờ đây bị bao bọc hoàn toàn trong bóng tối. Sàn nhà không còn gây cảm giác sợ hãi cho đôi chân của nàng được nữa. Nàng rón rén tiến lên phía trước, bám chặt lấy bức tường để tìm chút an ủi, bởi nàng sợ rằng nàng có thể không tìm thấy Morgan và còn sợ hãi hơn nếu nàng tìm được anh ta.

Ánh sáng soi rõ những song sắt chôn sâu từ sàn cho tới trần nhà và một người đàn ông ngồi tĩnh lặng như thể được tạc từ chính những phiến đá tạo nên ngôi mộ của anh vậy. Một ngọn nến mập mạp cháy xèo xèo trên chân nến gỗ, nguồn sáng nhỏ bé đủ để xua đi chút tăm tối vây quanh. Sabrina khuây khỏa phần nào khi cha nàng đã không độc ác đến mức bỏ anh ta lại đây chôn vùi trong bóng tối cho đến khi cơn giận dữ bùng lên dữ dội khi nàng nhìn thấy những sợi dây xích mỏng cùm đôi bàn tay lẫn đôi chân anh ta vào một chiếc cọc sắt chôn chặt xuống nền nhà. Không ngạc nhiên khi cha nàng không cần phải xuống đây một người canh gác.

Tổn thương từ sâu thẳm cứa vào nàng. Morgan không đáng bị giam cầm trong cái hang khốn

khổ này. Anh đáng nhẽ phải đang cưỡi ngựa băng qua thung lũng, để cơn gió nhẹ lùa vào trong mái tóc màu lúa mì vàng rực. Anh đãng nhẽ phải ngủ giữa trời sao lấp lánh, náu mình dưới những tán thông xào xạc.

Anh ngồi đó trên cái ngăn chật hẹp nhô ra khỏi bức tường. Ngay cả màn đêm tham lam cũng không thể làm úa mờ mái tóc vàng rực rỡ đang che phủ gương mặt anh. Anh chầm chậm hất mái đầu, chỉ một cử động cũng đủ xua đi hình ảnh một người tù đang bị giam hãm.

Có vết thâm mờ hiện trên làn da bên dưới mắt trái của anh. Môi dưới căng mọng giờ đây rớm máu như thể anh đã phải lãnh cú đấm từ bàn tay đeo một chiếc nhẫn to bản. Nhớ lại những ánh nhìn phòng bị dữ dội của các anh trai nàng khi họ dẫn anh đi, Sabrina ngờ rằng họ đã cố gắng trả thù một cách bí mật sau khi Morgan đã bị xích lại chắc chắn.

Nhưng thay vì gợi lòng thương cảm, nhưng vết thương của anh chỉ càng khiến anh trông thêm nguy hiểm. Đôi môi của Sabrina mím chặt. Nàng nhớ rất rõ người đàn ông này không bao giờ cho phép lẫn cần đến lòng thương xót của nàng.

Anh ta phô bày cả một thân hình nặng nề, biến đổi không gian của một chiếc xà lim thành một cái cũi. Chiếc khăn quàng quấn quanh cổ tay anh ta. Khoảng ngực trần lấp lánh như thép phết bơ. Anh ta lê chân về phía nàng, càng thít chặt lấy sức lực của một con thú hoang trong từng cử động. Liệu anh ta có nhảy xổ vào nàng gầm lên và kéo căng những sợi xích không, khi anh ta trông chẳng gì giống hơn một chiến binh sinh ra từ trong trứng nước đã là một con quỷ man rợ. Khi anh ta tiến đến sát những song sắt, Sabrina chợt lùi lại theo bản năng về phía bức tường đối diện.

Lúc đầu Morgan đã nghĩ rằng tình trạng giam hãm đã khiến anh phát điên. Anh đã đi qua đi lại từng cm trong cái xà lim này trước khi ngồi sụp xuống chiếc ghế để đấu tranh lại với nỗi thất vọng. Thế rồi từ trong cái ngục tối nhớm nhớp hôi thối này đã mang theo lời thì thầm của những đóa hồng và cả mùi thơm phi lý của gừng ướp trong gia vị. Bụng dưới của anh cồn cào cơn đói, và từng chút một chiếm trọn sự chú ý của anh.

Anh không thể tin Sabrina thực sự đang đứng ở đây, quá nghiêm nghị và mùi hương thơm lành, làn da nàng ửng hồng như thạch cao nung trong lửa nhỏ. Một dải lụa buộc tóc dát đá quý càng khiến đôi mày ngài của nàng thêm quyến rũ. Vẫn lóng lánh như một nàng công chúa, anh nghĩ thầm, và anh có lẽ đã nhe răng cười nếu môi anh không bị rách để đau muốn điên thế này.

Anh xiết những ngón tay quanh song sắt, phớt lờ những sợi xích kéo căng đang nghiến chặt lấy tay chân. "Đến để hả hê hả? Để trố mắt nhìn con thú hay ho và tận hưởng sự trả thù cho tất cả những trò kinh tởm hắn ta đã gây ra cho cô phải không?"

Những sợi xích sẽ không bao giờ để anh ta với được đến nàng, mặc dù anh ta gần như đã cướp đoạt tất cả sự sáng suốt của Sabrina. Ngược lại tất cả các ý định của nàng, nàng thốt sạch toàn bộ sự thật. "Tôi sợ rằng anh có thể đang đau đớn."

"Phải rồi. Mũi tôi đau như quỷ đây này. Cô đã đấm vỡ nó, cô biết thừa rồi còn gì."

Nàng nghiêng đầu để chăm chú nhìn anh ta. Kể cả chiếc mũi gẫy cũng không thể phá hủy nổi sức hấp dẫn từ nét mặt gồ ghề mất cân đối của anh ta được.

Anh ta nhún vai trước sự xem xét tỉ mẩn của nàng. "Nó từng gẫy trước đây rồi. Chắc chắn sẽ còn gẫy nữa nếu tôi còn sống đủ lâu. Đương nhiên, ông bố thân yêu của cô sẽ lo liệu để chuyện đó không xảy ra được nữa."

"Tôi không phải đang nói về cái mũi anh. Tôi đang nói về cha anh kìa."

Anh ta lại nhún vai, mặc dù ánh nhìn lười biếng lấp lánh trong đôi mắt anh ta đã chuyển sang

sắc nhọn. "Không có gì để nói về chuyện đó hết. Ông già lêu lổng đó chết rồi."

Sabrina đã cho rằng sẽ tìm thấy anh ta hoang dại với nỗi đau buồn, gầm lên với cơn thịnh nộ. Sự bình tĩnh đến lạnh lẽo của anh ta lúc này còn đáng lo ngại hơn. Nàng tự hỏi có phải anh ta đã tàn nhẫn kìm giữ mọi cảm xúc của mình lại không?

Dứt khỏi ánh mắt của anh ta, nàng bắt đầu bước lại gần về phía xà lim, vẫn thận trọng duy trì khoảng cách an toàn giữa hai người bọn họ. "Tôi không hiểu làm sao anh có thể tin rằng cha tôi đã giết cha anh. Nếu ông ấy làm vậy, anh không nghĩ ông ấy đã vũ trang cho các thành viên trong thị tộc của ông rồi sao? Tại sao ông có thể mạo hiểm cuộc sống của cả gia đình mình vào cái trò hiểm độc và tầm thường ấy chứ?"

"Cô chỉ cho tôi xem đi."

Nàng len lén thoáng nhìn anh ta để đo lường phản ứng. Anh ta ngáp, khẽ rũ mái tóc đang vướng vào đôi mắt như một con sư tử to lớn ngái ngủ.

Nàng bước nhanh hơn, từ chối để anh ta chọc tức nàng. "Trước khi Angus bị giết, tôi đã thấy tấm thảm gợn lăn tăn như thể có ai đó đang nấp sau mọi người. Cái gì có thể ngăn nổi kẻ ám sát lẻn vào từ hành lang bên hông, rồi sau đó chạy trốn ra khỏi đó với cùng con đường như vậy? Anh không thể phủ nhận cha của anh có quá nhiều kẻ thù. Kẻ đó có thể là bất kì ai! Một người nào đó trong làng. Có thể là thị tộc Grant hoặc Chisholm đã thích thú với ý tưởng châm ngòi cho một cuộc chiến mới giữa hai thị tộc chúng ta,"

Hoặc ngay cả một người trong chính thị tộc của anh. Sabrina đã kịp ngăn câu đó, bởi nàng biết anh ta sẽ thấy nó chỉ như một mưu mẹo để tẩy sạch cho cái tên của cha nàng.

Anh ta tựa cánh tay vào những song sắt phía trên đỉnh đầu. "Bất kì ai ngoại trừ em, em yêu. Tất cả bọn anh đều biết em đang đứng ở đâu, phải không?"

Giọng nhạo báng của anh ta khiến nàng hổ thẹn. Nàng có thể cảm nhận được làn môi ve vuốt dịu dàng của anh ta trên bờ môi nàng và cảm tưởng như nàng đang mặc váy ngủ và bước đi mê mụ qua cả đám người nhà MacDonnell. Hơi nóng cứ thế xộc lên từ cuống họng cho đến đôi má nàng.

Morgan thoáng nhìn chiếc cổ thanh mảnh của Sabrina, rồi nuốt xuống một tiếng gầm gừ. Nàng nên xõa tóc che phủ nó, anh thầm nghĩ, duy nhất chỉ vì sự kiềm chế của bản thân anh thôi. Trông thấy khoảng gáy trần của nàng khiến điều gì đó từ tận sâu thẳm nổi sóng trong anh, điều gì đó nguyên vẹn nhất để lại nơi không ai có thể chạm tới được. Anh thích nhìn nàng giận dữ hơn là thấy nàng bị tổn thương. Có lẽ chính bởi thế anh đã dành quá nhiều năm để dạy cho nàng ghét anh.

"Người của tôi đâu rồi?" anh quát. "Không có ai trong cái hang khốn nạn này nói cho tôi biết cả."

Sabrina cũng không định nói cho anh ta biết. Nàng bắn cho anh ta cái nhìn sắc lẻm dưới hàng lông mi của nàng, cố gắng thuyết phục bản thân nàng đã đi xa tới chừng nào để nhặt nhạnh từng mảnh lòng tin của anh ta trong hy vọng đẩy lùi thêm một bi kịch tái diễn giữa hai thị tộc.

"Họ dựng trại trên quả đồi ở phía bên kia trang viên," cuối cùng nàng cũng nói, thở dài trong thất bại. "Nhưng không ai có thể nói được họ đang chuẩn bị bao vây hay đang tổ chức lễ chức tiệc tùng. Họ nhảy nhót và tu uýtki suốt ngày, rồi lại khủng bố ngôi làng vào ban đêm. Ôi trời ạ, họ còn chơi kèn túi nữa. Liên miên. Nếu đây là Jericho*, những bức tường có lẽ đã sụp ngay hôm đầu tiên rồi."

(Jericho: một thành phố ở Israel, nằm phía nam biển Chết. Đây là thành phố cổ nhất thế giới.

Theo kinh Cựu ước, nó bị tấn công bởi Joshua, thủ lĩnh của người Do Thái, và quân đội của ông đã reo hò và thổi những cây kèn trumpet của họ lớn đến mức những bức tường của thành phố đã phải sụp xuống.)

"Hẳn đó là Ranald. Anh ta chơi tệ kinh khủng."

"Ít nhất chúng ta cũng có chung ý kiến về thứ gì đó."

Morgan rời khỏi những song sắt, kéo những sợi xích theo anh. Anh không thể để Sabrina nhìn thấy ngọn lửa kích động đang bùng lên trong đôi mắt anh được. Nếu người của anh vẫn ở gần như thế, có lẽ anh sẽ có cơ hội để trốn thoát. Có lẽ ngay lúc này họ đang đợi một vài tín hiệu từ phía anh.

Khi anh ta quay quanh quất, Sabrina chùn lại vì nỗi sợ hãi mới.

Morgan đang cười.

Nếu như việc anh ta cười còn chưa đủ làm nàng sốc, thì đây lại còn không phải một nụ cười thông thường nữa. Nó không có dấu hiệu giễu cợt hoặc ngạo mạn ngút trời nào mà nàng trông đợi ở anh ta. Đây chỉ là một điệu cười nhăn nhở trẻ con, mang sức hủy diệt không biên giới. Nó khiến khuôn mặt bên phía phải của anh ta nhăn lại và cắt vào trái tim nàng còn nhanh hơn cả một lưỡi kiếm. Đó là nụ cười Hades hẳn đã trao cho Persephone trước khi cướp nàng xuống địa ngục. Là nụ cười thật thà của quỷ Satan đã xúi giục chúa Jesus làm điều sai trái. Ngay cả những sợi dây xích lẫn các chấn song cũng không thể ngăn cản nổi nó. Một người phụ nữ sẽ làm bất cứ việc gì để đổi lấy nụ cười như thế. Bất cứ một việc gì. Anh ta lại hướng về phía các chấn song làm nỗi sợ hãi của nàng chuyển dần thành khiếp đảm.

Giọng nói mềm mại của anh ta chuyển sang khàn khàn như giáng một đòn vào ý thức đang dao động của nàng. "Tôi đã nghĩ rằng tôi đang mơ khi ngẩng lên thấy em đang đứng ở đây. Hoặc là tôi đã chết và đã được lên tới thiên đường."

Sabrina không thể cưỡng lại việc nhấc một chiếc lông mày hoài nghi lên. Tại chưa từng là nạn nhân trực tiếp hứng trọn ngọn lửa quyến rũ chết người từ anh ta, nên nàng muốn phá lên mà cười vào bản mặt trơ tráo của anh ta. Nhưng vài phần tinh quái trong nàng lại muốn xem anh ta diễn được trò này đi xa tới mức nào.

Nàng tiến từng bước một. "Anh nên nghĩ anh đã bị xua xuống địa ngục để thấy một con tiểu quỷ đang nhìn anh chăm chú qua những chấn song mới phải."

Lòng bàn tay anh ta bay thẳng về phía trái tim như thể những lời nói của nàng đã làm tổn thương anh ta ghê ghớm. "Còn dám đùa như vậy sao, cô bé. Ngay cả các thiên thần cũng phải khóc thét vì ghen tị với vẻ yêu kiều của em đấy."

Sabrina bị xúi giục nhìn không chớp mắt vào phía bên cạnh anh ta để xem xem có phải hồn ma của Angus đang nói trong khi mồm Morgan chuyển động không. "Các thiên thần chả có gì phải e ngại tôi cả. Bởi có một cậu bé nào đó đã từng rất vui sướng nhắc nhở cho tôi biết, rằng tôi còn xa mới chạm được tới cái gọi là dễ thương mà." Sự vui vẻ trong giọng của nàng hoàn toàn trái ngược với nỗi đau trong kí ức khi nàng đếm những sai sót của bản thân trên đầu ngón tay. "Môi tôi sưng húp này, cổ tôi quá khẳng khiu này. Tai tôi vừa nhọn vừa vểnh như yêu tinh lùn này, mũi thì gần thính bằng Pugsley nữa."

Ánh mắt ăn năn của anh ta chưa bao giờ vượt quá đôi môi nàng. "À, nhưng đó chỉ là những lời chế nhạo của một thằng bé ngu ngốc. Tôi giờ không còn là một cậu nhóc nữa, Sabrina. Tôi là một người đàn ông."

Tên nàng ngân lên khỏi môi anh ta như một điệu hát. Nàng không chắc điều gì khiến nàng

choáng hơn nữa — nghe thấy anh ta gọi nàng bằng tên gọi khác ngoài nhóc con, hay tình trạng vô duyên của anh ta khi những chiếc xương lẫn các bắp thịt trên ngực anh ta cứ phơi hết ra thế kia, nét đàn ông hấp dẫn đó đã chẳng lộ ra rõ ràng như vậy nếu anh ta không để chiếc áo choàng rơi thành một đống dưới chân anh ta.

Trái tim phản bội của nàng cứ thế nện thình thịch trước cảnh tượng trước mắt. Nàng cụp mắt xuống, quá ghét bản thân vì ngay cả nàng cũng không phải trường hợp ngoại lệ thoát khỏi vẻ quyến rũ của anh ta như nàng đã hy vọng. Nàng muốn chấm dứt nó. Nàng không muốn biết anh ta sẽ đi xa tới mức nào để đến được kết cục cuối cùng đầy vụ lợi của anh ta nữa. Nàng sợ rằng nàng đã biết trước mất rồi.

Khẽ nghiêng đầu, nàng giả bộ cười rạng rỡ và chơi lá bài cuối cùng của nàng. "Tôi không đến đây để trố mắt nhìn hay cười hả hê đâu, Morgan. Tôi đến đây để giúp anh."

Anh ta giơ một ngón tay về phía nàng, dụ nàng đến gần xà lim hơn. Nàng rụt rè tiến về phía anh ta như thể chỉ duy nhất cử chỉ bẽn lẽn của một thiếu nữ mới có thể giúp nàng thoát khỏi tầm với của anh ta. Bàn tay anh ta nắm quanh những chấn song, các ngón tay cứ trượt lên trượt xuống trong điệu bộ tính toán sốt ruột khiến da nàng muốn nhảy dựng hết cả lên.

"Tôi sẽ không yêu cầu nhiều ở em đâu, cô bé. Nếu em vui lòng mang đến cho tôi khẩu súng tôi đã giao phó cho sự chăm nom dịu dàng của em, chỉ trong nháy mắt tôi sẽ không làm cha em phiền lòng thêm nữa." Chất giọng êm dịu của anh ta chuyển thành một lời thì thầm dỗ dội. "Làm ơn đi, Sabrina. Tôi cần em."

Những lời của anh ta dội khắp tâm hồn nàng như một giấc mộng quên lãng cứ lặp đi lặp lại. Không biết bao lần nàng đã liều lĩnh với sự khinh thị của anh ta để có cơ hội được nghe những lời ấy? Và nếu nàng mang cho anh ta khẩu súng quý giá của anh ta, anh ta liệu sẽ làm gì? Chắc chắn sẽ bắn thẳng vào trái tim ngu ngốc của nàng. Cơn giận cứ thế cuốn phăng nàng đi.

"Tôi thề tôi sẽ cẩn thận không làm tổn thương bất cứ người nào trong thị tộc của em," anh ta tiếp tục, dỗ dành và thủ thỉ với cái lưỡi dẻo quẹo xấu xa của anh ta. "Tôi sẽ chỉ để khẩu súng ngay ở đây dưới áo choàng của tôi —"

"Để tôi gợi ý một nơi giấu an toàn hơn cho nhé?" nàng ngọt ngào quan tâm. "Nó sẽ không dễ chịu lắm đâu, nhưng tôi có thể đảm bảo với anh những người lính canh gác sẽ không nghĩ ra để lục soát ở đó đâu."

Morgan trông sửng sốt như thể một thiên thần đã cắn nát đôi cánh của nàng trước mặt anh ta và bắt đầu phun ra những lời báng bổ. Nụ cười của anh ta tắt ngúm. Một cái cau mày tăm tối như muốn nứt toác trán anh ta ra. Hai nắm tay anh ta nghiến chặt vào những song sắt, trông rõ là muốn bóp nát hơn là ve vuốt chúng. Mặc dù nàng có chút xáo động, Sabrina vẫn không ngạc nhiên khi nhận ra nàng thích cái gã Morgan như thế này hơn nhiều so với cái gã Morgan lừa phỉnh lúc nãy.

Nàng giật lùi một bước, cảnh giác trước bộ ngực đầy cơ bắp đang nhấp nhô của anh ta. "Dường như trong sự xem xét ở quá khứ của anh về cái mồm phúng phính lẫn đôi tai nhọn hoắt của tôi, anh đã quên mất một thứ — đó là cái đầu. Tôi có một cái đấy. Nói tôi nghe xem nào, cái trò xúi bẩy trơn tru ấy thực sự có hiệu quả với những người đàn bà mà anh quen biết à?"

"Không biết người đàn bà nào hết," anh ta thú nhận, đã thế lại còn trông vừa hờn dỗi, lúng túng lẫn cực kì nguy hiểm trong cùng một lúc nữa chứ.

"Thế anh dùng những cụm từ dịu dàng nào để tán tỉnh mấy cô thiếu nữ thế?"

" 'Cúi xuống' " anh ta gắt lên.

Bàn tay của Sabrina run rẩy đưa lên cuống họng khi tự đặt mình vào tình thế khó xử trước những hình ảnh gây bối rối do câu nói của anh ta mang lại. "Tôi không chơi trò gì với anh hết, Morgan. Tôi đến đây để giúp anh. Nhưng sẽ không mang súng, dao hay cả chìa khóa đâu. Anh không thấy phát ốm vì những cảnh đổ máu sao? Chuyện gì sẽ xảy ra khi phần còn lại của thị tộc anh tiến ra khỏi những ngọn núi rồi bao vây thung lũng Cameron? Thêm chiến đấu? Thêm chết chóc? Nếu anh chịu cho cha tôi thời gian để chứng minh ông vô tội, anh cũng có thể thuyết phục được thị tộc của anh. Họ lắng nghe anh nói. Giờ anh đã trở thành thủ lĩnh của họ rồi. Nếu anh không quá cứng đầu một cách chết tiệt —"

Một âm thanh nghẹt lại từ trong xà lim ngăn nàng tiếp tục. Morgan đang ôm lấy đầu với đôi cánh tay to lớn của anh ta. Đôi vai rộng run lên dữ dội. Anh ta ngả đầu về phía sau rồi rống lên tràng cười vô cảm và trống rỗng khiến Sabrina dựng tóc gáy. Những giọt nước mắt trào ra khỏi đôi mắt anh ta, nhưng khi nàng nhìn vào đôi mắt ấy, nàng thấy sự tuyệt vọng dội lên từ trong sâu thẳm, nàng không biết những giọt nước mắt ấy có giống những giọt nước mắt thông thường không nữa.

"Phần còn lại của thị tộc tôi sao?" anh ta nhại lại. "Ồ, nghe thật dồi dào, cô bé nhỉ. Dường nhà Cameron các người sẽ được phá lên cười sau tất cả chuyện này, bởi chẳng còn ai trong thị tộc chúng tôi nữa. Những kẻ đần độn nhảy nhót, chơi kèn ở trên đồi kia là tất cả những người còn lại. Tất cả số khác đều chết cả rồi, và giờ cha tôi cũng gia nhập với họ. Chắc giờ ông ấy đang đi tán gái dưới địa ngục và cười ngon lành trước phí tổn của tôi. Tôi là thủ lĩnh, tốt thôi. Thủ lĩnh của không gì cả!"

Sabrina chôn chân tại chỗ. Ngay cả số người đã chết trong thị tộc nàng nàng cũng không thể đếm nổi. Thị tộc Cameron lên tới hàng trăm người, mỗi người đàn ông đều tự trồng trọt lẫn chăn nuôi trên một mảnh đất trong thung lũng, thề sẽ trung thành với cha nàng, kể cả mang tên của ông như tên của chính họ trước Đức Chúa trời và trước một người đàn ông trong nghi lễ kì quặc và bất tận của một lễ cưới đáng yêu.

Còn các thành viên của những thị tộc trên Cao nguyên chẳng hơn gì những kẻ vô gia cư bị xã hội ruồng bỏ.

Ánh mắt của Morgan chạm vào nàng. "Tôi đã tin rằng tôi sẽ không quỵ lụy, nhưng tôi sai rồi. Tôi sẽ bò dưới đất van xin vì họ. Tôi sẽ chết vì họ. Họ là tất cả những gì tôi có. Tất cả của tôi."

Đã có người đàn ông nào từng bộc bạch bản thân anh ta trước nàng với những cảm xúc mạnh mẽ và tha thiết thế này chưa? Nàng tự hỏi. Trái tim nàng chao đảo khi nhận ra Morgan còn mong muốn hòa bình hơn cả cha nàng nhiều. Tất cả cuộc sống của anh ấy phụ thuộc vào nó. Và giờ đây hy vọng ấy đã chết trong bàn tay tàn bạo và xảo quyệt của kẻ đã giết Angus.

Nàng bước dứt khoát về phía xà lim, muốn tạo cho anh chút dễ chịu dù chỉ những ngón tay nàng mới có thể vươn qua được chấn song.

"Đừng!" anh gầm lên.

Sabrina cứng người. Cuối cùng thì đau buồn lẫn giận dữ anh kìm nén sâu trong người đã sôi lên từ trong đôi mắt vang lên lời cảnh báo khiến nàng nao núng. Những sợi dây xích va vào nhau loảng xoảng, những chiếc cùm không hơn gì những chiếc vòng tay bằng sắt dễ vỡ khi anh gồng đôi cánh tay đồ sộ của mình.

"Đừng," anh lặp lại. "Đừng đến gần những chấn song." Rồi mượt mà hơn, "Cô không biết tôi có thể làm gì cô ư?"

Sabrina nhét đôi bàn tay vào túi áo để giấu cơn run rẩy của chúng. Một chút hơi ấm yếu ớt vẫn tỏa ra từ một bên túi. Nàng rút ra một gói vải lanh nàng đã bọc lại thật cẩn thận.

Morgan vẫn đứng yên khi nàng bước thêm một bước về phía chấn song, rồi thêm một bước nữa, từ chối nhìn vào đôi mắt anh vì sợ bản thân nàng sẽ đánh mất đi can đảm. Chỉ một bước nữa thôi nàng sẽ tự đặt mình vào tầm với của anh.

Nàng bước tới, căng thẳng đón nhận cơn đau khi sợi xích siết quanh cổ họng nàng. Khi nó không xảy ra, nàng quỳ xuống và đặt món quà của nàng ngay bên ngoài song sắt, nơi anh có thể với được nó mà không bị đau đớn. Một góc bắp chân loe ra và đôi bàn chân rộng lấp đầy tầm nhìn của nàng.

Nàng khẽ khàng tháo chiếc nút buộc, giải phóng cho mùi hương hấp dẫn của gừng và mật tràn khắp không gian. "Tôi nhớ bánh gừng luôn là món ưa thích của anh thế nào. Anh đã từng khiến bà bếp nổi điên, khi lấy trộm nó khỏi nhà bếp trước khi nó kịp nguội."

Sợ hãi lại đọc được sự khinh bỉ hiện lên trên gương mặt anh, nàng quay đi và bước lên đường hầm. Một con chuột từ từ chui ra khỏi chiếc ổ của nó để nghe ngóng. Nó đứng trên hai chân sau, những chiếc ria giật giật khi nó đánh hơi không khí. Ít nhất cũng có kẻ nào đó được lợi từ hành động điên rồ của nàng, nàng nghĩ, vội gạt nhanh giọt nước mắt rơi lạc trước khi Morgan có thể nhìn thấy nó.

Những ngón tay của Morgan bấu chặt vào chấn song khi anh nhìn Sabrina bỏ đi. Ánh mắt anh rơi xuống miếng bánh thịnh sọan đặt dưới chân anh, rồi vụt hướng về phía cuối đường hầm, nơi Sabrina dừng lại để nhìn chăm chú vào cả hai con đường trước khi chìm sâu vào trong bóng tối. Ánh mắt anh lại dạt về phía chiếc bánh. Chiếc mũi nhăn lại trước mùi thơm nồng nồng của nó. Bụng anh cồn cào cơn đói. Con chuột rón rén bò về phía chiếc khăn ăn, những chiếc vuốt nhỏ xíu cào cào vào nền đá.

Sabrina lao qua cửa đường hầm một lần nữa, di chuyển như một bóng ma vào màn đêm đen kịt như dầu. Morgan đã thấy nàng đi qua đây nhiều hơn ba lần trước khi làu bàu một lời nguyền rủa dưới hơi thở của anh.

"Này đồ đàn bà!" anh quát to.

Yên lặng, và rồi nàng xuất hiện, khuôn mặt hình trái xoan nhợt nhạt khi ló ra từ bóng tối. Morgan giật lấy cây nến khỏi chiếc chân nến, bẻ hết lớp sáp chảy tràn, rồi đẩy mạnh nó qua chấn song.

"Cầm đi."

"Ôi, nhưng tôi thực sự không cần đâu. Anh sẽ bị bỏ lại trong bóng tối cho đến khi những người canh gác quay lại và —"

"Cầm đi!" anh lặp lại. "Tôi muốn cái đồ quỷ nhà cô ra khỏi đây. Cô làm hỏng cảm giác ngon miệng chết tiệt của tôi."

Những ngón tay của họ khẽ chạm nhau khi nàng lấy cây nến khỏi anh. Không ai trong cả hai người chú ý đến chất sáp nóng rơi xuống làn da họ. Nàng khum tay quanh ngọn lửa nhỏ, bướng bỉnh từ chối để cơn gió dập tắt nó.

"Này nhóc con?" anh thì thầm, muốn trao cho nàng một thứ gì đó hơn tất cả những gì nàng đã trao cho anh. Một ngọn nến cáu bẩn vẫn không thể sánh bằng lòng can đảm đã mang nàng xuống cái chốn lạnh lẽo tăm tối này để an ủi phần nào nỗi đau của anh.

"Sao hả Morgan?" nàng trả lời cứng ngắc.

"Nói với mẹ cô lần sau trước khi chĩa súng vào một tên MacDonnell, bà ta tốt nhất nên cẩn thận kiểm tra nó đã được nạp đạn thay vì nhồi đầy lông. Alex đã phục kích tôi vô số lần với món đồ chơi đó khi mấy đứa tôi còn nhỏ."

Sabrina chớp mắt nhìn lên anh, đôi mắt nàng mở to đầy bối rối, anh sợ rằng anh có thể sẽ hôn nàng mất. Anh với tay qua chấn song rồi dịu dàng đẩy nhẹ nàng về phía cửa đường hầm.

Rồi nàng đi khỏi, mang ánh sáng đi theo cùng với nàng.

Morgan nắm chặt lấy những chấn song, ám ảnh bởi những hạt giống hồ nghi nàng đã gieo vào tâm trí anh. Có phải chính lòng thù hận với nhà Cameron đã khiến mắt anh đui mù? Điều gì sẽ xảy ra nếu như nàng đúng? Nếu không phải bàn tay của một tên Cameron nào đó nắm vào chuôi dao giết cha anh, thì đó là bàn tay của kẻ lạ mặt gian dối nào? Ngay cả khi anh cân nhắc những lời của nàng, anh vẫn nguyền rủa sắc đẹp của nàng. Nếu không phải anh bị xao nhãng vì khuôn mặt yêu kiều ấy, anh sẽ chú ý đến điều gì đó đang diễn ra và sắp xảy đến trong đại sảnh trước cái chết của cha anh với thói quen cẩn thận trước mọi tiểu tiết của anh.

Một phần nào đó trong anh vẫn không thể tin Angus đã chết. Đau đớn trong anh nhuốm màu cay đắng. Trong miệng anh tàn dư của những lời châm biếm cho cả cuộc đời dần quay trở lại và mãi mãi không thể cất lên. Giờ cha anh đã đi rồi, anh không còn lựa chọn nào khác ngoại trừ nuốt những lời đó xuống.

Morgan ngồi sụp xuống và dò dẫm qua những song sắt cho tới khi ngón tay anh chạm vào chiếc bánh tơi xốp ấm nóng. Một thân thể đầy lông lướt qua tay anh và lẩn mất, rúc rích kêu lên phản đối.

"Yên nào, anh bạn nhỏ," anh lầm bầm. "Tao sẽ không cướp mất phần chia công bằng của mày đâu." Anh bẻ một góc của miếng bánh gừng ném xuống, rồi mỉm cười khi nghe thấy tiếng cào bới đầy thỏa mãn vọng lại.

Vài phút sau Morgan tựa vào những chấn song, tống gọn cả chiếc bánh gừng vào mồm. Một lúc lâu sau đó, anh chợt nhận ra vị của nó đã hòa vào nỗi đau cay đắng trong anh với chút ngọt ngào.

CHƯƠNG 5

Dougal ở lì trong thư phòng cả tuần sau vụ giết Angus, đánh bóng thanh gươm mà ông tìm thấy một cách bí ẩn dưới cái trường kỉ Ai Cập, khi vợ ông lao vào phòng, bà đóng sầm cái cửa lại với sức mạnh đủ để cho những cây nến trong phòng tắt ngúm.

Bà thổi phù phù những sợi tóc đang rủ xuống mặt. "Em rất hi vọng anh mài thanh gươm đó để dùng cho cái cổ dày của Morgan MacDonnell."

Dougal nhướng mày, gần như thầm ước những người trong thị tộc của ông có thể nhìn thấy bà ấy vào lúc này. Là bà chủ của họ, bà là điển hình của sự quý phái, nhã nhặn và lịch thiệp. Cách ra lệnh nhẹ nhàng của bà khiến cho người khác không thể không tuân theo, chỉ khi đứng trước ông thì bà mới thể hiện ra cảm xúc thật của mình.

Dougal tự hào với điều đó, với cái cách mà ngọn lửa ấy bùng lên, soi rọi những đam mê của một người phụ nữ, chứ không phải là của một quý bà.

Ông gỡ tấm gương mạ vàng ra khỏi bệ lò sửa và treo thanh kiếm vào đó, ngắm nhìn sự pha trộn của đường nét đàn ông mạnh mẽ lên một chỗ thật sự yểu điệu. "Đó là những gì em muốn bàn luận sao em yêu?" Ông hỏi nhẹ nhàng.

Bực tức đến nỗi không thể cất thành tiếng, Elizabeth dậm bước vòng quanh căn phòng, tay áo của bà vung lên theo từng bước chân. Hai cánh tay đưa ra, vuốt ve những thứ đồ quý báu như thể tìm được niềm vui từ chúng.

Bà có đôi bàn tay tuyệt đẹp, những ngón tay búp măng đẹp đẽ như chỉ có khiếm khuyết duy nhất là chiếc nhẫn hồng ngọc mà ông tặng bà. Đó là đôi bàn tay nghệ sĩ, Chúa tạo ra chúng không phải dành cho hội họa hay điêu khắc, mà để chăm sóc cho những sinh vật trong khu vườn của bà. Dougal từng thề rằng sẽ chỉ ngắm những bông hồng nở buổi sớm dưới những ngón tay e ấp khẽ vuốt ve của bà. Sau hai mươi ba năm chung sống với nhau, đôi bàn tay bà vẫn còn nguyên sức quyến rũ với ông.

Bà quay đi quay lại. "Đã bảy ngày trôi qua và anh chẳng có hành động gì hết. Trăm năm trước đây chúng ta là chủ và là vua của vùng đất này, nhưng bây giừ chúng ta chịu sự cai quản của nước Anh. Sao anh không gọi quân lính hoàng gia đến lôi cậu ta đi đi?"

Dougal ước rằng ông ta có thể là vua. Ông cần trí tuệ của vua Solomon để đối diện trực tiếp với cậu ta. Dòng máu bất khuất tổ tiên truyền lại như bật lên trước hình ảnh những người lính Anh đang lan tràn khắp vùng đất của ông. "Vì lý do gì hả Beth? Đau thương ư? Làm sao ngăn nổi giận dữ khi chứng kiến cảnh cha mình gục xuống ngay trước mắt mình? Nó thuộc tội lỗi nào trong mắt nhà vua lẫn Đức Chúa trời đây."

"Thế còn sự vô lễ của cậu ta với con gái anh thì sao? Từ trước đến giờ con bé chưa từng bị động đến cái móng chân. Em đã thấy nó đi đi lại lại trong phòng cả đêm. Thế nào hả, con bé có thể sẽ không bao giờ hồi phục được."

Dougal ngờ rằng vợ ông đúng, mặc dù lý do của ông khác hoàn toàn so với bà. "Vậy anh có thể làm được gì? Công khai đánh cậu ta? Hay treo cổ cậu ta lên?"

Elizabeth nhăn mày. "Anh William có nhiều mối quan hệ. Em chắc rằng Hải quân Anh sẽ rất vui sướng khi chấp nhận thu nạp một kẻ vạm vỡ như vậy vào trong đội quân của họ."

Dougal rất hiếm khi lớn tiếng với vợ, giọng nói trầm của ông mang sự thất vọng nhiều hơn so với việc quát tháo ầm ĩ. "Với đề nghị của em anh sẽ phải ép buộc cậu ta vào hải quân mà không phải do mong muốn của cậu ta. Theo anh nhớ, em luôn là người đầu tiên bênh vực cậu bé đó.

'Khát khao bàn tay chăm sóc của người mẹ,' em đã nói, 'nhưng quá cứng đầu cứng cổ với niềm kiêu hãnh để chấp nhận điều đó.' Thế sự báo thù thình lình này là sao đây?"

Cái nhìn của Elizabeth trùng xuống. Cả hai người đều biết ý định của bà mang ý sợ hãi nhiều hơn là báo thù. Sợ cái cách mà Morgan nhìn con gái cưng của họ. Cách Morgan chạm vào con bé.

"Hãy thả tự do cho cậu ta, rồi đưa cậu ta về nhà," bà thì thầm.

Sự thất vọng của Dougal nổ ra trong một lời rủa khàn khàn. Giọng scốt của ông sẫm lại khi ông đứng dậy, một tay lùa vào mái tóc. "Sau đó thì sao hả Beth? Morgan tin rằng chúng ta mắc vào tội 'Ám sát,' thứ tội ác đáng ghê tởm nhất đối với bất kì người Cao nguyên nào. Người của cậu ta nghĩ rằng chúng ta chẳng tốt đẹp gì hơn thị tộc Campbell xấu xa đã tàn sát cả thị tộc MacDonald đáng thương ngay trên giường của họ ở Glencoe*. Em có nghĩ cậu ta sẽ chỉ phi nước kiệu về nhà với đoàn tùy tùng rúc dưới chân cậu ta không?"

(Glencoe: thung lũng nằm ở phía tây của cao nguyên Scốt-len, sự kiện thị tộc Campbell tàn sát thị tộc MacDonald diễn ra vào năm 1692)

Elizabeth lắc đầu lặng lẽ. Những giọt nước long lanh nơi mi mắt bà.

Nỗi sợ hãi bao phủ lấy hai người, Dougal bước tới cửa sổ. Lửa cháy phía đồi đối diện mang theo mùi khói và tro bụi nồng nặc tràn vào căn phòng, hòa cùng với điệu kèn tỉ tê của những người dân trong làng. Mảnh vải liệm Angus quẩn quanh trong suy nghĩ của hai người.

"Thật dã man," Elizabeth thì thầm. "Họ không cho chúng ta chôn ông ta, lại còn trộm nước muối và giấm để ngâm xác." Bà rùng mình. "Tại sao chứ, nếu thời tiết không lạnh hơn thì..."

"Từ việc quan sát ông ta, anh đoán rằng Angus đã quá say trước khi lưỡi dao chạm đến ông ta." Dougal đóng sầm cửa sổ lại mạnh đến nỗi làm cho những bậu cửa rung ầm ầm. "Phần còn lại của thị tộc MacDonnell có lẽ quan tâm nhiều hơn đến việc ăn chơi hơn là trả thù, nhưng Morgan là một người cao nguyên chính gốc. Cậu ta sẽ không ngừng lại cho đến khi hoàn thành được việc báo thù. Không trên những ranh giới gọn gàng của một cuộc chiến, nhưng tại một bãi đất hoang ngợp ánh trăng khi Alex đang cưỡi ngựa quay về nhà từ chuyến săn hươu của nó hay tại một ngõ hẻm vắng vẻ khi Brian lén lút chui ra từ cửa sổ phòng ngủ của con bé vắt sữa là lúc cậu ta tận dụng cơ hội." Ông xoay người lại đối diện với bà. "Anh không hề muốn đổ máu của Morgan hay máu của con trai anh chỉ vì thứ kiêu hãnh ngoan cố. Không vì kiêu hãnh của nhà Cameron hay nhà MacDonnell."

Elizabeth buông lỏng cơ thể một cách gượng ép. "Tốt thôi. Nếu chúng ta không chứng minh được với thị tộc MacDonnell rằng chúng ta không phải những kẻ giết người thì em sẽ phải sắp xếp một cái bàn không người cho bữa cơm tối tưởng tượng của em hả. Em e rằng quý bà Fraser hoặc nhà MacPherson sẽ quyết định cẩn thận có dùng bữa với với chúng ta hay không, vì họ sợ sẽ ăn phải một cái bánh hoặc một xiên thịt nướng tẩm độc chẳng hạn."

Dougal chưa bao giờ dám xem nhẹ những lời nói của bà. Chúng tạo cho bà một phong thái nữ lưu - rất đậm chất Elizabeth của ông.

Ông đưa tay nắm lấy tay bà, nhưng bà chỉ để ông siết tay bà trong chốc lát rồi rút tay ra. "Em công nhận sự khôn ngoan của anh. Hãy làm những gì anh phải làm, Dougal, để duy trì nền hòa bình quý báu của anh." Bà khẽ nâng vạt váy nhún gối chào ông, rồi đóng cửa lại nhẹ nhàng, bỏ mặc ông một mình trong căn phòng.

Dougal ngồi xuống bậu cửa sổ, tay ông mân mê chòm râu và suy tư. Cho dù là kẻ nào đã đánh đòn này đi nữa thì cũng quá giỏi và hiểm độc, nhắm vào cả hai thị tộc MacDonnell và Cameron. Mọi nỗ lực điều tra của ông hầu như chưa đem lại kết quả gì. Trong đống hỗn loạn sau vụ sát

hại, kẻ thủ ác đã biến mất mà không để lại dấu vết gì hết.

Chắc chắn Elizabeth cũng hiểu rõ vụ ám sát Angus đang tạo áp lực nặng nề lên Dougal. Nếu ông muốn giữ lấy mạng sống của mình cũng như bảo vệ gia đình cùng những đứa trẻ trên vùng cao nguyên này, ông sẽ phải lựa chọn. Ông sẽ phải đưa cho thủ lĩnh của MacDonell một vật thể hiện sự tin tưởng tuyệt đối của ông - một món đồ cực kì có giá trị mà Morgan không thể nào chối bỏ được. Một vật báu Dougal đã giữ để đợi đến ngày giao phó cho chàng trai đó trong suốt mười hai năm êm đềm vừa qua.

Ông ngước nhìn về cánh cửa đóng kín, cầu mong rằng quyết định của ông sẽ không làm ông mất đi người vợ yêu. Chúa có thể sẽ tha thứ cho ông vì mưu đồ này, nhưng Elizabeth thì chưa chắc. Đằng sau ông, những âm thanh hoang dại của tiếng kèn túi xuyên qua cửa kính, tràn vào phòng như giễu cợt, như chế nhạo những gì mà ngày mai sẽ mang lại.

Phát điên với tiếng kèn vang lên trong đêm, Sabrina quấn chặt khăn quàng và dúi đầu vào cái gối của nàng. Ở phía cuối giường, Pugsley lắc lắc cái đầu xù và cất tiếng gầm gừ trong cổ họng. Cho đến khi nào tiếng kèn đó còn vang lên, giai điệu thúc giục của nó lại lôi kéo Sabrina về phía bức tường cao ngất của trang viên, nó đang vây bọc lấy cuộc đời nàng. Bỏ mặc tiếng gầm gừ phản đối của Pugsley, nàng ném chiếc chăn bông và đi chân trần về phía cửa sổ.

Nàng đẩy cửa sổ mở ra. Vành trăng như viên ngọc trai mờ ảo đang dần chìm xuống đỉnh đồi. Hơi thở của nàng nghẹn lại trong khí quản trước khung cảnh sáng lòa đang tương phản với những thứ đằng sau tấm rèm cửa.

Những lưỡi lửa từ đám cháy như muốn thiêu trụi cả màn đêm. Tàn lửa bắn tung lên trời nhờ có gió, giống như có bàn tay của những ngôi sao nổi loạn đang âm mưu chống lại cả bầu trời. Màn đêm nhảy múa bên cạnh những tia sáng, những mảnh tối đen ngòm vùng vẫy như cánh chim.

Sabrina biết nếu nàng đứng ở giữa họ, khung cảnh lãng mạn bay bổng kia sẽ biến mất. Thay vào đó, nàng sẽ nghe thấy đủ mọi lời nói gièm pha, rồi nhìn thấy những kẻ say khướt, những hành động man rợ với cái xác tẩm của Augus như một lần hành lễ của những kẻ tà giáo. Nhưng từ cửa sổ phòng nàng đến đó có một khoảng cách đủ để che giấu đi sự man rợ đó.

Người dân vùng Cao nguyên nhảy múa một cách tự do và hoang dã, không bị ràng buộc bởi những quy tắc và kiểu cách quá thượng lưu như mẹ nàng. Từ nhỏ đến lớn Sabrina luôn được chăm chút, tỉa tót như một bông hồng trong vườn của Elizabeth, rồi chờ đợi một ngày nào đó sẽ đến nước Anh và sở hữu một vị trí xứng đáng trong gia tộc Belmont danh giá. Nhưng mỗi khi có những cơn dông đi qua vùng đất này, trong lòng nàng lại dấy lên mong ước được trở thành một bông hồng Ê-cốt hoang dại lẫn vào trong những cây tầm xuân, loài cây mọc tự nhiên trong thung lũng đầy dương xỉ và bên cạnh những con suối nhỏ chảy róc rách đêm ngày.

Khúc ca vang lên như thôi thúc, nàng muốn vượt qua những bức tường của trang viên chỉ trong vài giờ thôi. Đôi chân không chịu yên lặng, chỉ muốn được bước ra bãi cỏ đẫm sương đêm, được nhảy múa và lao về phía ngọn lửa, chìm trong những tia sáng dữ dội. Nàng muốn được cảm nhận được sức nóng và ma thuật của nó.

Nàng ngồi xuống bệ cửa sổ. Morgan đáng lẽ cũng được ở trong vòng tay người nhà của anh lúc này, nhưng không, anh cũng đang bị nhốt sau những bức tường đá như nàng. Đã cả tuần nay anh không được được cảm nhận thấy những cơn gió mùa thu nhẹ nhàng và hơi ấm quý giá của mặt trời đã dùng những ngày ngắn ngủi để cho những cây thạch nam đổi sang màu tía.

Lần nàng đến thăm anh, nàng đã nhận ra chính mình đang chơi trò bập bênh trên một tấm ván khi phải suy nghĩ về những quyết định quan trọng. Có một lần nàng bàng hoàng tỉnh giấc và vội vàng tìm khẩu súng của Morgan mà nàng vẫn giấu.

Những từ cuối cùng anh nói ra vẫn ám ảnh nàng. Anh vốn biết khẩu súng của mẹ nàng chỉ là trò dối trá, nhưng tại sao anh vẫn để bị bắt, bị giam hãm như một con thú chỉ vì lòng khoan dung của cha nàng? Tại sao...? nàng tự hỏi. Nàng vẫn nhớ những ánh mắt dâm đãng trên khuôn mặt của những người trong thị tộc của anh. Họ đã lao vào cơn thèm khát điên cuồng đến mức ngay cả Morgan cũng phải ép buộc thật cứng rắn mới có thể kiềm chế nổi họ. Nhưng tại sao Morgan lại chịu hy sinh tự do đáng quý của anh cho một người con gái anh khó lòng tha thứ - chỉ là người của thị tộc Cameron, không hơn? Dằn vặt và nghi ngờ quấn lấy nàng, đầu độc từng giấc mơ cho đến khi nàng cảm thấy thật kinh hoàng khi chìm vào giấc ngủ.

Nàng tì má vào bậu cửa gỗ mát lạnh. Một dáng hình cô độc hắt bóng xuống từ đỉnh đồi, thổi điệu kèn nặng nề nửa như khóc than, nửa như rầu rĩ. Một đám môi bị gió cuốn quá nhanh, bay về phía chân trời rồi tan biến. Ánh trăng vẫn điềm nhiên đổ xuống những tia sáng lạnh lẽo.

Sabrina thấy ngạc nhiên. Nàng hầu như chắc chắn đó không phải là một người đàn ông, mà đó là dáng mảnh khảnh của một người phụ nữ đang chơi chiếc kèn, mái tóc buông xõa bay bay trong gió như những sợi bạch kim.

m thanh đó chứa đựng những ngày tháng dày vò rầu rĩ, nhưng giai điệu của nó còn cầu xin sự ban ơn từ những thần linh đã xuất hiện trước cả thời gian. Sabrina đóng cửa sổ lại, nhưng bài ca vẫn tràn đến, khóc than cho Angus, than vãn cho Morgan... những lời ca đến từ trái tim của một người phụ nữ.

Nàng trở lại giường, ngạc nhiên khi nhận ra hai má mình ướt đầm nước mắt.

Sáng hôm sau ngoài cửa phòng Sabrina có tiếng gõ nhè nhẹ. Nàng ậm ừ phản đối rồi lại vùi mình sâu hơn vào cái chăn bông. Bầu trời đã chuyển từ màu đen sang màu xám trước khi nàng nấc lên với một giấc ngủ mệt mỏi. Pugsley đánh thức cô chủ bằng việc nỗ lực kéo cái khăn quàng cổ của nàng bằng bộ răng của nó.

Nàng vươn vai ngồi dậy, rồi dụi dụi đôi mắt. Trước khi tiếng gõ cửa vang lên lần thứ hai thì có một âm thanh khác gọi tên Sabrina.

Im lặng. Phút im lặng thuần khiết. Nỗi sợ hãi và kích thích tràn đầy lồng ngực Sabrina. Nàng lao ra khỏi giường và chạy đến bên cửa sổ.

Sườn đồi vắng lặng. Những dải khói cuộn lên từ đống tro tàn đêm trước đang dần hòa lẫn vào sương mù buổi sáng.

Mẹ nàng ló đầu ra khỏi cửa. "Thay quần áo nhanh lên con. Cha vừa triệu tập một phiên tòa và ông ấy cần con có mặt."

"Phiên tòa?.... Nhưng vì sao ạ?"

Elizabeth cau mày. "Mẹ thật sự không thể nói với con. Nhưng chúng ta nên có mặt để giúp ông ấy khi mà ông ấy đang cần đến chúng ta."

Sabrina biết rằng tốt hơn hết là nên vâng lời. Sợ rằng có thể bỏ lỡ việc gì đó rất quan trọng, nàng không lãng phí thời gian để gọi một cô hầu gái nào đó, nàng nhanh chóng tháo dải lụa buộc nịt bít tất cùng áo ngực. Sau khi mặc cái áo váy bằng tơ thơm ngát mùi oải hương và đánh vật với cái khóa áo ngực, nàng lắc mái tóc cho đỡ rối và thắt nơ. Bất giác nàng sững người vì nhìn thấy bóng mình trong chiếc gương. Với chiếc áo đen và đôi mắt thâm quầng, nàng trông y như người đang chịu tang.

Nàng bỗng cảm thấy lạnh sống lưng. Cha nàng chưa bao giờ triệu tập một phiên tòa Ê-cốt theo truyền thống để giải quyết những vấn đề đòi quyền lợi. Nó cũng như một cái tát vỗ mặt thị tộc MacDonnell để nhắc nhở họ rằng đất này vốn là của thị tộc Cameron, rằng cha của nàng là ông

chủ và lãnh chúa của vùng đất này, lời của ông có tầm ảnh hưởng mạnh mẽ hơn bất cứ một thẩm phán người Anh nào. Nàng không thể giúp ông nhưng vẫn mường tượng ra cảnh cha mình cáo buộc thủ phạm vụ giết Angus và tỏ lòng khoan dung trong phiên tòa với nhà MacDonnell. Nàng nghi ngờ việc công lý sẽ được thực thi bằng chiếc lưỡi đá của một cây rìu. Tim Sabrina đổ dồn. Có phải cha nàng sẽ kết án Morgan còn nặng nề hơn cả nhốt anh vào ngục mãn kiếp không?

"Đừng có quên cái lần tên chết tiệt đó đã đổ đầy mật vào dép của mi," Nàng tự nhắc mình như thế. "Hắn ta xứng đáng bị treo cổ."

Nàng hất những sợi tóc bướng bỉnh của mình sang một bên trước khi bước hùng dũng ra khỏi phòng với con Pugsley đi hộ tống, con chó đang thở phì phì vào gót chân nàng.

Sau khi để lại Pugsley ở gian bếp để nó tiêu diệt đĩa súp, Sabrina bước vào đại sảnh và nhận ra rằng nó đã được thay đổi diện mạo thêm lần nữa. Những đồ vật đẹp đẽ của mẹ nàng đã được dọn sang một bên nhường chỗ cho những cái ghế dài và một cái bục nhô cao đi kèm với một cái ghế tựa khắc chạm đơn độc. Căn phòng đang chật kín những người trưởng bối và những vị nông dân đã lớn tuổi. Qua những nét mặt khắc khổ và nhăn nheo Sabrina hình dung ra những phiên tòa xưa cũ của thị tộc Cameron. Nàng tự hỏi rằng nếu cha nàng dám phá bỏ những luật lệ của người Anh bằng cách tổ chức phiên tòa này, có phải quyền lực của cha nàng ở thị tộc Cameron đã hơn cả đức vua không.

Một trong những người chú của Sabrina đứng rải rác xung quanh nháy mắt với nàng khi nàng ngồi xuống bên cạnh Enid. "Em có bỏ lỡ chuyện gì không?" nàng thì thầm.

Enid lắc đầu, vẻ mặt cô đỏ bừng với vẻ phấn khích. "Chưa có ai nói một lời. Như thể họ đang đợi cái gì đó ấy."

Sabrina không có cơ hội để đặt thêm câu hỏi cho chị họ của nàng nữa. Theo hiệu lệnh của cha nàng, cửa chính bật mở.

Tim Sabrina bỗng trở nên rộn ràng, như có thêm đôi cánh của những chú chim trong vườn của mẹ nàng. Morgan đang đứng ở cửa, kiêu ngạo và thoải mái, chiếc khăn quàng của anh quấn qua vai như áo choàng của một vị vua. Những tia nắng sớm chiếu nghiêng nghiêng qua tóc anh như đeo vương miện, làm nhòe đi hình ảnh của cây rìu đang đeo ở lưng anh.

Enid nghiêng người thì thầm vào tai nàng, "Từ những gì chị thu thập được thì chú Dougal có vẻ sẽ thả tự do cho anh ta vào lúc bình minh và yêu cầu anh ta phải trình diện trước phiên tòa và những người trong cùng thị tộc. Đó là một việc rất khó khăn khi các anh em cố gắng thuyết phục ông rằng MacDonnell sẽ đem toàn bộ người trong thị tộc của anh ta đến và tiến hành chiến tranh chống lại chúng ta."

Không, Sabrina nghĩ thầm. Morgan không phải là dạng người như vậy. Và nàng cũng là người Cameron duy nhất biết rằng chẳng hề có đội quân nào đang nằm chờ trong dãy núi.

Những người đi cùng với Morgan đang đứng thành một vòng bảo vệ cho anh, tay của họ hờm sẵn trên cán gươm và những món vũ khí. Một vài dáng điệu mỏi mệt còn vương lại sau cuộc vui đêm hôm trước. Một cậu bé chăn ngựa mặt mũi tái nhợt bước đi lóng ngóng và vấp ngã ở bậc cửa, người đi đằng sau cậu ta túm lấy áo cậu bằng bàn tay vụng về và tát cậu ta một cái nảy lửa.

Morgan bước về phía trước. Sabrina chưa từng thấy người đàn ông nào lại cô độc trong vòng tay của người thân như vậy. Nàng bỗng thấy tim mình nhói đau.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi trước khi ông cất tiếng, Sabrina thề rằng cha nàng đã liếc nhìn nàng. Khi ông cất giọng nhẹ nhàng, những từ ngữ vang dội lại trong cả căn phòng cũng

như Sabrina đã nói với Morgan mười hai năm trước đây. "Chào mừng cậu đã tới thị tộc Cameron, Morgan MacDonnell."

Lời chào hỏi được đưa ra như thể người đàn ông đó chưa từng dành cả tuần bị giam cầm bên dưới chính sảnh lớn này vậy. Một khoảng im lặng, sau đó là một tiếng thở dài chấp nhận từ dãy ghế nơi Morgan đang ngồi, anh gục gặc đầu một cách cộc cằn và coi đó là một cử chỉ đối lại với sự xã giao của Dougal MacDonnell. Brian và Alex bước từ dưới hàng ghế lên và hộ tống anh đi tới bệ đứng. Là hộ tống hay để đề phòng? Sabrina tự hỏi, quan sát dáng vẻ lùn tịt của hai ông anh mình so với Morgan. Đám đông nhường lối cho họ đi qua như rẽ nước. Ánh mắt Morgan liếc qua Sabrina một cách hờ hững, tựa như anh chẳng hề nhận ra nàng.

Sabrina bực bội bỏ về ghế của mình, phớt lờ ánh nhìn khó hiểu của Enid. Morgan hiển nhiên sẽ bị xử tội vì dám kinh thường con gái của Dougal.

Nàng chẳng thể chấp nhận được cách mà Morgan chấp nhận cuộc sống khắc khổ của bản thân, anh không nói một lời nào để thanh minh. Nếu như cha nàng biết được hoàn cảnh mà anh đã đầu hàng thì có thể anh sẽ được giảm nhẹ tội. Morgan độc đoán không chịu nói sự thật cũng giống như Dougal Cameron chưa từng từ chối cô con gái độc nhất của ông bất cứ điều gì vậy.

Trước khi nàng nhận thức được mình đang làm gì, Sabrina đã nhảy ra và thét lên, "Khoan đã!" Thay vì một mệnh lệnh dõng dạc như nàng đã mường tượng ra, thứ âm thanh thoát ra từ miệng nàng chỉ như tiếng rên lên không rõ nghĩa.

Morgan đặt chân lên bậc dẫn đến cái bục. Đôi mắt xanh của anh nhìn thật dữ dội như cảnh báo Sabrina rằng anh chẳng quan tâm đến điều gì mà nàng định nói, cho dù là kết tội hay là nói đỡ cho anh. Chắc chắn là anh còn khinh thường nàng hơn chính nàng đã nguyền rủa bản thân. Nàng có thể trách anh được hay sao? Chẳng lẽ anh dẫn đầu cả một đoàn người thế kia đến đây để rồi chứng kiến anh đầu hàng một người phụ nữ tay không như nàng? Anh sẽ trở trành một thằng hề, một trò cười, mọi sự tôn trọng mà anh đang có được sẽ biến mất.

Nàng ho khùng khục, cảm thấy như mình vừa mới nuốt cả một con chuột. "Thứ lỗi cho tôi. Tôi vừa ngồi phải một mảnh vỡ."

"Tôi có một vài chỗ mà một cô gái có thể ngồi được đấy!" một giọng nói cất lên từ cuối căn phòng.

"Uầy, Fergus, nhưng cái đó nhỏ hơn bất kì một miếng vỡ nào đấy nhỉ!" một giọng nói khác cất lên, đi kèm với nó là tiếng cười thầm giễu cợt từ phía những kẻ MacDonnell.

Sabrina ngồi xuống ghế, thầm ước mình có thể bò xuống dưới mà không ai phát hiện ra. Hai má nàng nóng bừng trước cái nhìn chê trách của mẹ nàng.

Sau khi Morgan đã ngồi lên chiếc ghế ở bục xử tội, Dougal vung tay lên ra hiệu cho những người ở hàng ghế đầu đứng lên nhường chỗ. "Tôi dành một hàng ghế cho những trưởng lão của MacDonnell. Tri thức và những ý kiến của họ được tôn trọng trong phiên tòa này."

Có những tiếng động nháo nhào vì xô đẩy và dẫm đạp lên chân nhau ở đằng sau. Một người đàn ông gầy còm và trông rất già nua bị xô ra từ hàng ngũ của những người MacDonnell, rồi lại bị đẩy lên trước bởi những kẻ đồng hành với mình. Ông ta lê bước đến hàng ghế đầu tiên và ngồi xuống, trông như một chú lùn bởi độ dài và rộng thênh thang của cái ghế. Morgan tựa như chẳng nhìn thấy sự lộn xộn này. Cách sống của nhà MacDonnell rõ ràng không có ích cho tuổi thọ của họ, Sabrina suy nghĩ liệu Angus có phải là người già nhất trong số họ không?

Dougal đưa tay ra sau lưng và nắm chặt, đã đến lúc yêu cầu mọi người im lặng. "Với tư cách là người đứng đầu của thị tộc Cameron, ta triệu tập phiên tòa ngày hôm nay để công lý được thi hành."

Những tiếng thì thầm tán thưởng nổi lên từ phía những thành viên trong dòng họ của Sabrina. Công lý, họ tin rằng phiên tòa này sẽ là dấu chấm hết cho những tên MacDonnell man rợ.

Dougal tiếp tục. "Chúng ta có mặt ở đây ngày hôm nay để quyết định việc bồi thường xứng đáng cho thủ lĩnh thị tộc MacDonnell về cái chết không đúng lúc và khiến chúng ta bối rối của cha cậu ta."

Một làn sóng sửng sốt lan khắp căn phòng. Miệng Sabrina há hốc. Đó không phải là Morgan, mà là cha nàng sẽ bị kết án trong chính phiên tòa của ông. Yêu cầu ông đặt ra với phiên toàn có vẻ như là một lời hối lỗi thì đúng hơn. Mẹ nàng cũng bất ngờ y hệt như nàng bây giờ. Cả Brian và Alex đều tái nhợt đi đến nỗi làm nổi bật hẳn những vết tàn nhang trên mặt.

Người đứng đầu thị tộc Cameron lại phẩy tay lần nữa. Sự im lặng đến ngay tức thì và kèm theo nó là không khí căng thẳng. "Ta vẫn khẳng định sự vô tội của ta trong vụ ám sát Angus MacDonnell. Nhưng từ khi xác của ông ta được gìn giữ bởi sự bảo vệ thần thánh của thị tộc Cameron, ta sẽ chịu trách nhiệm trước những bộ luật cổ xưa và cao quý nhất."

Sabrina hầu như đã có thể đọc được suy nghĩ của mẹ nàng. Là bộ luật Gaelic của người Celt, không phải luật của người Anh.

Một giọng nói cất lên từ những dãy ghế. "Phải, và nếu tên giết người ở trong ngôi nhà của hắn, nơi hắn thuộc về, hắn có thể vẫn được sống!"

Một thanh gươm MacDonnell lóe lên, nhưng ánh mắt của Morgan đã kìm hãm nó.

"Đó là lời mời của ta đối với Angus MacDonnell đến trang viên Cameron." Dougal đáp lời. Ông quay sang Morgan. "Morgan Thayer MacDonnell, cậu có sẵn sàng chấp nhận sự phân xử của phiên tòa này đối với vụ việc cha cậu bị sát hại không?"

Morgan ngả người ra sau, chân anh vắt lên một cách hợm hĩnh. "Tôi có lựa chọn nào nữa đây?"

Tôi sẽ bò dưới đất van xin vì họ. Họ là tất cả những gì tôi có. Tất cả của tôi.

Những lời nói của Morgan bỗng nhiên tràn qua đầu nàng, Sabrina quay lại nhìn về những người đàn ông ở đằng sau. Morgan nhìn thấy gì khi anh nhìn vào trong những đôi mắt mệt mỏi đó? Bóng ma của những kỉ niệm tự hào? Hay là những mảnh vụn cuối cùng của sự vinh quang xưa cũ?

Dougal nhìn người đàn ông đang run như cầy sấy trên băng ghế. "Và vị trưởng lão của MacDonnell có ý kiến gì không?" ông nói với sự tôn trọng như thể ý kiến của ông ta có sức nặng ngang với một vị vua vậy.

"Được," ông ta lí nhí một cách sợ hãi, rồi nở một nụ cười méo xệch đầy răng sún và lẻn về phía những người MacDonnell một cách rõ ràng là khoái trá.

Một điệu cười khinh miệt lướt qua miệng Morgan. "Tiếp tục đi, Dougal. Đến phần nghiêm trọng nhất của ông ấy. Tôi lấy hai con dê, ông thì nhận được một cái đập tay chứng nhận, và tất cả chúng ta ai về nhà nấy."

Ông bác lớn tuổi của Sabrina, Robert, cố gắng bước tới để xen vào giữa họ. Sabrina ngạc nhiên khi thấy rằng cha nàng vẫn chưa có ý định tuyên bố về kết quả phân xử. Robert đứng trước người cháu của mình. "Anh định để chúng tôi phải chấp nhận kết quả của phiên tòa này sao, Dougal Cameron?"

"Tôi sẽ làm thế."

Cha nàng rời khỏi bục phán xét và tới ngồi kế bên mẹ của nàng. Có vẻ như cha nàng đang nắm chặt tay mẹ nàng vậy, những khớp ngón tay của ông căng ra trắng bệch.

Robert mở cuộn giấy da có lẽ phải nhiều tuổi hơn cả mái tóc bạc của ông và chỉnh lại cặp mắt kính. "Tốt thôi. Tất cả hãy lắng nghe thật cẩn thận phán xét của phiên tòa ngày hôm nay. Nó sẽ được thừa nhận của hai vị thủ lĩnh. Những điều khoản sau đây được dành cho thị tộc MacDonnell bởi thị tộc Cameron - hai trăm con cừu, một trăm con gia súc...."

Trong khi bác của nàng đang xướng lên những danh sách, Sabrina chăm chú quan sát Morgan. Anh đang ngáp, rồi kéo ra một con dao găm và bắt đầu cắt tỉa những móng tay của mình. Điệu bộ của anh không thể đánh lừa nàng được. Vì dưới những lọn tóc xõa ra trước trán kia, đôi mắt anh sáng lấp lánh.

"... hai trăm con gà, ba thùng rượu Scốt loại tốt...." Món đồ này có sức hấp dẫn lớn với những kẻ MacDonnell đằng sau nàng. "...thanh gươm truyền thống và chiếc nhẫn đính hôn của nhà Cameron..."

Sabrina chớp chớp mắt đầy xúc động. Nàng chưa bao giờ thấy chiếc nhẫn đó rời khỏi tay mẹ nàng.

"... và con gái của Dougal Cameron, Sabrina, với cuộc hôn nhân thần thánh."

Con dao găm của Morgan rơi cạch một tiếng khô khốc trên bục. Sự im lặng đáng sợ lan khắp căn phòng. Mặt của vị trưởng lão thị tộc MacDonnell trở nên tái xanh. Sabrina lắc mạnh đầu, không dám thở mạnh khi Morgan rời khỏi ghế, tay anh chống lên tay vịn ghế. Ánh mắt họ gặp nhau qua cả biển người giữa hai người.

Một tràng cười rời rạc thoát ra từ phía anh. Những lời nói của anh dành cho Dougal, nhưng đôi mắt lại nhìn chằm chặp về phía Sabrina.

"Vì Chúa, hãy cho tôi một chút từ bi đi nào! Ông không thể cho tôi bốn trăm con gà và tha cho tôi cô con gái chết tiệt của ông được à?"

CHƯƠNG 6

Phiên tòa nháo nhào như chợ vỡ. Elizabeth thét lên đau đớn trong hai hàng nước mắt. Brian rút gươm chĩa thẳng vào Morgan. Alex ôm lấy eo em trai mình trước khi cậu ta chạm đến các bậc cầu thang. Những thanh kiếm và dao găm sáng choang cứ đều đều được tuốt ra. Những người lớn tuổi trong thị tộc MacDonnell nhân cơ hội hỗn loạn để len lén quay về phía những người bên mình. Dougal vuốt chòm râu của ông, đôi mắt vẫn tĩnh lặng khi sảnh lớn đang bấp bênh bên bờ vực chiến tranh.

Lần đầu tiên, Sabrina mới hiểu được cảm giác bị phản bội quặn lên trong lòng Morgan khi anh ta tin cha nàng đã lừa gạt anh ta. Cha nàng đã đâm nàng một nhát chẳng khác gì đã phóng dao găm thẳng vào trái tim nàng. Ít nhất nỗi đau của Angus cũng được chấm dứt. Còn nàng phải lĩnh bản án chung thân trong suốt cuộc đời.

Morgan thụp xuống chiếc ghế, tràng cười dòn dã nhỏ dần thành tiếng khúc khích. Anh ta nhe răng một cách ngốc nghếch với Sabrina, khiến nàng ngay lập tức tự hỏi điều gì đã khiến nàng cảm thấy mình có thể chiến đấu vì người đàn ông này thay vì chống lại anh ta. Nhiều năm qua nàng đã cố gắng trong vô vọng chỉ để lôi ra một nụ cười hiếm hoi từ khuôn mặt cau có kia. Nhưng chỉ trước viễn cảnh trói buộc nàng vào cuộc hôn nhân khủng khiếp ấy cũng đủ để thức tỉnh khiếu hài hước tuyệt vời trong người anh ta. Ánh mắt quỷ quái lấp lánh trong đôi mắt anh ta, ép cái run rẩy phản ứng lại xuyên qua người nàng. Cơn ác mộng tồi tệ nhất của nàng đang dần trở thành hiện thực. Nếu cha nàng cứ làm theo cách của ông, nàng có lẽ sẽ hoàn toàn bị phụ thuộc vào lòng nhân từ của Morgan.

Và nàng biết từ kinh nghiệm trong quá khứ của nàng rằng anh ta không hề có thứ đó.

Ánh mặt trời chiếu loang loáng trên cây rìu nặng nề cầm bởi một gã MacDonnell răng còn thưa hơn cả Pugsley. Dougal nhảy lên chiếc bục rồi thét, "Đủ rồi! Kiềm chế người của cậu đi, Morgan. Bọn họ không thể chống đỡ nổi một cuộc chiến không cân sức ngay giữa vùng đất của thị tộc Cameron đâu."

Morgan kìm người của anh ta lại bằng một mệnh lệnh chán nản.

Dougal quay về phía anh ta. "Ta tin cả hai chúng ta đều muốn tiếp tục cuộc thảo luận này một cách riêng tư."

"Đừng nghe hắn, Morgan! Đó là cái bẫy!" một người trong thị tộc của anh ta gào lên.

"Phải, và quả là một cái bẫy khôn ngoan," Morgan nói, cái nhìn chằm chằm gần như ngưỡng mộ khi anh ta đánh giá Dougal. "Ranald, đưa mọi người đi và đợi tôi trên ngọn đồi. Tôi sẽ cho người báo tin sau."

Người của anh ta cứ lừng khừng nơi lưng chừng cuộc chiến, nhưng khi họ thấy những người trong thị tộc Cameron đứng dậy để rời đi, họ đành tuân theo. Sabrina thấy một dáng hình mảnh khảnh giấu mình sau tấm khăn choàng rách rưới gục xuống trong một chốc trước khi lê từng bước chân theo những người khác. Enid đứng dậy và cố gắng nhón chân bỏ ra ngoài, nỗi kinh hãi cuộc xung đột còn mạnh hơn cả lòng tận tâm với cô em họ của cô.

"Ôi, không, chị đừng đi!" Sabrina nói, túm vào vạt váy giật chị họ nàng quay trở lại. "Chị cũng sẽ không bỏ rơi em chứ."

Sau câu trao đổi rít lên với Dougal, Elizabeth bước đến bên hai người, vòng đôi cánh tay che chở quanh con gái bà. Brian và Alex đứng cạnh chiếc bục, Alex cố kìm nén còn Brian ném ánh mắt giận dữ trừng trừng vào Morgan.

Sabrina không được miễn khỏi những cái nhìn đầy thương hại mà những người trong thị tộc thẳng thắn trao cho nàng khi họ lần lượt bước ra ngoài. Bởi nàng chính là kẻ bị tuyên án cả đời phải sống với người đàn ông khinh miệt nàng.

Lòng kiêu hãnh lan tỏa từ xương sống của nàng. Nàng ngẩng cao đầu để thấy cha nàng đang đứng trước mặt nàng. Nàng cố gắng hướng ánh mắt lên chiếc ghim saphia cài trên cổ áo ông, không tài nào nhìn thẳng vào khuôn mặt nàng vô cùng kính yêu trong suốt bao năm qua.

"Tốt nhất con nên để chúng ta một mình, con gái à," ông nói dịu dàng. "Morgan và cha có nhiều vấn đề cần thảo luận."

Nàng ép cằm cứng nhắc để nó khỏi run rẩy. "Bởi con là một phần của những vấn đề đó, con muốn được ở lại."

"Có tiện với cậu không, Morgan?" Dougal hỏi.

Morgan khẽ nhún vai. "Miễn là cô ta được chuẩn bị tinh thần để nghe những gì tôi phải nói."

Anh ta nhảy xuống khỏi chiếc bục và tiến về phía trước những băng ghế dài, những bước dài, bồn chồn của anh ta bộc lộ cơn giận đang sôi lên bên dưới tâm trạng của anh ta. "Điều gì khiến ông nghĩ tôi quan tâm đến chuyện đèo bòng thêm đứa con bé bỏng của ông hả, Cameron?"

Dougal dựng những ngón tay dưới cằm ông. "Cậu đã nhận ra được vẻ đẹp của con bé, phải không? Ta đã trông thấy cách cậu nhìn con bé."

Lần thứ hai trong ngày hôm nay, Sabrina muốn chui xuống gầm ghế. Morgan quay phắt lại. Anh ta rõ ràng đã mong đợi những lý lẽ trôi chảy mang tính chất chính trị chứ không phải như thế này. Sự thẳng thắn của Dougal đã tước hết vũ khí của anh ta.

Anh ta nhếch mắt khiêu khích như muốn lăng mạ về phía Sabrina. Làn da nàng nóng rẫy dưới cái nhìn đánh giá lười biếng quét từ những chiếc móc bạc nhỏ xíu đính trên đôi dép nàng đi tới dải lụa thắt trên đầu nàng. "Cô ta có lẽ đủ đẹp để làm sao nhãng một buổi chiều. Chứ không đủ cho cả một đời đâu."

Brian gầm lên. "Sao thằng khốn —" Alex vội chụp lấy bàn tay em trai trước khi nó có thể chạm tới cán thanh kiếm của cậu ta.

Dougal từ chối mắc vào lưỡi câu của Morgan. "Thị tộc của cậu sẽ không sống sót qua cuộc chiến đâu."

"Và chiến tranh là cái họ sẽ nhận được nếu tôi không chịu cưới con gái của ông sao? Ông có vẻ quá hăm hở vứt bỏ con gái mình đấy nhỉ? Ông không thể tráo cô ta với một trong những chị em họ khủng khiếp hơn của cô ta trong nhà Cameron à?"

Sabrina rũ ra khỏi vòng tay của mẹ nàng, vùng dậy và run lên giận dữ. "Tôi nói cho anh biết, Morgan MacDonnell, tôi đã gạt bỏ tất cả những lời cầu hôn từ khi tôi mười ba tuổi. Nhưng không giống với nhà MacDonnell các người, thị tộc Cameron chúng tôi phản đối hôn nhân giữa các anh em họ." Nàng ngồi xuống, rồi thình lình đứng bật dậy. "Hoặc giữa các chị em ruột!"

Mẹ nàng kéo nàng ngồi lại xuống. Morgan và cha nàng quay trở lại với cuộc thảo luận của bọn họ như thể nàng chưa hề nói gì, làm nàng càng điên tiết.

"Thị tộc Grant và Chisholm đã siết lấy cổ cậu trong nhiều tháng rồi, con trai," Dougal nói. "Nếu cậu muốn giữ lại các công trình của tổ tiên cậu, cậu cần một đồng minh. Một đồng minh hùng mạnh. Với Sabrina làm vợ cậu, cậu sẽ có một đồng minh. Chính là ta."

Morgan quay lưng lại tất cả mọi người, hai nắm tay siết chặt dường như đang đấu tranh nội tâm để cân nhắc thiệt hơn với vấn đề thị tộc lẫn các đồng minh. Cuối cùng anh ta cũng quay lại, gửi trả Sabrina một cái nhìn tăm tối. "Được thôi." Sự mỉa mai gắn chặt vào từng chữ của anh ta.

"Cô dâu của tôi và tôi sẽ rời khỏi thị tộc Cameron ngay tối nay."

"Cậu sẽ không làm thế," Dougal nói. "Cậu sẽ dành đêm đầu tiên như một người chồng cùng với vợ dưới mái nhà của ta."

Morgan nhấc mày lên chế giễu. "Tại sao? Để nghe rõ hơn những tiếng thét của cô ta à?"

Thanh kiếm của Brian lìa khỏi vỏ, nhưng Sabrina đã đẩy anh nàng về phía sau trước khi anh ấy có thể sử dụng được nó. "Thứ lỗi cho tôi. Nhưng tôi có thể làm gián đoạn các quý ông để có vài lời với hôn phu của tôi được không?"

Dougal và Morgan liếc nhau, không ngờ lại thông cảm với nhau ngay từ chính giây phút này. Họ đã chờ cơn kích động đặc trưng của mấy người phụ nữ. Bởi thế thái độ lạnh lùng của Sabrina rõ ràng đều làm cả hai mất tinh thần.

Cha nàng gật đầu rồi bước lùi lại phía sau, để cho nàng một mình đối mặt với Morgan. Anh ta nhìn nàng qua mũi, hai chân choãi rộng, hai tay khóa chặt sau lưng.

Sabrina ngửa đầu ra sau để nhìn thẳng vào mắt anh ta, cho anh ta toàn bộ ấn tượng về sự khinh bỉ đậm chất quý tộc của nàng. "Quyết định cho cẩn thận, Morgan MacDonnell." Nàng bắt chước cách phát âm theo giọng Anh của mẹ nàng một cách hoàn hảo mà không hề nhận ra. "Bởi tôi thề tôi sẽ không trao cho anh một buổi chiều thú vị đâu. Tôi sẽ không cho anh một giây phút vui vẻ nào hết."

Anh ta kinh ngạc. "Tôi không mong đợi gì hơn ở một con bé hư hỏng quen được nuông chiều như cô. Sao cô không nghĩ đến chuyện tôi đã yêu cầu những con gà?"

"Nếu anh cưới tôi, anh sẽ ước gì anh có lũ gà đó."

Morgan không thể nhịn việc trêu chọc nàng như anh đã làm khi còn là một cậu bé. Anh nghiêng người cho tới khi gần như chạm mũi anh vào nàng rồi nhơn nhơn nhe răng cười. "Tôi đã ước thế rồi."

Sabrina cố cưỡng lại việc bị xúi giục đấm thẳng vào giữa bản mặt tự mãn của anh ta. Thỏa thuận ngừng bắn mong manh mà họ gắng thiết lập trong thư phòng rớt lưa thưa dưới chân nàng giống như những mảnh vụn từ niềm kiêu hãnh của nàng. Nàng vội nắm lấy vạt váy rồi bỏ ra khỏi phòng lớn, biết rằng từ trong trái tim sâu thẳm nàng đã tạo một sai lầm chết người.

Nàng không bao giờ nên ngừng căm ghét Morgan MacDonnell.

Dougal ao ước được úp hai lòng bàn tay lên đôi tai ông.

Giữa tiếng thổn thức của Enid và những tiếng sụt sịt nhịp nhàng của những bà cô già quanh chiếc váy cưới của Sabrina, ông ước gì ông đang ở nơi nào khác trên trái đất này. Ông đã phải tỏ ra sung sướng trước cả quân đoàn nhà MacDonnell, tất cả đều được vũ trang và quá om sòm đối với ông, trước khi dành những giây phút khác trong cái phòng đầy những người đàn bà đang bị khủng hoảng này.

Nhưng tệ hơn cả bài hát tang tóc của những người hầu, tất cả những người đã yêu mến con gái ông từ khi con bé chào đời, chính là ánh mắt ráo hoảnh, buộc tội của vợ ông. Nó chĩa thẳng vào chỗ ông đứng cạnh cửa sổ, buộc ông phải đứng yên và chứng kiến sự tàn phá ông bị trút lên đầu. Những ngón tay thanh tú của Elizabeth vút lên, rồi chọc mạnh chiếc kim qua một tấm da dày như thể bà ước đó là trái tim của ông vậy.

Với lòng tự tin thường trực nơi bà, bà đã quẳng toàn bộ người làm trong nhà vào công cuộc chuẩn bị điên cuồng cho đám cưới sẽ được tổ chức vào tối nay, dường như hy vọng rằng sự bận rộn vô nghĩa này có thể đè bẹp nỗi lo sợ trong lòng tất cả mọi người. Ngay cả Enid cũng quấn mình trong một chiếc tạp dề và với tay lấy một bát đựng đầy rau để băm nhỏ. Dougal ngờ

rằng chúng khỏi cần ướp muối. Nước mắt của Enid vẫn đều đều tuôn hai hàng xuống cái cằm run rẩy của con bé và rơi thẳng vào cái bát.

Elizabeth đứng dậy khỏi chiếc trường kỉ để phá vỡ bầu không khí với một tràng mệnh lệnh mới. "Aggie, chạy đi tìm cho ta một chiếc kéo." Bà nhìn chằm chằm vào chiếc bát kẹp giữa hai đầu gối phì nhiêu của Enid. "Lạy trời, cháu cô ơi, đây không phải nấm ăn. Chúng là nấm độc. Đổ chúng đi nếu không chúng ta lại có thêm một cái xác khác của nhà MacDonnell đổ vào tay chúng ta tối nay cho xem."

Enid vâng lời với tiếng rền rĩ mới. Những chiếc chân mảnh khảnh từ chiếc ghế nệm dài Thổ Nhĩ Kì rung lên bần bật dưới sức nặng của con bé.

Elizabeth ngừng lại phía trước tấm lụa xanh trong mờ trên chiếc váy cưới từng là của bà. "Cẩn thận nhé, các cô gái. Ta sẽ không tha thứ cho một vết nước nhỏ dính trên vải sa tanh đâu." Bà giật chiếc khăn tay khỏi vạt áo trên, đưa nó lên chiếc mũi đỏ hồng của một cô hầu có má lúm đồng tiền, rồi quát, "Hỉ mũi đi!"

Dougal nghiến chặt răng. Những người hầu đang nắm làn vải đính ngọc trai như thể nó là một tấm vải niệm.

Cánh cửa bật mở. Đó không phải Aggie quay lại theo mệnh lệnh của bà chủ, mà là Sabrina, với đôi mắt ngập nước. Dougal như trông thấy hình ảnh sợ hãi của chính mình trong hai viên đá màu sa phia sâu thẳm. Tiếng than khóc của Enid nhỏ dần theo những lần hỉ mũi. Những ngón tay run rẩy của những người hầu rớt trên những mũi khâu, tháo vội những đường chỉ họ vừa mới hoàn thành.

Nàng lao mình qua căn phòng rồi túm lấy lớp bèo trước ngực áo cha nàng. "Papa, cha phải mủi lòng thương lấy con. Cha không thể ép con cưới cái gã xấu xa đó được. Cha nghe hắn rồi đấy. Hắn khinh thường con. Hắn khinh thường tất cả chúng ta. Sao thế cha, hắn thà cưới Pugsley còn hơn là cưới con!"

Dougal dịu dàng nắm lấy hai cổ tay con gái. "Cha không có lựa chọn nào khác, con yêu của cha. Có lẽ một ngày nào đó rồi con sẽ hiểu."

Nàng quay đi khỏi ông. "Con sẽ không bao giờ hiểu được."

Ông đặt hai tay lên đôi vai nàng. "Phải, công chúa của cha, ngày đó rồi sẽ tới con à."

Sabrina hất tay ông ra rồi chạy về phía Elizabeth. "Làm ơn, Mama ơi, chắc chắn mẹ có thể làm mềm trái tim cha mà. Cha sẽ làm bất cứ điều gì vì mẹ mà."

Elizabeth úp lòng bàn tay lên má con gái. "Mẹ đã cố, con yêu. Nhưng cha con đã quyết rồi."

Sabrina chậm chạp quay lại, đôi mắt nàng chan chứa lời khẩn nài không tiếng. Nàng bước về phía ông — người đàn ông đã công kênh nàng trên vai đi khắp làng, người đã cù râu vào má nàng cho tới khi nàng cười ré lên, người đã dành cả đời để làm thỏa những mong ước nhỏ nhoi nhất của nàng — và quỳ xuống dưới chân ông. Dougal như cảm nhận được những người khác trong căn phòng này có thể nghe thấy tiếng trái tim ông rạn vỡ.

Nàng cúi đầu xuống. Một giọt nước mắt đơn côi rớt trên giày của ông. "Nếu cha làm chuyện này, cha sẽ có hòa bình của cha, Papa à. Nhưng cha sẽ đày ải cả đời con vào cuộc chiến."

Sabrina là người duy nhất không nhìn thấy đôi tay ông run rẩy định chạm vào mái tóc mềm mại của nàng, rồi rụt tay lại. Ông nóng lòng muốn làm cho con gái ông hiểu, nói với con ông về những niềm hy vọng và những ước mơ ông đã ấp ủ trong trái tim ông suốt bao năm qua, nhưng ông cũng biết rằng một vài sự thật tốt hơn nên cho nó thời gian để tự mình bộc lộ. "Cha bị trói buộc bởi luật lệ của triều đình như bất kì người đàn ông nào khác. Cha đã thề cả đời tuân theo

nó, và là con gái cha, bổn phận của con cũng tương tự như vậy." Giọng ông êm ái. "Giờ con đi và chuẩn bị cho lời thề của con đi."

Nàng đứng dậy rồi bước về phía cửa. Khi nàng quay lại nhìn ông, một luồng ánh sáng rõ ràng như tia chớp vụt sáng giữa những đôi mắt đồng nhất màu sắc. "Làm sao con có thể tha thứ cho cha vì chuyện này đây?"

Ngay cả khi nàng đi rồi, câu hỏi không có câu trả lời của nàng vẫn lơ lửng như giọt nước mắt lẫn trong không khí. Enid không kìm khỏi tiếng khóc nấc lên, chụp chiếc tạp dề lên mặt rồi chạy khỏi căn phòng, những cọng rau nằm vương vãi khắp nơi. Những người hầu lễ phép rút lui. Dougal tựa mình vào khung cửa sổ, lấy tay chà xát hai thái dương đau nhức của ông.

Đôi mắt Elizabeth bừng lên ngọn lửa lạnh lẽo. "Sao ông dám nhắc đến bổn phận với con bé? Ý tưởng bắt con bé kết hôn với cái đứa thô lỗ đó là của ông chứ nào phải của ai khác. Nói cho tôi xem — có phải ông đã nuôi dưỡng âm mưu này trong cái đầu xảo quyệt của ông từ khi chúng chỉ là những đứa trẻ không? Làm sao con bé có thể tồn tại được với gã đàn ông ghê tởm con bé chứ?"

"Morgan không hề ghê tởm con bé," ông mệt mỏi trả lời. "Em biết điều đó cũng rõ như anh."

"Nhưng cậu ta có biết không? Và nhỡ cậu ta sẽ hủy diệt con bé trước khi cậu ta phát hiện ra điều đó thì sao? Sabrina giống như bông hồng hiếm có nhất — bản chất ngọt ngào, dịu dàng và ngoan ngoãn. Chúng ta chưa bao giờ dạy con bé tự mình chiến đấu cho bản thân nó cả."

Một nụ cười đăm chiêu chạm trên môi ông. "Con bé thể hiện rất có năng lực trong chuyện đó vào sáng nay rồi đấy."

Elizabeth hất những vụn vải da xuống đất. "Nếu ông thứ lỗi cho tôi, tôi xin phép được đi chuẩn bị cho con cừu của ông để đem đi hiến tế. Ông đã thề ông sẽ không làm rơi dù chỉ một giọt máu của các con trai ông, nhưng dường như ông chỉ hơi quá hăm hở hy sinh con gái ông thì phải." Bà giật phăng chiếc nhẫn đính hôn của ông khỏi tay bà rồi ném về phía ông. "Đi mà đưa cho Morgan quý báu của ông ấy. Đấy là bổn phận của ông."

Cánh cửa sập lại sau lưng bà, làm những bức tiểu họa vẽ chân dung trong gia đình treo trên tường run lên bần bật.

Dougal chạm nhẹ vào chiếc nhẫn, khẽ vuốt ve bề mặt của viên hồng ngọc lấp lánh. "À phải, Morgan, nếu công chúa bé nhỏ của ta dễ bảo chỉ bằng một nửa của mama con bé thôi, thì cậu phải lấy nhiều hơn một chiếc nhẫn để buộc chân con bé đấy."

Sabrina và Enid ngẩng hai khuôn mặt loang lổ nước mắt lên để thấy Elizabeth đang đứng ở khung cửa phòng ngủ của con gái bà.

Bà gật đầu với Enid. "Tốt nhất giờ cháu nên đi đi cháu yêu. Cô có chuyện phải nói riêng với em họ cháu."

Vẫn ôm chặt chiếc bát đầy rau héo, Enid bước ra khỏi phòng, cho đến khi cánh cửa đóng lại phía sau cô. Dường như là một khoảng thời gian vô tận trước khi cô của cô xuất hiện rồi bước giận dữ xuống hành lang mà không nói một lời với cô.

Enid rón rén quay vào trong căn phòng. Sabrina đang ngồi ở mép giường, đôi mắt đờ đẫn và đôi môi hơi hé mở. Sắc màu từ những cánh hồng luôn nở rộ trên đôi má giờ trở nên hoàn toàn trắng bệch.

Enid đặt chiếc bát sang một bên rồi hua hua tay trước mắt em họ mình. Thế nhưng Sabrina vẫn không chớp mắt.

Giờ mới thật sự khiếp đảm, Enid lấy hết sức rung mạnh vai của Sabrina. "Em họ! Chuyện gì

thế? Cô đã nói gì với em thế?"

Sabrina khẽ rung hàng mi. Giọng nói của nàng chỉ vừa đủ nghe. "Mẹ nói với em những điều em có thể mong đợi từ đêm tân hôn."

"Ồ, đó là tất cả hả?" Enid thả người xuống chiếc giường, sau đó nhớ đến bản thân mình, cô tỏ ra tròn mắt sợ hãi. "Nó dễ sợ thế cơ à?"

Sabrina rùng mình. "Khủng khiếp!" Đôi mắt nàng cuối cùng cũng có chút thần thái. Nàng khum tay quanh tai Enid rồi thì thầm vào đó.

Enid há hốc miệng vì thỏa trí tò mò. "Không! Cô hẳn đang đùa thôi. Anh ta không thể nào đặt... cái đó" — giọng cô rít lên kích động — "ở đó."

Sabrina nghiêm trang gật đầu, rồi thì thào điều gì đó khác.

"Ôi lạy Chúa nhân từ!" Enid cảm thấy mắt cô như chạy hẳn về đằng sau đầu trước ý nghĩ ấy. Sabrina móc từ túi của Enid chiếc chai đựng amoniac, rồi hơ trước mũi của Enid. Enid phe phẩy tay, giấu đi nụ cười tủm tỉm của cô. "Tưởng tượng chuyện đó với một gã vạm vỡ... như thú hoang..."

Giũ khỏi cơn sốc, Sabrina nhảy phóc xuống giường. "Ồ, đó mới chỉ bắt đầu thôi. Chuyện đó còn diễn ra tệ hơn cơ. Tệ hơn nhiều. Có lẽ em nên tự sát. Sau khi em chết, mọi người có thể khâm liệm em trong phòng vẽ trong bộ váy cưới của em. Papa có thể hôn lên gò má xanh xao, tê lạnh của em nếu cha em có đủ dũng khí."

Những giọt nước mắt mới tinh lại rỉ rả chảy ra từ đôi mắt của Enid trước viễn cảnh cô em họ quý phái của cô gặp phải kết cục tồi tệ đến thế. "Có thể Morgan không phải con quái vật như em tưởng tượng đâu. Biết đâu phần nào đó trong người cậu ta không thể kiểm soát nổi bản thân khi chiếm lấy vợ mình thì sao?"

"Không còn nghi ngờ gì nữa. Và em phải cảm ơn Mama, giờ em đã biết chính xác là phần nào rồi."

Sinh lực để giành đâu đó giờ mới bùng lên, Sabrina chậm rãi quay trở lại giường và ngả người xuống bên cạnh Enid. "Em thề em sẽ không trao cho anh ta một phút giây vui thú nào hết, nhưng nếu một người đàn ông cố làm mọi cách để thỏa mãn bản thân anh ta thì người phụ nữ cũng chẳng đóng vai trò gì cả. Ngay cả trước khi Morgan tin nhà Cameron đã giết cha anh ta, anh ta cũng đã khinh thường em rồi. Điều gì có thể ngăn nổi anh ta khỏi trút tất cả những thịnh nộ lên đầu em? Điều gì sẽ xảy ra khi anh ta quyết định em phải trả giá cho tất cả những tội lỗi thị tộc Cameron gây ra cho thị tộc anh ta, cả thực tế lẫn trong tưởng tượng?"

Enid nhớ đến gương mặt của Morgan trong tâm trí cô — nghiêm túc, đáng sợ, và tuyệt đẹp ngay cả khi tỏ thái độ chế giễu. Cô run lên. "Em hẳn phải ghét hắn lắm!"

Sabrina thoáng cúi đầu. "Giá Chúa giúp em có thể."

Không phải sự vắng mặt của những giọt nước mắt của cô em họ cào xé trái tim Enid, mà chính là nỗi tuyệt vọng đến phẳng lặng của em cô. Cô chạm vào mái tóc của Sabrina. Nó mềm mượt, đen dày và quá đỗi đáng yêu hơn nhiều so với mái tóc vàng loe hoe của cô.

Sabrina là một cô gái mạnh mẽ. Nàng đã trở thành bạn của Enid ngay lần đầu họ gặp mặt. Tủi hổ vì bị xua đuổi khỏi Luân Đôn, Enid đã sụt sùi khóc lóc trong phòng ngủ khi một con nhện béo phị và đầy lông đã dồn cô co chân lên giường. Và Sabrina chính là người đã bình tĩnh xúc anh bạn bé nhỏ đang bối rối lên và hộ tống nó đến bên cửa sổ trước khi những giọt nước mắt cuồng loạn của Enid cạn khô. Cảm giác thất bại giờ căng phồng lên trong người cô. Ngay cả nếu có điều gì đó cô có thể làm để giúp Sabrina, cô biết rằng cô cũng không có đủ can đảm.

Một cách bất lực cô vỗ vỗ lên vai Sabrina, quên hẳn bát rau, giờ đã đổ nhào xuống thảm. Một cây nấm độc bụ bẫm lăn qua chân của Enid.

Khi cô nhặt nó lên, đôi mắt xanh xám của cô nhíu lại với quyết định dữ tợn mà Sabrina không thể nhận ra được. "Có lẽ chàng Morgan của em sẽ thấy vị của sự trả thù sẽ cay đắng hơn nhiều so với những gì anh ta chờ đợi."

Morgan vấp chân vào cánh cửa, làm ngắt quãng cả một tràng những lời cầu nguyện khiến tất cả những cái đầu trong nhà thờ sáng bừng ánh nến quay ngoắt lại về phía anh. Ranald bước rón rén. Morgan quăng ánh nhìn qua vai, ngầm cảnh cáo tất cả những thành viên trong thị tộc Cameron đến để làm chứng cho cái đám cưới tức cười này rằng tiếng khúc khích đầu tiên nhằm vào gã MacDonnell này sẽ trở thành tiếng cười cuối cùng trong cuộc đời họ.

Đúng là kì diệu khi anh có thể bước đi với đôi cánh bằng da đáng nguyền rủa cột vào đôi chân anh. Anh không cần một đôi dép! Đôi bàn chân anh đã trở nên chai cứng để chịu đựng những bãi hoang, những quả đồi, những bãi đá và những dây tầm xuân, trong cả đời anh. Nếu mẹ vợ tương lai của anh không phải có ý cả gan chế nhạo người của anh bằng việc mang đôi dép đến, anh đã bị cám dỗ quẳng thẳng đôi dép vào bình nước thánh rồi.

Anh thừa biết người của anh hoàn toàn không ổn vào chiều hôm đó khi tất cả bọn họ sa vào sự im lặng đáng kinh ngạc. Bọn họ đã trêu anh không thương tiếc ngay từ lúc anh hùng hổ chạy đi tắm giặt cả người lẫn áo choàng của anh trong làn nước lạnh.

Anh đã khéo léo lơ đi những lời chọc ngoáy của bọn họ khi anh vắt tấm khăn choàng lên một cành cây để phơi khô.

"Í trời ơi, Morgan nhà ta cũng xinh xắn gần bằng Ranald khi cậu ta sạch sẽ đấy nhỉ? Cậu ta sửa soạn để cưới cô dâu đáng yêu nhà Cameron đây mà."

"Cẩn thận đấy cậu chàng ơi, cây gậy giữa hai chân cậu sẽ co vào nếu cậu nhúng ướt nó cho mà xem." (ặc ặc, nhà này tầm bậy quá ><')

"Đó là chuyện đã xảy ra với anh hả, Fergus?" anh vui vẻ trả lời trước khi quay ngoắt lại để đối mặt với những kẻ nhí nhéo bên tai anh, với đôi tay chắp sau lưng, trần như nhộng, ướt dầm dề, và phô bày bằng chứng rõ rệt để chứng minh Fergus là kẻ nói dối không biết ngượng mồm.

Chỉ có điều không phải Fergus đang đứng trên đỉnh đồi, mà là Elizabeth Cameron, ôm theo cái rổ trên một tay cùng người hầu gái đang rúm ró co mình lại đằng sau bà. Bà chủ của trang viên Cameron không hề chớp mắt lẫn đỏ mặt trước cảnh tượng của anh.

Morgan chỉ có đủ thời gian để giật mạnh tấm khăn choàng lạnh cóng, đẫm nước quấn quanh mông trước khi một đôi dép đập trúng ngực anh.

"Ta không thể tìm thấy bất cứ đôi giày nào trong ngôi làng để vừa hai miếng thịt bò cậu gọi là đôi bàn chân, nhưng ta sẽ không thể chịu đựng cảnh chứng kiến con gái duy nhất của mình cưới một tên man rợ đi chân đất được."

Nói xong, bà quay gót rảo bước về phía trang viên, kiêu hãnh không thèm chú ý đến những tiếng huýt sáo, vỗ tay, và cả những tiếng hét khen ngợi bám theo sau bà.

Hai tai Morgan nóng bừng trước kí ức đó. Anh thắc mắc không biết Sabrina có được thừa hưởng năng khiếu biến anh trông giống y như một thằng đần của mẹ nàng không nữa.

Anh tập trung bước từng bước một. Anh đã không đặt chân vào nhà thờ nào từ mùa hè cuối cùng ở nhà Cameron. Không gian tĩnh lặng đầy trang nghiêm ở nơi đây luôn làm anh mất hết nhuệ khí.

Tiếng nói của Ranald dội vào những suy nghĩ của anh. "Ở đây quá im ắng một cách chết tiệt,"

anh ta thì thào. "Để tôi mang theo cái kèn túi của tôi có phải hay hơn không."

"Shhh," Morgan xuyt nhỏ. "Bỏ mũ của anh xuống đi."

Ranald giật mạnh chiếc mũ như hề của anh ta xuống rồi vò trước ngực anh ta, hai mắt nhíu lại trước những tấm kính cửa sổ nhiều màu sắc như thể anh ta đang chờ Chúa Jesu cùng các tông đồ của ngài dàn trận địa mai phục. Morgan đã rất sáng suốt khi để các thành viên còn lại trong thị tộc của anh ở chỗ mấy thùng rượu bự chảng mà Dougal đã chuẩn bị. Với cái chết của Angus, Ranald là người thân thiết nhất anh cho là gia đình thật sự, và bởi vậy anh đã chọn Ranald làm người làm chứng cho anh.

Rồi một cơn đau thình lình chạm vào anh. Anh nhớ sự khôn ngoan từng trải cùng giọng lưỡi chua cay của cha anh. Những người trong thị tộc của anh chẳng quan tâm đến điều gì ngoại trừ những cuộc vui say sưa, thủ lĩnh của họ chỉ liên quan đến những hũ đựng rượu tiếp theo của họ xuất hiện từ đâu mà thôi. Ít nhất nếu Angus vẫn còn sống, Morgan còn có người để cùng bàn bạc. Nhưng nếu Angus còn sống, Morgan sẽ không thể bước qua hai hàng ghế tưởng như vô tận để đến bệ thờ này.

Dougal Cameron đứng ở phía cuối lối đi, khuôn mặt râu ria của ông bình yên như một vị thần. Morgan cố kìm một tiếng gầm gừ giận dữ giữa hồ nghi và không chắc chắn. Có phải cuộc hôn nhân này chỉ là một thủ đoạn tài tình để xóa nhòa đi tội đồng lõa của Dougal với cuộc ám sát Angus không? Nhưng một người cha hẳn phải điên mới giao phó con gái của ông ta vào vòng bảo vệ của gã đàn ông có thứ quyền lực hợp pháp để đòi sự trả thù tàn ác nhất mà không lo bị trả đũa. Và Dougal Cameron thì không phải gã thần kinh.

Người của anh có thể đã rất vui lòng kết tội Dougal và hân hoan thấy trước những hành động trả thù Morgan sẽ đổ lên đầu cô con gái mong manh của nhà Cameron, thế nhưng Morgan lại thấy quá nhiều lỗ thủng trong cái lý luận nhằm làm thỏa mãn anh.

Dougal cũng tiết kiệm khán thính giả, chỉ mời những thành viên thân thiết trong gia đình ông ta. Khi Morgan đến gần hơn, một người phụ nữ tóc vàng mắt mũi lem nhem đang ôm bó hoa héo vội bước sang một bên để anh trông thấy cô dâu đang chờ đợi của mình.

Đột nhiên sợ hãi, Morgan đứng như trời trồng, gây ra một cái trượt chân lẫn tiếng cằn nhằn khác từ phía Ranald. Một cô dâu. Lạy Chúa trên cao, anh phải làm gì với một cô dâu đây? Người của anh đã cho anh một lượng những lời gợi ý phong phú trong vài giờ trước, song không một điều nào trong số đó buồn lặp lại trong ngôi nhà của Chúa. Nhưng nào có ai trong những gã đàn ông đó ý thức được anh sắp bị đem ra hiến tế. Liên kết với thị tộc Cameron trong mối thông gia trời đánh này sẽ mua cho họ cả hòa bình lẫn thời gian họ cần để gây dựng thị tộc MacDonnell huy hoàng như xưa.

Mồ hôi túa ra trên lông mày anh. Dougal nên để mình chết rũ trong ngục mới phải. Đời anh chắc chắn đã hết từ đây, không phải tàn tạ do xiềng xích ngục tù, mà là do xiềng xích hôn nhân.

Sự mỉa mai của số phận không chừa cả anh. Không giống hầu hết các thành viên khác trong thị tộc, anh luôn luôn hết sức quan tâm đến nơi anh gieo hạt giống của anh, ít nhất cũng đảm bảo tự do của anh không bị tước đoạt hoặc xong đời bởi một ông bố bị tổn thương vung vẩy khẩu súng trường trong tay. Giờ đây, nhờ ý tưởng méo mó về sự bồi thường công bằng của Dougal, anh sắp bị kết án cái tội mà anh không hề cam kết sẽ thực hiện. Vẫn chưa.

Vật lộn với thôi thúc quay đầu bỏ chạy, anh liều lĩnh bước dài đến bên bệ thờ. Không được để cho bất kì người đàn ông nào nói rằng Morgan MacDonnell sợ hãi, đặc biệt mấy cái cô vừa dễ thương vừa ưa gây sự thì càng không. Khi anh tiến đến gần bệ thờ, Sabrina quắc mắt dữ dội với anh. Điều đó khiến anh thoáng bối rối cho tới khi anh nhận ra nàng chỉ đang phản chiếu lại cái

cau mày của chính anh mà thôi. Một đám mây satanh màu xanh vây quanh nàng, sắc màu của bầu trời vời vợi trên những bãi thạch nam vào một ngày xuân đến.

Vị mục sư yêu cầu hai người quỳ xuống. Morgan vẫn kiên quyết đứng nghiêm. Một người nhà MacDonnell không quỳ trước bất cứ người đàn ông nào. Kể cả có là người của Chúa đi chăng nữa. Sabrina nhấp nhổm, rồi đứng thẳng người khi nàng nhận ra Morgan không định tuân theo yêu cầu của mục sư. Vị mục sư đảo mắt lên trời như thể đang thỉnh cầu vài sự giúp đỡ thần thánh.

Chúa không có hiện ra, nhưng Dougal là người đã đặt đôi bàn tay chắc nịch lên vai họ để ấn cả hai xuống.

"Các con sẽ nắm tay chứ? Làm ơn?" vị mục sư thêm vào, một dấu hiệu phỉnh phờ cứ tan dần vào trong giọng của ông ta.

Morgan đã để dành ra cả nửa cuộc đời còn lại để ôm người con gái này trong vòng tay anh. Mái tóc buông xõa đã giấu đi nét mặt của nàng khi anh nâng tay nàng trong tay anh. Một vòng hoa kết những đóa hồng mùa thu ôm lấy trán nàng. Hương thơm vương vấn của chúng khiến không gian lay động xa hơn nhiều so với chỉ trong tưởng tượng của morgan.

Lúc mục sư nói luyên thuyên trên đầu họ, là lúc Morgan chăm chú ngắm nhìn đôi bàn tay của Sabrina. Chúng mát lạnh và mượt mà trong nắm tay chai cứng của anh, quá đỗi mảnh dẻ khiến anh sợ rằng anh chỉ một phút bất cẩn anh có thể làm vỡ chúng. Hình ảnh một người con gái xinh đẹp chợt đến trong tâm trí anh — cũng đôi tay này đang vuốt ve, lướt qua, khiêu vũ như đôi cánh nhung trên da thịt nóng bỏng của anh.

Nàng đọc lại những lời thề của nàng, giọng nàng nghiêm nghị và đều đều. Khi đôi môi tươi thắm của nàng ép lại thành một đường mảnh, Morgan cảm nhận được nỗi hối tiếc nhói lên trong anh. Nếu lần đầu tiên hai người gặp nhau anh nâng đôi tay mình lên lau khô những giọt nước mắt nhỏ xinh của nàng, và chấp nhận bàn tay thân ái rộng mở của nàng, ngày hôm nay có lẽ đã trở thành lễ chúc mừng của cả thị tộc Cameron lẫn MacDonnell. Thay vào đó, anh lại chọn cách khiến nàng ghét anh. Và đứng trước sự xét xử bởi gương mặt cứng nhắc của nàng, anh biết rằng anh đã thu được thành công rực rỡ.

Nhưng có thể vẫn chưa quá muộn để theo đuổi nàng, anh thầm nghĩ. Dịu dàng không phải là thứ vũ khí gây ấn tượng nhất của anh, bởi đó không phải chính là thứ cuối cùng nàng trông đợi ở anh sao? Anh đã tự khen ngợi sự khôn ngoan của bản thân, khi vị mục sư yêu cầu anh nhắc lại những lời thề của anh.

Morgan nói vấp với những từ ngữ không hề quen thuộc, rồi rùng mình trong nỗi kinh hoàng mới khi anh được yêu cầu giao ước những lời thề của họ với một chiếc nhẫn. Anh không có chiếc nhẫn nào để trao cho nàng.

"Của con đây, con trai," Dougal thì thầm, rồi nhét chiếc nhẫn hứa hôn của nhà Cameron vào tay anh. "Giờ nó thuộc về con."

Chiếc nhẫn vàng nặng nề đè nặng lên lòng bàn tay của Morgan. Anh nhìn chằm chằm vào nó, vật tượng trưng cho tất cả mọi thứ anh căm ghét. Nó cầu kì, phô trương, và có giá trị đủ để nuôi sống toàn bộ thị tộc của anh trong một năm. Viên hồng ngọc long lanh như một giọt máu. Máu của nhà MacDonnell đã rơi hàng trăm năm bởi nhà Cameron. Cơn bốc đồng đầu tiên của anh là quăng nó quay lại với gương mặt thỏa mãn của Dougal.

Nhưng Sabrina đã chìa ngón tay thon dài của nàng ra. Một cơn sóng chiếm hữu mãnh liệt nhấn chìm anh. Dịu dàng hay không, đêm nay máu của một người nhà Cameron sẽ rơi xuống khi anh trao cho nàng thứ ràng buộc hơn bất kì lời thề hay cục vàng nào. Anh đẩy chiếc nhẫn vào ngón

tay chờ đợi của nàng thô bạo hơn ý định của anh.

Họ đứng yên, và mục sư cho phép anh hôn cô dâu của anh.

Morgan xém chút nữa đã phá lên cười. Sabrina khép mi mắt và khẽ nhăn mặt lo sợ bởi chắc chắn nàng đang chờ đợi một cuộc tấn công khiến nàng kiệt sức để đánh dấu nàng như một phần thưởng của thị tộc MacDonnell trước gia đình nàng và Đức Chúa.

Đây không phải là thời điểm thích hợp để kiểm tra sự sắc bén của những vũ khí của anh, Morgan quyết định. Lờ đi những ánh mắt hằm hằm ác ý từ các anh trai nàng, anh ôm lấy khuôn mặt nàng và dịu dàng đặt môi lên môi đôi môi của nàng. Cảnh giác yếu dần, chúng dần tách ra dưới sự dỗ dành của anh. Lưỡi anh mơn man nhẹ nhàng hứa hẹn về những khóai cảm sắp tới. Khi anh dứt khỏi nàng, kinh ngạc mù sương phảng phất trên gương mặt nàng khiến anh cảm thấy dường như anh đã biến đổi từ quỷ ăn thịt người thành hoàng tử trước ngay chính đôi mắt nàng.

Giống như La Belle au Bois Dormante (Công chúa ngủ trong rừng) được đánh thức bởi nụ hôn đầu trong câu chuyện cổ tích ưa thích của mẹ nàng, Sabrina đã tỉnh dậy từ câu thần chú tê cứng bởi sự phản bội của cha nàng để nhận ra nàng đã kết hôn với một người đàn ông hoang dã và dữ tợn đượm mùi thông và ánh mặt trời.

"Chuyện gì thế cô bé?" anh ta cúi xuống thì thầm. "Cô chưa từng nhìn thấy một cây ghim cài trước đây sao?"

"Nó có phải làm bằng xương người không?" tay nàng thoáng vuốt nhanh qua nó.

Môi của Morgan chạm vào mái tóc nàng, rúc xuống sâu hơn để tìm đến tai nàng. Giọng anh ta thêm trầm. "Phải. Là của người vợ đầu tiên của tôi. Tò mò khủng khiếp, cô ta ấy. Luôn luôn chõ những ngón tay nhỏ tí của cô ta vào chỗ không có phận sự."

Sabrina rụt tay nàng lại, nắm chặt thành nắm đấm để tự bảo vệ đôi bàn tay nàng trước khi nàng phát hiện đôi mắt Morgan đang long lanh với tiếng cười cố nén lại. Sức nặng lạ lẫm của chiếc nhẫn hứa hôn của nhà Cameron nghiến lấy da thịt nàng.

Rồi hai người họ tách nhau ra, Sabrina gắng chịu đựng vòng tay đẫm nước mắt của mẹ nàng còn Morgan gắng chấp nhận những lời chúc mừng miễn cưỡng của Alex và Brian. Dougal đứng cách họ một khoảng, rạng rỡ trong niềm tự hào của người làm cha.

Ranald nhân cơ hội hỗn loạn này để ôm ghì lấy Enid và hôn cô gái dữ dội. Morgan ngờ rằng cô gái tội nghiệp gần như lả đi, bởi cô ta hình như không chống cự lại một chút nào. Anh túm lấy một nhúm váy của anh họ rồi kéo anh ta về phía cửa, bỏ lại cô gái tóc loe hoe đang thất thần thở hổn hển.

"Ê! Gấp gáp cái quái gì thế? Tôi vẫn chưa được hôn cô dâu mà!" Ranald cự lại.

"Còn lâu," Morgan gắt. "Tôi còn sống thì anh đừng hòng." Anh thúc phía sau Ranald, hy vọng có thể vẫn còn cơ hội trốn thoát khỏi cái nghi lễ dã man này với một phần nhỏ của niềm kiêu hãnh không thể chạm tới của anh.

Hy vọng của anh tắt ngóm ngay khi vị mục sư chặn trước mặt và đặt chiếc bút lông ngỗng vào tay anh. Anh đành phải tiến về phía cuốn sổ bọc da biểu tượng cho sự trói buộc đang nằm mở ngỏ trên bệ thờ.

"Đây rồi, chàng trai. Kí tên cậu vào và hợp pháp tất cả các nghi thức."

Sabrina gỡ ra khỏi cái ôm của mẹ nàng để thấy Morgan đang đứng im lìm phía trước bệ thờ, cây bút bị nghiến chặt như chiếc cán của chiếc rìu trong nắm tay anh ta. Sắc đỏ ngốc nghếch trên đôi má lan tận xuống họng của anh ta.

Nàng đã trông thấy đôi má ửng hồng này trước đây. Vào một buổi chiều mưa mùa hè khi Brian đẩy cuốn sách "Trường ca Iliad" về phía anh ta và nằng nặc bắt anh ta đọc nó. Nàng đã nhanh chóng nói váng lên, phản đối việc anh trai nàng đã bỏ qua nàng. Thế nhưng sự tổn thương đã rõ. Morgan đã ném cuốn sách đi trước khi bước dài ra khỏi thư phòng, và không bao giờ quay trở lại ngoại trừ trốn trong bóng tối, nơi anh ta tin rằng không người nào có thể trông thấy anh ta. Nhưng Sabrina đã nhìn thấy. Và đã luôn ghi nhớ.

Xô vị mục sư giật nảy mình đang chắn ngang đường đi của nàng, nàng lao đến bên cạnh chồng nàng và nhăn nhở cười tinh quái với anh ta. "Đã quá muộn để đổi ý rồi. Giờ thì anh đã bị dính chặt với tôi."

Bên dưới có vẻ tay anh ta đã sẵn sàng, nàng liền nắm lấy những ngón tay anh ta, nhúng cây bút vào mực, và từ từ dẫn từng nét bút để viết tên anh ta. Rồi nàng rút cây bút khỏi những ngón tay hãy còn cứng đơ và kí tên nàng bên dưới với một nét bay bướm.

Vẫn giữ nguyên vẻ mặt cau có, Morgan cúi xuống xem xét cuốn sổ khó coi và những đường nét trang trí thanh nhã vây quanh tên của hai người. Sabrina rắc một nhúm cát phủ lên trên những chữ kí trước khi mũi của anh va phải mùi mực mới. Vòng hoa hồng kết của nàng bị lệch, trượt lên một mắt của nàng.

Morgan chầm chậm sửa lại nó. Cảm nhận sâu sắc được ánh mắt tức giận từ những người còn lại trong nhà thờ, Sabrina vẫn cứ mỉm cười rạng rỡ và gắng tỏ ra mạnh mẽ trước sự phủ nhận đáng nguyền rủa luôn luôn chào mừng bản tính bẽn lẽn của nàng mỗi lần thử giúp đỡ anh ta.

Anh ta nghiêng đầu sang một bên, ngắm nàng chăm chú bên dưới hàng mi màu hung trước khi chạm tay xuống và dịu dàng chỉnh lại ngay ngắn vòng hoa. Một cánh hoa đã lạc vào tay anh ta. Đường thẳng dữ dội mím chặt trên môi anh ta chưa bao giờ rung động, nhưng một bên mắt xanh lá sắc sảo nhíu lại rồi thỉnh lình bật mở trong ánh nhìn lặng im, khiến tâm trí Sabrina quay cuồng.

Lạy Chúa, hãy giúp nàng! Nàng khẩn cầu. Morgan MacDonnell vừa nháy mắt với nàng.

Cái nháy mắt của Morgan mới chỉ là khởi đầu cho những dày vò của Sabrina.

Nàng nằm sóng soài trên chiếc giường xa lạ, những tấm mền bông dày được kéo lên đến cằm nàng. Tấm màn rung lên cùng lúc với những cơn rùng mình của nàng khi nàng chờ đợi chú rể của nàng. Bên ngoài cánh cửa đóng chặt, Pugsley tru lên điệp khúc thê lương. Chắc chắn do hoảng sợ trước viễn cảnh chiếc giường trinh bạch của con gái bà bị vấy bẩn bởi bản chất đàn ông dữ dội của Morgan, mẹ nàng đã nhét cả hai người bọn họ tít tận phía cuối của phần phía đông trang viên. Lời khoác lác lúc trước của Morgan thế là đã vô ích. Từ đây, không một ai có thể nghe được tiếng hét của nàng cả.

Tất cả sự tàn nhẫn từ thời niên thiếu của anh ta đã trở nên mờ mịt khi đem ra so sánh với tấm lòng hảo tâm như quỷ anh ta đã trưng cho nàng thấy tối hôm đó. Vị ngọt đắng đầu tiên của nàng về kiếp đọa đầy đã đến khi anh ta kéo ghế cho nàng ngồi tại bữa tối. Nàng ngồi xuống một cách chậm rãi, hoàn toàn chắc mẩm nàng sẽ ngã nhào xuống khi anh ta chóng vánh rút chiếc ghế ra vào giây thứ hai. Thay vào đó, anh ta đã dịu dàng đặt khăn ăn lên lòng nàng và đánh bóng đồ ăn bằng bạc của nàng bằng áo choàng của anh ta trước khi tuyên bố nó rất hợp với bờ môi tươi tắn của nàng.

Anh ta đánh cắp những miếng thịt cừu và gà gô hảo hạng từ những chiếc đĩa của các anh trai nàng cho nàng. Anh ta chấm nhẹ những giọt rượu tưởng tượng khỏi cằm của nàng. Anh ta lại còn lịch sự với Enid nữa, dỗ được một nụ cười nhợt nhạt của chị ấy bằng việc khen ngợi món nấm ninh nhừ chị ấy đã rụt rè gắp cho anh ta.

Cuối cùng, khi anh ta say ngả nghiêng và ngây thơ hỏi xem nàng có muốn liếm miếng xúc xích của anh ta không, những dây thần kinh ẩu đả của Sabrina đã nảy tanh tách hết cả lên. Hất đổ chiếc ly anh ta đã ân cần rót đầy, nàng bật dậy và chạy khỏi bàn ăn, mặc kệ tiếng kêu lo lắng của anh ta.

Anh ta đã cho nàng một khoảng thời gian dư dả để chuẩn bị cho sự xuất hiện của anh trong phòng ngủ của họ. Nhưng Sabrina biết thừa nàng có thể chuẩn bị thế này cả đời và không bao giờ thực sự sẵn sàng cho kẻ lạ mặt to lớn, nguy hiểm giờ đã là chồng nàng ấy. Thời gian cứ tích tắc trôi qua, đếm bằng tiếng trái tim đang nện thình thịch của nàng. Những ngón chân nàng xoắn lại bên dưới những tấm mền. Khi Morgan đến, nàng sẽ điềm tĩnh và lãnh đạm đề nghị họ thảo luận về những điều khoản của cuộc hôn nhân này, một cuộc hôn nhân cả hai người đều đồng ý sẽ không có sự thân mật và gần gũi thường được chia sẻ giữa những cặp vợ chồng. Nàng nhíu mày. Liệu anh ta có đồng ý không?

Chống lại quyết tâm của nàng, tâm trí nàng cứ ngừng lại ở những điều mà mẹ nàng đã nói từ trước. Nàng khó có thể tin được vị mục sư đại diện cho Chúa đã trao cho Morgan quyền được thực hiện những hành động đen tối và khó hiểu như vậy lên người nàng. Những hình ảnh cứ trôi vùn vụt qua. Trơ trẽn. Cao siêu. Sửng sốt. Nhưng xáo động hơn cả là phép màu tinh tế mà mẹ nàng gợi ý cho nàng để thắng được Morgan. Những câu thần chú làm dịu đi cơn giận của anh ta, để anh ta cúi mình theo ý muốn của nàng. Những bùa mê nàng có thể dệt quanh thân thể to lớn, cứng rắn của anh ta với đôi bàn tay, đôi chân... và đôi môi của nàng. Sabrina lấy mền quạt lấy quạt để, rồi nhảy xuống giường như thể những ý nghĩ đáng xấu hổ ấy đã đốt cháy cả tấm chăn.

Nàng mở cửa sổ; làn gió mát lạnh ùa vào làm dịu cái trán nóng bỏng của nàng. Mùa thu cứ thế vùn vụt trôi qua, cứ thế bị đẩy qua một bên bởi bàn tay tàn nhẫn của mùa đông lạnh lùng. Những người nhà MacDonnell lại liên hoan. Từ phần này của trang viên nàng phải căng tai để nghe thấy cuộc vui của họ, thế rồi cơn gió đổi hướng, mang theo trên đôi cánh bằng giọng hát inh ỏi của một gã say xỉn:

—Phải rồi, con trai ơi, chẳng cần thủ đoạn nào để thỏa mãn mấy cô thiếu nữ cả!

Hãy vén những chiếc váy dễ thương lên, chàng trai, và trao—

Sabrina sập vội cửa sổ lại rồi chạy lên giường, một lần nữa lại ớn lạnh đến thấu xương. Nàng kéo tấm mền trùm qua đầu trong cố gắng vô ích chạy trốn khỏi tiếng chân giậm thình thình đang tiến đến gần cánh cửa. Phải mất vài phút nàng mới nhận ra đó chẳng qua chỉ là tiếng đập của trái tim nàng vọng đến tai nàng mà thôi.

Nàng hé mắt nhìn bên dưới tấm mền. Ngay cả Pugsley cũng đã ngừng bài kinh của nó. Tiếng ngáy bình yên của nó ồn ào vọng qua cánh cửa. Nàng chui sâu hơn vào những chiếc gối, kiệt sức cứ thấm dần qua cơ thể như thuốc gây mê. Khi mi mắt của nàng rũ xuống, một suy nghĩ cuối cùng xuyên qua ý thức của nàng.

Có thể Morgan sẽ không đến.

Có thể anh ta sẽ ra ngoài kia chung vui với các thành viên trong thị tộc của anh ta, nâng cốc chúc mừng trò đùa độc ác cuối cùng với sự trả giá của Sabrina. Nàng biết nàng nên cảm thấy được yên lòng, nhưng thay vì thế nàng lại ôm lấy mình, hy vọng giấc ngủ sẽ làm mờ dần nỗi đau khác thường trong trái tim nàng. Cằm nàng dụi sâu vào giữa ngực nàng, khi cánh cửa bật mở.

Chồng nàng lấp đầy cả bề rộng lẫn bề ngang của khung cửa.

Anh ta đóng sập cánh cửa vào khuôn mặt ngơ ngẩn của Pugsley rồi lảo đảo băng qua căn

phòng. Cánh tay của anh ta thão thượt nâng lên. Trước khi Sabrina có thể trông thấy thanh gươm trong tay anh ta, phần đầu chết người của nó đã ép vào chỗ hõm trên cổ nàng.

"Cởi áo ra, đồ phù thủy xảo trá," anh ta gầm gừ. "Tôi sẽ biến cô thành vợ tôi đêm nay nếu không máu sẽ chảy cho tới hết thì thôi đấy."

CHƯƠNG 7

Sabrina đã cưới một gã điên. Mũi thanh gươm run rẩy. Morgan rùng mình dữ dội. Nàng vùi đầu mình vào gối, cố gắng trốn tránh sự lạnh lẽo toát ra từ nó, và tự hỏi nhà thờ có chấp nhận âm mưu giết người là căn cứ cho việc bãi bỏ một cuộc hôn nhân không.

"Đồ phù thủy xảo trá," anh ta nhắc lại, gầm gừ như thú dữ. "Sao cô dám ngồi đây và chớp mắt nhìn tôi bằng cái kiểu vô tội đấy! Cô không có lời nào để nói nữa à?" Anh ta đảo mắt như thể không chấp nhận hình ảnh Sabrina trước mắt anh ta. Đôi mắt trong vắt như mặt hồ giờ trở nên đờ đẫn.

Sabrina hoảng loạn. Nàng đã nhìn thấy Morgan chỉ uống nước trong bữa tối. Liệu có phải anh ta đã ra ngoài và uống với người của anh ta chăng? "Có lẽ anh đang lựa chọn giữa việc cưỡng bức tôi hoặc giết tôi," nàng nói nhẹ nhàng. "Nếu anh không ngừng chĩa mũi gươm vào cổ họng tôi thì anh sẽ đâm tôi đấy."

"Đó là niềm đam mê của tôi, bé con. Gươm hoặc chẳng là gì cả."

Nàng kẹp mũi gươm bằng hai ngón tay và nhẹ nhàng đẩy nó sang hướng khác. Hành động đơn giản đó làm cho Morgan loạng choạng. Anh ta bước giật lùi trở lại, khua khoắng thanh gươm một cách vụng về trước khi dựa người vào chân giường. Mặt anh trở nên xám ngắt. Tay không cầm gươm của anh ta ôm chặt lấy bụng như thể đó là nhiệm vụ buộc phải làm vậy.

"Có lẽ chàng Morgan của em sẽ thấy hương vị trả thù cay đắng hơn nhiều so với những gì anh ta chờ đợi."

Ký ức về những lời nói bí ẩn của Enid và việc chị ấy đột nhiên đi hái nấm đã bắt đầu nhen nhóm sự nghi ngờ trong suy nghĩ của Sabrina.

Morgan cố gắng gượng đứng thẳng người lên. "Nói thật đi, công chúa, có phải cha cô chỉ dùng cô để làm mồi nhử bẫy tôi hay chính những ngón tay thanh tú của cô đã pha chế thuốc độc?"

Nàng muốn phản bác ngay lập tức những lời cáo buộc của anh ta. Nhưng khi anh ta run lên nàng nhổm dậy để với lấy anh ta.

Anh ta hất văng bàn tay mở rộng của nàng. "Tránh xa tôi ra, con quỷ cái xinh đẹp! Nếu cô không đưa ra được bất kì câu trả lời nào, tôi sẽ siết tay tôi quanh cái cổ chết tiệt của cha cô đấy."

Anh ta lao ra cửa, nhưng trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, thanh gươm như trở nên quá nặng nề. Anh ta kéo lê nó đi, tạo nên một vết trên mặt sàn gỗ. Sabrina nhào xuống giường, vấp phải cái chăn bông ngã lăn ra, và cố gắng tóm lấy chân anh ta - gần nhất trên cơ thể anh ta mà nàng có thể với tới.

"Morgan, đừng! Anh không được làm thế!"

Anh ta lôi nàng xềnh xệch thêm vài bước nữa, nhưng nàng cố gắng ghìm lại với hết sức lực của mình. "Hãy nghe tôi, Morgan! Cha tôi không liên quan gì đến chuyện anh bị đầu độc hết!"

Morgan day day trán như thể anh ta sẽ ấn được mớ từ ngữ đó vào trong bộ não đang mơ ngủ của mình. Anh ta cúi đầu xuống tìm kiếm ánh mắt nàng. Ánh mắt anh lạnh lẽo khiến nàng có cảm giác như bị đóng băng. Sabrina nuốt khan. Nàng đã không kịp chuẩn bị gì cho tình huống này. Váy ngủ của nàng đang bị xốc lên. Thanh gươm của Morgan chống xuống gần sát với kheo chân nàng. Những bắp thịt nơi chân anh đang co giật dưới vòng tay của Sabrina.

Nàng dựng tóc gáy khi anh ta bất ngờ cất tiếng dịu dàng, "Là cô?"

Sabrina lặng lẽ cúi đầu. Làm sao nàng có thể để người chị họ nhút nhát của nàng đối đầu với cơn thịnh nộ của người đàn ông này được? Enid có khi còn không thể chịu đựng nổi một hơi nóng thoát ra từ cơn giận của anh ta. Không những thế, Enid đã hành động dại dột như thế chỉ để bảo vệ nàng.

"Cứ tin theo những gì vừa ý anh, Morgan MacDonnell," nàng nói nhẹ như không. "Anh vẫn luôn như vậy còn gì."

Ánh mắt của Morgan Morgan chiếu thẳng sau gáy nàng. Một mớ tóc loăn xoăn che đi đôi má bỏng rát của nàng, và nàng chờ đợi một nhát gươm của anh ta. Hé miệng định cầu khẩn anh nhưng nàng không thốt ra được từ nào. Có lẽ nàng đã nuốt chúng vào quá nhiều lần trước đây rồi.

"Tôi biết cô ghét tôi, nhưng tôi không nghĩ đến mức như thế này," Morgan nói như gió thoảng. Anh ta ngồi phịch xuống bậu cửa như thể lời thú tội không thành lời của Sabrina đã rút đi hết sức lực cuối cùng của anh ta.

Thanh kiếm rơi keng một tiếng trên sàn. Anh ta cố gắng ngồi dựa lưng vào tường, đôi chân dài của anh ta kề với chân nàng.

Sabrina cố gắng thu gọn mớ váy áo rồi đứng lên, thầm sung sướng vì đã thoát khỏi ánh mắt trống rỗng của anh. "Tôi sẽ gọi thầy thuốc của cha tôi tới đây."

Tay anh ta vung lên túm chặt lấy tay áo nàng. "Không! Tôi sẽ không để cho những kẻ Cameron khốn kiếp đó có cơ hội giết tôi." Ngón tay anh ta siết chặt như thể những cơn đau đang hành hạ cơ thể anh ta. "Chỉ cần cô nói cho tôi biết một điều thôi. Tôi sẽ chết phải không?"

Lờ mờ nhớ lại cái lần Brian đã vô tình cho Alex ăn phải một loại nấm độc giống như thế, nàng nhăn mặt. "Không. Nhưng anh có thể sẽ cầu mong là anh được chết."

Anh ta rên rỉ. "Tôi đã ước thế rồi." Sắc mặt anh chuyển từ xám ngắt sang tái xanh. Mồ hôi trên trán anh ta rịn ra to như hạt đậu. "Chúa ơi...." Anh ta run rẩy đứng dậy, cố gắng bám vào tường để bước đi. Hoảng sợ vụt qua ánh mắt anh ta. Khi anh ta lảo đảo bước đi và chỉ chực ngã, Sabrina lao mình ra đứng chắn phía trước, nàng ghé vai vào đỡ lấy thân hình to lớn của anh ta.

Morgan loạng choạng đẩy nàng ra. "Tránh ra!" anh ta gào lên. "Để tôi yên!"

Nàng đứng im lưỡng lự.

Anh ta hầm hầm bước qua nàng. "Tôi cảnh cáo cô. Tôi sẽ không để cho cô được hả hê với hành động này đâu!". Lời cảnh cáo mất hiệu lực khi anh ta vấp phải thanh gươm và ngã lăn đùng ra sàn. Bàn tay to lớn cả anh ta co lại yếu ớt. "Xin cô đấy," anh ta thì thào. "Đi đi."

Choáng váng khi chứng kiến một kẻ khổng lồ như vậy ngã xuống, Sabrina lẩn ra ngoài và đóng chặt cánh cửa sau lưng nàng. Nàng tựa lưng vào cánh cửa, lưỡng lự vì những tiếng rên rỉ xen lẫn những khoảng im lặng. Con Pugsley thè lưỡi ra liếm liếm ngón chân nàng. Nàng thu mình ngồi xuống, lướt những ngón tay trên bộ lông của con chó.

Đã có những lần nàng bật cười sung sướng khi Morgan gặp phải khó khăn. Nhưng lúc này đây, nàng thấy đau đớn đến khổ sở khi thấy anh nhất mực tin rằng nàng đủ độc ác để hạ độc anh.

Những tiếng rên rỉ cuối cùng thì cũng hết. Sabrina rụt rè mở hé cánh cửa. Nàng biết cha nàng đã đúng khi cho rằng anh ta là dạng người sống cách biệt. Dĩ nhiên sẽ chẳng hay ho gì khi Alex hay Brian đi lang thang và gặp nàng đang co rúm ở ngoài phòng tân hôn như thế này. Đầu óc nàng bắt đầu xuất hiện những suy nghĩ đáng sợ. Sẽ thế nào nếu Enid đã dùng đủ lượng nấm độc? Có lẽ bây giờ anh đang nằm bất động trên sàn, đôi mắt mở trừng trừng mãi mãi buộc tội nàng đã làm hại anh.

Nàng mở hẳn cửa ra và bước vào phòng. Morgan nằm nguyên một chỗ trên sàn, tóc tai bết mồ hôi. Nàng quỳ xuống bên cạnh anh, nhẹ nhàng gỡ những nếp gấp của chiếc khăn quàng và áp tay vào những bắp thịt rắn chắc nơi ngực anh. Bàn tay nàng lên xuống đều đặn theo những nhịp thở yếu ớt của anh. Nhẹ nhàng kề má mình lên vòm ngực vững chắc của anh, nàng run lên vì lo lắng đã xa dần.

"Tránh ra."

Sabrina ngẩng mặt lên, tê cứng vì giọng điệu khinh miệt trong câu nói như mệnh lệnh của anh.

"Tôi vẫn còn một chút tự trọng của bản thân. Và không một gã MacDonnell trong chúng tôi đủ dâm đãng để có thể muốn một đứa con gái thích cướp đi mạng sống của người chồng hơn là lên giường với anh ta."

Thân thể anh quặn lại trong căng thẳng, nhưng anh không có ý định đẩy nàng ra. Anh sẽ làm gì nếu nàng chọn cách thực hành theo những lời khuyên của mẹ nàng lúc này? Liệu có thể làm dịu cơn giận của anh không nếu nàng dám ngậm lấy lớp lụa đỏ tươi trên môi anh? Hay có thể làm tan cơn nóng giận của anh với sự quấy rầy của lưỡi nàng? Nhưng nếu anh nghĩ đó là sự chế nhạo thì sao? Một sự sỉ nhục với niềm kiêu hãnh dữ tợn anh vẫn luôn đặt giữa hai người như tấm lá chắn trước nàng.

"Anh muốn gì ở tôi đây?" Nàng thì thầm, câu hỏi thành tâm nhất mà anh từng thấy.

"Thanh gươm."

Đống từ ngữ lỗ mãng của anh ta kéo phăng nàng trở lại với thực tế. Với Morgan, đây chỉ như một trận chiến và nàng là kẻ thù. Gắng hy vọng rằng mình sẽ không bị mất đầu vì sự ngoan ngoãn phục tùng này, nàng đưa trả lại vũ khí cho anh ta, mà không hề nhận ra điều đó cho tới khi nàng khép những ngón tay của anh ta quanh chiếc cán của thanh gươm dùng trong các nghi lễ của cha nàng.

Giọng nói của anh ta trở nên trầm ngâm và có vẻ gì đó chua xót, như phản chiếu suy nghĩ của nàng. "Không phải là gươm của tôi, không phải là nhẫn cưới của tôi. Càng không phải là người vợ chết tiệt của tôi."

Giọng anh ta dần lại về với những tiếng càu nhàu quen thuộc, anh ta cố gắng xoay lưng mình lại với cánh cửa.

"Anh không thể nằm cả đêm trên sàn lạnh được." Sabrina phản đối. "Anh đang ốm. Anh cần phải nằm ở trên giường."

"Nằm với cô à?" Anh ta cười khùng khục, giọng điệu thật là khả ố. "Không, xin cảm ơn. Tôi vẫn còn muốn sống để nhìn thấy bình minh." Rồi anh ta tiếp tục ôm lấy thanh gươm.

Sabrina băn khoăn không biết anh ta ôm lấy thanh gươm đó để phòng thủ đối với cuộc mai phục bất ngờ hay đối với nàng nữa.

Sau vài phút căng thẳng không thấy anh ta có biểu hiện gì muốn thức thêm, nàng đành cuộn mình lại trên giường rồi ngủ, mắt nàng rơm rớm những giọt nước nhỏ long lanh. Nàng đã thề không bao giờ khóc vì anh ta, và không hề muốn bắt đầu từ lúc này. Hình ảnh cuối cùng trước khi nàng chìm vào giấc ngủ là Morgan nhìn chằm chằm vào nàng dưới cặp lông mày nổi dông tố. Một lời lầm bầm mơ hồ sẽ lãng quên khi ngày mai lại đến len vào những giấc mơ chẳng thể bình yên của nàng.

"Nếu tôi không thể có được em, công chúa, thì thề có Chúa, sẽ không ai có thể."

Sáng hôm sau Morgan thức dậy và chăm chú nhìn kẻ ám sát ngọt ngào đang nằm cuộn tròn trên giường. Anh đành miễn cưỡng tin rằng cha nàng không nhúng tay vào vụ đầu độc anh. Bị

cướp đoạt sự lãnh đạo của người thủ lĩnh, các thành viên trong thị tộc MacDonnell có thể nhanh chóng phân tán rồi biến khỏi thung lũng Cameron, qua những vùng đất của thị tộc Grant và Chisholm, tự do lao qua những rặng núi như những đàn kền kền đói khát. Nhưng tại sao Dougal lại phải giả vờ sắp đặt cuộc hôn nhân này, khi mà ông ta hoàn toàn có thể giết anh hoặc nhốt anh đến rục xương dưới hầm ngục của lâu đài Cameron?

Morgan thở dài, ép mình chấp nhận rằng Sabrina chắc chắn hành động một mình. Anh tin rằng mình có thể tự phòng ngừa trước những cạm bẫy của thị tộc Cameron, nhưng thực tế chỉ càng như thêm xát muối lên vết thương do cái chết của cha anh vậy.

Anh vẫn biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng giở trò giữa những người trong thị tộc của anh. Họ sẽ giết nàng trong khi anh quá yếu ớt để có thể bảo vệ được nàng. Lòng anh quặn thắt khi nghĩ đến cảnh đôi má hồng kia sẽ phai thành màu trắng xám tang tóc.

Mái tóc đen của nàng xõa ra trên chiếc gối, làm nổi bật nước da trắng hồng và mịn màng. Nàng nằm ngủ mà chẳng dùng chăn, hơi lạnh của buổi sáng sớm đang thấu vào căn phòng không ánh lửa. Ánh mắt anh trượt dần xuống dưới. Vạt trên của tấm váy ngủ bám lấy khuôn ngực nàng. Vạt váy dưới thì xốc lên đến đầu gối. Qúa dễ dàng để Morgan hình dung ra hình ảnh một trong những ngón tay tay chai cứng miết qua bờ ngực ấy, một ngón khác trượt vào nơi ấm áp, mời gọi giữa hai chân nàng.

Anh vội vã nhảy ra khỏi giường, hít thở sâu lấy lại bình tĩnh. Nàng là vợ anh, không giống như chiếc nhẫn của anh, thanh kiếm hay chính mạng sống của anh, nàng thuộc về anh bởi chính sự khoản đãi của Dougal Cameron. Chẳng có vị thủ lĩnh nào trong thị tộc MacDonnell nhận được tấm lòng hảo tâm như thế. Đặc biệt là lòng hảo tâm từ chính kẻ thù của anh ta.

Nhưng anh đang có một vấn đề quan trọng hơn là tính cách hoang dã và niềm khao khát tự nhiên của bản thân. Anh có dám để cho Sabrina cơ hội nói cho mọi người biết rằng cuộc hôn nhân của họ vẫn chưa được hoàn thành không? Khác nào phỉ báng cái tôi đàn ông của anh, phỉ báng nàng và cả những thủ đoạn tài tình của papa nàng nữa? Một trong những bổn phận quan trọng nhất của người thủ lĩnh là chuẩn bị người thừa kế cho thị tộc của mình. Mặt anh sầm lại khi anh tưởng tượng ra cảnh nàng liến thoắng về những gì đã diễn ra trong đêm tân hôn của họ.

Anh có thể thấy cảnh bọn họ giật nàng lại từ tay anh, tống anh vào những hầm ngục tối tăm ẩm ướt của lâu đài, hoặc tồi tệ hơn là quẳng anh ra ngoài kia vểnh tai lên và đối mặt với sự chế nhạo từ các thành viên trong thị tộc của anh.

Morgan đi lại lung tung trong phòng, hai tay nắm chặt lại thành quả đấm. Nàng là vợ của anh. Anh phải là người đầu tiên cùng nàng. Đó còn hơn cả quyền, đó là nghĩa vụ của anh. Một khi anh hoàn thành cuộc hôn nhân này, không một ai kể cả Dougal Cameron, hay vua của nước Anh, hay bất kì một vị chúa toàn năng nào khác dám mang nàng khỏi anh. Và khi đó, nền hòa bình trong tương lai của thị tộc anh sẽ được đảm bảo vững chắc.

Sabrina chuyển mình, rồi bất giác đưa tay lên chạm vào môi mình. Nàng quá bé nhỏ, quá hiền lành và đáng tin khi ngủ. Anh biết anh hoàn toàn có thể dùng sức mạnh của mình để khống chế được nàng trước khi nàng có thể hét lên kêu cứu. Nhưng không như những người trong cùng thị tộc của mình, Morgan chẳng có lòng dạ nào mà hãm hại nàng như thế.

Mắt anh nheo lại. Anh không phải nghĩ đó là hãm hại nàng. Anh phải nghĩ đó là nghĩa vụ. Anh vẫn có thể hoàn toàn thoải mái và tự do, cũng như thể anh đơn giản chấp nhận những vết thương trên cơ thể mình và cũng như những thủ tục cần thiết anh phải làm cho người của anh cả trăm lần rồi. Cũng giống như đốt vết thương hoặc moi viên đạn ra khỏi đôi vai đã mưng mủ

thôi.

Hoặc chỉ là chiếm đoạt thân hình mềm mại của vợ anh, thỏa mãn bản thân anh trong khi nàng quẳn quại và rên rỉ bên dưới anh.

Cổ họng anh khô đắng và hai bàn tay anh trở nên run rẩy khi anh nằm xuống bên cạnh nàng. Anh lùa những ngón tay mình vào mái tóc quyến rũ đến chết người của nàng, nhẹ nhàng cuốn lấy từng lọn tóc mềm mại, như anh đã từng mơ ước trong suốt những đêm dài lạnh lẽo, cô đơn trong nhà ngục.

Morgan có thể sẽ bình tĩnh lại trước đôi mắt khẽ rung động rồi hé mở của Sabrina để trông thấy hành động điên rồ của anh. Nhưng anh cũng có thể trở nên cứng rắn với vết thương kinh khủng đó trước nụ cười dịu dàng đến choáng váng theo sau sự thức tỉnh của khám phá giữa hai người.

CHƯƠNG 8

Sabrina thức dậy để thấy nàng bị quấn vào một mớ giữa tóc nàng lẫn những nắm tay của Morgan. Không có một chút hung bạo nào trong cái nắm tay của anh ta, chỉ là sự cương quyết dịu dàng, xiết chặt nàng xuống chiếc gối và ngăn cản cuộc trốn chạy nàng không dám chắc là nàng có mong muốn không nữa. Làn da rám nắng của anh ta đã trở lại, xóa sạch mọi vết tích bệnh tật. Chỉ những vằn đỏ trong đôi mắt còn sót lại để lộ một đêm mất ngủ. Chiếc áo choàng quấn gọn gàng quanh người anh ta, còn hơi thở đượm mùi gia vị, thoang thoảng vị quế và tử đinh hương.

Nàng mỉm cười sung sướng một cách chân thành khi thấy anh ta đã hoàn toàn khỏe mạnh. Nhưng nụ cười ấy của nàng chợt nao núng dưới ánh mắt nặng nề tăm tối của anh ta. Khiến nàng có cảm giác nàng đang chấp chới bên bờ vực sâu thẳm.

"Thứ lỗi vì đã khiến cô thất vọng, cô bé. Tôi sợ rằng cô vẫn chưa phải một góa phụ đâu."

"Đó không phải ý định của tôi."

"Vậy thì bà nấu bếp của cô hẳn có nhiều quyền tự quyết lắm nhỉ." Anh ta cuộn tóc nàng chặt hơn, vẫn không hề kéo mạnh, chỉ để nàng nhận thức được sự hiện diện của anh ta mà thôi. "Thế ý muốn của cô là gì?"

Ánh mắt uể oải ấy như giam chặt lấy nàng. Bờ môi hai người chậm chạp hé mở. Một lời lắp bắp gần với sự thật là tất cả những gì nàng có thể xoay sở để nói. "Tôi — tôi — tôi sợ ở một mình với anh."

Anh ta nhíu mày. "Cô tin rằng tôi giống quái vật thế sao?"

Sự thành thật không trông đợi ở anh ta chỉ càng làm tăng nhịp điệu hổn hển trong giọng nói của nàng. "Anh đã từng cho tôi lý do nào để tin khác đi chưa?"

Anh ta nghiêng đầu. "Có lẽ cách đây không lâu tôi đã làm thế rồi."

Môi anh ta đột ngột hạ xuống, đường viền kiên quyết, mượt mà của nó bao phủ lấy môi nàng. Những đầu ngón tay của anh ta vuốt nhẹ má nàng, dỗ dành nàng hé làn môi cho anh ta, để đáp lại với nhiệt thành của chính nàng. Hương thơm mát rượi của anh ta lấp đầy các giác quan nàng; lưỡi anh ta dấn sâu hơn vào trong miệng nàng.

Từ hành lang phía ngoài cánh cửa vọng đến tiếng bước chân rón rén và tiếng rên chào mừng của chú chó, rồi nhanh chóng bị bóp nghẹt. Đầu Morgan vụt ngẩng lên; đôi mắt anh ta cứng lại. Lòng bàn tay anh ta vội thay thế cho miệng mình phía trên môi nàng, bưng lấy câu hỏi chưa kịp thốt ra.

Morgan biết thời gian của anh đã hết. Anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt như bầu trời không gợn chút mây phía trên bàn tay anh, hiểu rằng anh chỉ có vài giây để lựa chọn điều có thể đoạt về cho anh lòng căm thù vĩnh viễn của vợ anh. Cuối cùng nàng cũng có thể tha thứ cho việc anh nhúng bím tóc của nàng vào lọ mực hay dùng chiếc áo nịt đầu tiên của nàng để làm súng cao su, nhưng anh ngờ rằng cưỡng bức nàng ngay trước tai của một trong các anh trai nàng sẽ là tội lỗi không dễ dàng được dung thứ.

Anh nhấc tay khỏi miệng nàng. "Rên đi," anh thì thầm.

"Anh có mất trí k—"

"Mẹ kiếp, đồ đàn bà, rên đi!" anh gắt.

Sabrina hắt ra một âm thanh yếu ớt, giống tiếng chuột kêu hơn là rên rỉ.

Anh hạ đầu xuống trong điệu bộ chán ghét. "Tôi đã khiến mấy cô gái kêu thét lên to hơn thế này nhiều khi tôi mới mười hai tuổi."

Đó là điều sai lầm không nên nói, và Morgan nhận ra điều đó ngay khi anh nhìn thấy tia nhìn giận dữ trong đôi mắt nàng. Làn môi nàng mím chặt thành một đường cứng đầu như thể nàng sẽ không bao giờ thèm tách nó ra để thốt lên bất cứ tiếng nào nữa.

Anh lưỡng lự. Ngoài kia hành lang im ắng. Qúa im ắng. m thanh của sự tĩnh lặng như có thể chạm vào được.

Khẽ lắc đầu, anh nói, "Tốt thôi, bé con. Là em không cho tôi lựa chọn nào khác."

Với lời cảnh báo có chút gì đó phiền muộn, Morgan quyết định sẽ dùng tất cả những mưu mẹo anh biết để ép cho được một tiếng rên đam mê đầy thuyết phục thoát ra từ cái cổ họng ngoan cố của Sabrina. Đan những ngón tay hai người lại với nhau, anh ghim hai cánh tay lên trên đầu nàng rồi len vào giữa chân nàng, bắt chước những cử động ân ái cho tới khi chiếc giường rung lên dữ dội và những tiếng rên bật ra từ nàng.

Tấm đệm phía dưới Sabrina không cho Sabrina con đường để thoát khỏi sự kích thích từ cuộc tấn công của Morgan. Nàng cảm giác như nàng đang chìm dần xuống dưới thân thể to lớn và vững chãi ấy. Và hậu quả từ những hành động thiếu suy nghĩ của anh ta đã chứng tỏ sức tàn phá mau lẹ của chúng. Tiếng thút thít vuột khỏi nàng khi dấu hiệu cứng rắn từ đòi hỏi của chính anh ta chạm phải vùng đất mềm mại giữa hai bắp đùi nàng, thật khẽ cho tới khi cả tấm áo choàng lẫn váy ngủ của nàng cũng không thể cản nổi làn sóng khó tả bùng lên từ thân dưới rồi cướp lấy trí óc của nàng.

"Nói em muốn anh đi, Sabrina." Giọng khàn khàn của Morgan ùa tới bên tai nàng, khiến nàng giận tái người.

Nàng lặng thing lắc đầu cự tuyệt, gắng chiến đấu để giữ tới cùng những mảnh ý chí kiên định đã tả tơi của nàng.

"Nói đi!"

Anh ta cướp phá tai nàng với chiếc lưỡi ẩm, thô nhám của anh ta, và những từ đó cứ thế tràn ra khỏi nàng, tiếng khóc nấc lên biến nó thành giai điệu vụn vỡ.

Morgan trở nên bất động. Những giọt nước mắt run rẩy trên hàng mi của Sabrina nhưng không hề rơi xuống khi nàng đợi anh ta hả hê trước quyền lực của anh ta, đợi anh ta kết thúc sự cám dỗ xấu xa đang hành hạ nàng, hạ thấp nhân phẩm của nàng còn hơn một cuộc trừng phạt công khai trước tất cả mọi người. Nhưng anh ta đã không làm thế. Sau khi lắng nghe thấy tiếng bước chân lon ton của Pugsley trên hành lang, anh ta chỉ đơn giản lăn khỏi cơ thể bàng hoàng của nàng và rút con dao găm từ phía trong áo choàng của anh ta. Đôi mắt nàng mở lớn.

Nàng chống tay ngồi dậy trong mê hoặc đến mụ mẫm khi anh ta siết chặt nắm tay và rạch một đường phía trong cẳng tay của anh ta, cắt vào da thịt mà không hề rụt lại vì đau đớn. Anh ta nâng cánh tay lên, để những giọt máu đua nhau nhỏ xuống tấm khăn trải giường mới tinh.

Ánh mắt anh ta bắt gặp ánh mắt nàng. "Dấu vết trinh nguyên của cô, tôi sẽ không cho họ cái cớ nào để mang cô trở lại. Nếu kết hôn với cô công chúa là cái giá của hòa bình, tôi không có lựa chọn nào khác ngoại trừ phải trả giá cho nó. Kể cả tôi có phải rơi đến giọt máu cuối cùng đi chăng nữa." Anh ta lấy một góc khăn trải giường cầm máu lại, rồi nâng cằm nàng giữa những ngón tay của anh ta. "Nếu cô dám phủ nhận điều đó trước mặt cha cô hay bất kì người nào trong thị tộc của tôi, tôi sẽ lôi cô đến xó xỉnh riêng tư gần nhất và biến nó thành sự thật. Rồi sẽ chẳng còn chút nghi ngờ nào trong tâm trí của bất cứ ai nữa, bao gồm cả cô, rằng cô thuộc về Morgan MacDonnell."

Sự lạnh lùng của anh ta nhanh chóng khiến nàng thêm hoảng sợ. Trong khi cả trái tim lẫn cơ thể nàng vẫn ép buộc đập dồn theo những gì anh ta đã tác động lên nàng. Hai lá phổi của nàng bị hút sạch không khí như ống bễ rách rưới xẹp hơi.

Anh ta chỉnh lại áo choàng, điềm tĩnh và thản nhiên như đôi mắt xanh biếc lạnh giá. "Sắp xếp đồ đạc đi và chuẩn bị sẵn sàng để đi vào giữa trưa. Tôi sẽ không tốn thêm một giây nào dưới sự kiểm soát của cha cô đâu." Anh ta thoáng liếc nàng. "Đừng trông có vẻ đau khổ thế, cô bé. Tôi sẽ gửi cô về nhà ngay khi cô sinh cho tôi một đứa con trai. Ngay cả Dougal Cameron cũng không dám gây chiến với chính cháu trai của ông ta đâu."

Cảm giác tổn thương len lỏi vào trong nỗi sợ hãi của Sabrina. "Anh mong tôi bỏ rơi đứa bé như vứt một con cún rồi chạy về nhà với Papa tôi sao. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng một đứa trẻ cần mẹ của nó sao?"

Morgan nhún vai, nhưng lảng tránh ánh mắt của nàng. "Tôi chưa bao giờ cần. Thằng bé có thể đến trang viên Cameron vào những mùa hè như tôi lúc trước."

"Anh mới độ lượng làm sao. Và nếu tôi khiến anh hổ thẹn bằng việc nộp cho anh một đứa con gái? Chuyện gì sẽ xảy ra? Liệu niềm kiêu hãnh mang tên MacDonnell của anh có thể chịu đựng nổi tai họa đó không?"

Anh ta không buồn trả lời nàng. Chớp một cái anh ta đã bỏ đi, bỏ mặc Sabrina nhìn chằm chằm vào cánh cửa mà không tài nào tin nổi anh ta đã bỏ đi.

Nàng thả mình xuống những chiếc gối, toàn thân run rẩy. Làm sao anh ta có thể bước ra khỏi đây và bỏ nàng lại như thế — đau đớn, trống trải, khát khao một cái chạm sẽ không bao giờ xảy ra? Nhưng còn cách trừng phạt nào hay hơn việc đốt cháy ngọn lửa đam mê mà nàng có thể không bao giờ cho phép anh ta đáp ứng lại nàng? Nàng đã thề sẽ không trao cho anh ta một giây phút thỏa mãn nào hết, chỉ đến khi phát hiện ra rằng đó không phải sự thỏa mãn của anh ta, nàng sợ hãi, mà là của chính nàng.

Nàng né tránh tầm nhìn khỏi tấm khăn trải giường vấy bẩn, khinh thường lời nói dối đáng ghê tởm mà nó biểu trưng. Có phải nàng cảm thấy ghê tởm vì anh ta thích việc cắt tay anh ta hơn chia sẻ chiếc giường với nàng không? Anh ta đã khiến nàng đau đớn khi nói rõ thứ anh ta muốn từ nàng — con trai của nàng, chứ không phải con người nàng. Nàng ôm một chiếc gối vào ngực nàng, cố gắng một cách vô ích làm dịu lại trái tim đan đập điên cuồng của nàng, cùng cơn đau trống rỗng giữa đôi chân nàng. Nàng không nên mong đợi gì hơn từ một gã đàn ông như Morgan. Một cuộc hôn nhân đáng chế nhạo, một hành động dịu dàng được nhại lại một cách thô thiển nên làm để trói buộc người vợ với chồng cô ta.

Viên hồng ngọc đỏ tựa như máu lấp lánh đầy hiểu biết với nàng. Nàng đã sai trong tất cả những năm qua. Morgan MacDonnell còn độc ác hơn bất cứ một con quỷ nào.

Morgan bước chân xuống khu vườn vắng vẻ trước khi cái giá của sự kiềm chế bội phản với anh. Anh loạng choàng mò mẫm đến chiếc ghế gần nhất rồi ngồi sụp xuống, cơn sốt vẫn sôi lên qua mạch máu của anh. Dougal không cần một kẻ ám sát để kết liễu đời anh. Sabrina đã đủ thuốc độc rồi — ngọt ngào, hiệu nghiệm và gây chết người, khiến anh lâm vào tình trạng run rẩy vì nhu cầu ban sơ nhất chỉ với duy nhất âm thanh của tên anh bật ra khỏi môi nàng.

Em muốn anh, Morgan.

Cơn sốc vì tiếng khóc của nàng dội lại trong anh một lần nữa, vẫn còn nguyên vẹn quyền lực với sức ép từ chính mánh khóe thô bạo của bản thân anh. Sự chân thật non nớt ấy đã đánh anh một cú mạnh hơn cả những hành động đáp lại vụng về của nàng. Anh đã mong nàng cứng đờ trước cuộc tấn công của anh, ngoảnh mặt nàng đi với thái độ ghê tởm đạo hạnh. Thay vào đó,

nàng lại níu lấy anh, bờ môi run rẩy, đôi mắt dập dềnh với ánh long lanh mà có thể đã là những giọt nước mắt trong đôi mắt của một người phụ nữ khác. Anh đã từng nhìn thấy cái nhìn ấy trên gương mặt nàng trước đây.

Một lần khi nàng bám lấy anh lúc anh băng bó cho đôi cánh gẫy của chú chim sẻ và một lần nữa khi anh lao tới trước mặt người giữ ngựa ở trang viên Cameron, kẻ đã quyết định sẽ giết con ngựa cái què mà thực ra chỉ cần đắp thêm thuốc và giữ ấm thay vì một viên đạn. Cái nhìn nàng trao cho anh vào những lần đó vừa khiến anh ấm áp vừa khiến anh hoảng sợ. Không có khả năng chịu đựng ảo tưởng anh có thể trở thành bất cứ một cái gì hơn một tên MacDonnell vô dụng, Morgan đã hết sức cẩn thận xóa sạch nó khỏi gương mặt nàng.

Thậm chí ngay sau đó anh đã nhận ra Sabrina chính là người duy nhất trong thị tộc Cameron có thể chạm vào anh qua tấm lá chắn tưởng như không thể xuyên thủng của niềm kiêu hãnh trong anh và nắm lấy trái tim anh. Cũng là người duy nhất trong thị tộc Cameron có đủ sức mạnh để bóp vỡ nó.

Khi nàng ném sự thách thức về việc sinh ra cho anh một đứa con gái vào mặt anh, Morgan đã ép bản thân chạy trốn khỏi phòng ngủ trước khi nàng trông thấy vẻ ngoài lạnh lùng của anh đã vỡ vụn. Anh không thể chịu đựng được ham muốn không mong đợi ấy của anh trước viễn cảnh một cô bé con cười khúc khích, mái tóc quăn đen như gỗ mun ngồi lênh khênh trên cổ anh — hình ảnh của Sabrina lần đầu tiên anh hướng đôi mắt về phía nàng, trước khi sự cự tuyệt của anh làm hỏng những tia sáng lấp lánh trong đôi mắt tuyệt đẹp ấy của nàng. Có được cơ hội lần thứ hai như thế là một điều quý báu mà anh hay bất cứ người đàn ông nào khác khó có thể xứng đáng được hưởng.

Anh gạt những sợi tóc ra khỏi gương mặt, để mặc những ngón tay mát lạnh của bình minh mù sương vuốt ve chiếc trán đỏ bừng của anh. Khi là một cậu bé, anh có thể kháng cự được nụ cười lún sún của Sabrina và sức hấp dẫn còn non trẻ với không hơn một cái nhói lên vì ân hận. Nhưng nhớ lại nét mặt thương tổn của nàng, giờ đây anh sợ rằng sự chối từ của anh có giá còn đắt hơn cái giá anh vui lòng muốn trả.

Vào đúng ba mươi ba phút quá trưa, Sabrina bị cuốn vào sân trong nhấp nhô cả một hàng dài bởi Enid kìm nén, mũi đỏ lựng và những người hầu đang khệ nệ ôm những hòm xiểng. Một chiếc áo choàng lông có mũ lông bọc lấy nàng. Một đôi bao tay làm từ lụa hoàng gia màu xanh biển lủng lẳng quấn quanh cổ tay nàng. Nàng nghiêng mũi một góc hoàn hảo và nhịp nhàng bước từng bước như mẹ nàng đã dạy nàng, ước gì nàng đã nghĩ đến việc sai vài người hầu đến nâng cái đuôi áo choàng dài lượt thượt của nàng.

Nếu Morgan MacDonnell tin rằng anh ta đã cưới một nàng công chúa, vậy thì một nàng công chúa là thứ anh ta đã có được.

Trong suốt đêm qua một ngọn gió lạnh đã tràn xuống từ trên đỉnh núi, và xóa sạch mọi dấu vết của mùa thu đẹp đẽ. Nó rin rít thổi qua những bức tường đá, giật mạnh đường viền áo choàng của Sabrina và quất thẳng vào đôi má nhuốm hồng của nàng. Những đám mây màu thiếc cứ vần vũ phía trên khoảng sân, dáng hình căng mọng của chúng như một điềm báo xấu về chuyến đi của họ. Giống một tấm gương rộng lớn, bầu trời hiu quạnh như phản chiếu cơn giá lạnh của mùa đông đang thấm dần vào trong trái tim của Sabrina.

Những giọng nam trầm va chan chát vào nhau lôi kéo sự chú ý của nàng. Brian và Alex đang cãi nhau ở phía góc tường, cái đầu đỏ lửa này dúi vào cái đầu đỏ lửa kia. Những bàn tay nghiến chặt và hai khuôn mặt đỏ bừng cảnh báo rằng mối bất hòa của hai người đang đe dọa sẽ trở nên xấu hơn hóa ra chỉ là một trong những trò đẩy nhau cũ rích của hai anh ấy.

Ranald, người của Morgan đứng ở cánh cổng phía trước sân, nắm lấy dây cương của một con ngựa. Những chấm lốm đốm màu xám lộ ra trên hàm răng vàng khè của nó và đôi mắt nó đảo tròn trước sự hiện diện của nàng. Những vết sẹo chằng chịt trên cặp hông đồ sộ của nó. Sabrina nghĩ rằng đây chắc chắn phải là sinh vật to lớn nhất, gớm guốc nhất mà nàng từng trông thấy. Dĩ nhiên là trừ ông chồng của nàng.

Một ngọn lửa nhỏ nhoi xua đi cơn giá lạnh của nàng khi nàng trông thấy Morgan đang tựa lưng vào bức tường, hai cánh tay đan chéo và đôi lông mày níu xuống trong cái nhìn trừng trừng đã dần trở thành một nỗi đau thân thuộc.

Cha nàng cũng quắc mắc tương tự. Mẹ của nàng đứng giữa hai người đàn ông với Pugsley trên tay bà, đang hớn hở với vẻ mặt tự mãn đáng ghét.

Cái bản mặt sưng sỉa của Morgan tan ra thành cái nhăn nhở chế giễu khi anh ta bước đến với nàng. "Chào buổi sáng, đóa hoa ngọt ngào của xứ Scốt-len." Những từ ngọt như mật rớt xuống như a-xít từ cái lưỡi của anh ta. "Tôi rất vui mừng khi em hạ cố đến gia nhập với chúng tôi. Gia đình tôi đang bắt đầu tự hỏi có phải tôi đã giết em trên giường của chúng ta không rồi đấy."

Enid tái xanh và đánh rơi toàn bộ những chiếc hộp đựng găng tay ních đầy trong tay cô xuống đất. Quăng dây cương của con ngựa về phía người giữ ngựa của trang viên Cameron, Ranald vội vã bước đến để giúp cô nhặt lại chúng. Người giữ ngựa giữ một khoảng cách thận trọng khỏi hàm răng ngoạm liên hồi của con ngựa xám đang nhảy dựng lên.

"Vớ vẩn," Sabrina trả lời hời hợt. "Anh là người rất đáng ngưỡng mộ trong việc quan tâm và kiên nhẫn chờ đợi."

Morgan bao những ngón tay anh quanh cổ tay nàng hàm ý một lời cảnh cáo tế nhị. Hơi ấm như héo khô dần dưới cái chạm của anh. "Có lẽ chúng ta nên dời lại chuyến đi của chúng ta, cô bé à, để anh có thể cho em thêm cơ hội thưởng thức hương vị từ sự kiên nhẫn của anh."

Cái nhìn của anh ta rơi trên đôi môi nàng. Những tia sáng óng ánh quỷ quái phát ra từ mắt anh ta báo hiệu với nàng rằng anh ta chỉ đang quá vui lòng để tạo một lời đe dọa hoàn hảo mà thôi.

"Chuyện đó không cần thiết," nàng quả quyết với anh ta, đôi mắt cau lại. Nàng đã phải lấy tất cả can đảm của nàng để đối mặt với gia đình nàng, thừa hiểu họ tin chuyện gì đã xảy ra giữa nàng với Morgan vào tối qua, mà không hề biết rằng nó sẽ chỉ trở thành sự thật trong góc tủ trống nào gần nhất mà thôi.

Một dòng chảy giận dữ mới tinh len lỏi trong lời nói của anh ta khi anh ta dẫn nàng về phía gia đình nàng. "Dường như cha cô đã quên mất không thèm đề cập đến những... điều kiện khác của ông ta. Một người trong gia đình cô sẽ theo chúng ta đến thị tộc MacDonnell. Bằng cách đó, nếu tôi nổi giận với cô quá bữa cơm tối, họ có thể chặt đầu tôi rồi mang nó đến chỗ cha cô trên một ngọn giáo."

Đánh giá qua đôi mắt tròng trành của cha nàng và nụ cười chiến thắng của mẹ nàng, Morgan không phải là người đàn ông duy nhất đã có một đêm không ngủ ở trang viên Cameron.

Elizabeth vuốt ve bộ lông của Pugsley. Một dải nhợt nhạt hằn rõ trên ngón tay bà nơi chiếc nhẫn kết hôn của Dougal đã từng được đặt lên đó. "Đừng có kịch như thế, Morgan. Ta đơn giản chỉ muốn con gái ta có thêm người bầu bạn thôi."

Morgan nỗ lực kéo bản thân lên với lòng tự trọng đau khổ anh luôn luôn bày tỏ với Elizabeth Cameron. "Tôi có thể hứa với bà, thưa quý bà, rằng vợ tôi sẽ không phải chịu cảnh thiếu người bầu bạn đâu. Dù sao đi nữa, tôi vẫn tôn trọng nguyện vọng của bà." Anh khoát tay về phía những người anh đang chờ đợi của Sabrina. "Đi đi, bé yêu. Chọn lấy thuốc độc của em đi."

Những chiếc hộp đựng găng tay lại ngã nhào xuống đất một lần nữa và Enid thì run dữ dội dưới cái nhìn đột ngột trở lên sắc nhọn của Morgan. Ranald khum lấy khủy tay cô để đỡ cho cô.

Sabrina đã biết tại sao các anh trai nàng tranh cãi. Khi nàng lại gần, họ so vai lại như những người lính đang chờ đợi sự quan sát từ vị tướng của họ. Brian làm hỏng cái điệu bộ quân sự của anh ấy bằng cách lén nháy mắt với nàng. Ôi ông anh Brian thông minh, tai quái của nàng. Anh ấy chưa bao giờ trưởng thành tới mức quá già dặn để thôi trêu chọc nàng. Nàng yêu trí tuệ và tâm hồn lém lỉnh của anh ấy.

Ha má Alex đỏ dần dưới sự chăm chú của nàng. Có phải bước chân của anh ấy chính là tiếng họ đã nghe được bên ngoài phòng ngủ sáng nay không? Alex, người anh đáng tin cậy, điềm đạm của nàng. Khi nàng ngã, anh ấy luôn luôn là người đỡ nàng đứng dậy và phủi bụi đất khỏi váy áo của nàng.

Cả hai người đều được thừa hưởng tính tình của mẹ nàng ở những mặt khác nhau. Những cơn thịnh nộ điên cuồng của Brian sẽ lắng xuống nhanh chóng cũng như khi chúng xọet lên, trong khi đó cơn giận êm ả cứ sôi lục bục trong người Alex cho đến khi chắc chắn nổ ầm ầm ra được mới thôi. Không ai trong cả hai anh ấy có thể sống qua khỏi một ngày với nhà MacDonnell. Nàng mong rằng cả hai đều giữ lại được nụ cười dịu dàng trước khi đối mặt với Morgan.

Mái tóc hung của anh ta lòa xòa trong cơn gió, không hoàn toàn che phủ được toàn bộ nét mặt của anh ta. Anh ta không chút nghi ngờ đang xem chuyện này là sự phản bội mới bên phía của nàng. Nàng cự tuyệt để cho người mẹ cực-kì-có-ý-định của nàng chen thêm một âm mưu khác vào giữa hai người họ.

Chạm phải ánh mắt kiên quyết của anh ta, nàng tuyên bố, "Con chọn Enid."

Enid lăn ra ngất xỉu. Ranald tóm lấy cô trước khi cô có thể bị đập vào những phiến đá lát đường. Một nụ cười chói lóa cắt ngang khuôn mặt của anh ta. "Chọn đúng đấy, cô gái. Không còn gì khiến tôi yêu hơn một cô gái xinh xắn mập mạp cả."

"Enid không mập." Sabrina lơ đãng phản đối, sững sờ bởi ánh nhìn tán thành trong đôi mắt chồng nàng. "Chị ấy" — Ranald loạng choạng dưới sức nặng của chị họ nàng — "tròn trĩnh một cách dễ chịu."

"Tôi dám nói cô ấy làm tôi vui lòng," Ranald nói, nhìn chăm chú xuống vạt trên áo Enid ở phía chiếc cổ áo của cô bị nới lỏng.

Những lời phản đối quyết liệt nổi lên, Brian, Alex, và cả Elizabeth đều đồng loạt la lối Sabrina.

Dougal bước đến chặn ngang ba người. "Tất cả chúng ta sẽ đồng ý bởi đó là lựa chọn của Sabrina. Chúa biết rằng con bé có quá ít lựa chọn để lên tiếng trong tất cả chuyện này. Và anh sẽ không lấy mất cơ hội này của con bé."

Dáng hình thân thuộc của cha nàng nhạt nhòa dần trước đôi mắt của Sabrina. Bản năng mách bảo cho nàng rằng đây là lần cuối cùng ông có quyền lên tiếng bênh vực cho nàng.

"Em biết giải thích thế nào với anh trai em đây?" Elizabeth hét lên. " 'Anh Willie thân yêu, em đã đề cập đến chuyện gửi con gái anh đến sống với những kẻ trộm cắp, giết người mà chẳng có nổi sự bảo vệ mơ hồ của một cuộc hôn nhân chưa?' à. Rồi anh ấy sẽ giận đến trào máu mất thôi!"

"Anh sẽ tự mình trả lời cho William," Dougal lạnh lùng đáp lại. "Chuyện này chỉ kéo dài cho đến khi Sabrina đã ổn định. Anh chắc chắn Morgan có thể đảm bảo cho sự an toàn của Enid cho tới khi chúng ta đến đón con bé."

Khuôn mặt của Elizabeth nhàu lại trong một khoảnh khắc tổn thương hiếm có. "Và ai sẽ là

người bảo đảm an toàn cho Sabrina của em đây?"

Đôi bàn tay Morgan siết chặt trên bờ vai của Sabrina. Nàng rùng mình trước sức mạnh chiếm hữu trong cái đụng chạm của anh ta. Giọng nói hào sảng của anh ta dội xuống nàng, kỳ quặc là không hề có hàm ý chế nhạo. "Người con gái này từ giờ phút này ở dưới sự bảo vệ của tôi."

Đôi mắt xanh nhạt của Enid run run rồi bật mở. Cô gần như tiếp tục ngất với sự kích động mới khi thấy bản thân mình được ôm trong vòng tay của một người cao nguyên với khuôn mặt của thiên thần và cái liếc mắt đểu cáng của một tên quỷ nhỏ.

Sabrina quỳ xuống bên cạnh cô. "Chị không phải đi nếu chị không muốn, Enid à. Quyền lựa chọn là ở chị."

Enid rõ ràng đang phải vật lộn với quyết định của cô. Trong suốt cuộc chuyện trò đẫm nước mắt của hai người vào sáng nay, cô đã hiểu rằng chính sự hy sinh của Sabrina đã bảo vệ cô khỏi cơn tức giận của Morgan.

Nuốt xuống một cách khó khăn, cô tập trung vào nở một nụ cười can đảm. "Dĩ nhiên là chị sẽ đi. Đây sẽ là một cuộc phiêu lưu tuyệt vời." Cô nâng cánh tay mình lên và đan những ngón tay với Sabrina. Bóng của Morgan bao phủ lên tất cả bọn họ.

Enid nhích lại gần hơn khuôn ngực rộng của Ranald, rõ ràng thà bị đe dọa từ một người lạ mặt còn hơn là một người đã biết.

"Chúng tôi sẽ chờ cô trên ngọn đồi trong lúc cô gói ghém đồ," Morgan nói. "Ranald, hãy ở lại đây và xem xem cô này cần gì."

"Nhỡ tôi không thích thì sao?" Ranald lầm bầm thật nhỏ khi anh ta đỡ Enid đứng dậy, còn Morgan nắm lấy cánh tay của Sabrina, sự nhẫn nại đáng ngờ của anh ta vào phút chót. Nàng chợt nhận ra nàng đang bị lôi đi, vượt qua các anh trai của nàng, vượt qua cha mẹ nàng, đến với cơn ác mộng đang nhảy cỡn lên của con chiến mã đang đợi hai người.

"Dừng lại được rồi, Pookah," Morgan rì rầm, giọng của anh ta thấp và dịu dàng. Hai lỗ mũi của con ngựa phập phồng.

Sabrina nghĩ con ngựa trông y như bị quỷ ám và ngoan cố như cái tên xinh đẹp của nó. Nàng ném về phía con quái vật đang khụt khịt cái nhìn hoàn toàn kinh hãi.

"Ta có thể cho chuẩn bị một cỗ xe ngựa," cha nàng đề nghị, một dấu hiệu tuyệt vọng leo thang trong giọng nói của ông.

"Tôi không cần đến của bố thí của nhà Cameron." Morgan tóm lấy eo của Sabrina và nâng nàng lên yên ngựa như thể nàng nặng không hơn gì một chiếc lông chim. Trước khi con vật thích lồng lộn lại có thể lồng lên, anh ta nhảy lên phía sau nàng. "Tôi sẽ chỉ lấy theo luật những gì là của tôi. Thị tộc MacDonnell chúng tôi biết tự chăm sóc cho chính mình." Cánh tay anh ta quấn quanh eo nàng, sự chiếm hữu của nó nhắc nàng nhớ rằng với anh ta nàng không hơn gì một bầy cừu hay một đàn gà. Hoặc một con ngựa cái chết tiệt.

Mẹ nàng xông lên phía trước và đẩy Pugsley vào vòng tay của nàng.

Sabrina ôm lấy sức nặng chắc nịch, ấm áp của nó. "Con không thể giữ nó, Mama. Nó thuộc về mẹ."

Elizabeth mỉm cười qua hai hàng nước mắt. "Nó luôn luôn yêu con nhất. Con sẽ chăm sóc thật tốt cho nó, phải không con? Cậu bé này rất quý giá với mẹ đấy. Mẹ sẽ không bao giờ thay thế được nó nếu nó không còn nữa." Nhưng đôi mắt bà không nhìn Sabrina. Chúng hướng về phía Morgan, yêu cầu anh xa hơn việc để con gái bà được thoải mái với thú cưng từ thời thơ ấu của nàng. Morgan đáp lại bà một cái gật đầu củn lủn.

Sabrina cúi xuống và mẹ nàng đặt một nụ hôn nhẹ nhàng, nức hương hoa hồng lên miệng nàng. Rồi papa nàng ở đây, gương mặt ông co giật, đôi tay buông thõng trơ trọi.

Sabrina cứng người. Nàng lần lữa không gieo mình vào vòng tay ông, vùi khuôn mặt nàng vào hàm râu rậm rạp của ông, và cầu xin ông hãy khiến nàng hiểu ra mọi chuyện. Nhưng nếu không vì những sắp xếp của ông, nàng sẽ không bị giao cho cái kẻ xa lạ đáng sợ này. Nàng sẽ không phải rời khỏi nơi đây với tất cả những gì yêu thương và thân thuộc để lao vào trận đánh với con quái vật của cao nguyên kia trong chính hang ổ của anh ta.

Papa của nàng nhón chân để hôn nàng. Phút giây cuối cùng nàng đã ngoảnh mặt đi.

Môi của ông đụng phải má nàng, nấn ná ở đó trong chốc lát trước khi ông bước trở lại, chấp nhận sự chối từ của nàng từ khi món nợ phải trả với sự trọng đãi của ông đã gần như làm tan vỡ con gái ông. Lúc nàng ngồi thẳng dậy trên yên ngựa, cũng là lúc vòng tay của Morgan thêm siết chặt, tất cả sức mạnh không chút nhượng bộ của vòng tay ấy đã giữ cho nàng khỏi vỡ vụn thành muôn ngàn mảnh nhỏ.

Anh ta giật dây cương. Dougal vội bước lên và níu lấy bắp chân trần của anh ta. Đôi mắt xanh sẫm của ông gắt lên đòi hỏi. "Hãy chăm sóc con bé. Hoặc là cậu sẽ phải chịu trách nhiệm trước tôi đấy."

Morgan không đáp lại lẫn tranh cãi với lời hăm dọa của cha nàng. Anh ta chỉ đơn giản thúc con ngựa bước đi. Sabrina chỉ dám quay lại nhìn một lần trước khi họ vượt qua những cánh cổng của tòa trang viên. Cha mẹ nàng ôm sát lấy nhau, quá chặt đến nỗi không thể nói người nào đang đỡ cho người nào nữa. Nàng biết rằng qua thời gian hai người rồi cũng có thể bình tâm lại được. Họ đã có nhau rồi. Chỉ có nàng là phải bước tiếp một mình, bị cướp đi vĩnh viễn thời con gái của nàng về một tình yêu vững bền như cha mẹ nàng thôi. Cha nàng đã phá hủy giấc mơ đó với sự nhẫn tâm trái ngược hoàn toàn với tất cả mọi điều nàng đã từng tin tưởng nơi ông.

Khi họ rời xa khỏi chòi canh của những bức tường quanh trang viên, cơn gió lạnh sau cùng đã đem đi hơi thở của nàng. Giọt nước mắt lăn chầm chậm xuống má nàng rồi vỡ òa như viên kim cương tan chảy dưới bàn tay của Morgan.

Giọng nói của anh ta đập vào tai nàng vừa êm đềm lại vừa cay đắng. "Cô sẽ khóc vì ông ta, chứ không phải vì tôi. Chết tiệt cô đi."

Nhưng ngay cả khi Morgan nguyền rủa nàng, anh vẫn với lấy một góc áo choàng của anh rồi dịu dàng lau khô những giọt nước mắt cho nàng.

PHẦN II - CHƯƠNG 9

N gươi chiến đấu luôn theo cùng lý tưởng

Đất tự do sẽ nở những hoa hồng

Hoa bất tử muôn đời không tàn lụi

Mang thanh bình hạnh phúc mãi mênh mông.

—Henry Vaughan

Sabrina thầm cảm ơn chiếc mũ trùm đầu đã che chở cho mình. Chỉ cần nàng liếc nhìn sang bên trái, nàng sẽ nhìn thấy xác ướp Angus đang nảy lên xuống, cái xác được xếp đặt trên yên ngựa mô phỏng theo những người kị sĩ, thật quái dị. Còn nếu nàng quay đầu sang bên phải, nàng sẽ trở thành tâm điểm cho những cái nhìn và tiếng cười nhạo báng của những tên thành viên thị tộc Morgan trơ trẽn. Vì vậy nàng nhìn chằm chằm về phía trước, cố giữ yên đôi mắt của mình trên con đường nhỏ hep và quanh co dẫn đến vùng đất nhà MacDonnell, ôm chặt Pugsley đang ngủ giống như tấm bùa hộ mệnh để đối phó với bóng đêm ảm đạm cùng sự im lặng như đá của Morgan.

Cái lạnh thấu xương tràn ra từ màn sương dày đặc trong khu rừng, những vệt khói sương lặng lẽ trườn như rắn, len lỏi vào châm chích đôi chân nàng. Nàng lấy lại dũng khí nhìn vào Angus,và cảm thấy biết ơn họ khi đã cưỡi ngựa theo hướng gió thổi từ ông ta. Mặc dù thân hình nhỏ bé, nhưng dường như ông ta đã làm được một điều lớn lao hơn cả cuộc sống của mình. Bây giờ tấm vải liệm nghi thức kẻ sọc vuông của ông ta trông thật nhỏ bé và tàn tạ. Sabrina nhận ra cảnh vật ở đây thật thê lương, người đội mũ trùm dẫn đầu đoàn người như một ngươi đầy tớ đã phục vụ ông ta ở bữa tiệc lớn đầy rủi ro.

Đoán được sự hiếu kì của nàng, anh xoay chiếc yên ngựa của mình, nhìn nàng gườm gườm với ánh mắt không che giấu được qua chiếc khăn quàng. Nàng nhìn chằm chặp vào bàn tay to lớn của anh đang cầm dây cương.

Những tiếng túc túc của đàn gà và kêu rống rầu rĩ của đám gia súc phá vỡ sự im lặng giữa hai người, nàng thốt ra những từ dầu tiên xuất hiện trong suy nghĩ. "Cha tôi sẽ sắp xếp cho ông ấy một lễ an táng thích đáng nếu anh yêu cầu"

"Tôi sẽ không để ông ấy chôn xác ở đất nhà Cameron đâu," Morgan đáp lại.

"Tôi không nghĩ ông ấy sẽ để tâm đâu. Anh có nhớ ông ấy không?" nàng e dè, vẻ mặt yếu ớt của cha vẫn còn rõ rệt trong trí nhớ của cô.

Thêm một lần nhún vai khắc nghiệt. "Nếu nhà Cameron không giết ông ta thì rượu Whisky sẽ làm."

Biết mình đang ở thế yếu, Sabrina cố nén một lời biện hộ cho gia đình mình. "Đấy là lí do anh không uống rượu sao?"

"Whisky làm tôi nổi cáu."

"Thật khó để có thể chấp nhận tính hoang dã của anh." Nàng thì thào trong hơi thở của mình. Nếu Morgan cáu kỉnh thêm nữa, cuộc đối thoại sẽ giống như nàng đang trò chuyện với một hòn đá vậy.

Một người nhà MacDonnell ngồi trên con ngựa bẩn thỉu của anh ta giống như một con bò mập mạp lôi kéo sự chú ý của hai người. "Cậu trông hơi xanh đấy, Morgan. Một đêm khắc nghiệt phải không?"

"Đúng rồi,nhưng cô dâu của cậu ta trông vẫn hồng hào chán". Một người khác xen vào. "Cậu không bị ốm đấy chứ? Đứa con gái ma quỷ đó đã hút hết máu trong người cậu ra ngoài rồi phải không?"

"Với cái miệng như vậy, tôi đánh cá không chỉ là máu của cậu ta..."

Cái nhìn đầy đe dọa của Morgan đủ làm người đàn ông ngừng nói ở giữa câu. Anh ta và người của mình thúc ngựa đi theo sự chỉ dẫn của người thủ lĩnh, họ vẫn thì thầm bàn tán. Những câu nói của họ vẫn tràn vào tai Sabrina.

"Tôi tin rằng đó là hành động trả thù cho cái chết của Angus, nhưng đó chỉ là một hành động ngu ngốc. Tại sao ư, tôi thà săn đuổi bà què Eve còn hơn là ngủ với một đứa Cameron!"

Sabrina cúi xuống lặng lẽ như một cái bóng khi những chuyện cũ tuôn ra từ những cái lưỡi giảo hoạt của người nhà Macdonell. Nàng chống chọi với những câu nói chỉ chực thét lên đang cào xé cổ họng. Pookah nhảy chồm lên bằng hai chân trước, nhưng Morgan điều khiển con ngựa chỉ với một cú kẹp đùi, làm con ngựa rùng mình dừng hẳn lại. Sabrina há hốc mồm khi nhìn thấy người hộ tống dữ tợn đi theo Angus đang đứng sững sừng trước một người Ê-cốt không may mắn nào đó.

Một tiếng rống vang lên, âm thanh ghê sợ ấy làm cô ớn lạnh ở sống lưng. "Eve què quặt sẽ cho mày một cái họng mới phải không?" Đôi mắt nhỏ và sáng của Fergus lướt nhẹ khi anh ta nhìn kĩ con dao găm han gỉ ấn vào cổ mình. "Tôi không muốn vậy đâu."

Con dao xoắn lại; một dòng máu tuôn ra từ cổ của người đàn ông "Có lẽ mày nên tự săn chính mình ấy."

Giọng anh ta vỡ vụn. "Nếu bà muốn thế."

Người đó đứng hẳn dậy và nhấc mũ trùm đầu ra, tháo dây buộc tóc rồi giũ mái tóc dài. Sabrina giật nảy mình khi phát hiên đôi mắt xám xanh đó đang nhìn chằm chằm vào nàng. Đôi mắt của một người đàn bà. Mặc dù đáng sợ hơn vẫn là mối hận thù không lường trước được từ sâu trong lòng họ. Nó đem lại cho Fergus tội nghiệp một kết quả tai hại trong khi Sabrina như cứng cả người với hành động đó. Người đàn bà giắt con dao găm vào thắt lưng rồi lảo đảo bươc đến con ngựa của bà ta,.dáng đi của bà ta đã làm lộ ra một cái chân đi khập khiễng.

"Bà ta là ai thế??" Sabrina nói thầm.

"Thần hộ mệnh của tôi." Một lời giải đáp có vẻ châm biếm từ giọng nói kiêu hãnh cua Morgan "Eve là người đầy tớ trung thành của cha tôi. Bà ấy đã theo cha tôi từ rất lâu. Người nhà Macdonell không hào hứng với bất kì biểu hiện nào của sự yếu đuối. Họ không tha thứ cho những người què. Khi Eve còn là một thiếu nữ, thị tộc đã biểu quyết là đuổi bà ấy ra đi. Trước khi họ kịp ném đá vào người bà ấy thì cha tôi đã đứng ra bênh vực. Bà ấy đã như điên cuồng với nỗi đau kể từ khi ông ấy chết."

Sabrina nuốt nước miếng. "Vậy nên bà ấy...". Nếu như cô cũng là một kẻ hoang dã như họ, có lẽ Fergus đã tự cứa cổ mình thay vì đang ngượng ngập bò dậy như lúc này.

Sabrina không thể không nhìn chằm chằm khi Eve lê chân mình về phía con ngựa.Bà ta không giống bất kì người phụ nữ nào mà Sabrina từng biết. m thanh nặng nề của chiếc kèn đang đeo đằng sau yên ngựa nhắc nhở Sabrina nhớ lại khúc nhạc tuyệt diệu đã ám ảnh nàng trong buổi tối cuối cùng mà Morgan bị giam giữ. Có lẽ vẻ ngoài cứng rắn của Eve chỉ để che chắn cho trái tim của một người phụ nữ mà thôi.

Nhìn chòng chọc vào Sabrina, Eve nhổ nước bọt vào nền đất, rồi lật mu bàn tay chùi miệng trong điệu bộ rõ ràng là khinh miệt. Bà ta thúc ngựa cho phi nước kiệu nhỏ. Bà ta và người bạn

quái dị của bà ta biến mất ở ngã rẽ đằng trước, tan biến thành những màu sắc nhạt nhòa nơi cuối con đường. Tim Sabrina như chùng xuống. Nơi đó sẽ có thêm những người MacDonnell, họ lại tiếp tục nguyền rủa nàng vì cái chết của người thủ lĩnh.

Sabrina bắt đầu tự hỏi liệu nàng có thể sống qua khỏi ngày hôm nay để nhìn thấy bình minh không. Đêm nay, tại nơi này, sẽ chẳng có ai ngó ngàng gì đến nàng nếu nàng khóc thét lên.

Không ai ngoại trừ Enid. Khi Morgan thúc Pookah di chuyển, một tiếng cười khúc khích nhắc nhở nàng rằng Enid đang ở cách nàng khá xa. Người chị họ của nàng đang ngồi vắt vẻo trên chiếc xe chở đồ cùng với Ranald. Theo nhịp chiếc xe lăn trên đường đá, vai của họ lại đụng vào nhau, họ thích thú cất lên những tiếng cười giòn tan trong trẻo. Đôi má xanh xao thường ngày của Enid hồng lên như thể một người phụ nữ tinh quái nào đó đã tống cho cô một miếng mứt hồng lén lút đem ra từ bếp của nhà Cameron vậy.

Sabrina phát hiện ra Pugsley đã thức dậy và thể hiện sự lo lắng cho nàng bằng cách gặm gặm những ngón tay của Morgan. "Chó con xấu tính," nàng mắng nó, nhìn Morgan bình thản rút những ngón tay ra khỏi miệng con chó.

"Cứ để nó nghịch." Morgan vuốt ve những nếp gấp mềm của lớp da dưới cằm con chó. "Tôi phát hiện ra động vật là người bạn tốt hơn khối người đấy."

Nàng dứt ánh mắt của mình ra khỏi Fergus, vừa đang hát nghêu ngao một bài hát cao nguyên, vừa gỡ dần chiếc khăn quàng cổ mà chắc hẳn chẳng làm anh ta bớt bực mình được chút nào. "Cứ nhìn những người quanh anh thì biết..." nàng dài giọng, rồi đột nhiên rùn xuống vì nhận ra giọng nói cao ngạo của chính mẹ nàng.

Như cộng hưởng với nỗi lòng đeo đá của nàng, bầu trời thả xuống một màn mưa xám xịt nặng nề, làm chậm chuyến đi của họ lúc đó đang hướng tới con dốc nguy hiểm. Gió lùa những hạt nước lạnh như băng vào mặt nàng. Hơi lạnh không mất nhiều thời gian để luồn qua những sợi vải mỏng manh của chiếc áo kiểu cách nàng đang mặc. Run rẩy, nàng nép mình vào Morgan, thấy dễ chịu với hơi ấm tỏa ra từ người anh.

"Ngồi thẳng lên". Anh ta nạt nàng.

Sabrina lập tức ngồi ngay ngắn, cảm thấy xấu hổ khi đã yếu mềm dựa vào người anh ta cho sự bình yên trong chốc lát. Nhưng thay vì trách mắng nàng, anh ta gỡ ra một đoạn áo choàng len dài và quàng nó qua đầu cả hai người, tạo thành một cái lều ấm cúng che chở cho họ trong cơn mưa. Pugsley khụt khịt tán thành.

Morgan xoay người nàng lại và nàng thấy mình xích lại gần, nép vào bộ ngực trần trụi của anh. Không thể cưỡng lại, nàng áp má mình vào bộ ngực ấm áp ấy. Ngực của cha và các anh nàng đều có lông. Nhưng ngực Morgan thì lại không có lông, da ngực anh căng và nóng ấm như khi nàng vuốt tay lên vải. Con ngựa đi lắc lư như tạo thành những nhịp ru ngủ, Sabrina càng lúc càng cảm thấy mình không cưỡng lại được nhịp tim nhẹ nhàng của Morgan ở nơi tai nàng đang áp lên.

Nàng thức dậy vài giờ sau đó và nhận ra mình đang được bế, người bế nàng đang sải những bước dài dẫn đến căn phòng của anh ta. Bàn tay trống rỗng của nàng vung vẩy trong không trung. "Pugsley?" nàng lầm bầm nói mà không mở mắt, sợ rằng nàng đã đánh rơi nó chỗ nào đó trên con đường dài. Giọng nói của Morgan ồm ồm bên tai nàng. "Con chó của cô vẫn khỏe. Một người của chúng tôi đã tìm cho tên nhãi ranh nhỏ bé ấy một cái gì đó để ăn".

Nàng nhăn mày một cách tinh quái rồi lầm bầm điều gì đó không rõ ràng trong hơi thở của mình.

Morgan cười thầm. "Không, cô gái. Tôi không để anh ta ăn thịt nó đâu. Chúng tôi chỉ ăn thịt

người thôi."

"Thế thì tôi đỡ lo rồi," nàng nói, tựa vào vai anh giống như một con thú con ngái ngủ.

Morgan biết nếu nàng nhìn thấy ánh mắt thèm thuồng trên mặt anh ngay bây giờ thì nụ cười ngây thơ của nàng cũng sẽ biến mất. Tay anh vòng quanh người nàng, cảm nhận thân thể mềm mại của nàng đang áp lên ngực. Anh bước chậm lại, biết rằng càng nhanh đến căn phòng đó, nàng sẽ nhanh chóng tỉnh ngộ và nhận ra anh không đáng để nàng tin tưởng. Nhưng khi họ đi qua dưới bóng của một cái cổng vòm đã vỡ, mắt nàng chớp chớp ngỡ ngàng. Morgan gồng người lên, chờ đợi những cái hỉnh mũi lên mặt của cô bé nhà Cameron trước ngôi nhà của anh.

Ánh mắt của Sabrina ngước dần lên cao. Cao, rồi cao hơn nữa. Cuối cùng, nó dừng lại trước những bờ tường đổ vỡ của lâu đài MacDonnell.

Một nét cười như thiên thần hiện ra trên gương mặt nàng. "Ôi, chúa ơi," nàng thì thào. "Tuyệt thật."

"Đùng giễu tôi," anh gầm lên. "Tôi không được học hành nhưng tôi cũng không phải là thằng ngốc đâu."

Nàng nháy mắt với anh như thể nàng vừa đánh thức một tên yêu tinh lỗ mãng, rồi nàng quay trở lại nhìn chăm chú vào lâu đài. "Có lẽ là không ngốc nhưng thật sự mù quáng."

Morgan đã nghĩ rằng anh sẽ không thể nào ghen tị và ích kỉ như một khối đá, nhưng anh đã lầm. Anh biết điều gì sẽ đến với anh nếu nàng nhìn anh với ánh mắt khát khao cháy bỏng. Và điều đó cũng sẽ đến với nàng. Anh nhìn trừng trừng vào lâu đài đổ nát, muốn liều mạng để biết cái gì đã đặt những ngôi sao vào bầu trời xanh biếc trong mắt nàng.

Màn đêm buông xuống và mưa tan ra thành những làn sương mờ ảo, phủ lên bóng hình xù xì của tòa lâu đài.

Anh đoán rằng nàng cũng sẽ nhanh chóng bị đánh gục bởi sương lạnh và mỏi mệt, cũng như lúc nàng đã mất cảnh giác với kẻ lạ mặt bí hiểm với ánh trăng khi ở thư phòng của mẹ nàng. Sau này nàng sẽ nhìn thấy những dây thường xuân bám đầy trên bức tường đổ nát, trên mái trần đổ sụp, với những vết đạn đại bác mà tổ tiên Cameron của nàng gây ra. Từng ngày, từng ngày, nàng sẽ nhìn thấy cái mà anh luôn luôn phải đối mặt - sự đổ nát thê thảm hàng thế kỉ, bị tàn phá bởi chiến tranh và thời gian.

Rồi nàng cũng sẽ cười vào sự lãng mạn điên rồ của mình và nhận ra sự thực về tòa lâu đài, cũng như người chủ của nó, đang ôm vào lòng quá nhiều sai lầm mà sống qua ngày.

Sabrina vòng tay qua gáy anh, nghịch nghịch mái tóc đẫm sương một cách uể oải. "Tôi buồn ngủ quá. Anh sẽ đưa tôi lên giường ngủ chứ, Morgan?"

Anh nhìn nàng, thoáng bối rối vì đã không lường trước tình huống này, lòng thầm nguyền rủa Dougal Cameron đã làm cho anh giống như một tên trộm tham lam với người vợ của chính mình. Môi anh cong lên khi nghĩ đến niềm kiêu hãnh của người cha đã mất. Liệu anh có nên đưa nàng lên giường, trút bỏ quần áo và thực hiện nghĩa vụ của một người chồng trước khi nàng nhận ra hậu quả tai hại từ lời yêu cầu vô hại của nàng không? Nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, nhưng nếu anh làm nàng ngạc nhiên vào sáng mai, có lẽ anh sẽ xóa tan được nghi ngờ của nàng bằng những cử chỉ chăm sóc khéo léo hơn là dùng sức mạnh.

Giọng cười thô tục của người cha tràn qua tâm tư của Morgan. Máu của người MacDonnell sẽ đổ, con trai ta. Con không thể chiến đấu lại nó mãi được. Anh và nàng chắc chắn xứng đáng được tận hưởng đêm nay, không còn MacDonell hay Cameron, chỉ như một người đàn ông và một người phụ nữ đi tìm kiếm hạnh phúc.

"Phải rồi, bé con," Morgan thì thầm. "Tôi sẽ đưa cô lên giường ngủ. Nếu như cô muốn vậy."

"Cảm ơn anh," nàng nói mơ hồ, ngả đầu lên ngực anh.

"Để dành nó đến sáng mai," anh trả lời, cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô. "Rồi cả hai ta sẽ biết tôi có xứng đáng với lời cảm ơn của cô hay không."

* * *

Ôm cô dâu trong vòng tay của mình, Morgan sải chân bước dọc theo hành lang tối tăm của lâu đài MacDonnell. Có lẽ anh sẽ chạy nếu không sợ sẽ khiến cho Sabrina tỉnh giấc và trở nên cảnh giác hơn. Mặc dù hành lang rất tối tăm nhưng anh vẫn không chùn bước. Anh biết chính xác nơi nào thì phải cúi xuống để tránh một cái xà đổ, hoặc lúc nào thì phải bước qua một cây cột đá, những nơi mà một người đàn ông khác hoàn toàn có thể sảy chân và ngã lăn ra.

Giờ thì anh đang bước trên đường dốc, gần như anh phải bước đi theo đà lao của con dốc, anh quyết định sẽ nắm lấy khoái lạc mà anh có thể tận hưởng. Anh muốn có Sabrina Cameron trước khi anh quá già để biết ham muốn nghĩa là gì. Tối nay anh sẽ chiếm đoạt nàng mà không cần biết cái giá mà cả hai người phải trả.

Anh lưỡng lự trước khi đóng cửa buồng ngủ. Chắc chắn ngày mai sẽ đến sớm để rồi sỉ nhục anh, để bào chữa cho sự tha thứ của nàng với anh và nhắc nhở nàng về lời thề nàng đã lập trước đấng tối cao có sức mạnh ràng buộc hơn là những lời độc địa mà họ đã tuôn ra trong phiên tòa cha nàng đã triệu tập.

Đỡ lấy nàng chỉ bằng một cánh tay, Morgan vặn nắm đấm cửa. Cánh cửa hoen gỉ cọt kẹt chậm chạp mở ra. Một ngọn lửa bốc ám đầy khói than bùn xộc ra từ lò sưởi và anh thầm cảm tạ Eve.Ngay cả khi đang đau khổ thì bà vẫn không quên anh.

Anh đóng cánh cửa nhẹ nhàng và xoay người vừa kịp để nhìn thấy một cái đầu tóc vàng hoe đang ngồi ở trên giường.

"Morgan, tình yêu của em, em cứ nghĩ rằng anh sẽ không đến cơ đấy!"

Anh không bao giờ tính đến tình huống này, Morgan chán chường thầm nghĩ khi cúi xuống để thấy vợ anh đang chớp mắt nhìn lên anh, đôi mắt của nàng sáng quắc và đầy cảnh giác y như một con cú nhỏ.

CHƯƠNG 10

T rước cái tên Morgan bật lên một cách tha thiết từ môi của người đàn bà khác, Sabrina ngay lập tức choàng tỉnh. Cái kẻ nhàu nhĩ trên giường của chồng nàng còn không hề níu lấy chút xấu hổ giả dối nào hết. Cô ta còn chẳng thèm băn khoăn kéo tấm khăn trải giường lên để che khoảng ngực trần của cô ta nữa kìa. Sức mạnh ở đâu thình lình tràn ra khỏi mạch máu của Sabrina. Nàng trở nên cứng ngắc, trượt ra khỏi vòng tay của Morgan như một tấm ván vô tri.

Quai hàm của anh làm việc gần như cùng lúc với tâm trí anh, nhưng Morgan là người đàn ông của hành động, không phải của lời nói. Anh bước dài đến bên chiếc giường, quấn tấm khăn trải giường quanh kẻ không mời mà đến, rồi đẩy cô ta về phía cửa với không một chút 'nếu cô vui lòng.'

Người đàn bà tóc vàng đẹp như tượng lề mề bước đi cho tới khi cô ta vấp phải Sabrina. "Cô ta là đứa chết tiệt nào đây?"

Cảm thấy mình lùn tịt, ướt át và bẩn thỉu, Sabrina cố gắng không trở nên bối rối dưới thái độ thù địch của người đàn bà đó.

Morgan bỏ cô ta ngoài hành lang. "Vợ tôi," anh ta trả lời, rồi đóng cánh cửa một cách nhẹ nhàng nhưng chắc nịch trước khuôn mặt chết điếng của cô ta.

Không hề quay lại, anh ta dựa người vào cánh cửa, cả sức nặng tựa trên hai gam bàn tay to bè, một đầu gối khụy về phía trước. Im lặng vỡ tách giữa hai người, còn to hơn cả tiếng ngọn lửa bập bùng trong lò sưởi.

Sabrina tán thưởng nhẹ bẫng. "Xử lí thật duyên dáng. Brian thể nào cũng sẽ rất khâm phục kĩ năng của anh cho mà xem. Anh quẳng cô ta ra ngoài như thể cô ta không hơn gì một kẻ chuyên sưởi ấm mấy cái giường nguội lạnh ấy."

"Cô ta không phải."

"Anh không định giải thích cho cô ta sao?"

"Tôi giải thích rồi." Anh ta quay người lại để đối mặt với nàng, hai cánh tay bắt chéo trong tư thế muốn cảnh cáo hoặc thách thức nàng. "Hay tôi nên gọi cô ta lại? Tôi có hơi mệt một chút nhưng một khi ngày mới chưa đến thì tôi chưa thể đối phó được với cả hai cô." Sabrina lờ sức nóng đang tăng cao trên đôi má của nàng đi. Morgan dường như nhất quyết không chịu bỏ lỡ một cơ hội để nhắc nàng nhớ nàng đã cưới người đàn ông như thế nào. "Tôi không thể phản đối ngoại trừ để ý thấy nét tương đồng trong một gia đình. Cô ta là ai? Nhân tình của anh? Em họ của anh?" Nàng ngừng lại để nhấn mạnh một cách xấc xược. "Hay em gái của anh?"

"Alwyn là em họ của Ranald."

"Nhưng tôi tưởng Ranald là anh họ của anh." Khi trán của chính Morgan nhăn lại trong một mớ hỗn độn, Sabrina ấn hai đầu ngón tay lên thái dương nàng. "Ôi thôi, đừng bận tâm. Tôi quá kiệt sức để gỡ rối mấy cái nhánh ngoằn nghèo trong cây gia phả của nhà MacDonnell rồi. Tôi nghĩ anh thật may mắn khi biết mẹ của anh là ai."

Khi nàng mở mắt, nàng chợt thấy sợ hãi khi nhận ra Morgan đang hiên ngang đi về phía nàng. Anh ta ép nàng lùi về phía lò sưởi, rồi bắn ra từng từ như từng phát đạn. "Tôi chưa được ngủ suốt ba sáu tiếng đồng hồ qua, cô bé, và điều đó bắt đầu khiến sự suy xét của tôi kiệt quệ rồi. Bởi vậy trừ khi cô vui lòng muốn cây gia phả nhà tôi mở rộng ngay tại đây và ngay lúc này, thì tôi không mong muốn được tranh luận với cô đâu."

Nhiệt độ từ cơn giận của Morgan tràn qua nàng còn nóng hơn cả ngọn lửa đang cuộn tròn

trong lò. Khi Sabrina ngẩng đầu lên để nhìn trả lại anh ta, tất cả những nỗi sợ hãi nàng đã quên đi trong khi được ôm ấp trong vòng tay của anh ta đã quay lại để nhấn chìm nàng. Thị tộc MacDonnell nổi danh về ba điểm — tính cách man rợ của bọn họ, ham muốn nhục dục đến ngấu nghiến của bọn họ, và lòng căm thù của bọn họ đối với thị tộc Cameron. Nàng sợ rằng nàng đã được biết tất cả ba điều đó trong đôi bàn tay tàn nhẫn của gã khổng lồ bẩn tính này.

Cánh tay anh ta nâng lên, đổ bóng dài trên gương mặt nàng. Nàng bất thần co người vào những khối đá ấm áp khiến lưng nàng đau buốt. Trong cả cuộc đời nàng, không có một ai dám đánh nàng. Ngay cả khi nàng đáng bị nhận điều đó. Nhưng do đã được báo trước rằng những người nhà MacDonnell khinh miệt bất cứ hành động yếu đuối nào, nàng ép đôi mắt nàng đóng sập lại và cầu nguyện nàng có thể giữ cho nàng khỏi bật khóc khi bàn tay to lớn đó hạ xuống.

Một khúc than bùn cháy lèo xèo trong ngọn lửa. Những ngón tay ấm áp kiếm tìm trên má nàng, dịu dàng hạ chiếc mũ trùm của nàng xuống và giải phóng những gợn sóng thình lình đổ xuống của mái tóc nàng. Sabrina choàng mắt rồi chợt nhận ra Morgan đang nhìn xuống nàng chăm chú, màn đêm bao phủ trong đôi mắt anh ta tựa hồ như nàng đã giáng cho anh ta một đòn chết người vượt khỏi những hành động tàn nhẫn nhất vậy.

"Tôi đã dạy em rất tốt, phải vậy không cô bé?"

Sabrina không thể nói lời nhận xét có chút xúc phạm gượng gạo trong giọng nói của anh ta là dành cho nàng hay cho anh ta nữa. Nàng khẽ nghiêng đầu, hổ thẹn vì anh ta đã đọc được nỗi sợ hãi của nàng quá dễ dàng. Anh ta quay đi, những bước chân nặng nề in dấu mệt mỏi.

Nàng ghì lấy cơn run rẩy chớm quay trở lại. Với sự vắng mặt của Morgan, ngọn lửa trở thành một tấm khiên yếu ớt để có thể che chở nàng trước cảnh khổ sở và cái lạnh tê người nàng đã phải chiến đấu cả ngày.

Như thể lãng quên sự hiện diện của nàng, Morgan tháo chiếc ghim cài khỏi áo choàng của anh ta và bắt đầu cẩn thận gỡ những tấm vải và đường xếp của nó. Sabrina như bị dính chặt vào hành động vô thức của anh ta. Anh ta giũ tấm áo choàng khỏi bờ vai. Ánh lửa liếm vào những phiến mỏng của đường gân và cơ bắp trên ngực anh ta. Tấm vải choàng len dần trải ra quá chiếc bụng chắc nịch và nàng ép bản thân nín thở giống như đứa trẻ vào buổi sáng của Lễ Giáng Sinh, háo hức xem xem vật báu mới mẻ nào sẽ được khám phá vậy.

Nhưng do không hề được báo trước lúc tấm khăn trượt xuống thành một đống dưới chân anh ta, Sabrina đã nhận được nhiều hơn thứ nàng hằng mong ước. Nhiều hơn rất nhiều.

Khi Morgan trần trụi bước về phía chiếc giường, nàng khó nhọc nhìn chằm chằm vào bức tường nơi ánh mắt nàng băng qua với sự nỗ lực cao độ. Chiếc giường kêu cọt kẹt dưới sức nặng của anh ta. Tiếng rên lên mãn nguyện của anh ta khiến chân tóc ở gáy nàng ngứa râm ran.

"Không lên giường sao, cô bé?"

"Không," nàng vội trả lời, chộp lấy bất cứ lý do nào để không phải đặt bản thân nàng lên bệ thờ của con thú hoang lộng lẫy đó. "Tôi sẽ không ngủ ở đấy. Không ở trên cùng những tấm ga trải giường như nhân... cái người đó... cái người đàn bà đó."

Anh ta lẩm bẩm. "Tùy cô."

Nàng chỉ dám hé mắt nhìn qua vai nàng. Dường như chẳng mấy bận tâm đến nơi nàng ngủ, Morgan cuộn tròn quay lưng khỏi nàng, rồi kéo tấm mền tả tơi lên để che phủ cơ thể khỏa thân của anh ta.

Nàng cứ đứng vậy trong một lúc lâu, nửa hy vọng anh ta sẽ bình luận gì đó trước những cái hít thở đến thương tổn của nàng. Hai đầu gối nàng bắt đầu đau nhức, bởi vậy nàng đã cởi chiếc áo

choàng lông thú của nàng ra và tạo thành một chiếc tổ gọn gàng trên nền đá, cuộn chiếc mũ dưới đầu nàng để làm gối. Nàng nằm ngửa, quan sát những chiếc bóng không hề thân thuộc quần quại trên trần nhà và ngạc nhiên cho rằng đó có thể là tiếng con chuột nào đó đang sột soạt bên ngoài cửa, khi giọng nói trầm lặng của Morgan vang lên xuyên qua không gian tĩnh lặng.

"Cô không cần phải ngần ngại trước tôi. Tôi sẽ không đặt tay lên người cô đâu, Sabrina Cameron."

"Sabrina MacDonnell," nàng thì thầm trong bóng tối, nhưng những tiếng ngáy êm đềm của Morgan là lời đáp lại duy nhất của nàng.

Sabrina tỉnh dậy vào sáng hôm sau bởi ánh mặt trời nhàn nhạt và âm thanh từ xa vọng lại của những con ong. Hàng trăm con ong. Hàng nghìn con ong. Tất cả những âm thanh ồn ào náo loạn ấy như muốn nếm thử da thịt mềm mại của nàng. Những ngón tay nàng giật vội lấy góc của tấm mền. Một tiếng rền rĩ như bị nghẹt lại xộc thẳng vào đôi tai của nàng.

Không phải đàn ong. Mà là kèn túi.

Chẳng có gì thay đổi hết, nàng thầm nghĩ. Nàng đang náu mình trên chiếc giường dễ chịu của nàng, đợi mẹ nàng mang đến tách sôcôla buổi sáng cho nàng. Morgan đã mãi chôn vùi dưới chân nàng, cuộc sống của anh ta bị treo lơ lửng bởi sợi chỉ tinh tế từ lòng nhân từ của cha nàng. Nàng mở choàng đôi mắt. Phân nửa chiếc màn treo tao nhã của nàng đã biến mất. Những khe tối lỗ chỗ của những phiến đá trên trần nhà hiện ra lờ mờ phía trên cao đỉnh đầu nàng, nhắc nàng nhớ rằng nàng giờ đây mới chính là kẻ bị chôn bởi lòng nhân từ của Morgan.

Nàng ngồi thẳng dậy. Tấm áo choàng của nàng nằm nhàu nhĩ trên sàn nhà đầy bụi. Morgan hẳn phải bế nàng lên giường trước khi anh ta thức dậy vào sáng nay.

Pugsley phi vào phòng ngủ và nhảy tót lên giường, những chiếc chân như miếng bánh nhúng bùn của nó để lại những dấu chân bé xíu.

"Mày trông có vẻ rất hài lòng," nàng kêu lên khi nó thả món đồ biếu tặng của nó vào lòng nàng. Nàng đưa vật hình trụ đầy bụi bẩn đó lên trước ánh sáng. Đó là một khúc xương. Một khúc xương trông rất đáng ngờ và đáng lo ngại của một con người. "Chắc chắn là thuộc về người vợ cuối cùng của Morgan," nàng lầm bầm.

Bỏ lại Pugsley dính như gôm vào với vật báu của nó, nàng trèo xuống khỏi chiếc giường cao, co rúm lại khi những ngón bị kẹp đến tái xanh của nàng đập phải sàn nhà. Nàng từ trước đến giờ chưa khi nào mang giầy đi ngủ. Cửa sổ gần nhất là một cái lỗ toang hoác trên bức tường đá được che chắn bởi một tấm kính đã biến dạng. Khi nàng kéo những tấm rèm tách ra, tấm lụa mục nát rơi lả tả trên đôi bàn tay nàng.

Xa xa bên dưới, cánh rừng tách ra để lộ một đồi cỏ nơi thị tộc MacDonnell tụ họp nhau lại để nói lời từ biệt cuối cùng với thủ lĩnh của họ. Khi cơ thể của Angus được hạ xuống chiếc hố cạn được kè đá xung quanh, là lúc ánh mắt Sabrina định vị chính xác được vị trí của con trai ông ta giữa cả đám người. Bờ vai Morgan vẫn cứng rắn ngay cả trong đau buồn. Tiếng te te lẫn lộn vui buồn cuối cùng của chiếc kèn run lên trong từng đợt gió. Sabrina rùng mình trước âm thanh sầu muộn ấy. Eve có lẽ là một người thô bạo và hung dữ, nhưng bà ta có thể khiến cho chiếc kèn túi khóc than với kĩ năng mà bất cứ bậc thầy âm nhạc nào từ Luân Đôn cho tới Edinburgh cũng phải đố kị.

Những người trong thị tộc MacDonnell chậm chạp giải tán, để lại Morgan một mình. Anh ta không đi theo con đường của bọn họ để trở lại lâu đài, mà lại cưỡi Pookah rồi tan dần vào khoảng không mờ sẫm của khu rừng.

Một nhát dao đâm thẳng vào trái tim của Sabrina. Nàng giờ là vợ của Morgan. Nàng nên đứng bên cạnh anh ta. Nhưng anh ta lại không cần đến nàng, nàng tự nhắc cho nàng nhớ. Anh ta đã khiến mọi thứ trở nên rõ ràng một cách đau đớn rằng chỉ có duy nhất một lý do để người đàn ông như Morgan cần một người phụ nữ. Nàng đẩy cánh một cánh cửa sổ bật mở ở phía đối diện phòng ngủ. Ngọn gió táp liên hồi vào nàng, làm bỏng rát đôi mắt nàng và giật phăng mái tóc khỏi khuôn mặt nàng để lộ một quang cảnh thô sơ tráng lệ. Những ngọn núi phủ tuyết tô điểm thêm dải mây ở phía chân trời trông như một chiếc vương miện đính đầy hạt trai. Những vách đá lởm chởm ôm lấy bờ dốc của những ngọn núi rơi thẳng xuống bãi thạch nam bên dưới. Một con đường chật hẹp ngoằn nghèo chạy dọc quanh sườn núi. Sabrina run lên dữ dội, nàng thầm cảm tạ rằng nàng đã ngủ để vượt qua cơn ác mộng về dãy núi cao vợi của Morgan nằm sừng sững theo suốt dải đá eo hẹp và đầy bùn đó.

Hai bàn tay nàng siết chặt vào phiến đá trong niềm ước ao không lời, đáp lại nhịp đập hoang vu chưa từng xuất hiện trong trái tim nàng. Morgan hẳn phải thấy những ngọn đồi nhỏ dịu dàng cùng dãy núi núi đá vây quanh những đồng cỏ của thị tộc Cameron vô vị không chịu đựng nổi. Nàng tưởng tượng anh ta dần trưởng thành ở nơi đây, giữa cánh rừng không thể nhìn xuyên thấu cũng như những vách đá không thể vượt qua. Thử hỏi sao mà trái tim anh ta lại không chút dễ dàng để xâm phạm cho được?

Khẽ thở dài, nàng quay trở lại với chiếc giường. Sự ấm cúng mời gọi của nó đã bị phá hỏng bởi hình ảnh khủng khiếp Morgan vướng vào trong vòng tay của Alwyn tóc vàng như ánh mặt trời.

Bị kích động bởi lòng căm phẫn, nàng lột bỏ tấm mền ẩm mốc khỏi chiếc vỏ dầy rồi quẳng nó ra ngoài cửa sổ. Nó cuộn lên rồi chìm xuống hẳn chiếc hào nhớp nháp, ứ đọng đầy dương xỉ mà không để lại vết tích gì. Nàng ném khúc xương theo sau tấm khăn trải giường, túm lấy Pugsley trước khi nó có thể tung người ra khỏi cửa sổ theo sau khúc xương đó.

"Ồ, không, mày không được làm thế. Khuôn mặt của mày là thứ thân thiện nhất mà tao chắc chắn được thấy hôm nay đấy."

Chiếc lưỡi của nó liếm láp mũi nàng. Nàng chợt nhận ra có ai đó đã lấy mất viên ngọc đính trên chiếc vòng cổ của nó. Những chiếc rương của nàng chắc chắn cũng gặp phải kẻ tương tự, được tháo ra một cách tỉ mỉ bởi những người đàn bà trong thị tộc của Morgan. Nàng chợt rùng mình khi tưởng tượng Alwyn ngực nở nín thở ép mình vào một trong những chiếc áo ngực thanh tú của nàng. Theo sát gót cơn rùng mình vừa đến lúc nãy, lần này còn xúi giục thêm cả cảm giác ghê sợ lẫn tội lỗi nữa.

Enid!

Lạy Chúa, làm sao nàng có thể bỏ lại chị họ của nàng vào tay những tên man rợ đầy man muốn ấy! Người chị đáng thương của nàng chắc chắn giờ đây đang ngồi co ro dưới một chiếc giường giăng đầy mạng nhện, khẩn cầu được giải thoát. Hoặc cái chết.

Không cần bận tâm đến việc làm phẳng quần áo nhàu nhò của nàng, Sabrina thả Pugsley xuống giường rồi lao ào ra ngoài phòng ngủ.

Sabrina ngả người vào một góc tối, đá chân vào đống đá vụn. Nàng nhảy lò cò, bóp bàn chân đang nhoi nhói của nàng, rồi tiếp tục chạy, từ chối hoang phí những giây phút quý giá khi đức hạnh của chị họ nàng đang treo lơ lửng. Những cánh cửa sổ có mép lởm chởm nằm không đều nhau khiến nàng bối rối cho đến khi nàng nhận ra tất cả đều không phải cửa sổ, mà chúng là những lỗ thủng được tạo bởi hỏa lực của kẻ thù.

Sau khi vượt qua phòng ngủ của Morgan hơn hai lần, nàng khẽ thở hắt ra khuây khỏa khi tìm thấy một chiếc cầu thang quấn quanh vào phía trung tâm của tòa lâu đài. Nàng chạy xuống

những bậc thang, lướt vèo qua một người đàn bà mập mạp mặc chiếc áo lụa muxơlin nhiều chấm của Thụy Sĩ.

"Chào buổi sáng, em thân yêu. Em tốt nhất nên làm gì đó với tóc của em đi. Cô Elizabeth sẽ ngất xỉu nếu cô ấy biết em ra khỏi giường mà không bện tóc lại đấy."

Sabrina líu ríu bám vào tay vịn, rồi quay ngoắt lại. "Enid?"

Chị họ nàng đang chọn chỗ đứng ngay trên một tấm rui bị rơi từ mái nhà xuống. Một dải đăng ten trắng lấp ló trên bím tóc quăn của chị ấy.

"Enid! Chị nghĩ là chị đã đến đâu hả?" Sabrina hét lên.

Sabrina chợt nhận ra giỏ rơm được che lại trên tay của Enid như chứa thức ăn mà mẹ nàng thường mang theo những cuộc dạo chơi của họ. "Sáng nay Ranald và chị sẽ ăn ở ngoài. Anh ấy hứa sẽ cho chị xem vài cảnh đẹp mà chị chưa từng thấy trước đây bao giờ."

"Em dám nói anh ta sẽ làm thế," Sabrina lầm bầm. "Chị có nghĩ ra ngoài kia một mình với anh ta là điều khôn ngoan không? Chị mới chỉ biết anh ta không tới một ngày."

"Ôi trời ơi! Ranald giống như con gấu sơ sinh bé bỏng ấy. Anh ấy còn không thể làm hại một con bọ chét nữa kìa."

"Nhưng em hy vọng cả hai chúng ta nên —"

Một âm thanh dỗ dành nổi lên trên cầu thang. "Ôi, Enid? Qủa bí ngô bụ bẫm ngọt ngào của tôi đâu rồi? Chú gấu của em đói và đang đợi em này!"

Sabrina vội đặt tay lên cái bụng nhộn nhạo của nàng, thật cảm tạ là nàng vẫn chưa ăn gì.

"Em đến đây, Ranald đáng yêu," Enid gọi. Với đôi mắt lấp lánh cùng hai gò má ửng đỏ như hai quả táo láng mượt, Sabrina nhận ra chị họ nàng trông thật xinh đẹp. "Chị sẽ tìm em ngay khi chị quay lại," chị nàng hứa với nàng. "Chị sẽ kể với em mọi điều về Ranald và em có thể kể với chị về Morgan nữa."

Nghe chừng có vẻ không lâu đâu, Sabrina nghĩ một cách dứt khoát.

Nàng ngồi thụp xuống bậc thang và nhìn theo chị họ nàng nhún nhẩy trên hai gót chân bé nhỏ của chị ấy.

Nỗi cô đơn kẹp chặt lấy nàng. Ngay cả Enid cũng không cần nàng thêm nữa.

Bụng nàng bắt đầu sôi lên với cơn đói thật sự. Biết rằng chẳng hay chút nào khi nàng ngồi trên những bậc thang cáu bẩn để cảm thấy hối tiếc cho bản thân nàng cả ngày, Sabrina đứng dậy để đi tìm nhà bếp, lơ đãng búi tóc nàng sau gáy khi nàng bước chân đi.

Sau khi vượt qua đại sảnh vắng ngắt, nàng đặt lòng bàn tay lên cánh cửa đầu tiên nàng tìm thấy. Lúc nó đu đưa hướng về phía trong, một tràng cười khó chịu của những người đàn ông bủa vây lấy nàng.

"Cậu ta sẽ sớm chán con điếm Cameron đó thôi, tôi cược đấy. Một người đàn ông như Morgan không mất nhiều thời gian để tàn phá con nhỏ đâu."

Cơn rùng mình u ám trườn khắp làn da của Sabrina.

Một giọng nói gắt gỏng cất lên, "Phải, và khi cậu ta phát ốm bởi tiếng khóc nức nở của cô ta, cậu ta sẽ quẳng miếng tóp mỡ của cậu ta cho chúng ta thôi. Về phần tôi sẽ luôn sẵn sàng và chờ đợi."

"Anh được sinh ra để sẵn sàng còn gì, Fergus. Anh nghĩ con nhỏ đó sẽ còn lại gì khi cậu ta đã ngán con bé chứ?"

"Cedric nói sự thật. Chú mày biết những người đàn bà nói gì về cậu ta rồi đấy. Hùng hục và —"

Sabrina nhẹ nhàng kéo cánh cửa đóng lại trước khi nàng có thể khám phá ra những người tình của chồng nàng nghĩ gì về năng lực của anh ta. Nàng lại thấy nao núng khi một tràng cười kinh tởm khác dội thẳng vào óc nàng. Bất chấp sự dũng cảm nhất ở nàng khi cố gắng thử suy xét một cách lạc quan, thì ngày hôm nay của nàng dường như đã được định trước sẽ đi từ tệ hại đến tệ hại hơn mà thôi.

Ưỡn thẳng sống lưng mình, nàng chầm chậm bước xa khỏi cánh cửa, không hề vui lòng có ý định đối mặt với cơn sợ hãi nhỏ nhoi trong nàng rằng Morgan thực sự ghét nàng đến mức sẽ sử dụng nàng, rồi vứt nàng cho cái đám chó sói điên dại đó.

Hành lang cong đen láng mà nàng vượt qua láng dẫn nàng vào trong một cái động mịt mờ ánh sáng hẳn phải được sử dụng làm nhà bếp. Những tia nắng yếu ớt rọi qua những khe nứt hình mũi tên được đặt phía trên cao bức tường. Sabrina lưỡng lự trong bóng tối, đôi bàn tay nàng siết lại chặt hơn cả bụng nàng khi nàng phát hiện ra những người phụ nữ ngồi quanh những chiếc bàn và ghế trong những bộ dạng lôi thôi luộm thuộm khác nhau.

Không hề có những hoạt động hối hả ở đây như vẫn diễn ra trong các phòng bếp của trang viên Cameron, không hề có những mùi thơm nức mũi của thịt lợn rán hoặc cháo yến mạch đang sôi sùng sục. Chỉ có một cặp lò sưởi ngoác rộng miệng như hai chiếc mồm sún răng, đống tro của chúng đen thẫm và lạnh lẽo.

Ở đây không có chút dấu hiệu nào của Eve, nhưng Sabrina không khó để nhận ra người phụ nữ Morgan đã quăng ra khỏi phòng ngủ của anh ta đêm hôm trước. Alwyn ngồi dạng chân trên một chiếc ghế sứt sẹo như thể nó là một con ngựa đực đang chồm lên vậy. Một mớ tóc vàng lộn xộn xõa qua hông cô ta.

"Tôi đã trông thấy cái con đó rồi." Alwyn cắn một miếng vào trái táo xanh đã héo rũ. "Một thứ kiêu căng. Xấu xí nữa. Xanh rớt như sữa với đôi lông mày đen dày trông như hai con ốc sên." Sabrina lơ lãng đưa tay vạch lên chiếc lông mày cong cong của nàng. "Tôi chả thấy gì ngoại trừ thương xót cho Morgan của tôi. Bị bỏ lại đơn côi cả đêm với cái bao tải xương xẩu thống thiết ấy."

Một người phụ nữ già cười khúc khích, để lộ một cái mồm đầy răng sâu. "Có lẽ cậu ta phải úp chiếc gối lên mặt cô ta trước khi làm cái việc ấy. Tôi cho rằng cái con Cameron đấy cũng giống như những người khác khi ngọn nến bị thổi tắt thôi."

Những người đàn bà khác cười sằng sặc, nhưng Alwyn vẫn cắn một cách tàn bạo lên quả táo, đôi mắt xám của cô ta cứng lại như hai viên đá lửa tỏa khói. "Tôi muốn được úp chiếc gối lên mặt cô ta. Bớt đi một đứa nhà Cameron là việc làm khiến cả thế giới tự hào."

Nước quả ép màu vàng nhễu xuống cằm cô ta và bụng Sabrina đã phản bội nàng. Tiếng trống ầm ầm của nó đã kéo theo ánh nhìn của Alwyn như thỏi nam châm. Đôi môi sưng sỉa của người đàn bà mỏng dính lại trong một nụ cười hiểm ác, nhưng thay vì chỉ ra chỗ đứng của Sabrina cho những người bạn của cô ta, cô ta chỉ đơn giản gập một trong hai chiếc chân dài, cân đối của cô ta lại, để lộ một con dao găm trông cực kì nguy hiểm giấu dưới váy cô ta. Sabrina chết đứng bởi chất giọng khàn khàn chứa đầy nọc độc ấy.

"Con điếm Cameron đó có thể là một quý bà, nhưng Morgan của tôi cần một người đàn bà có thể trao những gì tốt nhất mà cô ta có được kìa. Một quý bà thì không thể điều khiển nổi một người đàn ông như anh ấy." Cô ta nhìn thẳng vào cơ thể tê liệt của Sabrina. "Anh ấy rồi sẽ xé cô ta ra từng mảnh nhỏ."

Sabrina lùi dần vào bóng tối trơn láng. Nàng giờ bắt đầu hiểu tại sao mẹ nàng luôn luôn cảnh

báo nàng phải đề phòng việc nghe trộm. Ở lâu đài MacDonnell, kiểu hành động như vậy chỉ ít hơn các tàn tích quanh đây mà thôi.

Chao đảo, nàng mù quáng lao xuống hành lang gần nhất, rồi nhận ra con đường dọc theo những phiến đá gồ ghề khi hiện thực rõ ràng vỡ òa trong đôi mắt nàng làm nàng bỏng rất. Nỗi đau trống rỗng quặn thắt trong lòng nàng còn tệ hơn cả cơn đói. Những bước chân vô hồn của nàng cứ lang thang dọc theo những hầm mộ hoang vắng tưởng chừng như đã trải qua hàng thế kỉ cho đến khi nàng vượt qua một khung cửa tò vò và rẽ xuống hành lang là nơi kết thúc của bức tường đá nặng nề.

Một ngõ cụt. Hành lang này chẳng dẫn nới đâu. Cảm xúc mà nàng dành cho Morgan cũng luôn luôn như vậy.

Nhưng tia sáng le lói ở nơi cuối cùng xa xa kia của hành lang cứ kéo nàng tiến về phía trước. Cơn gió rền rĩ qua hàng cửa sổ tan hoang, khuấy đảo những tấm thảm cũ nát như thể chúng đã bị xé thành từng mảnh nhỏ bởi những đôi tay khổng lồ.

Sabrina thấy nàng đang đối mặt với chính hình ảnh phản chiếu của nàng trong tấm gương dọc theo suốt chiều dài của bức tường với chiếc khung đồng đã mờ xỉn. Một vết vỡ rạn đã cắt đứt đầu khỏi cổ nàng. Như bị thôi miên bởi cái kẻ núp sau lưng nàng, nàng chầm chậm rũ mái tóc của nàng, để chúng rơi xuống thành một đám mây u tối bao quanh gương mặt nàng. Thủy tinh bị biến dạng đã làm què quặt nét mặt nàng cũng như tuần vừa qua đã bóp méo cả của đời của nàng vậy. Nàng như bị đẩy vào một vương quốc ác mộng nào đó nơi mọi thứ nàng được dạy để tin tưởng chỉ còn là những ảo tưởng nghiệt ngã.

Những ngón tay nàng vuốt dọc theo nét cong quen thuộc của đôi lông mày, đường nghiêng của chiếc mũi, và dáng hình đầy đặn run rẩy trên bờ môi dưới của nàng. Nàng chưa bao giờ để bản thân nàng tự phụ. Nàng chưa bao giờ như thế. Vẻ đẹp của nàng, giống như sự giàu sang và tình yêu của gia đình nàng, giản đơn như thực tế của cuộc sống, không cần đắn đo như mái tóc đen mượt như màn đêm của nàng hay hàm răng trắng đều như ngọc trai của nàng vậy. Trọn đời nàng, tất cả mọi người đều nói rằng nàng thật xinh đẹp.

Nhưng nếu tất cả bọn họ đều nói dối? Nếu bọn họ chỉ nói những gì nàng muốn nghe? Rồi họ sẽ cười sau lưng nàng hoặc, còn tệ hơn, thương hại nàng? Chỉ có một người duy nhất vẫn chưa bao giờ từng đề cập đến sắc đẹp của nàng.

Morgan.

Ảo tưởng của nàng thẫm lại. Mái tóc đen cùng đôi mắt xanh nàng được truyền lại từ hình ảnh quen thuộc và thân thương của cha nàng, nhưng giọng nói cũng như nét mặt của ông đã nhạt nhòa vào khoảnh khắc nàng từ chối trao cho ông nụ hôn tạm biệt.

Lời thì thầm khàn khàn bật khỏi môi nàng. "Ôi, papa. Sao cha có thể làm chuyện này với con?"

Nhưng ngay cả khi nàng kết tội ông, nàng vẫn đặt lòng bàn tay mình lên tấm gương, tìm kiếm cảm giác ấm áp đến đau rát từ bộ râu của ông nhưng chỉ tìm thấy duy nhất sự phản bội vô tình của thủy tinh lạnh lẽo.

Đôi khi Morgan có cảm giác Pookah là hương vị duy nhất của sự tự do mà anh từng được nếm. Con ngựa đã chọn con đường mọc đầy dương xỉ, và ngoan ngoãn dưới điều khiển của anh. Chỉ có cưỡi lên Pookah mới có thể cho Morgan chạy trốn khỏi những yêu cầu không ngớt, những tiếng khóc lóc và những âm thanh khó chịu từ thị tộc của anh.

Anh mới chỉ mười sáu tuổi khi anh giật chú ngựa từ tay một thằng con trai nát rượu của một vị thủ lĩnh giàu có khi thằng đó đánh chú ngựa đến bất tỉnh. Sau khi được thưởng thức tài cưỡi ngựa của anh, thằng bé kiêu căng đó chỉ hơi quá háo hức để nhường lại chú ngựa cho Morgan.

Nó đã vớt vát giữ lại lòng kiêu hãnh của nó bằng cách tuyên bố rằng con ngựa đã bị trộm bởi một trong "những thằng ăn cắp MacDonnell." Vị thủ lĩnh bị sỉ nhục đó đã treo cổ gã MacDonnell tiếp theo ăn trộm trong vùng đất của lão — chỉ là một thằng bé mười hai tuổi.

Pookah vẫn còn mang những vết sẹo của người chủ cũ xấu xa, cả vẻ bên ngoài lẫn trong tính khí hung dữ của nó. Morgan đôi khi cảm thấy cả anh lẫn chú ngựa đều là anh em bên dưới những hình hài này.

Bỏ lại con ngựa tiêu diệt đám cỏ thưa thớt, Morgan trèo xuống và bước vào ngôi nhà bằng đá của một chủ trại nhỏ nép mình bên ngoài bìa rừng. Mái nhà lợp tranh khiến anh nhớ lại khoảng thời gian thị tộc MacDonnell vẫn còn sở hữu những đàn cừu và các chủ trại nhỏ nhận trách nhiệm nuôi dưỡng chúng. Morgan vẫn thường đến đây để suy ngẫm khi anh không thể chịu đựng lâu hơn được nữa cả tòa lâu đài nặng nề vẫn đang ngày ngày thêm đổ nát.

Anh dựa lưng vào chiếc ghế rồi vắt chân lên bậu cửa sổ. Thân thể của cha anh giờ đã được yên nghỉ vĩnh viễn dưới lớp chăn phủ bằng đá, từ trong thâm tâm Morgan biết rằng Angus chưa bao giờ yêu anh vì con người mà anh trở thành, mà chỉ yêu anh vì những việc anh có thể làm mà thôi. Người đàn ông già cả đó đã rất lấy làm hân hoan trong những cuộc chiến đầy kích động đến mức Morgan chỉ có thể chứng minh giá trị của con người anh với những nắm đấm của mình. Chính những trò chơi vụ lợi đó của Angus đã khiến hành động của Dougal Cameron trong tất thảy những năm qua khiến anh không thể chịu đựng nổi. Làm sao Morgan có thể chấp nhận lòng yêu thương mà anh không phải trả cho nó bằng chính mồ hôi và máu của mình? Từ giờ kẻ giết Angus sẽ được giải thoát vĩnh viễn, bỏ lại Sabrina Cameron phải giá cho hành động gian ác của hắn.

Anh đấm mạnh xuống chiếc ghế. Dù sao cũng chết tiệt cái thị tộc Cameron đi! Ngay cả khi anh nên để tang cho cha của anh, tất cả những gì anh có thể thấy là khuôn mặt của Sabrina vào khoảnh khắc nàng tin rằng anh sẽ đánh nàng. Cô bé ngốc nghếch đó không hề biết rằng anh có thể giết nàng chỉ với một cú đánh sao?

Morgan chưa bao giờ đánh một người phụ nữ, ngay cả khi bị xúi giục khủng khiếp tới mức nào. Anh đã học được từ rất lâu để không sử dụng sức mạnh của anh mà không suy xét — đó là lúc anh mười bảy tuổi, trong khi đang đứng, ngực căng phồng và máu chảy ròng ròng từ chiếc mũi gãy của anh, trên thi hài nhàu nát của một thành viên trong thị tộc từng là bạn anh. Cha anh đã khiêu khích một cuộc cãi vã không nguy hại bằng cách chế nhạo đối thủ của Morgan khiến cậu ta hùng hổ điên lên. Bị báo động trước cơn khát máu bùng lên trong mắt bạn, Morgan đã cố gắng kết thúc cuộc đấu trước khi một trong hai người bị thương tật. Nhưng cú đòn đơn giản tung ra nhằm mục đích đó thay vì thế đã kết thục cuộc đời của bạn anh.

Angus đã xông lên vỗ vào lưng anh để chúc mừng. Và lần đầu tiên, Morgan đã hất văng tay của cha anh ra và đứng vượt cao hơn ông, hai nắm siết chặt trong cơn thịnh nộ. Sự sợ hãi lóe lên trong đôi mắt Angus đã khiến Morgan lảo đảo vượt qua đám đông để tìm một nơi yên tĩnh, nơi anh có thể làm dịu những cơn sóng đang cuộn lên trong bụng cũng như trong đầu óc anh.

Tiếng bước chân tập tễnh vang lên trên sàn bẩn thỉu bên cạnh anh. Morgan không hề quay lại. Chỉ một người duy nhất dám xâm phạm vào nơi ẩn náu của anh mà thôi.

"Bà có đau buồn khi thấy ông ấy ra đi không, Eve?" anh hỏi dịu dàng.

"Cả hai chúng ta đều biết ông ấy sẽ chết trước khi đợt tuyết đầu tiên rơi xuống. Nhưng, có, thật khó chịu khi biết rằng một lưỡi dao của nhà Cameron đã khiến ông ấy nằm xuống, tôi hy vọng cậu sẽ khiến đứa con gái vô dụng đó trả một cái giá xứng đáng."

"Vì sao? Tay cô ấy không hề chạm đến con dao găm đó."

"Có thể là như vậy. Tôi biết kiểu người của cô ta. Cô ta là thuốc độc, giống như bất kì những người đàn bà quyền quý xinh đẹp khác. Huyễn hoặc tâm trí của đàn ông với lời nói dịu dàng cùng những mùi hương ngọt ngào quyến rũ."

Morgan quay lại để đối mặt với quai hàm cứng như đá của Eve. "Tôi đã giết một người phụ nữ chỉ bằng việc chào đời. Tôi không hề có ý định giết thêm một người phụ nữ khác. Hay để tôi tàn sát bầy cừu Dougal đã giao cho tôi nhé? Và cả đàn gà nữa? Chẳng lẽ tất cả đều chẳng có chút giá trị nào ngoài phục vụ cho công cuộc báo thù sao?"

Thép lạnh va loảng xoảng vào nhau giữa hai cặp mắt trước khi Eve hạ ánh nhìn xuống. Hai người họ luôn luôn chia sẻ sự kính trọng nhau, nếu không nói là yêu mến. Như có một mối ràng buộc ngầm giữa hai người họ, sâu nặng hơn cả tình máu mủ, mạnh mẽ hơn cả những sợi dây siết chặt của tình đoàn kết giữa những người trong cùng thị tộc. Họ đã có một thời gian dài liên kết trong một thỏa thuận không lời để làm bất cứ chuyện gì khiến cho ngọn lửa héo hắt của thị tộc MacDonnell bùng cháy.

Eve hất bím tóc qua vai rồi kéo ghế ngồi. "Được thôi, chàng trai. Nếu cậu không giết con bé đó, vậy thì hãy làm điều gì khác cho sự yên ổn trong tâm trí tôi đi."

Morgan lặp lại lời hứa anh ta trao cho Elizabeth Cameron, nhận thức được đầy đủ sự mỉa mai như nhau. "Bất cứ điều gì vui lòng quý bà,"

"Hãy khiến cô ta mang thai con của cậu."

Morgan bật dậy rồi bước về phía lò sưởi nguội ngắt. Anh chống hai tay lên những phiến đá được đẽo sơ sài. Anh đã phải duy trì sự kiềm chế sắt đá để cưỡng lại làm cái việc đó khi anh phát hiện Sabrina nằm cuộn tròn trên áo choàng của nàng vào sáng hôm nay. Nếu không có dấu vết lờ mờ của tình trạng kiệt sức dưới đôi mắt nàng và cánh tay nàng trượt quanh cổ anh đầy tin tưởng khi anh bế nàng lên giường, họ sẽ cùng đợi để chôn cất cha anh trong khi anh chôn sâu hạt giống của anh trong người vợ anh.

Một giọng lưu ý ngon ngọt lẩn trong tiếng của Eve. "Tôi biết cậu quan tâm đến chuyện gì, chàng trai. Cậu là người đàn ông duy nhất quanh đây mà không có một bầy con hoang mắt màu xanh lẩn quẩn quanh gót chân cậu. Nhưng nếu Dougal đổi ý thì sao? Nếu lão ta buộc tội cậu đã đánh cắp con gái lão và mang theo bọn lính Anh để chặt đầu chúng ta thì sao?"

"Cứ để ông ta đến. Ông ta sẽ không lấy lại được những gì là của tôi đâu."

Eve khập khiễng đứng dậy và vỗ vào lưng anh, thật kì lạ lại nhắc anh nhớ đến cha mình. "Thật là can đảm đó, cậu bé. Ta thề là cậu sẽ đóng dấu lên người con bé ấy trước khi quá muộn."

Eve cao hơn so với một người phụ nữ. Cao hơn so với những người trong thị tộc MacDonnell. Hơi thở nóng rẫy của bà ta châm vào đằng sau gáy anh. Anh quay lại nhìn. "Tôi sẽ tự giải quyết việc của mình. Với không một sự can thiệp nào từ bà hay bất kì người nào trong thị tộc."

Eve bước sang một bên để anh bước qua, cả một đời chiến đấu cùng Angus đã dạy cho bà ta biết khi nào nên rút lui.

"Ồ, và, Eve này?" anh thêm vào. "Tôi có thể sẽ thành công hơn nếu bà tốt bụng giữ Alwyn tránh xa khỏi giường của vợ tôi đấy."

Bà ta nhăn mũi trong chốc lát rồi trả lời. "Tôi chỉ muốn nhắc cậu nhớ những gì cậu sẽ bỏ lỡ nếu cậu ngủ với kẻ thù thôi, chàng trai. Tôi nên bảo với Alwyn là từ giờ cậu sẽ đến với cô ta nhé?"

"Không." Anh bước dài về phía cửa, không định đưa ra thêm bất kì lời giải thích nào nữa.

"Morgan? Cậu sẽ không khiến cha cậu thất vọng chứ?"

Anh ném một nụ cười không-hề-đùa qua vai anh. "Tôi chưa bao giờ như thế, phải vậy không?"

Sabrina chúi mũi nàng sâu hơn vào cuốn "The Pilgrim's Progress" trong nỗ nực vô ích để lờ đi cái bụng sôi của nàng. Tiếng gầm gừ điên cuồng lớn hơn tiếp theo của nó đã khiến Pugsley rên rỉ chạy thẳng vào góc phòng.

(The Pilgrim's Progress: tạm dịch Hành trình vào vĩnh cửu của John Bunyan (1628-1688). Đây là câu chuyện ngụ ngôn về cuộc hành trình gian khổ của linh hồn con người vừa lìa đời để đến Thiên đường. Nhân vật chính, Christian, bỏ lại gia đình mình và du hành qua nhiều vùng đất như Slough of Despond (Vũng nản lòng - nơi mà bạn sẽ cảm thấy cực kì bất hạnh và dường như không còn hy vọng vào bất cứ điều gì) và Vanity Fair (Cõi phù hoa hư ảo - nơi mà con người không cần suy nghĩ, sống vô lo, và chỉ còn tiền tài, thời trang và những trò giải trí được xem là hệ trọng) và đối mặt với rất nhiều nguy hiểm trên đường đi của mình.)

Nàng ném quyển sách xuống, mệt mỏi bởi Hy vọng và Trung thành cứ kéo dài một cách đau đớn khi những gánh nặng của chính nàng dường như lại qúa bất công. Nàng cảm thấy nàng giống Christian hơn cả trong Valley of Humiliation (Thung lũng bẽ bàng), ép mình chiến đấu với gã khổng lồ quỷ quyệt Apollyon, cả thân thể được bọc bởi những chiếc vảy lấp lánh của niềm kiêu hãnh. Nàng nhổm dậy bước đi, chiến đấu lại từng đợt sóng của dòng suy nghĩ nông nổi.

Nàng bị cô lập kể từ cuộc xâm nhập khủng khiếp đầu tiên vào lãnh địa của kẻ thù. Nàng đã tìm tìm đường quay trở lại phòng ngủ để khám phá ra những chiếc rương được chồng một cách ngăn nắp trên sàn nhà với không một dấu hiệu bị cướp phá nào.

Nàng đã trải qua được phần thời gian còn lại của ngày bằng cách ngoan cố dâng mình cho những việc luôn luôn mang lại niềm vui cho nàng: đọc sách, may vá, viết một lá thư cho mẹ nàng với đầy những hân hoan giả dối và những chuyện lặt vặt khôi hài về gia đình mới của nàng. Nàng đã phủ cát và niêm phong nó trước khi nhận ra nó chẳng hề đề cập đến hai người đàn ông vẫn thường lui tới trong tâm trí nàng.

Miếng bọt biển thơm hương hoa hồng cùng một chiếc váy tươi tắn đã ngăn chặn được nỗi sầu muộn, ngoại trừ lúc này khi bóng hoàng hôn đang tràn dần qua bậu cửa sổ. Tinh thần nàng liền rơi xuống cùng với màn đêm.

Nàng đã thắp sáu cây nến sáp đắt tiền mà mẹ nàng đã gói cho nàng, rải rác ánh sáng của nó ngang qua căn phòng u tối. Nàng cảm thấy xấu hổ vì sự hoang phí, nhưng dường như việc tiết kiệm không cần kíp bằng việc giữ cho bóng đêm không xâm phạm tại gian nhà này. Mùi hương của rừng cây thoảng qua không khí, mùi hương tươi mới, với vị hăng nồng nhắc nàng nhớ tới Morgan.

Cơn giận xộc lên đáp trả hương thơm sảng khoái đó thấm đượm cay đắng hơn là ngọt ngào. Với tất cả những sự quan tâm của Morgan, nàng có thể lâm vào tình trạng chết đói kể từ bây giờ. Nàng lướt qua căn phòng, giật mình bởi sự nóng nảy của cơn giận đã khiến nàng cảm thấy thế nào. Nó tràn ngập trong các mạch máu của nàng, lôi mạnh cơ thể run rẩy của nàng sang một bên với lời chế nhạo xem thường.

Tiếng dép lê lẹt quẹt của nàng giậm liên hồi dưới những bài học của mẹ nàng. Một quý bà đích thực không bao giờ được phép để lộ cơn giận dữ của mình. Một quý bà đích thực phải vị tha. Một quý bà đích thực nên lịch sự chết đói trong phòng ngủ của cô ta mà không được làm phiền đến bất kì một người nào khác trong nhà, tối thiểu là với chồng của cô ta.

Morgan có thể tạc nó lên bia mộ của nàng sau khi anh ta quẳng cơ thể xương xẩu của nàng vào trong cái ụ đá - nơi dành cho nó. Sabrina Cameron MacDonnell - Một quý bà đích thực. Nhưng bởi Morgan không thể viết, nàng cho rằng nàng cũng sẽ bị tước đi ngay cả việc thể hiện lòng

kính trọng giản dị nhất đó mất thôi.

Pugsley nghiêng cái đầu khi nàng bước qua nó. Nàng sẽ nguyền rủa nếu nàng trông thấy một tia sáng đói khát nào nhòe nhoẹt trong đôi mắt nhỏ xíu tròn trịa của nó.

"Đừng cáu nha, Pugsley. Mày sẽ có những khúc xương của tao để gặm sớm thôi."

Nàng với tay lấy chiếc gương cầm tay từ chiếc rương nàng đã tháo ra lấy đồ cho chiếc bàn trang điểm của nàng, nửa mong chờ sẽ thấy một chiếc đầu với hai cá má trũng nhú ra khỏi nàng. Song hình ảnh phản chiếu của nàng trông rất khác so với cái đã bày ra trước mắt nàng sáng nay. Một dải lụa dát đá quý khiến trán nàng thêm duyên dáng. Dấu vết tươi màu của cơn giận làm biến đối đôi má nàng. Đôi mày ngài của nàng nhíu lại thành một đường ghê rợn.

Nàng ném phịch chiếc gương xuống. Nàng là một người nhà Cameron, vì Chúa! Nàng sẽ bị nguyền rủa đến chết nếu nàng để cho những cái tên man rợ đi chân đất đó giữ nàng làm tù binh trong chính giường ngủ của nàng! Đã cách đây rất lâu để họ được học rằng lâu đài MacDonnell này có một bà chủ.

Lao ầm ầm về phía cánh cửa, nàng giật nó bật mở... rồi thò một chút đầu ra và ngó nghiêng cả hai phía trước khi nhón chân bước vào hành lang.

Khi Sabrina đang len lén đi về phía cầu thang thì một tiếng khóc thét lên, nửa bị nghẹt lại, làm đông cứng hai chân của nàng. Nhíu mày trước âm điệu quen thuộc, nàng rón rén bước về phía cánh cửa bị đóng gần nhất. Một tiếng rên rỉ yếu ớt xé tan không gian tĩnh mịch. Mồ hôi lạnh túa ra trên khắp làn da của Sabrina khi nàng nhận ra đó giống hệt tiếng khóc đầy sợ hãi của Enid khi chị ấy bị dồn vào góc bởi con nhện ở trang viên Cameron.

Ai đó đang làm đau chị họ nàng.

Sabrina xô cánh cửa. Nhưng nó đã được cài then từ bên trong.

Những nắm tay của nàng điên cuồng đập lên tấm gỗ, nhưng vào lúc đó có điều gì đó phía trong căn phòng bắt đầu nổ ra thành nhịp điệu, nuốt chửng lấy tiếng đập cửa của nàng. Tiếng rên đau đớn theo sau âm thanh gừ gừ như mèo khủng khiếp đến nỗi khiến tóc gáy nàng xoắn lại trong ghê sợ. Lạy Chúa, họ không chỉ làm đau chị họ nàng! Họ đang giết chết chị ấy! Tất cả là lỗi của nàng khi buông lỏng Enid trong cái tổ của những con rắn độc. Bọn họ chẳng quan tâm chị ấy chỉ là một người nhà Belmont vô tội. Bọn họ duy nhất chỉ thấy chị ấy như một kẻ nhà Cameron khác, xứng đáng cho sự tra tấn của bọn họ.

Nàng càng liều lĩnh đập vào cánh cửa. Nước mắt hoảng loạn chảy xuống khỏi đôi mắt nàng, làm mờ đi tất thảy. Khi những tiếng la hét làm nàng khản cổ, nàng đưa những khớp ngón lên giữa môi nàng, nàng nếm thấy vị máu, và nhìn trừng trừng vào tấm gỗ sồi không chịu lay chuyển.

Morgan. Morgan là người duy nhất có thể giúp nàng.

Nâng tà váy lên, nàng chạy như bay xuống cầu thang, la hét gọi tên chồng nàng. Hai lá phổi của nàng đau nhức như thể chúng sẽ bùng cháy nếu nàng lao qua cánh cổng tò vò dẫn đến đại sảnh vào trong đám khói than bùn nhớp nháp và những người đàn ông bẩn bỉu.

Bọn họ bốc mùi mồ hôi cáu ghét và whisky làm từ mạch nha. Cái bụng trống rỗng của nàng xoắn mạnh. Nàng lách ra khỏi bọn họ, tiếp tục gọi tên Morgan.

Rồi nàng sẩy chân. Một trong những người đàn ông tóm lấy một tay nàng để giúp nàng đứng vững rồi ghé sát gương mặt của ông ta về phía nàng, trao cho nàng một cái nhếch mép sún răng. "Ôi chao cô bé, nếu Morgan không có ở đây, thì tôi có được không?"

Cơn giận nàng ôm trong lòng từ lúc sớm đã trào ra khỏi nàng. Nàng hất tung tay nàng ra khỏi tay ông ta với một sức mạnh đáng ngạc nhiên. Lờ đi những nụ cười ỡm ờ và những tiếng huýt

sáo, nàng tìm đường vượt qua cả đám bọn họ. Bọn họ trên thực tế đều nhỏ dãi trước cảnh tượng tặng thưởng không ngờ nhà Cameron để lộ cơn cuồng loạn giữa cả đám bọn họ. Một làn sóng trấn an dấy lên trong nàng khi cuối cùng nàng cũng thoát khỏi đám đông xúm xít, nhưng nó phai đi nhanh chóng khi nàng nhận ra không hề có bóng dáng của Morgan.

Những lời giễu cợt và la hét khó chịu ngớt dần vào trong im lặng khinh thường.

Sabrina có thể cảm nhận hàng tá những đôi mắt xanh lá và xám soi mói sau lưng nàng, tất cả đều nhọn hoắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Alwyn đã chọn giây phút ấy để tách cô ta khỏi vòng tròn những người phụ nữ đang cười rả rích. Cô ta ưỡn ẹo chặn trước lối đi của Sabrina.

Cô ta nhìn xuống Sabrina qua cái mũi khoằm của cô ta. Một nụ cười chiến thắng nở trên môi cô ta. "Cô đang buồn phiền chăng, cô gái? Tôi chưa bao giờ gặp rắc rối trong việc giữ Morgan trên giường của tôi."

Sabrina không hề nhìn thấy cánh cửa có đôi bản lề bằng sắt nặng nề ở phía cuối đại sảnh bật mở. Tất cả những gì nàng gì thấy là sắc đỏ của máu.

Nụ cười của Alwyn tiêu tan khi Sabrina siết chặt hai nắm tay của nàng trên vạt áo trên của Alwyn rồi đẩy cô ta về phía sau cho tới khi cô ta va mạnh vào bức tường.

Những người phụ nữ MacDonnell há hốc mồm trước cảnh Sabrina Cameron, một người phụ nữ bẩm sinh và được giáo dục như một quý bà đích thực, lôi đầu Alwyn xuống và gầm gừ, "Tôi đã nghe quá đủ những lời láo xược của cô rồi, đồ điếm thô lỗ! Ông chồng chết tiệt của tôi đâu rồi?"

Một giọng nói đàn ông, hào sảng lẫn trong tiếng cười cố nén lại, cắt ngang sự tĩnh lặng choáng váng. "Quay lại đi, cô bé. Anh ta đang ở ngay bên cạnh em đấy."

CHƯƠNG 11

Morgan đứng choán ngay trước cánh cửa, sự hiện hữu của anh là thứ hữu hình tồn tại trong khung cảnh yên tĩnh không bình thường của căn phòng to lớn này. Sương ướt đẫm chiếc áo khoác của anh và đọng thành từng hạt nhỏ trên mái tóc. Một nét cười khinh khỉnh bí hiểm đang cong lên trên miệng anh. Sabrina chưa bao giờ thấy anh có thái độ chào đón đến như vậy.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi anh bỗng trở nên gần gũi và quý giá đối với nàng như cậu bé đẹp trai bướng bỉnh ngày nào. Cảm xúc dâng đầy trong nàng.

Thả rơi Alwyn thành một đống run rẩy trên sàn, Sabrina chạy tới và nắm chặt lấy bàn tay to lớn ấm áp của anh. Nàng siết chặt lấy những ngón tay anh như thể nàng sẽ không bao giờ chịu buông chúng ra.

Những lời nói đầy vẻ hoang mang sợ hãi của nàng bắt đầu tràn ra. "Morgan, anh phải đến đó ngay! Có ai đó đang muốn giết Enid. Làm ơn nhanh lên không thì muộn mất!" Trước ánh mắt còn ngại ngần của anh, nàng đành vứt bỏ lòng tự trọng và áp tay anh lên đôi môi, nàng biết rằng mình dang trở nên yếu ớt trước một đám sói, lũ đói khát đó không muốn gì hơn là đánh hơi thấy mùi máu của nàng. "Làm ơn, Morgan. Tôi cầu xin anh! Hãy nói rằng anh sẽ giúp chị ấy. Tôi sẽ làm bất cứ việc gì. Bất cứ việc gì anh yêu cầu."

Có những tia sáng lấp lánh kì quặc đang nhảy múa trong mắt anh bị che phủ bởi hàng mi dày. Anh khẽ chạm khớp ngón tay lên đôi môi nàng, dịu dàng tách chúng hé mở, rồi nói nhẹ nhàng, "Tôi phải nói đó là lời mời mà chỉ có thằng ngu mới có thể từ chối."

Nắm chặt lấy tay anh, Sabrina lôi anh chạy qua căn phòng lớn và đi lên tầng trên. Một đám người lốc nhốc chạy theo, háo hức chờ đón dấu hiệu đặc trưng của một đêm rượu chè và gái gú.

Sabrina đẩy anh tới trước một cánh cửa. "Đây. Ai đó đã đem chị ấy vào đây. Và họ sẽ không mở cửa."

Morgan không cần phải áp tai vào cửa để nghe ngóng. Mọi người trong hành lang và ở trên cầu thang đều có thể nghe rõ những tiếng huỳnh huỵch và tiếng rên từ trong căn phòng. Một tiếng rên nghẹn lại, âm thanh đó giống như ai đó hứng chịu cơn đau cuối cùng trước khi chết. Đám người đi theo Morgan trao đổi với nhau những cái nhìn đầy ẩn ý.

Sabrina siết chặt tay. "Nhanh lên, làm ơn nhanh lên! Trước khi quá muộn!"

Một vẻ kì cục lướt qua mặt Morgan. "Cô hoàn toàn chắc chắn...?"

"Vâng, có chứ! Tôi chắc mà! Làm ơn đi!" Nàng lại liều mình đẩy anh một lần nữa. "Mở ngay cánh cửa đó ra đi!"

Anh lắc đầu ngán ngẩm. "Được thôi. Vậy thì... Lùi lại!"

Sabrina ngã vào bức tường đối diện khi Morgan làm vỡ vụn chiếc then cài chỉ bằng một cú đá mạnh mẽ từ bàn chân trần của anh. Tiếng cười khẩy đầu tiên cảnh báo cho nàng có gì đó không ổn. Nàng liền lao mình về phía trước, lườn dưới cánh tay của Morgan đang dang ra để ngăn cản nàng.

Tiếng kẽo kẹt của chiếc giường ngừng bặt. Nhưng không phải là Enid đang nằm co rúm ở dưới. Đó là Ranald, mắt anh ta đờ đẫn như người đang trong trạng thái mụ mẫm. Enid đang cưỡi trên bụng anh ta, phô bày những phần cơ thể mịn màng đang chuyển sang màu hồng dưới ánh mắt hau háu của những kẻ đang chứng kiến.

Những người MacDonnell tất nhiên không lãng phí thời gian cho lòng khoan dung.

"Ai đang giết ai, thưa cô? Có vẻ như người họ hàng của cô cao tay hơn anh ta rồi đấy, nếu diễn tả theo kiểu của cô." Một con dao găm trượt trên sàn căn phòng đến chiếc giường. "Dao của tôi đấy, Ranald. Cầm lấy và tự vệ trước khi quá muộn."

"Phải, nhưng cậu ta trông không thiên nhiên sao! Ít nhất cậu ta cũng được chết với nụ cười mãn nguyện trên môi."

Tiếng cười hô hố đầy khiếm nhã vang vọng khắp căn phòng.

Enid tránh ra khỏi Ranald và túm lấy cái chăn phủ qua người. Ánh mắt xấu hổ của cô bắt gặp cái nhìn của Sabrina.

Ngay khi trông thấy gương mặt không còn chút máu nào của vợ mình, lỗ mũi của anh loe ra giận dữ. Anh vượt qua chiều dài căn phòng chỉ với hai bước chân. Enid khóc thút thít khi nhìn thấy bóng Morgan sừng sững đổ tràn trên chiếc giường. Tiếng cười ồn ào chỉ còn là những tiếng khúc khích căng thẳng.

Anh túm lấy cổ của Ranald. "Tôi bảo anh trông chừng cô ta kia mà, đồ chết dẫm. Anh không thể giữ chặt lấy bàn tay dâm dục của anh chỉ một ngày sao?"

Ranald giơ tay lên trong nỗ lực phòng thủ yếu ớt."Một người đàn ông không thể chống chọi mãi với cám dỗ được, Morgan. Tôi đã cố gắng hết sức rồi."

Một giọng nói ranh mãnh bắn ra từ đám đông. "Phải, và là một anh chàng tốt bụng nếu tất cả những lời phàn nàn đó là thật."

Thấy ghê tởm, Morgan bực bội ném anh ta trở lại chiếc giường.

"Tha lỗi cho tôi." Những lời của Sabrina chỉ là một lời thì thầm, nhưng chúng cắt thẳng qua những tiếng cười khó chịu đâm vào trái tim anh. Ánh mắt hoang mang của nàng đi từ Enid chuyển sang anh. "Tha lỗi cho tôi," nàng nhắc lại lần nữa trước khi túm nhấc váy và quay người bỏ chạy.

Lòng tự trọng bị xúc phạm của nàng khiến cho đám đông cảm thấy ngượng ngùng và chìm vào im lặng. Khi những người trong thị tộc của anh rẽ lối cho nàng đi qua, hai bàn tay Morgan siết lại đầy bất lực.

Sabrina dừng bước ở cửa sổ, để cho làn gió ban đêm mơn man làm dịu đi cái đầu đang bừng bừng, xua đi nỗi xấu hổ trong nàng.

Không phải nàng phiền muộn vì mình đã xử sự như một con ngốc. Chúa biết rằng nàng đã trở thành một con ngốc trong mắt Morgan kể từ cái ngày cô bé Sabrina nằm dưới chân anh với cái váy tốc qua đầu rồi. Thứ đang gặm nhấm nàng lúc này là biểu hiện thoáng qua trên gương mặt của Enid vào khoảnh khắc ánh mắt của hai người gặp nhau. Đó là sự thương hại.

Ngay cả người giản dị và bẽn lẽn như Enid cũng nhiều nữ tính hơn nàng. Nàng chẳng là gì ngoại trừ một chiến lợi phẩm. Sabrina cọ xát cánh tay của mình để chống lại cơn rùng mình chợt đến.

Morgan chăm chú nhìn vợ mình từ lối vào căn phòng. Những bức tường đá xám xịt trái ngược với nàng, làm cho hình dáng người con gái ấy trở nên bé nhỏ trong màn đêm nặng nề. Ngọn gió đùa nghịch với dải tóc tuột ra khỏi bím tóc gọn gàng của nàng. Sau khi phải chịu sự bẽ mặt như nàng vừa rồi, đa số những người phụ nữ khác sẽ quăng mình lên giường mà thổn thức. Nếu như nàng cũng như vậy thì có lẽ anh đã biết cách để an ủi nàng. Nhưng bởi nàng không hề làm thế, lúc này bàn tay anh trở thành thừa thãi.

Nàng cất tiếng nói trước làm anh ngạc nhiên. Khả năng giấu mình của anh gần như trở thành truyền thuyết như thân hình to lớn của anh vậy. Người ta đồn rằng anh có thể cắt cổ kẻ thù và qua trở lại nơi ẩn nấp trước khi hắn đổ gục xuống.

Giọng nói của nàng lướt qua tai anh nhẹ như đôi cánh lụa. "Tôi xin lỗi vì đã làm anh khó xử trước mặt những người trong thị tộc. Hôm nay không phải là một ngày may mắn với tôi. Tôi không quen với việc bị khinh ghét như thế này. Những người tôi từng gặp đều tôn trọng và quý mến tôi." Nàng liếc nhìn anh. "Tất cả mọi người, trừ anh."

Trước nụ cười héo hắt của nàng, nỗi đau khổ quặn lên trong tim Morgan, nhưng anh vẫn gắng giữ khuôn mặt điềm tĩnh của mình.

Nàng quay lại với bóng tối bên ngoài cửa sổ, giọng nói dần trở lại mơ màng. "Tôi chưa bao giờ phải thực sự phải làm điều gì đó để chiếm lấy cảm tình của mọi người. Tôi chỉ biết cười và đùa nghịch, và nếu như điều đó không có ích đối với những người họ hàng khó tính của cha tôi thì tôi có nhiều cách khác, có thể là hát một bài hát ngắn mà anh Brian đã dạy tôi, hoặc là trườn vào lòng và vặt râu họ."

Morgan khoanh tay trước ngực và cất tiếng. "Tôi không khuyến khích việc trườn vào lòng của bất kì người đàn ông nào trong thị tộc này đâu."

"Ồ, tôi không biết nữa." Nàng quét ngón tay lên bậu cửa sổ. "Dường như nó chỉ hiệu quả với Enid." Sabrina phủi tay rồi quay lại đối diện với Morgan. "Nếu cách cư xử của tôi có trái ngược với các anh thì đó là do tôi không quen bị coi thường chỉ đơn giản vì tôi là ai."

"Sẽ không kéo dài lâu đâu."

Nàng thừa biết anh sẽ không yêu cầu mọi người vì thương hại nàng. Ánh mắt họ gặp nhau trong ánh sáng bập bùng của cây nến.

Ánh nến. Morgan bỗng cảm thấy không khí không còn tiếng xèo xèo của nến cháy, mùi hôi của mỡ thú đang tan ra. Cây nến xấu xí ngày nào đã được thay thế bằng những cây nến nhỏ nhắn, đẹp đẽ và cũng duyên dáng như nữ chủ nhân của chúng. Đốm lửa của chúng sáng rõ và cháy ổn định đủ để chống lại cái lạnh của những cơn mưa trong mùa đông.

Ánh sáng của chúng chiếu vào những dải đăng ten phủ lên chiếc rương chưa mở. Nó phản chiếu ánh lấp lánh qua những chiếc chai dầu thơm và hương liệu đặt ngổn ngang trên nó. Nó trở nên trong mờ trên khung gỗ của chiếc đàn hạc tựa vào bức tường. Nó vuốt ve những tấm khăn trải giường bằng vải lanh màu ngà bị lật một góc ở mép giường như một lời mời gọi khiến cổ họng Morgan thít lại với cơn đói mãnh liệt. Anh nhức nhối muốn cởi bỏ làn vải len ngứa ngáy và kéo Sabrina nằm xuống khỏa thân giữa chúng.

Những cuộn giấy da bê mịn màng nằm rải rác trên chiếc ghế đẩu ba chân. Một cây bút lông ngỗng đáng yêu nhô ra khỏi lọ mực. Một bộ cờ vua được chạm trổ từ ngọc thạch anh đặt giữa chiếc bàn sứt sẹo. Thanh gươm Cameron treo phía trên lò sưởi. Giờ Morgan đã biết thứ gì chứa trong những chiếc rương nặng nề mà anh đã mang lên trên tầng sáng nay — văn minh.

Sabrina dõi theo ánh mắt của Morgan, cảm thấy mặt mình nóng bừng lên từng giây một. Lúc này những đồ trang trí của nàng đã trở thành thật trẻ con, giống như một trò nghịch ngốc của một đứa trẻ mơ mộng viển vông nào đó, muốn giả một bụi táo gai là một lâu đài. "Đáng lẽ tôi nên hỏi trước khi làm xáo trộn mọi thứ. Nếu anh không muốn thì tôi sẽ..."

Morgan giơ tay lên ra hiệu cho nàng im lặng, và nàng sững người, trong mắt anh, một tia sáng thích thú nhạc nhiên hiếm thấy đang bùng lên.

Morgan cần một khoảng thời gian để cảm nhận những điều mới mẻ nàng đem đến cho căn phòng này. Chỉ trong một vài giờ đồng hồ ngắn ngủi, nàng đã biến một cái hang cô độc, u ám trở thành cung điện xứng với một hoàng tử, hoặc một công chúa. Một nụ cười nhẹ phảng phất qua gương mặt anh. Có vẻ như cô bé này đã thừa hưởng được bàn tay khéo léo của mẹ mình.

Nụ cười của Morgan làm cho Sabrina thấy sợ hãi. Đôi chân nàng tự động lùi về đằng sau, tránh xa tầm tay của anh.

Mùi hương trong lành ngập tràn giác quan của Morgan, xua đi những kí ức về mùi phụ nữ lẫn với mồ hôi cùng khói than bùn nồng sực để thay bằng hương thơm của những bông hồng. Sự vui sướng chỉ chực tràn ra khắp thân thể anh. Anh muốn lôi thanh gươm Cameron xuống và vung nó lên để nhảy theo một vũ điệu hoang dã. Anh muốn ôm lấy Sabrina và xoay tròn cùng với nàng. Anh muốn bế xốc nàng lên giường ngay bây giờ, muốn chiếc giường cổ xưa đấy sẽ phải oằn mình chịu sức nặng của hai người. Nhưng không được, anh lại che giấu đi cảm xúc của mình bằng cách duy nhất mà anh biết - hành động.

Hắng giọng một cách cục cằn, anh sầm mắt lại, hy vọng rằng nó có đủ độ uy nghiêm cần thiết để đe dọa nàng. "Như tôi nhớ, cô bé, cô đã hứa với tôi một điều khi tôi đồng ý cứu cô chị họ của cô."

Cuối cùng thì cũng động đến, Sabrina nghĩ thầm, tự trách mình vì lời hứa ngu ngốc. Nó cũng giống như một đòn đạp vào chân nàng, hoặc như một con rắn đang trườn lên lưng nàng vậy. Liệu nàng có thể đặt niềm tin vào lòng nhân từ của người đàn ông này được không? Giọng nói của nàng vang lên trong đầu như ám ảnh nàng. Tôi sẽ làm bất cứ việc gì. Bất cứ việc gì anh yêu cầu.

Nàng lùi thêm một bước tránh xa anh. "Này Morgan, đâu cần phải vội vã như vậy..."

Anh bước những bước dài quanh căn phòng. "Ngày đang trở nên ngắn lại và đêm tối đang kéo dài hơn. Tôi đang phải làm rất nhiều việc chuẩn bị cho những con vật nuôi khi mùa đông đến. Vào cuối ngày, tôi nghĩ mình sẽ rất mệt mỏi, lạnh, và rất cáu kỉnh."

"Cứ tưởng tượng đi," nàng lẩm bẩm.

Anh đứng sững người và soi nàng bằng ánh mắt lạnh thấu xương; Sabrina vội vàng nở nụ cười ngoan ngoãn.

"Suốt cả một ngày dài tôi phải căng mình ra chịu đựng những ông bạn lười biếng, thô thiển và ốm yếu. Vì vậy nên buổi tối khi tôi đến phòng cô, tôi muốn được chào đón bằng một nụ cười, vài câu chào hỏi vui vẻ và một ngọn lửa để sưởi ấm chân tôi. Cô có thể hát cho tôi nghe nếu thích hoặc khoe những thứ may vá mà cô đã làm được trong cả ngày." Anh chỉ vào những chiếc rương đóng kín. "Tôi chắc rằng trong này có sách cho cô đọc đây."

Nàng gật đầu, cảm thấy mắt mình đã mở to hết cỡ đến mức trùm lên cả khuôn mặt.

"Tốt," anh ngắt lời nàng. "Tôi sẽ được nghe đọc sách vào mỗi tối. Khi nào tuyết bắt đầu rơi thì đó sẽ là lúc cô dạy tôi đọc và tính toán. À," anh thêm vào, "cô cũng có thể dạy tôi chơi cờ. Có thể tôi sẽ đánh giá cao món đó nếu như cô chịu thua tôi. Dù sao thì tôi cũng không có hứng thú với nó cho lắm."

Sabrina há miệng ra rồi lại im lặng, bàng hoàng vì kinh ngạc. Nàng không thể tưởng tượng được bộ não của Morgan có thể nghĩ ra nhiều từ như thế. Sự ngạo mạn rất đàn ông của anh đã làm nàng kinh ngạc và cảm thấy bị quyến rũ. Nàng cố gắng chống lại ham muốn được gục xuống và quỳ phục dưới đôi chân của anh.

Nhân lúc nàng đang lâm vào tình trạng mê muội, anh quay người định bước ra cửa.

"Anh định đi đâu?"

Anh hất hàm một cách oai vệ như thể đang giải thích điều gì đó với một đứa nhóc ngu ngốc. "Về phòng tôi. Chẳng lẽ cha mẹ cô không có phòng riêng hay sao? Những kẻ cao quý thường như vậy còn gì."

Sabrina day day hai bên thái dương, sợ rằng cơn đói sẽ làm cho nàng phát điên lên mất. Morgan không phải là hạng đàn ông dễ dàng nhượng bộ, sẵn sàng ở bên cạnh nàng vào lúc này và lấy cho nàng chính xác thứ nàng cần. Một cuộc hôn nhân đầy tiện dụng. Vì sao mà nàng lại cảm thấy không thoải mái như vậy? Và làm thế nào mà người đàn ông này lại có thể mong đợi nhận được một đứa con trai từ cô nếu hai người cứ ngủ riêng? Chắc chắn anh ta không hề dốt trong chuyện đó. Ánh nhìn bất bình chiếu thẳng vào anh làm mờ đi câu hỏi. Đó là việc mà một người đàn ông tự nhiên phải biết làm gì, nhất là cái kẻ đểu giả mắt xanh này đã trở thành giấc mơ cấm kị của mọi cô gái và cơn ác mộng của tất cả những người cha.

"Tôi thì nghĩ rằng đa phần họ sẽ có phòng riêng," nàng lẩm bẩm. "Mặc dù thường là về mùa đông. Cha và mẹ sẽ..."

"Rất tốt. Chúc ngủ ngon." Bàn tay anh đặt lên nắm đấm cửa.

Sabrina cảm thấy sốc khi đột nhiên nhận ra rằng nàng rất không muốn anh bỏ mặc nàng trong cái nơi hiu quạnh mà cả ngày hôm nay nàng đã phải chịu đựng. Giọng nàng cất lên liều lĩnh và tuyệt vọng. "Morgan!"

Anh đứng im.

Nàng chỉ có thể nghĩ ra được một cách để ngăn sự chia cách giữa hai người lúc này. Nếu anh quá rộng lượng để chấp nhận những điều khoản mà nàng đưa ra thì liệu có hại gì đâu nếu nàng chịu nhượng bộ chút xíu vì cái tôi của anh?

Nàng liếm môi và bước tới gần anh một cách dè dặt. "Hôn nhân có

nhiều thứ hơn là cờ và ca hát, anh biết rõ điều đó. Một người đàn ông đích thực sẽ không bao giờ chúc vợ mình ngủ ngon mà không hôn tạm biệt cô ấy."

Đôi lông mày của anh nhướng lên một cách cảnh giác. "Cha cô đã hôn mẹ cô sao?"

Nàng gật đầu nghiêm túc. "Mỗi tối đều như thế. Không lần nào quên cả."

"Vợ của ông ta à?"

Sabrina cố gắng chống lại khát khao muốn đạp vào chân anh ta một cái thật mạnh, mặc dù biết rằng cú đạp đó sẽ làm cho nàng gãy ngón chân. "Người vợ đích thực của ông ấy."

Morgan rên rỉ như kiểu anh đang phải cố gắng chống cự một cách khó nhọc trước những lễ nghi văn hóa. "Nếu như việc này đích thực là phải làm thì..."

Sabrina không có đủ thời gian để chuẩn bị. Cánh tay anh luồn qua eo lưng nàng và nhấc bổng nàng khỏi mặt đất. Miệng anh giữ chặt lấy miệng nàng. Cái gọi là nụ hôn đó kết thúc cũng nhanh như khi nó ào đến, để lại nàng đứng loạng choạng trên sàn.

Nàng nhìn anh gườm gườm và cất tiếng oán trách. "Anh cắn tôi!"

Anh cúi đầu xuống. Điệu cười nhăn nhở hiện ra qua mớ tóc lòa xòa trước trán. "Giờ thì cô không thể trông mong một gã MacDonnell biết hôn được rồi. Chúng tôi là như thế đấy, hoang dã và thô tục."

Sabrina vẫn nhớ những câu nói xúc phạm anh đã từng ném vào mặt nàng rồi sau đó là một nụ hôn ngọt ngào khi anh và nàng cùng ở trong thư phòng của mẹ nàng.

"Có lẽ tôi nên nhường cho cô vinh dự ấy," anh nói, khoanh tay trước ngực và ánh mắt nhìn thẳng.

Sabrina tiến lại gần tảng đá làm từ máu và thịt ấy một cách dè dặt, không tài nào quên được nhịp đập trái tim anh mạnh mẽ và ấm áp ẩn dưới làn da rám nắng của anh. Nàng cắn nhè nhẹ lên môi. Cố gắng thở sâu để lấy dũng khí, nàng nhắm mắt, mím môi và hôn... áo khoác của anh.

Phát bực, nàng lôi mấy sợi len dính lên môi ra và quyết định thử một lần nữa. Nhưng ngay cả khi đã vươn cổ hết cỡ và kiễng chân lên, nàng vẫn không thể làm được gì ngoài việc húc vào cằm anh. Morgan vẫn trơ trơ mặc kệ nàng nhảy choi choi, thậm chí còn há miệng ra ngáp một cách lười nhác.

Quyết tâm lay chuyển Morgan, Sabrina kê một chiếc ghế đẩu và leo lên. Miệng Morgan khép chặt nghiêm nghị, nhưng ánh mắt anh sáng lên tinh nghịch. Nhớ lại những bài học của mẹ về đêm tân hôn, mặt Sabrina dãn ra. Ôm lấy khuôn mặt nghiêm nghị của anh, Sabrina đặt môi mình lên môi anh. Những đường nét rắn chắc, khô khan tách ra với sự ngọt ngào của nàng, và nàng dùng lưỡi mình trêu ghẹo đôi môi anh.

Tiếng kêu của Morgan hòa với tiếng gió ù ù bên tai nàng. Đất trời chao đảo, nhưng Morgan đã kịp ôm lấy Sabrina trước khi nàng ngã. "Có chuyện gì vậy? Cô bị ốm sao?"

Nàng cười run run, cố gắng bám vào áo anh.

"Không, tôi chỉ đói thôi. Ngày hôm nay tôi chưa ăn gì hết."

Mặt anh sầm lại vẻ không hề hài lòng chút nào. "Đồ khốn Alwyn. Con mụ lười nhác đó đã được lệnh đưa bữa ăn đến phòng của cô rồi mà."

Sabrina chẳng phải làm gì hơn nhướn cong một bên lông mày trước khi anh gật đầu ngại ngùng thừa nhận đó là một ý tưởng tệ hại ngay từ ban đầu.

Anh nhẹ nhàng đặt nàng xuống. "Tôi sẽ mang vài thứ lên đây ngay bây giờ."

"Morgan?" nàng hỏi vẻ bẽn lẽn. "Anh sẽ hôn tạm biệt tôi vào mỗi tối chứ?"

Dường như anh đang suy nghĩ và đấu tranh rất ghê gớm để đưa ra được câu trả lời của mình. "Được rồi. Mỗi buổi tối. Không nuốt lời."

Cánh cửa đóng lại trước mắt nàng, rồi mở tung trở lại, vừa kịp thời gian để nàng giấu đi nụ cười toe toét thắng lợi của mình. "Tôi muốn thương lượng với cô. Tôi sẽ không để cho Alwyn đến gần bếp ăn nếu cô giữ cho Enid không bước chân vào khu vườn. Món nấm hầm của cô ta thật là độc địa."

Nàng vội tóm lấy cánh cửa trước khi anh đóng nó lại lần nữa. "Nhưng làm sao anh biết được là Enid đã đầu độc anh?"

Nụ cười nhăn nhở nở trên gương mặt nghiêng nghiêng quỷ quyệt của anh. "Tôi không hề biết. Cho đến lúc này."

Morgan bỏ đi trước khi Sabrina nhận ra anh đã chơi nàng một vố để moi được lời thú nhận vô tội từ nàng. Nàng không biết nên cầu chúa hay là nguyền rủa trí óc tinh quái, lọc lõi của anh nữa. Nàng ngồi sụp xuống tựa lưng vào cửa, cọ cọ má mình lên chất gỗ thô ráp, biết rằng không phải cơn đói đã làm cho tim nàng trở nên mất kiểm soát như vậy.

Bên kia cánh cửa, Morgan đang đấu tranh từng giây một với những ham muốn đàn ông đang trỗi dậy, thôi thúc anh quay trở lại căn phòng và chiếm lấy những gì xứng đáng thuộc về anh. Mặc dù kiên nhẫn là một đức tính mà bất kì chiến binh nào cũng phải có. Nhưng sự ngọt ngào, say đắm của Sabrina vẫn còn vương lại trên môi anh, làm anh trở nên thèm khát. Khao khát hơn. Anh đành nguyền rủa hương thơm của nàng đang quấn lấy anh ra đến tận hành lang. Anh túm lấy vạt áo đưa lên bịt kín mũi mình. Mùi hương hoa hồng vẫn còn thoang thoảng ở đó, mùi hương ấy bám vào áo lúc nàng ngất trên tay anh, không phải vì quá kích động bởi nụ hôn với anh, mà là vì đói.

Bàn tay anh siết chặt lấy vạt áo như thể sức mạnh cơ bắp sẽ giúp anh giữ lại được phần thưởng khó nắm ấy. Anh không đủ dũng cảm để cho Sabrina thấy anh ham muốn nàng khốn khổ tới

mức nào. Một người MacDonnell không bao giờ hạ mình trước một kẻ Cameron. Đêm nay đã là một thắng lợi nhỏ nhỏ đáng để ăn mừng, nhưng những thứ khác sẽ chóng đến thôi, anh tự hứa với mình. Chết tiệt cái sự khoan khoái của anh lúc này đi. Anh sẽ tán tỉnh nàng và trêu chọc nàng cho đến khi nàng cầu xin đam mê mà anh có thể mang lại cho nàng. Chưa bao giờ viễn cảnh của một cuộc chiến sắp xảy ra lại vẻ vang đến vậy, chưa bao giờ có chiến thắng nào lại được anh mong chờ đến tội lỗi đến vậy.

Khi Sabrina chịu đầu hàng, đó sẽ là phần thưởng ngọt ngào nhất cho mọi đợi chờ của anh.

Sabrina thức dậy vào sáng hôm sau, nàng mơ hồ có cảm giác ai đó đang vuốt tóc mình. "Mẹ," nàng thì thầm, quay người lại.

Nhưng khi nàng mở mắt ra, thứ mà nàng nhìn thấy lại là khuôn mặt tròn tròn của người chị họ.

Enid xoắn một lọn tóc của Sabrina quanh ngón tay cô. "Tóc của chị quá mỏng để uốn quăn như tóc em."

Sabrina ngồi dậy và dựa lưng vào đầu giường, nàng thu chân về và ôm lấy đầu gối. Tiếp đó là sự yên lặng có vẻ thận trọng len lỏi giữa hai người.

"Em không bao giờ định..."

"Chị đến đây để nói..."

Và họ lại tiếp tục chìm vào im lặng.

Enid day day một nếp gấp của chiếc khăn trải giường. "Có vài chuyện mà em nên biết. Có nhiều lý do khiến chị bị gửi đến trang viên Cameron hơn những gì cha chị giải thích."

"Em đã nghĩ đơn giản đó là để chúng ta có thể hiểu lẫn nhau trước khi em đến Luân Đôn," Sabrina nói dối, nàng không muốn động chạm đến cảm xúc của Enid.

Nàng đã ngạc nhiên khi nhận ra khoảng cách mà giấc mơ của nàng khi ở Luân Đôn có thể trở thành sự thật. Nàng đã mất hàng giờ mơ mộng sẽ có một anh chàng đẹp trai nào đó quỳ gục dưới chân mình. Giờ đây thì nàng sẵn sàng tống khứ tất cả những ảo mộng đó để có được nụ cười mờ nhạt từ một người đàn ông duy nhất mà thôi.

Enid lắc đầu. "Chị từng có một người cầu hôn ở Luân Đôn," cô ngượng ngùng thú nhận. "Philip Markham. Tốt nghiệp Cambridge. Cao. Đẹp trai. Rất phù hợp, mặc dù đôi lúc hơi khó tính, cha mẹ chị rất hài lòng. Hai người bắt đầu thất vọng bởi chưa gả được chị đi." Cái nhún vai của Enid biểu thị nhiều cảm xúc hơn là lời nói mà cô đang cố gắng thể hiện. "Chị đã tin rằng anh ta rất quan tâm đến chị. Hoặc cũng có thể anh ta chỉ biết thể hiện bằng cách đó mà thôi."

Sabrina nắm lấy tay chị mình. Lạnh và hơi ướt. "Rồi cũng đến ngày anh ta đến cầu hôn chị, anh ta đã làm một việc mà chị biết anh ta sẽ làm. Anh ta chờ cho đến khi cả nhà chị đã tập trung ở ngoài phòng khách. Rồi anh ta gỡ những dải băng buộc chiếc hộp anh ta mang theo, lôi ra một chiếc váy, một chiếc váy tuyệt đẹp có đường thắt đáy lưng rất hẹp." Những ngón tay của Enid siết chặt. "Anh ta nói với họ rằng ngày nào chị mặc vừa cái váy đó thì đó sẽ là ngày anh ta cưới chị."

Những giọt nước mắt chia sẻ và giận dữ tràn lên trong mắt Sabrina. "Thật đê tiện! Em mong là bác Willie sẽ tống cổ hắn ra ngoài."

"Họ đã yên lặng một lúc lâu, rồi sau đó họ đứng dậy và cất lời chúc mừng. Ngay cả Stefan cũng không nhìn vào mắt chị. Đó là ngày dài nhất trong đời chị. Chị đã cố gắng cười trong suốt bữa tối, rồi sau đó chị bỏ về phòng mình."

"Nơi em hy vọng chị đã viết một bức thư cay độc đủ để quấn quanh tên khốn nạn ấy xuống tận tất chân của hắn!"

"Chị đã nôn," Enid nói. "Sau đó chị ăn sạch một hộp chocolate. Ngày họ thông báo về hôn ước giữa chị và anh ta trên tờ Gazette, chị đã ăn sạch một con gà giành cho bữa tối của ngày chủ nhật." Một nụ cười buồn nhưng đầy vẻ thỏa mãn hiện lên trên mặt Enid. "Chị đã không thể mặc vừa cái váy thường ngày vẫn mặc, nữa là chiếc váy mà Philip đã chọn. Vì vậy hắn ta đã phẫn nộ hủy bỏ hôn ước." Sự kiêu hãnh một cách dữ tợn bùng lên trong mắt cô. "Nhưng chị cũng học được vài điều trong những ngày đó. Chị nhận ra có những người đàn ông trên thế giới này không quan tâm đến cân nặng của người phụ nữ. Những người ở tầng lớp dưới. Những người giao hàng. Những thợ cắt tóc."

Ánh sáng trong mắt cô đột nhiên tắt ngấm. "Khi cha chị bắt gặp chị đang nằm trên chiếc bàn ở thư viện cùng với người trợ lý luật của ông, ông đã tống chị về Scotland cho đến khi vụ ì xèo do Philip gây ra chìm xuống."

Gắng nuốt cơn sốc trước lời thú nhận thẳng thừng của chị họ nàng xuống, Sabrina khẽ vuốt chiếc má bầu bĩnh của Enid. "Ôi, Enid. Em vô cùng lấy làm tiếc."

"Cả đời chị đã được nghe rằng chị sẽ đẹp nhường nào nếu chị không béo."

"Nhưng chị không béo," Sabrina nghiêm túc phản đối. "Chị —"

Enid đặt hai ngón tay lên môi nàng. "Béo. Không phải mập. Không phải tròn trĩnh. Mà là béo. Nhưng Ranald là người duy nhất trong đám đàn ông thấy chị dù có ra sao vẫn xinh xắn." Hai mảng hồng lan rộng trên đôi má cô, nhưng Sabrina cảm nhận được rằng chị ấy cần phải nói điều gì đã diễn ra sau đó. "Khi chị bộc lộ nỗi sợ hãi rằng một lúc vô ý nào đó chị có thể nghiền nát anh ấy, anh ấy chỉ bật cười và nói bất kì người đàn ông nào không thể xử lý chuyện đó với một cô gái tuyệt vời như chị thì không đáng mặt đàn ông chút nào."

Sabrina có hàng nghìn câu hỏi muốn hỏi, nhưng thật đáng xấu hổ khi thừa nhận rằng nàng đã không để chính chồng của nàng dạy cho nàng những câu trả lời. Enid cứng đờ khi cô chờ lời đáp của Sabrina.

Sabrina vén một dải tóc mong manh lên tai chị họ mình. "Em không nghĩ chị xinh xắn." Đôi mắt Enid tối lại. Sabrina bắt đầu mỉm cười. "Em nghĩ chị xinh đẹp."

Enid choàng tay ôm lấy Sabrina vào lòng. Vòng tay đẫm lệ của họ bởi tiếng hét kinh hoàng thoát ra từ Enid. Tay cô run lẩy bẩy khi chỉ qua vai Sabrina.

Bưng chặt lấy tai mình, Sabrina quay lại để thấy một con bọ cánh cứng màu đen to lớn bất động trên bức tường phía sau giường. Những chiếc râu của nó rõ ràng cũng đang dựng đứng lên vì sợ chết khiếp.

Tiếng cười khúc khích vuột khỏi nàng. Nàng nhìn vào mắt Enid và cả hai bắt đầu phá lên cười khi họ nhận ra Enid đã hết sức can đảm và táo bạo để yêu một gã cao nguyên hoang dại nhưng vẫn còn chết ngất khi trông thấy một con bọ vô hại.

Cánh cửa phòng ngủ bật mở để thấy cả một hành lang những người MacDonnell tọc mạch, phát điên lên vì bị kích động. Họ há hốc mồm trước cảnh tượng bối rối của hai người đàn bà trẻ đổ sập vào vòng tay nhau, rú lên vì vui mừng. Những cái mặt chết lặng của họ khiến Sabrina lẫn Enid lại run lên trước tràng cười mới.

Một người đàn ông già, hói đầu ngoại trừ hai mớ tóc trắng trên mỗi tai, gãi lên cái đầu bóng loáng của mình. "Sao thế này, tôi sẽ bị nguyền rủa cho xem! Mấy người chưa bao giờ biết có thể tìm mấy cô gái này trên giường ai à. Thế mà mọi người nói thị tộc MacDonnell chúng ta mới là những kẻ ồn ào nhất cơ đấy!"

CHƯƠNG 12

S abrina chọn đêm tiếp theo để dạy chồng nàng sự phức tạp của cờ vua.

Nàng không hề chớp mắt khi cú đấm của Morgan nện xuống khiến bàn cờ lật nhào và các quân cờ lăn lông lốc khắp phòng ngủ. Với tiếng thở dài thườn thượt, nàng đành quỳ xuống để gom lại chúng. Đây là lần thứ ba anh hất đổ bàn cờ và nàng thì vẫn chưa giải thích đến các nước đi của quân tượng hay quân xe nữa.

Morgan sải những bước dài giận dữ, bàn tay siết chặt quanh cái vật mà anh khinh thường. "Thế là thế nào?" anh gầm lên. "Làm thế nào mà nhà vua lại quá bất lực đến thế? Hắn không có chút danh dự nào à? Không cả kiêu hãnh? Những lời nói dối về chiến thắng giấu ở đâu sau lần váy của người đàn bà hả?"

Pugsley vươn dài những cái chân bé nhỏ, lăn qua lăn lại bên lò sưởi, rồi ngoác miệng ngáp.

"Anh đã quên mất một điều." Sabrina giật lại phần chân của một quân mã kém may mắn khỏi ngọn lửa. "Nhà vua là quân cờ quan trọng nhất trên bàn cờ. Anh có thể chơi mà không có quân hậu, nhưng anh không thể chơi mà không có nhà vua. Khi nó bị bắt giữ, trò chơi cũng kết thúc. Bằng mọi giá nó phải được bảo vệ."

"Được bảo vệ? Bởi một nhúm mấy quân tốt đần độn và một người đàn bà đơn thuần! Hắn là cái loại thủ lĩnh gì vậy? Hắn nên vững vàng và xông pha vì lãnh thổ của hắn chứ." Để minh họa cho ý kiến của mình, Morgan ném mạnh vị vua hèn nhát về phía ngọn lửa. Pugsley chộp được và nhay nhay quân cờ đáng thương giữa những chiếc răng tàn nhẫn của nó.

Sabrina tròn mắt khi Morgan lơ đãng giúp nàng lật lại bàn cờ nặng nề. "Một người đàn bà đơn thuần? Có biết bao người đàn bà trong lịch sử đã hiến dâng cuộc đời để bảo vệ cho những gì thuộc về họ. Ngay Nữ hoàng Mary thì sao?"

Anh đập hai lòng bàn tay xuống bàn, quắc mắt dữ dội hơn. "Người đã bị chặt đầu bởi chính Nữ hoàng Elizabeth của cô."

Sabrina dằn mạnh con xe xuống. "Bà ấy không phải Nữ hoàng Elizabeth của tôi. Tôi cũng là người Scotland như anh, Morgan MacDonnell!"

"Vậy sao cô lại nói cái giọng giống như bọn Anh chết tiệt đó hả?"

Họ chợt nhận ra cả hai đang ngả người qua chiếc bàn, mũi chạm mũi. Sabrina nín thở khi ánh mắt của Morgan rơi xuống đôi môi nàng, đôi mắt anh xanh màu lá bạc hà mơn mởn nặng trĩu hạt mưa. Ánh mắt ấy dường như đã mê hoặc nàng tưởng chừng như vô tận cho đến khi hạ xuống bàn cờ. Anh nhặt lên dáng hình duyên dáng của quân hậu đen.

m điệu khó nghe của anh thật dịu dàng, chẳng còn thấy đâu bóng dáng lưỡi dao sắc nhọn của cơn giận dữ nữa. "Đàn bà là những tạo vật thanh tú. Mong manh. Dịu dàng. Chúa Trời tạo nên đàn bà là để họ được che chở khỏi thế giới khắc nghiệt này."

Sabrina như bị hút chặt vào cảnh tượng của đôi bàn tay anh, to lớn đến không ngờ, dịu dàng đến không ngờ, đang vuốt ve quân cờ bằng ngọc thạch anh trong mờ. Nàng đã nhìn thấy đôi tay anh cử động với cùng nét uyển chuyển huyền ảo ấy trên những cánh hoa của Đóa hồng Belmont trong chốc lát trước khi nó vỡ vụn.

"Bổn phận của một người đàn ông là bảo vệ người đàn bà của anh ta. Để thương yêu nàng."

Nhớ đến Eve và những người phụ nữ khác trong thị tộc MacDonnell mà Sabrina đã từng gặp, nàng nhận ra một điều thật kỳ lạ rằng Morgan đang bộc bạch những điều từ chính trái tim anh. Quan điểm về danh dự và kiêu hãnh của anh khiến nàng bối rối. Chúng trái ngược với tất cả

những gì nàng được dạy để tin chắc về thị tộc của anh.

"Anh có chắc anh không phải một đứa trẻ thay thế* không?" nàng êm ái hỏi. "Có thể các bà tiên đã bỏ lại anh trong một cái giỏ trước ngưỡng cửa nhà cha anh cũng nên."

(đứa trẻ thay thế theo thần thoại là em bé thay cho em bé mà các bà tiên đã bắt trộm đem đi)

Một nụ cười nhăn nhó xoắn lại trên môi anh. "Cha tôi thường buộc tội tôi điều tương tự mỗi khi có dịp. Nhưng tôi có mẹ. Bà ấy đã chết khi tôi chào đời."

Ngón tay cái của anh lướt dọc theo những nếp váy chạm khắc của quân hậu. Một cảm xúc gần như ghen tuông rộn lên trong lòng Sabrina. Nàng rùng mình trước ảo tưởng đôi bàn tay bóng như đồng của anh trượt trên váy của chính nàng với nỗi đau thật khó tả.

Không tài nào chịu nổi thêm một chút nào từ sự tra tấn ngọt ngào vô ý của anh, nàng chộp lấy quân hậu khỏi tay anh rồi nhẹ nhàng ngồi xuống. "Đây chỉ là một trò chơi thôi, Morgan."

Anh rơi mình xuống ghế của anh, hai cánh tay vắt chéo. "Nó không phù hợp. Tôi không chơi đâu."

Sabrina khoanh tay nàng lại, và họ ngồi đó trong im lặng đến nao người. Pugsley đánh mất hứng thú với ông vua bị ghét bỏ và nhổ quân cờ xấu số ra. Morgan cuối cùng cũng nghiêng người qua chiếc bàn. "Tôi nghĩ chẳng còn việc gì nữa cả. Vậy thì tôi sẽ nhận nụ hôn chúc ngủ ngon của tôi ngay bây giờ."

Sabrina khép mắt lại và nghiêm nghị nhăn trán lại. Khi chẳng có điều gì xảy ra, nàng hé mắt để thấy Morgan đang nhìn nàng chăm chú, đôi mắt anh thu lại thành hai khe hở lười nhác. Anh khum lấy khuôn mặt nàng trong đôi tay anh như nàng đã làm với anh đêm trước. Trái tim nàng rền vang như sấm đập vào xương sườn của nàng cảnh báo khi cả hai ngón tay cái của anh miết nhẹ đôi môi nàng, thăm dò, vuốt ve, nghiên cứu sự mềm mượt của chúng, sự kháng cự của chúng trước ý muốn của anh.

Nàng cảm thấy đôi môi nàng đang tan ra như sáp ấm dưới cái động chạm thân mật đến sửng sốt của anh, hé làn môi mời gọi táo bạo cho anh tiến vào sâu hơn. Hơi thở ấm áp và ngọt ngào của anh phả lên da nàng. Vẫn bất động, anh tiếp tục vuốt ve, thuyết phục, làm say đắm miệng nàng với không gì ngoài những vết chai trải rộng trên hai ngón cái của anh.

Nàng quằn quại trong chiếc ghế của nàng khi những chiếc lưỡi vươn dài của ngọn lửa liếm qua những lối đi tối tăm, huyền bí trên cơ thể nàng, siết chặt hai đầu ngực của nàng và làm mượt nếp hoa bí ẩn của nàng với làn sương lạ lẫm. Sau đó và chỉ đến khi sau đó lưỡi của Morgan lướt sâu vào trong nàng, âu yếm nàng với chỉ một cái vuốt ve miệt mài cũng đủ khiến nàng mụ mị.

Lờ đi tiếng rên khắc khoải của nàng, anh nỗ lực lùi lại rồi hôn phớt lên chóp mũi của nàng. "Ngủ ngon, bé con."

Kinh hãi trước âm thanh hổn hển trong giọng nói của nàng, nàng đợi cho đến khi anh chạm tay đến cánh cửa rồi mới nói, "Tôi nghĩ mấy người MacDonnell nhà anh không được thạo lắm trong kỹ năng hôn chúc ngủ ngon thì phải."

"À, nhưng đó cũng chính là lý do tại sao chúng ta phải thực hành một cách siêng năng." Anh trao cho nàng một cái nháy mắt quỷ quyệt. "Ngủ ngon nhé, cô bé."

Khi anh đi rồi, Sabrina để đầu nàng lả xuống vòng tay nàng, cả người nàng run lên phẫn nộ trước những hạt giống của lòng khát khao mãnh liệt mà anh đã gieo vào nàng đến mức nàng ngờ rằng không biết nàng có muốn ngủ lại không nữa.

Sabrina chọn đêm tiếp theo để giới thiệu với chồng nàng về Homer, hy vọng rằng nhà thi sĩ Hy Lạp đủ thông minh để lôi cuốn được sự chú ý của Morgan và quá khô khan để khuấy động

những cảm xúc mạnh mẽ của anh, những cảm xúc đã lang thang khắp nơi để tàn phá cả giấc ngủ của nàng lẫn bình yên trong tâm hồn nàng. Nàng đã mất nửa đêm để nằm thao thức, nhức nhối và tròng trành cho đến khi tấm khăn trải giường xoắn chặt quanh nàng giống như cái ôm không thể phá vỡ của Morgan.

(Homer: nhà thơ người Hy Lạp sống trong khoảng năm 800 đến 700 năm trước Công Nguyên. Hai thiên anh hùng ca của ông, trường ca Iliad và Odyssey, kể những câu chuyện về các nhân vật như Achilles và Odysseus và cuộc chiến tranh của người Hy Lạp với thành Troy, có ảnh hưởng to lớn đến nền văn học Châu u.)

Nàng cuộn tròn đôi tất chân bên dưới nàng rồi bắt đầu đọc, cảm giác một chút gì đó giống với nàng Scheherazade đang mua vui cho hoàng đế của nàng vậy. Chỉ có điều không phải đầu nàng đang ở thế ngàn cân treo sợi tóc trước Morgan, mà chính là trái tim nàng.

Những nỗi sợ hãi của nàng là vô căn cứ. Morgan nhanh chóng ngồi trên rìa chiếc ghế, lắng nghe một cách say mê khi Odysseus gan dạ đánh lừa những kẻ thù của chàng rồi chiến đấu trên con đường quay trở lại với Penelope thương yêu của chàng. Sabrina thoáng liếc trộm về phía Morgan trên đỉnh cuốn sách. Tính tò mò như một cậu bé đã làm dịu lại những nét gồ ghề của anh. Khi Odysseus bị gã khổng lồ một mắt Cyclops khủng khiếp biến chàng thành kẻ mù lòa, anh rướn hẳn người về phía trước, nàng sợ rằng anh có thể ngã nhào khỏi chiếc ghế. Nàng thấy mình cũng bị hút vào câu chuyện cổ xưa như thể đây là lần đầu tiên nàng nghe nó vậy.

Khi nàng cảm thấy thích thú với câu chuyện về Odysseus và mụ phù thủy Circe thông minh. Morgan trầm ngâm tựa lưng vào chiếc ghế, đây là dấu hiệu đầu tiên bộc lộ có điều gì đó không ổn. Những đường rãnh hằn sâu thêm trên đôi mắt quắc lên của anh. Sabrina bắt đầu đọc nhanh hơn, vấp váp trước những từ đơn giản khi sự tập trung của nàng bị dao động và tâm trí nàng cứ mải nhảy múa trước nụ hôn sắp xảy đến giữa hai người.

(Circe: con gái của thần mặt trời Helios, là người tinh thông ma thuật và độc dược, luôn biến những người đàn ông thành động vật sau khi dụ dỗ họ ăn nằm với mình.)

"Đồ ngu!" nắm tay của Morgan phang thẳng xuống bàn.

Quyển sách sập vội trong đôi tay nàng.

"Mẹ kiếp! Gã đàn ông này đúng là một thằng ngu khốn kiếp! Tôi sẽ không bao giờ mắc phải loại sai lầm như thế. Con mụ phù thủy lõi đời đó đã biến bạn đồng hành của hắn thành đàn lợn và giờ hắn lại ngã vào giường của mụ ta sao? Hắn không có một ounce tự trọng nào à?"

Tình trạng ám ảnh của Morgan với lòng kiêu hãnh lại bắt đầu bào mòn những dây thần kinh của Sabrina. Nàng liều mình nhìn thẳng vào mắt anh. "Circe đã bỏ bùa mê chàng bằng sắc đẹp của cô ta. Có lẽ chàng sẵn lòng từ bỏ lòng kiêu hãnh của mình để được thưởng thức vẻ đẹp ấy thì sao."

"Bất kì thằng đàn ông nào từ bỏ lòng tự trọng vì một người đàn bà đều là những thằng ngu hết."

Sabrina đọc được cảnh báo trong đôi mắt nảy lửa của anh một cách rõ ràng. Nếu nàng đồng ý với anh, một ngày nào đó anh có thể trao cho nàng thân thể của anh, kể cả con trai của anh, nhưng anh sẽ không bao giờ trao cho nàng trái tim mà nàng khao khát. Trước ý nghĩ đáng sợ ấy, những giọt nước mắt không mong đợi cứ thế chích vào bỏng rát đôi mắt nàng.

Cứ mặc cho cuốn sách trượt xuống sàn, nàng bước về phía cửa sổ, nơi ngọn gió có thể mang những giọt nước mắt đi thật xa. Cơn gió cuộn theo trong mình lời hăm dọa về đợt tuyết đầu mùa. "Có lẽ anh đúng. Quyết định ấy của Odysseus đã khiến chàng phải trả giá đắt. Theo Homer, chàng đã bị giết bởi người được ra đời từ sự kết hợp ấy — con trai của chính chàng."

Nàng quay lại đối mặt với anh bằng đôi mắt ráo hoảnh và chắc chắn giờ đang trong cơn giận dữ. "Nhưng nếu anh để tôi kết thúc câu chuyện, anh sẽ hiểu. Odysseus chia sẻ chiếc giường của Circe chỉ nhằm mục đích duy nhất là để trả tự do cho bạn đồng hành của chàng. Chàng đã đặt cuộc sống của họ lên trên lòng tự trọng nhỏ nhoi của chàng. Chắc chắn đàn ông các người sẽ hiểu được kiểu hy sinh như thế."

Có điều Morgan còn hiểu được nhiều hơn thế. Circe không được bằng một nửa vẻ đẹp của Sabrina. Nàng đã dệt một loại bùa mê quanh người anh với giọng nói ngọt ngào của nàng, đang dần trói anh lại chặt hơn với từng nụ cười e thẹn thình lình hé nở trước anh, với từng vành môi dịu dàng quanh từng câu chữ của Homer. Anh không chắc anh đùng đùng nổi giận vì hành động điên rồ của Odysseus hay của chính anh nữa.

Giờ đây nàng đang đối diện với anh, đẹp lộng lẫy không hề thua kém Circe chút nào trong dáng điệu thách thức của nàng. Những đường nét thanh tú của nàng căng lên vì giận dữ; làn gió đêm mơn man dải tóc bện dưới sợi dây buộc tóc của nàng. Anh có thể mường tượng nàng ngồi trên phiến đá phủ bọt biển trắng xóa, mái tóc buông lơi lung linh cùng bụi nước, liều lĩnh đương đầu với bất kì thách thức nào mà biển cả có thể mang lại cho nàng. Có thể Odysseus không phải một tên đần bởi đã đầu hàng trước Circe. Có thể hắn ta là một tên đần bởi đã rời bỏ nàng.

Khi Morgan uốn cong một ngón tay thành thạo lên má nàng, Sabrina đã nghĩ đến chuyện từ chối sự kêu gọi của anh. Nhưng tính hiếu kì đã chiến thắng và nàng đành tựa vào anh. Morgan hạ người xuống trước lời mời gọi của nàng. Ngập ngừng sau giây lát, nàng ngồi cứng đờ trên ghế, cảm giác bản thân mình như một con rối nhảy múa bởi những sợi dây của Morgan.

Những ngón tay ấm áp của anh khum lấy khoảng gáy trần của nàng, khơi ra cơn rùng mình đầy khoái cảm. "Có lẽ anh chàng Odysseus đáng yêu của em chỉ dỗ dành niềm kiêu hãnh của anh ta bằng cách giả vờ đó là một sự hy sinh mà thôi."

Sabrina biết rằng đó là điều gần với lời xin lỗi nhất mà Morgan có thể thốt ra. Anh kéo nàng xuống cho tới khi làn môi họ chạm nhau và cháy rực trong ngọn lửa nóng bỏng, tinh khôi khiến nàng vừa khao khát vừa khiếp sợ. Nàng cứ thế mụ mị trượt dần xuống rồi ngồi hẳn vào trong lòng anh. Anh dịu dàng lướt qua đôi môi nàng, gặm nhấm làn da nhạy cảm cho đến khi nàng tách chúng ra để cầu xin hơn nữa.

Lần này anh không hề phản đối nàng. Lưỡi anh quét qua lớp lụa mượt mà nóng hổi, khám phá từng đường nứt mảnh khảnh trên miệng nàng và gợi lên sự hưởng ứng khiến lưỡi của chính nàng khiêu vũ trên hàm răng mạnh mẽ thẳng tắp của anh. Nàng nghiến lấy áo choàng của anh như một con mèo thỏa mãn, vặn vẹo trong lòng anh mà không hề nhận ra điều đó. Một âm thanh trầm đục thoát ra khỏi anh, khiến cả sự hớn hở lẫn lo sợ sôi lên trong mạch máu của nàng. Nếu nàng thật sự phá vỡ được kiềm chế của Morgan, nàng tự hỏi, liệu nàng có đủ nữ tính để nắm được anh không?

Nàng vùi chiếc trán bỏng rát của nàng vào cổ của anh, ao ước anh sẽ lựa chọn cho cả hai người, ao ước anh sẽ đứng dậy, bế nàng lên giường và khiến nàng quên đi lời thề ngu ngốc về chuyện khước từ anh của nàng. Nàng không biết nên cảm thấy bớt căng thẳng hay thất vọng khi anh đứng dậy và nhẹ nhàng đặt nàng xuống đất nữa.

"Ngày mai em sẽ đọc lại cho tôi nghe chứ, bé con?"

Nàng với tay để đùa nghịch với một lọn tóc vàng óng ánh của anh, hy vọng nụ cười tinh nghịch của nàng có thể giấu đi đòi hỏi bất lực phủ mờ tầm nhìn của nàng. "Ồ, tất nhiên rồi. Tôi vừa nghĩ đến một câu chuyện. Đó là về một chiến binh quả cảm tên Samson và người con gái mạnh mẽ tên Delilah."

(Samson: Theo Cựu ước (Kinh thánh của người Do Thái), Samson được Chúa ban cho sức mạnh phi thường nhằm giải thoát dân Do Thái khỏi ách thống trị của người Philistine. Sức mạnh của Samson nằm ở bảy mớ tóc trên đầu mà Samson đã hứa với Chúa sẽ không bao giờ cắt. Nhưng vì chiều lòng Delilah, Samson đã tiết lộ ngọn nguồn sức mạnh của mình cho vợ, bị vợ lén cắt bảy mớ tóc lúc ngủ và vì thế mất hết sức mạnh và bị quân địch bắt. Cuối cùng, khi bị giải ra trước điện thờ, Samson, lúc này tóc đã bắt đầu mọc lại, đã giật sập điện thờ, giết nhiều quân địch và cùng chết dưới đống đổ nát. Câu chuyện tình Samson - Delilah đã trở thành nguồn cảm hứng cho nhiều loại hình nghệ thuật ở phương Tây và đã hai lần được dựng thành phim.)

Sabrina ra khỏi phòng ngủ của nàng vào chiều hôm sau, những bước chân của nàng được nhấn mạnh bởi sự cương quyết. Là bà chủ của lâu đài MacDonnell, nàng chắc chắn không thể dành phần đời còn lại của nàng để trốn tránh trong phòng ngủ của nàng, và chờ đợi những cuộc thăm viếng lác đác của Morgan. Nàng đã bắt đầu phát cáu vì bị đối xử không khác gì một con thú kiểng lạ mắt — mặc dù là một con thú cưng nhất mực được nuông chiều.

Khi nàng băng qua phần thông với một dãy cầu thang đổ nát, âm thanh của những giọng nói thu hút sự chú ý của nàng. Những giọng nói vút cao đầy giận dữ là chuyện vẫn diễn ra như cơm bữa ở lâu đài MacDonnell và luôn luôn kéo theo những cú đấm và tiếng răng rơi lách cách. Nhưng những giọng nói này lại thấp như những tiếng gầm gừ được rít lên vậy, và Sabrina có cảm giác nó còn hơn cả một cuộc cãi vã đơn giản. Nàng lấy làm nao núng, bởi nhớ lại cái giá phải trả cho lần rình mò thiếu thận trọng trước của nàng, những những lời tiếp theo như thít chặt lấy sự tập trung của nàng.

"Làm sao bà có thể vụng về một cách chết tiệt thế được, bà già? Cậu ta đáng lẽ không bao giờ nên tin tưởng giao nhiệm vụ cho bà mới phải."

"Tin tưởng ư? Ngay từ đầu đó đã là ý tưởng của tôi, hay cậu quên mất rồi? Chúa biết rằng một thằng ngu như cậu sẽ không thể lên nổi kế hoạch cho một thứ như mưu đồ được. Thủ lĩnh gọi nó là nước đi táo bạo của thiên tài."

"Phải, và nhìn xem nó đã mang lại cho cậu ta cái gì. Bà lão Galvin mù lòa cũng có thể làm tốt được chuyện đó! Tôi biết chân bà bị tật, nhưng đúng ra mà nói, tôi nghĩ mắt bà ngon lành đấy chứ."

"Đi chết đi!"

Trước khi Sabrina có thể giả vờ đang làm một việc gì đó hơn đi nghe trộm, tiếng giày ống đã nện lóc cóc lên cầu thang. Nàng đã mất hết can đảm khi trông thấy Ranald dần lù lù xuất hiện. Gương mặt ngăm đen của anh ta trở nên tái xanh khi trông thấy nàng. Kéo chiếc mũ của anh ta xuống, anh ta lầm bầm, "Chào phu nhân" trước khi lao vùn vụt xuống hành lang gần nhất trông như một chú thỏ bị giật mình vậy.

Eve dần hiện ra và đang dựa lưng vào bức tường đá, đôi môi bà ta xoắn lại trong mộ nụ cười khinh bỉ. Lúc này mái tóc của bà ta buông xõa, và Sabrina chợt nhận ra với một cơn sốc rằng Eve không hề già như nàng đã từng nghĩ. Mặc dù gió và ánh mặt trời đã bào mòn làn da của bà ta và gột sạch ánh vàng khỏi mái tóc của bà ta, bà ta không thể già hơn mẹ của Sabrina được.

"Bà có mái tóc rất đẹp," Sabrina nói, vẫn duy trì khoảng cách thận trọng của nàng. "Bà nên xõa nó xuống thường xuyên hơn."

"À, nhưng tôi không thể làm thế." Eve đi quanh nàng như một con mèo rừng hít hà con mồi của nó. "Mái tóc dài chẳng là gì ngoại trừ một cái thòng lọng trong một trận chiến. Tôi đã từng tóm được một đứa con gái ngu đần của thị tộc Grant bằng chính những cuộn tóc của cô ta và chẻ cô

ta ra từ mông cho đến cuống họng."

Sabrina bồn chồn hất những ngọn tóc quăn trang nhã của mình ra sau gáy. "Bà kể tiếp đi."

"Được," bà ta tuyên bố một cách tự hào. "Angus luôn nói rằng tôi có thể rạch cuống họng của một người đàn ông và thằng ngu ấy không hề biết điều đó cho tới khi hắn đến trước cổng địa ngục."

"Tôi rất tiếc về chuyện của Angus. Morgan nói với tôi rằng hai người rất gần gũi."

Eve nhún vai, cái kiểu đa đáp lại không mấy nhiệt tình của bà ta nhắc Sabrina nhớ đến Morgan nhiều hơn nàng mong muốn. "Ông ấy chết cũng như lúc ông ấy còn sống. Bởi một lưỡi dao."

"Nhưng bởi lưỡi dao của ai?" Sabrina êm ái thách thức.

Nàng giật mình khi Eve quét một ngón tay chai sần dọc theo má nàng, cử chỉ của bà ta dịu dàng một cách đáng ngạc nhiên. "Thật xinh đẹp. Thật mượt mà. Đúng kiểu Morgan thích hả? Làn da mịn màng. Giọng nói êm dịu. Giống hệt như mẹ của cô phải không? Giống hệt nàng Beth quý báu của Angus ấy."

Đôi mắt của Eve như phủ làn khói mơ hồ và Sabrina bắt đầu nghi ngờ lý do thực sự khiến người đàn bà này căm thù thị tộc Cameron. Trái ngược hoàn toàn với những thứ cảm xúc hỗn độn đang dội thẳng vào nàng. Tức giận trước sự vô tình của Angus. Thương cảm cho Eve thời son trẻ — quê mùa, tàn tật, bị ép phải sống dưới cái bóng của quý bà tuyệt đẹp mà Angus cầu hôn thất bại.

Nhưng trước khi nàng có thể cất lời, gương mặt của Eve đã rắn lại. "Có phải cậu ta còn băn khoăn để lên giường với cô không, cô gái? Morgan giống cha cậu ta hơn cậu ta muốn thừa nhận. Cậu ta thà héo hon vì những vì cậu ta không thể có được còn hơn thỏa mãn bản thân với những vì trong tầm tay của cậu ta. Sau tất cả, cô chẳng là gì ngoại trừ thứ đồ giả nhợt nhạt thay thế cho người đàn bà mà cả hai bố con cậu ta đều muốn."

Sabrina sợ hãi giật lùi về phía sau, tuyệt vọng trốn tránh khỏi những điều chế nhạo lấp đầy trong đôi mắt của Eve. Đôi mắt của bà ta dường như nhìn thấu tận cùng tâm can của nàng, đâm sâu vào nơi u tối nhất và những nỗi kinh hoàng thầm kín nhất của nàng. "Bà đang nói gì thế?"

"Tôi nói quá nhiều rồi. Cô sẽ nhận ra sớm thôi." Lòng thương hại còn khủng khiếp hơn cả sự khinh thường bập bùng xuyên suốt đôi mắt của bà ta. "Đừng trao trái tim cho cậu ta, cô gái. Cậu ta sẽ chỉ trả lại nó cho cô thôi, từng mảnh một, cho đến khi điều đó dày vò cô cho đến chết." Rồi bà ta khập khiễng bước đi, cái chân tàn phế lê lết trên những phiến đá gồ ghề.

Sabrina nhìn chằm chằm theo sau bà ta, những lời khó hiểu cứ váng vất trong đầu nàng. Nàng không hề quên rằng Eve và Ranald là hai người MacDonnell duy nhất rõ ràng đã vắng mặt khỏi đại sảnh khi Angus bị giết. Liệu nàng có dám chia sẻ sự nghi ngờ của nàng với Morgan không? Liệu anh có tin nàng, hay anh sẽ buộc tội nàng đang cố gắng tìm một người giơ đầu chịu báng để làm trong sạch cái tên Cameron? Nàng thở dài. Đơn giản là còn quá sớm để mạo hiểm tình cảm mong manh giữa hai người với những lời buộc tội. Nàng thấy ghê tởm việc một lần nữa để ranh giới thù hằn của hai thị tộc len giữa vào những trái tim bị chia cắt của hai người.

Gạt nỗi lo không dứt của nàng sang một bên, nàng tiếp tục thực hiện bổn phận của mình.

Khi Sabrina bước chân vào đại sảnh đầy khói, nàng cố gắng kiềm chế thôi thúc chà xát hai tay với nhau trước viễn cảnh hân hoan phía trước. Homer đã làm nàng nảy ra một ý tưởng. Nếu Circe đã bỏ bùa để biến những người đàn ông thành những chú lợn, tại sao nàng không thể sử dụng chính sức mê hoặc đặc biệt của nàng để biến những chú lợn thành những người đàn ông? Nhưng ngay cả Circe cũng từng gặp nhiều phải thách thức trước việc lựa chọn một nạn nhân từ

cực kì nhiều kẻ tiềm năng ngọt ngào kia mà.

Nàng thấy chuyện tưởng tượng những cái đầu lợn khụt khịt, ủn ỉn nằm chềnh ềnh trên những đôi vai rộng của những gã đàn ông ở thị tộc MacDonnell mới dễ dàng đến nực cười làm sao. Ba trong số họ đang túm tụm trước ngọn lửa để chơi xúc xắc. Khi một gã phà khói thuốc lá vào bộ tóc như thảm chùi chân của bạn anh ta, một cuộc ẩu đả xảy ra. Ở một bàn khác, một cuộc đấu vật trên phần hông của một con nai kết thúc với một gã đập thẳng chiếc bình đựng whisky lên đầu của gã kia, hạ nốc ao gã kia một cách lạnh lùng.

Một tiếng cười rống lên từ chiếc bàn ở chính giữa kéo theo sự chú ý của nàng. Á à, thách thức đáng của cho mụ phù thủy vĩ đại đây rồi!

Chính là Ông Fergus MacDonnell, đang nốc rượu ừng ực và phun cả đống những lời tục tĩu, bàn tay cáu ghét của anh ta len lỏi vào vạt trên chiếc áo của một người đàn bà đang cười lích rích ngồi lọt thỏm trong lòng anh ta. Chiếc mũi hình củ hành bằng phẳng của anh ta có dáng nghiêng như lợn làm anh ta có vẻ cực kì phù hợp với ý định của nàng.

Sabrina nâng vạt váy và bước thận trọng trên những khúc xương và những vết ố biến màu đầy hăm dọa vương vãi trên sàn. Những người đàn ông khác ngồi ở bàn im lặng một cách khó nhọc trước sự hiện diện của nàng, nhưng Fergus đang quá mải bận rộn vuốt ve bầu ngực của cô gái để chú ý đến điều đó. Anh ta nghiêng chiếc bình trên môi, nắm lấy tay cầm bằng đất nung của nó như thể một chiếc nhẫn trên ngón tay út. Rượu trào qua hàm râu màu muối tiêu xuống những ngấn dày, chắc nịch trên cổ anh ta.

"Ối chà," anh ta lẩm bẩm, liếc mắt dâm đãng về phía cô gái. "Không còn gì tuyệt hơn vào một ngày giá lạnh bằng một bình rượu và một cô bé ấp áp."

Khi lời nhận xét thô thiển của anh ta thất bại trong việc nổ ra những tràng cười mà anh ta mong đợi, anh ta đập mạnh chiếc bình xuống bàn. "Thứ gì sà vào mấy người thế? Có đủ đàn bà lảng vảng quanh đây à?" Anh ta chúi mặt xuống vạt trên của cô gái. "Lần cuối tôi kiểm tra, đàn bà đều có hai bên." Anh ta rú lên với lời nói đùa của chính mình.

Một trong những người bạn của anh ta hắng giọng. "Ờ, Fergus này..."

Đã quá muộn. Sabrina vỗ nhẹ lên vai của Fergus. "Thứ lỗi cho tôi vì đã làm ngắt quãng cuộc đàm luận hấp dẫn và thi vị về những giá trị của bộ ngực một người phụ nữ, thưa ông MacDonnell, nhưng tôi cần ông có mặt trong phòng ngủ của tôi."

Những người chơi xúc xắc đang bâu tròn với nhau tạm nghỉ. Người đàn ông bị đánh bất tỉnh bởi bình rượu whisky run lên vì thích thú.

Fergus nóng lòng xoay trên chiếc ghế, gạt cái kẻ đang chiếm đóng trên lòng anh ta xuống sàn. "Tôi, cô gái? Cô cần tôi? Trong phòng ngủ của cô?"

Nàng mỉm cười ngọt ngào và xỉa ngón tay về phía anh ta. "Vô cùng cần."

Trao cho những người đàn ông còn lại cái nhìn mở to kinh ngạc rõ ràng như muốn nói rằng Sao tôi lại may mắn một cách chết tiệt thế này? anh ta đút hai ngón tay cái vào cạp váy của anh ta rồi khệnh khạng theo sau nàng như một anh gà trống hăng máu chuẩn bị tấn công vào căn chuồng của các nàng gà mái.

Enid đã chuẩn bị phòng ngủ như Sabrina yêu cầu. Một bộ tách trà bằng sứ tinh xảo được đặt trên tấm khăn trải bàn diềm đăng ten Valencienne. Một ấm trà nóng đặt trên chiếc khăn lót cứng. Hơi nước tỏa ra nghi ngút từ chiếc vòi duyên dáng của nó.

"Thưa ông MacDonnell?" Sabrina chỉ về phía chiếc ghế gần nhất. Fergus hành động như thể anh ta không hề nghe thấy, nên nàng đành lặp lại.

Giật mình ngạc nhiên, anh ta cúi đầu bẽn lẽn. "Không có ai từng gọi tôi là ông trước đây. Bạn bè tôi gọi tôi là Fergie, nhưng em có thể gọi tôi là anh yêu nếu em muốn." Anh ta nháy mắt với nàng, nhưng do không có những lời khuyến khích từ những anh bạn thân thiết của anh ta, điệu bộ đó thiếu mất cái liếc mắt ý nghĩa vẫn thường kèm theo nó. Sabrina quan sát kĩ lưỡng hành động trơ trẽn của anh ta.

Anh ta ngồi ở mép ghế rồi ngó nghiêng xung quanh, rõ ràng hoàn toàn cảm thấy bị đe dọa bởi những bộ đồ trang trí yểu điệu trong phòng.

Sabrina rót cho anh ta một tách trà. "Ông có dùng đường không, thưa ông?"

"Không biết nữa," anh ta thú nhận. "Tôi chưa từng uống trà. Rượu mạch nha luôn là đồ uống của tôi."

Sabrina thả xuống ba miếng, ngờ rằng vị giác bị buộc phải làm việc quá sức của anh ta có thể đổi chiều vì tính cách ham khoái lạc của bản thân anh ta. Nàng đặt chiếc tách mỏng tang vào tay anh ta. Lòng bàn tay ửng đỏ của anh ta khiến nó thu nhỏ lại. Anh ta vội vàng húp một ngụm, rồi chun mũi trong cái vẻ nhăn nhó được giấu đi quá vụng về, Sabrina ẩn nụ cười của nàng sau một nhấp trà. Khi Fergus hạ tách trà xuống, bàn tay anh ta run lên dữ dội. Chiếc tách kêu lách cách trên đĩa; nước trà văng lung tung sang hai bên. Gương mặt rộng của anh ta đỏ bừng. Ánh mắt của anh ta phóng như bay về phía cánh cửa như muốn cố gắng tẩu thoát.

Sabrina nhìn chằm chằm, như thôi miên vào trong đôi mắt tròn nhỏ hằn những vằn đỏ của anh ta, rồi trông thấy nỗi sợ hãi nằm sâu trong chúng. Sự khám phá này khiến nàng choáng váng. Vì sao ư, cái người đàn ông lỗ mãng, ầm ĩ này hóa ra lại sợ đàn bà. Không, không phải sợ. Bị hóa đá! Anh ta đơn giản chọn cách giấu nỗi sợ hãi bên dưới những lời chế giễu thô bỉ và tai tiếng dâm đãng mà thôi. Thương cảm tuôn trào trong trái tim nàng.

Thừa hiểu rằng nàng đang nhận lấy một cơ hội khủng khiếp, nàng với tay qua chiếc bàn để chạm nhẹ vào bàn tay run rẩy của anh ta. "Sẽ ổn thôi mà, thưa ông MacDonnell. Không có gì phải lo lắng hết. Tôi thề tôi sẽ dịu dàng với ông."

Lúc ráng chiều vừa đổ xuống cũng là lúc cơn gió hung dữ từ phương Bắc tràn về, bầu trời xám xịt bắt đầu lắc rắc tuyết rơi, Morgan gắng kéo cả thân thể mệt nhoài vào phòng ăn. Anh đã dành cả ngày để vật lộn với đàn cừu của nhà Cameron, quây chúng vào một thung lũng hẹp đã được chuẩn bị làm nhà của chúng trong suốt mùa đông khắc nghiệt đang lại gần. Những bức tường đá sẽ che chở cho chúng khỏi thời tiết xấu nhất. Khi mùa xuân đến, chúng sẽ tự do chạy lang thang khắp những bãi thạch nam như một dấu hiệu về niềm hy vọng tươi mới cho sự thịnh vượng của thị tộc anh.

Anh chưa bao giờ mơ rằng lũ cừu có thể là những con vật ngu đần đến thế. Anh và người của anh rõ ràng đã phải dồn từng con một vào đó trước khi một con khác có thể thơ thẩn chạy đi.

Anh cởi chiếc áo choàng khỏi vai anh, thả nó xuống ngang thắt lưng. Những bắp thịt của anh rộn lên phản đối. Rên rỉ, anh vốc nước từ một chiếc thùng và để mặc làn nước mùa xuân mát lạnh bắn tung tóe trên mặt anh, vuốt mượt mái tóc ra sau khi làn nước êm dịu nhỏ xuống ngực anh. Không cần biết anh mệt thế nào, anh luôn luôn dừng lại để tắm rửa trước khi gặp Sabrina trong phòng ngủ của nàng. Qúa nhiều lần trong cuộc đời mình anh đã nghe thấy cụm từ "thằng MacDonnell thối tha, dơ dáy" rít lên sau lưng anh bởi không kẻ nào trong số đó đủ dũng cảm để quăng những lời đó trước mặt anh.

Khi anh vỗ cho khuôn mặt mình khô ráo, ánh mắt anh vụt liếc lên chiếc rầm nhà. Vui thích bởi biết Sabrina đang đợi anh vừa khiến anh hài lòng vừa làm anh lo sợ. Phòng ngủ của nàng đã trở thành nơi trú ẩn của anh sau nhiều giờ mệt mỏi bởi gầm lên ra lệnh cho những người đàn ông

không hề quen thuộc với công việc của một ngày tử tế khiến họ lăn ra chợp mắt trên những chiếc xẻng và cây cọc của họ. Kì cục đủ rồi, đúng là không phải những câu chuyện của nàng là thứ anh mong mỏi, mà là giai điệu khuấy động trong giọng nói của nàng. Đó không phải là những trò chơi, mà là cuộc đấu trí của anh với nàng. Anh nghĩ rằng tìm thấy sự khuây khỏa và yên bình trong phòng ngủ của nàng chỉ để khám phá ra một thách thức khiến anh hồ hởi hơn khi tham gia những cuộc đấu như trước đây mà thôi.

Anh đứng thẳng người, co rúm lại khi một cơn đau thình lình xuất hiện trên vai anh. Có thể Sabrina sẽ dùng những ngón tay mềm mại của nàng để xoa dịu những bắp thịt của anh. Nàng vẫn chưa từ chối anh điều gì. Một nụ cười chợt đến trên gương mặt anh. Nếu anh tiếp tục chứng tỏ với nàng một gã MacDonnell hơn hơn nhiều một con quái vật đang động đực nàng có thể sẽ sớm mời anh đến giường của nàng, không phải vì bố thí hay bổn phận, mà chỉ vì khao khát thôi. Lúc ấy anh sẽ có tất cả mọi lý do để trượt vào những tấm khăn trải giường mát lạnh và cặp đùi trắng như sữa của nàng rồi biến nàng thành của anh.

Người Morgan trở nên nóng bỏng và thở khó nhọc hơn trước suy nghĩ ấy, đập rộn ràng trước viễn cảnh trong đầu anh. Anh nhắm chặt mắt, cho phép bản thân vài khoảnh khắc để thưởng thức quyền lực nguyên sơ của ảo ảnh hấp dẫn ấy. Một cú sốc khiến anh nảy lên khi một cánh tay trần vòng quanh thắt lưng anh. Những móng tay bẩn thỉu, sứt mẻ cào lên khoảng bụng trần của anh. Một bàn tay khác trườn dọc theo đùi anh lên phía trên để mò mẫm một cách thô lỗ dưới áo choàng của anh. Mái tóc dài cù vào lưng anh.

"Alwyn," anh lầm bầm.

"Vâng, Morgan. Em là Alwyn xinh đẹp của mình anh đây." Một tiếng gù thích thú thoát ra khỏi cô ta. "Anh đã sẵn sàng rồi này. Nhưng anh luôn như vậy mà, phải không tình yêu của em?"

Né tránh những ngón tay dai dẳng của cô ta, anh ngó xung quanh. Anh có thể ngửi thấy dấu vết của người đàn ông khác trên người cô ta. Nó khiến thèm muốn của anh trong lúc mơ mộng ban nãy xẹp xuống còn nhanh hơn cả bị dội một gáo nước lạnh.

Cô ta đã kéo vạt váy của cô ta lên cao. Anh kéo chúng xuống. "Tôi nghĩ tôi nên giải thích, cô gái. Cô không thể đi lang thang trong tình trạng không mặc đồ lót vào mọi lúc tôi bước vào một căn phòng được. Nó không đúng đắn. Giờ tôi đã có vợ rồi."

"Anh cứ tiếp tục đi Morgan. Anh biết em không mặc đồ lót mà." Cô ta đuổi theo anh như một con mèo hoang to lớn, vàng khè, khiến anh lùi dần về phía thùng nước và ép bộ ngực màu mỡ của mình vào ngực anh. "Thời điểm này gần như hoàn hảo. Cô vợ quý báu của anh sẽ không phá rối chúng ta đâu. Nếu cô ta có thể giải trí với người đàn ông khác trong phòng ngủ của cô ta, thì có gì hại nếu chúng ta lén có một chút vui vẻ cho anh với em nào."

"Người đàn ông khác?"

Dấu hiệu đáng ngại trong giọng của Morgan khiến Alwyn cẩn trọng lùi lại. "Phải. Em tưởng anh biết. Eve nói với em anh ta đã ở trong đó hàng giờ liền rồi."

"Hàng giờ?" Một màn máu đỏ phủ lên đôi mắt của Morgan. Hai tai anh nổ lùng đùng.

Alwyn lùi ra xa, đôi mắt cô ta mở lớn trong báo động. Chính cái tính yêu đương nhăng nhít của cô ta chưa bao giờ thành vấn đề với Morgan. Làm sao cô ta lại nghi ngờ cô vợ bé nhỏ, mặt-khỉ của anh có thể kích động thứ gì đó như cơn giận dữ chứ?

Morgan không giận dữ. Anh điên cuồng. Bước thoăn thắt với chiếc áo choàng kéo lê theo mình, anh đẩy Alwyn sang một bên rồi lao thẳng vào trong đại sảnh. Khói thuốc và sự im lặng lơ lửng trong căn phòng rộng lớn, cả hai đều dầy đặc đến mức có thể chém bằng một chiếc rìu. Lạy Chúa! Có phải tất cả bọn họ đều tin rằng anh đã bị cắm sừng bởi cô dâu Cameron của anh

không?

Ánh mắt của bọn họ chúi về phía ngọn lửa, di di bàn chân họ, hoặc tu hết whisky trong cốc của họ. Không một người nào nhìn thẳng vào mắt anh. Chỉ duy nhất Eve dám nâng chiếc cốc mẻ của bà ta lên trong điệu bộ chúc mừng nhạo báng.

Khi anh băng qua đại sảnh, Morgan gắng làm chậm lại những bước dài của anh thành những bước có khoảnh cách đàng hoàng hơn, cảm giác rõ ràng những tia nhìn của họ đang khoan sâu vào trong làn da bị phơi bày của anh.

Đằng sau anh, những lời đánh cuộc thì thào điên cuồng nổ ra và những tiếng suỵt khe khẽ khi người của anh suy đoán anh sẽ bóp cổ cô vợ loăng loàn của anh hay sẽ ghim thẳng một viên đạn vào trái tim đen tối bé nhỏ của cô ta.

CHƯƠNG 13

Ngay khi Morgan ra khỏi tầm nhìn từ đại sảnh, anh chạy nhanh hết mức có thể. Anh nhảy hai bước một rồi dừng gấp ngay trước cửa phòng của Sabrina. Chìm dưới những nốt nhạc nhẹ nhàng từ chiếc đàn hạc và tiếng tim đập thình thịch, Morgan vẫn có thể nghe được một giọng nam trầm sâu và giọng nữ ngọt ngào đang hòa với giai điệu buồn thảm đến mức làm cho những chiến binh gan dạ nhất cũng phải bật khóc. Người đàn ông cất tiếng hát:

Ta có thể cưới được con gái của đức vua,

Ở nơi xa, xa khuất ngoài biển khơi.

Sabrina hát đáp lại:

Ta có thể là con gái của vị vua quyền thế.

Nhưng không hề có được tình yêu trong trái tim chàng.

Một người đàn ông đang hát cùng với vợ của anh. Morgan không hề nhận ra đây là lần đầu tiên anh nghĩ về nàng với tên gọi không phải là Sabrina, không phải một đứa nhóc, một kẻ Cameron chết tiệt, mà là vợ anh. Giận dữ và bất lực đang thúc vào ngực anh. Kiểu hòa hợp thân quen trong giọng hát của hai người đối với anh còn đáng nguyền rủa hơn cả tình ý của nó.

Anh mở toang cánh cửa. Hai cặp mắt ngơ ngác ngó vào thân hình anh. Anh chợt nhận ra mình đã ngu ngốc khi xuất hiện trong căn phòng này - áo không mặc, nước chảy ròng ròng, và miệng thì há hốc ra.

Anh không thể ngừng ngoác mồm ra khi phát hiện chất giọng nam trung như thiên thần ấy thuộc về một gã đàn ông mà tâm hồn còn đen tối hơn cả quỷ Satan.

Fergus MacDonnell nhấc thân hình nặng nề của anh ta lên khỏi đệm ngồi và cúi chào Sabrina. "Cảm ơn phu nhân vì tách trà. Tôi rất lấy làm biết ơn."

Nàng gạt chiếc đàn hạc sang một bên. Bàn chân thô kệch của Fergus che lấp đôi tay búp măng của nàng. "Cảm ơn ông McDonnell vì những bài hát tuyệt vời này. Chồng tôi sẽ rất hài lòng khi được thưởng thức chúng trong những ngày đông tới đây. Phải thế không, anh yêu?"

Morgan mất cả phút đồng hồ mới nhận ra nàng đang nói với mình. "Hả, gì?"

Fergus dừng lại ở bậc cửa và nhìn Morgan nghiêm nghị. "Đừng có càu nhàu với vợ cậu, Morgan. Cậu đâu phải một con lợn thô lỗ chứ hả." Anh ta lôi mảnh áo choàng vẫn đang lủng lẳng lên che kín hai vai Morgan. "Cậu nên biết ăn mặc một cách đàng hoàng trước mặt một quý bà. Bố cậu không dạy cậu cách cư xử cho lịch sự một chút hay sao?"

Fergus vỗ vào lưng anh một cách trìu mến rồi nghêng ngang đi vào hành lang.

Sabrina đi lăng xăng trong căn phòng, khẽ hát những câu trong bài hát vừa rồi và vô tình thu dọn những chiếc cốc chén như thể không hề có một đại sảnh đầy những người trong thị tộc MacDonnell dưới kia đợi tiếng gầm từ khẩu súng của anh.

"Anh ta là một người tuyệt vời, phải không?" Nàng thổi bụi bám ra khỏi chiếc bình đựng kem. "Dưới tất cả những lời gào thét giả dối đó là tâm hồn của một quý ông."

Morgan khớp quai hàm lại. Anh một lần đã từng nhìn thấy Fergus mút chùn chụt một khúc xương cừu trong khi đang chẻ đôi đầu của kẻ thù với bàn tay còn lại. "À, anh ta luôn như vậy, một thi sĩ chuyên nghiệp."

Trước chất giọng đều đều của Morgan, Pugsley lon ton chui xuống gầm giường cho đến khi không phô bày được gì nhiều ngoại trừ cái đuôi loăn xoăn nho nhỏ của nó.

Morgan nhẹ nhàng khép cánh cửa sau lưng anh. "Giờ thì cô có thể vui lòng giải thích về sự có mặt của anh ta trong phòng cô không?"

Nàng đang tỉ mẩn lau lau chén trà bằng tay áo mình, cố gắng tẩy sạch những dấu tay cáu bẩn của Fergus. "Giải thích việc gì vậy? Tôi mời anh ấy cùng uống trà với tôi. Anh ấy rất sẵn lòng dạy tôi vài bài dân ca dễ thương của vùng này. Tôi biết anh thể nào cũng sẽ nhanh chóng chán những bài hát Anh của mẹ tôi mà." Nàng nhăn nhăn sống mũi mình. "Có quá nhiều câu ám chỉ đến đám người Scốt hèn kém, tôi e thế."

"Đấy là cách mà người Anh như các cô vẫn dùng để mời một người lạ uống trà sao? Mà lại chỉ có cô và anh ta trong phòng ngủ?"

"À không phải thế đâu. Nhưng mà do tôi không thể tìm được một căn phòng nào đó..." Nàng dừng lời khi nhận ra ngữ điệu của Morgan. Chiếc ấm trà trượt ra khỏi tay nàng, đập vào thành bàn và sứt ra một bông hồng bằng sứ dùng để trang trí. Mắt nàng tối sầm đầy ngờ vực. "Có phải anh đang buộc tội tôi...?"

"Tôi không buộc tội gì cô hết. Đó là những điều mà Alwyn đã nói lại với tôi..."

"Ồ. Alwyn." Giọng của nàng trở nên chậm rãi và u tối, khác hẳn với ánh mắt dữ dội của nàng. "Anh sẽ tin Alwyn đúng không? Dù sao thì cô ta cũng là một người MacDonnell còn gì? Chứ không phải một kẻ Cameron dối trá và ranh ma. Và anh cùng với nàng Alwyn thân yêu của anh đã ở đâu khi bản cáo trạng của tôi được hình thành vậy?"

Mặt Morgan bắt đầu cảm thấy nóng bừng, tội lỗi và xấu hổ khi anh nhớ lại những cái vuốt ve đầy thèm khát của Alwyn. Sabrina cảm thấy nặng nề và bị xúc phạm.

Anh vội vã thề thốt. "Tôi thề tôi không động một tay lên người cô ta, tôi thề đấy."

Sabrina dường như không hề nghe thấy anh. Một tiếng cười run run yếu ớt thoát ra khỏi nàng. "Đáng lẽ tôi không nên tưởng tượng quá nhiều phải không? Tại sao anh phải tin tưởng tôi cơ chứ? Nhà Cameron chúng tôi có từ bỏ việc gì xấu xa đâu, hạ sát khách trong bữa tối, đầu độc chú rể... Cũng chẳng mất chút sức nào khi tưởng tượng việc tôi đi lại với những người trong họ tộc nhà anh đúng không?"

Nàng quay lưng lại với anh, đôi vai mảnh mai lặng im giấu đi sự tức giận trong lòng nàng. Morgan miễn cưỡng lắc đầu trong ngưỡng mộ. Sabrina đã khiến tất cả giận dữ lẫn ghen tuông trong người anh quay ra chống lại anh. Không một ai trong thị tộc dám cao giọng với anh mỗi khi tức giận, nhưng một lần nữa chỉ một hiểu lầm với người con gái này cũng đủ để chứng minh tất cả bọn họ là một lũ nhát gan và anh, là một thằng ngu đần độn.

Anh nhặt bông hồng bị vỡ ra từ ấm trà. Ôi, giá mà anh có thể ngừng suy nghĩ về lời buộc tội ngu xuẩn đó. Anh đã luôn lao vào mọi thứ mà không hề tính đến cái giá phải trả của nó, phá hủy những gì quý giá và mong manh nhất bởi cái tính vụng về cẩu thả của anh - cuộc sống của mẹ anh, bông hồng Belmont và lòng tự trọng của Sabrina.

Đặt bông hoa bằng sứ lên trên bàn, anh xoay người đứng đối diện với nàng, gần đến nỗi có thể cảm nhận thấy hơi thở của nàng qua làn da ngực anh. Nhẹ nhàng và ngọt ngào, khác hẳn với những ngón tay của Alwyn. Nàng vẫn cúi đầu xuống, cố gắng tránh ánh mắt của anh.

"Tôi không nghĩ rằng cô sẽ đọc cho tôi nghe câu chuyện mà cô đã hứa, về người phụ nữ xinh đẹp tên là Delilah ấy..."

"Tôi cũng thế," nàng nói nhỏ.

"Thế còn một ván cờ thì sao? Tôi sẽ không ném bàn cờ đi nữa đâu. Cho dù cô có đánh thắng tôi lần nữa."

Sabrina lắc đầu. Im lặng lại tràn lên giữa hai người.

Morgan vò vò mái tóc ẩm ướt của mình, dần cảm thấy sự ân hận đang dâng lên trong lòng. Anh thả mình rơi trên ghế bành.

Sabrina quyết định sẽ không dễ dàng tha thứ cho chồng nàng, vì thế nàng sẽ tự làm vừa ý bản thân. Mặc kệ Morgan trên chiếc ghế của anh ta, nàng ngồi lên một chiếc ghế khác và bắt đầu đàn một bài nhạc bằng chiếc đàn hạc. Nghiêng nghiêng mái tóc, nàng thể hiện một giai điệu vừa ngọt ngào vừa chua xót mà Fergus vừa dạy nàng.

Nỗ lực của nàng bỏ qua sự có mặt của Morgan đã sớm tan vỡ. Ngay cả khi bất động và im lặng, người đàn ông ấy vẫn tỏa ra sự mạnh mẽ trong khắp căn phòng này. Một thân hình cao một mét chín không dễ để bỏ qua, nữa là khi có người vẫn không thể quên được nét hấp dẫn của anh ta.

Nàng lén nhìn anh. Giọng ngắt quãng, run run khi nàng hát đến khúc ca của người thiếu nữ bị người tình phụ bạc. Khao khát làm cho cổ họng nàng nghẹn lại. Mắt Morgan đang nhắm nghiền, mi mắt dãn ra rủ xuống má. Đôi chân anh duỗi ra thoải mái, chiếc áo khoác bị lật lên làm lộ ra bắp đùi rắn chắc, bắp đùi anh vẫn còn dính bụi sau một ngày vất vả. Ánh mắt của Sabrina như uống cả thân hình của Morgan, tựa như anh là một ngụm nước mát lạnh trong những ngày hè nóng bức, khô hạn.

Nàng lướt ngón tay mình trên dây đàn, chuyển sang một bản nhạc Anh cổ xưa, mẹ nàng hay thể hiện bài này trong những ngày mùa đông lạnh giá, khi tuyết và băng phủ kín cửa sổ thư phòng. Nàng thích nhìn Morgan khi anh thả lỏng người thư giãn, thoát ra khỏi những câu càu nhàu thường lệ. Nàng có thể nhìn thấy nét căng thẳng dãn dần ra trên bắp đùi anh, đôi lông mày cau có chuyển sang thoải mái nhẹ nhàng. Nàng những muốn sờ tay vào khuôn mặt góc cạnh của anh, chạm vào anh như cây đàn trong tay nàng, mềm mại, nhẹ nhàng và vui mừng hân hoan.

Anh xoay người trên chiếc ghế bành, thở dài và nói nhẹ nhàng, "Đó là một giai điệu rất đáng yêu đấy Beth ạ."

Ngón tay Sabrina như hóa đá. Mắt Morgan chậm chạp mở ra, nhưng Sabrina không đọc được gì trong đó ngoại trừ sự bối rối và hoang mang. Nàng như ngưng thở. Có lẽ đó là do nàng tưởng tượng ra thôi.

Anh bóp bóp trán. "Tôi vừa ngủ một lát. Có lẽ tôi nên về giường mình trước khi cô gọi Fergus đến vác tôi đi."

Anh bước đến cửa, rồi dừng lại. Sabrina cảm thấy nếu anh ta cứ đứng ở đó mãi thì tim nàng sẽ bị quặn thắt lại mất. Nàng muốn anh đi ra ngoài, muốn được ở một mình để có thể gỡ được tảng đá nặng nề trong cổ họng nàng lúc này.

Cuối cùng, khi đã không thể chịu đựng được nữa, nàng bèn lao mình đến đứng đối diện với anh ta. "Vì Chúa, anh đang chờ đợi cái gì nữa đây?"

Anh đứng đó như một bức tượng của người Hy Lạp, hai tay khoanh trước ngực. "Một nụ hôn chúc ngủ ngon, chắc vậy."

Sabrina hơi giật mình vì sự điềm tĩnh và lạnh lùng của anh ta. Nàng đặt tay lên môi mình. "Có vẻ như tôi chưa nói với anh đầy đủ về phong tục và văn hóa nhỉ. Nếu người chồng cư xử tồi tệ và xúc phạm đến người vợ thì họ sẽ không chúc nhau ngủ ngon đâu."

Anh mất một khoảng thời gian để có thể hiểu được nàng đang nói gì. Sau đó anh bước một bước dài tới trước mặt nàng và nâng nàng lên ngang vai mình. Miệng anh từ từ cuốn lấy nàng, chiếc lưỡi khuấy đảo nhẹ nhàng cho đến khi cảm thấy thân hình nàng dần chìm vào giai điệu

đen tối và rạo rực anh tạo ra. Sự cuốn hút trong nụ hôn của anh làm cho Sabrina mộng mị, quên mất lời cảnh báo của Eve, và trùm lên hầu hết những cảm xúc của cô, ngoại trừ lời hứa lười biếng về đam mê trong mắt anh. Gần như là như thế.

"Tục lệ ngu ngốc," anh nói thẳng, rồi thả nàng xuống sàn. "Chúc ngủ ngon, nhóc con." Anh đóng cửa nhẹ nhàng như chế giễu những tiếng trống ngực của Sabrina.

"Chúc ngủ ngon, Morgan," nàng thì thầm gần như trong im lặng. "Chẳng có gì ngạc nhiên khi anh ta gọi mình là nhóc con cả. Anh ta rõ ràng không thể nhớ nổi tên mình."

Pugsley bò ra từ gầm giường sau những câu nói vừa rồi của nàng.

Sabrina ném một góc khăn trải bàn trùm lên ấm trà sứt mẻ, cảm thấy ốm trước hình ảnh của nó. Có phải Eve đã đúng không? Morgan không khác gì so với bố anh ta hết? Vẫn còn nuôi dưỡng thứ tình cảm mê đắm với mẹ nàng sau bằng đấy năm? Nàng lục lọi kí ức của mình, tìm kiếm khuôn mặt Morgan, dần dần mường tượng ra hình ảnh thằng bé con ngày nào say mê nhìn Elizabeth đang hát.

Sabrina ôm chặt lấy bụng mình giống như nàng có thể chặn được cơn đau đang âm ỉ đang dần quặn lên. Mía mai là nó không buông tha nàng. Khi nàng đang chống tay lên cằm mà nhìn Morgan đầy ngưỡng mộ thì anh đang say sưa nhìn mẹ nàng với một cái nhìn thành kính và say mê.

Lúc đó nàng nghĩ đó chẳng là gì cả. Vì tất cả mọi người đều đang chú ý vào Elizabeth. Tiếng hát của bà là nhịp đập nhẹ nhàng, là trái tim của trang viên Cameron. Sabrina đã cố gắng cả đời để được như bà.

Khi Sabrina có đủ mọi lý do để trở thành một đứa trẻ hư đốn, như thằng nhóc Morgan tự phụ vẫn luôn tin nàng như vậy, nàng đã cố gắng trở nên duyên dáng, rộng lượng và đài các.

Nàng quyết định chấm dứt suy nghĩ linh tinh, thôi không khơi dậy những cảm xúc chưa chín chắn trong trái tim mình. Nàng ngồi xuống bậu cửa sổ, tà áo bay bay, và mơ màng nghĩ đến cảnh Morgan và các anh trai nàng cùng phi nước kiệu trên những ngọn đồi rải rác quanh đây. Để vừa lòng mẹ nàng, giờ nàng có lẽ đã vui vẻ đến Luân Đôn và cưới một anh chàng người Anh điềm đạm nào đó, nhưng sâu thẳm trong lòng nàng vẫn biết rằng trái tim nàng luôn luôn thuộc về vùng cao nguyên này và cậu nhóc hoang dã, bướng bỉnh đã đánh cắp trái tim nàng.

Sabrina là đóa hồng mỹ miều của mẹ.

Là cô công chúa bé nhỏ của cha.

Và giờ nàng là con thú cưng của Morgan, chờ đợi từng cú giật dây buộc cổ của anh ta.

Nhưng nàng không bao giờ là một người phụ nữ. Và không bao giờ là một người vợ.

Trong khi Enid đã tìm được dũng khí để vứt bỏ những xiềng xích của quá khứ thì Sabrina lại rơi vào chính cạm bẫy đó, tìm kiếm sự kính trọng từ những người họ hàng của Morgan, hy vọng rằng nếu nàng chiếm được tình cảm của họ thì nàng cũng sẽ có được tình yêu từ vị thủ lĩnh của họ.

Áp bàn tay mình lên mặt bàn, Sabrina nhìn quanh căn phòng với ánh mắt lạnh lẽo, không còn những tia sáng nhấp nháy vui thích của trẻ con. Không có gì của Sabrina Cameron ở đây hết, không có đặc điểm gì của nàng lưu lại nơi này, không có dấu ấn của cá nhân nàng. Bàn tay tuyệt vời của mẹ nàng đã để lại dấu ấn ở mọi nơi. Trong chiếc ấm trà xinh xắn chuyển đến từ Luân Đôn, trong từng cây nến duyên dáng nho nhỏ được gói lại theo yêu cầu của mẹ nàng, trong những dải viền của chiếc khăn trải giường, với những mũi thêu tỉ mỉ của mẹ nàng.

Mọi thứ trong căn phòng này của Sabrina, kể cả đến con chó, cũng đều từng thuộc về Elizabeth.

Và giờ đây, nàng có lý do đủ để tin tưởng rằng trái tim người chồng của nàng cũng thuộc về bà.

Sabrina yêu mẹ nàng. Ngưỡng mộ mẹ nàng. Kính trọng mẹ nàng. Nhưng nàng không thể trở thành bà. Không thể, ngay cả vì Morgan.

Những năm vừa qua, Morgan đã kiên trì giữ thái độ cao ngạo và thích thú chỉ trích vòng hoa của nàng mỗi khi có dịp. Giờ là lúc để nàng tự nguyện gỡ bỏ nó.

Pugsley gừ gừ đồng ý với nàng khi nàng tháo bỏ những chiếc kẹp tóc, khiến mái tóc nàng đổ xuống qua vai thành một đống tối tăm và mù khói.

Những đêm như thế này, Morgan luôn mong muốn mình chìm trong men rượu. Chất giá lạnh của nước đóng băng không làm nguội được ngọn lửa cuồn cuộn trong lòng. Sự mệt mỏi và kiệt sức của anh đã biến mất khi chạm vào đôi môi mềm mại gợi cảm của Sabrina. Viễn cảnh được chìm vào giấc ngủ giờ đã quá xa vời khiến anh đau đớn muốn được giải thoát cho cơ thể héo hon vì ham muốn của mình.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, anh khao khát được trở thành người đàn ông mà Sabrina tin chắc anh là kẻ như vậy. Anh ngưỡng mộ, đố kỵ với sự điên cuồng của người tổ tiên nổi tiếng xấu xa độc ác của anh, Horrid Halbert, người đã nhốt một cô gái Cameron xinh đẹp dưới hầm ngầm của ông ta và sử dụng cô ấy như một nô lệ tình dục.

Rên rỉ, Morgan nhổ ra một mẩu sạn khác trong cốc nước. Anh đã đi tìm kiếm khắp nơi trong lâu đài, hy vọng có thể tìm được niềm an ủi và có thể giấu mình giữa những người bạn hung dữ của anh. Quân số của họ đã giảm xuống rất nhiều trong vài năm gần đây và sự tấn công lác đác của quân Grant và Chisholm đã trở nên ghê gớm và khát máu hơn trước, đa phần người MacDonnell đã rời khỏi những túp lều tạm bợ của họ và di chuyển vào trong lâu đài. Họ cũng đem lương thực vào trong lâu đài và tạo nên một đống hỗn độn, họ quấn người bằng những chiếc áo len và nằm vạ vật trên băng ghế mỗi đêm, giống như cách mà tổ tiên họ đã sống năm thế kỷ trước đây.

m thanh rộn ràng từ những cây sáo cùng nhịp điệu của những chiếc trống vang lên cùng lúc với trái tim không ngơi nghỉ của Morgan.

"Dô ta nào, kéo nó lên!" kèm theo một tiếng kêu cảnh báo khi một trong những người trong thị tộc của anh nhận được một cú đấm nhân từ và lăn quay ra chiếc bàn.

Morgan túm lấy thằng bé và đẩy nó sang một bên mà không hề chớp mắt. Fergus ngồi bên cạnh anh trên băng ghế dài, chúi mũi vào cổ một đứa con gái với sự tế nhị vượt trội hơn hẳn so với cái anh ta thể hiện vài giờ trước đó. Thêm một buổi chiều uống trà khác với Sabrina nữa thì Morgan sợ rằng cái gã tóc hoa râm đó sẽ bắt đầu phun ra kịch Shakespeare mất thôi. Eve ngồi cuối chiếc bàn, được vây quanh bởi bốn người trong thị tộc có mối quan hệ họ hàng quá xa với Morgan để có thể có niềm vinh dự mơ hồ được cho là anh em họ với thủ lĩnh của thị tộc.Những tiếng thì thào cùng những ánh nhìn ngấm ngầm hướng thẳng về phía anh, và anh nhận ra một lần nữa anh lại bị ám ảnh về cái chết đáng ngờ của Angus. Thật cay đắng cho anh khi biết rằng anh có thể sẽ không bao giờ biết được ai là người đã giết cha anh.

Anh đã mong mỏi được nếm vị lãng quên ngọt ngào khi Sabrina khiến anh chìm dần vào giấc ngủ với bài hát của nàng, cho anh được quay về khoảng thời gian thanh bình trong thư phòng của trang viên Cameron, nơi giọng hát thánh thót của Elizabeth cuối cùng đã dìm những tiếng gào thét, những lời nguyền rủa và sự hung dữ đã đặt dấu chấm hết cho tuổi thơ của anh xuống tận nơi sâu thẳm nào đó. Nhưng khi anh tỉnh dậy, con gái của Beth đang quan sát anh, với một nỗi đau thật khó hiểu thẫm lại trong đôi mắt nàng. Yên bình mong manh của anh đã tan vỡ dưới cơn lũ của nhu cầu mù quáng được hiểu nàng.

Giờ đây tuyết mỗi lúc rơi một dày hơn. Những bông tuyết lấp lánh bay lơ thơ qua những khe nứt hình mũi tên vào trong đại sảnh như những hạt sao rơi, rồi tan chảy khi chúng chạm vào bầu không khí nóng bỏng.

Morgan cứng đờ khi một đôi cánh tay oằn èo quấn quanh người anh từ phía sau. "Em ghét phải nhìn thấy anh với nét mặt dữ tợn," Alwyn rủ rỉ vào tai anh. "Cho em vài phút rảnh rỗi với anh thôi và em sẽ mang nụ cười trở lại trên đôi môi duyên dáng của anh."

Cô ta xiết chặt lấy anh như lúc trước khiến Morgan nghi ngờ cái giây phút và cô ta ám chỉ sẽ mang lại cho anh. Tay anh ghì lấy quai chiếc cốc. Trong một khoảnh khắc trống trải anh đã bị cám dỗ. Sabrina sẽ không bao giờ biết được. Nhưng khi anh trông thấy nét quỷ quyệt của Eve, những ánh mắt thích thú dọc khắp chiều dài của chiếc bàn, điều gì đó trong anh đã kháng cự lại, theo bản năng anh biết thừa rằng anh sẽ chỉ cảm thấy tệ hơn sau lần kết hợp tầm thường này. Anh sẽ trở nên bẩn thỉu hơn và đáng khinh hơn nữa trước người con gái anh đã kết hôn, người con gái mỏng manh và tinh khiết như những bông tuyết đầu mùa đang hối hả trút mình vào trong đại sảnh.

Anh đang dần định hình lại sự khước từ của anh khi âm nhạc tắt ngấm. Tiếng sáo rền rĩ chìm vào im lặng. Người đánh trống cũng nện một tiếng tạm ngừng. Fergus sặc whisky, vội khạc nó qua chiếc bàn vào mặt một thằng nhóc đang quá đờ đẫn để chùi cái bãi bẩn thỉu đó đi.

Morgan hướng theo những ánh nhìn choáng váng về phía cổng tò vò. Khi anh nhìn thấy thứ gì đã quyến rũ họ, anh duỗi tay ra, mò mẫm cướp lấy chiếc cốc khỏi tay của Fergus, và điêu đứng bởi dung lượng mà một ngụm rượu hung dữ mang lại.

CHƯƠNG 14

Morgan thở khò khè khi whisky từ mạch nha nguyên chất đốt cháy cuống họng vẫn còn lạ lẫm với rượu của anh. Từ nay về sau có thể anh vĩnh viễn không còn thở hay nuốt trôi cái gì được nữa, nhưng anh ngờ rằng dù sao đi nữa tất cả mọi cố gắng rồi cũng trở thành vô ích khi Sabrina tung tăng chạy vào đại sảnh, ngó nghiêng cả thế giới như một nàng tiên rừng tinh nghịch.

Chiếc váy màu hồng phấn của nàng đã bị rạch te tua, khiến cho ngay quần áo của Alwyn cũng có vẻ nết na hơn hẳn. Nàng không mặc váy trong hay váy lót, và cứ mỗi bước chân nhún nhảy của nàng, một khoảng đùi trắng sữa lại bị lộ ra một cách đáng báo động.

Nàng đi chân trần, mái tóc điểm thêm vòng hoa hồng bằng lụa buông xõa hoang dã đổ tràn xuống lưng nàng ngờ rằng là thứ được cố tình sắp xếp để giữ cho vạt áo trên của nàng vẫn còn ở mức tươm tất. Nàng không trang điểm. Đôi má phơn phớt hồng của nàng hoàn toàn tự nhiên. Chỉ riêng đôi môi hờn dỗi như bị ong chích của nàng là được tô son trông thật mời gọi.

Morgan muốn làm một số điều với làn môi ấy. Những điều âu yếm. Những điều xấu xa. Một nhịp đập quen thuộc rộn lên trên phần thân dưới của anh, cứ dồn dập theo nhịp điệu đầy cảnh báo.

Với đôi mắt ti hí lấp lánh niềm vui thích, Fergus đổ ào thêm whisky vào chiếc cốc. "Uống thêm đi, chàng trai. Tôi có cảm giác cậu cần nó trước khi đêm nay kết thúc đấy."

Morgan dốc cạn, ánh mắt không một giây rời khỏi Sabrina. Rượu whisky đốt cháy mọi ngóc nghách trên đường xuống dạ dày của anh, cái nơi anh sợ rằng giờ đã trở thành chỗ trú ngụ của trái tim anh mất rồi.

Sabrina lách người qua những kẻ khiêu vũ đang đờ đẫn hết cả người, rồi dừng lại ở khoảng giữa để ban tặng một nụ cười toe toét tinh quái cho một gương mặt đang ngoác rộng miệng vì kinh ngạc. Tiếng cười như những chiếc chuông bạc ngân vang của nàng khiến không gian căng thẳng khẽ lay động khi nàng tiến lại gần chiếc bàn Morgan đang ngồi, cặp hông đung đưa trong một nhịp điệu mời gọi cổ xưa hơn nhiều so với tuổi đời của vị chủ nhân sở hữu nó. Từ đuôi mắt của mình, Morgan có thể thấy Alwyn nhảy tọt vào lòng của Fergus.

Sabrina buông một nụ hôn thân mật lên chiếc má lòa xòa tóc của Fergus, rồi ngồi giạng chân trên chiếc ghế, quay mặt về phía Morgan. "Có phải giường của ngài quá lạnh so với sở thích của ngài không, quý ngài của tôi?" Mắt nàng lang thang về phía Alwyn, chứng tỏ một cách rõ ràng rằng nàng đã thấy từ đầu đến cuối cuộc đào ngũ của người đàn bà từ Morgan sang Fergus. "Có lẽ ngài đến để tìm vài hơi ấm chăng?"

Đôi bàn tay của Morgan siết chặt quanh chiếc cốc, hằn thêm những vết nứt mới trên bề mặt thứ đồ nung chưa tôi luyện. Anh giữ cho giọng thật thấp, thấp đến mức ngay cả Fergus cũng sẽ phải căng tai để nghe thấy. "Giữ lấy lưỡi của cô đi, cô bé. Người của tôi tin rằng chúng ta cùng chia sẻ một chiếc giường, và tôi thích duy trì cách nghĩ đó. Vậy sao cô không ở trong phòng của cô?"

Đôi mắt xanh trong veo như thiên thần của nàng mở lớn. "Tôi đã không hề nhận ra phòng ngủ của tôi là một cái xà lim. Hay một cái lồng. Và giờ tôi là tù nhân của anh, phải vậy không Morgan? Hay là thú kiểng của anh đây?" Nàng giơ ra cho anh hai cổ tay của nàng. "Có thể anh muốn trói tôi lại chăng?"

Lời nói cùng dáng điệu của nàng gợi lên những hình ảnh tà giáo không hề ít gợi tình hơn sự dã man của chúng là bao nhiêu. Morgan đẩy đôi tay về phía lòng nàng, tự vật lộn đấu tranh để lờ tấm rèm te tua trêu ngươi phủ lên hai chân nàng trên băng ghế gỗ xù xì và nơi làn vải cuộn lại.

Anh cố gắng phủ kín những run rẩy trong lời nói của anh bằng giọng nghiêm khắc. "Đây không phải lối xử sự một vị thủ lĩnh mong đợi ở vợ anh ta."

"À, nhưng tôi đã cư xử phải phép cả đời tôi rồi, và nó đã dẫn tôi đến đâu thế? Mà có ai cấm những cô gái hư hỏng vui chơi đâu." Còn khiến anh sốc hơn, nàng nhổm dậy nghiêng chiếc cổ thanh mảnh của nàng rồi cắn nhẹ dái tai của anh giữa những chiếc răng nhỏ xíu nhọn hoắt của nàng trước khi thì thầm, "Người của anh không ngốc như anh nghĩ đâu. Nếu anh đang chia sẻ chiếc giường cùng với tôi, anh đã có việc hay hơn để làm hơn là ngồi đây ủ rũ rồi."

Trước khi anh có thể hoàn hồn, nàng đã nhẹ nhàng lướt ra khỏi tầm với của anh. Anh trừng mắt, mê hoặc cứ thế đập thẳng vào lý trí trước đôi mắt lóng lánh khiêu khích của nàng. Thận trọng trước sự im lìm của anh, những kẻ vô phúc cùng ngồi cùng bàn với Morgan cũng dần len lén tránh xa tầm với của anh.

Sabrina vỗ tay thông báo khi tất cả mọi sự chú ý đề dồn vào nàng. "Tôi muốn nâng cốc chúc mừng." Nàng quét tay qua chiếc ly sứt mẻ trên chiếc bàn gần nhất rồi nâng nó lên. "Cho gia đình mới của tôi — nhà MacDonnell!"

Tiếng hoan hô ngập ngừng vang lên trong sảnh lớn. Mặc dù những người MacDonnell cảm thấy e ngại trước gương mặt hóa đá của vị thủ lĩnh, họ cũng không thể cưỡng lại việc được uống thêm rượu vì bất cứ lý do gì. Lần này khi Fergus rót whisky cho anh, Morgan đã cầm cả chiếc bình thay vì chiếc cốc. Anh dốc ngược nó, rồi quẹt mu bàn tay ngang miệng.

Sabrina nhấp môi ly rượu. Morgan chết đứng trước cảnh tượng thứ chất lỏng khủng khiếp ấy cuộn tròn trong cổ họng của nàng.

Nhưng dù sao cơn choáng váng vì cảnh tượng đó vẫn còn nhẹ khi anh nghe thấy giọng nàng đã chuyển từ mượt như tơ mịn sang lạo xạo như nhung xơ. Đôi mắt nàng thêm rạng rỡ bởi những giọt nước mắt trào ra trước tác dụng của rượu. "Tôi đã hứa với Fergus rằng tôi sẽ dạy anh một bài hát mới, và trái ngược hoàn toàn với những gì mà thủ lĩnh của anh ta luôn tin tưởng, những kẻ Cameron chúng tôi luôn giữ lời thề của mình." Nàng lại bắt đầu vỗ tay và dậm chân trong một nhịp điệu thách thức.

Hăng hái của nàng thật dễ lan truyền. Sau khi ném một cái nhìn lo lắng về phía Morgan, cậu bé gõ trống bắt đầu vỗ nhẹ vào mặt da biến dạng. Những bàn tay cùng những bàn chân khác bắt đầu bắt theo nhịp, vỗ tay và dậm chân cho tới khi sảnh lớn đầy căng âm thanh vang dội.

Giọng hát rõ ràng rất khôi hài của Sabrina vút lên trên tiếng ồn ã:

—Vượt qua bao gian truân, nhà MacDonnell với mái đầu hoang dại,

Dữ tợn làm sao lưỡi kiếm dài trên tay, nhưng dữ tợn không sánh bằng—

"Sabrina!" Morgan gầm lên.

Chai whisky tan tành trong tay anh. Anh giũ những mảnh thủy tinh bằng hổ phách như thể chúng chẳng là vấn đề gì to tát giống như những cánh hoa hồng vậy. Tiếng trống trở nên rụt rè rồi chết hẳn. Tiếng vỗ tay vẫn còn rơi rớt lại.

" 'Biểu cảm' hả?" Sabrina thì thầm, như mê man khi Morgan thình lình lao tới hướng thẳng về phía nàng.

Nàng đã hy vọng kích thích được bất kì sự đáp trả nào từ anh cũng còn hơn không thu lại được phản ứng gì, nhưng cái vẻ khát máu của anh nhắc nàng nhớ rằng nàng đã cả gan véo đuôi rồng. Và cứ xét theo những tia hung dữ phản chiếu trong mắt anh, nàng nhận ra đó thực sự là một con rồng rất đói.

Đám đông tự động rẽ ra trước những bước hầm hầm của Morgan. Sabrina cố gắng đấu tranh

với bản thân phải bám chặt lấy mặt đất nơi nàng đứng, nhưng đôi chân nàng lại có ý kiến khác. Chúng dỗ dành nàng lùi lại phía sau cho đến khi mông nàng đập vào cạnh bàn và nàng không thể chạy đi đâu xa hơn nữa. Bóng của Morgan đổ ập lên người nàng. Trong một khoảnh khắc sợ hãi, nàng tự hỏi không biết anh có phá vỡ lời thề của anh và đánh nàng trước toàn thể những con người có mặt ở đây không.

Nàng gắng tập trung lại tất cả những thách thức của nàng bằng cách gạt những lọn tóc lòa xòa ra khỏi mắt nàng. "Tôi hy vọng điệu hát tầm thường của tôi không khiến anh phật ý. Tôi nghĩ anh sẽ cảm thấy tự hào trước một bài hát ca ngợi thị tộc MacDonnell..." Nàng ngập ngừng, vẻ mặt cương quyết của chồng nàng dường như đã cướp sạch mọi từ ngữ của nàng. Răng nàng cắn nhẹ vào môi dưới.

"Giỏi chịu đựng?" anh ướm lời. "Hay là anh dũng?"

Anh nắm lấy hai cánh tay nàng, những ngón tay của anh vuốt ve da thịt nàng dường như chỉ thêm diễn tả sự thô bạo bởi chính hành động dịu dàng như chế nhạo đó. Vành môi hư hỏng của anh khiến nàng nhớ rằng một vài sự trừng phạt khủng khiếp có thể xảy ra chứ không phải đơn thuần chỉ là một cái bạt tai.

Nàng ép ánh mắt mình tránh khỏi bộ ngực rộng kinh hoàng của anh. "Đó chỉ là một bài hát thôi. Chẳng có bất kì ý định lăng mạ nào trong đó cả."

"Không hề có." Anh thả nàng ra, nhưng tiếng thở dài khuây khỏa khẽ phát ra từ cổ họng nàng như một cái cớ khiến đôi tay anh trượt dọc theo mái tóc nàng để khum lấy gáy nàng. Những ngón tay khéo léo của anh làm việc không ngừng nghỉ dọc đường xuyên qua mái tóc dày đang trong tình trạng lộn xộn của nàng. "Tôi chỉ sợ rằng em có thể sẽ tin vào nhà thơ đã tâng bốc chúng tôi thôi. Có lẽ em sẽ cần một cuộc trình diễn riêng tư để hiểu thêm đấy nhỉ?"

Những ngón tay của Morgan kiếm tìm và đã tìm thấy những dây thần kinh nhạy cảm dưới làn da của nàng. Đầu Sabrina tự động ngửa ra sau, uốn cong trước áp lực đang làm mờ đi nhận thức của nàng. "Không, cảm ơn. Tôi sẽ nhận thành ý của anh."

Morgan quay sang một góc để người anh có thể chặn đứng được những cái nhìn hau háu của những người trong thị tộc. "Vậy thì em thích một cuộc trình diễn công khai hơn phải không?" Sự mượt mà trong giọng nói của anh cảnh báo nàng rằng nàng đã đẩy anh đi quá xa và quá nhanh mất rồi, rằng anh đủ khả năng, đủ trang bị, và hết mực sẵn lòng thể hiện tiếng tăm nguy hiểm của anh với nàng.

Sự bất động đó không hề chuẩn bị nàng cho cơn sốc khi một bàn tay khác của anh trượt thẳng xuống thân áo trên đang rũ xuống của nàng và phủ lấy bầu ngực trần của nàng. Anh chiếm lấy phần da thịt mềm mại ấy trong lòng bàn tay mình, ngón tay anh chuồi ra để khẽ cào vào đỉnh nhạy cảm của nó. Cơ thể nàng đáp lại với một sự mau lẹ đáng xấu hổ. Thắng lợi bất chính trong nét mặt của Morgan báo cho nàng rằng anh đã nhận thấy điều đó.

Sự phản bội này còn tệ hơn nhiều so với những lần anh bắt nạt nàng khi còn là một cậu bé. Những cái vuốt ve tưởng như vô tình của anh không chỉ xâm phạm đến cơ thể nàng, mà còn chạm đến những bí mật mỏng manh nhất nằm sâu thẳng trong trái tim nàng.

Tất cả niềm tự hào bị tổn thương cùng những nỗi đau nàng kìm nén trong suốt bao năm nằm cả trong giọng nói của nàng khi nàng cay đắng thốt, "Như những gì anh muốn, Morgan MacDonnell. Tôi chẳng mong chờ gì hơn từ một kẻ như anh."

"Vậy thì tôi không nên ước mình sẽ làm cô thất vọng." Không hề để lộ ngay cả một chút ăn năn lờ mờ, anh buông tha ngực nàng rồi siết chặt lấy những ngón tay anh với nàng, thúc giục nàng ra khỏi đại sảnh như bất kì một người chồng háo hức nào muốn chia sẻ những giây phút yêu

thương với vợ mình. Sabrina ném một cái nhìn không cưỡng lại được qua vai nàng để thấy Eve đang quan sát họ rời đi, một nụ cười điệu đà thỏa mãn chìa ra trên môi bà ta.

Sabrina cưỡng lại thôi thúc ghìm chân nàng lại như một đứa trẻ ương bướng khi Morgan lôi nàng vượt qua mê cung tăm tối trong Lâu đài MacDonnell.

Nhưng nàng không thể chịu được nếu không lẩm bẩm vài câu chống đối. "Anh không có một chút đi đứng lịch sự nào à? Sao anh không quẳng tôi lên vai anh hoặc giựt tóc lôi tôi đi đi?"

Anh dừng lại quá nhanh khiến nàng va vào lưng anh. Khi anh quay lại, hơi thở của anh thiêu đốt nàng như luồng lửa phụt ra từ miệng một con rồng. Nàng cực kì ngạc nhiên khi nó không hề khiến những lọn tóc xoăn của nàng cháy sém. "Đừng có xúi giục tôi," anh nói giữa hàm răng nghiến chặt.

"Sao thế, anh uống rượu phải không," nàng buộc tội anh, nghiêm nghị hít vào thêm không khí.

"Mình cô là quá đủ để ép một thầy tu làm chuyện đó."

"À thế cơ đấy, nhưng anh đâu có phải là thầy tu hả?"

Tiếng gầm khẽ của anh khiến chân tóc sau gáy nàng dựng ngược. "Không, nhưng tôi đã từng sống như một thầy tu. Và khốn kiếp cái tôi cực kì mệt mỏi khi phải sống như thế."

Anh cứ thế kéo nàng đi, chỉ chậm lại khi nàng vấp chân vào chiếc cột xà cũ nát và xém chút nữa ngã nhào nếu anh không nhanh vươn tay ra sau để đỡ nàng. Khi họ rẽ vào một góc quanh tăm tối, Sabrina nhận ra đó chính là ngõ cụt nàng đã phát hiện vào ngày đầu tiên nàng đến lâu đài này.

Tuyết rơi lất phất qua những khung cửa sổ đổ vỡ, sáng lấp lánh như những hạt bụi thần tiên trong bầu không khí mong manh dễ vỡ. Cơn gió gầm gào quất vào những tấm thảm rách bươm theo một điệu nhảy điên cuồng. Màn tuyết trắng xóa như soi rọi đêm đen. Tấm gương rạn đổ dài hai chiếc bóng lò mờ của hai người.

Bỏ lại Sabrina đang đứng giữa hành lang, Morgan tiến về phía tấm gương. "Chết tiệt! Tôi thề có một cánh cửa ở đây."

Có vẻ như cuộc rút quân điên cuồng của họ đã chẳng đi được tới đâu. Tiếng cười khúc khích đầy kích động dâng lên từ cuống họng của Sabrina. Nàng cố chẹn nó lại bằng lòng bàn tay nàng, nhưng thất bại.

Sự vui vẻ của nàng cứ thế nhạt dần khi trông thấy nét mặt của Morgan. "Tất cả chỉ như một trò cười với cô phải không? Lâu đài đang sụp đổ của tôi. Thị tộc thống thiết của tôi. Chỉ như một bài hát nho nhỏ ngu đần kẻ nào đó đã viết để những gã MacDonnell chúng tôi tự biết thân biết phận. Tự biết chỗ đứng của mình. Là bên dưới đôi bàn chân sang trọng của thị tộc Cameron các người."

Cơn giận của anh không hề làm nàng sốc bằng chiều sâu của một thứ cảm xúc khác ẩn trong đôi mắt anh. Nàng không thể làm anh bị tổn thương, nàng cam đoan với chính mình. Nàng không hề có được loại quyền năng đó.

"Bởi vậy cô đã quyết định hạ mình xuống cái vực của chúng tôi đêm nay phải không?" anh hỏi. "Đó là lý do tại sao cô lại ăn mặc như một — một —" Anh thở phì phì để tạm ngừng.

"Một người đàn bà nhếch nhác?" nàng rộng lượng hỏi. "Đó rõ ràng là loại đàn bà anh vẫn thích ôm trong tay còn gì."

"Alwyn sán vào tôi," anh rống lên.

"Và đã bao nhiêu lần cô ta sán vào anh từ khi chúng ta kết hôn thế?"

Một nụ cười kẻ cướp chạm trên môi anh. Giọng anh mềm mại. "Ghen hở, nhóc con? Giữ lời nói của cô cẩn thận vào nếu không tôi có thể nghĩ rằng cô rất chú tâm đến chuyện đó đấy."

"Chúa giúp tôi nếu tôi làm thế!"

Lời tuyên bố kích động của nàng dường như đã lột bỏ được sự phòng thủ của anh. Anh nghiêng đầu sang một bên rồi nhìn nàng chăm chú.

Sabrina rùng mình dưới cái nhìn quan tâm của anh, bất ngờ nhận thức được hành lang tràn gió lùa này lạnh lẽo biết bao. Nàng chưa bao giờ nhận ra những lớp váy áo trong bùng nhùng đã giữ cho nàng ấm áp thế nào. Không có chúng, nàng cảm thấy mình trần trụi, bị phơi bày, dễ bị tổn thương trước cơn gió lạnh buốt lướt dọc lên hai bắp đùi của nàng và sức nóng sôi âm ỉ trong đôi mắt của Morgan. Khi ánh mắt của anh rớt xuống, liền có sự tương phản giữa hai đầu ngực bị nghiến chặt cực đại của nàng. Bản năng tự bảo vệ mách bảo, nàng liền khoanh tay che phủ ngực nàng.

Hàm của Morgan siết lại. Anh bước nhanh tránh xa khỏi nàng. "Mẹ cô sẽ nói gì nếu bà ấy trông thấy cô bây giờ?"

"Là người sẽ thốt một câu nguyền rủa!"

Trước tiếng khóc tắc nghẹn của nàng, Morgan quay người sang xung quanh, vừa bị xúi giục vừa bị mê hoặc bởi thứ cảm xúc thoáng hiện mà anh mới chỉ hơi nghi ngờ. Nàng túm lấy vạt váy rách nát của nàng rồi bước chầm chậm vào lối đi anh đã bỏ qua.

"Tôi không phải mẹ tôi. Tôi không thể cư xử giống bà ấy. Tôi không thể chịu đựng được việc lịch sự với những kẻ ngốc, tôi chưa bao giờ trông thấy lớp đăng ten trong những bông hoa li ti được thêu trên ga trải giường, nơi không một ai được trông thấy chúng, và một phòng tranh đầy những quý bà không hề nói chuyện gì ngoài vấn đề về những đứa trẻ và công việc thêu thùa buồn tẻ khiến tôi chán tới mức bật khóc."

Nàng xoay nhanh, liều lĩnh tỉnh bơ vượt qua anh. Morgan nhắm mắt lại, đầm mình trong hương thơm từ mái tóc xõa của nàng. Nó tấn công anh còn mạnh mẽ hơn cả rượu whisky, khiến anh đung đưa trên đôi chân anh.

"Lời nguyền của những bông hồng," anh lầm bầm thật nhỏ.

"Những bông hồng!" Sabrina vồ lấy cụm từ đó như thể anh đã ném cho nàng một chiếc dây thừng giữa cơn bão biển. "Sao thế, chính là nó đấy! Mama muốn những bông hồng của bà được nhập vào từ Anh. Bà muốn chúng được gây giống rồi lưu truyền lâu hơn cả phả hệ của Pugsley. Bà trồng chúng với những sự sắp đặt chính xác, và nếu một trong số chúng dám nổi loạn, ngay cả chỉ để vươn dài những phiến lá gai góc của mình về phía mặt trời, chúng sẽ bị cắt!" Sabrina hớp lấy không khí trước hình ảnh tưởng tượng về một cây kéo lớn. "Bà đã cắt lìa đầu chúng xuống."

Một sức nặng kì quặc đè nặng trong ngực Morgan. Đôi mắt của Sabrina rạng ngời. Một nụ cười đăm chiêu vui đùa trên đôi môi nàng. Đó là một cảnh tượng y hệt như anh đã nhìn thấy trên gương mặt nàng khi lần đầu tiên nàng hướng mắt lên Lâu đài MacDonnell, cảnh tượng y hệt đã hủy hoại anh khi anh còn là một đứa trẻ.

Chất giọng đậm chất Scotland của nàng sâu hơn, nhiều âm luyến bóng bẩy chính xác hơn giọng của mẹ nàng, khiến cho âm thanh phát ra từ nàng như được tổng hòa, cộng hưởng vào với nhau. "Phải, nhưng tôi yêu những bông hồng dại với những bụi gai dày đặc có thể xé toạc tay áo em hay khiến tay em xây sát. Tôi yêu những vệt hồng hoặc vàng lấm chấm trên một quả đồi khô nẻ và trèo lên nó cho tới khi tôi trở nên không thể bẩn thỉu thêm được nữa và hết sạch hơi để tìm thấy một cành hồng đơn độc quấn mình quanh những tảng đá, quá cứng đầu để bị giết

chết bởi lớp đất khô cằn."

Nàng nắm lấy vạt áo anh trong hai nắm tay hình cầu của nàng rồi lắc anh nhè nhẹ. "Những bông hoa ấy mới thật lộng lẫy và tự do. Anh sẽ phải đổ máu để chỉ để có được cơ hội được chạm vào chúng. Chúng sẽ không nở hoa trong sự giam cầm." Nàng nghiêng đầu, khẽ để đỉnh đầu mình tựa trên ngực anh. Giọng nàng dịu dàng trong tiếng thì thầm. "Cả em cũng vậy, Morgan. Em không thể dành cả đời mình trong chiếc lồng son để làm vừa lòng anh."

Sabrina đã làm vừa lòng anh nhiều hơn nhiều so với những gì nàng có thể biết. Anh thấy thật vui mừng khi biết việc ăn mặc như một người đàn bà lăng loàn không hề biến nàng thành kẻ như thế. Ngay cả với đôi chân tràn, mái tóc rối bù rũ tung quanh khuôn mặt nàng, đôi môi bị vấy bẩn bởi màu đỏ tươi đầy cám dỗ, nàng vẫn giống y hệt một vị tiểu thư như lúc nàng chỉ là một cô bé sáu tuổi. Nét thuần khiết trong nàng vượt xa những điều trần tục thông thường. Ngay cả bản chất chiếm hữu ích kỉ đậm chất đàn ông của anh cũng không thể hủy diệt được điều đó.

Anh khẽ khàng gỡ những giọt nước đóng băng khỏi mái tóc nàng. "Sabrina à?"

"Sao hả, Morgan?"

"Em vẫn nói ríu rít không ngừng."

Sabrina run lên khi hai cánh tay của Morgan trượt quanh eo nàng, quay nàng đối diện với tấm gương. Vẻ lấp lánh uể oải trong đôi mắt anh khiến miệng nàng trở nên khô khốc. Hương vị của rượu whisky vẫn thoang thoảng trong hơi thở của anh trộn lẫn với hương thơm mát rượi, bao phủ lấy nàng trong mây mù mê say. Hơi ấm tỏa ra từ cơ thể anh là một sự tương phản đầy cám dỗ trước cơn giá lạnh len trong không khí. Nó khiến tất cả những kháng cự giữ mình khỏi nhấn chìm bản thân vào lòng anh phải đầu hàng. Hình ảnh hai người ôm lấy nhau hiện lên lờ mờ trong tấm kính mù mịt.

"Em không phải trở thành bất cứ ai ngoài bản thân em, Sabrina. Mình em thôi cũng đủ làm vui lòng bất cứ người đàn ông nào rồi." Giọng nói hư hỏng của anh trộn lẫn với tiếng khàn khàn của khát khao mong ước, anh vuốt ve lưng bàn tay sáng bóng như đồng của mình dọc xuống hai má nàng. "Em là ánh sáng nơi tôi là bóng tối." Như bị thôi miên, nàng dõi theo khi đôi tay anh tiếp tục cuộc tấn công khiêu gợi của chúng, khiến vạt áo trên của nàng trùng xuống cho tới khi nó dính chặt vào hai núm vú hồng hào của nàng. Những khớp ngón tay của anh trượt qua làn da giữa chúng. "Mượt mà nơi tôi thô nhám. Mềm mại" — mái tóc rớt xuống đã che phủ nét mặt của anh khi anh chạm xuống và dịu dàng khum lấy hơi nóng đàn bà của nàng trong bàn tay anh, rồi nhấn chìm thấp hơn đường gờ trên hông anh vào đường cong trên mông nàng — "nơi tôi cứng rắn."

Sabrina hổn hển trước sự táo bạo rõ nét trong cái nhìn của anh. Đầu nàng ngửa về phía sau và Morgan liền đặt những nụ hôn thì thào êm dịu dọc theo cổ họng nàng. Nàng có thể khó mà nhận ra người đàn bà trong tấm gương — một người đàn bà dễ dãi, đôi môi ẩm ướt hé ra đòi hỏi, nghiêng người tựa vào thân thể oai vệ của một người đàn ông đang nắm chính trái tim của cô ta trên tay anh.

Ánh mắt họ chạm nhau trong tấm gương. Đó có phải là những gì Alwyn đã cảm nhận? Nàng tự hỏi. Đó có phải là những gì tất cả những người đàn bà khác trong vòng tay của Morgan đã cảm nhận?

Kí ức bủa vây lấy nàng, quá sắc nét đến mức nàng có thể ngửi được vị cay nồng của bánh gừng nướng. Một Morgan gầy gò, trẻ tuổi ngồi trên chiếc ghế đẩu trong nhà bếp của trang viên Cameron, một cô hầu gái mặt ửng hồng không quá mười lăm tuổi, đang ngồi giạng chân trên

lòng anh và say sưa hôn anh ngấu nghiến. Sabrina đã đi qua họ, rồi quay đi khỏi đó và lao về phía sau mà không để họ trông thấy nàng. Nàng đã bỏ bữa tối hôm đó và cả bữa tiếp theo, chỉ bởi không có khả năng bắt gặp đôi mắt đờ đẫn của cô hầu gái mà không đánh mất sự ngon miệng của nàng.

Morgan trao cho nàng một cái ôm chặt thật dịu dàng; tiếng rên khàn khàn của anh vang lên đầy hân hoan. Nỗi sợ hãi tràn qua người Sabrina. Liệu Morgan sẽ làm tình với vợ anh hay nàng chỉ như một người đàn bà khác, một sự chinh phục mới cho khát khao chiến thắng của những người trong thị tộc MacDonnell? Nàng sẽ không thể chịu đựng được nếu như sự trong trắng của nàng chẳng có ý nghĩa gì với anh hơn một chiến tích khốn kiếp cho cuộc vui chơi trên vùng thắt lưng của anh ta.

Đau đớn thốt lên một tiếng kêu chối từ, nàng cứng người và cong người tránh khỏi những ngón tay đang khẩn trương tán tỉnh nàng của anh ta. Morgan ngay lập tức nhận thức được sự rút lui của nàng. Bàn tay anh cứng đờ; đầu anh ngẩng phắt lên. Đôi mắt anh tối sầm trong tấm gương với xúc cảm Sabrina có thể nghĩ rằng đó là sự phản bội trong mắt của một người đàn ông khác.

Trước khi nàng có thời gian để nặn ra một lời xin lỗi, một lời nói dối, hoặc một cái cớ, Morgan đã quay ngoắt nàng lại và đẩy lưng nàng dựa vào tấm gương, giam cầm nàng giữa lớp thủy tinh dầy và thân thể cứng như thép của anh.

Mắt anh óng ánh, lại nhắc nàng nhớ đến cậu bé hư đốn mà nàng đã từng biết. "Điều gì khiến cô phiền não thế cô bé? Sợ tôi có thể thình lình ăn cắp vài giây phút lạc thú sao? Cô đã khúm núm trước những cái đụng chạm của tôi. Cô không muốn thằng chồng MacDonnell dơ bẩn của cô động tay lên da thịt quý báu của cô phải không?"

Sabrina túm lấy phần chiếc áo khít chặt ở phía cuống họng. "Làm ơn, Morgan..."

"Làm ơn điều gì? Làm ơn đừng vấy bẩn tôi bởi sự thiếu tư cách của anh sao? Hay cô chỉ làm những việc thị tộc Cameron nhà cô luôn thực hiện xuất sắc hả. Khoe khoang vài thứ từ sắc đẹp không tả xiết của mình trước mắt chúng tôi chỉ để giật mạnh nó ra xa khi chúng tôi cuối cùng cũng phải nghẹt thở để lấy đủ can đảm chạm vào nó phải không!"

Sabrina chớp mắt trong mơ hồ khốn khổ. Sắc đẹp không tả xiết ư? Làm sao anh ta dám chế nhạo nàng lúc này! Có một cơn thịnh nộ đang vật lộn trong đôi mắt của Morgan, như thể sự thông minh và kiểm soát của anh đang xung đột với dòng máu man rợ đã chảy trong thân hình đồ sộ của anh ta hàng thế kỷ. Sabrina quay mặt đi để giấu nỗi sợ hãi của nàng. Trong quá khứ, sự hung bạo của anh ta chỉ nắm giữ duy nhất thứ sức mạnh gây tổn thương cho nàng. Giờ đây nàng biết rằng nó có thể sẽ đủ sức hủy diệt nàng.

Anh ta tóm lấy đôi vai nàng rồi siết chặt không khoan nhượng. "Em vẫn luôn luôn ghét tôi, phải vậy không cô bé? Có thể tôi đã trao cho em lý do thực sự để có thứ cảm xúc ấy từ rất lâu rồi."

Bất công trong những lời của anh tấn công vào Sabrina một cú đòn tàn nhẫn làm tiêu tan sự nín lặng của mười ba năm. Nàng gạt tóc nàng ra sau lưng, bộc lộ còn nhiều hơn chỉ hướng khuôn mặt về phía anh. "Tôi chưa bao giờ ghét anh! Tôi tôn thờ anh! Tôi cung phụng cả mặt đất dưới đôi chân kiêu ngạo của anh!"

Cho một khoảnh khắc vô tận chỉ còn duy nhất âm thanh xào xạc của những bông tuyết lăn tròn trên nền đá. Morgan đông cứng người, không tài nào cử động trước ánh long lanh rõ ràng trong đôi mắt Sabrina. Những giọt nước mắt, anh nhận ra. Những giọt nước mắt anh đã chờ đợi cả nửa cuộc đời. Chúng tuyệt đẹp, như những hạt kim cương trong trẻo run rẩy đậu trên hàng mi của nàng, rồi chầm chậm lăn tròn xuống đôi gò má xanh xao. Nàng cuối cùng cũng đã phá vỡ lời thề của nàng. Người con gái xinh đẹp này đang khóc vì anh. Vì Morgan MacDonnell, đứa con

trai vô dụng, to lớn quá khổ của một kẻ vô lại tàn nhẫn.

Bàn tay anh run rẩy dữ dội khi anh nâng nó lên để chạm vào má nàng, tắm những ngón tay anh trong làn nước như tỏa sáng. Một cơn rùng mình chạy khắp người nàng trước sự đụng chạm của anh. Đôi môi nàng run run; đầu mũi nàng ửng đỏ. Morgan chưa từng thấy bất kì một cảnh tượng nào đáng yêu hơn thế. Một giọt nước mắt đơn độc chạm phải đầu ngón tay anh, anh liền đưa nó lên môi mình, để nếm vị mặn ấm áp của nó. Anh bước một bước lùi lại, lảo đảo khi được thưởng thức sự can đảm của nàng. Ngay cả kẻ thù hung tợn nhất của anh cũng sẽ không bao giờ dám đặt vũ khí của mình lên đôi bàn tay anh.

Sợ hãi cuốn sạch lấy Sabrina khi lời thú tội bị kích động của nàng vang dội đến trí não nàng. Bàn tay nàng vội đưa lên bịt miệng giống như nàng có thể bằng cách nào đó chộp lại những lời đó. Nhưng đã quá muộn. Một nụ cười toe toét rạng ngời trải căng trên khuôn mặt của Morgan, một sự pha trộn như trêu ngươi giữa niềm vui thắng lợi trẻ con và kinh ngạc.

"Tôi sẽ bị nguyền rủa cho xem," anh thốt. "Em có thể hình dung được nó không?"

Nàng lấy cả hai tay chùi sạch má nàng, rồi ôm lấy mình trước tiếng cười ồn ào, trước những lời châm chọc chế nhạo của anh.

Nhưng nụ cười sửng sốt của anh vẫn còn lưu lại, như được nhấn mạnh thêm bởi tiếng cười khùng khục. "Tưởng tượng ra rồi, phải không? Ai là người đã nghĩ về nó đây?" Sabrina chớp mắt, chắc chắn rằng anh không phải là kẻ say rượu còn hơn những gì nàng đã nghĩ. Vẻ quyến rũ rực rỡ từ nụ cười nhăn nhở của anh gần như khiến nàng trở nên mù quáng.

Nàng vẫn còn đông cứng vì sốc khi anh quay lại và bước đi, vẫn khẽ lắc lắc cái đầu hung đỏ của anh. Lời cảnh báo của Eve như đang dội lại qua hành lang trống vắng.

"Đừng trao trái tim cho cậu ta, cô gái. Cậu ta sẽ chỉ trả lại nó cho cô thôi, từng mảnh một, cho đến khi điều đó dày vò cô cho đến chết."

Sabrina đổ sập vào tấm gương. "Ôi, lạy Chúa," nàng thì thầm. "Con đã làm gì thế này?"

CHƯƠNG 15

"E nid, dậy mau! Enid, làm ơn!"

Những âm thanh mơ hồ dần dần lọt vào đầu óc còn đang mụ mị của Enid. Cô vừa nằm mơ được bơi giữa một hồ đầy kem ngọt ngào trong tình trạng không trọng lượng và không... quần áo. Ranald đang đứng đợi ở bờ hồ bên kia, hai tay anh ta xòe ra đầy những quả dâu tây tròn to, mọng nước.

"Mmmm," cô khẽ ậm ừ, rồi vòng tay qua ôm lấy lưng của Ranald. Anh ta ợ lên một tiếng rõ to.

"Vì chúa nhân từ, Enid, chị có dậy không thì bảo?"

Giọng nói gấp gáp không quá cầu khẩn, nhưng bàn tay người đó thì đang lắc vai Enid thật lực, cuối cùng thì Enid cũng bị đánh thức. Rời tay khỏi Ranald, cô lăn ra và mở hé một mắt ra nhìn người đang cố gắng đánh thức cô.

"S'brina?" cô lầm bầm khi nhìn thấy Sabrina núp dưới cạnh giường, mặc một chiếc áo lông có mũ trùm đầu to sụ.

Sabrina đặt một ngón tay lên môi ra dấu im lặng. "Chị không được đánh thức Ranald. Em cần chị giúp đỡ. Có vài chuyện khủng khiếp đã xảy ra."

Enid bò toài để thò tay vào chiếc túi tìm chai chống ngất xỉu, quên cả tình trạng khỏa thân của mình. "Chuyện gì vậy? Bọn Chisholm tấn công chúng ta sao? Lâu đài cháy à?"

"Còn tồi tệ hơn thế. Kinh khủng hơn." Sabrina đột ngột im lặng. "Em vừa nói với Morgan là em yêu anh ta."

Enid cười mơ màng và lại chui đầu vào gối ngủ tiếp. "Tuyệt vời đấy. Chị đang lo là không biết đến bao giờ em mới dám làm điều đó nữa kia."

Sabrina túm lấy Enid lắc thật lực. Enid lại mở mắt ra. "Không hay chút nào đâu," Sabrina rít lên. "Kinh khủng lắm. Morgan biết rằng lúc này em rất dễ dàng bị anh ta làm tổn thương."

Enid dần dần cảm nhận được sự hoảng loạn của Sabrina. Mặc dù căn phòng được đốt lò sưởi, nhưng khuôn mặt Sabrina vẫn trắng bệch, đôi mắt nàng tăm tối. Enid chống một bên người dậy, bất chợt nhận ra vấn đề. "Không phải là hai người đã...."

"Không! Không đời nào!"

Cả hai người cùng nín thở khi Ranald trở mình, lầm bầm điều gì đó về thịt nướng, rồi lại tiếp tục ngáy đều đều.

"Nó thật sự không tệ như mọi người vẫn để em tin đâu là thế đâu, em biết đấy," Enid thì thầm. "Ít ra thì sau lần đầu tiên cũng không tệ lắm. Chắc chắn rồi, với một người đàn ông lạ thường như Morgan... ừm... vóc người..."

"Enid!" Sabrina rên rỉ. "Chị chẳng nghe em nói gì cả."

Enid chợt hiểu, cô thở hắt ra. "Sao thế, em không hề sợ cậu ta sẽ gây đau đớn cho em! Em sợ cậu ta không làm thế thì có!"

Sabrina tránh ánh mắt đi chỗ khác, nàng còn nhớ cảm giác ấm áp tay Morgan khum lấy nàng, thứ khoái cảm tan chảy ấy có thể khiến ngay cả những người đàn bà kiêu hãnh nhất phải quỳ gối xuống. Nàng không còn sự lựa chọn nào khác ngoài chạy trốn trước khi anh biết được rằng sự đam mê của người con gái là chất sống ươm mầm cho tình yêu.

"Em không thể ở đây được nữa," nàng nói nhẹ như hơi thở. "Em phải về trang viên Cameron

trước khi quá muộn, trước khi em trở thành một trong những bà vợ đần độn của anh ta, tự giam mình trong tòa nhà to lớn này và cầu nguyện mỗi đêm rằng em là người được anh ta chọn để sưởi ấm giường của anh ta đêm đó."

"Em nghĩ rằng cậu ta sẽ để cho em đi hay sao?"

"Em phải đi ngay đêm nay. Nhưng em không thể đi một mình được."

Ánh mắt thất thần của Enid lướt từ Sabrina sang Ranald. Cái miệng đẹp như tạc của Ranald đang há hốc ra, làm anh ta trông giống như một đứa trẻ 12 tuổi.

Sabrina siết chặt bàn tay của người chị họ. "Em biết em đã đòi hỏi chị quá nhiều. Nhưng em không thể xuống núi một mình được."

Enid nhẹ nhàng kéo chăn phủ lên ngực Ranald trước khi kéo giật nó về phía mình. "Đôi khi chị thấy gã chồng của em còn phức tạp hơn những gì gã đem lại."

Sabrina cố gắng nở một nụ cười trên khuôn mặt đầy nước mắt. Tất cả những từ ngữ đầy mạnh mẽ của nàng với Morgan thực ra chỉ là giả dối. Nàng là người yếu đuối và dễ bị tổn thương, cũng giống như bàn tay nàng rướm máu khi cố gắng với tới một bông hoa hồng dại. "Đúng, anh ta rất rắc rối. Nhưng tin em đi, anh ta xứng đáng như thế. Em chỉ quá sợ để tìm ra điều đó mà thôi."

Nàng nhanh chóng khoác áo choàng và mũ lên Enid còn đang càu nhàu bực bội và lôi cô xềnh xệch ra cửa.

Mắt Ranald bật mở.

Thở dài sườn sượt, anh ta vươn tay lên ôm lấy đầu, nhìn trừng trừng lên trần nhà. "Cậu đáng chết lắm, Morgan. Nếu cậu biết đường mà giữ cô nàng bé bỏng của cậu trên giường ngủ thì người đàn ông như tôi đã có một đêm nghỉ ngơi thoải mái rồi, và còn cả một buổi sáng tuyệt vời nữa."

Sau một hồi suy nghĩ và cân nhắc dài lê thê, anh ta quyết định trườn ra khỏi cái chăn ấm áp và mặc quần áo, không ngớt rùng mình vì lạnh và nguyền rủa một cách tục tằn.

Tống con Pugsley qua khe cửa sổ hẹp có vẻ dễ dàng hơn nhiều so với việc đẩy Enid ra sau nó. Hông cô bị kẹt lại, những tiếng càu nhàu của cô đã dần lớn lên thành những tiếng kêu ré lên đủ để đánh thức mọi người, Sabrina biết cảm giác kinh khủng khi trở thành tâm điểm chế nhạo của những người MacDonnell thô tục một lần nữa. Và chẳng có gì nghi ngờ khi Morgan sẽ rất hả hê.

Nghĩ vậy, nàng liền đẩy thật mạnh vào cái mông của Enid, cả hai người lọt qua khe cửa, ngã nhào vào một đống tuyết. Con Pusgley chạy vòng quanh họ, sủa lên ăng ẳng và cố gắng cắn cắn chân hai người.

Enid lăn nguyên một vòng trên tuyết, mặt mũi đầu tóc cô dính đầy tuyết trắng xóa. "Em đâu cần phải đẩy chị như thế. Thiếu chút nữa thì gãy cổ."

Sabrina tóm lấy con chó. "Nếu Morgan bắt được chúng ta khi đang chạy trốn thế này thì chắc chắn là anh ta sẽ không để cho em được yên ổn đâu."

Sự đe dọa vô hình của Morgan làm cho Enid nhanh chóng gượng dậy. Họ vừa bò vừa lăn về phía chuồng ngựa, nặng nề vì quần áo. Gió yếu đi, đủ thời gian để tuyết đông lại trên chiếc áo khoác lông. Cơn gió đã hãm lại nhiều, để bầu trời có thời gian thêm vo tròn những tinh thể tuyết. Tuyết làm chậm bước chân của họ, nhưng cũng khiến những nhịp đập đau đớn trong trái tim Sabrina càng trở nên dữ dội hơn.

Cái chuồng ngựa yếu ớt run rẩy nằm dưới tán che đầy tuyết của một cây thông. Sabrina và

Enid trao đổi một ánh mắt lo lắng trước khi mỗi người giật một bên của cánh cửa gỗ dầy cui và thô ráp. Một mùi ẩm ướt, nồng nồng tràn vào khứu giác, xen lẫn những tiếng khụt khịt mơ ngủ của đám ngựa. Con Pugsley gầm gừ rồi bất chợt sủa lên cảnh báo, bất thình lình một ánh sáng ma quái rạch đôi màn đêm.

Chuồng ngựa đổ sụp xuống trong sự hoảng loạn của hai người và bầy ngựa gõ móng điên cuồng.

Cùng một ý nghĩ, họ đóng sập cánh cửa và tì lưng vào đó. Cả cánh cửa rung lên bần bật.

"Pookah," Sabrina thì thào, cố gắng bịt mõm con Pugsley đang chực sủa lên ăng ẳng.

Kế hoạch đánh cắp một con ngựa để chạy trốn bị phá sản, họ lê bước đi quanh và cảm thấy mệt mỏi, run rẩy bên dưới những bức tường của tòa lâu đài. Một biển tuyết trắng xóa nuốt trọn lấy bãi thạch nam xa xa phía dưới. Những cơn gió gào rú từng hồi trong khoảng không, hất tung chiếc mũ trùm đầu của Sabrina và tước đoạt những giọt nước mắt của nàng một cách hung hãn. Con đường dẫn về Cameron quấn quanh chân núi như một dải thủy tinh mỏng manh.

"Không phải chỉ có một cách để xuống núi đấy chứ?" Enid hỏi ngần ngại.

"Chắc chắn rồi," Sabrina nói chắc chắn hơn nhiều so với cảm giác hiện thời của nàng. "Chúng ta đang ở trên một ngọn núi, đúng không? Chúng ta sẽ thoát khỏi đây và sáng ngày mai, chúng ta sẽ được an toàn và ấm áp bên lò sưởi của vùng Cameron"

Được cổ vũ tinh thần, họ hăng hái tiến về khoảng tối đang vẫy gọi nơi bìa rừng. Nhưng trái với quyết định của mình, Sabrina tự cho phép nàng quay lại nhìn tòa lâu đài MacDonnell một lần cuối.

Với bàn tay kì diệu của mình, bà chúa tuyết đã rải một thảm tuyết phủ dầy lên những công trình đã đổ nát đấy, che giấu đi những vết rạn và sự xấu xí thô kệch do bàn tay con người, vốn đã trở thành kỷ niệm vinh quanh của một công trình hùng vĩ thời xa xưa. Ánh lửa nhấp nháy trên những cửa sổ nằm rải rác, nhấp nháy như đôi mắt vui mừng trong đêm đen. Với ánh sáng mờ ảo, chúng trở nên lãng mạn và thanh thoát, một vương quốc phù hợp với một niềm kiêu hãnh của một vị hoàng tử cộc cằn như Morgan.

Enid phẩy tay. "Nếu em không đi tiếp thì em có khả năng sẽ biến thành một cây cột như vợ của Lot cho mà xem."

(Vợ của Lot: trong kinh Cựu ước, đây là người đàn bà đã bị biến thành cột trụ bằng muối bởi Đức Chúa, bởi vì nàng đã không tuân theo mệnh lệnh của người là không được nhìn lại khi nàng và gia đình đang trên đường chạy trốn khỏi Sodom, thành phố mà Đức Chúa sẽ cho hủy diệt.)

"Em không xứng đáng với điều đó đâu."

Nàng sẽ không được gì cả nếu ngày mai Morgan tóm được nàng, đôi chân nàng ngập trong tuyết, khuôn mặt đóng băng trong mong mỏi thương yêu. Nàng dứt ánh mắt mình ra khỏi tòa lâu đài. Ôm chặt lấy Pugsley vào lòng, nàng lao mình về phía khu rừng, quyết tâm từ lúc này sẽ chỉ nhìn về con đường phía trước, không nhìn lại con đường cô đơn và lạnh lẽo sau lưng mình nữa.

"Chị từng nhìn thấy hai đứa trẻ ăn xin bị chết cóng trong một ngõ hẻm," Enid nói, luồn dưới một nhánh cây đầy tuyết. "Thực sự rất khủng khiếp. Khuôn mặt và cái miệng của chúng bị thâm đi. Chị phát hiện ra rằng chết cóng là một cách chết khá dễ chịu, mặc dù nó không dược đẹp như chết đuối, nhưng so với việc em quẫy đạp lung tung thì nó có vẻ yên tĩnh hơn."

Sabrina bỗng trượt chân vì một đoạn áo dài ướt sũng trơn trượt, đầu óc nàng còn đang ngổn

ngang ưu tư về câu chuyện buồn thảm của người chị. Giữa những hơi thở phì phò, Enid chuyển sang một câu chuyện khác về ông bác mang họ Belmont vĩ đại, người bị mất hai ngón chân khi bị giam trong một trận bão tuyết ở sườn Prussian. Ông ấy đã đem cất hai ngón nhăn nheo đó trong một cái chai đặt trên lò sưởi và thỉnh thoảng đem ra dọa cho bọn trẻ con sợ chết khiếp.

Sabrina bắt đầu dậm chân mạnh hơn theo mỗi bước chân của nàng. Có phải chỉ là là do nàng tưởng tượng hay chân nàng đã bắt đầu tê cóng? Nàng véo tay mình một cái, thoáng hoảng sợ vì không có cảm giác gì, cho đến khi con Pugsley bực mình sủa lên nàng mới nhận ra là mình đã véo con chó đang ôm trên người chứ không phải tay mình. Nó đã nằm quá lâu trong vòng tay nàng nên nàng không nhận ra sức nặng của nó nữa.

Enid nặng nhọc lê bước đằng sau Sabrina như một bà người tuyết phốp pháp, chẳng nhìn rõ được gì phía trên khăn choàng cổ của cô ngoại trừ cái mặt ửng hồng vì lạnh và đôi mắt hoen ướt và hờn dỗi. Thái độ bực bội của cô càng lúc càng tăng lên theo từng bước chân tiến sâu vào khu rừng và cách xa chàng Ranald của cô

Một cành cây gạt mạnh vào người Enid làm cô ngã nhào về phía Sabrina. Bước chân Sabrina loạng choạng. Nàng vội thả rơi con Pugsley để tránh khỏi bị ngã lăn ra, và vì thế nàng ngồi phịch xuống tuyết lạnh. Nàng ngồi đó, cảm nhận cái ướt lạnh khốn khổ của tuyết đang tràn vào bên trong chiếc áo khoác, nhấn chìm quyết tâm chạy trốn của nàng để lúc này nàng chỉ muốn bật khóc như một đứa trẻ. Nàng muốn được chui vào chiếc áo khoác của Morgan, để thấy hơi ấm của anh lan tỏa dễ chịu. Nhưng Sabrina biết rằng nếu chìm vào suy tưởng đó thì nàng sẽ không bao giờ bỏ đi được nữa.

Buộc phải chống lại cả sự buồn bực của Enid với một niềm lạc quan giả tạo, nàng cố gắng đứng lên, phủi tuyết đang dính trên mõm con Pugsley. "Không phải báo động gì đâu. Chỉ là một cành cây gãy vì tuyết quá nặng."

"Hy vọng là thế," Enid uể oải, ngước nhìn lên cành cây, nó đang kêu răng rắc và đu đưa như những cái chân của một con nhện khổng lồ.

"Nếu chúng ta cứ giữ một chân ở trước chân kia và thay phiên nhau chuyển đổi chúng thì chúng ta chắc chắn sẽ về đến Cameron." Sabrina bước nặng nề, nói khẳng định lại lần nữa kế hoạch chạy trốn như cổ vũ tinh thần cho chính nàng, như thể nàng đang cam đoan rằng nàng không hề gây ra sai lầm có lẽ là khủng khiếp nhất trong đời nàng. "Em sẽ giải thích với cha rằng, mặc dù Morgan đã đối xử rất tốt với em nhưng hai đứa em không hợp với nhau. Sau đó em sẽ chấp nhận hủy hôn." Nàng quay lại nhìn Enid, hy vọng sẽ thấy được sự sợ hãi đang gia tăng. "Và nếu như họ không chấp nhận việc em quay trở về thì ly hôn sẽ trở nên rất đơn giản."

Sabrina đâm sầm vào một thứ gì đó ấm áp và cứng rắn. Trong một thoáng ngạc nhiên nàng nghĩ mình đã lao vào một thân cây. Hai mắt nàng hoa lên vì đau và vì những mảng màu phức tạp của một chiếc khăn len ở ngay trước mắt, phía trên nó là một cái cằm to lớn, rồi một đôi môi nghiêng nghiên kiêu ngạo quen thuộc, cuối cùng là đôi mắt sắc sảo đang nhìn nàng đầy chế giễu.

Một cái cây chắc chắn sẽ hiền lành hơn, mềm mại hơn và không thể nào kiêu căng bằng đôi cánh tay to lớn đang khoanh lại trước ngực kia.

"Giờ thì, cô bé," giọng nói của anh ta vang rền, "có vẻ như em đã tự chuốc vào mình một vấn đề nho nhỏ rồi đây."

CHƯƠNG 16

Sabrina không hề nghĩ một gã cao nguyên cao một mét chín đang cười nhơn nhơn lại là một vấn đề nho nhỏ. Có mà là chướng ngại vật đồ sộ thì có ấy. Từ lúc nàng phát hiện ra dáng vẻ thích thú của anh ta trước toàn thể kế hoạch chốn chạy và từ bỏ nhát gan của nàng, nàng đã chọn cách tấn công thay vì chờ đợi anh ta xông lên trước.

"Anh đã đi theo chúng tôi," nàng buộc tội.

"Phải, và chóng hết cả mặt đây này."

"Chóng mặt?"

Morgan bước sang một bên rồi khoát tay về hướng khu đất. Cái nhìn của Enid vừa trông cực kì tội lỗi lẫn hạnh phúc khôn nguôi khi phát hiện ra Ranald đứng cạnh Morgan, tay đang nắm dây cương của Pookah. Sabrina thề là nàng đã trông thấy tia nhìn thỏa mãn điên cuồng trong đôi mắt của con ngựa xấu xa ấy.

Lúng túng, nàng chợt hiểu con đường sẽ tách nàng ra khỏi Enid nếu Morgan không chặn họ lại. Những bông tuyết huyền ảo rơi nhè nhẹ, để lộ những nhánh cây trơ trụi cùng những bụi dương xỉ sạch bong tuyết nằm im lìm dưới đất, trông như có ai đó đã dùng chổi và quét lớp tuyết đi. Sabrina thoáng nhìn qua vai để thấy phần đuôi áo choàng lông của nàng đã ngấm đầy nước.

Morgan gật đầu, xác nhận ngờ vực đang dần chìm xuống của nàng rằng áo choàng của nàng chẳng có tác dụng gì ngoài việc kéo lê lượt thượt từ lúc rời lâu đài, vẽ cho Morgan một tấm bản đồ hết sức rõ ràng khiến anh có thể theo sau họ trên bất kì con đường nào dẫn tới trang viên Cameron mà anh chọn.

"Anh tự hào lắm nhỉ?" nàng hỏi.

"Em có thể đã khiến nó trở nên khó khăn hơn." Anh giật Pugsley ra khỏi vòng tay nàng. Chú chó cong lưng, ngọ nguậy điên cuồng để liếm được vào mặt Morgan.

"Đồ phản bội," nàng lầm bầm.

Anh đưa chú chó cho Ranald. "Mang con chó cùng người đàn bà về lâu đài."

Vờ như anh đang nói về nàng, Sabrina hướng về nơi trú ẩn bên cạnh anh họ của chồng nàng. Morgan tóm lấy mũ trùm đầu của nàng. "Người đàn bà kia."

Sabrina quay ngoắt lại trừng mắt với anh. "Chị ấy có tên đó, Morgan!"

Morgan thở dài. "Thưa ông MacDonnell, ông sẽ vui lòng hộ tống quý ngài Pugsley cùng tiểu thư Belmont quay về lâu đài chứ?"

"Vâng, rất sẵn lòng." Ranald liếc ngang. "Vinh dự của tôi."

Ném cho anh ta một cái nhìn xin lỗi, Enid hụp xuống vòng tay rộng mở của Ranald rồi lao đến ôm cứng lấy Sabrina. "Tôi sẽ không để cậu đi cùng con bé đâu."

Morgan đảo mắt hướng lên trời rồi chắp hai tay sau eo. Giọng của anh điềm nhiên đến nhức nhối. "Thưa cô Belmont, tôi đã rất kiên nhẫn với sự can thiệp của cô vào hôn nhân của tôi, kể cả chọn cách tha thứ cho hoài nghi về cố gắng quá vụng về của cô để ám sát tôi." Enid tái nhợt. Anh hướng cái nhìn về phía Sabrina, bừng lên với luồng sáng khủng khiếp. Nàng bám dính lấy Enid, cảm giác như hai đầu gối đông cứng vì lạnh của nàng đang tan ra dưới sức nóng của đôi mắt ấy. "Nhưng không một ai, dù là cô, lẫn cả đội quân nhà Cameron, hay tên quỷ nào có thể ngăn tôi không được đi cùng với vợ tôi đêm nay."

Với những lời đó, Morgan cúi xuống rồi gần như nâng Enid lên vai anh. Ranald lảo đảo đỡ lấy

cô khi Morgan thả cô xuống. Pookah né hàm răng đang cạp vào không khí liên hồi của nó sang một bên, Rananld ráng sức đẩy Enid lên lưng ngựa trước. Enid lôi một chiếc khăn tay từ áo choàng của cô và trao cho Sabrina một cái vẫy tay khe khẽ đau khổ khi Ranald thúc con ngựa bước đi. Họ cứ thế tan dần vào những rặng cây, bỏ lại nàng trơ trọi một mình với chồng nàng.

"Anh không định...?" nàng nói, bước lùi khỏi anh.

"Có đấy."

Anh làm thật.

Sabrina nảy lên trên vai anh, hai bàn tay nắm chặt giống như nàng có thể làm cách nào đó phủ nhận cảm giác bị sỉ nhục vì bị vác đi không khác gì một bao củ cải thế này. Nhưng khi những bước dài gần như hất văng nàng vào những đụn tuyết bị gió cuốn đi, anh liền xốc lên để giữ chặt mông nàng trên vai anh. Hơi nóng từ đôi bàn tay chiếm hữu của anh gờ trên chiếc áo choàng ướt đẫm xộc thẳng đến những đường cong dễ tổn thương của nàng.

"Kế hoạch của em làm tôi ấn tượng đấy, cô bé,"

"Thế hả?"

"Ừ, nhưng có một chuyện em không suy xét đến."

"Ngoại trừ sự thật rằng chúng tôi không hề đi xa quá ba mươi phút cách lâu đài phải không?"

Anh gật đầu. "Ngoại trừ chuyện đó. Nếu chuyến đi đến trang viên Cameron của em thành công, tôi sẽ bị buộc phải tuyên chiến với cha em."

Nàng cố gắng quay lại để trông thấy gương mặt anh, nhưng vòng tay kẹp chặt của anh đã ngăn nàng. "Vì tôi sao? Anh sẽ đẩy cả thị tộc của anh vào hiểm nguy vì tôi sao?"

Cái nhún vai của anh gần như đã hất văng nàng. "Tôi không thể để cả thị tộc Cameron nói rằng một gã MacDonnell không đủ sức giữ nổi vợ của anh ta được, phải không nào? Đó là vấn đề liên quan đến lòng tự trọng, cô bé ạ."

Tất cả mọi thứ đều liên quan đến lòng tự trọng của Morgan, Sabrina cay đắng nghĩ. Thanh danh của anh. Thị tộc của anh. Cuộc hôn nhân của anh. Nàng đã cầu nguyện nàng có đủ kiêu hãnh cho chính nàng để chống lại anh. Một chùm bông tuyết rơi xuống cù vào mũi nàng. Nàng cáu kỉnh gạt phắt nó ra. Họ đáng lẽ đã đến lâu đài từ lâu rồi mới phải. Có lẽ anh sẽ quẳng nàng xuống những vách đá đầy băng để trừng trị nàng vì đã cả gan chạy trốn. Một cái chết nhanh chóng sẽ thích hợp hơn một cái chết từ từ, dề dà dưới đôi bàn tay đậm chất nghệ thuật lỗ mãng của anh ta.

Họ đã đến một nơi thoáng đãng. Sabrina hé mắt dưới cánh tay của Morgan để trông thấy một ngôi nhà bằng đá tối tăm với mái tranh phủ đầy tuyết trắng. "Thật lạ mắt," nàng lẩm bẩm. "Và ai mà tưởng tượng được, tôi đã mong đợi một cái hang kia đấy."

Anh thúc vào mông nàng một cái khiến nàng điên tiết. "À, nhưng đồ tốt thì ngay cả những kẻ man rợ như chúng tôi cũng thích dùng."

Cánh cửa bật ra mang theo luồng không khí thật ấm áp. Khung cảnh lại đứng thẳng như bình thường khi Morgan nhẹ nhàng hạ nàng xuống. Nàng hầu như không mấy chú ý khi anh đóng cửa, rồi cởi chiếc áo choàng ướt nhẹp của nàng ra, và giật phăng đôi dép nhẹ bẫng khỏi chân nàng. Mà nàng cũng không hề trông thấy ánh nhìn khao khát của anh đang trùm lấy nàng, không chứa đựng gì ngoài niềm vui thích rõ ràng bởi phía trên đôi bít tất dày của nàng chỉ có duy nhất chiếc váy rách nát nàng đã mặc lúc bước vào đại sảnh.

Nàng đang quá bận rộn quan sát. Căn nhà không hoàn toàn tối om. Những bộ lông thú tuyệt đẹp đã được phủ lên trên những khung cửa sổ, để gìn giữ lại ánh lửa yếu ớt cùng hơi ấm. Không

gian như nhảy múa cùng làn sáng lưa thưa tỏa ra từ những cây nến nhỏ nhắn, cao cao đầy quen thuộc. Một tấm nệm nhồi từ cây thạch nam đã được trải những tấm ga trải giường xinh xắn và đặt bên cạnh lò sưởi bằng đá. Những cánh hoa hồng khô sôi liu riu trong chiếc bình đặt trên ngọn lửa. Làn hương nồng nàn thơm phức của chúng phảng phất quanh Sabrina, khiến nàng cảm thấy say sưa không còn chút lo âu. Nàng chợt nhận ra mình đã ở trong tình trạng vô cùng nguy hiểm. Nơi đây sẽ không xảy ra cảnh tượng cưỡng bức, mà sẽ là nơi của cám dỗ đam mê.

Ánh mắt chiếm hữu của Morgan ve vuốt nàng.

"Gì thế, đồ vô lại! Anh đã chuẩn bị trước những thứ này." Nàng xoay mòng mòng để tìm cánh cửa.

Đôi bàn tay của anh đã với đến nó trước, rồi nghiêng người sang phía bên kia của nàng. "Em cho tôi quá ít lựa chọn, cô bé. Tôi không thể mạo hiểm để em lén lút hủy bỏ hôn nhân của chúng ta vào tất cả những lần chúng ta cãi nhau được."

Nàng quay ngoắt lại để đối mặt với anh, nửa lo sợ anh có thể nghe thấy nhịp đập hoang dại của trái tim nàng. "Thế anh định làm gì tôi?"

Nét mặt của anh cương quyết nhưng không hề dữ tợn. "Điều tôi nên làm vào đêm tân hôn của chúng ta."

Sabrina không hề được chuẩn bị cho cơn sốc khi bàn tay to lớn của anh lang thang xuống bụng nàng. Sự dịu dàng ẩn chứa trong đó là thứ gì đó còn mật thiết hơn cả những cái vuốt ve từ trước của anh. Những dải hơi nóng mở ra từ những đầu ngón tay anh giống như những mầm cây của một loài hoa mới e thẹn đâm chồi vậy.

"Tôi sẽ khiến em mang thai đứa con của tôi, Sabrina Cameron. Đó là bổn phận của chúng ta để duy trì hòa bình giữa hai thị tộc bằng cách trao cho cha em đứa cháu mang tên MacDonnell." Anh khẽ nâng cằm nàng lên. "Đừng trông quá bối rối như thế, cô bé. Nếu tôi đã sẵn sàng chịu đựng để vượt qua nó, thì em cũng nên như vậy." Hơi thở của họ hòa quyện khi đôi môi anh hạ thấp xuống. "Hãy nhớ đến sự hy sinh mà chàng Odysseus dũng cảm của em đã thực hiện vì những người bạn của anh ta."

Không hoảng sợ việc anh ám chỉ nhiều bằng cách anh định hoàn thành nó, Sabrina ngụp xuống dưới cánh tay anh. Tất cả những lời cảnh báo về anh mà nàng chưa bao giờ để tâm giờ đây đều trôi vụt qua tâm trí nàng. Nàng biết anh đã quen với việc trở nên hoang dã để thỏa mãn nhu cầu của chính anh, mà không hề quan tâm đến khoái lạc của người đồng hành cùng với anh. Anh có thứ sức mạnh có thể xé tan nàng thành từng mảnh mà không cần phải có ý định đó, để làm tan vỡ cả cơ thể lẫn trái tim của nàng. Trong một khoảnh khắc nàng sợ rằng nàng sẽ ngất đi như bất kì một trinh nữ cảm thấy khiếp hãi trong đêm tân hôn nào đó mất. Làm sao nàng có thể từng nghĩ bản thân nàng đủ đàn bà để có thể nắm được người đàn ông như anh?

Anh tiến thêm một bước chậm rãi về phía nàng.

Nàng giật lùi lại. "Tôi sẽ hét lên đấy."

Một nụ cười nhăn nhở đểu cáng cong trên môi anh. Anh tháo chiếc ghim cài khỏi áo choàng của mình. "Phải rồi, cô bé. Đó là điều em sẽ làm trước khi đêm nay kết thúc."

Khát khao đột ngột dâng lên trộn lẫn với nỗi sợ hãi của nàng. Anh quẳng phần gấp lại của chiếc áo choàng qua vai anh, để lộ một khoảng da trần vàng óng trải ra đầy quyến rũ. "Không cần phải sợ đâu. Tôi là một người thầy kiên nhẫn. Cứ hỏi bất kì một đứa con trai nào được tôi huấn luyện kiếm hay rìu thì biết."

Dáng điệu đàn ông tự tin chứa đựng bao sức mạnh của anh khiến nàng càng lùi sâu về phía

những tảng đá ấm áp của lò sưởi. "Thế bao nhiêu người phụ nữ được anh huấn luyện cho thì cảm thấy thế nào? Họ cũng nhận ra được tính kiên nhẫn của anh chứ hả?"

Ánh mắt trách cứ của anh rơi xuống làm nàng hổ thẹn. Một phần áo choàng được gấp lại khác lại được gỡ bỏ, phơi bày cả một mặt phẳng như mạ ánh mặt trời của ngực và bụng anh. Như thể bị bao vây bởi tính e lệ thình lình xuất hiện, anh để tấm áo choàng treo lơ lửng phía dưới thấp trên hông anh, nơi đang neo chặt nắm tay anh. Sabrina biết rằng chỉ cần một cú giật thôi cũng đủ khiến nó rơi xuống. Nàng cố gắng nuốt, nhưng cổ họng của nàng khô như rang. Một lần nữa Morgan MacDonnell lại chơi không công bằng. Nàng thấy bản thân mình chẳng còn nơi nào để trốn tránh ngoại trừ quá khứ.

"Chết tiệt em đi!" Morgan thụp xuống khi một ngọn nến cháy lung linh rơi thẳng xuống đầu anh. Sáp nến bắn tung tóe trên bức tường đằng sau anh. Đôi mắt anh mở lớn. "Có phải tại điều gì tôi đã nói không?"

Sabrina hơi nghiêng mặt về phía anh. "Đó là điều — điều anh đã làm. Một điều vô cùng xấu xa, đồi bại và không thể tha thứ. Anh có nhớ Isabella không?"

Anh nhíu mày, rõ ràng trông cực kì bối rối.

"Đó không phải là một trong những cô hầu gái anh đã ve vãn ở trang viên Cameron. Mà là con mèo của tôi."

Một khoảng kí ức mơ hồ dần hiện lên trong tâm trí Morgan. Một mảng lông lem nhem đủ màu. Cái dáng đi run lẩy bẩy đến tức cười. "Isabella! Cái con hổ nhỏ đã gặm ngón chân tôi."

"Vậy là anh còn nhớ! Papa nói với tôi rằng nó đã bỏ đi, nhưng tôi đã trông thấy anh nói chuyện với người bán hàng rong vào buổi sáng nó biến mất." Trước cơn rùng mình của nàng, Sabrina để những giọt nước mắt lãng quên từ rất lâu nghẹn lại trong cổ họng nàng. Hai bàn tay nàng siết chặt. "Tôi biết anh đã bán nó cho gã đàn ông kinh khủng đó. Nhưng tôi đã giữ lời thề của tôi. Tôi không bao giờ mách Papa. Tôi không bao giờ nói một lời."

Không cho Sabrina một cơ hội kháng cự nào, Morgan đã ôm nàng tựa vào anh, khẽ cà má anh trên mái tóc nàng. "Tôi xin lỗi, cô bé." Một trong những giọt nước mắt của nàng rớt xuống cù vào bụng anh. "Nhưng Sabrina này?"

Hai lòng bàn tay nàng nằm tĩnh lặng trên ngực anh, khiến trái tim anh nhảy nhót điên cuồng. "Tôi không còn gì để nói với anh hết."

"Nhưng tôi phải nói điều này với em. Tôi không hề bán con mèo của em. Nó nuốt phải một con bọ rồi nghẹn mà chết, cha em nghĩ chuyện đó sẽ trở nên dễ dàng với em hơn nếu để em tin nằng con mèo đã chạy đi mất. Tôi đã mua một hộp đựng xì gà rất đẹp từ người bán hàng rong và giúp Brian với Alex chôn nó trong khu vườn của mẹ em."

Trong một giây phút mong manh Morgan không thể cảm nhận được điều gì ngoại trừ hơi thở xào xạc sửng sốt của nàng trên da anh. Một cơn rùng mình yếu ớt cuốn lấy nàng, rồi thêm một cơn rùng mình nữa. Đôi vai nàng run rẩy dưới bàn tay anh và anh bắt đầu nhận ra nàng đang... cười. "Tất cả những năm qua... em đã nghĩ đó là điều tồi tệ nhất anh đã làm... sao lại thế, em đã gần như căm ghét anh!"

Morgan quá bất ngờ trước những phần thưởng từ việc gỡ bỏ tội lỗi mà anh chưa bao giờ dính dáng. Một cơn rùng mình cũng nhảy nhót trên da anh khi đôi bàn tay nàng vuốt ve và tỉ mẩn khám phá những bắp thịt rắn chắc trên ngực anh. Và còn gai người hơn khi một luồng cảm xúc êm ái chiếm lấy anh khi nàng hé làn môi mềm mại dọc theo xương ức, xuống nơi trái tim đang đập rộn ràng, qua núm vú căng phồng của anh. Một tiếng rên thoát ra khỏi anh.

Anh chưa bao giờ có thể nghĩ rằng cái chạm của một người đàn bà có thể trìu mến đến nhường này. Tất cả những người đàn bà anh biết đều muốn bị khuất phục, bị xâm chiếm và bị cai trị dưới sự hành hạ từ trọng lượng của cơ thể anh. Không một ai trong số họ dám làm tình với anh bằng đôi tay, bằng miệng hay bằng đôi mắt rực rỡ Sabrina dịu dàng đặt lên khuôn mặt anh. Xúc cảm thuần khiết nén phía sâu tận trong đôi mắt ấy đã phá hủy anh hoàn toàn.

Tiếng gầm trầm đục dội lên từ cuống họng anh, anh sục cả hai tay vào mái tóc đen mượt của nàng và đẩy nhẹ đầu nàng ngửa ra. "Anh có thể không bán con mèo của em, Sabrina, nhưng anh đã xử tệ với em. Anh không phải một quý ông đâu."

"Em chưa bao giờ yêu cầu anh phải như thế."

Cố gắng hết sức để kiềm chế bản thân nhưng anh đã thất bại thảm hại khi đôi môi nàng tan chảy dưới môi anh, để cho chiếc lưỡi tham lam của anh hòa vào với nàng. Cái miệng ẩm, mềm mượt như tơ của nàng xúi giục anh, dày vò anh, khiến anh đau đến nhức nhối trước tất cả những insơ ngọt lịm của nàng đang vây quanh anh.

Sabrina cảm thấy tấm khăn choàng dệt từ lông cừu của Morgan trượt dần xuống phủ lên đôi chân nàng. Nàng giật mình lùi lại một bước.

Một người đàn ông khác có thể sẽ hiện lên với dáng hình dễ tổn thương, và xấu hổ trước sự trần trụi của bản thân anh ta, nhưng người đó không phải Morgan. Không một điều nào trong số những lời mẹ nàng đã nói với nàng có thể chuẩn bị cho nàng trước cảnh tượng cơ thể chiến binh nhẵn bóng của anh để cho ánh lửa thêm tô đậm.

"Sabrina?" lời cầu xin khàn khàn của anh cho nàng biết anh đang gần gũi biết bao, để van nài một người con gái Cameron hãy chấp nhận anh.

Nàng duỗi thẳng bàn tay run rẩy mời gọi. Morgan hiểu rằng hành động đơn giản ấy của nàng quý giá nhường nào, anh vẫn nhớ rõ bao nhiêu lần anh đã cự tuyệt bàn tay nàng trao cho anh. Anh vượt qua khoảnh cách ngăn giữa hai người chỉ với một bước thật dài, tham lam giật mạnh quần áo của nàng cho tới khi nàng đứng khỏa thân và kiều diễm trước anh như ánh lửa tỏa lung linh trên những ngọn nến.

Đôi mắt anh ngấu nghiến lấy nàng, uống dòng suối tóc đổ tràn của nàng, đường cong tao nhã của hông nàng, cặp nụ hồng đỏ ửng ngụ trên ngực nàng và đôi má ửng màu dưới sự quan sát đầy khao khát của anh, và nơi nép giữa hai bắp đùi trắng sữa của nàng.

"Anh không xứng đáng với điều này," anh thì thầm, ép một nụ hôn lên phần hõm trên cổ nàng.

Chiếc má lúm đồng tiền của nàng khẽ lún xuống trong một nụ cười yếu ớt. "Em biết."

Sabrina không hề hy vọng một người đàn ông như Morgan sẽ lãng phí thời gian quý báu vào những nụ hôn hay những cái vuốt ve, bởi vậy khi bàn tay anh rẽ lối, cơn sốc nhân lên gấp đôi. Nàng níu lấy vai anh, chiến đấu từng chút một để trụ vững được trên đôi chân nàng. Chưa một ai từng chạm vào nàng ở nơi đó trước đây, và tiếp nhận những ngón tay to lớn, thô nhám của anh đang âu yếm khiến ngọn lửa phun trào tới mức gần như nàng không thể nào chịu đựng nổi. Nàng quằn quại, phát điên lên bởi khoái cảm cuốn phăng lấy nàng cùng những lời bằng thứ tiếng Gaelic êm như ru anh thì thầm trên đôi môi nàng.

Khi Morgan cảm nhận được nếp hoa mịn màng bao lấy ngón tay dài nhất của anh, kèm theo cơn rung động khẽ lay trên khắp cơ thể nàng, anh đã thực hiện cái điều anh đã nghĩ anh sẽ không bao giờ làm. Anh đã hạ đầu gối quỳ xuống trước một người Cameron. Anh đặt môi lên đám nhung mượt ẩm ướt, chưa bao giờ mơ rằng đầu hàng lại có thể quá ngọt ngào, quá tuyệt vời đến mức này.

Nhất quyết khiến sự đầu hàng của anh sẽ trở thành sự đầu hàng của chính nàng, anh đưa hai tay đỡ lấy mông nàng rồi nâng nàng lên, đặt lưng nàng ngả người trên tấm đệm phía trước, anh đẩy đùi nàng lên hai vai cho đến khi nàng bị tấn công hoàn toàn bởi cuộc công kích dịu dàng từ đôi môi và lưỡi của anh.

Sabrina khẽ rên lên, điếng người vì xấu hổ khi mái tóc của anh cù dọc theo bụng nàng. "Morgan, anh không thể làm thế! Nó không đứng đắn!"

Anh ngẩng đầu lên. Nụ cười nhăn nhở xảo quyệt của anh khiến nàng lại rùng mình. "Em có còn nhớ tất cả những câu chuyện bịa đặt kinh khủng mà các anh em đã từng kể cho em nghe về thị tộc MacDonnell không?"

Nàng chống lại một cơn bất tỉnh khi anh đưa đẩy ngón tay anh quá nhẹ nhàng khiến nàng tê liệt. Từng từ của nàng hổn hển bật ra, đôi khi ngắt quãng bởi những tiếng thút thít thật khẽ. "Các anh ấy bảo anh có những chùm lông vĩ đại ở chân, và anh" — giọng nàng vỡ vụn trong tiếng rên khi anh đẩy vào sâu hơn, ước lượng, lấp đầy, và tắm cho nơi huyền bí của nàng một đợt khoái cảm dần tới. Những từ còn lại tràn ra khỏi nàng — "rằng anh ăn những cô bé tóc đen giống như em vào bữa sáng."

"Đó là một lời nói dối xấu xa, công chúa à. Anh chỉ có một chút lông chân, và anh chỉ ăn những cô bé tóc đen đáng yêu như em vào bữa điểm tâm thôi."

Hàm răng của anh ập xuống, day lấy phần nhạy cảm nhất của nàng với sự cẩn thận quá đỗi tinh tế. Nàng hét lên, oằn người trong cái ôm ghì của anh khi lưỡi anh, những ngón tay anh, đôi môi anh lướt đi theo điệu nhảy đen tối của niềm hân hoan trên da thịt nàng. Nàng đã để mất trái tim nàng vào tay cậu bé đã từng là anh, nhưng nàng sợ rằng nàng có thể sẽ đánh mất chính tâm hồn nàng cho người đàn ông uy quyền, tàn nhẫn nhưng cũng không kém dịu dàng mà anh đã trở thành.

Ngay khi nàng cố gắng trườn khỏi anh, đôi bàn tay to lớn, ấm áp của anh liền khum lấy mông nàng, níu chặt, nâng lên, rồi trải căng, từ chối để nàng chạy trốn khỏi khoái cảm dữ dội anh sẽ trao cho nàng.

Nàng dâng lên, lơ lửng trên những chiếc cùm từ cuộc tra tấn ngọt ngào của anh cho đến khi lưỡi anh mang hạnh phúc đến cho nàng đồng thời giải phóng cho nàng. Rồi nàng rơi xuống, cơ thể nàng rung chuyển, rã rời bởi những đợt rùng mình vì ngây ngất tinh khôi.

Moragan hạ người xuống với nàng, bao bọc lấy cơ thể đang run rẩy của nàng bằng hơi nóng tỏa ra từ anh. Đôi môi anh chạm lên cổ nàng, dỗ đôi mắt nàng hé mở. Nàng ngạc nhiên khi cảm nhận được đôi má ướt đẫm những giọt nước mắt chưa phai của nàng.

"Anh vẫn còn là một kẻ chuyên đi bắt nạt, Morgan MacDonnell," nàng nói khẽ.

Anh chiếm lấy một giọt nước mắt bằng đầu lưỡi mình. "Phải đấy. Và em đã phá vỡ lời thề của em rồi, cô bé à. Đây là lần thứ ba trong đêm em khóc vì anh."

Nàng hít sâu. "Em không định biến nó thành thói quen. Em chỉ chưa bao giờ..." Đâu đó cơn rùng mình lại âm ỉ xuất hiện.

"Anh cũng vậy."

Đôi mắt nàng mở lớn trong cơn sốc mơ hồ. "Chưa bao giờ sao? Không cả với Alwyn... hay bất kì một người nào khác ư?"

Anh khẽ lắc đầu, ánh mắt anh sôi lên với những xúc cảm thật trái ngược. "Anh chưa bao giờ muốn... cho đến khi có em."

Với một người đàn ông kinh nghiệm như anh, anh không thể trao cho nàng món quà nào quý

giá hơn thế. Sabrina muốn trao lại cho anh một thứ gì đó. Nàng khóa hai cánh tay mình quanh cổ anh rồi kéo đôi môi anh xuống, miệt mài trong cái miệng có vị ngọt ngào dữ dội lẫn vị mặn từ những giọt nước mắt của nàng cùng hương thơm hạnh phúc trọn vẹn của nàng. Tiếng gầm vọng lên từ tận cùng cuống họng thoát ra khỏi anh.

Sabrina nghĩ lúc này chắc chắn anh đã mất kiểm soát, chắc chắn anh sẽ kết hợp với nàng với sự tham lam cục súc như nàng vẫn nghĩ. Nhưng đôi bàn tay anh lại êm ái vuốt ve bầu ngực của nàng, bắp đùi trong của nàng, dỗ dành chúng tách ra. Nàng cảm thấy sức ép dữ dội từ cơ thể anh chèn lên nàng. Khi nàng quay mặt nàng vào trong mái tóc để giấu đi nỗi sợ hãi đột ngột dâng lên của nàng, Morgan chầm chầm ôm lấy hai má nàng trong đôi tay anh, ánh mắt mờ sương của anh cũng không hề kém thấu suốt so với sức nặng thô lỗ từ phần đàn ông của anh.

Tiếng khàn khàn vọng ra từ chất giọng nam cao đã phản bội lại tất cả những phí tổn anh phải bỏ ra để giữ lấy sự kiềm chế của bản thân anh. "Anh muốn nhìn vào mắt em khi anh chiếm lấy em, Sabrina Cameron. Anh muốn biết lúc em trở thành của anh."

Sabrina đã thuộc về anh từ rất lâu rồi, từ lúc nàng bắt đầu có thể ghi nhớ. Anh là tình yêu đầu tiên và duy nhất của nàng. Đôi mắt nàng chấp chới cả nỗi đau lẫn khoái cảm khi anh trượt vào trong nàng, nhích từng insơ, từng insơ nhức nhối, từ từ xuyên qua tấm rào chắn tượng trưng cho sự trong trắng của nàng với nhẫn nại không hề suy giảm. Nàng quằn quại bên dưới anh, vừa muốn đẩy anh ra, vừa muốn kéo anh chìm vào sâu hơn nữa. Những móng tay của nàng cắm chặt vào lưng anh, nhưng anh chưa lúc nào lưỡng lự, chưa lúc nào dao động trước quyết tâm biến nàng trở thành người đàn bà của anh. Vợ của anh.

Hàm răng anh nghiến lại. "Đón nhận anh đi. Tất cả của anh. Đúng rồi, thiên thần. Một chút nữa. Ah..." Tiếng rên khàn đục của anh mang cả khẩn cầu lẫn đòi hỏi. "Chỉ một chút nữa... một chút... một chút nữa thôi."

Sabrina rền rĩ, tin rằng một chút của anh có lẽ sẽ chẳng bao giờ kết thúc. Nhưng cuối cùng nàng cũng nằm bất động bên dưới anh, hoàn toàn được lấp đầy. Nàng đã được chứng kiến một vài ví dụ về tự chủ sắt đá của Morgan trước đây, nhưng chưa bao giờ nàng lại hình dung được một sự kìm nén quá sâu sắc, kiên nhẫn đến hao mòn nhường vậy.

Quai hàm anh khóa chặt, đôi mắt anh mịt mờ với cơn đói thô ráp. Những bắp thịt của anh siết lại theo tất cả bản năng ban sơ, tuy vậy anh vẫn hoàn toàn bất động, chờ đợi cho đến khi nhịp đập dữ dội ở thân dưới của hai người bắt đầu hòa làm một. Cứ mỗi nhịp điên cuồng đó lại khiến Sabrina rùng mình, nhảy nhót trong cuống họng, trong trái tim và giữa hai chân nàng, nơi trọng lượng lỗ mãng từ cơ thể anh cũng đang rộn ràng.

Chỉ đến khi Morgan cảm nhận được nếp lụa của Sabrina vuốt căng để điều chỉnh cho vừa với toàn bộ chiều dài của anh, chỉ đến khi anh nhìn thấy đôi mắt của nàng đảo tròn nửa như muốn ngất xỉu bởi khoái cảm trần trụi, Morgan mới bắt đầu khép mi và bắt đầu chuyển động.

Anh chưa bao giờ có cảm giác giống như một người đàn ông. Anh đã đánh mất lần đầu tiên của mình năm mười bốn tuổi vào tay một cô hầu gái Cameron vô cùng háo hức, nhưng tất cả kinh nghiệm từ những lần lăng nhăng trong quá khứ của anh giờ đây dường như không hơn gì những lóng ngóng vụng về của một con thú đang động dục.

Cha anh đã từng khẩn khoản anh "Hãy trở thành đàn ông!" trước cả khi anh hiểu được câu đó có nghĩa là gì, nhưng anh biết đêm nay, cùng với người phụ nữ xinh đẹp ngây thơ này, sẽ biến anh thành một người đàn ông thực thụ.

Dồn trọng lượng mình lên hai lòng bàn tay, anh nghiêng hông, nhấn chìm những cú đẩy sâu để cơ thể phàm ăn của anh có thể nếm được mọi cm ngon lành của nàng. Rồi việc kiềm chế nhu

cầu dữ tợn đang bị đè nén của anh dần trở nên khó khăn, nhưng anh vẫn lùi lại, bởi anh thừa hiểu anh có thể khiến nàng thâm tím với kích thước của anh, với sức mạnh như dã thú của anh dễ dàng tới mức nào.

Cơ thể mong manh của Sabrina miệt mài với từng cú đâm nóng bỏng, chậm chạp của Morgan như những cú đánh nện thẳng vào trái tim nàng, những cú đánh đã đập tan tấm khiên nàng bao bọc quanh nó, để lại một mình nàng hoàn toàn không còn khả năng chống cự trước người đàn ông sở hữu cả một thân hình lộng lẫy đang ôm nàng trong vòng kìm kẹp. Tên anh tràn ra khỏi môi nàng như một lời cầu kinh đứt quãng, mà chỉ bi ngưng lại khi sức nóng của đam mê thô sơ từ miệng anh đang bao phủ trên môi nàng. Khoái cảm vỡ tan hoang. Thế rồi nhịp điệu chiếm hữu mạnh mẽ, hoang dã của anh tăng lên, đưa nàng quay trở lại cho đến khi nàng mò mẫm tay ra phía sau và chống hai lòng bàn tay nàng lên những phiến đá của lò sưởi, ưỡn cong người để anh có thể vào sâu tận trung tâm của nàng.

Một lời thề bằng tiếng Gaelic bật ra khỏi môi Morgan, sự tôn kính mãnh liệt mà nó thể hiện trái ngược hoàn toàn với tiếng gầm đầy thỏa mãn của bản chất đàn ông thuần khiết nhất vọng lên từ cổ họng anh trong hơi thở tiếp theo khi anh chịu đựng cái chết ngọt ngào nhất mà một kẻ MacDonnell được đón nhận bởi tay của một thiếu nữ Cameron.

Sabrina thức giấc bởi cảm giác kích thích khi được lau nhè nhẹ giữa hai chân nàng. Đôi mắt nàng hấp háy mở ra để thấy chiếc bóng của Morgan đổ dài theo ánh lửa đang lụi dần. Không hay biết nàng đang dõi theo anh, anh nhúng một mảnh vải vào trong chậu nước, rồi khẽ chấm dọc theo bắp đùi trong của nàng, đôi bàn tay anh dịu dàng không tả xiết khi chúng xoa dịu phần mô mềm căng mọng, mong manh của nàng.

Sabrina đã hơn một lần được chứng kiến đôi bàn tay ân cần đến mức nào trong khi anh chăm sóc cho những sinh vật bé nhỏ đang bị thương lành bệnh. Nhưng nàng chưa bao giờ dám mơ nàng sẽ được trải qua cảm giác đó. Hành động tiếp xúc thân mật như thế khiến trái tim nàng như bị bóc trần. Khoái cảm mơ hồ trải căng theo những cái chạm của anh. Một âm thanh yếu ớt không tài nào ngăn nổi bật ra khỏi môi nàng.

Morgan ngẩng đầu lên. Đôi mắt hai người gặp nhau qua chiều dài cơ thể khỏa thân của nàng. Bầu ngực nàng phập phồng và ngứa ran dưới ánh mắt chan chứa cảm xúc của anh. Hơi nóng trườn khắp cơ thể nàng, nửa như còn e thẹn, nửa như đã thức tỉnh.

Những cây nến đã chảy gần hết, để lại mùi hương thơm ngát, nhưng Sabrina không cần đến quá nhiều ánh sáng để trông thấy đôi mắt thất thần dễ bị tổn thương của Morgan. Anh nhanh chóng cụp mắt xuống, rồi nhìn chằm chằm vào mảnh vải trên tay anh. Nàng nhận ra đó là một mảnh vải len cắt từ áo choàng của anh, giờ đây đã đổi màu bởi máu của nàng.

Anh nhúng nó vào nước, nước anh đã pha ấm để khiến nàng dễ chịu. "Anh không bao giờ định làm em đau, cô bé à. Em thanh tú một cách chết tiệt. Anh gần như sợ mình đã đi quá xa và giết chết em."

Morgan lau người nàng, nhưng hành động ân cần ấy đã mất đi sự trong sáng khi đôi mắt họ lại chạm nhau. Đôi môi Sabrina khẽ hé mở, hai má nàng ửng hồng. Morgan cảm thấy cơ thể phản bội của anh đã đáp lại bất chấp ý chí của anh. Cơn đói thô lỗ liền như nước triều dâng trong anh. Anh biết giờ vẫn còn quá sớm cho nàng; cơ thể vừa qua cơn chấn động của nàng sẽ không thể nào sẵn sàng để chấp nhận anh lần nữa. Anh chỉ càng làm nàng đau hơn mà thôi.

"Em nên ngủ đi, cô bé," anh nói cộc cằn, quay ra vò tấm vải trong chậu. "Bình mình sẽ sớm đến thôi."

Bình minh, Sabrina nghĩ, với sắc màu chói chang của ánh mặt trời mùa đông sẽ chiếu sáng

những nghi ngờ cùng bất đồng của hai người. Nhưng nàng cũng chẳng quan tâm nếu bình minh không bao giờ đến. Nàng muốn được lưu lại đây mãi mãi, không mặc gì hết ngoại trừ ánh lửa sắp tàn và hơi ấm từ cái nhìn trìu mến từ đôi mắt chồng nàng đang bao phủ lấy nàng. Để đánh tan kiểm soát cứng nhắc của anh và chứng minh với anh rằng nàng không phải một bức tượng mong manh có thể vỡ tan tành bởi cái chạm của anh.

Khi Morgan với tay tháo chiếc áo choàng của anh ra để bọc lấy nàng, nàng ngồi dậy quỳ trên gối, nắm lấy nắm tay anh, rồi đưa nó lại đôi môi nàng. Lưỡi nàng nhẹ nhàng nô đùa trên những khớp ngón tay của anh.

Nàng cố tình bắt chước cách phát âm của anh. "Vậy ngài nghĩ một con bé đáng thương nhà Cameron quá yếu đuối so cho khả năng chịu đựng huyền thoại của một người nhà MacDonnell sao? Có thể ngài sẽ thấy những bài hát về thị tộc của ngài có một phần quá nghiêm trọng rồi, thưa ngài."

Morgan choáng váng trước ánh tinh nghịch tai hại lấp lánh trong đôi mắt của Sabrina. Anh đã nghĩ sẽ có nhiều nước mắt hơn, hoặc có lẽ cả những lời buộc tội gay gắt nữa. Ánh mắt anh hạ xuống hai đầu ngực nàng. Chúng nghiến chặt lại thành hai núm nhỏ hồng hào dưới sự quan sát kĩ càng của anh. Anh gần như rên lên.

Anh giật mạnh ánh mắt quay trở lại với gương mặt nàng và hắng giọng. "Ngay bây giờ, cô bé, anh không thể trách em nếu em đề phòng anh. Chuyện này là tự nhiên thôi. Anh đã có chút thô bạo với em."

"Ối trời ơi, cái gã MacDonnell to lớn, xấu xa này đang lo lắng vì đã làm kinh hãi một con bé Cameron sao?" Nàng véo vào khớp ngón tay anh. "Anh phải biết là, em nghĩ anh hơi bị... lịch sự so với sở thích của em."

"Lịch sự?" Từ này rơi ra khỏi môi anh như một lời nguyền rủa hèn hạ nhất ấy. Có lẽ nàng gọi anh là cái đồ quan hoạn cũng được.

Nàng trao cho anh một ánh nhìn khiêu khích dưới hàng mi của nàng. Morgan không hề biết tại sao nàng lại chơi cái trò nguy hiểm như thế này. Nhưng anh không thể kháng cự thách thức chọc nghẹo của nàng hơn anh có thể kháng cự một chiến binh đủ rộng lượng để buông lỏng ham muốn ích kỉ nhất của anh trên cơ thể mềm mại của nàng được.

Anh giấu nụ cười xếch đến tận mang tai của mình dưới một cái liếc mắt đong đưa. "Vậy là em muốn thưởng thức, ờ, cái mà tất cả những bài hát cùng truyền thuyết đề cập đến, phải không cô bé?"

Sabrina ép chặt hai lòng bàn tay nàng lên ngực Morgan, can đảm của nàng gần như đã bỏ mặc nàng trước ánh nhìn tham lam rõ ràng của anh. "Chỉ nếu điều đó làm vừa lòng anh," nàng bẽn lẽn thì thầm.

Nét quỷ quyệt càng được thể hằn sâu hơn trong đôi mắt anh. "Không gì có thể làm vừa lòng anh hơn."

Morgan nhào vào nàng như một con quái vật màu hung. Với đôi bàn tay khéo léo, anh quay nàng lại rồi dồn nàng cúi xuống trên tấm đệm trong tư thế không cho nàng lựa chọn nào khác ngoại trừ tuân theo tất cả những mệnh lệnh đen tối từ cơ thể oai vệ của anh. Khi anh lấp đầy nàng, nàng cong về phía anh bằng bản năng đàn bà ban sơ nhất, quả quyết minh chứng rằng nàng có thể nhận bất kì thứ gì anh trao cho nàng. Móng tay nàng khoan sâu vào tấm nệm, giải phóng ra mùi hương thơm nồng của cây thạch nam. Anh quấn hai nắm tay đầy sức mạnh vào trong tóc nàng, lầm bầm những lời ngọt ngào, những lời thô ráp trên tai của nàng.

Đúng lúc Sabrina tin rằng khoái cảm có thể lớn tới mức không thể chống cự thêm được nữa,

Morgan quyết định anh không thể chịu việc đi tới nơi của giải thoát hoang dại ấy một mình. Bởi vậy anh chạm tay xuống dưới và vuốt ve nàng, những đầu ngón tay khéo léo của anh tương phản sâu sắc với say mê thô bạo của anh đối với cơ thể nàng.

Những cơn co thắt ngất ngây làm rung chuyển cả hai người cho đến khi họ không thể làm gì ngoại trừ đổ sập vào nhau hòa làm một vào chiếc kén ấm áp làm từ tấm khăn choàng của anh đang hoan nghênh hai người.

Tiếng ngọn lửa vừa mới nhóm cháy lách tách vui tai đã gọi Sabrina từ giấc ngủ. Một một sợi len xơ cù vào má nàng. Nàng tò mò hé mắt để thấy Morgan đang ngồi dang chân trên chiếc ghế ở phía sau và quan sát nàng ngủ, đôi mắt xanh của anh sáng bừng mãnh liệt đã lôi nàng vào tình trạng tỉnh táo hoàn toàn. Anh vẫn còn khỏa thân. Nàng không hề nhận ra nàng đã quen với sự vắng mặt vẻ thẹn thùng của anh về việc phô bày thân thể như thế. Nhưng khi anh dạy cho nàng hai lần trong đêm và một lần nữa vào lúc ánh bình minh ló rạng, nàng biết rằng chẳng thứ gì trên cơ thể anh có thể khiến anh xấu hổ.

Một đợt kí ức gợi tình lại ào ào dâng lên trở lại. Nàng ngoảnh gương mặt e thẹn của nàng đi, khó mà dám tin rằng anh đã nối thêm một mạch của đam mê điên cuồng trong trái tim tao nhã của nàng.

"Anh ra ngoài tìm củi, Sabrina à, ở đây sẽ lạnh trong lát nữa thôi."

Nàng nghịch làn vải len mềm mượt bên dưới tay nàng. "Vậy sao anh không mặc đồ đi?"

Anh lùa tay trong mái tóc, tiếng thở dài của anh chứa đầy sự kiên nhẫn. Rồi sau đó nàng mới nhận ra anh trần trụi bởi vì tấm khăn choàng của anh đang được ấu yếm quấn quanh người nàng, bao bọc nàng trong một cái ổ ấm áp. Vẫn còn cảm nhận được bối rối trong cái nhìn chăm chú của anh, nàng gỡ tấm khăn ra đưa cho anh, rồi kéo chiếc áo choàng lông ẩm ướt lên phủ lấy nàng.

Morgan sửa soạn và thắt chặt chiếc khăn với vẻ duyên dáng tự nhiên, rồi ngồi lại xuống chiếc ghế, khoanh tay trên tay vịn của nó.

Sabrina không thể nín nhịn thêm được nữa. "Sao anh cứ nhìn em chằm chằm thế?"

Ánh mắt tham lam của anh rơi từ gương mặt xuống bụng nàng. "Anh đang tự hỏi giờ có lẽ em đang mang con của anh."

Hơi nóng vươn những tua dài trườn lên trên cuống họng nàng và Sabrina cự lại thôi thúc được trùm chiếc áo choàng qua đầu nàng. Nhưng vẻ thận trọng trong đôi mắt của Morgan làm đông cứng sự xấu hổ của nàng thành nỗi đau và sau đó là giận dữ.

Nàng vồ lấy chiếc váy của nàng, chỉ để phát hiện ra nó còn lâu mới chữa lại được. "Tôi tất nhiên cũng hy vọng những cố gắng của anh sẽ thành công." Giữ chặt chiêc áo choàng ở phía sau, nàng dò dẫm để tìm đôi dép của nàng. "Tôi ghét phải nghĩ anh chịu hy sinh khủng khiếp như thế mà chẳng thu được cái gì." Nàng rùng mình dưới bầu không khí mát lạnh vuốt ve làn da nàng trong chốc lát khi nàng trùm chiếc áo choàng qua đầu nàng. Chiếc mũ phủ lấy khuôn mặt nàng và nàng chợt nhận ra nó bị ngược. Nàng thụi tay vào lớp nhung lưa thưa, cố gắng lộn phải, lời nói của nàng như bị nghẹt lại. "Chúng ta nên biết thật nhanh nếu không anh sẽ lại phải chịu đựng để vượt qua nó lần nữa."

Một đôi cánh tay vạm vỡ, ấm áp ôm lấy nàng từ phía sau. Nhịp điệu khàn khàn ru dương của Morgan làm bất động cuộc đấu tranh của nàng. "Một gã MacDonnell sẽ không bao giờ bỏ việc cho đến khi anh ta biết rằng nhiệm vụ của anh ta đã hoàn thành."

Đầu nàng ló ra. Nàng giận dữ cào đám tóc vướng ra khỏi mắt nàng. "Thứ lỗi cho tôi. Tôi chưa

bao giờ quen một gã MacDonnell biết làm việc."

"Giờ em sẽ biết, cô bé à." Đôi anh lướt qua cổ họng nàng.

Sabrina cảm thấy bản thân mình nhòa theo anh cùng với cơn giận của nàng. Nàng khép mi mắt, sợ hãi trước thứ quyền lực mà anh nắm giữ. Nếu nàng từng nghĩ màn đêm có thể khiến nó yếu đi hay dung hòa nó với sức mạnh của chính nàng, nhưng nàng đã sai. Những thứ đó chỉ càng khiến nó có thêm uy quyền mà thôi.

"Anh định sẽ hăng hái hết mình để hiến dâng bản thân cho nghĩa vụ khiến em mang thai."

"Sự hiến dâng vì bổn phận của anh thật truyền cảm." Và không tài nào cưỡng lại được, Sabrina thầm nghĩ, rên lên khi đôi tay anh trượt lên phía trên, làm dịu đi cơn đau nhức nhối của nàng. "Anh không thể định...?" Giọng nàng rời rạc. "Lần nữa?"

Từng từ của anh ngắt quãng với mỗi nụ hôn nhẹ nhàng dọc theo chân tóc mai của nàng. "Và lần nữa. Anh sẽ không đàn ông lắm nếu từ bỏ việc cố gắng ngay từ bây giờ, phải vậy không?"

Không buồn cởi cả áo choàng của nàng hay của anh, chồng nàng đã chầm chậm bế nàng về phía tấm nệm và tiếp tục cho nàng thấy chính xác anh đàn ông tới mức nào.

CHƯƠNG 17

Sabrina là người Cameron đầu tiên chinh phục được lâu đài MacDonnell mà không cần phải bắn một phát súng.

Được truyền cảm hứng bởi đụng chạm hết mình vì bổn phận của chồng nàng, và được bảo vệ bởi Fergus dữ tợn, nàng quan sát với niềm vui thích kín đáo khi người của Morgan rõ ràng đều rạp mình quy phục dưới chân nàng. Những kẻ trước đây vẫn ngang nhiên chế nhạo hoặc lăng mạ nàng lúc này tự thấy bản thân không hơn gì đang trườn qua sảnh lớn để tìm kiếm một nơi giấu mình hão huyền cho những hàm răng lưa thưa của bọn họ.

Chỉ có Eve là vẫn trơ trơ trước sự thu hút của Sabrina, nhưng tâm trạng của bà ta xuống thấp đến mức cả Morgan lẫn Fergus chẳng còn lòng dạ nào mà đi trách mắng bà ta nữa.

Còn Fergus là người hay gợi nhớ lại văn minh đã đến với lâu đài MacDonnell như thế nào. Một buổi sáng, Sabrina đi vào đại sảnh và bắt gặp Fergus đang dùng những cánh tay lực lưỡng của mình nhấc bổng một thằng nhóc đã đánh đổ sữa dê lên áo choàng của anh ta. Trong lúc Morgan đang giơ tay ra để bạt tai cả hai người thì chỉ cái nhíu mày của Sabrina đã đủ để sửa lại cử chỉ không chấp nhận được của Fergus.

"y, thằng nhóc này dễ thương thiệt!" Fergus rống lên, trìu mến xoa đầu thằng bé như thể đó là tất cả những gì anh ta định làm. "Quỷ thần ơi, nó có khi là con mình cũng nên. Nó có mái tóc duyên dáng như của tôi đây này, hai người có nghĩ thế không?"

"Và hơi lúm đồng tiền giống anh nữa," Sabrina đồng tình, véo má anh ta một cái rõ đau cho anh ta nhe nhởn khoe lúm đồng tiền của anh ta.

Morgan giấu nụ cười của anh dưới một khúc bánh gừng to bốc khói nghi ngút Sabrina đã nướng cho anh, từ chối nói trắng ra một nửa lũ trẻ trong thị tộc có mái tóc vàng rực như ánh mặt trời. Và nửa trong số ấy chắc chắn là thành quả của Fergus.

Morgan đến phòng của Sabrina vào một buổi chiều muộn khá lạnh lẽo, liệu trước một ván cờ hào hứng và một cú ngã nhào còn hào hứng hơn vào vợ anh thì nghe thấy tiếng cười khúc khích của những cô gái lọt vào không gian trong hành lang.

Anh dễ dàng mở cánh cửa phòng nàng, tưởng rằng sẽ nhìn thấy Enid và Sabrina đang bận bịu trong một lễ nghi thủ tục phụ nữ nào đó mà anh không hy vọng sẽ hiểu được. Nhưng không phải vậy, anh thấy Sabrina đang cầm trên tay một cái gương con để Alwyn có thể ngắm hình ảnh phản chiếu của cô ta trong đó. Alwyn nhìn thấy bóng anh đầy ngạc nhiên qua gương và quay phắt người lại, đôi mắt cô ta mở to trông có vẻ hối lỗi.

Mặc dù vẻ đẹp của Alwyn, khuôn ngực căng đầy và cặp đùi lộ liễu không còn lôi cuốn anh thêm nữa, Morgan vẫn phải thừa nhận có nhiều nét đáng ngưỡng mộ. Cô ta mặc một chiếc áo dài sạch sẽ bằng vải satanh lạnh màu xanh, chứng tỏ là một chiếc váy Sabrina không thể mặc được bởi miệng vạt áo trên mở rộng và đường viền váy chỉ đến mắt cá chân. Cô ta trông rất tươi tắn, một bím tóc gọn gàng được thắt một bên vai.

Sabrina vòng một cánh tay qua người Alwyn. Morgan cảm thấy dạ dày mình chùng xuống như bất kì người đàn ông nào phải đối diện cùng lúc với hai người phụ nữ mà anh ta mới gần đây cùng chia sẻ. Nhất là khi một trong hai người đó là vợ anh ta.

"Chào anh yêu. Em đang sửa lại tóc cho Alwyn. Cô ấy nhìn dễ thương đấy chứ?"

Alwyn có thể trở thành Helen của thành Troy và Morgan cũng vẫn trở nên đui mù bởi những tia nhìn tinh quái lấp lánh trong đôi mắt của vợ anh. Anh suy nghĩ điên cuồng để tìm ra một

câu trả lời thích hợp cho tình thế này, hắng giọng, ho khục khặc, và cuối cùng làu bàu trả lời rằng đồng ý với Sabrina. Trước sự ngỡ ngàng của Morgan, Alwyn đỏ mặt. Thậm chí anh còn không biết Alwyn có thể phản ứng như thế kìa.

Cô ta khẽ nhún gối một cách vụng về. "Tôi nghĩ đã đến lúc tôi ra về, thưa phu nhân. Tôi đã hứa với ông Fergus là sẽ ăn cơm tối với ông ta." Nụ cười trên miệng như xóa đi tuổi tác của cô ta. "Cảm ơn phu nhân về dải lụa rất đẹp này. Tôi thật sự rất biết ơn." Cô ta chạy vụt qua Morgan, bám sát vào khung cửa để tránh không chạm vào người anh.

Anh bước thận trọng vào căn phòng, đóng cánh cửa đằng sau lại. "Thật tốt khi em có thể kết bạn với cô ta. Cô ta có thể học được rất nhiều từ em đấy."

"Theo cách ngược lại thì Alwyn của anh đã dạy em rất nhiều điều."

Anh quắc mắt cau có. "Cô ta không phải là Alwyn của anh. Không bao giờ. Và anh không chắc anh muốn em học hỏi những gì cô ta biết đâu."

Cái chớp mắt ngây thơ của Sabrina làm cho Morgan cảm thấy máu trong người đang sôi lên. "Có thể anh không nên kết luận quá vội vàng."

Vừa nói những lời nói trêu ghẹo anh, nàng vừa tóm lấy thắt lưng anh và đẩy anh tới chỗ bàn cờ đã bày sẵn trên giường, nét cười thách thức trên khóe miệng hòa với vẻ dịu dàng trong đôi mắt nàng.

Nếu như Sabrina đặt ra những quy định trong lâu đài MacDonnell vào ban ngày thì Morgan là ông chủ nơi đây về đêm. Chưa từng có một người Cameron nào lại quá đỗi dịu dàng khi bị bắt thuần phục đến thế. Giao kèo hoan lạc anh dùng để giữ lấy nàng ngày càng thắt chặt mạnh mẽ hơn mỗi lần nàng kiệt sức dưới cơ thể khéo léo đầy quyền lực của anh.

Anh đã chứng minh mọi lời đồn thổi nàng từng nghe về những người MacDonnell đều là sự thật. Anh không thương xót đẩy nàng tới bờ vực của ngất ngây và xa hơn nữa, oằn mình trong đòi hỏi làm thỏa mãn nàng của anh, nhẫn tâm ép bật lên những tiếng hét đầu hàng cho đến khi nàng cầu xin những điều anh chỉ quá vui lòng được trao cho nàng.

Duy nhất trong những giờ ít ỏi của buổi bình minh, khi nàng nằm gối đầu lên khoảng ngực trần của anh, cơ thể nàng vẫn mềm rũ bởi cơn bão gần đây nhất, nàng mới dám tự hỏi về ngày mai. Mặc dù Morgan dường như vẫn bướng bỉnh vui thích với việc dồn những lời thú tội yếu mềm trào ra khỏi bờ môi nàng, anh vẫn chưa từng một lần nhiều hơn thì thầm ba từ nàng khao khát đã quá lâu để được nghe anh nói. Chưa bao giờ hoàn toàn đánh mất sự kiểm soát cứng rắn tác động lên anh bởi cả một đời luôn phải quan tâm và chịu trách nhiệm đến cuộc sống của người khác. Anh hào phóng trao đi cơ thể anh nhưng vẫn giữ cho trái tim anh được bọc thép và không thể chạm tới, sao cho ngoài tầm với của nàng.

Thời gian, nàng cam đoan với bản thân nàng. Cùng với thời gian nàng sẽ vây hãm trái tim anh cho tới khi anh đủ tin nàng để đặt nó dưới chân nàng. Còn giờ đây, nhịp điệu của bài ca như sấm dậy dưới tai nàng đã đủ để trở thành cam kết rồi.

Một buổi chiều Morgan hiện ra từ khoảng rừng lờ mờ tối, cơ bắp của anh đau nhức với sự mệt mỏi dễ chịu bởi công việc đã được hoàn thành. Anh cùng người của anh đã làm xong số lượng công việc cho toàn bộ thị tộc trong vòng hai tuần lễ. Con gia súc cuối cùng đã được đánh dấu ngày hôm nay và được để lại thức ăn giữa một bãi dương xỉ um tùm trong cánh rừng.

Cơn gió thổi từ phương bắc tạt vào người anh khi anh trèo lên ngọn đồi hướng về lâu đài, mang theo những mảng tuyết bên dưới chân anh vào một điệu nhảy quay cuồng. Hãy để cho mùa đông tới! anh nghĩ với sự thỏa mãn hoang dại.

Trong quá khứ anh luôn ghét phải trông thấy những đốt xương trắng bệch từ những ngón tay của bà chúa Mùa Đông từ từ trườn lên những rặng núi. Lời thì thầm cay độc của giọng nói nghẹt trong tuyết của bà ta không mang điều gì khác đến cho thị tộc MacDonnell ngoại trừ cái đói cùng khung cảnh tan hoang. Nhưng năm nay hứa hẹn sẽ khác. Anh đã có thịt tươi ngon để nuôi sống thị tộc của anh. Anh sẽ đổ đầy những đôi má lép kẹp của họ và tẩy sạch những mảng tuyệt vọng mờ đục trong đôi mắt họ.

Đàn gà đã được nhốt vào chuồng, đàn cừu đã được quây xong, và thanh gươm Cameron đang được treo trên lò sưởi trong phòng ngủ của Sabrina. Chỉ còn duy nhất một nhiệm vụ chưa được hoàn thành trong giao kèo của anh với thị tộc Cameron, và Morgan ngờ rằng màn đêm mượt mà của những đêm mùa đông dài dằng dặc sẽ trở nên lý tưởng cho việc kết thúc nhiệm vụ này. Có lẽ sang mùa xuân Sabrina sẽ mang dấu ấn của anh, một dấu ấn rõ ràng từ anh bởi nét phồng thanh mảnh của đứa bé trong bụng nàng.

Morgan thầm ước đó là một bé gái, không quan tâm đến dự định ép buộc phải giữ thể diện để thực hiện lời hứa ngu ngốc và vội vã của anh rằng sẽ gửi Sabrina về nhà nếu nàng sinh cho anh một đứa con trai. Nếu anh đạt được ước vọng của anh, Chúa sẽ chúc phúc anh với một tá con gái. Anh cười nhăn nhở trước cảnh tượng trong một bức tiểu họa vẽ những cô bé xinh đẹp tóc đen, mắt xanh bám quanh áo choàng của anh.

Anh lên đến đỉnh đồi để phát hiện tại sao hầu hết người của anh đã bỏ về trước anh từ sớm. Sabrina đang khoác tấm áo choàng của nàng và ngồi trên một đống cỏ khô ẩm mốc trong sân trong để ngỏ, gẩy cây đàn hạc và được vây quanh bởi mọi người trong thị tộc. Fergus vui vẻ giậm chân theo trong khi Ranald giành thời gian để thổi khò khè cây kèn túi của anh ta. Khi anh ta phun ra một nốt nhạc chua loét, khán giả liền la ó và buông lời chế giễu. Enid, đôi má hồng rộp lên vì lạnh, liền hôn gió an ủi anh ta.

Morgan dựa người vào thân một cây thông Ê cốt sứt sẹo để thưởng thức thắng lợi của Sabrina với người của anh. Anh có thể yêu cầu sự kính trọng từ những khuôn mặt sưng sỉa của bọn họ vào ngày đầu nàng đến lâu đài MacDonnell, nhưng anh biết đó sẽ là một chiến thắng nhạt nhòa nhất. Kinh nghiệm chai sần đã dạy anh rằng một chiến thắng đáng giá phải là một chiến thắng đậm đà.

Giọng hát êm ái của nàng đưa họ vào những giai điệu ngọt ngào:

William dịu dàng huýt sáo từ khoảng ruộng cày,

"Ơi vợ yêu ơi, bữa tối của anh đã có chưa?"

Cô ta liền tru tréo đáp lại:

"Nếu anh muốn ăn, tự đi mà nấu—"

"Người đưa tin! Người đưa tin đang tiến đến từ hướng Cameron!"

Tiếng kêu khàn khàn theo một cậu bé tràn vào sân trong phá tan sự vui vẻ của họ, cậu ta vấp ngã lăn ra đất và thở hổn hển. "Bọn Cameron đang đến!"

CHƯƠNG 18

Các thành viên trong thị tộc của Morgan đã có cả một đời phản ứng lại nguy hiểm bằng cách rút vội vũ khí của họ ra và lao vào nơi ẩn nấp. Tuyết rơi thơ lơ khi Ranald chộp lấy Enid, lăn cô đến chỗ an toàn và bỏ lại Sabrina đang bối rối đứng trơ trọi trước đống cỏ xơ xác. Nơi lúc trước rộn ràng tiếng nhạc khiêu vũ cùng tiếng nói cười, giờ đây chết lặng trong căng thẳng cùng tiếng vó ngựa khô khốc đang dồn dập lại gần.

Morgan chửi thề. Anh cố kìm cơn bốc đồng man dại đầu tiên của mình để xông thẳng vào sân trong và quăng mình ra trước Sabrina, bởi anh biết thừa những người trong thị tộc MacDonnell rõ ràng sẽ nổ súng trước rồi nói lời xin lỗi chân thành của họ sau. Ngay cả gào to mệnh lệnh anh cũng không dám, bởi không muốn mạo hiểm khiến bọn họ giật mình. Khẽ nguyền rủa, anh ép mình bước thật chậm rãi và đều đặn xuống dưới ngọn đồi.

Một người cưỡi ngựa đơn độc chầm chậm cho ngựa phi vào sân trong rồi thấy anh ta đang bị chĩa thẳng trước tầm ngắm của năm mươi khẩu súng lẫn dao. Từ khoảng cách chỗ anh, Morgan có thể nhận ra đó là một cậu bé xanh mét, chỉ lớn hơn vài tuổi so với thằng nhóc báo rằng cậu ta đang đến.

Trong sự tĩnh mịch đặc quánh theo sau khi cậu ta cho ngựa dừng lại, những khẩu súng chĩa lên, những đôi bàn tay sẵn sàng bóp cò, những thanh gươm được tuốt ra khỏi vỏ, và những đôi mắt ánh lên sự thích thú chỉ kéo dài trong vài giây trước khi ép lại chật hẹp trong thực tế chết chóc.

Morgan trông thấy Sabrina điên cuồng tìm kiếm trên gương mặt của những người trong thị tộc của anh một vài manh mối để giải thích cho hành động lạ lùng của họ. Anh đã biết nàng tìm thấy thứ gì. Anh đã thường xuyên trông thấy điều đó trên gương mặt họ và của chính anh nữa — lời hứa hẹn kiên quyết về cái chết, thô bạo và không thể lay chuyển như thứ máu tanh ngấm vào mặt đất khô cằn.

Nàng dán lên môi một nụ cười yếu ớt rồi nắm chặt lấy vạt váy. Khi Morgan nhận ra nàng định làm gì, lời nguyền rủa của anh bật thành một lời khẩn cầu chết lặng.

Cảnh tượng thân thể nàng nằm nhăn nhúm trên tuyết, ngực loang lổ máu bởi một mũi dao hoặc một viên đạn, gần như khiến anh loạng choạng. Nhưng anh vẫn gượng mình để tiếp tục di chuyển, tiếp tục thu dần khoảng cách giữa hai người. Chỉ thêm một vài yard nữa thôi là anh có thể đặt tay lên nàng được rồi.

Anh gập tay lại mà không hề nhận ra rằng Sabrina đang lao về phía trước, mang bản thân nàng vào tầm ngắm của mọi loại vũ khí chĩa về phía kẻ đưa tin từ nhà Cameron.

Nàng ép vẻ vui tươi làm sáng lên giọng nói của nàng. "Sao thế, mọi người nhìn này! Đây là Caden Cameron đây mà! Fergus? Ranald? Lại đây gặp em họ Caden của tôi đi. Cậu ấy là con thứ hai của chú họ xa của tôi. Chúng tôi là bạn từ thủa nhỏ, phải vậy không, Caden? Cậu mang thư đến hay chỉ ghé thăm thôi?"

Dây cương lẩy bẩy trong đôi bàn tay run rẩy của cậu bé. Mặt cậu ta đã trở nên trắng bệch bên dưới mái tóc đen bù xù, và mặc cho cái rét căm người, mồ hôi vẫn khiến bừng lên làn da mịn của cậu ta. Giọng nói sượng sùng của cậu ta vỡ vụn. "Tôi m...m...m...ang một lá thư, thưa cô Sabrina. Và, ờ, tôi không tin tôi có th...th...th...ời gian để ở lại chơi đâu."

Bàn tay Morgan siết quanh cẳng tay của Sabrina. Anh chưa bao giờ cảm thấy thứ gì quá dễ chịu như hơi ấm thân thuộc dưới ống tay áo của nàng. Anh ghì lấy dữ dội như thể đảm bảo với chính mình rằng hơi ấm của nàng là thật.

"Đồ ngốc chết tiệt," anh rít nhỏ. "Em không có một chút bình thường —"

"Cái gì bình thường? Phép tắc? Đầu óc?" nàng rít lại. "Lòng mến khách của anh còn ra gì nếu anh gửi cậu bé đáng thương này về lại trang viên Cameron với tấm vải niệm cùng những vết đạn lỗ chỗ trên người nó hả."

"Cha em có thể có một cái nhìn mơ hồ về em nếu mang trả cậu ta trong cái kiểu như thế." Lắc đầu hứa rằng sẽ phạt sau, anh đẩy mạnh nàng núp sau anh. Cái rùng mình thoáng qua của nàng đã phản bội lại dũng cảm đắt giá của nàng.

Vị sứ giả rúm ró trên yên ngựa trước cái nhìn của của vị thủ lĩnh Cao nguyên lừng lững.

"Nhảy xuống, chàng trai," Morgan ra lệnh. "Giờ đã qúa trễ để quay lại trang viên Cameron đêm nay. Con đường nguy hiểm vào ban ngày thì chết người vào ban đêm đấy. Cậu sẽ dùng cơm tối với chúng tôi và cưỡi ngựa trở về vào ngày mai."

Caden lắc đầu, rõ ràng sợ rằng cơ hội sống sót qua một đêm với những người MacDonnell còn ít hơn việc vượt qua con đường trắc trở. "Không đâu, cảm ơn ngài. Tôi thật sự không đói."

Từ nước da xanh bợt của của cậu ta, Morgan đoán có lẽ cậu ta đã bỏ bữa trưa cũng như định bỏ cả bữa tối của mình.

Morgan chĩa ánh mắt dữ tợn quanh sân trong và thấy tất cả những vũ khí đã được ngượng ngùng bỏ xuống và tra vào vỏ. Rồi anh quay cái quắc mắt tương tự lên cậu bé cưỡi ngựa, thách cậu ta dám phản đối anh. "Vợ tôi và tôi nhất định phải giữ cậu ở lại." Anh nâng một chiếc lông mày trong điệu bộ đáng ngại lên. "Cậu không định sẽ làm phật ý phu nhân của tôi đấy chứ?"

"Ôi, không, thưa ngài. Một chút cũng không đâu." Cậu bé cuống quýt trượt khỏi lưng ngựa, vội vàng đến mức gần như mất thăng bằng. Morgan ngay lập tức đỡ lấy cậu ta. Nhớ đến mục đích của mình, Caden mò mẫm trong chiếc túi da rồi rút ra một cuộn giấy da bê màu kem được niêm phong với con dấu của thủ lĩnh Cameron. "Đó là từ cha cô. Thưa cô Sabrina."

Quên luôn nguy hiểm, Sabrina với tay qua vai Morgan và chộp lấy lá thư từ tay Caden. Vẻ mặt cồn cào của nàng xé toạc trái tim của Morgan. Khi nàng đọc những chữ viết khó hiểu ở lớp bao bên ngoài, anh trông thấy hy vọng nhen lên rồi chết lịm trong đôi mắt tuyệt đẹp của nàng.

Nỗi thất vọng khiến giọng nói của nàng thẫn thờ. "Nó không dành cho tôi. Nó là dành cho thủ lĩnh thị tộc MacDonnell."

Nàng đưa cho Morgan bức thư rồi quay người bước đi. Khi Sabrina vượt qua, những người trong thị tộc anh lấp ló bước ra khỏi chỗ ẩn náu của bọn họ, gương mặt của bọn họ lơ ngơ như thể bị đánh trước sự rút lui của nàng.

"Sabrina?" Enid dịu dàng gọi, giật lấy vài cọng rơm vướng trên bím tóc của cô.

"Cô quên cây đàn hạc của cô này," Fergus gọi với theo nàng, nâng nhạc cụ thanh tú trên chiếc chân cáu bẩn của anh ta.

Sabrina vẫn tiếp tục bước đi, rồi tan vào bóng tối của nhà kho tựa hồ như nàng chưa bao giờ từng tồn tại trên cõi đời này. Morgan run lên khi một cơn ớn lạnh kì quặc chạy dọc theo sống lưng của anh.

Nắm tay anh vò nát tấm giấy da bê đắt tiền. Lão già Dougal Cameron khốn kiếp! Chỉ với một nét chữ ngạo mạn từ cây bút của ông ta, một lần nữa đã biến tất cả bọn họ trở thành kẻ thù.

Sabrina bước vòng qua một chồng đá vụn, đi ngang qua những hành lang vắng lặng để trở lại phòng ngủ của nàng. Nàng đáng lẽ không bao giờ được rời bỏ nơi trú ẩn ấy. Nếu nàng không ra khỏi đó, giờ nàng đã không bị ám ảnh bởi ngờ vực cũng như sự khát máu nàng được tận mắt chứng kiến trong đôi mắt của những người trong thị tộc của Morgan, tất cả là do bị kích động

bởi tiếng kêu gào vô ý của một đứa bé "Bọn Cameron đang đến!"

Nàng lướt nhanh qua một bức tường xập xệ. Gió lạnh rền rĩ luồn qua những hốc đá đổ nát khiến nàng run rẩy, buốt đến tận xương. Giờ nàng đã biết những người MacDonnell có thể quay mặt lại với nàng để bảo vệ chính bản thân họ như thế nào. Sự ngốc nghếch lẫn ảo tưởng của nàng khiến nàng hổ thẹn. Nàng đã thành thật tin rằng nàng có thể chống lại lòng căm thù cùng hố sâu nghi ngờ đã tồn tại hàng thế kỉ với không một loại vũ khí nào ngoại trừ vài bài hát mua vui cùng chút ít sức mê hoặc liều lĩnh.

Sự thật khiến nàng héo hon. Không quản bao khó khăn nàng đã cố gắng để chiến thắng tính cách cứng đầu của những người trong thị tộc MacDonnell, nàng sẽ không bao giờ trở thành một người trong số họ. Nàng sẽ không bao giờ thuộc về họ. Không cả đối với thị tộc này lẫn cả Morgan. Một nỗi đau mới lại thắt chặt lấy trái tim nàng.

Nó đã diễn ra bao lâu trước khi nàng trông thấy cái nhìn nghi ngờ lạnh lẽo y hệt trong đôi mắt của Morgan? Để một người đàn ông trong thị tộc của anh chết vì đau bụng quằn quại hay đẩy một gã say rượu ngã lăn xuống cầu thang, và với anh ai sẽ là kẻ bị tình nghi? Điều đó đã nghiến nát trái tim nàng khi thấy tia nắng ấm áp trong đôi mắt anh bạc dần thành một màu thép phẫn nộ.

Nàng giờ không còn thị tộc nào cho mình nữa. Cha nàng không hề băn khoăn về nàng để viết cho nàng một lá thư. Nàng giờ là kẻ bị ruồng bỏ, không là gì hơn một con tốt thí trong mối thù truyền kiếp giữa hai thị tộc Cameron và MacDonnell và là nô lệ tình nguyện phục vụ cho ưu quyền tình dục của Morgan MacDonnell.

Nhiều giờ đau khổ lững lờ trôi qua từ khi nàng đặt chân đến phòng ngủ đơn côi của nàng, đợi Morgan đến. Đến quá nửa đêm, nàng cuộn mình trong chiếc ghế nơi họ đã từng chia sẻ những nụ hôn chúc ngủ ngon và chìm dần vào giấc ngủ, chỉ cựa quậy không yên khi những âm thanh thê lương từ chiếc kèn túi len lỏi vào những giấc mơ chẳng bình yên của nàng.

Nắm tay của Morgan giội thẳng xuống lá thư của Dougal, làm vỡ dấu niêm phong. Tiếng kêu hoang dại của chiếc kèn túi vật vờ trôi qua khung cửa sổ của ngôi nhà tranh anh thường lui tới, những nốt nhạc thô sắc như chế nhạo anh với vẻ đẹp của chúng. Chết tiệt Eve! Bà ta như một dàn đồng ca Hy Lạp hát lên bài ca phán quyết, một lời nhắc nhở không thể làm ngơ về sự điên rồ của chính cha anh khi đem lòng yêu mến một kẻ Cameron. Chẳng phải những lời cuối cùng của Angus là ca ngợi về nhan sắc của Elizabeth, cứ chỉ cuối cùng của ông là nâng cốc chúc mừng cho vẻ đẹp của bà ấy sao?

Anh ngã người xuống chiếc ghế rồi gục đầu vào đôi bàn tay anh. Những giờ tăm tối ít ỏi trước bình minh đang co cụm lại bên ngoài ngôi nhà. Anh biết tất cả những điều anh phải làm là xua đi nghi ngờ hoặc xác minh chúng bằng cách đến với Sabrina và yêu cầu nàng đọc cho anh nghe lá thư đó. Nhưng không phải lòng tự trọng đã ngăn anh lần này, mà là nỗi sợ hãi.

Morgan không còn lạ lẫm gì với sợ hãi. Anh đã nhìn chằm chằm khi nó chết mòn dần trên mỗi gương mặt vô số lần mà anh không thể đếm xuể. Vào cái đêm không trăng anh bị phục kích bởi bảy tên thuộc thị tộc Chisholm. Vào buổi sáng cha anh đã ép anh phải cắt cụt chiếc chân hoại tử của một người đàn ông trong thị tộc đang hấp hối với không một sự trợ giúp nào ngoại trừ một chai whisky làm trì độn cơn đau thống khổ của người đàn ông ấy.

Và lần đầu tiên anh đặt đôi bàn chân đáng khinh của mình lên bụi hồng trong khu vườn của trang viên Cameron.

Nhưng nỗi sợ hãi này không thể được trấn áp bởi một tiếng gầm ra lệnh hay lờ đi bởi một tấm khiên lãnh đạm thờ ơ. Nó làm anh tê liệt với cảm giác mất mát đang đến rất gần. Chuyện gì sẽ

xảy ra nếu Dougal thay đổi? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông ta quyết định một gã MacDonnell không đủ để xứng đáng với nàng công chúa của ông ta và đòi nàng quay trở về? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông ta đang tìm cho nàng một người chồng khác — một quý ông học thức có thể chơi cờ và hát những bài tình ca ngọt ngào với nàng? Để rồi phải nghe những lời nguyền rủa từ chất giọng mượt mà của nàng vì những gì anh đã phá hủy.

Khinh miệt sự ngu dốt của bản thân anh, anh xé toạc bao thư và nhìn đau đáu vào nét chữ rõ nét, tìm kiếm bất kì một đầu mối nào để hiểu được nội dung của nó. Nếu Dougal muốn nàng trở về, ông ta chẳng phải sẽ gửi đến đây một tiểu đoàn lính Anh thay vì một cậu bé đơn độc với đôi chân run rẩy sao?

Morgan khẽ vuốt tấm giấy da đắt tiền dưới những ngón tay của anh. Đã quá trễ để giả vờ như anh chưa từng trông thấy lá thư. Angus sẽ không bao giờ do dự làm như thế. Với sức mạnh của anh, anh thừa sức khiến cậu bé Cameron đó biến mất mà không để cho Sabrina biết được. Những con đường trên Cao nguyên vừa chật chội vừa chênh vênh, tai nạn xảy ra như cơm bữa. Một phát súng nổ. Một con ngựa chắc chắn sẽ xảy chân. Một cú lao thẳng vào vách núi đóng băng. Mùa xuân có thể sẽ tới trước khi cơ thể của người đưa tin được phát hiện.

Morgan sải bước đến bên lò sưởi và quẳng lá thư khốn kiếp đó vào than hồng cháy phừng phừng. Ngọn lửa đỏ liếm lấy nó, cuộn lấy nó rồi nhuộm nâu những chiếc góc màu kem sữa.

Chỉ trước khoảnh khắc ngọn lửa tham lam có thể nhấn chìm lá thư, Morgan đã giật mạnh nó lại, làm bỏng rát những ngón tay anh. Thói tự xem thường bản thân đã khiến anh ngu ngốc. Anh giũ mình khi nhận ra anh có thể nhấn chìm bản thân sâu đến mức nào để giữ lấy cô dâu của anh. Đúng là âm mưu đáng giá của Horrid Halbert.

Nhớ lại vẻ vui mừng khát khao trong đôi mắt Sabrina khi nàng với lấy lá thư và chua xót thất vọng khi thấy bình minh đã thức giấc, Morgan thừa nhận không phải lời triệu hồi của Dougal hay nỗi niềm mong mỏi được quay về trang viên giàu có của Sabrina - nơi thuộc về nàng khiến anh sợ hãi. Mà chính là tình hèn nhát của bản thân anh. Anh hốt hoảng vì sợ rằng anh sẽ không đủ nam tính để cho nàng ra đi.

Môi anh mím lại thành một đường dữ tợn, anh gấp lá thư cho trở lại áo choàng của anh, chợt nhận ra trong im lặng kì quái có điều gì đó đã thay đổi. Tiếng kèn túi chế nhạo đó đã im bặt từ bao giờ.

Sabrina ngồi chéo Morgan và nhón tay lấy thức ăn của nàng trong im lặng ngột ngạt, nhất định không chịu bình luận về sự vắng mặt của anh vào đêm hôm trước. Nỗi u sầu của nàng khắc sâu hơn trong suốt một ngày dài, tương tự như những đám mây nặng trĩu tuyết trùm lên khắp những đỉnh núi. Cả Enid lẫn Alwyn đều đến gõ lên cánh cửa trước phòng nàng, nhưng nàng đã bảo họ đi, lấy cớ vì một cơn đau đầu thực sự. Pugsley đã dành cả ngày cuộn tròn như quả bóng trong góc phòng, đôi mắt nâu của nó ánh lên những cảm xúc thật khác thường. Giờ nó đang ngủ, co quắp và rên rỉ trong chốc lát như thể không yên giấc bởi những cơn mơ.

Khoắng chiếc thìa trong bát súp của nàng, Sabrina quan sát chồng nàng dưới rèm mi mắt. Những lằn mệt mỏi trải dài từ bóng mờ trong đôi mắt anh. Anh ăn như mọi khi, cầm bát súp lên rồi húp cạn, bốc thịt bằng tay rồi liếm đến khi những ngón tay sạch sẽ, xẻo bánh mì bằng dao găm của anh rồi cứ thế đưa thẳng lên môi.

Nhưng không một lần anh hôn nàng, gọi nàng là nhóc con, hay trao cho nàng một nụ cười nhơn nhơn muốn đánh mà anh biết sẽ khiến nàng phát điên.

Và cũng không một lần anh đề cập đến lá thư của cha nàng. Nàng ngờ rằng anh đã yêu cầu một trong những người có học một chút trong thị tộc đọc nó cho anh nghe. Nhưng nàng từ chối van

xin để được biết dù chỉ một mẩu thương cảm về tin tức từ nhà. Sứ giả của cha nàng đã được gửi về trang viên Cameron sáng nay, chiếc túi nhỏ của cậu chất đầy những lá thư nàng đã viết cho mẹ nàng trong vài tuần trước. Những lá thư không hề nhắc đến papa của nàng.

Khi nàng không thể chịu đựng lâu hơn nữa vẻ cau có trầm tĩnh trên nét mặt của chồng nàng, nàng đẩy ra sau bát súp chưa hề được động tới của nàng. "Để em đọc cho anh nghe đêm nay nhé? Bài ca Roland, hay là thêm một chút về Beowulf nữa nhé?"

(Chanson de Roland hay Song of Roland: là tác phẩm đồ sộ tồn tại lâu đời nhất của nền văn học Pháp.

Beowulf: là một thiên anh hùng ca (những bài thơ dài về các vị thánh và những người đàn ông và những người phụ nữ vĩ đại) được viết trong thế kỉ thứ VIII bằng tiếng Anh cổ, về một người đàn ông tên Beowulf đã giết những sinh vật khủng khiếp đầy quyền lực và trở thành một vị vua.)

Tay anh trượt vào trong áo choàng, rồi lại rút ra. Sabrina tự hỏi trước cử chỉ lạ lùng ấy. "Đầu anh đang đau, cô bé à. Anh không mong lấp đầy nó với cả mớ những câu chữ thần kì đâu."

Nàng đứng dậy, không thể ngừng tiếp tục bước đi như một nàng mèo bồn chồn. "Vậy chúng ta sẽ chơi một ván cờ chứ? Hoặc em có thể dạy anh một trò chơi mới. Bài lu chẳng hạn? Sẽ chẳng có con hậu nào bị mất trong bài lu đâu."

Ngần ngại nhức nhối của anh thoảng qua chóng vánh, nàng có thể hình dung được điều ấy. Anh ném phịch con dao găm xuống chiếc bàn. "Anh không có tâm trạng nào cho mấy trò chơi ngớ ngẩn đâu."

Những lời dội lại của anh mang lại nột nút thắt thất vọng như thời thơ ấu nàng đã gắng chịu đựng cả ngày giờ đang dội lên trong cổ họng của nàng.

Che gương mặt với mái tóc buông xõa của nàng, nàng nhặt cây đàn hạc Fergus đã gác bên ngoài cửa phòng nàng sớm nay lên. Nhưng đôi bàn tay nàng thật vụng về, nặng nề với những nỗi sâu muộn tương tự đang chất chứa trong tâm hồn nàng. Một móng tay gẩy khẽ vào những sợi dây, rồi nhanh chóng buông thõng xuống.

Lời nguyền rủa giận dữ thoát ra khỏi nàng. Nàng nhét ngón tay đang nhoi nhói lên miệng nàng.

Rồi Morgan đứng đó, mang bàn tay nàng đến đôi môi của anh để hút hết những giọt máu đang tuôn trào. "Thật may mắn khi mẹ em không nghe thấy em chửi thề. Anh đã từng trông thấy Brina phải lấy một quả bóng sáp thơm chùi miệng vì lỡ mồm đấy."

Sabrina giật ngón tay nàng lại, không tài nào chịu nổi trò chơi khiêu gợi từ đôi môi tuyệt đẹp của anh trên da thịt nàng. Nàng biết nàng hờn dỗi vì những điều không đâu, nhưng nàng mặc kệ. "Tôi chắc chắn những bức tường này còn chứng kiến nhiều hành động tàn bạo hơn nhiều so với lời báng bổ lầm bầm của tôi." Nàng trốn đến bên cửa sổ, tuyệt vọng tránh khỏi cái nhìn chăm chú khiến nàng bối rối của anh. "Chúng ta không nên quên cuộc bao vây năm 1465, khi thị tộc Cameron khiến ông bà của anh lâm vào cảnh không còn lương thực cho đến khi họ bị buộc phải bắt đầu ăn thịt lẫn nhau."

Morgan nhíu mày. "Phải, có lẽ đó là lúc bọn anh phát hiện sở thích của mình với thịt người."

Anh phải căng tai hết cỡ để nghe những lời dịu dàng nhưng chua xót của nàng. "Vậy thì trái tim tôi hẳn phải ngon lắm đấy." Nàng nhìn xa xăm về phía trang viên Cameron, ánh mắt nàng vạch một dải lấp lánh thành con đường bò ngoằn ngèo dọc theo những gờ đá cheo leo.

Morgan cứng người đằng sau chiếc áo giáp thờ ơ trước khi êm ái hỏi, "Em có muốn về nhà không, Sabrina?"

Sabrina hụt hơi khi cơn giận bùng phát. Nàng tự hỏi trong giây phút sây sẩm rằng liệu trái tim nàng có còn đập lại được nữa? Khi nó đập lại, nàng cảm nhận nỗi đau vẫn còn nguyên vẹn. Phải chăng Morgan chán nàng quá dễ dàng đến thế? Phải chăng cố gắng vụng về làm vừa lòng anh của nàng chỉ làm dịu đi ham muốn của anh với nàng, hoặc, còn tệ hơn nữa, khiến anh mệt mỏi? Có thể tất cả đều là ý định của anh ngay từ ban đầu — trút cho hả sự trả thù xác thịt lên cơ thể dễ dàng bị làm chủ nàng, rồi gửi nàng trở về nhà với papa nàng, khi đã mang trên mình nỗi nhục nhã vì trở thành một con điếm tự nguyện cho một kẻ MacDonnell. Nàng ôm lấy cơn giá lạnh của đau đớn cùng cực, cố gắng tìm lại dũng khí cùng lòng kiêu hãnh để bình tĩnh chấp nhận đề nghị của anh.

Morgan đi đến đằng sau nàng, đôi chân trần của anh bước trong im ắng, nhưng trước khi anh có thể chạm vào nàng, nàng đã quay về phía anh, đôi mắt nàng rực rỡ như đôi ngọc saphia lấp lánh. "Đừng đụng vào tôi! Không cần phải làm thế thêm nữa. Tôi sợ tôi không thể đáp ứng cả anh lẫn cha tôi trong những cố gắng lầm lạc để sinh cho anh một người thừa kế để hàn gắn hòa bình quý giá của các người. Không có đứa trẻ nào cả."

Vết thương từ nỗi thất vọng ban đầu của Morgan mài cùn đi bởi sự hân hoan chiếm hữu bất chợt bùng lên. Sabrina không buồn vì nhớ trang viên Cameron. Nàng đau lòng bởi vì nàng không thụ thai được đứa bé. Đứa bé của anh.

"Em biết bao lâu rồi?" anh hỏi.

Nàng nghiêng đầu. "Từ sáng nay."

Anh vẫn còn mang trong mình quá nhiều nét đặc trưng của một gã MacDonnell để từ chối sử dụng sức mạnh của bản thân làm lợi thế cho mình. Trước khi nàng có thể phản kháng, anh đã cuốn nàng vào vòng tay anh và mang nàng đến chiếc giường. Anh ngồi xuống bên cạnh nàng, hông của anh ấn vào hông nàng.

"Em ốm phải không, cô bé? Em có đau không?"

Nàng quẹt vội giọt nước mắt khỏi má nàng. Nàng biết nàng nên cảm thấy xấu hổ. Nàng chưa bao giờ đề cập những chuyện như thế này với bất cứ ai ngoại trừ mẹ nàng. Nhưng sự quan tâm dịu dàng của Morgan thật khó cưỡng lại được. Không thể phát ra nổi một lời tắc nghẹn trong cổ họng nàng, nàng gật đầu rồi đưa tay đập nhẹ vào trán nàng.

Những ngón tay của anh vuốt ve và xoa dịu hai thái dương nàng với sự quan tâm không kể siết, cứ thế xoa bóp cho đến khi tình trạng căng thẳng bắt đầu nhẹ đi từ cổ cho đến bờ vai của nàng.

"Đâu nữa?"

Nàng thẹn thùng đặt tay lên bụng nàng. Kéo căng cả chiều dài bên cạnh nàng, anh chà xát bụng nàng với lòng bàn tay, dỗ dành cơn đau âm ỉ lùi xa.

Cuối cùng, chống người trên một khủy tay, anh nghiêm nghị nhìn nàng thật kĩ. "Còn chỗ nào nữa không?"

Nắm tay nàng siết chặt. Nàng đặt nó lên trái tim nàng, biết rằng đó là chỗ đau duy nhất anh không thể xoa dịu. Nhưng nàng đã sai.

Môi anh cúi xuống môi nàng, vỗ về và gặm nhấm cho đến khi chúng tách ra cho chiếc lưỡi chiếm hữu, mềm mại của anh thâm nhập. Ngay khi miệng anh lạc dần xuống cổ nàng anh vẫn kiên nhẫn tháo những chiếc cúc nhỏ xíu trên vạt áo nàng, trả tự do đôi gò căng mọng cho khoái cảm từ đôi bàn tay anh. Tay nàng nắm lấy dải tóc mềm như lụa của anh khi anh cúi xuống, mút lấy nàng dữ dội cho đến khi tận sâu trong người nàng co rút với niềm vui sướng, "Morgan!" nàng hổn hển. "Anh không hiểu sao? Không cần thiết phải làm thế. Lúc này anh không thể

khiến em mang thai được đâu."

Hai tay anh kéo váy dài của nàng lên, trượt chiếc váy lót cồng kềnh xuống quá hông nàng. Đam mê đen tối trong đôi mắt anh cướp lấy hơi thở của nàng. "Chiều anh đi."

Sabrina sửng sốt bởi sức ảnh hưởng từ lời nói của anh. Morgan MacDonnell cuối cùng cũng đã phản bội lòng kiêu hãnh của chính mình. Hân hoan trào dâng khỏi nàng, hòa vào cùng với niềm vui thắng lợi - người đàn ông kiêu căng, tuyệt đẹp này đã muốn nàng còn hơn việc anh muốn một đứa con trai.

"Anh có chắc không?" nàng thì thầm, liều mình cong người tựa vào anh khi đôi môi anh đòi hỏi nàng lần nữa.

Anh ngẩng đầu lên để trao cho nàng một cái nháy mắt trơ trẽn. "Em thật chểnh mảng, cô bé à, không chịu học thuộc khẩu hiệu của nhà MacDonnell gì cả. Nó được viết bằng tiếng Gaelic, nhưng dịch ra sẽ thế này, 'Bất kì chiến thắng đáng giá nào cũng xứng để máu rơi xuống' " Vẻ lấp lánh hư đốn trong đôi mắt anh khắc sâu hơn. " 'Nhất là nếu đó không phải máu của ngươi'."

Sabrina thức dậy trên một chiếc giường trống rỗng. Nàng nhấc mái đầu rối bù của nàng sang một bên để thấy Morgan ngồi cạnh chiếc bàn, chiếc áo choàng buộc chặt quanh thắt lưng của anh. Một ngọn nến nhỏ đang cháy liu riu, giữ cho những chiếc bóng nằm im lìm ở góc phòng và đúc một sắc vàng huy hoàng lên trên cái đầu nghiêng nghiêng của anh.

Nàng quăng tấm ga trải giường ra sau và đi về phía anh, mặc chiếc váy ngủ bằng vải len anh đã bọc lấy nàng khi hơi ấm từ thân thể hai người không hoàn toàn làm nín lặng những cơn rùng mình khe khẽ của nàng.

Một cuốn sách in bảng chữ cái dành cho trẻ em nằm mở trên bàn trước mặt anh. Đó là cuốn sách yêu thích của Sabrina khi nàng là một cô bé và nàng đã định dùng nó để dạy đọc cho vài đứa trẻ trong thị tộc MacDonnell. Từng chữ cái đều được minh họa bởi một con thú làm bằng gỗ đẹp lạ lùng. Đôi môi của Morgan hơi chuyển động với chăm chút tỉ mẩn khi anh đối chiếu những trang sách với một thếp giấy nhàu nhò.

Sabrina đặt tay lên vai anh. Anh bắt đầu có vẻ hối lỗi và đóng sầm cuốn sách lại.

Nàng giữ chặt lấy từng nhịp đập của trái tim nàng. "Mama luôn cảnh báo em không bao giờ được lén quan sát một người MacDonnell."

Anh nhìn trừng trừng vào nàng. "Lời khuyên hợp lý. Em thật may mắn khi anh không nhảy bổ vào em."

Một tiếng cười rúc rích không thể ngừng được bật ra. "Em nghĩ anh đã làm thế rồi."

Ánh mắt cháy xèo xèo của anh nói với nàng rằng anh chưa quên đâu. Nàng nhón chân để nhìn qua vai anh. Anh vơ tay lấy cuộn giấy, rồi dịu lại. "Ah, đồ quỷ, anh vẫn không thể đọc cái thứ vô nghĩa chết tiệt này."

Anh chìa một mảnh giấy da bê nham nhở trông như thể bị chuột gặm ra. Khi Sabrina vuốt phẳng nó dưới lòng bàn tay nàng, một chút chất sáp đã từng thuộc về con dấu của thị tộc Cameron bở ra trong tay nàng. Trái tim nàng nhen lên những nhịp kích động.

Morgan mệt mỏi chà xát đôi mắt anh. "Như anh đã cố hết sức hình dung, cha em, một con bò rừng, và một con cá sấu sẽ đến lâu đài MacDonnell để đem về con voi của bọn họ."

Sabrina khó khăn cố nuốt nụ cười nhăn nhở của mình xuống và nhìn chăm chú một cách khao khát lên bức thư. "Không phải đâu. Cha em, Brian, và Alex sẽ đến đây thăm chúng ta. Họ muốn đưa chị Enid quay về và xem hai chúng mình ăn ở ra sao."

Morgan gãi cằm. "Kiểm tra anh chứ gì, hở? Anh ngạc nhiên khi lão con trai xảo trá của một" —

anh tóm lấy cái nhìn quở trách của nàng rồi húng hắng — "người Cameron đã đợi dịp này lâu đến thế. Khi nào thì họ đến?"

"Trước Giáng sinh." Đầu ngón tay này vạch một đường thẳng theo nét chữ khắc ở cuối trang giấy. Một dấu hiệu kỳ lạ bừng lên trong giọng nói của nàng. "Ông không hề quên em sau tất cả mọi chuyện."

Morgan nén thói ghen tuông trẻ con đang chực bùng lên, ước gì anh là người duy nhất có thể khiến gương mặt vợ anh sáng lên với niềm hạnh phúc thanh bình đến thế. "Nó nói gì thế, bé con?"

"Đây là từ một trong những bài thơ ưa thích nhất của mẹ em của Robert Herrick." Nghĩ rằng thật trái ngược làm sao khi thông điệp khó hiểu của cha nàng lại phản chiếu tín ngưỡng của thị tộc MacDonnell một cách khéo léo nhường vậy, Sabrina chạm phải đôi mắt cảnh giác của chồng nàng và dịu dàng thầm thì, " 'Không đóa hồng nào lại không có gai.' "

CHƯƠNG 19

Như một vị thủ lĩnh tàn nhẫn đang trong trận chiến, Sabrina lên kế hoạch sửa soạn cho cả thị tộc MacDonnell trước chuyến viếng thăm sắp tới của gia đình nàng. Nàng vô tình lờ đi những tiếng càu nhàu cùng những lời chửi thề lẩm bẩm để trông thấy nỗi sợ hãi bên dưới thái độ chống đối của bọn họ. Sợ rằng dưới con mắt của vị thủ lĩnh Cameron giàu có họ chỉ như những kẻ nghèo nàn nhếch nhác. Sợ rằng họ sẽ bị cười cợt, bị chế nhạo bởi sự thiếu thốn, bởi sự ngu dốt, cũng như sự thô lỗ của mình.

Miễn cưỡng cảm thấy may mắn trước lo xa của mẹ nàng, Sabrina lục sâu xuống những chiếc rương Elizabeth đã đóng gói cho nàng, tìm được cho mỗi một người trong thị tộc của Morgan vài lá bùa để có thể tiếp thêm cho bọn họ dũng khí.

Một chiếc cốc to bự chảng chạm trổ từ ngà voi Châu Phi dành cho Fergus, và một chiếc đê bằng đồng thau cho Alwyn. Alwyn ngay lập tức tận dụng luôn công dụng của nó, dùng nó để phang lên đầu Fergus bất cứ khi nào con mắt láo liên, sáng rỡ của anh ta lạc đến chỗ một cô gái khác.

(đê - thimble: dụng cụ bảo vệ ngón tay khi may vá)

Nhưng e rằng những chiếc rương thần kì không phải không hề có đáy như chúng có vẻ thế, Sabrina và Eid bắt đầu tấn công vào tủ quần áo của hai người, may áo dài từ những chiếc váy mỏng, mũ ren từ những chiếc quần đùi, và lấy vải để làm những chiếc dép đi trong nhà từ những chiếc váy mặc bên trong váy dạ hội đồ sộ của Enid.

Ngay cả một bà già hom hem luôn hạch sách trong nhà bếp cũng rất lấy làm hãnh diện khi chưng cái cúi người ngượng ngùng như một cô gái được tạo dáng từ một trong những chiếc nịt bít tất của Sabrina. Còn Eve vẫn tiếp tục kháng cự trước những lời đề nghị của Sabrina. Sabrina đã tìm thấy chiếc lược vàng là món quà của nàng tặng bà ta bị quăng trong một ụ đất nhỏ dơ bẩn đầy những tuyết. Nàng chỉ khẽ lắc đầu, xem xét lại ý kiến của nàng cho rằng Morgan là người MacDonnell cứng đầu nhất mà nàng từng gặp.

Sàn lâu đài được quét dọn sạch sẽ, từng mảng mạng nhện được gột khỏi những chiếc chân cắm đuốc mờ xỉn, và những chiếc lỗ trên tường đã được che đi bởi những chiếc thảm xác xơ.

Morgan quay lại phòng ngủ vào một tối muộn sau khi dành cả ngày dọn những đống đá ra khỏi các hành lang chật chội trong lâu đài. Anh bước né sang một bên của một đống vải vụn để rồi phát hiện ra cô vợ trẻ của anh đang thiêm thiếp ngủ trước ngọn lửa, những ngón tay của nàng vẫn khép quanh chiếc kim khâu. Hoàng hôn tím thẫm phớt nhẹ làn da thanh tú bên dưới rèm mi của nàng.

Nàng không hề làm tất cả những chuyện này vì lợi ích của bản thân nàng, anh nhắc cho mình nhớ. Nàng không phải chứng tỏ điều gì cho cha nàng hết. Nàng làm việc đến kiệt quệ như vậy để cho chồng của nàng có thể đứng thẳng trước Dougal Cameron và nhìn thẳng vào mắt ông mà không bị chắn bởi lòng đố kị và nỗi tủi hờn ngăn cách giữa hai người.

Dịu dàng tràn ngập, hòa trộn cả thèm khát lẫn hổ thẹn trong anh. Đòi hỏi của anh với nàng từ cái ngày biết được chuyến viếng thăm sắp tới của Dougal ngày càng trở nên thường xuyên và dữ dội. Anh đã ân ái với nàng với sự buông thả mãnh liệt, một sự chiếm hữu ban sơ cuốn lấy anh, để anh nhắc nàng nhớ rằng giờ nàng là người đàn bà của anh, không còn là tiểu thư của thị tộc Cameron nữa. Tiếng thét vỡ vụn của nàng trong khoảnh khắc nàng tan chảy dưới anh như một bài ca đối với anh, một lời xác nhận về thứ sức mạnh hoang dã, ngọt ngào đã gắn chặt họ với nhau. Anh mong mỏi được gieo hạt giống của anh trong cơ thể mượt mà của nàng, để thấy được tương lai rạng ngời trong đôi mắt của con gái hai người.

Một thoáng tội lỗi vụt qua mong mỏi của anh. Dù anh đã yêu nàng dữ dội nhưng vẫn dịu dàng hết mức có thể, anh vẫn chưa thể tự mình nói nên lời điều sẽ lột trần trái tim anh và để lộ lòng tự hào của anh thực chất chỉ là một sự điên rồ. Tính nhát gan đã làm anh xấu hổ.

Không tin tưởng mình sẽ mang nàng lên giường và để nàng ngủ an bình, anh nâng nàng trong tay anh, rồi ngồi xuống, ẵm nàng tựa vào ngực anh như một đứa trẻ. Nàng rúc má vào áo choàng của anh, rồi thở dài đầy an tâm.

Anh cọ cằm anh vào mái tóc của nàng. "Anh sẽ khiến em tự hào, cô bé. Với Đức Chúa trên cao làm chứng, anh thề anh sẽ làm được." Rồi anh hôn nhẹ lên trán nàng và thì thầm những từ nàng đã đợi hơn nửa cuộc đời để nghe anh nói.

Sabrina lầm bầm nguyền rủa khi một đống bụi bồ hóng rơi thẳng vào mặt nàng. Hạ chiếc chổi xuống, nàng bò lom khom ra khỏi lò sưởi, ho sặc sụa và dụi mắt liên hồi. Pugsley rút về bên dưới chiếc giường, khò khè như thể đó là những hơi thở được trút cuối cùng của nó. Ngay lúc ấy cánh cửa phòng ngủ bị lẳng sang một bên.

Morgan chớp mắt nhìn xuống nàng. "Xin lỗi. Tôi đang tìm vợ tôi."

"Morgan!" Tiếng thét bực mình của nàng làm bất động bước chân thoái lui của anh.

Anh bước hối hả qua căn phòng rồi kéo mạnh nàng đứng dậy, hoang mang chập chờn trong đôi mắt anh. "Ôi lạy Chúa! Cha em có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Em muốn ông ấy nghĩ rằng anh đã biến em thành đầy tớ đấy hả?"

Nàng thả hai tay xuống hai bên hông. "Nếu anh để tâm đến việc kì cọ ống khói của anh mỗi thế kỉ một lần hay khoảng chừng như thế, em đã không lâm vào tình trạng này rồi."

Họ nhìn trừng trừng vào nhau, cả hai đều nhận ra ngày hôm nay dù có hay không cũng chứng tỏ những cảm xúc mới phát hiện ra của hai người có thể lưu lại lâu hơn cả quá khứ thù địch giữa hai thị tộc. Sau đó đôi môi bất động như đá của Morgan bắt đầu giật giật. Sabrina liền chộp lấy chiếc gương cầm tay và nhìn chằm chằm vào hình ảnh phản chiếu của nàng. Ngoại trừ ánh lấp lánh trong đôi mắt xanh giận dữ của nàng, cả gương mặt nàng đều đen sịt. Chiếc áo ngủ khi xưa của nàng giờ đầy những sọc bẩn thỉu.

Tiếng khúc khích thoát ra khỏi nàng. Vẫn còn chăm chú ngắm mình trong gương, nàng lau mặt bằng một miếng vải ướt, tẩy sạch phần tệ nhất đi. "Em có ý hay hơn đây. Em sẽ nói với cha rằng anh đã cùm em trong ngục của anh rồi đến chiếm đoạt em mỗi khi anh rảnh rỗi."

"Đừng có nghĩ anh chưa từng thử làm thế." Anh nâng một chiếc lông mày hư hỏng lên. "Có lẽ sau khi ông ấy đi..."

Sabrina nghiêng chiếc gương để nhìn kĩ cả người chồng nàng, trái tim nàng bắt đầu đập mạnh. Chiếc áo choàng của anh vừa mới được giặt sạch và được quấn lại thành những nếp xếp gọn ghẽ, thanh lịch quanh người anh. Anh còn đi cả một đôi bốt được đánh bóng mờ mờ nhân dịp này nữa. Nàng bị xúc động bởi cả thói kiêu ngạo nam tính của anh lẫn mong ước gây được ấn tượng với cha nàng quá rõ ràng nơi anh.

Mắt họ chạm nhau trong tấm gương. "Anh có được sự chấp thuận của em rồi phải không?" anh nói nhẹ bẫng.

Nếu Sabrina đã học được một bài học từ chồng nàng, thì đó là đôi khi những hành động còn cô đọng hơn cả lời nói. Nàng ném mình vào trong vòng tay anh, đẩy anh ngã đổ nhào xuống chiếc ghế. Nàng đang tan chảy, đang chuẩn bị cho anh thấy nàng đồng ý với anh đến nhường nào, thì một tiếng gõ sắc nhọn vang lên trên cánh cửa.

Morgan nhảy dựng dậy, gần như ném phịch nàng ra khỏi lòng anh, và giật mạnh áo choàng của

anh cho thẳng nếp lại. "Lạy Chúa, lão đấy không thể ở đây rồi đấy chứ."

Nhưng đó chỉ là Ranald là người thò mái tóc qua cánh cửa. Mái tóc đen của anh ta dựng đứng thành một búi kinh dị. Nước da ngăm đen của anh ta trở nên xanh lè. "Có vấn đề trong bãi nhốt súc vật, Morgan. Một trong những con cừu cứng đầu của cậu đã rông khỏi chuồng rồi ngã qua lớp băng trên hồ. Tôi đã buộc dây thừng quanh cổ nó, nhưng tôi không thể lôi nó lên được."

Sabrina tự hỏi có phải đó là do tưởng tượng của nàng hay Ranald đang hành động có vẻ sợ hãi hơn bình thường. Có thể đó chỉ là do những lời gợi ý của nàng từ trước rằng anh ta phải có bổn phận cầu xin cha nàng để được đi lại với Enid đã khiến anh ta trở nên lúng túng.

"Khốn kiếp!" Màu mất tinh thần nở rộng trong đôi mắt của Morgan. "Anh muốn ở đây khi cha em đến, chứ không phải đi đánh vật với mấy mấy con cừu ngớ ngẩn."

Giọng gấp rút của Ranald ào ào dội lại. Anh ta nhích dần từng tí đến cánh cửa. "Nó đang kêu hỗn loạn lắm. Tôi nghĩ chúng ta nên nhanh lên. Tôi sẽ cố giữ cho cái đầu của nó ngoi trên mặt băng cho đến khi cậu tới."

Khi Ranald biến mất, Morgan điên cuồng cào tay vào mái tóc anh. Nhức nhối trước ý nghĩ một con vật đang chịu đau đớn như tạt a xít vào nét mặt của anh.

"Đi đi," Sabrina cố nén, đặt một bàn tay mượt mà lên cánh tay của anh. "Nếu cha em đến trước khi anh trở lại, em đơn giản chỉ cần giải thích. Ông luôn là một tín đồ trung thành trong những cuộc giải cứu những chú cừu thất lạc mà."

"Em có chắc không? Anh biết chuyện này có ý nghĩa với em thế nào." Ánh mắt anh nghiền ngẫm gương mặt nàng. Nàng hy vọng nụ cười tươi tắn của nàng có thể xóa đi bất kì một vết tích thất vọng nào.

"Đi đi mà," nàng khăng khăng, khẽ đẩy nhẹ vào vòm ngực bất động của anh. "Sau tất cả, những người MacDonnell chúng ta luôn biết tự chăm sóc cho bản thân mình mà."

Nàng đã hy vọng một trong những nụ cười toét miệng đáng yêu sẽ gõ nứt nét mặt rắn đanh của anh. Chứ nàng không hề được chuẩn bị cho cái nhìn mịt mờ dữ dội của anh.

Anh khum lấy gáy nàng trong lòng bàn tay rồi nghiến lấy môi nàng trong một nụ hôn nóng bỏng. "Phải rồi, cô bé. Và em đừng bao giờ quên nhé."

"Không chắc đâu, tình yêu của em," nàng thầm thì khi anh đã đi.

Sabrina biết nàng nên quét xung quanh lò sưởi, và mặc chiếc váy khác, nhưng nàng không thể kháng cự việc đánh cắp một chút thời gian để thưởng thức hương vị hạnh phúc của nàng. Bị quyến rũ bởi vẻ đẹp thô ráp nhưng lộng lẫy của thế giới phía xa ngoài cửa sổ, nàng chú mục vào con đường chật hẹp chạy quanh co và nhủ thầm nàng có thể là người đầu tiên nghe thấy tiếng hét vui mừng "Nhà Cameron đang đến!". Hơi lạnh rỉ qua những ô cửa kính biến dạng, nhưng nàng vẫn cảm thấy ấm áp của những món quà bí mật nàng mang trong trái tim nàng.

Morgan hiện dần lên ở phía bên dưới, lội qua những đụn tuyết hướng về phía đồng cỏ giáp với con đường. Anh trượt chân trên con đường đóng băng, gần như mất thăng bằng, và Sabrina mỉm cười, tưởng tượng đến những lời chửi thề đầy đủ sắc màu đang bắn qua làn gió buốt. Bất chợp những giọt nước mắt làm bỏng rát đôi mắt nàng. Người đàn ông nàng yêu không phải vị thủ lĩnh lịch thiệp với đôi bốt bóng loáng, mà là chàng khổng lồ cáu kỉnh đang càu nhàu trong bão tuyết để đi cứu nguy cho chú cừu gặp nạn.

Khi Morgan biến mất phía trên ngọn đồi, ánh mắt cồn cào của nàng nỗ lực quay trở lại phía dưới con đường. Hai người đàn ông nàng yêu nhất trên thế giới này sắp sửa đón nhận một khởi đầu mới. Một người nàng sẽ trao cho trái tim nàng. Và người kia, là sự tha thứ. Nàng đã xé

một tá thư nàng viết cho cha nàng trong tuần qua, đã quyết định rằng sẽ dũng cảm nhìn sâu vào đôi mắt xanh giống hệt như của nàng và nói với ông rằng nàng đã hiểu quyết định khó khăn ông đã lựa chọn thế nào. Sau mọi chuyện, ông không hề trao công chúa của ông cho một con quái vật, mà ông chỉ trao nàng cho chàng hoàng tử trong lốt quái vật mà thôi.

Thình lình nàng cảm thấy háo hức được chia sẻ hạnh phúc của mình cùng những người nàng yêu quý, nàng như bay đi để hành động mê mải. Nàng quét tước quanh lò sưởi và thổi bùng lên một ngọn lửa rực rỡ. Nàng lau sạch đôi bàn tay cùng gương mặt nàng và choàng lên mình một chiếc váy đơn giản bằng vải sa tanh màu ngà. Giũ vạt váy, nàng hy vọng cha cùng các anh của nàng sẽ không quá bị hổ thẹn bởi tình trạng thiếu váy lót lẫn áo nịt của nàng. Fergus có thể tìm cho anh ta một địch thủ khi Brian thoáng nhìn thấy Alwyn cân đối không mặc gì ngoại trừ đồ mặc bên trong của em gái anh ấy.

Dùng đến dải lụa cuối cùng, nàng quyết định sẽ đi tìm Enid và xem xem chị họ nàng có thừa đoạn lụa nào không. Mặc dù Morgan rất thích lùa tay vào mái tóc xõa của nàng, nàng vẫn cảm thấy một chiếc mũ ni đường hoàng hơn sẽ phù hợp với một người phụ nữ đã kết hôn kín đáo như nàng. Cười nhăn nhở trước quan điểm ấy, nàng mở giật cửa ra.

(Mũ ni)

Eve đứng chắn trước mặt nàng, hai cánh tay khoanh lại và hân hoan sùi lên trong đôi mắt ám khói của bà ta.

Chính cái ý nghĩ đến hạnh phúc của Eve làm Sabrina cảm thấy kinh hãi. Bất giác, nàng thận trọng bước lùi lại, thầm ước rằng ngay cả một Pugsley sún răng ở đây cũng có thể che chở cho nàng. Eve siết chặt lấy cơ hội của bà ta, bước thẳng vào trong căn phòng.

Mũi của Sabrina rúm lại trước cái mùi ẩm mốc bốc lên từ tấm áo choàng của người đàn bà. Ép buộc bản thân bám chặt lấy mặt đất nơi nàng đang đứng, nàng hơi ngửa đầu về phía sau để táo bạo nhìn thẳng vào ánh mắt của người đàn bà cao hơn hẳn này. "Tôi không có cả thời gian lẫn kiên nhẫn cho tiên đoán về số mệnh của bà đâu, Eve. Mà tôi cũng sẽ không để bà phá hỏng ngày dành cho Morgan đâu."

Môi Eve hé mở trong một nụ cười xếch đầy răng. "Không gì có thể phá hỏng ngày dành cho thị tộc MacDonnell được. Chúng ta sẽ không chứng kiến những thứ như vậy một lần nữa."

"Tôi rất vui vì chúng ta cùng chung quan điểm. Bà là điềm may của cả thị tộc khi thấy trước cảnh tượng Morgan dẫn dắt tất cả mọi người trong tương lai."

"Phải, và đó là một tương lai huy hoàng và vinh quang. Ước gì Angus còn sống để trông thấy nó." Đôi mắt cằn cỗi như phản chiếu một chút trống rỗng lạnh lẽo trong tâm hồn của bà ta.

Sabrina rùng mình trước phát hiện bất ngờ ấy. "Bà biết ai đã giết ông ấy, phải không Eve?" nàng hỏi nhỏ, không thể giữ lại nổi câu hỏi thường xuyên lởn vởn trong đầu nàng hàng tuần qua. Còn món quà nào quý giá hơn nếu nàng có thể trao cho cả Morgan lẫn cha nàng bằng chứng gột bỏ thứ tội lỗi mà thị tộc Cameron không hề dính vào?

Eve nhún vai và bắt đầu bước nhanh hơn vào căn phòng, lê theo chiếc chân bị tật đằng sau mình. "Đó chỉ là một tai nạn. Cú trượt tay từ con dao của tôi. Nhanh chóng và sạch sẽ. Ông ấy không phải chịu chút đau đớn nào."

Sabrina cố nuốt lại một cục cuộn lên trong cổ khiến nàng muốn nôn. "Bà có muốn tôi nói với Morgan hộ bà không?"

"Cô không nghĩ cậu ta biết sao?" Eve gầm gừ. "Cô không trông thấy gương mặt cậu ta khi Angus ngã à? Điều đó có thực sự khiến cô bất ngờ khi trông thấy hay chỉ thấy sửng sốt rằng một

người đàn ông không mong đợi đã nắm lấy con dao? Con dao rất có ý nghĩa với cha của cô. Cứ mở to đôi mắt xanh ngây thơ của cô ra, cô gái. Morgan là người duy nhất có tầm nhìn trong thị tộc này. Một tầm nhìn khủng khiếp và phi thường. Đó là ý tưởng của cậu ta để giết lão thủ lĩnh đầy quyền lực của thị tộc Cameron, và cậu ta là người sẽ kết thúc nhiệm vụ ấy vào ngày hôm nay."

Căn phòng quay cuồng quanh Sabrina. Nàng với tay chạm vào mình để khiến nàng thấy vững tâm hơn, nhưng không có gì ở đó. Không có gì ngoại trừ bốn thế kỉ của nghi ngờ và phản bội. Nàng đã tìm thấy Morgan trong thư phòng của mẹ nàng vài phút trước khi Angus bị giết. Có phải thực sự hòa bình là thứ anh đang tìm kiếm hay anh muốn có chứng cớ vắng mặt của anh trong khi người của anh ám sát cha anh?

Nàng nhớ đến sự gián đoạn không đúng lúc của Ranald chỉ một lát trước đó, cùng ánh mắt như ngọn mác hoang dã của anh ta. Nàng và Morgan đã lên kế hoạch chào đón cha nàng trong sân trong, đứng vai kề vai như một người chồng cùng vợ của mình. Giờ đây Morgan đã bỏ đi, để mặc nàng trước lòng thương hại của Eve.

Những người MacDonnell chúng ta luôn biết tự chăm sóc cho bản thân mình mà, nàng đã trêu chọc anh.

Và đừng bao giờ quên điều đó, cô bé.

Lời nói của anh liệu là một lời hứa hay một lời cảnh báo?

Nàng vẫn có thể nếm được vị của làn môi anh trên môi nàng. Chắc chắn không một nụ hôn của Judas nào lại có thể quá ngọt ngào, quá đủ đầy của cơn đói tình yêu đến vậy. Xương sống của nàng cứng đờ. Đó là nụ hôn của ai đó là người đầu tiên để tin tưởng, người đầu tiên ném sang một bên định kiến từ quá khứ và che chở cho tương lai được xây dựng không từ gì cả ngoại trừ những sợi chỉ mong manh của lời cam kết mù quáng.

Cha nàng sẽ không giao cho nàng nhiệm vụ nếu ông không tin vào giá trị của nàng.

Nàng kiên quyết nhìn thẳng vào Eve, giọng nói của nàng tĩnh lặng nhưng chứa đầy sự kết tội vững chắc. "Bà đang nói dối. Bà cùng Angus xảo quyệt của bà có thể có những mưu đồ phụ bạc như thế, chứ chồng tôi sẽ không hạ mình để đâm lén sau lưng một người đàn ông hay mai phục ông ta. Nếu anh ấy muốn ai đó chết, anh ấy ít nhất cũng kiêu hãnh nhìn thẳng vào mắt hắn trong khi anh ấy giết hắn. Anh ấy là người đàn ông của danh dự."

"Nó là một thằng đần!" trước lời tuyên bố chua xót của Eve, niềm vui chiến thắng sôi sục thiêu đốt những mạch máu của Sabrina. Nhưng những lời tiếp theo của người đàn bà đó đã hòa tất cả niềm vui của nàng với nỗi sợ hãi. "Morgan đơn giản chỉ bị đui mù bởi những lời nói dối bên dưới vạt váy lòe loẹt của mày. Tao đã hy sinh quá nhiều cho thị tộc này để chỉ giương mắt xử lý bọn Cameron chúng mày mà không để xảy ra cuộc chiến nào. Tao không phải là người duy nhất cảm thấy như thế. Một vài người trong bọn tao không hài lòng với việc lãng phí cả đời để chăm nom cho mấy con cừu rồi đi vặt lông lũ gà mày hiểu chưa. Chúng tao sinh ra để chiến đấu, và nếu Morgan không đủ đàn ông để ra lệnh cho một cuộc chiến, thì bọn tao sẽ làm. Nó có thể lựa chọn. Hoặc là đứng với những khẩu súng của bọn tao hoặc là ngã xuống bên dưới chúng."

Sabrina thách thức liếc nhìn về phía cửa sổ. Hơi thở của nàng đông lại trong cổ họng trước cảnh tượng một đoàn ngựa phi dọc theo con đường men theo sườn núi. Cha nàng, các anh nàng, những người trong thị tộc Cameron không khác gì những chấm mực trên đường chân trời phủ đầy tuyết.

Nàng lao mình về phía cánh cửa. Nhưng giống như cô gái kém may mắn trong thị tộc Grant

trước nàng, Sabrina đã bị phản lại bởi chính những lọn tóc trĩu nặng đổ xuống đã từng trao cho chồng nàng thật nhiều lạc thú. Bàn tay Eve siết chặt như gọng kìm, lôi nàng trở lại. Nước mắt vì đau đớn làm cay xè đôi mắt nàng.

Vẫn túm mạnh mái tóc nàng, Eve đẩy nàng qua căn phòng rồi giật phăng cánh cửa sổ bật mở. Gió buốt thổi vù vù vào cả hai người. Eve kéo tóc nàng thô bạo, cố ép nàng khuỵu đầu gối. Sabrina nuốt lại tiếng kêu vì đau. Hai bàn tay nàng ghì lấy bậu cửa sổ. Nàng cương quyết không chịu ngã gục trước kẻ thù.

"Tao muốn mày nhìn, bé con. Nhìn những giấc mơ của mày chết trước đôi mắt mày khi tao đã dành cả cuộc đời để làm việc cật lực." Sabrina cào lên ngưỡng cửa khi Eve ép nàng lao lên phía trước. Những viên đá cuội rải bên dưới như mỗi lúc một hiện lên lớn hơn để chực va vào mặt nàng. Cơn chóng mặt khiến đầu nàng quay cuồng. "Chẳng có gì ngạc nhiên với Morgan bởi sau khi chứng kiến cuộc tàn sát gia đình mình, cô dâu èo uột của nó đã chọn cách kết liễu cuộc đời hơn chờ nó quay lại để tự tay giết cô dâu của nó."

Một bức màn tĩnh lặng trào qua Sabrina. Nàng ép đôi mắt nàng nhắm lại trước cơn gió đang gào rít lên liên hồi, bởi nàng biết Eve phát điên rồi. Lỡ tay giết chết Angus và lòng tận tâm méo mó của bà ta dành cho thị tộc MacDonnell đã khiến bà ta mất trí. Bà ta sẵn lòng hy sinh tất cả bọn họ, kể cả Morgan, cho sự báo thù của bà ta với thị tộc Cameron.

Những hình ảnh dồn dập ùa vào Sabrina rõ nét đến choáng váng. Cha nàng đang xoay tròn nàng trên không trung. Brian cù lét nàng. Alex cài áo khoác cho nàng khi hai bàn tay nhỏ bé mũm mĩm của nàng trở nên quá vụng về. Một thi thể nhuốm đầy máu trên tuyết. Morgan là người vướng vào hậu quả đáng sợ từ sự trả thù của Eve. Morgan quay trở về rồi tìm thấy thân thể dập nát của nàng trên những hàng đá sỏi lởm chởm, tin rằng trong thời khắc đen tối ấy nàng đã nghi ngờ và sợ hãi trước anh hơn cả nàng yêu anh.

"Không," nàng thì thào, mở choàng đôi mắt.

Lờ đi sức ép như muốn xé nát da đầu nàng, nàng húc người vào Eve. Bị buộc phải giải phóng nàng hay là ngã, Eve trượt chân về phía sau, níu hai cánh tay trong nỗ lực tìm kiếm vô ích cho thăng bằng đang sụp xuống của bà ta. Sabrina xô người qua bà ta, không cả liếc nhìn lại phía sau lưng khi một mảnh từ chiếc ghế găm bên dưới sức nặng của Eve. Tiếng tru của người đàn bà vì tức giận khi bị phá ngang bám theo sau nàng.

Sabrina lao xuống cầu thang. Những bức tường đá thấm đẫm với máu cùng mồ hôi của tổ tiên của Morgan dường như đang chế nhạo sự yếu đuối của nàng, sự lạc quan ngốc nghếch của nàng xuất phát từ trái tim của một người đàn bà có thể tạo nên sự khác biệt khi đem cân lên so sánh với hàng thế kỉ của thứ bạo lực vô nghĩa.

Một cơn đau nhói như xé toạc mạng sườn của nàng. Nàng chạy vụt qua sảnh lớn, lờ đi những tiếng la hét bối rối và những tiếng kêu lo sợ tăng lên phía sau nàng. Không một người nào trong thị tộc của Morgan có thể giúp nàng lúc này. Nàng không có cách nào biết được bao nhiêu người trong số họ đã bị Eve gài vào âm mưu của bà ta. Giờ không có thời gian để giải thích, và nàng không đủ chắc chắn về lòng trung thành của bọn họ để biết rằng họ sẽ tin lời nàng chống lại một trong số những nữ thành viên của bọn họ.

Nàng xộc vào trong sân trong phủ ngập tuyết, thở hổn hển để ních đầy không khí. Nàng phải cảnh báo cho Morgan. Anh là người duy nhất có sức mạnh để ngăn ngừa thản họa sẽ xảy đến với tất cả bọn họ. Hiểu rằng nàng có thể đến đồng cổ nhanh hơn bằng cách lựa chọn con đường liền kề với nó thay bằng băng qua khu rừng như Morgan đã làm, nàng chạy về phía chuồng ngựa, thả lại đôi dép đi trong nhà của nàng trong một đống tuyết không thể rút chân ra được.

Đôi bàn tay điên cuồng của nàng xoắn xuýt mở những cánh cửa vững chãi của chuồng ngựa.

Hơi ấm từ da thịt những chú ngựa tràn ra xung quanh nàng khi nàng xem xét từng hàng ngựa với một tốc độ tuyệt vọng. Đôi mắt điềm tĩnh của chúng chớp lại phía nàng. Những chiếc xương sườn nhô ra khỏi bộ lông xám màu của chúng, và nàng biết hầu hết trong số chúng đều thiếu ăn không phải vì bị đối xử tàn nhẫn, và vì tất yếu khắt khe phải thế. Morgan sẽ tự bỏ đói bản thân anh ấy trước khi anh ấy bỏ đói một con ngựa.

Nàng chùn bước khi một đôi móng ngựa bằng sắt đập tóe lửa vào bức tường phía sau, đòi sự chú ý của nàng.

Pookah hất chiếc bờm của nó trong điệu bộ thách thức rất sống động, đôi mắt vê tròn ngạo nghễ. Những phiến gân và cơ bắp nổi lên cuồn cuộn dưới bộ lông óng mượt của nó. Hơi nước phun ra phì phì từ hai lỗ mũi loe của nó, khiến nó trông giống một con rồng hơn là giống với những con ngựa khác.

Sabrina khép mắt lại trong quyết định táo bạo.

Chùn lại việc cho nỗi sợ hãi của nàng có thời gian để ăn sâu, nàng nâng vạt váy rồi chạy hết tốc lực qua chuồng ngựa để ném mình, với đôi bàn chân trần và không cả yên cương, lên chiếc lưng mỡ màng của Pookah. Móc hai chân nàng quanh nó, nàng phát ra một tiếng thét dữ dội để ra lệnh và thúc vào hai bên mạng sườn rung rung của nó với gót chân của nàng.

Cơ thể của nó bắt đầu trở nên hoàn toàn không tuân lệnh. Nó đứng như phỗng, không nhảy dựng, không rung rung, và xa hơn nữa như nàng có thể nói, không cả thở. Nó dễ bảo y như một trong những con ngựa nhỏ béo phị, cả cáu kỉnh nữa mà mẹ nàng cứ khăng khăng bảo nàng cưỡi khi nàng còn là một đứa trẻ. Sabrina không thể tin nổi nàng đã đi xa thế này chỉ để thất bại bởi một kẻ MacDonnell cứng đầu khác.

"Này ngựa, quỷ tha ma bắt mày đi!"

Hai gót chân nàng đập vào nó một lần nữa, nhưng nó vẫn không nhúc nhích bởi cú đòn của nàng như khi nó hứng chịu những lời chửi rủa của nàng. Khi nàng trông thấy tương lai của nàng dần trượt xa ra, nàng bị ám ảnh bởi những cảnh tượng trong quá khứ dường như cứ nhất quyết lặp lại lần nữa.

Nàng và Morgan, bị chia cắt bởi những song sắt. Morgan ném nàng xuống sàn trong đại sảnh của cha nàng, được cổ vũ bởi những lời chế nhạo từ người của anh. Angus đổ sập người về phía trước, một con dao găm nạm đá quý vùi vào lưng ông ta. Một cậu bé tóc vàng đẩy nàng ngã xuống thảm lá, giận dữ và đau đớn rực lên trong đôi mắt xanh lá mãnh liệt như bão tố của cậu bé ấy.

Những lời nguyền rủa của nàng chết dần. Đôi chân nàng thõng xuống, rũ mềm vì kiệt sức. Nàng vùi khuôn mặt nàng vào trong chiếc bờm thô ráp của Pookah, những giọt nước mắt tuyệt vọng lăn ra khỏi đôi mắt nàng khi nàng thì thào, "Làm ơn, lạy Chúa. Ôi làm ơn, đừng tái diễn lại nữa..."

Pookah chuyển động chút ít bởi những giọt nước mắt của nàng hơn cả với chủ nhân của nó khi anh đã từng như thế trước đây. Hí lên nho nhỏ, nó hất cái đầu lấm chấm lên. Hầu như không dám hy vọng, Sabrina ôm lấy chiếc cổ trơn trượt của nó bằng cả hai tay khi nó phóng về phía cánh cửa bật mở. Tuyết bắn tung tóe bên dưới những chiếc móng nện thình thịch của nó. Người của Morgan đổ tràn ra khỏi lâu đài, những gương mặt choáng váng của bọn họ trở nên nhòe đi khi Sabrina và Pookah để lại tiếng ầm ầm như sấm lại phía sau.

Tuyết che mờ đôi mắt Sabrina khi nàng nghiêng hẳn về một bên xuống dưới con đường phủ băng để tìm kiếm người đàn ông nắm giữ vận mệnh của tất cả bọn họ trong đôi bàn tay anh.

Morgan đứng đến thắt lưng trong làn nước lạnh buốt của chiếc hồ, đôi cánh tay tê cóng của anh quấn quanh bụng của một con cừu đang kinh hãi. Anh đã đến để thấy rằng Ranald lẫn chiếc dây thừng anh ta đã hứa đều không hề xuất hiện. Nguyền rủa thói lười biếng của ông anh họ, anh mất vài phút để đập vỡ một khoảnh của mảng băng dày láng kín hồ trước khi nhảy xuống phần nước lạnh như đá của nó.

Giữ chiếc đầu của con cừu nhô lên khỏi mặt nước, anh lội dần về phía bờ. Tiếng be be đáng thương của nó làm nhức hết lỗ tai anh. Một trong những chiếc móng bị lột hết da của nó cạo vào bắp đùi trên của anh.

"Từ từ thôi, nhóc con," anh lầm bầm, lái hông sang một góc an toàn hơn. "Thêm một cú đá như thế nữa là cha vợ của tao hôm nay sẽ ăn tối với thịt cừu băm nhỏ đấy biết chưa."

Áo choàng của anh xoắn lại quanh đùi anh thành một đống ngấm nước nặng nề khi anh đẩy con cừu lên khỏi mắt nước. Anh quỳ luôn hai đầu gối trên tuyết, ôm lấy sinh vật đang run lẩy bẩy trước ngực anh để giữ ấm cho cả hai.

"Giờ thì," anh vuốt ve nó. "Mày được an toàn rồi, và mày sẽ khô sớm thôi là điều tao có thể nói là tốt đẹp hơn nhiều so với tao đấy." Anh thả nó ra và nó liền phi ào ào đi mà không thèm liếc một cái về phía sau để tỏ lòng biết ơn.

"Y như một người đàn bà," Morgan nói, lắc lắc cái đầu trong bối rối. Anh cố gắng đứng thẳng dậy, uốn cong hai bàn tay đau rần. Đôi ủng duy nhất của anh giờ ngập đầy nước, và đôi chân anh thì tê dại hết cả. Hơi khép mặt lại, anh nhìn xuống con đường xa cách chạy liền kề với bãi cỏ để thấy một đoàn người ngựa đang tiến lại gần từ phía nam.

Đôi vai anh sụp xuống. Anh đang đứng ở đây để gặp người cha vợ lừng lẫy của anh, người ướt nhẹp, tóc tai bù xù, áo choàng đóng một lớp bùn loãng xám xịt. Anh cười lục khục khi sự chán nản của anh dần chuyển sang vẻ thích thú. Những người thị tộc Cameron đó đơn giản sẽ phải hiểu rằng anh giờ đã là một người đàn ông của công việc. Cô con gái tuyệt đẹp, siêng năng của Dougal đã trông thấy điều ấy rồi.

Được khuyến khích thêm bởi ý nghĩ về nàng, Morgan sải bước về phía con đường để đón chào những vị khách của hai người. Tiếng vó ngựa rền vang vỡ ra như chiếc roi da vút vào không khí khô giòn. Morgan ngừng dại, nhíu mày khi nhận ra những tiếng ấy đang đến từ một hướng khác.

Che mắt anh trước những bông tuyết lấp lánh, anh nhìn hướng lại phía lâu đài. Không cả trong cơn ác mộng tồi tệ nhất có thể khiến anh hình dung ra cảnh tượng đập vào mắt anh.

Đờ người bởi kinh hoàng, anh quan sát một khối sọc xám lao mình xuống con đường nhỏ hẹp. Một hình dáng nhỏ nhoi phủ thấp xuống trên cổ con ngựa, một suối tóc đen huyền chảy ra phía sau nàng.

Sabrina. Tên của vợ anh như một lời cầu nguyện câm bặt trên môi anh.

Morgan lảo đảo cất bước chạy, biết rằng hy vọng duy nhất của anh là làm thế nào để ném anh vào con đường đang chạy của Pookah. Con ngựa tung người một cách đau đớn trước cú phi nước đại chết người, những chiếc móng ghìm vội trên những phiến đá phủ băng. Tại sao nàng không hề ngã xuống? Morgan nghĩ một cách hoang dại. Khốn kiếp cái tại sao nàng không chỉ đơn giản ngã xuống? Nhưng ngay cả nàng có ngửa ra sau và cố gắng lái con ngựa ra khỏi gờ đá, cái ôm ngoan cố của nàng trên bờm Pookah cũng không bao giờ nao núng.

Morgan chạy rầm rập qua bãi cỏ, cả tay lẫn chân như đang bơm đầy năng lượng, trái tim anh phồng rộp lên trong lồng ngực cho đến khi anh nghĩ rằng nó chắc chắn sẽ nổ tung. Nhưng dù anh có chạy hết tốc lực cỡ nào, cũng cách nàng quá xa để nàng có thể trông thấy. Anh lại trở

thành cậu bé mười hai tuổi lần nữa, chạy băng qua bãi cỏ rợp đầy bóng mây, tiếng thét đầy hy vọng của một cô bé luôn mồm "Cậu ơi! Cậu ơi!" đã khiến anh kiệt sức đến mức đủ nhẫn tâm để chạy trốn nàng.

Morgan đang ở giữa Sabrina và những người cưỡi ngựa đang đến khi đoàn người của thị tộc Cameron co cụm lại trên những tảng đá nhô cao ở phần chân của một ngọn đồi dốc. Những tiếng la hét cảnh báo và hỗn loạn vang lên, theo sau những tiếng hí đinh tai của những con ngựa đang cảm thấy kinh hãi. Ánh mắt của Morgan không lúc nào rơi khỏi Sabrina. Khi nàng lao mình xuống một dải đất dựng đứng, anh ép mình chạy nhanh hơn, biết rằng anh phải chặn đường nàng trước khi nàng tiến tới gần chỗ ngoặt chết người tiếp theo.

Có một con đường dễ gây lầm lẫn là một dải hiền hòa, lượn ngoằn nghèo chỉ cách vài cm cho tới gờ đá. Trước tốc độ của Pookah con ngựa sẽ không bao giờ có thể giữ vững được. Và cả anh cũng vậy, Morgan chợt nhận ra. Chỉ có duy nhất một con đường cho Sabrina cơ hội.

Anh hạ một gối xuống, rút khẩu súng từ áo choàng của anh trong một cử động uyển chuyển, cầu nguyện thuốc súng của nó không hề bị làm ẩm bởi cú lao mình xuống hồ nước của anh. Vài tiếng súng lác đác nổ lớn. Những người Cameron đang gào thét về phía anh. Những tiếng vó ngựa như chồm về phía anh từ tất cả mọi hướng. Nhưng cánh tay khóa chặt của anh không bao giờ lưỡng lự.

"Tao xin lỗi," anh thì thầm. Nghiến chặt hàm răng trước cơn rùng mình vì thống khổ, anh nâng khẩu súng lên, nhắm thẳng vào cái đầu duyên dáng của Pookah trong tầm ngắm, và nổ súng.

Trước khi con ngựa có thể trượt chân, Morgan đã hạ súng xuống để đứng bật dậy và tiếp tục chạy. Pookah lảo đảo trong một điệu nhảy khủng khiếp trước gờ đá. Gầm lên tên của Sabrina, Morgan lao mình khỏi đống tuyết cao lừng lững.

Trong giây phút không thể tin nổi con ngựa chấp chơi bên bờ miệng vực. Morgan gần như nguyền rủa khi anh ngửi thấy hương thơm đến phát điên của những bông hồng, cảm nhận được lời thì thầm mắng mỏ của Sabrina khi mái tóc nàng vuột ra khỏi những ngón tay của anh trước khi anh lao sập xuống con đường với cú va chạm ghê người, đôi bàn tay anh trơ trọi không nắm được chút gì ngoại trừ không khí.

Pookah lăn tròn, những chiếc chân của nó đập vào hư vô trước khi biến mất trên miệng vực. Rồi không còn lại gì làm gián đoạn sự im lặng của mùa đông ngoại trừ tiếng thét thất thanh của một con ngựa và người phụ nữ cùng âm thanh gẫy nát của những chiếc xương như trong một cơn ác mộng.

Morgan lao về phía gờ đá với tất cả mục đích sẽ nhảy xuống theo sau nàng. Cái chết như đè nặng trong lồng ngực anh, mang anh đến mảnh đất chỉ cách vài cm với vùng đất của nó. Những cánh tay và những chiếc chân bám chặt lấy anh. Như lòa mắt với nỗi đau đớn cùng cực, anh chống lại họ như một người đàn ông điên cuồng vì cái dường như đã trở thành vĩnh viễn. Họ cưỡi lên anh, ghìm anh nằm xuống. Rồi một nắm đấm phang thẳng vào hàm anh, ném anh vào tình trạng bất động im lìm.

Ngơ ngác, anh vùng vẫy để cố hiểu tại sao Brian Cameron mướt mồ hôi lại đang lằm trên hai chân anh trong khi Alex Cameron, với những nốt tàn nhang nổi bật hẳn với nét mặt xanh xao chết chóc, lại ôm lấy vai anh. Anh chớp mắt trước người đàn ông đã đánh anh. Một người đàn ông râu ria có đôi môi sưng phồng và đôi mắt thâm tím bởi những cú đấm điên cuồng của anh ngay khi anh trông thấy bất cứ một ai. Một người đàn ông với đôi mắt có hàng mi đen mượt như Sabrina lấp đầy nỗi thống khổ dữ dội y hệt như anh.

Dougal túm lấy áo choàng của anh trong hai nắm tay của ông. "Con bé còn sống, chàng trai!

Một gờ đá đã chặn cú ngã của con bé. Người của ta đã trông thấy ngực con bé chuyển động." Dougal lắc anh cật lực. "Cậu có nghe ta không? Ta không biết phải mất bao lâu, nhưng, vì Chúa, con bé còn sống!"

Rồi Morgan làm cái việc anh đã từ chối làm trong suốt mười hai năm dài. Anh vùi mặt mình vào trong bờ vai căng phồng của Dougal Cameron và khóc như một đứa trẻ.

CHƯƠNG 20

F ergus MacDonnell đã cười vào mặt cái chết nhiều không đếm xuể, nhưng nếu anh ta có sống cả trăm lần đi nữa, anh ta cũng không bao giờ quên cảnh tượng thủ lĩnh của anh ta bế trên tay cơ thể cô dâu vụn vỡ mình vào sân trong. Im lặng thê lương trùm lên cả thị tộc, và rồi xao động bởi một tiếng khóc ngẹn ngào và tiếng hỉ mũi đều đều của một đứa trẻ.

Cổ phu nhân trẻ tuổi của bọn họ rũ xuống, mái tóc đen dài buông thành một tấm màn héo hắt trên tay Morgan. Gương mặt xám nhợt của nàng khiến rất nhiều người trong bọn họ tin rằng nàng đã chết. Cất tiếng khóc ai oán lịm dần, Alwyn quay mặt vào bờ vai của Fergus. Anh ta kéo cô lại gần hơn, muốn làm tấm khiên che cho cô khỏi thứ còn hơn cả bóng ma khủng khiếp bao phủ trên gương mặt của Morgan.

Những đường nét gồ ghề trên mặt anh như thể được đẽo từ đá cứng. Gương mặt không đọng chút cảm xúc khiến cho ai nhìn vào cũng phải ớn lạnh. Không còn lưu lại gì ngoại trừ những vệt nước mắt dài cáu bẩn trên đôi má là dấu hiệu thể hiện anh là một con người.

Bị giam chặt trong cảnh tượng đau thương ấy, những người MacDonnell thật khó mà nhận ra một hàng dài những người đàn ông Cameron theo sau Morgan, một vài dắt theo ngựa của họ, số khác đi khập khiễng, áo quần làm từ vải mịn của họ rách tả tơi và bẩn thỉu. Fergus há hốc mồm khi những hàng người ấy tách ra để lộ Rananld chân bước va vấp giữa bọn họ, hai tay anh ta bị trói chặt bởi một sợi dây chão xơ xác, máu tươi ngấm ướt đẫm tấm khăn choàng quấn qua vai anh ta. Tiếng rì rầm nghi ngờ lõm bõm nổi lên.

Enid xông ra khỏi đám đông để rồi nhận ra con đường điên rồ chạy đến bên Ranald của cô phải vượt qua Alexander Cameron. "Ranald!" cô khóc, nhảy loi choi để nhìn anh ta qua vai của Alex. "Chuyện gì vậy? Anh đã gây ra chuyện tày đình gì thế này?"

Ranald chăm chăm nhìn thẳng về phía trước như thể anh ta không nhìn thấy cô, đôi môi hằn thành một đường dữ tợn. Chỉ sau khi những cánh cửa được đóng lại chấm dứt cuộc diễu hành tang tóc và tấm then cài nặng nề rơi xuống, loại cả thị tộc ra khỏi lâu đài của chính họ, những tiếng thì thào cùng những lời đồn thổi mới bắt đầu được tự do lan tràn.

Morgan không cho bất cứ ai được chạm vào nàng. Trong khi những người đàn ông cũng yêu nàng tiếp tục những lời cầu nguyện thâu đêm khốn khổ của bọn họ, anh cắt tấm váy tả tơi, nhẹ nhàng sắp xếp lại tay chân mềm nhũn của nàng, và rửa sạch vô số vết xây xát cùng những vết cắt sâu phá hỏng làn da mịn màng của nàng. Anh bọc nàng trong những tấm ga trải giường sạch rồi khẽ gạt mái tóc lòa xòa rũ rượi bết trên gương mặt. Nàng vẫn nằm bất động như thể chết rồi dưới sự sóc dịu dàng của anh.

Brian, người cưỡi ngựa giỏi nhất trong số họ, đã được gửi về để đưa đến thầy thuốc của Dougal từ trang viên Cameron. Không hề mong mạo hiểm cuộc sống của vợ ông trên cùng một con đường đã gần như cướp đi con gái họ, Dougal đã trao cho con trai mình những lời chỉ dẫn chính xác để nói với Elizabeth rằng thầy thuốc được đưa đến chỉ để chăm sóc cho một đứa trẻ đang ốm. Dougal nhìn đau đáu qua vai của Morgan để nhìn vào gương mặt con gái ông, cố gắng chống lại nỗi tuyệt vọng đau đớn. Đứa trẻ của hai người.

Đôi mắt bỏng rát của ông quét quanh căn phòng. Con bé đã chia sẻ loại cuộc sống nào với Morgan? Liệu đó là cuộc sống tràn ngập tình yêu và tiếng cười hay chỉ đầy cay đắng và trách cứ? Liệu ông có nên đến sớm hơn, ông tự hỏi, hay chuyến đi của ông chỉ càng đẩy nhanh tấn bi kịch này mà thôi? Không một đầu mối nào cho ông câu trả lời. Họ đã đến đây rồi nhận ra khung cảnh một phòng ngủ đáng yêu vô cùng dễ chịu, chỉ bị phá hỏng bởi một chiếc ghế gẫy nát nằm

chỏng chơ. Một ngọn lửa ấm cúng cháy lách tách trong lò. Vậy vì thánh thần nào xui khiến mà Sabrina lại đâm bổ xuống con đường đóng băng đó với bàn chân trần trong một thứ không hơn gì một chiếc váy ngủ?

Đôi bàn tay Dougal nghiến chặt thành hai nắm đấm. Ông muốn lắc Morgan thật mạnh, để đòi cậu ta trả lời cho những câu hỏi đang giày xé ông. Nhưng khi ông trông thấy Morgan lau nhè nhẹ một tấm vải ướt dọc theo trán của Sabrina có điều gì đó đã ngừng ông lại. Ông không bao giờ lại tin rằng hai bàn tay quá đỗi to lớn và mạnh mẽ đó lại có thể quá nhẹ nhàng đến vậy, quá đong đầy với khát khao không lời để có thể là nguyên nhân của bất cứ nỗi đau nào.

Alex xuất hiện trong khung cửa, ánh mắt hoang vắng cố lảng tránh chiếc giường. An tâm phần nào khi bị xao lãng, Dougal lắng nghe những điều con trai ông nói, rồi đặt một tay lên vai Morgan. Đôi mắt Morgan vẫn không một giây rời khỏi khuôn mặt của Sabrina; đôi bàn tay cậu ta vẫn tiếp tục những cử động êm dịu của chúng.

Dougal rút tay ông lại. "Hai trong số những người đàn ông mai phục bọn tôi đã chết. Ba người khác tháo chạy. Anh họ của cậu bị thương. Bọn họ đã tống hắn vào ngục đến tận lúc này. Hắn sẽ cần chăm sóc đấy."

Giọng của Morgan trầm đầy độc ác. "Cứ để thằng con hoang đó rữa ra."

Bị xúi giục đồng tình với Morgan, Dougal lắc đầu với Alex, hiểu rằng Morgan có thể sẽ dịu lại khi mùi hôi thối của sự phản bội không còn quá mới mẻ với lỗ mũi của cậu ta nữa.

Bóng chiều đổ dần vào chút nắng còn sót lại, rồi cả màn đêm đen phủ xuống. Những giờ của đêm mùa đông dài bất tận tích tắc trôi qua, đều đặn đếm bởi hơi thở yếu ớt phập phồng trong lồng ngực Sabrina. Morgan vuốt ve những đầu ngón tay dọc theo làn mi đen mượt của nàng, thầm nguyện cầu nàng sẽ mở choàng đôi mắt, mong mỏi tìm kiếm trong bề dày của chúng vài dấu hiệu rằng nàng sẽ không chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Nhưng khi nàng mắt đầu run rẩy và vùng vẫy, Morgan đã có lý do để hối tiếc ước vọng của anh. Đôi mắt nàng trợn trừng, vô hồn bất động trong những điều khủng khiếp mà anh chỉ có thể hình dung mà thôi. Một tiếng thét đau đớn như xé vụn cổ họng nàng, theo sau bởi những tiếng khác, rồi những tiếng khác cho đến khi Dougal chôn gương mặt trong đôi bàn tay ông và Alex rùng mình lùi về phía mặt trước lò sưởi, hai lòng bàn tay ghì chặt lấy đôi tai. Bên ngoài phòng ngủ, Pugsley tru lên đầy thê lương.

Hàm răng Sabrina cắn sâu vào môi nàng cho đến khi chúng bật máu. Khi Morgan cố gắng đổ từ từ whisky xuống cổ họng khô khốc của nàng, nàng ngạt thở, và anh ép mình từ bỏ mọi cố gắng của mình cho nỗi sợ hãi rằng tình thương của anh có thể sẽ giết chết nàng.

Khi anh dằn mình qua người nàng để giữ cho nàng khỏi làm tổn hại đến bản thân trong cuộc đấu tranh kịch liệt để chống lại đau đớn, anh thầm hỏi một cách man dại rằng có lẽ anh đã đối xử với nàng tốt hơn nếu anh bắn phát đạn đó vào đầu nàng thay vì đầu của Pookah.

Chỉ đến khi ánh bình minh nhợt nhạt rọi vào phòng ngủ mới là lúc Sabrina đầm đìa mồ hôi đổ sụp xuống những tấm trải giường nhàu nhò. Đó không phải đau đớn nàng phải chịu đã thuyên giảm mà nàng đã kiệt sức để rồi cuối cùng những tiếng gào khóc ngẹn lại của nàng chỉ còn là tiếng thút thít không chút sinh lực.

Am thanh của những tiếng bước chân hoạt bát vọng lại ngoài cánh cửa. Dougal và Alex bật dậy.

Một giọng Anh vui vẻ cất vọt lên. "Đừng cáu, Brian. Tôi sẽ khiến cô bé đi lại được mau thôi. Khỏe như một con bê cái ấy, cô bé con đó lúc nào chả vậy. Cậu có nhớ có lần cô bé thò cái tay mũm mĩm bé nhỏ vào cái tổ ong đó không? Và cái sáng cô bé ngã lộn nhào khỏi —"

Trước khi cánh cửa có thể hé ra, Morgan đã ở đó. Anh ném phịch bác sĩ Samuel vào bức tường, ghim chặt lấy ông bằng ve áo choàng của ông. Cái kính đeo mắt gọng sắt của vị bác sĩ trượt lệch hẳn xuống. Tóc mai của ông ta rung rung.

Mụ cả người khi nhận ra bản thân đã trở thành nạn nhân của một cuộc tấn công, ông không thể làm gì hơn lắp bắp một lời chào hỏi. "Ng-ng-ngày tốt lành, thưa ngài. Tôi đánh bạo ngài là —"

Những lời của Morgan nện thẳng vào không khí. "Dừng cơn đau lại. Ông hiểu không? Tôi không quan tâm phải làm thế nào. Chỉ đừng để cô ấy đau nữa. Nếu ông không làm được, tôi sẽ tự tay giết ông."

Morgan nới lỏng hai nắm đấm của anh. Vị bác sĩ trượt xuống thành một vũng lẩy bẩy, chỉ đứng được nhờ bàn tay của Brian đang níu lấy khủy tay ông. "Phải, phải, tôi dám nói ngài sẽ làm vậy lắm," ông lầm bầm, tháo ra cặp kính mắt với đôi bàn tay vẫn còn run bần bật để lau lại nó bằng phần đăng ten trên áo mình. "Không thể nói tôi trách ngài được."

Khi Morgan lao ầm ầm ra khỏi phòng ngủ, Dougal đã theo sau, tăng gấp đôi bước chân của ông để theo kịp những sải dài của Morgan. "Chết tiệt, Morgan MacDonnell, cấm cậu xông ra khỏi đây! Cậu nợ chúng ta câu trả lời đấy! Brian đã gần như giết cậu, cậu biết không hả. Khi nó trông thấy cậu rút súng bắn, nó đã nghĩ cậu bắn Sabrina. Nếu Alex không nhận ra cậu đang ném mình theo sau con bé, chính ta đã tự tay bắn cậu rồi. Phải nói ta chỉ vừa kịp chạy đến đúng lúc để ngăn cậu khỏi nhảy qua vách đá."

Morgan không hề chậm lại những bước chân kiên quyết của anh. "Đừng giúp đỡ tôi bất cứ cái gì lần sau, Cameron."

"Mẹ kiếp! Chuyện gì thế? Chuyện khốn nạn gì đã diễn ở đây ngày hôm qua hả?"

Morgan quay lại. Dougal buộc bản thân không giật lùi lại trước vẻ phẫn nộ như muốn giết người trong đôi mắt xanh lá đang nhíu lại của cậu ta. "Tôi đang định tìm ra đây."

Lúc Morgan biến mất dưới hành lang mờ tối, một đợt sóng kiệt quệ quét qua Dougal. Ông ngã người tựa vào bức tường, không hề nhận ra ông đang cầu nguyện cho gã đàn ông xấu số bị nhốt trong ngục hay cho tâm hồn bất diệt của con rể ông nữa. Nhưng khi ông khép mắt lại, ông chợt nhận ra tất cả những lời lầm rầm cầu khẩn Đức Chúa của ông đều dành cho Sabrina.

Ranald che mắt anh ta trước ánh đuốc chói lòa. Anh ta trông y như một con chuột, Morgan hằn học nghĩ, một con chuột gầy gò tự mắc vào cái bẫy do chính nó tạo ra.

Anh họ của anh rúc vào bức tường, hai đầu gối co lên, bàn tay tái xanh túm chặt lấy một bên vai bị thương. Để ý thấy áo choàng của anh ta thắt thành một nút băng vụng về, Morgan như cảm thấy một nụ cười nhẫn tâm chạm trên môi anh. Anh ta đã nhận được phần thưởng xứng đáng để hiểu rằng bản năng sinh tồn vẫn là nét đặc trưng nhất của những người MacDonnell.

Ranald chùn mình trước nụ cười nhếch mép không mấy vui vẻ của anh. Khi Morgan treo cây đuốc trên chân đèn hoen rỉ, đôi chân Ranald lết trên nền đá như thể anh ta muốn bằng cách này hay cách khác có thể biến anh ta thành một phần của tảng đá tầm thường. Bóng tối lờ mờ ẩn hiện qua gương mặt đẹp trai của anh ta.

Giọng anh ta sống sượng. "Cậu luôn luôn hơn hẳn chỉ là một người em họ với tôi, Morgan. Cậu như em trai của tôi."

"Giống như Abel với Cain đó hả?" Morgan khoanh tay trước ngực. Nụ cười của anh căng thành một nụ cười nguy hiểm. "Với người họ hàng như anh, ai sẽ cần thị tộc Cameron làm kẻ thù làm gì?"

(Abel và Cain: trong kinh Cựu Ước, Abel là con trai thứ hai của Adam và Eve, là người đã bị giết

bởi anh trai Cain của mình.)

Từ nơi nào đó trong sâu thẳm nỗi sợ hãi của Ranald đã tập hợp lại đủ lòng tự trọng cho anh ta để đẩy anh ta dựa vào bức tường rồi đứng dậy và đối mặt với anh.

Morgan tàn ác đè bẹp cố gắng đó bằng một ánh nhìn hâm mộ. "Bọn chúng đã hứa gì với anh thế, anh họ? Vàng? Một miếng thịt cừu tươi ngon? Hay là cương vị thủ lĩnh sau khi tôi chết?"

"Không! Không phải thế. Tôi thề. Cậu biết thừa tôi sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì tổn hại đến cậu. Bà ta đã nói —" Ranald chìm sâu vào im lặng, vần vò vết máu cáu lại trên áo choàng của anh ta.

"Ai nói?" Morgan dằn từng tiếng.

Ranald tiếp tục giữ im lặng.

Sợi dây kiềm chế cuối cùng của Morgan đứt tung. Lờ đi tiếng kêu đau đớn của anh họ mình, anh túm lấy gáy anh ta và lắc anh hoang dại. "Sự thật, Ranald," anh gầm lên. "Hay là tôi phải đấm gãy cổ anh đây?" anh nỗ lực lôi lại nắm đấm của mình.

Hơi thở ram ráp của họ trộn lẫn vào với nhau, cả hai người đều biết rằng nếu Morgan tung ra một cú đấm lên người anh ta thôi, nếu anh tháo rời sợi xích giam chặt cá tính hung dữ khủng khiếp mà anh đã thận trọng kìm nén trong cả cuộc đời anh, anh sẽ không bao giờ dừng lại cho đến khi mọi chuyện kết thúc. Nhưng còn đáng nguyền rủa hơn chính là hy vọng bừng lên trong đôi mắt Ranald, sẵn lòng đón nhận cú đấm của Morgan rơi xuống, sẵn lòng để anh kết thúc tội lỗi của anh ta với sự trừng phạt mà anh ta đáng nhận.

Rung chuyển đến tận trung tâm con người, Morgan hạ dần nắm tay của anh xuống. Những giọt nước mắt đua nhau run rẩy trong đôi mắt đen sẫm của Rananld. "Đó không phải ý của tôi. Tôi thề. Cậu biết tôi không bao giờ được thông minh như cậu mà. Eve đã nói rằng bọn Cameron đó đến để giết tất cả chúng ta ngay trên giường ngủ. Rằng chuyến viếng thăm của bọn họ chẳng qua chỉ là một trò lừa bịp. Rằng chúng ta phải ra tay trước khi bọn họ ra tay. Phu nhân của cậu rất tốt với tôi. Tôi không định làm đau cô ấy. Tôi thề tôi không muốn thế đâu."

Cẩn thận không cọ vào vết thương trên vai Ranald, Morgan vòng tay quanh anh họ mình và siết lấy Rananld thật dữ dội, đôi mắt anh khô rát và hoang vắng. "Tôi biết," anh thì thào. "Cả tôi cũng vậy. Chúa giúp tôi, cả tôi cũng vậy."

Vào ngày thứ ba sau tai nạn, Ranald xuất hiện trước thị tộc bên cạnh của Morgan, mang theo nét mặt rụt rè và một dải băng đeo sạch sẽ. Trong khi những người trong thị tộc Cameron ném vào anh ta những cái nhìn khinh khỉnh, những người MacDonnell xa lánh anh ta. Chỉ có duy nhất mình Enid dám lại gần anh ta, gương mặt điềm tĩnh của cô hiện rõ nỗi sợ hãi rằng những câu chuyện khủng khiếp cô nghe thấy hẳn đều là sự thật. Khi Ranald bước đi, đôi mắt anh ta cụp xuống, cô liền ngoảnh đi, bịt lại tiếng khóc tuyệt vọng của mình trong chiếc khăn tay.

Khi những ngày đông ngắn ngủi cùng những đêm dài bất tận trôi qua, tấm mạng do sự phản bội của Eve đem lại dần được tháo gỡ, những lời đồn chầm chậm lọt rây qua cuộn chỉ sự thật.

Eve đã biến mất. Hai kẻ MacDonnell phản bội đã bị giết bởi những người Cameron bảo vệ sát sao thủ lĩnh của bọn họ khi viên đạn đầu tiên được bắn ra. Ba tên khác đã lẩn trốn lên những ngọn núi ở phương bắc khắc nghiệt để chạy trốn khỏi cơn phẫn nộ của Morgan.

Những người Cameron đi qua khi những người MacDonnell dạt sang hai bên, thù địch bị lãng quên giữa hai thị tộc giờ đang nối những niềm hy vọng cùng những lời cầu nguyện cho người phụ nữ đang nằm mê man trong cồn thuốc phiện trong căn phòng ngay phía trên họ. Ngay cả Fergus không tin vào thần thánh cũng nghe lỏm để lầm bầm một lời cầu nguyện cổ lỗ.

Một buổi sáng chớm bình mình Morgan ngồi bên cạnh giường của Sabrina, khẽ vuốt nhẹ chiếc trán nóng hầm hập của nàng và thì thầm những lời yêu thương bằng tiếng Gaelic mà chỉ mình anh có thể hiểu được. Bác sĩ Montjoy ngáy ồn ào từ chiếc ghế của ông bên lò sưởi. Pugsley vẫn tiếp tục công cuộc canh gác của mình ở phía chân giường, với đôi mắt nâu đượm vẻ ảo não. Dougal vươn vai trên một chiếc ghế tựa, một quyển sách không hề được đụng đến nằm mở ngỏ trên lòng ông. Đôi mắt ông và Morgan chạm nhau trong hòa hợp chua xót qua tấm nẹp quanh đôi chân của Sabrina.

Lời thú tội của Ranald không hề trả lời được cho câu hỏi ám ảnh cả hai người. Tại sao? Tại sao Sabrina lại lao mình xuống con đường băng tuyết đó trên lưng con ngựa khiến nàng kinh hãi? Morgan đã dành hàng giờ để quan sát nét mặt chùng xuống của nàng để tìm kiếm câu trả lời. Có phải nàng đã vật lộn để quay về hướng đồng cỏ, hay đó chỉ là một cố gắng liều lĩnh để ghìm lại cuộc trốn chạy điên cuồng của con ngựa? Hay nàng đã đi tìm anh để cảnh báo về sự gian dối của Eve hay để cứu gia đình nàng khỏi sự phản bội mà nàng tin rằng là từ anh?

Nhìn sâu vào đôi mắt của Dougal khiến anh ớn lạnh. Hệt như khi nhìn vào một tấm gương phản chiếu những cảm xúc bộc phát từ anh vậy. Anh nhìn thấy hoang mang, thịnh nộ, tội lỗi và một lời buộc tội đắng cay đã được hình thành còn hơn cả khẩn thiết như thể anh đã nghe được sự thật từ đôi môi của chính Sabrina. Nàng hơi lay người dưới tay anh, chiếc trán thanh tú của nàng nhăn lại trong một cơn đau nhói. Đến giờ phút này nàng vẫn còn sống đã là quá đủ với anh rồi. Chậm chạp rê từ từ ngón tay dọc theo đường cong mịn như tơ của má nàng, Morgan bắt đầu dịu dàng cất tiếng hát, một bài hát ru từ trong kí ức mà anh chưa bao giờ nhận ra anh là anh biết.

Ai đó đang hát.

Giọng hát hào sảng, tròn đầy của một người đàn ông, trầm bổng, trìu mến, hấp dẫn hơn cả bài hát của mỹ ngư nhân đã lôi cuốn con tàu của Odysseus hướng về bãi đá ngầm. Sabrina không thể diễn đạt thành lời, nhưng sự dịu hiền trong lời hát ấy khiến nàng không thể cưỡng lại được. Nàng gắng quay đầu nàng về hướng phát ra lời ca ấy để rồi thấy nàng, như Odysseus, bước dần đến biên giới đầy cám dỗ của sự đầu hàng.

Sợ hãi dâng dần lên trong cuộc vật lộn của nàng. Nàng biết từ kinh nghiệm cay nghiệt của bản thân rằng đằng sau giọng hát đó sẽ là những gờ lởm chởm của cơn đau. Nhưng tệ hơn cả cơn đau chính là đôi bàn tay nhẹ nhàng theo sau đó, đôi bàn tay thân thuộc mang hương thơm của long não và bạc hà, đôi bàn tay từ tuổi thơ của nàng đang trút thứ thuốc độc đặc sệt, vừa ngọt, vừa đắng, vừa tanh nồng xuống cổ họng yếu ớt của nàng. Nó khiến nàng muốn nôn, nhưng nàng đã bị cướp mất ngay cả khả năng kháng cự mờ nhạt nhất bởi vòng xoáy số mệnh để chìm vào quên lãng.

Một lòng bàn tay chai sần khum lấy quai hàm của nàng. Bài hát mờ dần thành một tiếng lầm bầm rã rời, âm sắc khàn khàn của nó va mạnh vào tâm trí nàng. Giọng của Morgan. Cái chạm của Morgan. Đôi bàn tay Morgan trên người nàng. Khẩn nài của nàng dâng cao thành sợ hãi. Những vết cắt đen tối của kí ức cứa vào nàng. Tiếng vó ngựa nện thình thịch xuống con đường quanh co. Hình ảnh Morgan lờ mờ trên đồng cỏ vụt qua suối tóc của nàng. Giật mạnh chiếc bờm của Pookah cho đến khi những sợi lông thô như những sợi cước thép cắt vào lòng bàn tay của nàng. Nàng phải đến với Morgan. Cảnh báo với anh về Eve. Qủa quyết với anh rằng niềm tin của nàng đối với anh sẽ không bao giờ tàn lụi.

Nàng đấu tranh lại những mảnh vụn của cơn đau, đấu tranh lại với lời thì thầm buông xuôi mê muội. Bấu víu lấy từng chút con đường dẫn nàng nổi lên, nàng lờ đờ hơi hé đôi mắt để rồi bị lóa bởi ánh lửa rực rỡ chiếu trên mái tóc như dệt của Morgan. Sau khi chìm trong bóng đêm của

địa ngục, sắc màu của mái tóc anh như soi rọi, như tắm cho những đường nét chạm trổ trên gương mặt anh trong thiếp vàng. Nàng khẽ nâng tay lên, đau đớn được chạm vào anh. Một niềm hạnh phúc dữ dội cuốn lấy nàng. Nàng đã thành công! Morgan vẫn còn sống! Những giọt nước mắt biết ơn đong đầy trong đôi mắt khi nàng cố gắng bật lên thành lời.

"Bác sĩ. Cô ấy lại bắt đầu cựa quậy. Ông tốt nhất nên đến đây đi." Giọng của Morgan, khàn và thật cương quyết.

Nàng điên cuồng quơ cào khi một ai đó như con thú to lớn, kích động lao về phía chiếc giường. Kể cả khi nàng thét lên để từ chối sự lặng câm, ngay lập tức thứ cặn đắng chát đó đã đổ lên môi nàng, bỏng rát như a-xít trôi xuống cổ họng khô khốc của nàng.

Khi nàng chìm lại vào đại dương của sự lãng quên, một tiếng rên tuyệt vọng thoát ra khỏi nàng, cho sự thất bại của nàng khiến mọi người hiểu rằng cảm nhận đau đớn còn tốt hơn nhiều so với không cảm nhận được bất cứ thứ gì.

Hai ngày sau Sabrina hé mở được đôi mắt. Bối rối và kinh ngạc trước sự thanh thản này, nàng liếc mắt xung quanh. Phòng ngủ hiện lên lờ mờ, nhưng không đến mức không thể định hình được mọi thứ. Một dải nắng hẹp hắt qua tấm mền, thông báo sáng mùa đông đã tới với sự duyên dáng thật giản đơn.

Bóng của hai người đàn ông in trên cánh cửa sổ, mái tóc rối bù của họ như được bao quanh bởi những vệt nắng. Giọng nói của họ va mạnh vào đôi tai vẫn còn lạ lẫm với nàng, nhưng cuối cùng nhờ tách rời được hai chất giọng lẫn lộn ấy nàng đã có thể nhận ra: âm cao nguyên du dương của cha nàng, và một âm thanh lạo xạo quen thuộc của một người đàn ông mãi mãi nối liền với những vết thương từ thời thơ ấu và những chiếc kẹo bạc hà được nhét vào đôi bàn tai mũm mĩm của nàng. Sự xuất hiện của bác sĩ Montjoy khiến nàng bối rối. Nàng không thể nhớ đã bao lâu rồi mình chưa ốm hay mắc cả một cơn cảm cúm nữa.

Qúa mải mê trong những kí ức hỗn độn từ ngày thơ bé đã khiến nàng giật mình khi trông thấy nét mặt nghiêng nghiêng đã già đi rất nhiều của cha nàng. Những hằn mệt mỏi như được tạc thêm quanh chiếc miệng biểu cảm của ông. Hai thái dương bạc trắng đã bao phủ lác đác lên khắp phần còn lại trên mái tóc đen của ông. Một đợt sóng sửng sốt lẫn đau buồn quấn phăng lấy nàng, rồi dịu đi bởi một chuỗi cầu nguyện tạ ơn Chúa khi nàng chợt nhận ra cuộc phục kích của Eve đã thất bại.

"Papa?" môi nàng khuôn lại, nhưng không một âm thanh nào chịu thoát ra. Lưỡi của nàng đã cứng lại bởi quá lâu chưa được dùng đến.

Cha nàng chà xát bàn tay rã rời trên bộ râu không hề được cắt tỉa của ông. "Chúng ta đã đợi đủ lâu rồi. Cậu ta phải được nói cho biết thôi."

Bác sĩ Montjoy lén lút liếc trộm về phía cánh cửa. "Xin ngài làm ơn... Tôi không nghĩ cậu ta quan tâm đến tôi. Nếu cậu ta cứ đinh ninh cho rằng tôi dù sao đi nữa cũng gánh trách nhiệm thì..." ông ấy ngừng lại trước một dấu hiệu chẳng lành.

"Không có chút hy vọng nào sao?"

Vị bác sĩ lắc đầu buồn bã. "Chân cô ấy..."

Những từ của ông lại nhíu vào với nhau không hề mạch lạc như nỗi sợ hãi lạnh băng đã làm tê liệt mọi giác quan của Sabrina. Vào lúc đó đôi chân nàng dường như là thứ quan trọng nhất đối với nàng, giờ nặng nề với cơn nhức nhối âm ỉ. Nhưng dù thế nàng biết chỉ có một cách thông dụng để chữa cho một chiếc chân bị gẫy trầm trọng. Và chẳng phải nàng đã nghe kể về những chiến binh bị mất chân của họ trên chiến trường vẫn còn sống để ca thán về những cơn đau hay kể cả vì ngứa ngáy thì sao? Nuốt khan, nàng tập trung mọi sức lực để trộm nâng chiếc mền

lên từng cm một. Một tiếng thở phào nhẹ nhõm thoát ra khi nàng nhận ra chân nàng vẫn còn đó, được bó nẹp nhưng vẫn hoàn toàn nguyên vẹn. Nàng không thể nén lại chiếc bóng thấp thoáng của một nụ cười hớn hở.

Bác sĩ Montjoy tiếp tục. "... Gờ đá đã ngăn cú ngã của cô ấy, nhưng trọng lượng của con ngựa đã đè nát những chiếc xương trên ống chân cô ấy. Bởi vì chồng cô ấy đã không để tôi cắt cụt chúng đi..."

Cảm ơn anh, Morgan, Sabrina thì thầm trong câm lặng. Tạ ơn Chúa.

"... Những thanh nẹp vẫn tiếp tục được dùng thử ở Luân Đôn vì công dụng cố định xương của chúng, nhưng không ai thật sự biết chúng có giúp ích được chút nào trong trường hợp này không. Theo tôi thì cô bé sẽ sống sót, nhưng tôi sợ là cô ấy sẽ không thể đi được nữa."

Nụ cười của Sabrina lụi tàn.

Hai người quay khỏi cửa sổ đối diện với nàng. Không còn thời gian để hành động nữa, cũng không còn thời gian để suy tính nữa. Nàng nhắm nghiền đôi mắt, cố mua cho nàng thứ duy nhất còn nằm trong khả năng của nàng — thời gian.

Sabrina cố giữ mình bất động khi Morgan lao ào ào qua chiếc giường, sải chân qua ranh giới của phòng ngủ như một con sư tử bị giam cầm. "Không phải giờ đáng nhẽ cô ấy phải tỉnh rồi sao, bác sĩ? Ông đã bỏ không cho cô ấy dùng cồn thuốc phiện ba ngày chết tiệt trước rồi còn gì."

Khi những bước chân của chồng nàng xa dần, Sabrina lén hé một bên mắt. Tấm áo choàng xòe rộng quanh bờ vai vững chãi của anh. Anh đã bước vào một căn phòng ẩm mốc bốc mùi của người ốm trong một luồng gió trái nghịch đượm mùi cây cối và ánh nắng mùa đông. Luồng sinh khí tràn trề của anh làm đau đôi mắt nàng.

Trao một ánh nhìn lo âu với cha nàng, vị bác sĩ lắc đầu. "Tôi đã gặp trường hợp như thế trước đây rồi, con trai. Cơ thể đơn giản chỉ tạm ngừng hoạt động, giữ tất cả năng lượng của nó để tự chữa lành. Cô ấy sẽ tỉnh lại khi nào cô ấy sẵn sàng."

Sabrina nhắm vội mắt khi Morgan lại gần chiếc giường. Nàng có thể gần như cảm nhận được làn sóng ngờ vực lăn lơ lửng quanh anh.

"Tôi tự hỏi..." anh lầm bầm. Nàng nghe thấy khoảng lặng của anh, tiếng lạo xạo của những trang giấy to dần. "Tôi thề quyển sách này đã ở chân giường vào sáng nay."

Chiếc gối của nàng lún xuống dưới sức ép khủng khiếp từ hai lòng bàn tay của Morgan mỗi một bên đầu nàng. Sức nóng từ cái nhìn chằm chằm của anh như muốn thiêu đốt nàng. Nàng sợ cử động, sợ cả thở. Mái tóc của anh cù vào mũi nàng và nàng gắng nhịn thúc đẩy day dứt được hắt hơi một cái.

Cha nàng đã mang lại cho nàng lệnh ân xá, chất giọng lý trí, điềm tĩnh của ông không cho phép có thêm bất cứ một tranh cãi nào. "Enid đã đến thăm từ lúc sớm. Có thể con bé đã đọc cho Sabrina nghe."

Morgan khịt mũi. "Phải rồi. Hoặc có thể Pugsley đã đọc mà quên mất cả thời gian."

Vẫn lúc lắc cái đầu, anh bước dài ra khỏi phòng ngủ, sự vắng mặt của anh còn được cảm nhận rõ nét hơn cả lúc anh hiện diện. Những người đàn ông khác bước theo anh, bác sĩ Montjoy lầm bầm những lời vô nghĩa, cha nàng im lặng một cách kỳ lạ.

Sau khi họ đã đi khỏi, Sabrina nhấc đầu nàng lên khỏi những chiếc gối, khoanh chéo hai tay và nhìn trừng trừng giận dữ vào đôi chân của nàng.

Tao căm thù mày, đồ vô dụng.

Giọng nói của Morgan như quay lại để nguyền rủa nàng. Thị tộc MacDonnell sẽ không chịu nổi bất cứ một biểu lộ yếu đuối nào đâu. Họ không có chút khoan dung nào với những người què.

Sabrina biết nhờ nghe trộm cuộc nói chuyện của cha nàng với Alex rằng Eve đã vội vàng tháo chạy như một kẻ nhát gan. Nhưng dường như cuối cùng thì người đàn bà đầy thù hận đó đã thắng. Thật đáng tiếc khi bà ta đã không nấn ná lại chút thời gian để thưởng thức thành quả của bà ta. Chẳng phải bà ta đã từng trải qua tất cả những cay đắng này rồi đấy sao?

Nàng như nghe thấy tiếng của Fergus, lè nhè đầy khinh bỉ. Vì sao ấy à, tôi thà săn đuổi bà què Eve còn hơn lên giường với một đứa Cameron! Giờ thì nàng đã là cả hai, Sabrina nghĩ, vừa là một người què vừa là một người Cameron.

Nàng nhặt cuốn sách lên và quăng mạnh nó về bức tường phía xa. Nó trượt xuống sàn nhà, những trang sách cuộn lên tung tóe. Cứ để Morgan hình dung làm sao nó bay ra được đến ấy nếu anh dám đoán.

Đôi mắt nàng bỏng rát và ráo hoảnh. Đôi chân nàng rộn lên. Nàng chào đón biểu lộ tự nhiên của cơn đau trong cơ thể nàng, cùng lúc biết rằng nó không đủ nhói buốt để khiến nàng quên đi bấn loạn trong trái tim nàng.

Nàng đã có dư thời gian để suy nghĩ trong hai ngày qua. Qúa nhiều thời gian. Thời gian đủ để biết rằng từ giây phút nàng không còn là gì ngoại trừ một chiếc gông cùm lấy cổ chồng nàng. Anh xứng đáng với một người phụ nữ với đôi chân khỏe mạnh để có thể quán xuyến công việc trong thị tộc giúp anh.

Một người phụ nữ có thể trao cho anh đứa con trai mà anh khao khát. Bàn tay nàng run run chạm lên bụng nàng, từ chối đặt tên cho một niềm hy vọng nàng vẫn mãi không buông.

Bằng việc giữ vững những lời thề giữa hai người, Morgan sẽ phải đánh đổi lòng kính trọng của những người trong thị tộc. Nàng có thể chịu đựng được sự căm thù từ những người MacDonnell bởi xuất xứ của nàng, nhưng lòng thương hại của bọn họ sẽ giết chết tâm hồn nàng. Và còn tệ hơn tất thảy chính là sự thương hại nàng sẽ nhìn thấy trong đôi mắt của Morgan mỗi lần anh nhìn nàng, mỗi lần anh chạm vào nàng. Chính là sự thương hại anh đã thể hiện với chú chim sẻ với chiếc cánh gẫy hay một đứa trẻ ngã trầy đầu gối. Đôi tay nàng siết lấy tấm mền. Những người MacDonnell không phải là những con người duy nhất có lòng kiêu hãnh.

Nàng ép đôi mắt nàng khép lại, bị tấn công dồn dập bởi kí ức đêm cuối họ cùng nhau trên chiếc giường giờ đã trở thành ngục tù của nàng. Nàng như vẫn nhìn thấy thân thể lộng lẫy của Morgan nằm dài dưới nàng, làn da lấp lánh bởi ánh sáng đổ tràn từ những cây nến anh khăng khăng đòi thắp sáng mỗi lần hai người ân ái. Nàng đã nhìn thấy gương mặt tuyệt đẹp của anh căng lên với khoái cảm khi nàng từ bỏ kiềm chế của nàng, trao tất cả nàng cho anh với buông thả mãnh liệt và cảm nhận trọn vẹn con sóng cồn dâng lên trong phút chốc khi Morgan gầm lên tiếng hân hoan của chính anh, lạc mất sự kiềm chế mà anh rất lấy làm tự hào.

Nàng mở choàng mắt, chợt nhận ra nàng phải làm điều gì.

Khi Dougal và vị bác sĩ quay trở lại, nàng đã tựa lưng vào những chiếc gối, đôi bàn tay khoanh gọn lại trong lòng nàng.

"Công chúa, con tỉnh rồi!" Cha nàng vội vàng lao đến bên nàng, quỳ xuống để ghì lấy đôi bàn tay nàng. Đôi bàn tay ông như lên cơn sốt trước cơn giá lạnh vô cảm của chính nàng.

Một nụ cười vui sướng nở rộng trên khuôn mặt của bác sĩ Montjoy. "Cảm tạ Đức Chúa! Tôi biết rằng người sẽ giúp chúng ta vượt qua mà. Ở lại với cô bé đi, ngài Dougal, tôi sẽ đi gọi cậu ấy tới đây." Một tiếng cười rúc rích thoát ra khỏi ông. "Thực dễ chịu biết bao khi có những tin tốt

lành để chia sẻ với cậu ta." Ông lon ton chạy hướng về phía cửa, chà xát đôi bàn tay béo mập trong phấn khích.

Sabrina dừng ông ta lại với chỉ một lời giản đơn. "Đừng." Dougal nhíu mày. Dù vẫn khàn khàn như thể đã lâu chưa nói, giọng Sabrina vẫn nhỏ đều đều như băng phủ. "Cháu không muốn gặp chồng cháu ngay lúc này đâu."

Nụ cười của bị bác sĩ tắt hẳn. "Nhưng, cô bé à, giá như cháu có thể trông thấy cậu ấy trong hai tuần lễ qua. Cậu ta gần như có thứ sức mạnh siêu nhiên ấy. Tôi chưa từng gặp bất kì một người đàn ông nào lại có thể sống mà không cần ăn hay ngủ quá lâu như vậy cả."

"Cháu đã bảo là cháu không muốn gặp anh ta," nàng lặp lại. "Nếu anh ta phản đối, bác hãy nhắc anh ta rằng anh ta nợ cháu quá nhiều."

"Nhưng, con gái à—" Dougal bắt đầu, kinh ngạc trước những lời nhẫn tâm của nàng.

"Hãy nói với anh ta như vậy."

Vị bác sĩ quay đi, hai má xìu xuống như một chú chó săn sầu muộn. Sabrina nhìn chằm chằm xuống đôi bàn tay của cha nàng. Chúng vẫn đặt nhẹ nhàng trên những ngón tay lạnh buốt của nàng. Đôi mắt hiểu nàng quá rõ đang nghiên cứu khuôn mặt chai cứng của nàng.

"Chúng ta sẽ nói về chuyện đó chứ, con gái?" ông hỏi nhẹ, nâng khẽ tay để khum lấy má nàng.

Không thể chịu đựng nổi sự an ủi của ông, nàng vùi mặt nàng vào gối. "Không, Papa. Con mệt lắm. Con chỉ muốn ngủ thôi."

Khi tay ông rụt lại trong im lặng tổn thương, đau đớn trên đôi chân không còn lành lặn của Sabrina không còn là gì khi đem so sánh với nỗi thống khổ trong trái tim nàng.

Nuốt lấy một ngụm không khí trong lành, Morgan siết chặt tay lên hòn đá góc cạnh của ngọn tháp canh. Anh không thể giũ nổi mối nghi ngờ nhỏ nhặt song thật khủng khiếp rằng Sabrina đã tỉnh dậy Anh thề rằng nàng đã quan sát anh khi anh thiếp đi bên cạnh giường nàng đêm hôm trước. Nhưng khi anh thình lình giật mạnh đầu ngó nghiêng, hàng lông mi cong vút của nàng đã nằm im lìm trên đôi má ngây thơ như một nàng cừu.

Nhưng còn đôi môi cong lên dờn dỗi của nàng thì sao? Anh tự hỏi. Liệu nó đã như đó từ trước chăng? Anh đã phải vật lộn vất vả với thèm muốn ngớ ngẩn nhất của anh là ôm lấy đôi má nàng và hôn bờ cong ấy đi. Có lẽ cảm giác tội lỗi cùng thiếu ngủ đang khiến anh dần trở nên điên rồ.

Cơn gió thổi vào đôi mắt và cuốn lấy mái tóc anh, tiếp cho anh thêm sức mạnh bằng sự băng giá thanh khiết của nó. Chắc chắn không gì có thể chữa bệnh tốt hơn hơi thở của thiên đường thổi xuống từ triền núi. Ngay khi nàng đủ khỏe, anh sẽ bọc nàng trong tấm áo choàng của anh và mang nàng lên ngọn tháp này để thưởng thức hương vị trong lành của nó. Anh sẽ mang nàng đi thật nhiều nơi kể từ giờ phút ấy. Cả phần còn lại của cuộc đời anh, nàng sẽ là gánh nặng mà anh sung sướng được mang trên mình.

Anh gắng bình tĩnh ngồi xuống, bác sĩ Montjoy đã bồn chồn lượn lờ phía sau trong khi Dougal giải thích rằng Sabrina sẽ không bao giờ có thể đi lại được nữa. Sẽ không bao giờ nhẹ nhàng bay nhảy xuống những bậc cầu thang trong đôi dép đi trong nhà tí xíu buồn cười của nàng được nữa. Sẽ không bao giờ nhảy theo điệu nhảy Cao nguyên trước thúc giục của Fergus được nữa. Sẽ không bao giờ chạy đuổi theo anh dọc theo đồng cỏ nở rộ khi mùa hè đến cho đến khi anh để bản thân bị bắt và ngã sụp xuống con đường thơm ngát hương thạch nam và những bụi hoa chuông.

Và sẽ không bao giờ chạy ra đón anh vào cuối mỗi ngày, với một đứa trẻ trên một tay và một đứa khác níu chặt lấy váy nàng.

Đó là cú đòn nặng nề nhất mà Morgan từng hứng chịu. Nhưng anh không cho phép bản thân được nao núng. Anh đã không nguyền rủa hay rống lên hay phá hủy bất cứ thứ gì. Anh đã không bóp cổ vị bác sĩ không may đó khi anh ao ước được làm chuyện đó. Anh chỉ đơn giản cảm ơn Dougal vì sự ngay thẳng của ông và mong ông thứ lỗi để trèo lên những bậc thang đổ nát của ngọn tháp này, nơi anh có thể day dứt bất tận về khoảnh khắc Sabrina bị hủy hoại.

Nếu như anh có thể chạy nhanh hơn, ném mình khỏi bờ đất sớm hơn vài giây thôi, hoặc nghĩ đến việc hy sinh của Pookah ngay lập tức trước khi nó chạy đến gần vách đá.... Hoặc anh không nhớ đến sự lưu ý của Ranald và để cho con cừu chết tiệt đó chìm xuống. Nếu như anh có thể nhìn thấy được sự ác nghiệt và tham vọng xoắn xuýt lại trong đôi mắt như thủy tinh của Eve...

Tại anh mà Sabrina đã bị đập vỡ và giờ không thể chữa lại được nữa. Anh không thể nẹp lại cánh cho nàng như anh đã từng bó cho con chim đại bàng vàng óng ngớ ngẩn lao qua cửa kính của tòa tháp. Anh không thể nhỏ từng giọt sữa xuống cổ họng nàng như anh đã từng làm đối với chú chim non thình lình nhào ra khỏi tổ rớt xuống chân anh. Anh cũng không thể nhét nàng vào trong áo choàng của anh và ủ ấm cho nàng bằng cơ thể anh như anh đã làm với hàng tá chú chuột gần như đóng băng mà anh tìm thấy bị chôn vùi trong đống tuyết lạnh.

Đôi mắt tuyệt vọng của anh lục soát quang cảnh không thể tha thứ của những đá và tuyết. Đáng nhẽ anh đừng nên bao giờ mang nàng đến nơi đây. Đáng nhẽ anh nên để nàng lại trong nhung lụa của Dougal và yêu nàng, tôn thờ nàng từ xa mà thôi.

Tiếng bước chân vang lên bên cạnh anh. Morgan quay lại, tự hỏi người nào lại liều lĩnh bước lên những bậc thang vỡ nát nhường ấy. Bác sĩ Montjoy đứng đó, vẫn còn giận dỗi với những bậc thang dốc ngược, một vẻ khốn khổ xơ xác hiện lên trên gương mặt ông ta.

Tâm trí Morgan quay cuồng trong rồ dại. Liệu có phải tình hình của Sabrina bất chợt trở nên xấu hơn? Liệu nàng đã chết?

Anh bước về phía người đàn ông mà không hề nhận ra điều đó.

Như bị héo đi bởi luồng gió lạnh quay quắt, Montjoy nắm lấy tay anh. "Tôi có tin tốt cho cậu đây, chàng trai. Sabrina đã lấy lại được toàn bộ ý thức rồi. Cô ấy tỉnh rồi."

Morgan chạy như bay đến những bậc cầu thang, không thể nào nén lại được niềm hạnh phúc chộn rộn trong người anh. Nó không chút do dự gạt sang một bên tất cả tội lỗi lẫn đau khổ dằn vặt anh bấy lâu.

Với lòng can đảm hơn những gì Morgan đã từng nghi ngờ, vị bác sĩ bước nhanh để chặn đường anh. Ông ta hấp háy mắt qua đôi kính mắt mờ vì hơi nước. "Tôi xin lỗi, nhưng vợ cậu lúc này không muốn gặp cậu đâu." Ông ta nhìn sang chỗ khác. "Cô ấy bảo tôi nhắc cậu rằng cậu nợ cô ấy quá nhiều."

Sự thẳng thắn chân thật của Dougal về tương lai của con gái ông không hơn gì một cái tát nhẹ khi so với cú đòn Sabrina giáng cho anh. Nắm đấm xinh xắn của nàng đã khiến anh lảo đảo. Nó đã lấy đi tất cả kiểm soát mà Morgan giữ khỏi guồng quay bên dưới thác nước của nó.

Anh đờ đẫn tiến về phía bức tường. Thứ hồ trát lâu đời bở ra bên dưới sức nặng từ cái ghìm tay của anh. "Cảm ơn ông, bác sĩ," anh nghe thấy bản thân lên tiếng, kể cả điềm đạm thêm vào một sự lưu ý đầy lịch thiệp. "Vì tất cả những gì ông đã làm. Tôi sẽ không bao giờ quên đâu."

Khi những bước chân chán nản của vị bác sĩ mất hút, Morgan bắt đầu mò mẫm trên tột đỉnh của sự phũ phàng.

Anh nợ tôi quá nhiều.

Anh nợ nàng mọi thứ. Cả một cuộc đời ăn năn về tội ác anh có thể sẽ không bao giờ có thể

chuộc được.

Ở nơi nào đó trong khu rừng bên dưới, một nhành cây đã ngã gục trước trọng lượng của những tảng băng. Morgan ngần ngừ trước tiếng gãy vụn, gắng sức mình chồng lại thứ âm thanh quen thuộc của nỗi thống khổ cứ mãi đuổi theo tâm trí của anh. Tiếng thét của Sabrina. Tiếng thét của mẹ anh khi bà từ giã cuộc đời vì cuộc sống của chính anh. m thanh vang dội đó sẽ ám ảnh anh trong tất cả những ngày khắc nghiệp và những đêm cô đơn sắp tới — những chiếc xương thanh nhã của Sabrina đã gãy nát y hệt như chiếc cuống của Đóa hồng Belmont trong đôi bàn tay vụng về của anh.

CHƯƠNG 21

N gày thứ ba kể từ khi lấy lại được ý thức, Sabrian mới đồng ý tiếp chồng mình.

Cố gắng giữ niềm hy vọng của mình thật khó nhọc, Morgan lặng lẽ bước vào căn phòng. Con chó Pugsley đang nằm ngủ bên lò sưởi. Enid thì ngồi trên một chiếc ghế kê sát giường, cố gắng đọc to những dòng chữ cho Sabrina nghe. Khuôn mặt tái nhợt của nàng vẫn rất hấp dẫn, và những lọn tóc xoăn đang xòa xuống hai bên má. Nàng nhìn anh thoáng chốc rồi cố gắng tránh ánh mắt của anh, ánh mắt nàng đầy sự hối hận. Morgan biết, nàng cũng như anh, đều đang phải gồng vai gánh chịu hậu quả do sự tráo trở của Ranald mang lại.

Anh vẫn đứng tựa cửa, nắm trong tay một bó hoa kim tước và say sưa ngắm nhìn khuôn mặt Sabrina, khát khao đến mức chính anh cũng không thể ngờ đến.

Chưa bao giờ trông nàng lại giống một nàng công chúa đến thế - kiêu sa, và giống như không thể với tới.

Nàng ngồi lọt thỏm giữa những chiếc gối, mấy lọn tóc trước mặt được buộc gọn lại bằng một dải ruy băng màu hoa oải hương. Đôi bàn tay giấu trong vạt áo. Má nàng hồng lên vì những cơn sốt. Morgan lặng lẽ lại gần, anh có cảm giác như một gã nông dân thô kệch đang diện kiến ngai vàng quyền quý. Cơn giận lại trào lên trong anh, không thông báo trước và không hề được chào đón, sự tức giận mà anh không cho phép mình cảm thấy nó.

Anh đứng sát mép giường, không biết nên ngồi ở đâu, và cũng không biết nên nhìn về đâu. Ánh mắt anh đang hướng về nơi chiếc chăn phồng lên, dưới đó là đôi chân của Sabrina đang nẹp cứng. Nàng nhìn chằm chằm vào lòng mình mà không hề chú ý đến anh đang đứng bên cạnh nàng. Vẻ lạnh lẽo của nàng làm anh biết rằng anh không được mời ngồi xuống chiếc giường của nàng. Cũng như anh không hề được chào đón ở nơi này. Anh cảm thấy một cơn tức giận nữa, đáng sợ và mãnh liệt hơn.

Anh giang cánh tay, có ý đưa cho nàng bó hoa. Anh đã đào bới điên cuồng trên những lớp băng, lôi cả bụi cây dại này lên với sự liều lĩnh tuyệt vọng như một kẻ ăn mày nhìn thấy đồ ăn. Khi Sabrina nhìn thấy bó hoa, gần như nó đã héo úa - một bó hoa dại chân chất. Một phụ nữ như Sabrina không đáng phải nhận một bó hoa dại này, nàng hoàn toàn xứng đáng với một bó hoa hồng thật lớn đang tỏa hương thơm ngát.

Morgan những muốn lôi bàn tay mình trở về, và ném bó hoa vào lò sưởi, nơi hợp với chúng hơn là đôi tay của Sabrina. Nhưng đã quá muộn. Những ngón tay thanh nhã của nàng đã đón lấy bó hoa bầm dập, nhẹ nhàng tựa như không muốn làm cho chúng thêm đau đớn.

"Cảm ơn anh, bó hoa đẹp lắm," nàng dối anh, để bó hoa lên trên chiếc chăn.

Morgan xoay một chiếc ghế lại gần giường nàng rồi thả mình xuống đó. Sự im lặng thật nặng nề.

Sabrina nhẹ nhàng cất tiếng. "Tôi xin lỗi về chuyện Pookah".

Morgan cảm thấy lời nói của nàng rất chân thành. Ngọn lửa đau buồn bắt đầu thiêu đốt tâm can anh. "Nó sẽ không bao giờ thấy đau đớn nữa."

Một tiếng cười chua xót khẽ rung lên. "Đó là những gì Eve đã nói về cha của anh. Nó đã trở thành quan niệm của người MacDonnell về cái chết."

Nàng nhìn anh không chớp mắt. Morgan thầm ước rằng nàng sẽ không nhìn anh với ánh mắt ấy. Đôi mắt xanh biếc của nàng có những tia lạnh lẽo làm anh cảm thấy ớn lạnh. Tại sao nàng không khóc? Dougal đã nói với anh rằng nàng không hề có biểu hiện gì khi biết mình không

bao giờ có thể đi trên chính đôi chân của mình được nữa. Như thể những giọt nước mắt của nàng đã hóa thành băng giá. Ký ức như những cơn mưa không hề báo trước, tràn vào anh mang theo cả vị ngọt của đam mê cuồng nhiệt và đắng cay, nuối tiếc - vị mằn mặn của những giọt nước mắt hòa lẫn với chất men nồng của tình yêu giữa hai người.

Morgan cất tiếng nói, giọng anh khàn khàn. "Ranald đã nói với tôi tất cả về Eve. Về những kế hoạch ám sát cha em, một trong số chúng là do cha tôi bày ra -" Morgan ngập ngừng, không muốn nói ra những lời này. Kế hoạch ranh ma của ông già ấy đã phá hoại tất cả - "Augus đã hối hận. Ông ấy đã nói với tôi về việc Eve đang ở trong trang viên của Cameron. Sau khi cha em tước hết vũ khí của chúng tôi, Ranald đã lẻn vào cố gắng ngăn không cho Eve hành động. Nhưng nỗ lực của chúng tôi là quá muộn. Bà ta đã tìm thấy con dao găm và giấu xuống dưới tấm thảm. Có vẻ như tôi nợ gia tộc và cha của em một lời xin lỗi."

"Những chuyện đó đã qua rồi," nàng nói nhẹ nhàng.

Morgan nhìn chằm chằm vào nàng. Mẩu đối thoại vừa rồi như với một kẻ lạ mặt hờ hững nhưng sẵn sàng tha thứ cho ai đó theo đúng phép lịch sự. Anh cảm thấy dần tuyệt vọng.

"Chỉ có một điều mà Ranald không thể giải thích nổi. Đó là sự có mặt của em vào ngày hôm đó. Với Pookah."

Nàng vẫn bình thản, như không hề để ý đến sự thật nặng nề. "Eve nói với tôi rằng anh là một phần trong kế hoạch giết cha tôi. Anh đã thất bại trong lần đầu và đang cố gắng hoàn thành nhiệm vụ đó. Sau khi đã tàn sát tất cả mọi người anh sẽ về đây để lấy mạng tôi."

Morgan choáng váng. Những từ ngữ lạnh lùng của nàng đã xác nhận điều anh đang sợ hãi. "Và em tin bà ta ư?"

Đôi lông mày của Sabrina rủ xuống, có lẽ đó sẽ là một cử chỉ quyến rũ hơn nhiều trong những khoảnh khắc không tuyệt vọng như lúc này. Morgan nghiêng người về phía trước, vờ như cả trái tim lẫn tương lai của anh không hề bấp bênh trên vực thẳm trước câu trả lời của nàng. Nàng im lặng một lúc rất lâu. Đôi tay nàng không giữ được sự tĩnh lặng, chúng đang vặn xoắn lẫn nhau, trong vạt áo của nàng.

"Trả lời tôi đi," anh cất tiếng, âm điệu trầm trầm trong giọng nói làm cho nó trở nên đặc biệt có sức nặng.

Nàng đột nhiên hất ngược đầu lên, cơn giận dữ bùng nổ trong mắt nàng. "Chắc chắn là tôi tin bà ta, đồ ngốc! Tại sao không chứ? Anh đã bỏ ra cả một nửa cuộc đời để dạy tôi về sự khinh thường với thị tộc của tôi, về sự tham lam và ghen tị của anh, bởi vì chúng tôi hành động theo lễ nghi thông thường để sống như con người hơn trở thành động vật. Anh đã bao giờ cho tôi lý do để tin anh chọn lòng kiêu hãnh khi chuyện ám sát do một tay anh sắp đặt chưa?"

Morgan nhìn nàng sửng sốt, không thể tin được rằng những động chạm, chăm sóc và cả những ái ân giữa hai người đã không cho nàng biết gì hơn về con người của anh. Dường như nó ngoài tầm với của anh, sự căm thù giữa hai gia tộc của họ mạnh mẽ hơn tất cả những gì họ đã từng chia sẻ với nhau. Bất giác anh đưa tay về phía Sabrina.

Nàng giật người tránh xa khỏi anh, sự ghê tởm hiện rõ trên khuôn mặt. Nàng gào lên, giận dữ và thống khổ. "Đừng có động vào người tôi! Tôi không thể chịu đựng được! Nó làm tôi phát ốm! Anh chẳng là gì ngoài một tên dã man mọi rợ, đừng bao giờ dùng bàn tay bẩn thỉu đó chạm vào người tôi lần nữa!"

Thế giới trước mắt Morgan chợt ngầu đỏ. Những ngón tay to lớn của anh xòe ra chụp lấy cổ Sabrina, ấn nàng nằm bẹt xuống giường. Mạch máu của nàng đập điên cuồng dưới ngón tay anh. Anh không ấn nàng xuống, nhưng giữ nàng đủ chặt trong khi anh cố gắng tìm kiếm sự thật

mà anh có thể chấp nhận được. Khi anh nhìn thật sâu vào khuôn mặt phản bội của nàng, trong một khoảnh khắc điên cuồng hai bàn tay anh siết lại. Nỗi sợ hãi thật sự đang trào lên trong mắt Sabrina.

Morgan thả những ngón tay ra và nhảy ra khỏi giường, anh cảm thấy căm thù chính bản thân mình. Tiếng thở cục cằn của anh vang vọng khắp căn phòng.

Nàng vẫn không ngừng lại, như thể cắm một con dao vào trái tim anh là chưa đủ. Nàng còn muốn xoáy con dao đó trong trái tim anh. "Anh không hiểu tôi nói gì à?" Nàng rít lên qua kẽ răng. Với sự tàn ác mà anh có thể sẽ không bao giờ tha thứ, nàng tung ra cú đòn cuối cùng của nàng, giật mạnh chiếc mền bông ra để lộ hai bắp chân đẹp đẽ đã từng níu lấy bờ eo của anh với đam mê cháy bỏng, giờ xanh xao và rũ rượi, buộc lại với nhau không bằng gì ngoại trừ gỗ và dây thừng. "Anh đã hại tôi ra nông nỗi này! Mục đích của anh chỉ là cha tôi mà thôi. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Không bao giờ!"

Morgan vuốt phẳng lại chiếc khăn quàng và vắt nó qua vai. Anh bước lại gần lò sưởi và rút thanh gươm Cameron ra. Sabrina tái mặt song vẫn không nhượng bộ.

Anh vứt thanh kiếm to bản nặng nề đó xuống nơi chân giường nàng. "Có một điều mà cô không học được từ Eve, cô bé ạ. Nếu cô muốn cắt đứt trái tim của một người đàn ông, hãy dùng một thanh kiếm sắc. Nó còn sạch sẽ và nhân đạo hơn nhiều." Anh cúi chào một cách cứng nhắc. "Giờ thì nếu cô cho phép, tôi không muốn tiếp tục bị cô xúc phạm vì sự có mặt không đúng lúc của mình." Anh quay người bước đi, bỏ nàng ở lại một mình.

Sau khi Morgan đi khỏi, Sabrina mò mẫm tìm bó hoa hoang dại mà nàng đã vùi dập một cách nhẫn tâm ở trên giường. Siết chặt những cành hoa mảnh mai, nàng cuộn tròn mình lại, khóc nức nở sau những bông hoa bé nhỏ ấy.

Một tuần sau đó, Sabrina ngồi trên giường, đợi chuyến xe ngựa sẽ mang nàng về trang viên Cameron.

Dougal mặc quần áo cho nàng với sự dịu dàng và kiên trì như ngày xưa khi nàng vẫn còn là một đứa trẻ. Nàng thụ động như một con búp bê đã bị gãy hết chân tay khi ông luồn tay nàng vào ống tay áo, vuốt lại vạt dưới của chiếc áo khoác lông để che đi những thanh nẹp. Không thể chịu đựng mãi sự im lặng của nàng, Dougal bỏ ra phía cửa sổ.

Ông thở dài nặng nề khi quay lại nhìn khuôn mặt con gái yêu. Tái nhợt và xanh xao như một viên ngọc trai, nàng trông mỏng manh yếu đuối đến mức tưởng như một con gió nhẹ cũng có thể làm cho nàng tan vỡ. Đôi môi mím chặt có phần gay gắt. Đôi mắt lạnh lẽo và xa xăm, có lẽ tâm hồn nàng đang ở một nơi nào đó mà không ai trong số họ có thể theo đến được.

Trái tim ông quặn thắt vì bất lực, vì thương con. Ông muốn giày xéo Morgan, hay Chúa trời, cả định mệnh đã nhẫn tâm vùi dập đứa con gái xinh đẹp của ông, nhưng mỗi khi ông đứng trước tấm gương thì lại chỉ thấy trong đó đôi mắt đầy tội lỗi của chính mình. Ông có thể thương hại cho Morgan, từ bỏ Chúa trời, nhưng ông không tìm được cho trái tim mình một khoảng bình yên hay sám hối.

Nỗi sợ hãi lớn nhất của ông là ông đã mắc một sai lầm khủng khiếp khi để cho Sabrina đi khỏi nơi này. Nàng đã khăng khăng nhất định phải rời khỏi lâu đài MacDonnell càng nhanh càng tốt, ngay khi con đường tan băng và bác sĩ nói rằng nàng đã có thể di chuyển. Lúc đầu Dougal định để nàng ở lại vài ngày, cho đến khi gặp được gã thô thiển đã bỏ mặc con gái ông trong căn phòng ẩm thấp đó, khi ông bước vào đó và thấy nàng đang ngủ vùi, những cánh hoa kim tước phủ lên đôi má nàng ướt đẫm nước mắt.

Nhưng tiếng than khóc não nùng "Cha phải đưa con về! Con muốn mẹ!" làm cho tình yêu của

ông với con gái lại trỗi dậy, lấn át cả những dự định của ông. Dougal không từ chối được con gái mình bất cứ điều gì. Những dự định thất thường của ông đã đẩy Sabrina đi quá xa. Giá như Beth có ở đây! Beth sẽ biết phải làm gì. Bà là người duy nhất có đủ dũng khí để cấm Sabrina không được ăn một cái bánh ngọt mà nó có thể làm cho nàng bị đau bụng, bắt nàng tiếp tục leo lên con ngựa nhỏ của nàng cho bằng được, sau khi nàng đã bị ngã và cứ ôm chặt lấy chân của cha, kêu khóc để xin nghỉ bữa tập.

Sự lặng lẽ của Sabrina làm cho ông cảm thấy nản lòng. Có lẽ nàng vẫn cứ ngồi im ở đó mãi mãi, nếu như chuyến xe ngựa không bao giờ đến.

Không thể chịu thêm được, Dougal bèn nở một nụ cười gượng gạo. "Nào con gái, con đã không ra khỏi giường suốt mấy ngày nay rồi. Mặt trời vừa ra khỏi những đám mây kìa. Để cha đưa con đến đây ngắm cảnh bên ngoài nhé."

"Kìa, cha, con không muốn đâu..."

Lần này Dougal từ chối sự cự tuyệt của cô con gái. Ông nâng nàng lên thật cẩn thận và đi lại phía cửa sổ. Ông ngồi xuống bậu cửa rộng, ôm gọn nàng trong vòng tay như khi nàng còn bé, choàng dậy và gào khóc suốt đêm vì những cơn ác mộng. Chỉ khác rằng đây là một cơn ác mộng mà cả hai người không thể thoát ra được.

Yên vị trong vòng tay người cha, Sabrina thấy tảng băng trong người mình dần tan chảy. Nàng không thể cưỡng lại tình yêu của cha. Cố gắng ngăn lại những giọt nước mắt mà nàng đã chịu đựng khi từ khi đuổi Morgan ra khỏi căn phòng đó, nàng tì má mình vào ngực cha, cảm thấy thật bình yên mặc dù cả hai người đều biết đây chỉ là ảo tưởng. Vẫn còn đó những con quỷ muốn tiêu diệt họ mà cha nàng không thể chống lại chúng.

Dougal cọ cọ chòm râu của mình vào mớ tóc của con gái. "Cha không thể giúp được gì cho con, chỉ tự trách mình thôi. Nếu cha có thể nhìn ra được hậu quả như thế này thì..."

Sabrina cố gắng nói gì đó, nhưng cổ họng cứ nghẹn lại.

Giọng nói nhẹ nhàng của ông, dồn nén và chịu đựng. "Cha yêu những đứa con trai hơn cả cuộc sống của cha, nhưng con, công chúa của cha, luôn luôn là trái tim của cha. Cha sẽ làm tất cả cho con. Có lẽ cha đã làm hư con mất rồi, nhưng cha không thể chịu đựng được ý nghĩ con ra đi mà không có những gì mình muốn." Ông cười nhẹ nhàng. "Con quá dễ bị sinh hư. Không thiết tha cái gì. Cũng không tham lam. Luôn luôn nói 'cảm ơn' và 'làm ơn', lúc nào cũng có những cái hôn và nụ cười với người cha ngốc nghếch này."

Đột nhiên ông xiết chặt vòng tay. "Từ khi Morgan MacDonnell đến Cameron, cha đã nhận ra có những thứ con muốn mà khả năng của cha không thể đem lại cho con được."

Chiếc xe ngựa của Cameron hiện ra trong tầm mắt, ì ạch bò qua khúc cua nguy hiểm.

"Cha thấy sự khát khao trong mắt con khi con nhìn cậu ta," Dougal thì thầm. "Cha nghe thấy tiếng con khóc thầm trong gian phòng đó khi cậu ta từ chối con điều gì đó. Chúa tha tội cho cha, khi cậu ta quay lại trang viên Cameron như một người đàn ông, cuối cùng ta cũng đã nhìn ra cách đem lại cho con thứ con ao ước."

Sabrina đang khóc không thành tiếng, những giọt nước mắt ấm nóng chảy xuống đôi má, xuống cằm nàng, rơi trên những sợi lông thú của đôi bao tay. Chiếc xe ngựa đã vào đến sân trong, lúc lắc trên con đường trải sỏi gập ghềnh.

Giọng nói của Dougal trở nên gấp gáp. "Cha không mong con tin tưởng rằng hành động của cha lúc đó hoàn toàn không ích kỷ. Cha thấy tương lai hợp nhất của vùng cao nguyên Scot này, những gia tộc cùng chung sống hòa bình, con cháu của chúng ta làm sáng lên những năm tháng

ảm đạm... có lẽ là một ý đồ ngông cuồng, nhưng ngay từ lúc đầu, cha đã thấy điều gì đó đặc biệt ở cậu bé ấy. Có điều gì đó giống như dòng máu của những bậc vua chúa MacDonnell cổ xưa vẫn còn chảy trong huyết quản của cậu ta. Cha thực sự tin tưởng rằng Chúa đã giao cho cha trọng trách phải chứng tỏ được phẩm chất của Morgan." Ông hôn lên vầng trán nàng. "Nhưng cha không thể làm được điều đó nếu không chấp nhận để con ra đi. Cha xin lỗi, cha đã phạm sai lầm quá lớn."

Rút lại lời cự tuyệt, Sabrina ngước cặp mắt mọng nước của nàng lên nhìn người cha. Nàng không dám nói lời tha thứ cho cha nàng. Nếu nàng làm thế, ông sẽ bắt nàng ở lại nơi này. Nhưng ngay cả khi nàng im lặng, trông cha nàng vẫn còn đầy hy vọng và rất có khả năng sẽ để nàng ở lại nơi này.

Ông tìm kiếm trên gương mặt nàng sự đồng ý. "Con không nhất thiết phải đi khỏi đây. Vẫn chưa quá muộn để thay đổi."

Sabrina nhớ lại gương mặt của Morgan ghé sát mặt mình, bó hóa kim tước nhàu nát giờ đã khô lại trong những trang sách của quyển Kinh Thánh của nàng. "Không, cha, đừng làm thế. Quá muộn rồi cha ạ." Nàng dụi dụi đầu vào áo ông, thở dài mệt mỏi. "Hãy mang con về nhà đi cha. Chỉ cần thế thôi."

Khoảng sân vắng lặng khi Dougal mang Sabrina ra ngoài làn gió mùa đông lạnh băng. Enid đi sát ngay bên cạnh ông, khuôn mặt tròn của cô lấm chấm những vết bẩn nhưng nghiêm nghị. Brian, Alex và bác sĩ Montjoy đi thành một hàng ở đằng sau họ, tay không cầm gì ngoại trừ mang theo thanh kiếm Cameron được bọc kĩ trong vỏ kiếm bằng len lông cừu. Sabrina yêu cầu mọi thứ phải được để lại ngoại trừ những gì nàng mặc cùng quyển Kinh Thánh của nàng, bao gồm những mốn quà Giáng Sinh như thịt muối, những súc vải, và đồ chơi được chạm khắc bằng gỗ mà cha nàng mang theo trong chuyến đi của ông. Ngay cả trước sự phản đối miễn cưỡng của Dougal cũng không thể cản nổi nàng để lại món quà của nàng cho Morgan — một vài thứ sẽ sưởi ấm những đêm mùa đông lạnh lẽo cho đến khi anh tìm được một người vợ mới.

Ánh mắt buồn rầu của Sabrina lướt chầm chậm qua khoảng sân vắng lặng, nỗi đau lại dày vò tâm hồn mệt mỏi. Nàng biết mình không còn xứng đáng với anh, nhưng vẫn thấy lòng quặn đau khi Morgan còn không xuất hiện để tiễn vợ mình. Nàng quay mặt vào vai cha. Ông nhẹ nhàng kéo mũ trùm đầu cho cô gái.

Một người hầu mở cửa cỗ xe ngựa. Brian và Alex giúp Dougal đặt Sabrina lên tấm nệm trải sẵn trong xe và ngồi xuống bên cạnh Nàng. Enid và bác sĩ Montjoy ngồi ở phía đối diện. Sự trang trí xa xỉ trong cỗ xe ngựa có vẻ gì đó ghê tởm với Sabrina. Với những tấm nệm bọc nhung và cửa sổ đầy những dải viền trang trí, cỗ xe trông xa hoa hơn bất kì một căn phòng nào trong lâu đài MacDonnell. Có vẻ như chiếc xe này mất nhiều vàng để trang trí hơn tất cả số tiền mà những người MacDonnell đã từng thấy trong đời.

Nàng giữ mắt mình nhìn thẳng về phía trước, bàn tay nắm chặt lấy chiếc khăn qua lớp găng tay. Cha nàng với tay ra kéo tấm rèm che cửa sổ, nhưng Sabrina đã níu tay ông lại trước khi ông kịp che phủ hết nơi này bằng những thứ nhung lụa. Ông nhìn nàng khó hiểu nhưng không nói điều gì.

Cỗ xe bắt đầu lăn bánh. Brian và Alex cưỡi ngựa đi bên cạnh, hộ tống cỗ xe ra khỏi khoảng sân của tòa lâu đài.

"Sao thế này, mình sẽ bị nguyền rủa" Dougal thở ra.

Sabrina bật đầu dậy, biết rằng hiếm khi cha nàng chửi rủa thế này. Nàng cảm giác cỗ xe ngựa đang ngập ngừng không dám tiến lên. Vươn mình về trước, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt

hiểu vì sao khoảng sân này hôm nay lại vắng lặng.

Những người dân MacDonnell đã chào từ biệt bà chủ lâu đài của họ theo cách duy nhất mà họ có thể biết. Họ xếp thành hai hàng bên đường đi, đứng nhìn im lặng khi đoàn xe đi qua họ, tất cả đều mặc những thứ đồ lễ phục lòe loẹt mà Sabrina đã làm cho họ.

Những gương mặt thân thuộc nhòa đi trước mắt nàng. Alwyn, cố gắng nở một nụ cười mặc dù đang lau nước mắt bằng vạt khăn len. Những đứa trẻ, mặt mũi được lau rửa sạch sẽ và tóc tai chải gọn gàng. Fergus đứng nghiêm nhìn thẳng về phía trước, mặt anh ta đỏ hồng lên, một cách thể hiện cảm xúc thật dữ tợn. Bà già trong nhà bếp, vẫn buộc mái tóc của bà bằng sợi ruy băng màu hồng trông chả hợp gì cả.

Ranald, trông rầu rĩ hơn tất cả, đứng cách biệt hẳn với mọi người, cánh tay anh ta vẫn còn băng bó. Ánh mắt hối hận của anh ta dòm vào trong cỗ xe tìm kiếm Enid. Cô nhìn anh bằng ánh mắt không bao giờ tha thứ rồi quay mặt đi. Cỗ xe được mọi người tránh ra nhường một lối đi, mang theo Sabrina đi xa khỏi lâu đài MacDonnell lần cuối cùng.

Đôi tay nàng rút ra khỏi đôi găng tay. Nàng không thể đơn giản bỏ qua những tình cảm mà nàng đã phải rất khó khăn mới giành được từ mọi người.

Với một sức mạnh đáng ngạc nhiên, nàng đẩy tung cửa sổ và chuồi người ra ngoài. Chiếc mũ trùm đầu xổ tung ra. Kéo giật ra chiếc khăn tay nhàu nát, nàng vẫy vẫy nó theo kiểu chào của riêng nàng. Tiếng reo hò dậy lên từ con đường đằng sau họ.

Và cuối cùng, nhìn ra xa hơn, nàng thấy anh. Đứng trên bờ tường, in dáng hình lên bầu trời lạnh lẽo như một bức tượng tạc một vị vua MacDonnell thời xa xưa, hoàn toàn bất động ngoại trừ mái tóc dài của anh bay bay theo chiều gió. Mắt nàng nhìn anh mê mụ như thể muốn thu lấy dáng hình con người đó vào trong tim, cho đến khi anh biến mất khỏi tầm nhìn của nàng.

Nàng ngả ập vào chiếc nệm, tê cứng trong vòng tay ghì chặt của Enid, bàn tay cha nhè nhẹ vuốt mái tóc nàng đang tung ra vì gió. Nàng gần như lặng đi trước tất cả, ngoại trừ tiếng kèn túi trong vắt đang bay qua những dãy núi, đến với nàng, khẽ cào xé trái tim bằng đoạn nhạc khúc chia ly buồn bã và oán trách.

Morgan nghĩ anh có thể đứng trên bờ tường đó mãi mãi.

Anh không cảm thấy lạnh. Lúc nào thấy những ngón tay tê cứng bắt đầu thấy đau, anh lại kéo chai rượu brandy ra khỏi chiếc túi và tu ừng ực. Quả thật là một ông bố vợ chu đáo! Có lẽ Dougal đã định đổ cả brandy lên bánh pudding Giáng Sinh cũng nên, nhưng Morgan vẫn thích đổ nó lên người anh hơn. Thật thích hợp, anh nghĩ thầm, rồi cười lên khoái trá. Anh đã tự biến mình thành một cái bánh pudding thật ngon trên sự vô tình của con gái Dougal.

Anh nâng chai rượu và rống lên, "Chúc mừng Sabrina Cameron, con sói cái xinh đẹp nhất!"

Thứ chất lỏng cay nồng ấy bắt đầu chảy trong anh, sưởi ấm cơ thể anh đến cả những ngón chân. Anh nhìn chai rượu vẻ thích thú, ngắm nhìn thứ nước màu vàng đang cuộn lên trong chai. Không có gì đe dọa anh khi đã làm bạn với thứ này. Vui sướng hơn nhiều so với việc tự dìm mình trong sự thương hại. Mừng rỡ vì đã phát hiện ra một quy luật triết học mới, anh nốc cạn chai rượu và ném vỏ chai bay qua hàng rào trước khi mở một chai khác.

Trong quãng thời gian có Sabrina, anh đã chấp nhận cho mình bỏ qua một quy luật không thể chối cãi được của cuộc sống. Không có gì là mãi mãi. Anh đã sớm học được bài học này và tận mắt chứng kiến tính chính xác của nó, những cái chết nhanh chóng và tàn khốc bởi bàn tay của anh hay của những người khác. Cuộc sống, cũng như hy vọng, dễ dàng đập tan chỉ bởi một ánh mắt tàn nhẫn. Anh giơ một bàn tay lên trước mặt mình, thích thú phát hiện ra rằng bây giờ nó có đến mười ngón tay.

Anh không bao giờ quên. Không bao giờ quên dáng hình thiên thần của Sabrina, đôi mắt như có ma lực ấy đã khiến anh dám tin vào những điều tốt đẹp trong tương lai. Tương lai có những lễ Giáng Sinh đầy tiếng cười và ngọn lửa ấm cúng, những đứa con gái xinh xắn đang vui đùi, anh bình thản ngắm mái tóc của người vợ đã lốm đốm những sợi bạc, màu của thời gian.

Chai rượu rỗng trượt ra khỏi những ngón tay cứng quèo của Morgan. Có lẽ anh sẽ đứng mãi ở trên bờ tường này. Vì cũng chẳng có lý do nào đáng để anh đi xuống.

Khi bóng tối của buổi cuối ngày bắt đầu vây bọc xung quanh và những ngôi sao đã nhấp nháy trên bầu trời như những mảnh hoa tuyết Morgan đứng dậy và lảo đảo đi về phía cầu thang, mò mẫm ở nơi đã trở thành thiên đường của riêng anh, chờ đợi đêm tàn và bình minh. Cầu thang nhỏ dẫn anh vào bóng đêm. Morgan bước hụt một bậc và ngã huỵch xuống.

Chúa trời thật tồi tệ khi đã sinh ra những cảm giác cho con người, anh nghĩ. Nếu không thì anh đã nằm chết luôn ở chân cầu thang cho rảnh, cổ anh đau khủng khiếp. Anh bò lồm cồm trong hành lang trống rỗng, đi ngoặt nghẹo qua những nơi đã từng ngổn ngang gạch và đá, đập đầu vào một cánh cửa treo mà anh quên mất không cúi xuống, trong lúc đó, anh chợt nghe thấy văng vẳng bài hát Sabrina đã dạy anh về người con gái kiêu kì bướng bỉnh và vị hôn phu của cô ta.

Tay anh mò được cái nắm đấm cửa phòng Sabrina trước khi anh nhận ra cơn say rượu đã kéo mình đến đây. Bản ballad biến mất chỉ còn tiếng lầm bầm của chính anh. Tay anh giật thật lực như thể muốn phá tung cánh cửa.

Một người đàn bà ngồi bên chiếc bàn trang điểm, tóc dài lấp lánh sáng trong ánh nến.

Trong một khoảnh khắc, hy vọng trở về với Morgan, hoang dã và không thể kìm hãm. Anh sợ rằng đó chỉ là giấc mơ. Anh chớp chớp mắt. Cái đầu đặc quánh dần dần trở nên sáng sủa. Có lẽ Sabrina không bỏ anh đâu. Rồi sẽ thấy tất cả chỉ là một trò đùa, một chút trả thù cho những trò độc ác mà anh đã hành hạ nàng khi còn bé.

Người đàn bà xoay người lại trên ghế, phá tan hy vọng và cả ảo vọng trong Morgan với một bước chân khập khiễng. Không còn là cây cầu dẫn lên thiên đường nữa, con quỷ cái hiện nguyên hình trong bộ quần áo của Sabrina.

Dã tính bùng nổ. Trước khi anh có thể nhận ra mình đang làm gì, anh đã đè nghiến bà ta trên sàn nhà, những ngón tay bấu chặt nơi cổ họng. May mắn là Eve không được chết đẹp đẽ như thế. Bà ta gồng người nhảy tung lên, mắt trợn tròn, môi mím chặt. Dưới lớp phấn dầy cộp, mặt bà ta đỏ ửng lên, rồi dần dần tái đi.

Morgan lảo đảo đứng dậy, hai tay ôm chặt lấy hai bên thái dương, anh muốn dập tắt những tiếng kêu thét đòi mạng trong đầu mình. Anh cười run rẩy: "Bà là người thứ ba mà tôi gần như đã bóp chết trong những tuần qua. Đáng lẽ tôi phải kiềm chế tốt hơn mới phải."

Bà ta gượng đứng lên, nhìn anh e dè, một tay đang xoa xoa những vết bầm nơi ở họng. "Cậu vừa uống rượu đúng không? Tôi có thể ngửi thấy mùi trên người cậu giống như vừa ở tổ điếm ra vậy. Rượu là chất độc đấy, chàng trai. Anh vẫn còn nhớ chúng đã hại cha anh như thế nào rồi chứ."

Morgan bước lại hăm dọa. "Không, Eve. Tôi đã nhìn thấy những gì mà bà đã làm đối với cha tôi. Và tôi luôn nghĩ rằng tội ác khủng khiếp nhất của bà là đã dạy Ranald chơi kèn túi."

Eve vẫn đứng nguyên. Bà ta khoanh hai tay trước ngực, bộ áo trên người bà ta là của Sabrina. "Đó là một tai nạn."

Anh vẫn bước lại gần, nhả từng chữ như cắn xé. "Cũng giống như việc bà phục kích Dougal

Cameron à? Hay cái chết của Pookah, còn Sabrina thì ngã xuống vách đá?" Anh nhìn trừng trừng vào bà ta, sự khinh bỉ tràn ra theo từng hơi thở.

Đôi mắt Eve bỗng tràn đầy cảm xúc. Bà ta vươn tay tới trước định xoa mái tóc bù xù của anh. Nhưng anh đã tóm chặt lấy cổ tay của bà ta trước khi bà ta động vào người anh.

"Cậu phải hiểu," bà ta nài nỉ. "Tôi đã làm tất cả vì cậu. Vì tương lai của cậu và của gia tộc MacDonnell. Giá như cậu biết được tôi đã hy sinh cho gia tộc vinh quang này nhiều như thế nào. Giờ thì con khốn nhà Cameron đã đi rồi. Tôi đã chờ cả đời mình để được..."

"DỐI TRÁ!" anh gào lên, xô mạnh bà ta về cái cửa. "Chỉ là những sự thật dối trá của bà thôi! Tôi không muốn nghe!" Đột nhiên, lý trí bỗng trở về với anh. Ngón tay anh xòe ra, chỉ thẳng vào Eve. "Đồ bỏ đi!"

"Không!" bà ta gào lên. Hai tay ôm chặt lấy đầu.

Morgan đứng thẳng dậy, lắc lắc người cố gắng xua tan tàn dư của cơn say, anh tự cho mình thấu hiểu cái cảm giác đau đớn khi mẹ anh không chủ tâm bỏ rơi anh. Eve đã phản bội, Sabrina đã bỏ anh mà đi. Anh nói bằng tiếng Gaelic, thứ ngôn ngữ cổ đại của các vị vua và tộc trưởng, những âm thanh rít lên như tiếng nhạc. "Đồ bỏ đi. Kể từ bây giờ, bà bị coi là không tồn tại trong thị tộc này. Nếu bà vẫn tiếp tục đến vùng đất của MacDonnell lần nữa, tôi sẽ để cho bà bị ném đá mà chết." Chuyển sang tiếng Anh, Morgan tóm lấy cổ tay Eve, giật mạnh ra khỏi tai bà ta. "Bà nghe rõ không? Tôi không muốn nhìn thấy mặt bà lần nào nữa."

Khóc nức nở, Eve giằng tay mình ra và chạy ra khỏi cửa. Tiếng khóc của bà ta vẫn còn vang lại khi bà ta biến mất cuối hành lang.

Morgan đứng ở ngay ngưỡng cửa, thở dốc, hai tay bóp chặt. Eve đã thắp hết tất cả nến trong phòng này. Ánh mắt anh quét qua khắp gian phòng, nhưng không thấy được gì ngoài những dấu ấn về một người đã đi xa. Hình ảnh yêu kiều của Sabrina hiện lên ở khắp nơi. Ánh nến nhảy múa qua những chai thủy tinh đựng nước hoa của nàng, làm sáng lên cái bàn cờ mà nàng vẫn dùng, những gáy sách bọc da. Ánh sáng làm mắt anh nhức nhối, ép anh nhìn thẳng vào những bộ trang sức tao nhã giờ đã không có bà chủ để mang chúng trong suốt cuộc đời sinh động nữa.

Những món đồ chơi. Nữ trang. Những ảo tưởng trống rỗng. Những quyển sách giấy trắng trơn. Ván cờ vẫn còn những nước cờ thua trận. Bài hát không còn vang lên nữa.

Rống lên như một con thú bị thương, Morgan vồ lấy cây đàn Hạc và đập vào cạnh bàn, vỡ tan nát. Anh vồ lấy những quyển sách, xé toang chúng ra, những mảnh giấy vụn bay khắp nơi. Gạt đổ hết những thứ đang ở trên bàn, những mảnh thủy tinh vỡ rơi vung vãi dưới đất, chiếc rương bị anh hất tung vào tường. Anh điên cuồng đập vỡ bàn cờ, ném những quân cờ vào lò lửa, những khuôn mặt vô cảm của chúng tan ra trong đám lửa cháy điên cuồng như chính anh. Anh xé toang tấm trải giường, xé vụn chỉ bằng tay không.

Cảm giác mệt mỏi rã rời ập đến. Vấp chân phải cái ghế nằm chỏng chơ trên sàn nhà, anh ngã ập xuống sàn, nằm một đống, mụ mị trong những giấc mơ chết chóc.

Một cái lưỡi nhớp nháp đang liếm láp má anh. Morgan mở hé mắt. Cặp mắt trong veo đang nhìn anh dò hỏi. Cái mũi đang dụi dụi vào cánh tay anh.

Lắc đầu với vẻ kiệt sức, Morgan vòng tay qua ôm lấy con chó và kéo vào sát bên mình. Con Pugsley rúc vào anh tìm kiếm hơi ấm.

Nhìn chằm chằm lên trần nhà, Morgan thì thầm, "Chúng ta là một đôi đẹp đấy nhỉ. Dường như con sói bé nhỏ đó đã ruồng rẫy cả hai chúng ta rồi, phải vậy không?"

Con Pugsley chỉ nức lên một tiếng khó hiểu.

PHẦN III - CHƯƠNG 22

A nh có thể làm vỡ bình hoa nếu muốn,

Nhưng hương hoa hồng sẽ còn mãi nơi đây.

— Sir Thomas Moore

Không hóa hồng nào lại không có gai.

— Robert Herrick

Những loài hoa luôn có đủ màu sắc, nhưng không loài nào có gai như hoa hồng.

— John Milton

Một cỗ xe ngựa đen bóng lắc lư chạy qua những con đường chật hẹp dường như lún thêm bởi tuyết đang tan. Dougal và Elizabeth ngồi trong xe trong im lặng căng thẳng, làm thinh trước âm thanh của thác nước đang trút xối xả xuống một khe núi sâu, như mù lòa trước cảnh tượng những đóa hoa dại ngập tràn trên những sườn đồi phủ đầy đá và tất cả những nét quyến rũ đến sững sờ ủa một ngày xuân dìu dịu trên dải đất Cao nguyên.

Đôi bàn tay của Elizabeth nắm chặt trong lòng bà, quá cứng ngắc như thể chúng được lồng trong đôi bao tay bằng thép thay vì lớp vải sa tanh.

Dougal cọ lên chòm râu của ông một cách cáu kỉnh. "Nếu cậu ta từ chối gặp chúng ta thì sao?"

"Cậu ta phải gặp chúng ta," đến từ câu trả lời chắc nịch của vợ ông. "Cậu ta nợ con bé quá nhiều. Nếu không vì cậu ta, con bé sẽ không rơi vào tình cảnh khốn khổ này."

Nếu không vì anh, tiếng Dougal vọng lại trong câm lặng, sự kìm chế yếu ớt đó khiến đầu ông đau nhức. Ông ép lấy một cái rùng mình khi cỗ xe ngựa xóc lên ở khúc quanh nguy hiểm đã lấy đi của con gái ông mọi thứ ngoại trừ cuộc sống của con bé.

Thật đau đớn cho tất cả bọn họ khi phải chứng kiến hậu quả ban đầu sau tai nạn của Sabrina — đôi bàn tay run rẩy không ngớt của nàng, những giọt nước mắt trước những thất vọng và trái ý nhỏ nhoi nhất, khó khăn của nàng trong việc đảm đương những công việc đơn giản mà nàng đã từng rất xuất sắc như thêu thùa hay chơi đàn clavico. Giáng sinh đã đến trang viên Cameron trong không khí đầy căng thẳng, đủ đầy những nụ cười gượng ép và những bữa ăn hội hè đã được chuẩn bị với hăng hái chẳng đáng bao nhiêu.

Dougal không thể nhúng ngón tay ông vào dịp này, nhưng sau Giáng sinh tất cả mọi thứ đã thay đổi. Đau đớn hoang mang trong đôi mắt Sabrina đã trở nên trầm trọng tới mức nguy hiểm như bùi nhùi khô chỉ chực đợi tàn lửa.

Ông đã mang con gái ông xuống phòng họa vào mỗi tối và đặt nàng trong một chiếc ghế trước ngọn lựa để họ có thể chịu đựng qua những lễ nghi để vờ như mọi thứ vẫn diễn ra bình thường.

"Cảm ơn, Papa," nàng nói nghiêm nghị khi ông gấp tấm mền bao quanh đôi chân nàng.

"Hân hạnh của cha, công chúa à."

"Con có muốn hát một bản nhạc đôi tối nay không cưng?" Elizabeth hỏi, nhìn lên khỏi tấm vải thêu của bà.

"Con không nghĩ vậy đâu. Cổ con hơi khô khi con ngủ dậy trưa nay." Sabrina hắng giọng như muốn minh họa cho ý của nàng.

Brian ngồi dang chân trên ghế đẩy và đặt xọet một bàn cờ vào giữa hai người. "Lời ca duy nhất của cô em gái tối nay sẽ chỉ là lời ca tha thứ khi mình thắng con bé cờ thôi." Anh với tay véo lấy

một trong những lọn tóc xoăn của nàng.

"Cẩn thận, em trai. Con bé biết cách để xoáy mất những con tốt của em khỏi bàn cờ và giấu chúng dưới váy đấy." Tiếng cười vui vẻ của Alex đã đánh lên một dấu hiệu sai lầm, khiến Elizabeth co rúm lại.

Sabrina cố gọi về hồn ma của một nụ cười tinh nghịch trong quá khứ như xé vụn trái tim của Dougal. "Đừng có dớ dẩn thế, Alex. Em không bao giờ gian lận chỉ trừ khi em sắp thua cuộc."

Dougal không thể cưỡng lại được thôi thúc nhìn chăm chăm qua cuốn sổ của ông khi hai đứa con nhỏ nhất cúi đầu xuống để bắt đầu trò chơi. Nét mặt nghiêng nghiêng của Sabrina, như tạc bởi ánh lửa, thật u buồn. Chiếc trán thanh tú của nàng hơi nhăn lại khi nàng nâng tay lên vài lần trong suốt ván cờ để lơ đãng xoa bóp hai thái dương của mình.

"Aaaargh!" tiếng rên rỉ của Brian chứng tỏ một nỗi đau thương khôn tả khi anh lùi lại chiếc ghế.

"Hành động ác ôn này là gì vậy? Con nhỏ đã bắt được quân vua của mình! Ah, thất bại, vị của mày mới cay đắng làm sao!"

Alex đảo mắt trước tài nghệ diễn kịch của em trai. Sabrina vẫn nhìn không dứt vào bàn cờ, với vẻ khác thường nhất hiện lên mặt nàng. Bất chợt cánh tay nàng vung lên. Bàn cờ nặng nề vỡ vung tóe trên sàn nhà. Mồm của Brian rơi tõm xuống.

Đôi mắt Sabrina phừng phừng thịnh nộ khi nàng quát lên, "Anh đã để em thắng! Em biết anh đã làm thế. Anh nghĩ em ngốc sao? Anh nghĩ bị đập đầu khi em ngã à?"

Tất cả bọn họ đều nhìn nàng chằm chằm, ngạc nhiên trước cảnh tượng thiên thần điềm tĩnh đã trở thành một người đàn bà ghê gớm trước mắt tất cả bọn họ. Kể cả khi còn là một đứa trẻ Sabrina cũng chưa từng nổi giận. Sau đó Elizabeth đã phải quở trách nàng; lúc này nàng chỉ có thể vo viên chiếc khăn thêu của nàng, đôi bàn tay run rẩy dữ dội.

Ánh mắt Sabrina quét qua tất cả mọi người, ban cho không một ai trong bọn họ một sự an xá nào từ cơn giận gay gắt của nàng. "Con cảm thấy như một trong những con chim sẻ của mẹ sống trong chiếc lồng. Con cảm thấy đôi mắt của mọi người dõi lên con tất cả thời gian. Con không thể chịu đựng được điều đó! Mọi người đi nhón chân quanh con và nói những câu đùa tệ hại và mong đợi con sẽ cười à! Mọi người để con chiến thắng trong tất cả các trò chơi như thể con chưa từng bị thua vậy!" Giọng nàng rít lên the thé. "Mọi người nhìn cái gì? Mọi người chưa từng được thấy một người què trước đây sao?"

Dougal không thể chịu đựng thêm được nữa. Ông đứng dậy khỏi chiếc ghế và quỳ xuống trước mặt nàng. Trong giây phút nét mặt của nàng quá hoang dại đến thế, ông đã nghĩ con gái ông có thể sẽ đánh ông và gần như ông khao khát rằng con ông sẽ làm như thế.

Rồi mái đầu nàng sụp xuống và rèm mi mượt mà của nàng phủ lấy cơn thịnh nộ được nén lại thật chặt trong đôi mắt nàng, khiến cho tất cả mọi người tự hỏi rằng phải chăng họ chỉ tưởng tượng ra chuyện đó mà thôi? "Mang con về phòng con đi, Papa," nàng nói ai oán. "Đầu con nhức tới mức con khó có thể nghĩ ngợi được nữa."

Dougal nảy mình quay về với thực tại khi cỗ xe ngựa của họ ngừng lăn bánh trong sân trong của lâu đài MacDonnell. Một bầu không khí lạnh lẽo tiêu điều lơ lửng trôi quanh thành lũy của nó. Những bức tường to lớn chắn mọi ánh nắng, giữ không cho mùa xuân đến thật gần. Khi Elizabeth bước xuống xe ngựa, bà kéo tấm khăn choàng thật kín để chống lại cái giá lạnh.

Những nhánh xương xẩu của dây trường xuân bện chặt quanh những tảng đá bạc phếch. Những ô cửa sổ tăm tối ngó xuống nhìn bọn họ như những đôi mắt trợn trừng. Lo lắng nhìn

quanh, những người theo hầu và những người hộ tống rút ra vũ khí của bọn họ.

"Cất chúng đi," Dougal quát, giật mình bởi giọng nói thô ráp của chính ông trong cái nơi tĩnh lặng đến ma quái thế này. "Mấy người đang cố làm cái gì thế hả? Bắt đầu một cuộc chiến à?"

Trao nhau những ánh mắt ngượng ngập, họ vâng lời, nhưng người đánh xe lớn tuổi lầm bầm điều gì đó về "những tên MacDonnell đê tiện" và vẫn ngang bướng giữ lấy khẩu súng trường đặt ngang hai đầu gối của mình.

Dưới áp lực từ bàn tay của Dougal, cánh cửa của tòa lâu đài mở ra với một tiếng kêu kẽo kẹt hoen rỉ. Trước khi ông có thể phản đối, Elizabeth đã đi vun vút vào bên trong trước ông.

Dougal xém chút nữa đâm sầm vào lưng bà khi bà đứng tê liệt, ánh mắt bà nghiêng khắp đại sảnh với sự kinh hãi không hề che giấu. "Anh đã để con gái chúng ta sống trong đống rác này sao?"

Mất tinh thần và hoang mang trộn lẫn trong Dougal khi ông xem xét tổng thể cảnh hoang tàn của lâu đài MacDonnell. Những mảnh tan tành còn lại của mọi thứ đồ đạc — những chiếc bàn lật nghiêng gãy nát, những chiếc ghế dài tách làm đôi như thể đã bị hứng chịu thứ sức mạnh khủng khiếp từ nắm đấm của một tên khổng lồ. Mạng nhện giăng kín những chân đèn, bay phất phơ như tấm mành từ thế giới bên kia. Những chồi trường xuân trườn qua những khung cửa hình mũi tên, làm ứ lại ánh nắng hiu hắt và thúc những nhánh dài của chúng bám sâu vào lớp hồ vụn còn sót lại trên thường như muốn tuyên bố rằng chỉ còn thời gian là quan trọng trước thứ quyền lực của chúng đang chi phối hoàn toàn gian đại sảnh này.

Dougal rùng mình. Cứ như toàn bộ lâu đài này đã chìm vào một câu thần chú tăm tối, một vài mùa đông bất diệt của những linh hồn vậy.

Ông lắc đầu. "Không," ông thì thào, ngập ngừng phá tan không khí tĩnh lặng khủng khiếp. "Con gái chúng ta chưa bao giờ sống trong nơi này."

Nhăn nhó ghê tởm, Elizabeth nhấc viền váy lên cao hơn một chút so với sàn nhà ngập ngụa phân chim và những chiếc xương trắng hếu nho nhỏ, của những sinh vật không may. Từ hành lang mịt mù xuất hiện chiếc bóng chuyển động của một con thú to lớn. Đẩy Elizabeth ra sau mình, Dougal rút khẩu súng của ông ra.

Một giọng nói rung rung thoát ra khỏi bóng tối, theo sau một gương mặt trắng bệch của một người đàn ông với đôi cánh tay giơ lên. "Đừng bắn, thưa ngài. Tôi không hề có vũ khí."

Nuốt lại cơn giận le lói, Dougal nhét khẩu súng vào trong áo khoác của ông, biết rằng thật may mắn khi giữ vợ ông ở quá xa để có thể bị xảy chân trước nhân dạng của Ranald. "Chúng ta đến để có vài lời với thủ lĩnh của cậu."

Anh họ của Morgan lê đôi chân và gãi sồn sọt mái đầu như rơm lợp nhà nhuộm đen. Nước da ngăm ngăm của anh ta đã tái xanh như thể vài tuần rồi anh ta chưa được trông thấy ánh mặt trời. Một cách tay khác vẫn treo lên thành một góc lòng thòng như thể nó chưa bao giờ trở nên đỡ hơn.

"Tôi không thể nói đó là ý hay đâu, thưa ngài. Cậu ấy không thể xuống nổi đây trong rất nhiều ngày rồi. Cậu ấy chỉ chịu gặp tôi khi tôi mang thức ăn." Đôi mắt anh ta lảng tránh Dougal. "Hay rượu thôi."

Dougal tập hợp lại tất cả vẻ kiêu hãnh và uy quyền từ địa vị của ông. "Chúng ta đã mạo hiểm việc bị thị tộc cậu mai phục và vượt tất cả những con đường mòn nực cười mà mấy người gọi là đường để đến được đây. Chúng ta sẽ không rời đi cho đến khi chúng ta gặp được Morgan MacDonnell."

Trước đây Ranald đã từng có lần thách thức ông. Nhưng giờ anh ta chỉ nhún vai. "Tùy ngài. Nhưng tôi khuyên phu nhân nên ở lại dưới này. Đừng có trợn mắt như thế. Tôi sẽ quay trở lại và trông chừng cho bà ấy."

Dougal thả một ánh nhìn không chắc chắn về phía vợ, nhưng bà chỉ ngước lên một nụ cười khích lệ. "Đi đi, anh yêu. Hãy làm những việc anh phải làm. Em sẽ ổn thôi."

Khi Ranald dẫn ông lên những bậc cầu thang tan hoang, và để ông đứng lại một mình trước cửa căn phòng ngủ đã từng thuộc về con gái ông, Dougal hy vọng ông có thể hành động được như vợ ông.

Tiếng gõ cửa ướm thử thu lại không một biểu hiện trả lời. Ông nhẹ nhàng mở cánh cửa ra.

Một trái bóng tròn bằng lông gầm gừ quanh mắt cá chân của ông. Dougal lắc chân, trong một giây mơ hồ đã tưởng rằng mình bị tấn công bởi một con chuột mắc bệnh dại.

"Pugsley! Tránh ra!" Tiếng gầm như thể khiến những chiếc rui nhà cũng rung lên bần bật.

Con chó nhỏ lẩn vội xuống một chiếc bàn lật nhào, thứ tiếng không được như một tiếng rên rỉ hối lỗi tuôn ra từ mõm nó. Chợt nhận ra nó chỉ dính như gôm vào ông, chứ không cắn, Dougal phẩy nhẹ chiếc khăn tay vào trán nó. "Lạy Chúa lòng lành! Con cún này trước đây cũng hay ốm nhẹ, kể cả nằm ngả sang một bên vì chứng khó tiêu, nhưng mình chưa bao giờ thấy nó..."

Ông lùi lại khi vị thủ lĩnh của thị tộc MacDonnell trồi lên từ căn phòng ngủ hỗn độn trong ánh nắng xiên vẹo hắt qua khung cửa sổ ở phía tây. Dougal chợt nhận ra ông vẫn giật mình bởi vóc người to lớn của Morgan. Không hiểu sao ông vẫn luôn mong đợi sẽ tìm thấy một cậu bé mảnh khảnh, ngang ngạnh như ông vẫn nhớ. Nhưng tất cả những vết tích từ thời thơ bé đã bị chôn chặt khỏi đôi mắt sắc sảo nhưng hoang vắng của người đàn ông này.

Ngực Morgan để trần, tấm khăn choàng rách nát thắt quanh eo. Chiếc cằm chai cứng không cạo râu. Bên dưới hàng râu mọc lởm chởm, vẻ bằng phẳng của gương mặt đã được mài thành nét nguy hiểm hoàn hảo. Đôi mắt trong vắt vằn vện những mạch máu đỏ tươi. Dougal run người khi tưởng tượng cảnh bóng ma thao thức của Morgan qua lại trong lâu đài về ban đêm.

Với quầng sáng của mặt trời phủ lên mái tóc, anh trông như một thiên thần sa ngã bị thiêu đốt bởi lửa địa ngục, một tạo vật của bóng đêm bất khả xâm phạm trước ánh sáng đang bao phủ quanh đây. Khi anh liêu xiêu tiến về phía trước, mùi rượu whisky nồng nặc bung ra khỏi anh như làn sóng độc. Anh ngừng lại cách xa Dougal vài bước, đôi chân choãi, đôi cánh tay khoanh lại trước ngực.

Dougal lo âu ném mình vào trước lòng khoan dung không mấy tin cậy của người đàn ông này. Nhưng vì Sabrina, ông sẽ làm bất chứ chuyện gì, kể cả bán linh hồn cho kẻ đang thao túng Morgan. "Ta đến để nói chuyện với cậu về con gái ta."

"Cô ta làm sao?" Giọng Morgan đều đều, vô cảm như đôi mắt anh. "Tình trạng của cô ta xấu đi à? Cô ta chết rồi? Hay ông chỉ mang đến đây những giấy tờ ly hôn để tôi điểm chỉ?"

Morgan nói như thể đó là tất cả những điều tẻ ngắt, khiến Dougal tức giận. "Ly hôn không cần thiết. Ta đã sắp xếp một lệnh bãi bỏ."

Morgan nghiêng đầu sang một bên. Vẻ thích thú lấp lánh như ánh đêm đen bập bùng trong đôi mắt anh. "Thông minh làm sao. Bọn Cameron các người luôn thông hiểu luật pháp nhỉ. Ông sẽ nói gì với quan tòa? Rằng tôi chưa bao giờ đặt đôi bàn tay MacDonnell dơ dáy lên người cô ta à?" Anh nhấc một chiếc lông mày ác tâm lên. "À mà, tôi đã làm thế rồi. Và cô ta cũng thích lắm."

Dougal nghiến chặt hai nắm tay của ông, nhớ lại bao nhiêu lần ông bị buộc phải chịu đựng những lời chế nhạo trong cơn say của Angus MacDonnell. Ông không được quên nhiệm vụ của

mình. Ông sẽ quỳ gối xuống trước người đàn ông này nếu cần thiết.

Đôi bàn tay ông dần lỏng ra. "Con gái ta cần cậu."

Dougal nao núng khi Morgan ngửa đầu ra sau và rống lên cười sằng sặc. Anh trượt chân rồi đổ sụp vào bức tường, chùi những giọt nước mắt cứ thế tuôn trào khỏi đôi mắt anh. "Lạy Chúa, ông già! Cô ấy bị què còn chưa đủ à? Ông muốn tôi kết thúc những gì tôi đã khởi đầu sao? Giờ tôi nên giết cô ấy đi hả?"

* * *

Ở tầng dưới Elizabeth ngồi cứng như đá trong chiếc ghế lưng tựa mà một thành viên trong thị tộc của Morgan đã tìm về cho bà, những móng tay trang nhã của bà cào liên hồi lên tay ghế. Ranald ngồi bên mép của nền nhà lát đá trước lò sưởi như một chú chó bị hắt hủi, thi thoảng lại trộm nhìn bà từ bên dưới chiều dài đầy tội lỗi của hàng mi anh ta. Thật đáng tiếc khi một sinh vật xinh xắn như vậy lại bị sinh ra trong cái nơi bẩn thỉu thế này, Elizabeth thầm nghĩ. Ánh mắt bà quan sát kĩ lưỡng những tấm rui nhà đồ sộ. m thanh duy nhất vọng xuống là những tiếng thì thào kì quái của những mạng nhện đang nhảy múa bên dưới những chân đèn.

Ranald bẻ răng rắc những đốt tay của anh ta. Elizabeth nhảy dựng lên, không khí như ma ám của tòa lâu đài bắt đầu ảnh hưởng đến những dây thần kinh của bà. "Những người khác trong thị tộc của cậu đâu?" bà buột miệng, mang lại giọng nói của chính bà cho không gian tĩnh lặng.

Ranald nhún vai. "Ở lung tung. Morgan đã cho họ đi. Đưa cho họ những con cừu, những con bò, tất cả ngoại trừ một vài con gà một lượng ít ỏi thịt muối."

"Còn cậu? Sao cậu lại ở lại?"

Anh ta tỏ ra hơi thái quá vào việc kì cọ những lớp bồ hóng dính vào quần của anh ta. "Cậu ấy là em họ tôi. Tôi không thể để cậu ấy lại đây đến lúc chết như vậy được."

Bà nghiêng người về trước và ngó chăm chăm vào gương mặt như thiên thần của anh ta, bị lôi cuốn bởi ý nghĩ mơ hồ về lòng trung thành mà bà nghĩ sẽ chẳng bao giờ trông đợi được ở một kẻ MacDonnell. "Cậu thành thực tin rằng cậu ta sẽ chết nếu không có cậu sao?"

Anh ta thẳng thắn nhìn trực diện vào mắt bà. "Không, thưa phu nhân. Tôi tin rằng cậu ấy sẽ chết một mình nếu không có tôi."

Cơn choáng váng không thốt nổi nên lời của Elizabeth đã bị ngắt quãng bởi bước chân chán nản của Dougal vọng xuống những bậc cầu thang. Bà nhấc tà váy để nhổm dậy, nhưng chồng bà chỉ khẽ lắc đầu. "Anh đã khẩn cầu. Anh đã nài xin. Anh đã làm tất cả mọi thứ chỉ thiếu nước bò xuống đất. Nhưng cậu ta chẳng mảy may mủi lòng."

Lúc đầu Dougal tin rằng điều làm nên sự lấp lánh trong đôi mắt của Elizabeth chính là những giọt nước mắt ứa ra, nhưng khi ông bước tới để an ủi bà, bà đã gạt ông ra và hướng thẳng lên lầu.

"Beth, đừng em!" ông gào lên, chạy đuổi theo bà.

Ranald nhấp nhổm. "Tôi sẽ không làm thế nếu tôi là bà. Đó không phải là ý tưởng thông minh chút nào đâu. Tôi không thể chịu nổi trách nhiệm nếu —"

Elizabeth lương lự trước một ngã rẽ trong hành lang, nhưng Ranald đã trình ra chỗ của Morgan bằng cách lao đầu qua họ và ném mình ra trước cánh cửa.

"Đứng sang một bên, thưa ngài," bà ra lệnh.

Gục đầu xuống đầu hàng, Ranald vâng lời. Elizabeth xòe rộng bàn tay bà trên ngực chồng mình. Đôi mắt sắt đá của bà phản chiếu quyết tâm đã rõ. "Em muốn cả hai người quay xuống. Em

không quan tâm anh đã nghe thấy những gì hay anh tưởng anh đã nghe thấy những gì, chỉ đừng lên đây nếu em không gọi anh. Anh hiểu rồi chứ?"

Trong phút giây rất lấy làm vô lý, Dougal đã bị cám dỗ phá lên cười. Ông không thể nhớ nổi thời điểm nào nào ông yêu vợ ông hơn nữa. Ông bước lũi lại, trao cho bà một cái cúi mình nhã nhặn, và mở cửa mời bà vào. "Xin bà tự nhiên, thưa phu nhân."

Elizabeth quẳng cánh cửa sang một bên. Qua phía trên đầu bà Dougal thoáng nhìn thấy gương mặt sững sờ của Morgan. Đôi mắt bệ rạc của cậu ta đã rực lên vẻ không chắc chắn lần đầu tiên, của tình trạng thật dễ bị tổn thương.

Elizabeth thả hai tay sang hai bên hông. "Ngậm cái quai hàm bướng bỉnh của cậu lại, Morgan MacDonnell. Cậu sẽ không nhận được chút khoan dung nào từ tôi đâu."

Bà lao ào ào vào căn phòng, đóng sầm cánh cửa lại trước mặt của Dougal.

Dougal vỗ nhẹ vào vai Ranald khi hai người bước xuống cầu thang. "Hãy cầu nguyện cho thủ lĩnh của cậu ấy, chàng trai. Cậu ta đã gặp chính xác vị hung thần còn dã man hơn bất kì một con quỷ nào nữa đấy."

Cùng chia sẻ một hũ bia ngọt lịm, Dougal và Ranald tiếp tục giữ lấy lời cầu nguyện của họ ở bên dưới. Khi nhiều giờ trôi qua, Ranald giật mình trước mỗi tiếng động mới, nhưng Dougal chỉ chậm rãi uống bia trong chiếc cốc của ông, giấu đi một nụ cười nhỏ xíu, bí mật.

Những âm thanh giận dữ vút cao lên được theo sau bởi một tiếng rầm rầm như sấm dậy khiến bia của Ranald sóng sánh trào ra khỏi chiếc cốc.

Dougal nâng cốc của ông lên chúc mừng. "Cho Beth," ông nói nhẹ bẫng.

m thanh chói tai trở nên tệ hơn. Tiếng rống thịnh nộ của một người đàn ông vỡ nát bởi tiếng thủy tinh loảng xoảng. Thêm cả một tràng âm thanh nối tiếp nó, rồi tiếng rõ ràng của một cái tát vả thẳng vào khuôn mặt. Đôi mắt của Ranald nới rộng. Dougal hơi cúi đầu trước sự tĩnh mịch dày đặc theo sau. Sự vắng lặng của những âm thanh bị gián đoạn cứ kéo dài cho đến khi Dougal cũng bắt đầu bồn chồn trên ghế của ông. Ông rút một chiếc đồng hồ dây đeo ra khỏi áo khoác.

Elizabeth xuất hiện trên đỉnh cầu thang. Váy của bà phủ đầy bụi bẩn và lem nhem với những vết trông như dấu tay của một bàn tay to lớn. Khi bà bước chậm rãi xuống, bà cào thẳng lại mái tóc xõa của bà, gương mặt sắc sảo của bà sáng rực lên với thắng lợi và hân hoan.

Bà giang tay ra với Dougal. "Cậu ta đã thề sẽ giúp chúng ta. Cậu ta nói rằng cậu ta sẽ làm bất cứ điều gì có thể cho Sabrina. Bất cứ điều gì giúp được cho con gái chúng ta."

Dằn chiếc cốc của mình xuống, Rananld nhảy dựng lên từ nền lò sưởi. "Có thế chứ, tôi biết Sabrina của chúng ta sẽ không bỏ mặc cậu ấy đâu mà. Tôi chưa bao giờ được gặp một cô gái nào có thể ngọt ngào hơn và vị tha hơn cô ấy."

Anh ta bắt đầu nhảy theo một điệu tùy hứng, để lỡ cặp lông mày nhíu hơi quá mức của Dougal và ngón tay kìm chế của Elizabeth đặt lên môi chồng mình.

"Đồ bất tài! Tôi đã yêu cầu bánh nhân dâu, không phải táo."

Cô đầy tớ nhìn rất lung vào chiếc khay bạc đặt trong lòng Sabrina trong điệu bộ bối rối không hề giấu giếm. "Không, thưa cô. Cô đã yêu cầu bánh táo mà. Em thề là cô đã yêu cầu như vậy."

Sabrina đẩy mạnh chiếc khay về phía người hầu. "Mang nó đi khuất mắt tôi ngay lập tức. Tôi có thể tàn tật, nhưng tôi không ngu. Tôi nhớ rõ ràng đã bảo cô mang bánh dâu. Và đừng có thề. Chỉ chuốc họa vào thân cô thôi."

Chiếc khay nghiêng ngả trong đôi tay tay lẩy bẩy của cô hầu gái. Một chiếc bánh quả rớt vào lòng Sabrina. "Chết tiệt!" nàng thét lên. "Cô cứ phải lóng ngóng đến mức gớm ghiếc như vậy mới chịu được hả?"

Với môi dưới rung rung, người hầu gái nhặt chiếc bánh khỏi lòng Sabrina và chấm nhẹ lên vết bẩn mới dây lên chiếc váy của nàng. Một tiếng thở dài chịu đựng thóat ra từ Sabrina. Đầu nàng ngã về chiếc đệm tựa của chiếc trường kỉ như thể cổ nàng không thể chịu nổi sức nặng của nó thêm được nữa hoặc không có ý định tiếp tục chống đỡ cho nó vậy.

Nàng vẫy tay yếu ớt cho lui cô hầu gái. "Thôi được rồi, chỉ cần đi đi thôi. Tôi không nuốt nổi được nữa. Giờ tôi quá khó chịu để ăn bất cứ thứ gì."

Khi người hầu gái bị dọa chết khiếp rón rén rút khỏi phòng khách, một người khác cũng bỏ nốt công việc quét dọn của bà ta để nối chân bước theo cô gái kia, rồi quăng về phía Sabrina một cái nhìn trách cứ. Tiếng suỵt nhỏ của người đàn bà truyền đi rõ rệt trong sự tĩnh lặng của buổi chiều ở ngôi biệt thự trong thành phố Luân Đôn.

"Thôi nào, cô gái, đừng khóc nữa. Chẳng gì có thể làm vui lòng tiểu thư khi cô ta trong tâm trạng xấu cả. Cô ta đã yêu cầu tôi mang cho cô ta một cuốn sách sáng nay và nó thì nằm không quá vài cm với những ngón tay dễ thương của cô ta. Vì sao ấy hả, tôi chỉ kịp ngưng lại để thở cho đến khi cô ta bắt đầu rống lên, 'chặt đầu chúng đi!'* vào mọi lần có thứ gì đó không làm vừa ý cô ta."

(Nguyên tác: Off with their heads là cụm từ rất thường xuyên xuất hiện trong kịch của Shakespeare, về sau Lewis Carroll trở thành người dùng cụm từ này nổi tiếng nhất khi ông để cho bà hoàng hậu Q cơ độc ác trong câu chuyện Alice lạc vào xứ sở thần tiên (xuất bản 1865) thét nó lên vài lần ^^)

Những kẻ đáng ghét, Sabrina nghĩ, sờ cả gam bàn tay lên trán nàng như thể làm vậy nàng có thể phát hiện ra bất kì một cơn sốt đang ẩn nấp nào. Nàng nhận thức rất rõ rằng những người hầu ở gia đình Belmont đều giành hầu hết thời gian của bọn họ trong khu nấu bếp để bàn luận về cô cháu gái tàn tận của ông chủ. Nhưng tại sao nàng phải quan tâm? Nàng còn thích sự ác tâm còn hơn lòng thương hại của bọn họ nữa kìa. Và bên cạnh đó, nó chẳng qua là bản tính tự nhiên của con người muốn được ngồi lê đôi mách về những thứ kì dị thôi, phải không?

Như để chứng minh cho kết luận của nàng, Enid lạch bạch đi vào phòng khách, vẫy vẫy một cuốn sách mỏng dính. "Em nhìn xem cái gì đã khiến Stefan mang cho chị từ chỗ người bán hàng rong này!" Cô đổ sập xuống một chiếc ghế bành thời Louis XIV nhỏ xíu, đá đá đôi dép lê của cô trong thích thú. "Nghe nhé. 'Bà Mary Toft ở Godalming mới đây đã sinh hạ chú thỏ thứ mười bốn'."

(Mary Toft (1701-1763) là người phụ nữ vào năm 1726 đã trở thành chủ đề của mọi cuộc tranh luận khi cô ta đã đánh lừa các bác sĩ tin rằng mình đã sinh ra những chú thỏ)

"Đáng yêu làm sao," Sabrina lầm bầm. "Chị có thể sờ trán em không, Enid? Em cảm thấy hơi sốt."

Enid lơ đãng làm theo, vẫn còn xem chăm chú cuốn sách nhỏ. "Ở đây nói rằng bác sĩ của nhà vua đã được gửi đi để nghiên cứu và đã đến nơi ở của bà Toft đúng thời điểm thuận lợi nhất để đỡ chú thỏ thứ mười lăm! Trán em vẫn mát mà cưng. Không sốt tí nào đâu."

"Làm sao chị biết được? Chị có phải bác sĩ đâu." Sabrina dường như không thể ngừng để cho những tiếng cáu kỉnh trong giọng của nàng khỏi vút lên. "Chị chỉ chú ý đến em khi nào em sinh một bầy nhím ngay trong phòng khách của mẹ chị thôi chứ gì!"

Enid hạ cuốn sách xuống. Nụ cười ngọt ngào của cô không thể giấu nổi sự tổn thương trong

đôi mắt cô. Sabrina muốn xin lỗi, nhưng nàng không biết phải mở lời như thế nào. Những lời mong tha thứ cứ như đã trở thành thứ ngôn ngữ nước ngoài xa lạ đối với nàng trong vài tháng qua. Khi nàng định yêu cầu thêm một chiếc gối hay bình luận về thời tiết thì tất cả những lời bật ra khỏi môi nàng đều trở thành tiếng rên rỉ đòi hỏi hay trở thành tiếng nạt nộ chua cay. Làm sao nàng có thể trách Enid khỏi nhìn nàng như một người xa lạ khi nàng đã trở thành người xa lạ ngay cả với chính nàng đây?

"Em nói phải," Enid nói, quấn chiếc khăn choàng quanh vai của Sabrina. "Chị mới ích kỉ làm sao. Chị cứ ở đây lảm nhảm mà chẳng chịu chú ý đến cảm giác của em. Để chị đọc cho em nghe nhé?" Cô nhặt lên quyển sách nằm ở khủyu tay Sabrina. "Lại Homer hả?"

Sabrina gật đầu. Enid bắt đầu bằng chuyến đi của Odysseus đến vương quốc chết, nhưng Sabrina chẳng thể cảm nhận được chút hứng thú nào với câu chuyện quen thuộc. Giờ nàng cho rằng Odysseus là kẻ tẻ nhạt không thể chịu đựng nổi và Penelope là kẻ thụ động ngốc nghếch. Thứ tình cảm lãng mạn ngu xuẩn là cái thá gì trong khi cuộc đời của cô ta dần trôi đi, để đợi chờ một gã đàn ông có thể sẽ chẳng bao giờ đến?

Sabrina quay mặt ra ngoài cửa sổ để nhìn vào quang cảnh duyên dáng quanh quảng trường Hanover, rồi nhớ đến con đường lộng gió đã mang nàng đến nơi này. Một con gió nhẹ len vào căn phòng với hương dạ lan hương và mùi đất mới nồng nàn như âu yếm trán nàng.

Khi tình trạng của Sabrina không tiến triển, cha mẹ nàng, theo lời khuyên của bác sĩ Montjoy đã mang nàng đến Luân Đôn, hy vọng rằng thay đổi không khí có thể sẽ cải thiện được tâm trạng của nàng. Ít nhất ở Luân Đôn này nàng sẽ không còn phải nhớ không dứt đến tội lỗi lầm lạc của cha nàng nữa.

Giọng Enid đều đều, mang đi tất cả những lời văn oai vệ đầy kịch tính của bản trường ca. Sabrina bực bội giật mạnh tấm khăn choàng mềm mượt. Nàng đã dành những ngày đen tối đầu tiên ở trang viên Cameron để khóc cho đến khi chìm vào giấc ngủ mỗi đêm. Nhưng ngay cả khi chìm trong tuyệt vọng, nàng vẫn nuôi dưỡng một ngọn lửa hy vọng nhỏ bé trong trái tim nàng. Tuy không rực rỡ nhưng cũng đủ để xua đi đêm đen và hình thành lên những lời cầu nguyện nàng thì thầm với Chúa Trời mỗi đêm trước khi nàng yên giấc và mỗi sáng lúc nàng thức dậy.

Vào đêm Giáng Sinh nàng mới nhận ra Chúa đã không chấp nhận lời khẩn cầu của nàng. Nàng không hề mang đứa con của Morgan. Nàng đã không được cho phép mang theo quá nhiều từ anh. Nàng đã khóc trong đêm đó, khóc đên khi khô cạn, những tiếng nức nở đó đã xé nát chính tâm hồn nàng, nhưnng sau đó nàng đã không rơi thêm bất kì một giọt nước mắt nào hay nghĩ đến thêm một lời cầu nguyện nào nữa. Tại sao nàng lại phải cầu nguyện cho người hiển nhiên quan tâm quá ít với nàng?

Chẳng mấy chốc sau đó, những niềm đau mới lại bắt đầu giày xéo nàng. Bóp nghẹt lấy lồng ngực nàng. Nhói buốt hai bên thái dương nàng. Một tràng ho yếu ớt bật ra. Những cơn đau nhức hỗn hợp chạy sắp phần còn lại trên cơ thể nàng. Nàng càng nhấn mình sâu vào chúng, chúng càng trở nên tệ hơn cho đến khi nàng thức dậy vào mỗi sáng đều tự thuyết phục rằng nàng hẳn đang chết dần. Chiếc xe ngựa của nhà Cameron đã được lệnh phải đến Luân Đôn ngay lập tức.

Gia đình Belmont đã đón nàng với đầy đủ ý thức trách nhiệm và đỡ nàng đến ghế trường kỉ, nơi nàng thống trị người làm trong gia đình họ sự tự tin của một bà hoàng trẻ tuổi hư hỏng. Sabrina đôi khi bị vây quanh bởi một cảm giác cách biệt laj lẫm, như thể nàng đang quan sát từ ngọn chúc đài trong khi một cô gái khác đang biểu diễn cái phần diễn xuất tệ hại đầy những lời thoại quá quắt.

Chiếc ghế của Enid rên lên kẽo kẹt khi cô thay đổi vị trí. Sabrina vẫn chịu không tài nào hiểu nổi sở thích của gia đình Belmont trong việc ních đấy những căn phòng trong ngôi nhà đồ sộ của họ với những đồ đạc có lẽ phù hợp với những hồn ma hơn. Tất cả những lần một người trong số họ rơi tòm mình xuống một trong những chiếc ghế trang trí uốn lượn mạ vàng, Sabrina nín thở, chờ đợi tiếng gãy vụn như chực xảy ra đến nơi từ những chiếc chân ghế khẳng khiu của chúng.

Tất cả những người nhà Belmont đều tròn, nhưng từ vài tháng trước Enid đã trở nên tròn hơn cả. Sabrina liếc trộm về phía chị họ nàng, khinh miệt bản thân khi một lần nữa lại nhói lên thói ghen tuông tầm thường. Thậm chí cái yếm nạm ngọc cũng không thể giấu nổi nét phồng ra từ bụng của Enid. Ngay cả một lớp chì mỏng cũng không thể xóa đi vẻ rạng ngời rực rỡ của làn da của cô. Trong khi Sabrina héo hon thành một người đàn bà già cỗi đắng cay trong lớp vỏ của một người phụ nữ trẻ, Enid lại đơm hoa với đứa trẻ của người đàn ông mà cô yêu.

Dù cho đúng là thử thách với bản tính vui vẻ tự nhiên của ông bác Willie khi gửi con gái đi xa để tranh một vụ bê bối chỉ để đổi lại tình trạng mang thai của con ông. Dù cho còn khó chịu hơn với thái độ không chút ăn năn của Enid và niềm vui sướng che giấu vụng về trước viễn cảnh đèo bòng một đứa con hoang vô danh của một kẻ cao nguyên phóng đãng.

Vò đầu bứt tóc mái đầu đã vốn lưa thưa, vị công tước bị dồn vào thế bí đã khóa cha của Sabrina trong thư viện của mình trước khi ông có thể tẩu thoát, nơi họ đã cầu kì pha chế tranh chiếc đồng hồ một người chồng tưởng tượng cho Enid — một vị lãnh chúa Cao nguyên ít tiếng tăm tên Nathanael MacLeod đã tán tỉnh và cưới con gái ông ở vùng Scotland hoang dã, rồi không may thiệt mạng trong tuần trăng mật trong cùng một vụ được cho là tai nạn xe ngựa đã khiến Sabrina tàn tật.

Câu chuyện lãng mạng đã khiến Enid trở thành thứ gì đó nổi danh ở Luân Đôn. Những người đàn ông bắt đầu cục cục quanh cô trong khi những người phụ nữ chân thành tỏ ra thương tiếc trước mất mát của nàng. Kể cả gã chồng đính hôn-cũ hợm hĩnh, Philip Markham cũng xuất hiện trước ngưỡng cửa nhà cô, hy vọng sẽ kiếm được chút tiếng tăm cho hắn ta bằng sự hy sinh cao quý sẵn sàng độ lượng chấp nhận đứa trẻ của vị lãnh chúa cao nguyên xấu số làm con hắn ta. Chìm ngập trong sự chú ý thình lình đổ xuống, Enid đang dần trở nên rạng rỡ và căng phồng đến không tả xiết khiến Sabrina nửa lo sợ rằng chị họ mình có thể sẽ nổ bùm với niềm sung sướng. Hai người họ đều thiết lập một thỏa thuận ngầm rằng sẽ không bao giờ nói về quãng thời gian họ ở Cao nguyên, cả hai đều thấy chủ đề ấy mang theo thật quá nhiều nỗi đau.

Sabrina hướng đôi mắt lên những bánh cỏ được cắt tỉa công phu và những vỉa hè bằng phẳng sạch sẽ. Ánh mặt trời lọt ngang qua tấm mền phủ lên trên lòng nàng, quấy rầy nàng với lời ước hẹn về sự ấm áp. Ít nhất Enid đã được an ủi phần nào khi được tin tưởng rằng chị ấy là một góa phụ. Nàng tự bào chữa cho nét mặt đăm chiêu của nàng đôi lúc bằng màn đêm đen trong đôi mắt nàng. Sabrina chẳng có gì cả. Không có gì ngoại trừ lòng thương hại.

Để đơn giản hóa quá trình bãi bỏ hôn nhân, cha nàng đã quyết định không một ai ở Luân Đôn được biết nàng từng kết hôn ngoại trừ quan tòa. Điều đó như thể khoảng thời gian nàng ở với Morgan không hơn gì một ảo tưởng, một giấc mơ tình ái dịu êm như trong cuộc đời của những người đàn bà khác. Nàng thường tỉnh giấc vào giữa đêm, mơ hồ bởi bóng tối, bởi chiếc giường bốn cọc phủ kín lụa mềm, và đôi chân vô dụng đầy thương cảm của nàng.

Run rẩy với nỗi sợ hãi bởi nghi ngờ chính tinh thần khỏe mạnh của mình, nàng sẽ lại trườn mình để với tới cuốn Kinh thánh nàng nhét xuống bên dưới tấm nệm lông vũ. Nàng sẽ lại vuốt ve những trang giấy cũ kĩ cho đến khi nhành hoa kim tước khô héo hiện ra. Chỉ đến khi đó hơi thở của nàng mới trở nên dễ chịu. Chỉ khi đó nàng mới nhớ lại vẻ tê liệt trên khuôn mặt

Morgan và có can đảm để vuốt ve nhành hoa giữa những trang giấy, chỉ khi đó đôi tay nàng mới không còn run rẩy nữa, không còn gì nữa cả ngoại trừ cam chịu.

Khi Sabrina nhìn ra, một chú bé với mái tóc vàng rực chạy lướt qua đường, đuổi theo một chú cún tròn trĩnh. Một người đàn ông và một người phụ nữ nắm tay trong tay, gương mặt tươi cười của cô chính là điều anh yêu tha thiết. Một chú chim hót líu lo trên bờ giậu, như đâm vào trái tim Sabrina với giai điệu tươi vui song lại nhuốm màu tiếc nuối của nó.

Nàng vội chúi mình sâu hơn vào trong chiếc khăn của nàng. "Chị sẽ đóng cửa sổ lại cho em chứ, Enid? Em tin là em bắt đầu bị cảm lạnh rồi." Khi Enid dặt cuốn sách sang một bên là đứng dậy làm theo yêu cầu của cô, ánh nắng đập mạnh vào khuôn mặt của Sabrina với toàn bộ sức mạnh của nó. Nàng nao núng và nhắm chặt mắt lại. "Và kéo rèm nữa được không Enid? Nắng làm em chói mắt."

Nàng thở dài khuây khỏa khi những tấm rèm nặng nề được kéo lại, tắm nàng trong bầu không khí u sầu không còn đòi hỏi gì thêm nữa.

CHƯƠNG 23

"C 'est magnifique!" (Thật là tuyệt!) người đàn ông Pháp đó reo lên, hôn vào những ngón tay thô kệch của anh.

Morgan run rẩy và khịt mũi như một con ngựa đực sợ sấm sét, tên thợ may bé nhỏ đó lượn uốn éo quanh người anh, dừng lại và chọc chọc vào cái bụng phẳng đầy cơ bắp của anh. Con Pugsley hộc lên một tiếng cảnh báo gã thợ may vì hành động táo tợn của hắn.

Gã lùn đó liếc mắt nhìn Morgan. "Quelle bête jolie!" (Y như một con thú!)

"Hắn ta nói gì vậy," Morgan gặng hỏi, ánh mắt trừng trừng nhìn Dougal. "Tôi có nên giết hắn ta không?"

"Hắn ta nói cậu là một con thú đẹp đẽ, và ta nghĩ cậu đừng nên làm gì cả," Dougal trả lời lạnh nhạt, ông ngồi kế bên cửa sổ. "Ít nhất là cho đến khi hắn ta đưa ra hóa đơn thanh toán cho những bộ quần áo. Ta đã nghe đủ về khả năng chặt chém của mấy tay này rồi."

Ranald hôn những ngón tay chuối mắn của ông ta và thổi một nụ hôn gió tới Morgan. "Đừng để tâm mấy thằng cha bé tẹo, Morgan à. Tôi nghĩ cậu tưởng tượng quá nhiều rồi đấy."

Cả một tuần vừa qua, thư phòng trang viên Cameron đã trở thành một hiệu may theo đúng nghĩa của nó. Len và lụa phủ kín phòng, không chừa một chỗ trống nào. Một con bù nhìn thử quần áo đứng ở góc phòng quan sát mọi người, khuôn mặt trống rỗng vô hồn.

Người thợ may ngậm tờ giấy cắm đầy ghim và kẹp vải giữa đôi môi đầy phấn son của hắn ta và biến mất sau lưng Morgan, anh quay cổ lại đằng sau, quyết không để tên lùn đó biến mất khỏi tầm quan sát của mình. Sự đề phòng của anh được kiểm chứng khi một bàn tay mờ ám đang cố gắng kéo tuột chiếc khăn quàng của anh. Anh giật lại ngay tức thì, chuỗi phản xạ hình thành từ những cuộc chiến khốc liệt.

"Sao mà mắc cỡ vậy hả Morgan?" Ranald chế giễu. "Tôi đã từng thấy cậu tụt quần còn nhanh hơn thế nhiều."

"Không phải với thể loại như thế này!" Morgan giật mạnh cái khăn quàng một lần nữa làm nó rách tung tóe, còn gã thợ may thì quay vòng vòng, loạng choạng trong căn phòng. May sao Dougal kịp túm lấy hắn trước khi hắn lao qua cửa sổ.

Hắn ta phun phèo phèo một đống ghim và kẹp từ trong mồm, xổ kèm theo một chuỗi câu chửi rủa bằng tiếng Pháp. Mặt gã trông cực kì giận dữ và hoảng sợ. Gã dứ dứ nắm đấm về phía Morgan và dậm chân thình thịch. Morgan bắt đầu cảm thấy một vài cảm giác tôn trọng mới mẻ, kinh ngạc khi nhận ra một sinh vật nhỏ tí thế này lại có thể lồng lên đầy nguy hiểm.

Chuỗi câu chửi rủa kết thúc bằng một câu tiếng Anh nhát gừng. "Tôi đã cất công đến đây từ nước Pháp xa xôi. Anh ta phải để cho tôi đo thân hình của anh ta chứ, mais oui?" (không phải vậy sao?)

Sợ rằng người thợ may có thể bị sặc máu não mà chết, Dougal bèn quàng tay qua vai hắn ta một cách thân mật. Ném một cái liếc nhìn cánh cáo về phía Morgan, ông cố gắng lôi người thợ may ra khỏi cơn tức giận và một lúc sau, hai người đã cùng ngâm nga một bản nhạc Pháp nhẹ nhàng.

Cảm thấy vừa ngu ngốc vừa sứt mẻ lòng tự trọng ghê gớm, Morgan nhặt lại những mảnh khăn rách nát với lòng tự trọng cao nhất mà anh có thể gom góp được.

Ranald điềm tĩnh. "Đừng chán nản thế, người anh em. Hãy nhớ những gì mà cô vợ Cameron của anh đã nói. Cô gái tội nghiệp đó đang lãng phí cuộc sống khi không có anh. Cô ấy có thể chết

nếu anh không cố gắng giúp cô ấy."

Cả hai người họ đều không biết cặp mắt của Dougal đang lặng lẽ quan sát họ. Có lẽ chính ông cũng không biết rằng ông chỉ có thể tìm được sự bình yên cho tâm hồn mình khi người con rể của ông đã biết được sự thật.

"Không, Morgan. Không phải cái đó, cái bên cạnh cơ mà." Morgan kịp rụt tay về trước khi cái thứ đồ bằng bạc đó làm bỏng tay anh.

"Cái nĩa ở bên phải, bên cạnh cái khăn ăn ấy."

Giọng nói trong trẻo của Elizabeth vang lên bên cạnh cái đầu đang nhức nhối của Morgan. Bà chưa bao giờ mất đi giọng nói của mình, cũng chưa bao giờ hết kiên nhẫn với anh mặc dù anh lúc nào cũng bày ra những trò quậy phá ngu ngốc. Morgan chỉ muốn bà la mắng anh, và anh sẽ có cơ hội giở trò giật những sợi tóc của bà nếu bà dám làm thế.

Anh lóng ngóng giữa một đống đồ ăn toàn bằng bạc, những tiếng kêu leng keng vang lên trong sự im lặng đầy vẻ chê trách và ngán ngẩm của những người đang ngồi ăn. Đầu tiên anh dùng một cái nĩa, cố gắng xiên một con hàu làm nó văng ra ngoài bàn ăn, người hầu gái nhanh chóng xuất hiện và mang cái thứ có vỏ ấy đi. Sau đó một bát súp hiện ra trước mắt anh, mùi thơm của thịt bay lên làm anh thấy đói một cách khủng khiếp. Ngay lập tức anh nâng bát súp lên kề vào miệng và húp đánh soẹt một cách đói khát.

"Morgan! Cậu phải học cách dùng thìa."

Anh dằn mạnh cái bát xuống bàn làm chỗ súp còn lại văng tung tóe dính cả vào cái tay áo diêm dúa. Từ phía bàn bên kia, Brian và Alex nhìn anh chằm chằm một cách khó chịu. Ông Dougal tằng hắng một tiếng, cả hai người bèn chuyển sự tập trung của họ sang những bát súp. Một người hầu gái béo phị khẽ cười khúc khích chế giễu sau cái tạp dề của cô ta. Nháy mắt với Morgan, Ranald cầm lấy bát súp của mình và húp sạch trong một hơi.

Với Morgan, có vẻ việc dùng một cái bát bé tẹo để ăn súp là một cách lố bịch và hài hước. Trước khi anh kịp nuốt gọn một miệng đầy súp nữa thì một bà hầu gái mặt mũi khó ưa xuất hiện và mang nồi súp đi. Cái bụng đói của Morgan gào lên phản đối.

Một cái đĩa khác xuất hiện xoa dịu đi cơn đói của anh, phủ đầy những miếng thịt cừu bốc khói, những miếng khoai tây mỡ màng, và bánh mỳ trét đầy bơ vàng óng. Quyết tâm lần này không để mất phần, Morgan rút con dao đang đeo trên cái thắt lưng diêm dúa ra, phi thẳng về phía đĩa thức ăn.

Đúng lúc đó bà Elizabeth đang với tay đến mấy cái bánh mì. Con dao cắm phập vào giữa những ngón tay của bà, chỉ cách ngón út có vài cm.

Bà lắc đầu ngao ngán. "Người ta không dùng dao găm khi ăn, Morgan. Tôi còn phải nhắc cậu bao nhiêu lần nữa đây?"

Cơn tự ái xông lên mặt anh. "Tôi không đói," anh nói nhỏ, xô ghế đứng dậy khỏi bàn ăn.

Lúc anh quay đi, bà mẹ vợ liền hắng giọng nhẹ nhàng, Morgan bỗng thấy thèm được siết những ngón tay của anh lên cổ bà ta. Anh gục gặc quay lại bàn ăn, cúi chào tất cả mọi người và bà gật đầu chấp nhận.

Sau khi anh đi khỏi căn phòng, Ranald nói, "Thật mừng là cậu ấy không đói, tôi thì đang đói chết đi được." Anh ta trút hết phần thịt cừu và khoai tây của Morgan thành một đống trên đĩa của mình. "Tôi không hiểu sao các vị lại chán nản như thế. Cậu ấy sẽ dần trở nên dễ thương thôi. Vì sao á, tôi đánh cuộc là mấy người sẽ sớm lôi được vẻ quý ông lịch lãm ra khỏi cậu ta thôi!"

Buổi tối của ngày thứ mười lăm trước khi Morgan khám phá ra anh có thể trở thành một quý ông lịch lãm. Hoàn toàn lãng quên gã nhạc công cao lênh khênh có nước da tái nhợt đang ngồi bên cây đàn, anh nghiêng nghiêng cái đầu, thưởng thức những giai điệu thần tiên của Bach đang bay ra từ phím đàn. Tay anh nắm lấy tay của Elizabeth, họ đang nhảy trong khoảng trống giữa thư phòng.

Đây là lúc năng khiếu tự nhiên của anh được dịp thể hiện, những bước nhảy phức tạp của điệu minuet không khác nhiều so với những trận đánh kiếm và tập bắn súng, tránh đạn.

Khi họ bước đi cùng nhau, hai thân thể khẽ chạm vào nhau trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Morgan khép mắt, mũi anh ngửi thấy mùi hương hoa hồng từ mái tóc bay bay của bà. Trong một chốc lát, anh nhớ lại những khát khao đã chôn sâu trong lòng, nhưng khi mở mắt ra, anh không nhìn thấy mái tóc đen và đôi mắt xanh trong veo quen thuộc, thay vào đó là mái tóc vàng và đôi mắt pha trộn hai màu bạc và xanh lục giàu lòng trắc ẩn. Ngỡ ngàng, Morgan bước hụt chân, nhưng những bước nhảy điêu luyện của Elizabeth đã sửa chữa sai sót của anh một cách dễ dàng.

Họ bước theo hai hướng tách nhau. Morgan nắm tay bà giơ lên cao khi bà xoay một vòng quanh anh, tiếng vải sa tanh xoắn xuýt theo từng bước chân của Beth. "Dougal đã chuẩn bị một thư ký cho cậu khi cậu đi London," bà nói.

"Sabrina đã dự dịnh dạy chữ cho tôi. Nhưng dường như luôn luôn có những việc hay ho hơn chen vào dự định đó..." Morgan im bặt, chợt nhớ đến người mà anh đang nói chuyện cùng là ai. Anh liếc qua Elizabeth với ánh mắt tội lỗi.

Nụ cười nửa miệng vẻ hiểu biết cong lên trên môi bà. "Tôi dám chắc là như thế."

Họ bước lại gần nhau tại điểm giữa của căn phòng. Miệng Morgan nở một nụ cười khi tay anh lướt một vòng quanh eo bà. Anh cảm thấy một thứ kích thích dễ chịu khi chạm tay vào cơ thể một người phụ nữ theo cách này, một kiểu tán tỉnh đem lại sức hấp dẫn mạnh mẽ nhờ vào tính trang trọng và thanh nhã của nó.

"Tôi cảm thấy không thể chờ đến khi được nhảy điệu này với..." Anh chợt lặng đi khi nhớ ra mình sẽ không bao giờ có thể cùng nhảy điệu này với Sabrina. Nàng sẽ không bao giờ được hưởng niềm vui của bữa tiệc cưới có những điệu nhảy và bản nhạc vui nhộn. Cảm giác tội lỗi và đau khổ trào lên trong cơ thể anh. Đôi chân anh cứng lại, chôn chặt trên sàn nhà.

Tiếng đàn trở nên ngập ngừng. Elizabeth quăng một cái nhìn giận dữ về phía gã nhạc công và ngay lập tức bài nhạc lại trở về bình thường, mắt gã nhạc công dán chặt vào những phím đàn.

Không hề sai sót một bước chân nào, bà tiến vào vòng tay của Morgan. "Điều cuối cùng con gái ta cần là lòng thương hại của cậu."

Sau một lúc ngỡ ngàng câm lặng, anh gật đầu. Khi nốt nhạc cuối cùng vang lên, Elizabeth khẽ nhún người chào anh thật thanh nhã. Anh cúi đầu chào lại và đưa những ngón tay của bà lên môi mình.

Nghiêng nghiêng đầu trước anh, bà nói trang trọng, "Là mẹ của Sabrina, ta nghĩ rằng con bé sẽ rất tự hào khi biết anh đã trở thành người như thế nào."

Morgan đặt một nụ hôn lên lưng bàn tay của bà. "Tôi rất mong muốn điều đó, thưa quý bà. Tôi thực sự rất mong muốn điều đó."

"Có ai từng tưởng tượng ra cảnh anh để cho một tên Cameron kề gươm vào cổ mình chưa nhỉ? Ông bố tội nghiệp của anh chắc phải nhảy dựng lên trong mộ của ông ấy mất thôi." Ranald cười sằng sặc và tọng một nắm nho khô vào mồm.

"Tốt hơn hết là ông ta nên làm thế," Morgan càu nhàu. "Từ lúc ông ấy đáng lẽ phải chịu trách nhiệm cho tất cả những chuyện này."

Lưỡi dao cạo lạnh ngắt lướt qua "trái táo Adam" trên cổ anh rồi quét lên, một đường cạo rõ nét trên quai hàm anh mím chặt. Anh đã tự buộc mình hoàn toàn bất động bên dưới năng lực điềm tĩnh từ đôi bàn tay của Elizabeth. Anh nghĩ rằng bà ấy có lẽ nên làm một bác sĩ chuyên giải phẫu. Không thì một sát thủ.

Có lẽ bà ấy và Eve có nhiều phẩm chất giống nhau hơn là anh có thể nhận ra. Nhưng Elizabeth đã sống cả đời bà trong sự tôn trọng của chồng và các con, trong khi đó Eve đã đấu tranh dai dẳng với sự khinh miệt của bộ tộc và sự thờ ơ của cha anh. Mắt anh tối sầm lại khi nhớ về người phụ nữ đã bị đuổi khỏi bộ tộc. Bà ta đã trở thành một phần của cuộc đời anh, và sự biến mất của bà ta cũng làm anh nhức nhối như sự phản bội của chính bà ta vậy.

Elizabeth tất bật xức nước hoa, tạo dáng đứng cho Morgan, sau đó lùi lại và ngắm nhìn thành quả lao động của mình. Morgan cảm thấy bộ quần áo căng lên trên người anh. Đây là một sai lầm lớn, anh nhanh chóng nhận ra, Elizabeth vỗ tay làm hiệu cho đám người hầu cả nam lẫn nữ. Họ bước vào căn phòng, bu lại quanh anh như một đám kiến thấy mật ong.

Đến như Ranald cũng phát sợ. Nuốt khan, anh ta vớ lấy đĩa nho khô và lẩn ra đằng sau tấm rèm.

Morgan thà đối mặt với một đám người Chisholm khát máu và tàn bạo hơn là đứng giữa tập đoàn người tí hon hăm hở và phiền nhiễu này. Họ chọc, đâm, giật, bấm khuy quần áo, đo đo vẽ vẽ đến mức anh chỉ muốn hét lên. Gã thợ may bé tí thì cứ bò luồn dưới chân anh, lẩm bẩm những câu tiếng Pháp bằng cái miệng ngậm đầy kim ghút, dường như lấy làm thích thú với việc đâm những cây kim đó lên người anh vào đúng những lúc anh không ngờ đến nhất. Morgan cố gắng cắn răng không gầm lên khi một cây kim khác đâm vào bắp đùi anh.

"Thứ lỗi cho tôi," (Pardonnez-moi) gã khủng bố tí xíu đó lí nhí xin lỗi với giọng điệu ân hận giả tạo.

Một gã người hầu khác nhanh nhẹn tròng chiếc cravat vào cổ Morgan. Anh cảm thấy mình suýt tắc thở. Đến tù nhân treo cổ cũng không bị buộc thòng lọng theo kiểu này. Có lẽ anh cũng cố gắng im lặng và để mặc cho họ làm nhưng đến khi Elizabeth bước qua đám người đó, một tay cầm mớ tóc giả và tay kia cầm lọ bột trắng thì anh không thể nhịn được nữa.

"ĐỦ RỒI!" anh gầm lên.

Mấy người hầu đờ người ra vì hoảng sợ. Còn cái mặt trát đầy phấn hồng của người thợ may tái đi.

Quẳng đi thái độ kiên nhẫn chịu đựng cả tháng qua chỉ vì Sabrina, Morgan bật người đứng thẳng dậy và chỉ tay vào Elizabeth. "Tôi không muốn đánh phụ nữ, thưa bà, nhưng nếu bà cứ muốn đặt cái... cái thứ gớm guốc đó lên đầu tôi và xoa thứ bột đó lên mặt tôi thì bà sẽ là người đầu tiên tôi phải nặng tay."

Dougal bước chân vào thư phòng đúng lúc Morgan đang nói những lời đó. Chứng kiến nét mặt hờn dỗi rõ ràng của bà vợ mình, ông nâng hai tay lên và chầm chậm vỗ tay hoan nghênh, mỗi tiếng vỗ như sấm động trong khoảnh khắc im lặng này.

"Chúc mừng em, em yêu. Anh tin rằng em đã đào tạo được một quý ông rồi." Những người hầu lùi lại, dáng điệu đầy vẻ tôn kính, trong khi đó Dougal đi vòng quanh Morgan, ngắm anh kĩ càng từ trên xuống dưới. "Giọng nói dứt khoát, vẻ ngạo mạn, dáng điệu quyền quý. Rất ấn tượng, phải không?"

Morgan đứng đó, đờ người ra khi ánh mắt lặng lẽ của Elizabeth quét qua anh, từ đôi giày láng

bóng cho đến cái mái tóc vốn ngỗ ngược nay đã chải mượt như nhung. Nét mặt hờn giận của bà dần dần biến mất, rồi nở một nụ cười thỏa mãn. "Rất ấn tượng," bà nhắc lại lời của chồng.

"Rất tốt, và bây giờ," Dougal nói nhanh. "Tất cả các vị đều được thôi việc. Ở đây không còn cần đến sự giúp đỡ của các vị nữa."

Trong khi đám người hầu đang lục tục thu dọn và rời khỏi căn phòng, Morgan thả mình xuống chiếc ghế bành, cảm thấy thật thoải mải khi thoát khỏi sự chăm sóc của những kẻ phiền phức đó.

Dougal dạo quanh căn phòng. "Mọi chuyện đều đã được chuẩn bị và sắp xếp chu đáo. Như cậu đã yêu cầu, Ranald sẽ đóng vai người hầu của cậu. Cậu cũng đã có một phòng riêng, thư kí riêng, và một khoản chu cấp đầy đủ cho chuyến đi này."

"Tôi không cần của bố thí đâu," Morgan nói lạnh nhạt.

Dougal nhìn thẳng vào mặt anh. "Vậy cậu định sống ở London mà không có một đồng xu dính túi sao? Không, ta không chấp nhận chuyện đó." Vuốt vuốt chòm râu, ông tiếp tục sải bước trong căn phòng. "Beth và tôi đã mua một căn nhà ở Bloomsbury. Sabrina không biết về việc chúng tôi đến London. Bây giờ cậu chỉ còn thiếu một giấy phép để bước chân vào thế giới đó."

"Có lẽ là một tước hiệu," Elizabeth đề nghị, bà ngồi xuống mép chiếc trường kỷ. "Không ai tồn tại ở London mà không có một tước vị. MacDonnell là một cái tên cổ. Chắc chắn gia đình cậu đã được phong tặng một tước hiệu trước khi họ trở nên suy đồi và đi cướp bóc để sống."

Morgan ném cho bà một cái nhìn không hề thoải mái chút nào. "Tôi không thích lãng phí đầu óc của mình cho những thứ không rõ ràng. Một mảnh giấy thần kì từ nhà vua có gì hay khi chẳng có vàng bạc nào đi kèm với nó?"

"Cố gắng nhớ lại nào," Dougal ra lệnh. "Lục trong trí nhớ của cậu đi. Sẽ có vài dấu hiệu ở đâu đó thôi."

Morgan cau mày. "Halbert," anh lẩm bẩm một mình. "Ngài Halbert, nam tước vùng..." Dougal và Elizabeth trao đổi một ánh nhìn đầy hy vọng. "Không, không phải thế. Ông Halbert —"

Một giọng hát vui vẻ bay ra từ hướng cửa sổ:

"Hắn nấu súp từ xương của chúng ta. Lột da và ăn sống. Những bữa cơm chan lẫn máu con người. Hãy chạy trốn trước khi thành bữa tối..."

Dougal tiến lại phía cửa sổ và kéo tấm rèm che. Ranald cười điệu đà và tiếp tục hát.

"...Halbert, nỗi khiếp sợ, bá tước tử thần vùng Montgary."

Elizabeth che miệng, cười khúc khích xen lẫn nỗi sợ hãi và vui mừng trước ánh mắt sững sờ của Morgan.

Sự vui sướng hân hoan vỡ òa trên khuôn mặt Dougal. Ông tiến tới đối diện với Morgan. "Quỷ thần ơi. Cậu có dòng máu của bá tước. Cậu ở bậc trên tôi. Tôi chỉ là một tử tước hèn mọn."

Elizabeth đứng dậy và xòe rộng vạt váy, khẽ khụy chân xuống, động tác thật dí dỏm. "Thưa ngài, ngài đã sẵn sàng gặp nữ bá tước của ngài chưa?"

Đôi mắt Morgan hấp háy làm anh trông giống một tên cướp biển hơn là một nhà quý tộc. "Được rồi, thưa quý bà. Có lẽ nàng ấy nên chuẩn bị sẵn sàng là vừa."

Sabrina che cái ngáp chán chường của nàng sau cái quạt.

Dàn nhạc đã bắt đầu, những nốt nhạc nghịch tai càng làm cho thần kinh nàng trở nên căng thẳng. Đơn giản như chịu đựng thêm một buổi vũ hội kéo dài vô tận của gia đình Belmont thôi mà, nàng tự nhắc mình, chẳng có gì khác biệt giữa những buổi biểu diễn cá nhân, những buổi

chiều nghe đọc thơ, hoặc những bữa tiệc chơi bài yêu thích của bác Honora, nơi Sabrina được phô bày chiếc ghế trường kỉ nhồi nhét đầy nệm để trở thành mối thương cảm và trò tiêu khiển cho giới quý tộc Luân Đôn.

Nàng đóng sập cái quạt lại, e sợ thừa nhận với chính mình rằng nàng bắt đầu nhận lấy niềm vui thích ngược đời từ lòng thương hại của bọn họ.

Bác Willie và bác Honora đang bước xuống cầu thang. Những tràng vỗ tay lẻ tẻ đón chào sự góp mặt của họ. Bác gái của Sabrina có dáng khiêu vũ như khúc dồi đang bị nướng khô. Cả gia đình Belmont này có vẻ gì đó yếu ớt và hời hợt, giống như những khúc bánh mỳ nướng dở. Khi bác nàng xuất hiện, Sabrina một lần nữa lại ngạc nhiên khi nhận ra người mẹ yểu điệu của nàng như dần hiển hiện từ thân thể rườm rà và chậm chạp này, bác Willie xoa cằm nàng. "Cô cháu yêu quý nhất của ta hôm nay thấy thế nào? Thoải mái lên nhé cưng."

"Bác chỉ có mỗi mình cháu là cháu gái thôi, và cháu có thể thoải mái hơn nếu như cháu không mắc cơn đau đầu khó chịu này. Cháu đơn giản là có thứ khủng khiếp —"

"Ấy, ấy, mọi thứ đều tốt đẹp mà, cháu yêu, nhưng Ngài Công tước Devonshire vừa mới đến. Ta phải ra chào ngài ấy đã." Nháy mắt với nàng như một người cha, ông vội vã bước ra sảnh.

Sabrina thở dài, bác Willie không chú ý đến tâm trạng của nàng. Enid đang đứng bên cạnh cửa sổ, gã chồng cưới hụt của cô đang ngắm nghía cô y như một món đồ trang sức xa xỉ. Khuôn mặt cô hồng hào và rạng rỡ trái ngược hẳn với bộ áo khoác màu xám đang mặc. Ngoài kia, một người hầu nào đó đang xướng tên và tước hiệu của người mới đến.

Em của Enid, Stefan, ít mập mạp và duyên dáng hơn nhiều so với người cha, đang đi xuống cầu thang. Tinh thần Sabrina thấy phấn chấn hẳn lên. "Chào, em họ." Cậu ta nghiêng mình đặt một nụ hôn phớt lên má nàng. "Giữ mấy kẻ tán tỉnh ở xa nhá, chị?"

"Sẽ làm hết mình," nàng vui vẻ, níu lấy tay cậu ta trước khi cậu ta kịp bỏ sang chỗ khác. "Chị thấy hình như hơi lạnh, có vẻ chị lại sốt nữa rồi. Ở đây gió khiếp đi được. Em có thể lên tầng lầu và lấy cho em chiếc khăn choàng được không?"

"Bất cứ việc gì, thưa công chúa" cậu ta rì rầm, vụng về che giấu cú đảo tròng của đôi mắt mệt mỏi.

"Đừng lấy cái lông cừu nhé Stefan," nàng gọi với đằng sau cậu ta. "Khăn choàng bông ấy. Chị dị ứng với lông cừu." Nghĩ đến dị ứng cũng làm nàng nhảy mũi vài cái liền, nàng vội vàng dùng khăn túm lấy mũi mình.

Cùng lúc Stefan quay lại với chiếc khăn choàng, phòng khiêu vũ trũng rộng đã lấp đầy một nửa và Sabrina đang bị vây quanh bởi những kẻ xun xoe bợ đỡ. Nàng gửi một quý ông trẻ tuổi chu đáo đi lấy cho nàng một ly sâm banh trong khi một người khác nhận được yêu cầu tìm kiếm nguồn gốc của ngọn gió khó chịu. Giữ lấy nụ cười đăm chiêu của nàng và hơi rung làn mi như những vũ khí, nàng sử dụng thứ sức mạnh duy nhất còn lưu lại với nàng.

Hai người đàn bà bình thường trở nên thêm còi cọc bởi những lọn tóc uốn ngược lên bay lượn về phía bức tường, chuyện trò đằng sau những chiếc quạt của bọn họ. Những hàng lông mày mong manh hơi nhíu lại trong khó chịu khi bọn họ quan sát những gã đàn ông đần độn bu quanh Sabrina.Bên dưới tiếng leng keng của ly thủy tinh và tiếng lầm bầm nói chuyện, giọng nói trầm, độc ác của họ rành rọt vọng đến tai nàng.

"Một con nhỏ ve vãn thống thiết phải không? Trưng ra bản chất ốm yếu của cô ta là cách duy nhất cô ta có thể nhận được sự chú ý của một người đàn ông."

Sabrina cố giữ lấy nụ cười như dán hồ của nàng, thầm tạ ơn lớp chì nặng nề đã che đi gương

mặt đỏ bừng tức giận của nàng.

"Quen thói tam bành rồi, họ nói thế đấy. Một trong những người hầu ở nhà Belmont đã kể với bà bếp của chúng tôi rằng mới chỉ tuần trước thôi cô ta..." Người đàn bà hạ giọng xuống thành một tiếng thì thào.

Bạn cô ta cười rúc rích. "Cô ta cư xử như một đứa trẻ bởi vì cô ta chỉ có một nửa đàn bà thôi. Bất kì gã đàn ông nào theo đuổi cô ta cũng sẽ chỉ không kém một nửa đàn ông thôi cho mà xem."

Những ánh mắt lén lút bới móc đôi chân vô dụng của nàng. Máu nóng tràn lên mặt Sabrina. Nàng muốn giật tung vạt váy ra để cho họ thấy cái thứ khủng khiếp đang được che giấu dưới đó, nàng sẽ sung sướng tận hưởng cảnh những cô nàng yểu điệu, những anh chàng trưởng giả đó gào lên vì sợ hãi.

Một gã trai toe toét khác trượt vào tầm mắt của nàng. "Cô Cameron, một ly sâm banh nhé?"

Chiếc cốc thủy tinh gài vào bàn tay run run của nàng. Trước khi nàng có thể nói tiếng cảm ơn thì những giai điệu lại bắt đầu nổi lên từ dàn nhạc ở gần đó. Từng người từng người một trong số những kẻ ngưỡng mộ nàng tuôn ra lời thứ lỗi lịch sự đầy vẻ đau đớn và dạt ra xa để tham gia vào điệu nhảy. Một trong những người đàn bà đã bàn luận về nàng với ác ý không thể cưỡng lại được việc quẳng một nụ cười thắng lợi đầy vẻ khinh bỉ qua vai cô ta khi cô ta đón lấy tay của một quý ông trẻ mặt rỗ trong bộ cánh nghèo nàn.

Sabrina gõ nhịp ngón tay trên thành đi văng. Những giai điệu tuyệt vời lướt qua tai nàng, hòa với nhịp đập của trái tim đau buồn và giận dữ, có cả sự đố kị. Ngay cả Enid cũng đang nhảy kia, tay cô móc cứng đơ vào tay Philip Markham.

Sabrina muốn coi khinh tất cả, kể cả người chị họ quý tộc của nàng, vì tài năng có hạn của bọn họ trong những cú xoay vòng, cúi chào và đung đưa theo phách nhịp duyên dáng của bản nhạc. Đủ kì lạ, nàng chưa bao giờ cảm thấy đồng cảm với Eve trước đây, cứ như có một mối liên hệ cảm xúc lạ lùng nào đó. Người đàn bà trong thị tộc của Morgan đó đã dành cả cuộc đời cuốn mình trong những tấm khăn choàng, được mời dự bữa tiệc, nhưng chưa bao giờ được cho phép cùng ngồi ăn. Sabrina uống một ngụm sâm banh. Thứ chất lỏng đó gần như thiêu cháy cổ họng nàng.

Giá như thế giới không quá thay đổi và những người MacDonnell không đến trang viên Cameron, có lẽ lúc này nàng đã được nhảy cùng với họ. Nàng sẽ thấy một khuôn mặt đầy phấn nào đó, rồi thấy những người đàn ông rất đẹp trai, và có thể sẽ yêu ai đó trong số này. Lúc ấy họ sẽ ngơ ngẩn vì nàng, những con người ngớ ngẩn hết khiêu vũ lại đến tiệc tùng và hát hò. Đôi bàn tay họ không chai sần. Khuôn mặt sạch sẽ thơm nức của họ không bao giờ mang mùi vị của nắng và mồ hôi sau một ngày lao động vất vả.

Không biết có ai trong số họ đã từng đi săn bắn để đem thịt về cho gia đình chưa? Hay đã từng mạo hiểm tất cả, kể cả mạng sống, để cứu lấy những người trong gia tộc? Chắc cũng chưa có ai phải trèo qua những đụn tuyết để vác về một con cừu bị chết đuối.

Không biết có ai trong số họ đã từng làm cho người phụ nữ phải gào lên sung sướng trong những khoảnh khắc đam mê nhục dục? Những bộ tóc giả kia không thể làm cho họ mạnh mẽ hơn trên giường là điều chắc chắn. Có lẽ chúng làm cho các cô gái thấy nhột nhiều hơn là khoái cảm khi họ vập vào nhau trong bóng đêm.

Sabrina buông lỏng người và nhắm mắt lại, cố gắng kiềm chế những nhịp đập hoang dại và khao khát của trái tim mình.

m nhạc chợt tắt ngấm. Nàng mở mắt ra, thấy một đám những quý ông đang lục tục rời bỏ bạn

nhảy của mình để đến bên nàng, chuẩn bị những lời xin lỗi ngọt ngào vì đã dám vui chơi và tận hưởng trong khi nàng thì sắp chết khô đến nơi ở cái đi văng này. Sabrina lắc đầu chán nản. Đôi khi nàng chỉ ước sao họ biến hết khỏi chỗ này cho rồi.

Trên cầu thang, gã người hầu hắng giọng. Hắn ngẩng cao đầu và cất tiếng, giọng rung lên đầy oai nghiêm, "Bá tước Montgarry!"

Chỉ là những gã thường thấy trong những bữa tiệc thôi, Sabrina thầm nghĩ, uống một ngụm sâm banh. Lại một gã quý tộc màu mè tẻ ngắt nữa.

Một khoảng im lặng. Tất cả khách khứa đang chăm chú nhìn kẻ mới đến bằng ánh mắt ngỡ ngàng của những chú cừu non. Tò mò muốn biết thứ gì đã lôi kéo được sự chú ý của đám người đang chán ngấy này, Sabrina cố sức nghển cổ lên.

Ngay khi nàng bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo màu lục nhạt của người đàn ông đó, ly sâm banh trượt khỏi tay nàng, vỡ tan tành trên sàn đá.

CHƯƠNG 24

Sabrina không thể thở. Cơn quặn thắt quen thuộc như đá tảng đè nghiến trong ngực nàng lại xuất hiện. Ánh nến phủ xuống từ những ngọn chúc đài chập chờn thăm thẳm dưới ngọn lửa mê hoặc trong đôi mắt chồng nàng. Chỉ khi ánh mắt anh toát lên vẻ xua đuổi quá rõ ràng và quá thản nhiên như muốn lăng mạ những người dòm ngó, nàng mới dám hít lấy hơi thở đứt quãng của mình.

Morgan.

Morgan, vô cùng choáng ngợp, chiếc áo khoác justaucorps màu rượu vang của anh ôm sát lấy eo và xòe quanh bờ hông hẹp để lộ ra hai đầu gối cân xứng trong chiếc quần ống túm được cắt hoàn hảo ôm gọn quanh những múi cơ trên bắp đùi. Chiếc cravat tinh khiết như tuyết trắng diềm ren khiến cho chiếc cằm nâu bóng của anh thêm hoàn hảo. Mái tóc không rắc bột của anh được buộc túm đuôi sam sau gáy bằng một sợi lụa đen. Mái tóc ấy phát sáng như dệt từ tơ vàng dưới nụ hôn dịu dàng của những ngọn đèn trùm.

(cái áo justaucorps là cái này nè mấy ss, dĩ nhiên là anh Morgan nhà mình không èo uột như cái ông này)

Sabrina đã nghĩ rằng Morgan mà nàng từng biết là một người đàn ông nguy hiểm, nhưng khi kẻ lạ mặt lịch lãm này quan sát đám đông sửng sốt trước sự xuất hiện của anh ta, một nụ cười nhạt thích thú liền cong trên bờ môi như tạc, nàng chợt nhận ra Morgan còn nguy hiểm hơn trước rất nhiều.

Anh ta như một tên giết người, một tên trộm cắp và một kẻ ám sát trái tim của đàn bà con gái mà không tha chết hay chịu bắt giữ bất cứ một tù binh nào. Nét đàn ông của anh ta hấp dẫn không thể cưỡng lại được. Nàng đã phải ép đôi mắt mình quay đi chỗ khác trước khi vẻ đẹp ấy có thể khiến đôi mắt nàng mù lòa.

Những lời thì thào bắt đầu dâng cao.

"Qủy thật, anh ta là ai vậy? Bá tước Montgarry ư? Tôi chưa bao giờ nghe thấy tên anh ta. Có lẽ chúng ta đã gặp cha mẹ anh ta ở Edinburgh phải không cưng?"

Một tiếng lầm bầm khó chịu của đàn ông vang lên. "Man rợ kinh tởm, nhờ?"

Tiếng kích động của người phụ nữ láy rền. "Ồ, quả thực rất man rợ!"

Sabrina phát hiện ra nàng đã xoắn chiếc khăn tay của nàng thành một nhúm nhàu nát. Tâm trí nàng chao đảo, vẫn không thể nào tin nổi Morgan MacDonnell đang đứng ở phòng khiêu vũ trong dinh thự của bác nàng hơn trị vì tòa lâu đài trên cao nguyên và trao cho những người đàn bà Scot vạm vỡ như Alwyn những đứa bé tóc vàng của anh. Morgan là Bá tước Montgarry ư? Nàng hẳn phát điên rồi. Morgan không phải là bá tước. Nếu anh là bá tước, vậy thì nàng sẽ là nữ bá tước. Lại thêm một ngạc nhiên mới khiến mắt nàng nới rộng.

Gương mặt của bác Willie và bác Honora của nàng nổi lềnh phềnh như những quả bóng hoang mang khi họ vội vã đến đón mừng vị khách của họ. Phía bên kia phòng khiêu vũ Sabrina trông thấy Enid, cũng như nàng, chết đứng trước hình ảnh của Morgan đập thẳng vào mắt. Chị ấy giật giật phần lông đính trên cổ áo, gương mặt xám ngoét hơn cả chiếc váy đang mặc. Sabrina sợ rằng chị họ nàng sẽ chuẩn bị ngất mất thôi. Lần này sẽ không còn Ranald ở đó để đỡ chị ấy. Chàng Philip hợm hĩnh của chị ấy lừ đừ xuất hiện từ phía xa, gương mặt anh ta hằn lại trong nét chê trách không bao giờ chịu ngừng lấy một giây. Ánh mắt Enid rơi xuống Sabrina, nàng có thể đọc được nỗi sợ hãi không thể kiểm sóat được trong đôi mắt chị họ nàng.

Vẫn luôn che chở nàng như mọi khi, Enid hướng về phía chiếc trường kỉ với Philip nhằng nhẵng bắm theo chân. Enid không phải là người đầu tiên đến bên Sabrina. Như thể được thức tỉnh từ trạng thất thần trước sự xuất hiện của kẻ lạ mặt bí hiểm, một vài người đàn ông vội vã xông đến bên cạnh nàng. Một người quỳ xuống để nhặt những vảnh vụn thủy tinh trong khi một người khác nhìn chăm chú vào gương mặt nàng và chấm nhẹ rượu sâm panh vương trên tấm mền đắp trong lòng nàng.

"Phải nói là, cô Cameron, cô ổn chứ?"

"Cô không bị đứt tay chứ?" Một quý ông khác chộp lấy chiếc quạt đặt trên lòng nàng và bắt đầu quạt hết cỡ cho nàng, thổi theo cả một đám mây phấn bột rắc trên bộ tóc giả của anh ta vào mũi nàng.

Nhận ra quan tâm của bọn họ chỉ càng làm mọi thứ thêm tồi tệ, nàng hắt hơi và giật lại chiếc quạt. "Anh đang cố làm cái gì thế? Giết tôi à?" nàng quát trước khi kịp nhớ ra chỉ nên khiển trách nhẹ nhàng kèm theo một nụ cười run rẩy.

Rồi Enid cũng tới nơi, lách mình vào một bên của Sabrina như một con sư tử cái bảo vệ cho lòng kiêu hãnh của nàng.

Morgan bước xuống cầu thang, bề rộng của bờ vai anh bên dưới chiếc áo khoác cổ điển như có vẻ co ngắn tất cả những người đàn ông khác trong phòng khiêu vũ. Đám đông như bị hút hồn trước vẻ duyên dáng hung tàn của anh. Hai bác nàng dẫn anh về phía trường kỉ, gương mặt trắng bệch của họ đỏ bừng lên bối rối. Enid siết tay Sabrina chặt đến mức những khớp ngón tay của nàng kêu rắc rắc phản đối.

Trước sự lại gần không thể lơ mãi đi được của Morgan, kinh hãi dâng đầy trong người Sabrina, khiến hơi thở nàng dồn dập và những đầu ngón tay của nàng ngứa ran như có kiến bò. Từ lúc xảy ra vụ tai nạn, nàng vẫn thường thức dậy với tiếng thét từ những cơn ác mộng bị vây hãm trong biển lửa — vì đau đớn, đôi chân nàng quẫy đạp trong những tấm khăn trải giường trong khi ngọn lửa liếm dần đến phần rèm che chiếc giường của nàng. Nhưng người đàn ông này còn chết chóc hơn, còn tàn phá hơn bất kì một ngọn lửa nào. Tất cả những cảm xúc nàng cố gắng chôn vùi đều chực phun lên như suối nguồn tuôn trào. Bị nuốt chửng trong nỗi sợ hãi của bản thân, nàng nhìn đăm đăm xuống lòng mình, tê liệt còn hơn cả cảm giác hiện hữu trên đôi chân gẫy của nàng.

Morgan dừng lại ở một bên chiếc trường kỉ mà không một lần liếc xuống nhìn nàng.

"Enid, con yêu," bác Willie nói, "Bá tước đây đã thỉnh cầu được giới thiệu với con." Các vị khách bắt đầu chòng chọc nhìn và Sabrina có thể nghe thấy dấu hiệu cảnh báo sắc nhọn trong giọng nói của bác nàng. Morgan đang chơi cái trò mạo hiểm gì thế này? "Ngài ấy nói, ngài ấy có quen biết người chồng xấu số của con."

Bác Honora dìm mình dưới chiếc quạt của bà cho đến khi không trông thấy được gì ngoại trừ đôi mắt thỏ kích động của bà. Enid rút tay ra khỏi tay của Sabrina.

Morgan băng qua chiếc trường kỉ và nâng bàn tay Enid lên môi mình, cử chỉ chất đầy vẻ duyên dáng chế nhạo. "Phải, thưa phu nhân." Sabrina rùng mình trước nét âu yếm trong giọng Scốt khàn khàn của anh. Chiếc cạnh lịch sự mới mẻ của nó không hoàn toàn giấu đi được nhịp điệu du dương xưa cũ. "Ngay khi tôi trở về từ chuyến đi đến Continent, tôi được nghe kể Nate tội nghiệp đã sớm qua đời. Cậu ấy là một anh chàng đẹp trai và rất kiên định. Tôi xin chân thành chia buồn với phu nhân."

Sabrina phải khâm phục dáng vẻ tự nhiên của Enid khi chấp nhận lời chia buồn cho cái chết của người chồng chưa từng tồn tại. "Cảm ơn ngài. Cái chết của anh ấy là cú sốc quá lớn cho tất

cả chúng tôi. Ngài thật tốt bụng khi nhớ đến tôi."

Philip bước lên trước, hoàn toàn nổi sùng lên với vẻ ta đây của anh ta. "Công bằng mà nói thì làm sao ngài quen với chồng của phu nhân MacLeod vậy?"

Sabrina trộm liếc Morgan dưới hàng lông mi của nàng, rồi thầm ước nàng không làm thế. Nụ cười của anh rạng rỡ. "Bình thường thôi. Chúng tôi lớn lên cùng nhau ở Cao nguyên, cùng đi đây đi đó với nhau, học cùng nhau ở Edinburgh. Và ngài là...?"

Philip rướn mình lên cao đến cái cravat của Morgan rồi ném ra một cánh tay bảo vệ quanh vai Enid. "Phiplip Markham. Chồng chưa cưới của phu nhân MacLeod."

"Chồng chưa cưới - trước đây," Enid dịu dàng chỉnh anh ta, rồi hất tay anh ta ra.

Sabrina hiểu rất rõ cảm giác của một đứa trẻ là như thế nào. Tất cả bọn họ đều nói chuyện phía trên nàng như thể nàng không tồn tại, bỏ lại nàng với tầm mắt ngang với đường cắt lằng nhằng trên chiếc quần ống túm của Morgan. Thợ may của anh hẳn phải là một bậc thầy đích thực, một nghệ sĩ chuyên nghiệp, một...

Morgan đổi tư thế, tình cờ đẩy đầu gối về phía trước. Miệng Sabrina trở nên khô khốc. Nàng khó khăn nuốt xuống và thầm ước có ly sâm panh đầy tràn của nàng.

Enid lịch sự thay đổi chủ đề. "Thế thì, thưa ngài, không biết chúng tôi sẽ có vinh dự được tiếp đón ngài trong bao lâu?"

Nụ cười khó hiểu của Morgan dội lại qua giọng nói của anh. "Chỉ đến khi nào công việc của tôi xong xuôi thôi."

Và lần đầu tiên, ánh mắt anh hạ xuống Sabrina. Nàng có thể cảm nhận được hơi nóng từ cái nhìn ấy, như muốn thiêu rụi dải lụa nghiêng nghiêng trên đầu nàng.

Enid trở nên táo bạo hơn, quá táo bạo so với cảm nhận của Sabrina. "Cho phép tôi giới thiệu với ngài em họ tôi, cô Sabrina Cameron. Hoặc, có lẽ là, cả hai đều đến từ Cao nguyên, hai người có thể đã gặp nhau rồi chăng?"

Không tỏ chút lúng túng, Morgan hạ một đầu gối xuống bên cạnh chiếc ghế. Sabrina chĩa cái nhìn vào đám đăng ten diềm quanh cravat của anh khi những ngón tay ấm áp, to lớn của anh khum lấy bàn tay lạnh giá của nàng, rồi mang nó đến đôi môi hoàn hảo đến tàn nhẫn của anh. Nhớ lại những cảm giác tinh tế và đen tối làn môi này đủ năng lực mang lại, Sabrina cảm nhận được những tua cuốn đầy cảnh báo của ngọn lửa bắt đầu duỗi thấp xuống bụng nàng.

Đôi môi anh công khai cướp phá lưng bàn tay nàng. "Tôi sợ rằng tôi chưa hề có được vinh dự đó."

Dối trá, nàng hằn học nghĩ. Cơn tức giận đã cho nàng can đảm ngửa đầu ra sau để nhìn thẳng vào mắt anh.

"Thưa ngài," nàng lầm bầm. "Là vinh dự của tôi mới phải."

Có chút gì đó bập bùng bên dưới mặt hồ xanh pha vàng lay động trong đôi mắt anh. Chút gì đó giận dữ và hơn cả có một chút kinh khủng. Rồi lời đe dọa chua chát về sự công nhận tan biến, để lại giữa chúng một chiều sâu cằn cỗi và phẳng lặng

Anh đứng thẳng dậy, điềm tĩnh thờ ơ với nàng. "Có lẽ, thưa đức ngài," anh nói, ám chỉ bác Willie, "Ngài có thể giới thiệu tôi với vài vị khách của ngài chăng. Tôi hy vọng sẽ nhận được vài lời mời khi lưu lại đây. Tôi luôn cảm thấy không một việc gì, dù cấp thiết đến đâu, có thể ngăn sự theo đuổi của một quý ông được" — giọng anh vuốt ve từng từ — "thỏa mãn các mặt của cuộc sống."

"Ồ, cho phép tôi," bác Honora đề nghị, lòi ra khỏi bên dưới cái quạt để nắm lấy cánh tay Morgan. "Tôi chắc chắn tiểu thư trẻ đang đi thơ thẩn dưới cây cọ cảnh nhất định sẽ nhỏ nước miếng trước lời giới thiệu này cho xem."

Hai bác của Sabrina đi hai bên anh, dẫn anh đi khỏi đó. Bác Willie còn ném lại sau lưng mình một ánh nhìn rối rắm.

Philip làu nhàu mở chiếc hộp bạc và cuộn một điếu thuốc đưa lên mũi ngửi. "Một tên tự phụ, em có nghĩ thế không? Anh chưa bao giờ thèm quan tâm đến mấy gã Scốt. Mấy tên man rợ kiêu căng, phần lớn bọn chúng ấy, nếu em hỏi anh."

Rõ ràng như được giũ bỏ e thẹn bởi cuộc đấu trí tay đôi với Morgan, Enid quát lên, "Ôi, im đi, Philip. Không có ai hỏi anh đâu." Rồi ném cho Sabrina một cái nhìn hối lỗi, chị họ nàng vội vàng theo bước cha mẹ mình.

Trước khi cái gã Philip vừa bị làm phật ý có thể tự giúp bản thân thoát khỏi cơn giận dữ, Sabrina một lần nữa lại trở thành trung tâm của sự chú ý.

"Để tôi mang lại cho cô một ly sâm panh mới nhé, cô Cameron."

"Hay để tôi rũ lại mấy chiếc gối của cô nhé?"

"Cô có muốn một chút pa tê không?" Nhưng ánh mắt nàng vẫn khóa chặt vào bờ lưng rộng của một người đàn ông đang bao quát cả căn phòng như thể anh sở hữu nó. Một lần nữa nàng lại bị bao vây bởi những cảm giác như thể đang bị vây hãm trong một tấn hài kịch kì dị đầy sai lầm. Ý tưởng đó có lẽ không hề mâu thuẫn nếu nàng không sợ hãi thừa nhận mình đã được định sẵn phải trở thành kẻ ngốc cho tất cả mọi người bỡn cợt. Lần đầu tiên trong những tháng dài, một lời kinh cầu nguyện rời rạc sinh sôi trong đầu nàng.

Làm ơn, Chúa ơi, ôi, làm ơn, Chúa lòng lành, làm ơn... Nhưng rồi sau đó nàng lại không hề chắc chắn nàng đã cầu nguyện Morgan hãy đi thật xa hay đừng bao giờ rời xa tầm mắt của nàng thêm nữa.

Morgan chưa bao giờ cảm thấy thèm giết người như thế này. Bởi hai đối tượng thực sự mà cơn tức giận của anh nhắm vào giờ đang náu mình an toàn trong phòng khách ấm cúng của họ ở Bloomsbury, không hề nghi ngờ đang nâng chén chúc mừng cho cậu con rể điên hết biết của bọn họ, anh tự làm vừa lòng mình với những ánh nhìn chết chóc trộm liếc về con gái yêu của hai người, trong khi tự ép bản thân quay tròn trong điệu nhảy và lẩm bẩm lịch sự trả lời với những bạn nhảy khác nhau của mình.

Ôi Sabrina đáng thương, tội nghiệp! Nàng mới cần anh khẩn cấp làm sao! Một tiếng rên thút thít buột ra khỏi người phụ nữ khi bàn tay anh bất thình lình nghiến chặt.

"Thật sự xin lỗi," anh lạo xạo trước khi để cô ta tiếp tục nhảy với người đàn ông khác trong điệu vũ tiếp theo.

Giờ Morgan chợt nhớ ra những cái nhìn cảnh báo và kì quặc trao nhau qua lại giữa Dougal và Elizabeth trong vài tuần trước cho những gì mà họ — lẩn trán, một kĩ năng che đậy tài tình bên dưới sự thật méo mó và những lời nói dối trần trụi. Tại sao, bọn họ lo sợ làm sao cho sự sống còn sót lại của con gái họ nếu Morgan không thể phục hồi sức sống đơm hoa cho đôi gò má xanh xao của nàng! Khốn nỗi làm sao giờ họ đã có thêm lý do để lo sợ cho sự sống sót của nàng.

Chống lại ý chí của mình, ánh mắt anh lại quay trở lại với đường cong hoàng gia của chiếc trường kỉ nơi Sabrina ngồi. Sự khiêu gợi đặt trọn trên quai hàm của anh đã kéo theo một chút run rẩy bẽn lẽn từ hàng mi lưa thưa của người bạn nhảy hiện tại.

Morgan đã tôi luyện bản thân hàng tuần cho cuộc gặp gỡ đầu tiên này với Sabrina. Anh đã hy vọng sẽ tìm thấy nàng tiểu tụy trong một căn phòng tối, da thịt mềm nhũn bám vào những khúc xương thanh nhã của nàng. Anh không hề trông đợi sẽ tìm thấy nàng được tô vẽ như một con búp bê ngớ ngẩn và giữ quanh mình cả bầy người đần độn như những kẻ tật nguyền cao sang. Một tiếng gầm gừ vô ý bật ra khỏi anh khi anh thấy nụ cười mê hồn của nàng đặt trọn lên một trong những thằng nhóc con không hề xứng đáng.

"Ngài đã nói gì phải không, thưa ngài?" Bạn nhảy phúng phính của anh giẫm phịch lên ngón chân anh.

Anh ép vẻ nhăn nhó thành một nụ cười đúng mốt. "À, tôi chỉ nghĩ những bước nhảy của cô mới nhẹ nhàng làm sao thôi, thưa tiểu thư." Nhưng không hề nhẹ nhàng trên chân anh.

Khi bạn nhảy của anh cười khúc khích đầy vui sướng trước lời ca tụng, Sabrina nâng một bàn tay yếu ớt của mình để cho một gã nhố nhăng trong bộ tóc giả phủ đầy phấn bột nắm lấy và hôn. Ánh mắt gay gắt của Morgan như muốn cào tung nàng. Nàng trông hoàn toàn lố lăng. Mái tóc dày dặn, đen nhánh của nàng một thời được thả tràn ôm lấy mái đầu nàng thì giờ được nỗ lực kéo lên thành một chiếc mũ miện cắm trên đầu bởi những sợi ruy băng tí xíu. Làn da nàng được thoa phấn thành màu ngà, làm mềm đi nét ửng hồng tự nhiên trên đôi má nàng. Khi chiếc khăn choàng trượt khỏi bờ vai nàng, Morgan trông thấy phần bóng tối thanh tao được nới rộng tít sâu xuống bên dưới cổ họng mịn như kem của nàng đến tận phần căn phồng của bộ ngực, gần như bộc lộ tất cả do cái váy décolletage táo tợn của nàng.

(décolletage: loại váy nằm trong tốp đầu ưa thích của các bà các cô hồi xưa, được cắt vô cùng sâu để trưng ra cả một khoảng vai và ngực K)

Anh để ý một cách tàn nhẫn rằng không một ai trong những kẻ bảnh chọe hơn cả ân cần với nàng chịu xông lên để sửa lại chiếc khăn không nằm đúng vị trí. Một gã đeo kính còn cả gan đứng nhón chân để say sưa nhìn mới đáng căm thù.

Khi Sabrina mím đôi môi hồng cười điệu đà, thèm muốn hoang dã đã trào lên nhuộm màu cho cơn giận của anh. Anh muốn lao vào nàng, để lắc nàng cho đến khi những lọn tóc quăn đen óng mượt của nàng xõa tung quanh gương mặt nàng, để chải hai lòng bàn tay anh lên lớp men sứ của làn da nàng, để giật mạnh vạt trên váy nàng xuống và tìm kiếm chút dấu vết của thứ hơi ấm vẫn thường xuyên lui tới những giấc mơ của anh trong rất nhiều đêm dài, nhiều đêm cô đơn. Khao khát lẫn giận dữ hòa vào với nhau thành một đợt sóng dữ dội đến nỗi anh phải hoảng sợ trước nỗi thất vọng mới của mình. Một cơn đau đớn không thể phủ nhận găm thẳng vào anh.

Anh đã trở thành một thằng ngu đáng nguyền rủa khi đến đây. Sabrina không hề cần anh. Nàng chưa bao giờ cần anh. Nàng đã xua anh đi, ném những bông hoa của anh sang một bên, và tuyên bố anh không đủ tư cách để chạm đến dù chỉ là chỉ là gấu váy quý giá của nàng.

Anh nên đơn giản nói lời thứ lỗi với những vị chủ nhà bối rối và rời đi. Rồi sẽ lên xe quay lại căn nhà phố chật hẹp trên quảng trưởng Bloomsbury, ném số tiền trợ cấp cùng mớ quần áo đồng bóng của anh vào hai bộ mặt tự mãn của Dougal và Elizabeth, rồi thề với Chúa sẽ không bao giờ đặt mắt lên bất kì một kẻ Cameron nào nữa.

Nhất quyết sẽ trốn khỏi cái trò hề này trong khi anh vẫn còn đủ ý chí, anh đẩy bạn nhảy của mình cho người đàn ông tiếp theo rồi quay tròn để thấy mình tay chạm tay với Enid Belmont. Nhìn vào những ngón tay, chúng bện lại với tay của người kia như những con thú săn mồi cẩn trọng.

Hạnh phúc khi tìm thấy đối tượng để xả lời chế nhạo hoang tàn của mình, anh cào mắt xem

thường đầy hâm mộ xuống chiếc bụng nhô cao của cô. "Tôi rất mừng khi thấy chồng bà đã để lại cho bà vài thứ để ghi nhớ về ông ấy, phu nhân MacLeod."

Cô hạ khẽ lông mi trong điệu bộ đồng ý từ tốn. "Tôi cũng vậy, ngài Montgarry."

Chị họ của Sabrina lạnh lùng hơn những gì Morgan ghi nhớ. Một địch thủ lạnh lùng hơn và đáng trọng hơn. Họ tách ra, nhún mình và quay trở lại với nhau. Anh trộm liếc một cái nhìn hiếu kì khác xuống bụng cô.

Khinh miệt bản thân bởi trái tim ngu ngốc đang nhảy lên từng hồi của mình, anh bọc giọng nói mình mang vẻ thờ ơ thận trọng. "Tôi không nghĩ rằng cô Cameron có được may mắn tương tự."

Enid lắc đầu, nhưng khi cô xoay tròn ra phía sau anh, cô thì thầm, "Con bé như bị hủy hoại sau khi phát hiện ra điều đó."

Một tiếng cười trong trẻo ngân lên từ phía chiếc trường kỉ, như móc lấy trái tim tan nát của Morgan. Một nụ cười khinh khỉnh cong trên môi anh. "Trông có vẻ thế."

Cái đầm đen tối trong tâm hồn anh khoét sâu xuống. Anh có quyền gì mà kết tội Sabrina? Nếu không phải vì tham vọng nhẫn tâm của thị tộc anh, thì giờ nàng đã không phải ngồi bó gối giữa những điệu vũ, giữa những vì sao sáng nhất trên bầu trời vẽ trên vòm nhà như thế này. Biết rằng mình sẽ chẳng còn cơ hội nào để thỏa mãn tò mò dữ dội của anh, anh bắt đầu phun từng câu hỏi một với Enid đáng thương lỡ dại đến gần anh.

"Cô ấy làm cách nào để ngồi được ở đó?"

"Phòng con bé ở tầng trệt. Stefan hoặc cha tôi bế con bé. Hoặc một trong những người hầu."

"Khi nào thì cô ấy ra ngoài?"

"Con bé không ra ngoài. Con bé chưa hề ra khỏi nhà từ khi đến Luân Đôn. Sabrina nói không khí trong lành khiến con bé đau đầu."

Morgan nhíu mày, không tài nào tưởng tượng nổi cô dâu rất háo hức - trước đây của anh lại bằng lòng chối bỏ vẻ rực rỡ của mùa xuân. "Chân cô ấy thì sao? Chúng có khiến cô ấy đau không? Bệnh tình của chúng có thật sự xấu như bác sĩ lo ngại không? Chuyện gì đã xảy ra khi cô ấy cố gắng đi lại?"

Enid tránh ánh mắt của anh. "Con bé chưa bao giờ thử."

Morgan vứt hết những bước nhảy giả bộ sang một bên. Lờ đi những vị khách bực mình bị ép phải múa may quanh họ, anh nắm lấy vai Enid và lục soát gương mặt cô. "Cô ấy chưa bao giờ thử đi sao? Chưa một lần?"

Anh cuối cùng cũng thành công trong việc khiến Enid mất thăng bằng. Cô chớp lại những giọt nước mắt. "Bác sĩ Montjoy đã khuyến khích con bé ngay từ ban đầu, nhưng cứ mỗi lần chân con bé chạm xuống sàn, con bé đều khóc dữ dội vì đau khiến chú Dougal không thể chịu đựng nổi."

Một ánh nhìn lạ lẫm chợt đến trên gương mặt Morgan, một ánh nhìn như đoán chừng reo vui khiến Enid hoảng sợ lùi lại một bước. Cô còn kinh ngạc hơn khi anh kéo cô lên và đặt một nụ hôn dữ tợn lên miệng cô.

"Đúng là cô gái ngoan. Nhưng cô trông hơi xanh xao đấy. Sao cô không tìm lấy một chút sữa ấm trước khi cô ngất xỉu đi?"

Rồi anh sải bước băng qua đám đông, bỏ lại Enid ấn hai lòng bàn tay lên đôi má cháy rực của mình và tự hỏi không biết cô đã tháo khóa cho con qủy nào tấn công cô em họ yêu quý của cô.

Sabrina giấu đi trạng thái run rẩy của nàng dưới chiếc mặt nạ vui vẻ điên cuồng. Hai tay nàng

khua trong không khí như những chú chim nhỏ nhắn, giật giật tay áo của một quý ông vô cùng sung sướng trong khi phái một người khác chạy vụt đi kiếm một tấm khăn choàng hợp với nàng hơn.

Tất cả những bùa mê nàng đã sử dụng hoàn hảo trong nhiều năm trời đối với cha nàng và các anh nàng đã được gỡ bỏ phong ấn lên các vị khách không chút nghi ngờ của bác nàng. Không một ai có ý nghĩ bước chân đi tham gia và điệu vũ tiếp theo. Bọn họ nấn ná lại bên nàng, như mê mụ bởi nụ cười quyến rũ của nàng. Kể cả những người đàn bà cũng bị hấp dẫn bởi sức mê hoặc của nàng. Tâm hồn khoáng đạt của nàng là cái gì đó đã khiến tất cả bọn họ quyết định rằng những lời đồn thổi về những cơn thịnh nộ của nàng hẳn không là gì hơn những tin nhảm nhí của lòng đố kị.

Nhưng kể cả khi Sabrina giữ cho khán thính giả của nàng hổn hển bởi những từ ngữ tài tình tiếp theo của nàng, Morgan vẫn luôn ở đó, sự pha trộn giữa vẻ lịch lãm và nét đàn ông thô ráp đe dọa sẽ đập tan ảo tưởng của nàng. Những người đàn ông ước lượng hình thể cao ngất ngưởng của anh, rồi phập phồng lỗ mũi như thể bãi cỏ của bọn họ đã bị một con ngựa đực giống cả gan đến quấy nhiễu. Những người đàn bà thì va vào nhau trong điệu nhảy để có thể đặt mình vào đúng vị trí để được nhảy với anh.

Nàng vờ bẽn lẽn cười khúc khích và cúi nhanh xuống dưới chiếc quạt của mình để trộm nhìn anh, và cảm giác như thể một bé gái sáu tuổi ốm tương tư một lần nữa. Khi nàng không thể tìm thấy anh, nàng còn cảm thấy muốn bệnh hơn nữa. Anh đã đi rồi sao? Rời đi với một trong những người đàn bà ném mình vào đôi giày mũi cong của anh sao? Liệu nàng còn có thể trông thấy anh được nữa không?

"Tai nạn khủng khiếp," một trong những người đàn ông đang cung cấp tin tức cho những người mới gia nhập vào cái vòng tròn của những người ngưỡng mộ quanh nàng. "Một con đường đầy tuyết ở Cao nguyên. Chiếc xe ngựa đã lộn nhào. Phu nhân MacLeod mất chồng và cô Cameron..."

Cô Cameron đã mất tất cả mọi thứ, Sabrina nghĩ, khẽ vuốt nhẹ tấm mền đắp trong lòng nàng. Tai nạn xe ngựa hư cấu rất gần với sự thật. Nàng khép mắt lại, một lần nữa lại như nghe thấy âm thanh sắc nhọn của tiếng súng và tiếng thét thất thanh đầy đau đớn của Pookah.

Hai lỗ mũi của nàng giật mạnh khi một mùi hương mới vật lộn để bay qua đám mây nước hoa cùng phấn gạo ôi thiu. Mùi gỗ thông, trong lành và thơm mát, đang đơm hoa như một ngọn gió lành đến với hai lá phổi của nàng, mang theo cảnh tượng của bầu trời xanh rộng mở và những đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng. Mùi gỗ thông trộn lẫn với xạ hương đầy nam tính.

Đôi mắt Sabrina bật mở khi nàng chợt nhận ra Morgan đang tựa mình lười biếng vào lưng chiếc trường kỉ, như uống lấy từng lời. Lạy Chúa nhân từ, nàng nghĩ, anh đã đứng ở đó bao lâu rồi? Ít nhất cũng có một lần tất cả những người khác quên đi sự hiện diện của anh. Bọn họ quá bận rộn để nhìn chằm chặp vào đôi chân nàng. Hơi thở của anh — ngọt ngào, nóng bỏng, không chút vương mùi sâm panh — khuấy động những dải lụa viền ren trên đỉnh đầu nàng. Nàng nhẹ kéo chiếc khăn lên che đi bầu ngực ngứa ran của nàng, chỉ khi quá nhận thức rõ được tầm nhìn mà thế đứng ngẫu nhiên tạo điều kiện cho anh.

Qúy ông kia dường như rất miệt mài để đi đến kết thúc câu chuyện đau lòng của anh ta. "Cô Cameron đã bị văng ra khỏi xe ngựa. Gẫy cả hai chân. Rất khó có thể lành lại được, tôi e là thế."

Sabrina ngập ngừng, biết quá rõ những lời vô tư của người đàn ông kia có thể khiến Morgan đau lòng đến nhường nào.

Một giọng nói khôi hài đến từ phía sau chiếc trường kỉ. "Tôi đã từng mất một con ngựa cái như

thế. Thật đáng buồn. Tôi đã phải bắn nó."

Lời nhận xét không mấy lịch sự của Morgan đã kéo theo tất cả những cái đầu, kể cả của Sabrina, quay về phía anh. Anh trông chẳng buồn phiền chút nào. Đôi mắt xanh của anh còn rõ ràng đang lấp lánh với niềm phấn khởi nữa kìa. Những người hâm mộ Sabrina nhìn anh trừng trừng.

Một bàn tay rụt rè chạm vào đôi tay nàng. Tạ ơn Chúa vì sự xao lãng này, Sabrina quay lại rồi thấy một cô gái trẻ nhìn nàng chăm chú với mối thương cảm chân thành, gương mặt cô lồng trong mái tóc quăn màu xám. "Chân của cô ấy, cô Cameron? Chúng có khiến cô đau không?"

Sabrina thở ra nhẹ nhõm. Sức khỏe của nàng luôn là một chủ đề an toàn. "Thường xuyên lắm. Nhất là trước những cơn mưa, chúng đau kinh khủng."

Giọng cô gái chìm xuống thành một lời thì thào sợ sệt. "Chúng có... bị biến dạng không?"

Sabrina nhíu mày, sợ phải thừa nhận rằng nàng chưa từng nhìn chúng nhiều tháng nay rồi. Nàng luôn luôn giữ cho đôi mắt nàng cẩn thận quay đi mỗi khi những người hầu gái tắm cho nàng, và bất cứ lần nào họ bọc chúng vào trong tấm mền hay thay trang phục cho nàng. Nàng thậm chí còn không bận tâm đến những đôi bít tất thêm nữa, bởi đôi chân nàng sẽ chẳng bao giờ chạm được đến sàn nhà.

Nàng tách những ngón tay để minh họa thêm. "Có lẽ chỉ một chút thôi."

Không hề do dự, Morgan sải chân quanh chiếc trường kỉ và giật lại tấm mền đắp của nàng. Váy của Sabrina bị tốc cho đến tận đùi nàng. Không khí mát lạnh ập vào đôi bàn chân trần của nàng. Nàng hổn hển, cảm thấy nhục nhã khi bị phơi trần. Cô gái dám hỏi nàng đổ sập xuống trong một cái ngất xỉu rất đẹp mắt để rồi được đỡ lấy bởi một người đàn ông đứng sau cô ta. Những người khác lùi lại trong ghê sợ, rồi rùng mình dần chuyển thành những cái há hốc kinh ngạc. Sabrina bị đông cứng ngay tại chỗ bởi tình trạng bẽ mặt của mình.

Morgan quan sát tỉ mỉ chiều dài của đôi chân Sabrina, ánh mắt trầm tư của anh quét từ đùi cho đến những đầu ngón chân của nàng. Đám đông nín thở như thể đang đợi ý kiến từ một thầy thuốc hoàng gia.

"Chúng không hề trông có vẻ bị biến dạng đối với tôi," anh tuyên bố, rồi thả rơi tấm mền xuống. "Có lẽ hơi xanh và khẳng khiu, nhưng hoàn toàn bình thường."

Được che chở bởi cơn sốc câm lặng của đám đông, anh nâng tay nàng đến môi anh. Đôi mắt anh lấp lánh với thách thức không lẫn vào đâu được khi đôi môi ấm áp của anh trải trên những khớp ngón tay nàng. "Cô Cameron. Hẹn gặp lại."

Sabrina cảm thấy ngực nàng siết chặt, hơi thở dần trở nên mãnh liệt với một chút hổn hển. "Tại sao — anh — đồ xấu xa —"

Morgan nhận lại chiếc áo choàng từ một người hầu đang kinh ngạc đến điếng người khi những lời lắp bắp của Sabrina cuộn lên thành những lời gào rú xúc phạm.

Đôi mắt người đầy tớ sáng bừng lên. "Tôi hy vọng ngài sẽ lại ghé thăm, thưa ngài."

Quẳng một bên áo choàng lên vai anh như khi anh dùng tấm khăn len của mình, Morgan trao cho người đàn ông một cái nháy mắt bí ẩn. "Cậu có thể đếm số lần chết tiệt đó từ bây giờ."

Khi Morgan sải bước xuống những bậc cầu thang ở mặt tiền ngôi nhà, Ranald đã chạy vụt ra để mở cánh cửa của cỗ xe đang đợi bằng cánh tay mạnh mẽ của anh ta.

Anh ta nhìn thoáng vào nét mặt dông tố của Morgan rồi lắc đầu cảm thông. "Tình hình xấu hả? Bọn đó đã làm gì thế? Quẳng cậu ra ngoài à?"

"Hoàn toàn ngược lại." Morgan ném mình vào chiếc ghế da và nới lỏng chiếc cravat bằng một cú giật tàn ác. "Tôi đã nói mọi chuyện sẽ diễn ra như dự định mà."

Đóng sầm cánh cửa cỗ xe lại, Ranald hy vọng mình thực hiện đúng theo các bước như một người hầu chuẩn mực, rồi phá hỏng thành quả của mình bằng việc thò đầu ra trước khung cửa sổ của cỗ xe. Không giống như Morgan, Ranald lại rất lấy làm thích thú với mớ quần áo mới của bọn họ. Anh ta dành hầu hết thời gian trong nơi ngụ lại của hai người để đứng trước gương, làm dáng trong bộ chế phục bằng vải sa tanh và quét một lớp bột phấn mới lên bộ tóc giả của anh ta.

"Chúng ta sẽ đến chỗ quỷ nào đây?" anh ta hỏi, rồi ngượng ngùng nhe nhởn. "Ý tôi là tôi nên đưa địa chỉ nào cho người đánh xe đây, thưa ngài?"

Hàm Morgan nghiến lại. Chỉ có một từ duy nhất bắn ra khỏi hai hàm răng siết chặt của anh. "Bloomsbury."

Họ đến Bloomsbury chỉ sau ba ngã rẽ nhầm và một cuộc chạn trán nho nhỏ của Ranald với một tên thủy thủ say khướt. Đúng lúc Morgan bước ra khỏi xe ngựa, một làn mưa nhẹ bắt đầu rơi xuống, láng mướt con đường rải sỏi và vẽ lên những quầng sáng mờ ảo quanh những ngọn đèn đường.

Bỏ mặc Ranald thán phục cái bóng của anh ta trong khung cửa sổ bằng kính của một cửa hiệu, Morgan chui mình vào căn nhà trên phố đẹp đẽ, bước đều đều lên tầng thứ hai và nhấc tay lên gõ cửa. Anh nghe thấy tiếng leng keng của đồ pha la, tiếng lầm bầm của những giọng nói trong hòa hợp dịu dàng.

Cơn giận dữ mới liền cướp lấy anh. Anh đập sầm nắm tay lên cánh cửa. Nó bật mở dưới sức mạnh của cú đấm, lao thẳng vào bức tường đối diện.

Đôi vợ chồng Cameron bặt thiệp nhìn lên từ bữa tối ấm cúng họ đặt trước lò sưởi, cả hai đều trông có tội như thể Morgan đã bắt được Dougal với vạt váy của Elizabeth quấn quanh eo bà.

Morgan lắc đầu, chán ghét cực độ không khí đầm ấm gia đình của bọn họ, một lối sống trước sau như một đã được duy trì liên tục trong suốt những năm ngập tràn hạnh phúc và gian khổ mà anh và Sabrina chưa bao giờ chia sẻ. Anh muốn lật nhào chiếc bàn, phá hỏng căn phòng đơn giản, và uống cạn chai brandy được đặt trên tấm khăn trải bàn cổ xưa.

Dougal đứng dậy, căng thẳng và thận trọng. "Cậu đã gặp con bé, phải vậy không?"

"Ông nói dối tôi."

Đôi mắt Dougal thoáng nhìn vào gương mặt vợ mình. Morgan phát ốm trước những ánh nhìn kín đáo của bọn họ. Anh chộp lấy chai brandy, nhưng thay vì tu cạn nó, anh ném mạnh nó về phía lò sưởi. Elizabeth nao núng trước những mảnh thủy tinh văng tung tóe.

Bà xoắn vặn chiếc khăn ăn, sắp xếp lại những đồ dùng bằng bạc thành một hàng chính xác. "Chúng ta không có lựa chọn nào khác. Nếu chúng ta nói với cậu rằng con gái yêu quý, tính tình ngọt ngào của chúng ta đã trở thành một sinh vật đanh đá tới mức ngay cả chúng ta cũng không thể nhận ra..." bà kéo dài, chạy ánh mắt khỏi đám đồ bằng bạc.

"Vậy là bà tin rằng nếu tôi được biết, tôi sẽ để mặc không giúp cô ấy sao?" Morgan hỏi.

Sự im lặng của Elizabeth tuyên bố tất cả mọi thứ. Đặt nhẹ tay lên vai vợ mình, Dougal kéo mình đứng dậy. "Câu hỏi duy nhất bây giờ là cậu vẫn sẽ tiếp tục giúp con bé chứ? Giờ cậu đã trông thấy con bé trở thành người như thế nào rồi."

Morgan đâm xuyên qua Dougal bằng ánh mắt không tha thứ của anh, giọng của anh khàn khàn với sự phản bội. "Kể cả khi tôi căm ghét ông, tôi vẫn luôn tin tưởng ông là một người đàn ông

tốt, Dougal Cameron. Nhưng giờ tôi hiểu rằng ông cũng chẳng tốt đẹp hơn gì so với bố tôi. Giật dây chúng tôi, khiến tất cả chúng tôi nhảy múa như những con rối ngu đần theo điệu nhạc của ông." Hai bàn tay anh siết chặt vào lưng ghế. Rồi anh bắt gặp ánh mắt van nài của Elizabeth. Bà là người phụ nữ duy nhất anh không thể từ chối bất cứ điều gì. "Được rồi, tôi sẽ làm cái công việc bẩn thỉu đó cho ông. Tôi sẽ đẩy cô ấy vào khó khăn cho đến khi cô ấy nhớ lại được cách đấu tranh cho bản thân cô ấy. Nhưng tất cả các người đều biết cái giá phải trả thế nào. Khi tôi hoàn thành, tôi sẽ là người bị cô ấy căm ghét chứ không phải các người."

Với những lời đó Morgan đã bỏ lại họ cho bữa tối ấm cúng, cho nhịp điệu êm dịu của những hạt mưa rơi va trên khung cửa sổ của bọn họ. Ranald đã náu mình vào trong chiếc xe ngựa. Dựng cổ áo choàng lên để chống chọi với cái lạnh, Morgan trèo vào với anh ta. Chỉ cần nhìn một cái vào gương mặt của Morgan là Ranald biết mình phải giữ im lặng.

Khi cỗ xe lăn lóc cóc qua những vũng nước mưa, để bắn tung tóe những giọt nước vào không khí, không một ai trong cả hai bọn họ nhìn thấy dáng hình cô độc trong góc tường bị bỏ lại ướt sũng trong cơn thức giấc.

CHƯƠNG 25

"C háu sẽ không vào đó với cô ta đâu. Đức ngài có thể ném cháu qua cửa sổ nếu ngài ấy muốn. Thực sự việc này chẳng đáng chút nào." Người hầu gái khóc thút thít, chấm nước mắt bằng cái tạp dề đeo trên người cô ta.

"Nào, Bea, đừng nói như thế. Cháu biết bà mẹ của cháu đang trông chờ cháu mang thức ăn về cho gia đình cơ mà."

"Nhưng cô ta là một con quỷ!" cô ta khóc nức nở, gieo mình vào vòng tay mở rộng của bà nấu bếp.

Bà nấu bếp vỗ về nhè nhẹ lên lưng cô gái đang nức nở, ngước ánh mắt ngao ngán bất lực về phía một người gia nhân khác, cô này cũng vừa mới lẩn vào trong bếp. Họ đã có đầy những mớ bòng bong suốt cả buổi sáng ngày hôm nay, cãi nhau và đánh cược xem ai sẽ là vật tế thần tiếp theo cho "con sư tử cái" trẻ tuổi đang ở trên lầu kia. Ngay cả khi ngài công tước đã trả công rất hậu hĩnh thì đến lúc này họ cũng không còn muốn phục vụ nữa.

Bà nấu bếp co rúm người lại khi tiếng chuông gọi người hầu rung lên leng keng. Bà ngước mắt lên nhìn trừng trừng, mơ hồ có một ước mong được nhìn thấy sợ dây chuông này thắt nút và rít thật chặt quanh cái cổ xinh xắn của cô cháu gái tàn phế của ngài công tước. Cậu chủ Stefan đã xếp đặt đồ đạc trong nhà thật không đúng một chút nào, âm thanh nhức nhối của cái chuông đó ám ảnh đến mức theo họ cả vào trong giấc ngủ.

Cô ta cực kì lạ lùng từ khi trở về từ buổi khiêu vũ tối hôm trước. Không để cho những người hầu trong nhà được nghỉ, họ phải thức đến tận bình minh, chuông cứ reo năm phút một lần, lúc thì đắp thuốc, rồi xoa chân, khăn lạnh... Ông chủ tốt bụng của họ thì đang tự khóa mình trong thư viện, còn cô chủ Enid và cậu chủ Stefan thì rút ra khu vườn yên tĩnh hơn.

Bà bếp rùng mình khi tiếng chuông lại reo lên lần nữa, âm thanh lạnh lùng của nó khiến bà và mọi người cảm thấy xây xẩm mặt mày.

Trung tâm gây ra sự rắc rối cho những người hầu gái đó đang nằm một mình trên chiếc trường kỷ trong phòng của nàng, đầu óc bừng bừng cáu kỉnh.

Sabrina giật cái dây chuông một lần nữa, mạnh đến mức nó tuột ra khỏi nắm tay nàng. Nàng nhìn chòng chọc vào nó, cảm thấy hơi sợ hãi. Yên lặng, không có tiếng bước chân trong hành lang, không có tiếng quần áo sột soạt. Không còn ai, nàng nghĩ thầm. Và có lẽ cũng chẳng còn ai muốn ở lại đây nữa. Rồi nàng sẽ bị bỏ lại một mình ở nơi này với nỗi cô đơn và sợ hãi.

Cùng với đôi chân của nàng.

Sabrina đảo mắt tránh đi chỗ khác. Bức tượng thần tình ái mạ vàng chạm khắc trên bệ lò sưởi đang nở một nụ cười ngô nghê với nàng. Mặc dù căn phòng đã rất ngột ngạt và nóng bức nhưng Sabrina vẫn yêu cầu họ để cho nàng một đống than nữa trên mặt sàn đá trước lò sưởi. Ánh nắng mặt trời đang xuyên qua những ô cửa sổ để chiếu sáng căn phòng. Mồ hôi bắt đầu chảy ròng ròng trên mặt, trên ngực Sabrina nàng giật tung vạt áo ra, rồi ép mình khóa chặt tay lên ngực nàng.

Những hành động đó có thể khiến ai đó cảm thấy thật ngu ngốc, nhưng với nàng thì không hề. Sabrina không muốn những cử chỉ yêu kiều trang nhã nữa rồi. Nàng đã phải bấu víu vào nó hàng tháng nay, dựa vào nó để lôi kéo bản thân nàng và những người quanh nàng như thể nàng có thể dựa vào nó để chuộc lại cái giây phút cận kề cõi chết khi nàng mất kiểm soát và lao qua vách đá. Không có gì bảo vệ nàng lúc đó, thì thân xác Sabrina đã tan rã dưới hàng ngàn mảnh

đá sắc nhọn và rải mình theo khắp ngọn gió mùa xuân ấm áp.

"Anh đi chết đi, Morgan MacDonnell," nàng lầm bầm.

Morgan là người duy nhất dám bước trở lại cuộc sống của nàng và giật đi thăng bằng của nàng như anh ta vẫn làm. Con người đó luôn luôn có mặt để xô nàng, nhưng không bao giờ xuất hiện để đỡ nàng mỗi khi nàng vấp ngã.

Nàng nhìn xuống tấm mền giờ đang phủ lên đôi chân vô dụng của mình, rồi nhướng mày cáu kỉnh nhìn lên cánh cửa đóng im lìm. Chỉ cần có người đi vào và đi ra theo mệnh lệnh của nàng là đủ để nàng cảm thấy an toàn trước cám dỗ mà ý nghĩ Morgan đã đuổi theo nàng mang lại. Tránh được thách thức khinh thường trong đôi mắt xanh ngập nắng của anh.

Tĩnh lặng vây quanh nàng, nặng trĩu theo từng nhịp nhảy tích tắc của chiếc kim đồng hồ. Nàng không thể chịu đựng những khoảng im lặng ghê sợ này. Hít một hơi dài để lấy dũng khí, nàng kéo cái chăn sang một bên và vén lớp váy ra để chiêm ngưỡng cái thứ đang nằm dưới đó.

Sabrina nhìn chòng chọc vào đôi chân trần của mình như thể nó thuộc về một thứ gì đó không phải của nàng. Nàng nghiêng đầu sang trái, rồi lại nghiêng sang phải, nhận ra rằng Morgan đã nói đúng. Đôi chân nàng nhìn yếu ớt và mảnh dẻ hơn nhiều so với những gì nàng từng nhớ, nhưng trông vẫn còn bình thường. Nàng khẽ ngọ nguậy mấy ngón chân, như một cô bé con bị mê hoặc trước những cử động thật đơn giản.

"Cháu yêu của ta đây rồi. Ta mang một ít thuốc cho cái ngực tội nghiệp của cháu này."

Sabrina vội vàng kéo chăn che đi đôi chân cô khi bác Honora nhẹ nhàng đi vào phòng. Một cô hầu gái mặt sưng mày sỉa lê bước theo bà, giữ một khoảng cách khá xa.

Sabrina giấu sự bực tức của mình vì bị phá ngang giữa chừng bằng tiếng thở ra nặng nhọc. "Cháu hy vọng nó là cây lộc đề. Bạc hà làm cháu phát ban."

Bác nàng dỗ dành. "Chỗ người bào chế thuốc đã hết nhẵn cây lộc đề rồi, cháu yêu. Chúng ta đành phải dùng những gì có sẵn thôi."

Cô hầu gái mắt rơm rớm giật mình tránh xa một quãng khi Sabrina quát, "Cái khăn của tôi đâu rồi? Ở đây lạnh chết đi được."

Bác Honora nhướng mày. "Nhưng cháu yêu ơi, ta thấy ở đây đủ ấm rồi đấy chứ."

"Dĩ nhiên với những người được đi lại và không phải nằm ở trên giường cả ngày thì không lạnh rồi."

Sự xuất hiện của Enid và Stefan đã cứu nguy kịp thời cho bà Honora trước khi lưỡi của Sabrina lại uốn lên lần nữa.

Enid cười tươi rói khi Stefan dúi một bó hoa oải hương thơm ngát vào mặt Sabrina. "Nhìn xem bọn em đem gì về cho chị này. Có thể những bông hoa xinh đẹp này sẽ làm cho chị vui lên hơn nhiều đấy."

Phấn hoa tràn vào mũi Sabrina. Tránh ra khỏi bó hoa, nàng bắt đầu hắt xì liên tục. "Ôi, mang chúng đi chỗ khác đi. Em biết chị không chịu được phấn của hoa này cơ mà."

Enid và mẹ của cô nhìn nhau ngao ngán. Stefan lầm bầm điều gì đó trong hơi thở và cắm bó hoa vào chiếc bình đặt sẵn trên bệ lò. Nhưng ngay lúc đó, Sabrina bắt đầu chuyển sang thở hổn hển.

"Ôi, Chúa ơi," nàng tắc nghẹn giữa những cơn khò khè. "Cổ họng của tôi nghẹt lại rồi. Giúp tôi với. Làm ơn giúp tôi!"

Bác Honora của nàng hét lên thất thanh làm cho những người hầu chạy tán loạn. Stefan vỗ thật

lực lên lưng của Sabrina trong khi mẹ cậu kêu một người hầu đi gọi bác sĩ. Anh ta chạy đến cánh cửa và đụng đầu đánh cốp một cái với ông chủ của anh ta, làm bộ tóc giả trên đầu ngài công tước bị lệch sang một bên.

"Cái gì đây," Ngài Willie gào lên. "Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây thế?"

Không ai chú ý đến người quản gia và người đi kèm với ông ta đang đứng ở cửa đối diện với cánh cửa ngài Willie vừa lao vào. Người quản gia bèn cất giọng, "Bá tước Montgarry."

Vẫn chẳng ai thèm để tâm đến ông ta. Ngài công tước thì đang gào lên ầm ĩ, Enid và bà công tước thì cứ khóc thút thít, những người hầu trong phòng thì loạn cả lên, mỗi vị một kiểu thể hiện sợ hãi khác nhau.

Đưa ánh mắt xin lỗi nhìn sang vị khách, ông quản gia hắng giọng và lại nói lần nữa. "Bá tước Montgarry!"

Sabrina hít thở cực kì khổ sở, một tay ôm lấy cổ họng, tay kia thì vặn vẹo mấy bông hoa oải hương như thể muốn bóp chết mấy hạt phấn hoa đang làm cho nàng cảm thấy tắc thở. Những người khác há hốc mồm, gần như bất động vì sợ hãi.

Vỗ vai cảm thông với người quản gia tội nghiệp, vị bá tước sải những bước dài qua căn phòng, giật những bông hoa ra khỏi bình cắm trên bệ lò sưởi, rồi hất nguyên thứ nước lạnh buốt trong bình đó vào mặt Sabrina.

CHƯƠNG 26

Im lặng đến sửng sốt trùm khắp căn phòng sưởi ấm. Hơi thở đứt quãng của Sabrina chết lịm thành những tiếng nấc cụt kích động. Trước vẻ tức tối của nàng, những gương mặt choáng váng của người xem bắt đầu thay đổi — rúm ró ở chỗ này, điên cuồng chớp mắt ở chỗ kia, rồi nhay nhay phần môi trên của mình. Stefan chúi hai nắm tay vào túi và quay mặt ra cửa sổ, đôi mai chùng xuống. Người quản gia, người chịu trách nhiệm duy trì giá trị đích thực trong gia đình Belmont, bắt đầu ho khẽ sau nắm tay. Ông vội vàng xin cáo lui như thể e ngại rằng vị quý tộc mất trí kia sẽ đập thẳng bát cá vàng vào mặt ông nếu ông tiếp tục không kiểm soát được hơi thở thất thường của mình.

Sabrina hấp háy mắt nhìn lên Morgan, nước đua nhau nhỏ xuống từ làn mi đen mượt của nàng, rơi thành vũng nhỏ trên lòng nàng, thấm đẫm làn vải sa tanh phủ lên bộ ngực phập phồng của nàng.

Morgan làm ngơ nàng chẳng chút ăn năn, đưa tay đón lấy bàn tay múp míp của bà bác Honora đưa lên môi anh. "Xin thứ lỗi cho hành động xấc láo của tôi, thưa nữ công tước. Tại tôi có một con cún già hay bị những tràng kiểu như thế này."

"Những tràng ư?" Sabrina lặp lại, giọng nàng rõ ràng và nhức nhối như tiếng chuông kêu.

Anh liếc cái nhìn không thể đọc được qua tay của bác nàng. "Khò khè. Những tràng thở khò khè, đương nhiên là thế."

"Tôi lấy làm ngạc nhiên khi ngài không đá nó."

Ánh nhìn bối rối của bác Honora nhảy múa giữa hai người. Morgan liền nhân cơ hội chiếm lấy thế chủ động.

"Cho phép tôi."

Rút chiếc khăn tay từ túi áo choàng với một điệu bộ rườm rà, anh quỳ xuống bên cạnh chiếc đi văng và bắt đầu lau trán cho Sabrina, chùi cả đi lớp phấn mỏng. Những ngón tay của anh trở nên vụng về với búi tóc trên đầu nàng, thả rơi ra một vài lọn xoăn nho nhỏ.

"Nới chúng ra sẽ giúp cô thở dễ dàng hơn, phải vậy không?" Ngay lập tức đôi bàn tay to lớn, lanh lẹ của anh khiêu vũ trên những chiếc cúc nhỏ xíu trên thân áo nàng, phơi bày cả một khoảng ngực căng mọng.

Trợn mắt với anh, Sabrina hất tay anh ra và giật vội lấy tấm áo để khép lại trước khi anh có thể lột trần nàng trước những đôi mắt không chút mảy may nghi ngờ của hai bác nàng.

Nhưng vẻ hân hoan tàn nhẫn đó không hề thuyên giảm khi anh bước về phía cửa sổ và hất nó mở toang. "Chả trách sao cô gái không thở nổi. Bị kẹt trong căn nhà cổ ngột ngạt này thì ai cũng bị hen mất thôi. Thứ thuốc bổ duy nhất cô ấy cần là không khí trong lành."

"Tôi ghét không khí trong lành," Sabrina nói yếu ớt, thực sự cảm thấy mình đã thất bại. "Nó khiến tôi phát ốm." Nàng thực sự muốn ốm khi Morgan lăn cái thứ trông như một cái máy kinh khủng làm từ sắt và gỗ vào trong phòng. "Cái quái gì thế này? Một dụng cụ tra khảo thời trung cổ à?"

"Cái này, thưa cô Cameron thân mến, là một món quà. Phát minh mới nhất. Nó được gọi là xe lăn. Từ giờ cô sẽ không còn phải bị mang đi như một mớ củi nữa."

Khi nó ầm ầm lăn qua tấm thảm Ba Tư, Sabrina thấy nó quả thực là một chiếc ghế được khớp với những bánh xe. Nàng còn trở nên cảnh giác hơn khi Morgan kéo tấm mền của nàng ra và phủ nó gọn gàng lên chiếc ghế gỗ cứng.

"Dạo một vòng nho nhỏ quanh khu vườn sẽ khiến cô thấy khỏe hơn," anh thông báo.

Nàng túm lấy vạt váy phủ lên chân nàng. "Thứ lỗi cho tôi, thưa ngài. Tôi không hiểu ngài cho ngài là ai —"

Morgan cuốn nàng vào trong vòng tay anh. Tiếng đập đến nhức nhối của trái tim nàng trước cử động giản đơn của anh nhắc nàng nhớ chính xác anh là ai. Chồng nàng. Ít nhất cho đến cuối tháng này, khi cha nàng đến đây với văn bản hủy cuộc hôn nhân của hai người cho nàng kí tên.

Nàng cự lại cám dỗ tựa má nàng lên bộ ngực rộng của anh, cám dỗ giụi mình vào vòng tay rắn chắc của anh — nơi duy nhất lại cho nàng cảm giác thật an toàn. Thay vì thế, nàng giữ bản thân cứng ngắc trong khi anh hạ nàng chầm chậm xuống chiếc ghế. Trượt đôi bàn tay bên dưới váy nàng, anh sắp xếp lại đôi chân nàng với sự thân thuộc gai người và cả một chút dịu nhẹ đến bất ngờ. Hơi thở của nàng dồn dập trước cơn choáng váng khi đôi tay anh chạm vào làn da để trần của nàng. Những vết chai đã phản bội vỏ bọc quý ông của anh. Nàng từ chối nhìn vào đôi mắt anh.

Khi Morgan chỉnh lại chiếc gối đằng sau đầu Sabrina, bác Honora của nàng nói khẽ. "Bác tin là bác nên đi kèm với cháu. Thật là không đúng mực khi —"

Tất cả phản ứng của Morgan chỉ là một cái nhìn ý nghĩa chĩa về phía Enid để vị công tước nhận ra rằng Morgan chính là mắc mớ duy nhất trong kế hoạch cứu rỗi thanh danh của con gái ông. Cho đến khi William có thể gặp Dougal Cameron để nhận lời khuyên, tất cả bọn họ đều không hơn gì những con tốt thí trong trò chơi bí ẩn của vị bá tước kia cả.

"Không vấn đề gì," ông cam đoan với vợ mình. "Hít thở không khí trong lành là tất cả những gì mà bông hoa bé nhỏ của chúng ta cần."

"Bác Willie!" Sabrina hét lên, không ngờ ông lại phản bội nàng.

Phản đối của nàng là vô hiệu, bởi Morgan đã nhanh nhẹn đẩy nàng xuống hành lang lát gỗ bóng loáng dẫn đến những khung cửa kiểu Pháp thông ra khu vườn.

Sabrina chùn mình lại khi ánh mặt trời chói lòa chảy tràn trên gương mặt nàng. Nàng ép đôi mắt nhắm lại và nín thở, chờ đợi cơn đau sẽ đâm qua hai thái dương nàng.

Một làn gió nhẹ thoảng qua, âu yếm làn da nàng. Mặt trời mạ vàng khuôn mặt nàng với hơi ấm trong trẻo. Nàng khẽ mở mắt, rồi chớp liên hồi để xem xét thứ rực rỡ lạ kỳ thu vào trong tầm mắt mà nàng có thể níu giữ được. Hương bạc hà dìu dịu nổi bật giữa mùi cỏ cây và mặt đất, biến cái sân trong vô vị nơi đô thị sầm uất thành xứ sở thần tiên của hạ giới. Những lộc non mơn mởn trên bờ giậu thủy tùng. Một cành hoa phớt hồng len qua hàng rào mắt cáo. Những chú chim nhảy nhót và hót líu lo, rỉa rỉa lên khoảnh đất trống trong khi những chú bướm rập rờn hết đóa hoa này đến đóa hoa kia, với đôi cánh mỏng mảnh lay động không gian nức hương hoa nhài.

Sabrina thử thở nhẹ, bối rối khi chẳng có một cái hắt hơi, chẳng có tiếng khò khè hay thậm chí cả một cơn xổ mũi thông thường. Nàng muốn ghét không khí tươi mới khởi đầu cho một mùa xuân đang đến, nhưng nàng không thể ngăn ánh mắt đuổi theo một chú ong xinh đẹp, uể oải bay lượn với sự rõ nét mà nàng đã quên đi trong những đêm mùa đông thao thức buốt giá.

Morgan đẩy chiếc xe lăn quanh vòi phun nước ồn ã, sự im lặng của anh còn cảm nhận được dễ dàng hơn cả tiếng chiếc xe lọc cọc trên con đường lát đá. Điều đó khiến Sabrina bồn chồn. Sẽ là vô ích nếu cố gắng bất kì một cuộc trò chuyện đúng mực nào với anh, nàng nghĩ. Anh rõ ràng là một kẻ điên rồ. Anh có thể đủ khỏe để lôi nàng ra đây, nhưng anh không thể khiến nàng nói chuyện được.

"Anh chưa bao giờ nói với tôi anh là bá tước," nàng buột miệng.

"Cô có bao giờ hỏi đâu."

"Như mọi khi, tôi biết rồi. Tôi chưa bao giờ có thể đợi được đến khi anh chịu nói."

"Cả những thứ khác nữa," anh trả lời.

Tâm trí Sabrina gào thét rằng nàng không thể đợi được đến khi anh chạm vào nàng, và sống lại từng lời nói khẽ kể lại sự sỉ nhục của anh với đôi tay nàng. Có phải anh đến đây để trả đũa cho hành động nhẫn tâm của nàng? Để báo thù và làm nhục nàng trước toàn Luân Đôn chăng? Cơn ớn lạnh trườn dọc xương sống của nàng. Từ kinh nghiệm trong quá khứ nàng biết rằng Morgan MacDonnell không phải là một kẻ thù đơn giản.

Còn trừng phạt nào gay gắt hơn là bị ép phải chứng kiến khi anh lựa chọn một người vợ mới từ một trong những vẻ thượng lưu màu mè, những kẻ chắc chắn phải thấy lãng mạn chết đi được khi cưới một anh chàng Cao nguyên bí hiểm?

Giọng xấc xược của nàng nghe chừng quá gượng gạo, kể cả với đôi tai của chính nàng. "Rút cục thì anh đã làm gì? Ám sát ông bá tước Montagarry thật à? Hay ăn trộm quần áo của ông ta? Hay là cưỡng bức vợ ông ta?"

Sabrina nhận ra quá muộn rằng họ đang bấp bênh trên hai bậc thang thấp dẫn đến phần rải sỏi của con đường. Thay vì hất nàng xuống như nàng đáng bị, Morgan lại nắm lấy hai tay ghế và nghiêng nó về phía sau, dựa tất cả sức nặng của nó lên hông anh. Những múi cơ trên cẳng tay anh kìm kẹp nàng. Với mạch máu chảy rần rật trong cổ họng, Sabrina ngửa mặt nhìn anh, bị giam cầm bởi vẻ đe dọa sôi sục trong đáy mắt anh.

"Tôi chưa từng cưỡng bức ai " — anh nói nhẹ — "dạo gần đây cả."

Mùi xạ đậm đặc trộn lẫn giữa gỗ đàn hương và gỗ thông thoảng đến từ phía anh, như chuốc thuốc mê cho ý thức thiếu thốn của nàng. Không phải từ lúc xảy ra tai nạn Sabrina mới cả thấy quá bất lực, quá phụ thuộc vào lòng nhân từ của một người đàn ông đến thế. Chiếc cằm cạo nhẵn của anh chỉ cách vài cm với đôi môi nàng; hơi thở nóng bỏng của anh hòa lẫn với tiếng thở dài của nàng.

Đôi mắt nàng run run nhắm lại, quá nhát gan để chứng kiến một cú ngã khác mà có lẽ nàng sẽ không bao giờ đứng dậy được nữa.

Chiếc ghế xóc mạnh xuống hai bậc thang, khiến nàng choáng váng. Đôi mắt nàng vụt mở để nhận ra rằng phong cảnh đồng quê đang trôi tuột đi với tốc độ đáng báo động.

"Tôi không nhận ra anh thích tốc độ," nàng hét lên giữa những tiếng bánh xe lăn ầm ầm. "Nó còn hơn một trò giải trí văn minh, anh có nghĩ thế không? Nhưng chắc chắn vẫn bị lu mờ đi đem so sánh với cướp bóc và chém giết nhỉ."

Những bước dài của Morgan không cho thấy bất kì một dấu hiệu chậm lại nào. Anh rẽ vào một góc rải sỏi, ép nàng ấn sâu những móng tay trắng bệch vào thành ghế để khỏi bị văng ra.

Giọng nàng vút lên, cáu kỉnh và gay gắt, nhưng thiếu hẳn đi sự cay đắng mà nàng nuôi dưỡng hàng tháng trời. "Nếu anh không chậm lại, tôi sẽ nôn vào đôi giày bóng loáng mới tinh của anh." Nàng giật mạnh chiếc gối kê sau đầu và vung về phía anh. "Nếu anh đến để hoàn thành công việc mà anh khởi xướng, tại sao anh không đơn giản ấn cái này vào mặt tôi? Như thế sẽ gọn ghẽ hơn nhiều."

Lần này đã quá sức chịu đựng của Morgan. Anh thình lình giật lại, nghiêng chiếc ghế về phía trước và hất cả người nàng vào chiếc giường mềm mại từ rêu và rác bẩn.

Sabrina ngã khuỵu người. Chiếc lông chim đổ xuống mặt nàng. Nàng hớp hớp không khí trước

sự xỉ nhục trắng trợn của anh.

Morgan đi vòng đến đứng trước mặt nàng. "Xin lỗi nhé," anh nói, giọng mượt mà không chút ăn năn. "Tôi hẳn đã vấp chân phải một hòn đá."

Sabrina chầm chậm ngẩng đầu, lại một lần nữa điên tiết bởi vẻ ngạo mạn từ đôi chân loe rộng của anh, đường cắt hoàn mĩ trên chiếc quần ống túm, và lớp da thuộc bóng lộn bảnh bao trên đôi giày của anh. Nàng cảm thấy như mình sa vào chiếc bẫy thời gian, quay trở về đúng nơi nàng đã khởi đầu với anh, tất cả những năm chia cắt tan ra trong chốc lát. Họ đã rơi trở lại phân vai của chính mình trong tuổi thơ của họ mới khéo làm sao!

Nàng trừng trừng nhìn lên anh qua mái tóc cầu kì nay đã rối bù và êm ái nói, "Anh luôn luôn thích tôi quỳ gối nhỉ, Morgan MacDonnell?"

Một ánh lửa nhạo báng lóe lên trong mắt anh, khiến nàng nhớ lại những cảnh tượng gợi tình mà nàng đã phải chiến đấu quá khó nhọc để xua đuổi chúng đi. "Như tôi nhớ, cô đã phô diễn được tài năng của mình khi tận dụng lợi thế tuyệt nhất từ nó còn gì."

"Tôi căm thù anh!" nàng mù quáng đánh vào cẳng chân của anh chỉ càng làm nhức nhối những ngón tay nàng.

"Tốt," anh trả lời điềm tĩnh khi nàng ngồi thụp xuống để mút những khớp tay đau nhức của nàng. "Chuyện đó sẽ khiến mọi thứ trở nên đơn giản hơn."

Khoanh tay trước ngực, Morgan nhìn chằm chằm xuống vợ mình, vẻ mặt thản nhiên của anh giấu đi mối xúc cảm đang cuộn lên trong lòng. Anh muốn căm ghét nàng. Anh thực sự muốn thế. Trong những buổi bình minh hoang vắng thấm đẫm rượu brandy ở lâu đài MacDonnell, khi những lời buộc tội lanh lảnh của nàng vẫn tiếp tục xé toạc cái đầu đau nhức của anh, anh đã gần như tin chắc rằng anh thực sự ghét nàng. Kể cả khi này, nếu anh có thể nhận ra vẻ đáng thương của nàng — nép mình trong rêu, tóc rũ xuống mặt như đám lụa mềm, bùn đất nhòe nhoẹt trên gò má — thì có lẽ anh đã có thể quay mặt bước đi.

Nhưng ánh hoang dã lộng lẫy trong đôi mắt nàng đã mê hoặc anh. Dù cho vẻ thách thức được vẽ trên từng vết thâm nhẹ khi va vào nền đất quá cứng, anh vẫn sợ rằng chỉ một cái chạm thôi cũng có thể khiến nó vỡ tan tành. Mặc dù bị lật đổ khỏi ngai vàng của nàng, nàng vẫn chiến đấu gian khổ đến đọa đày để trở thành một nàng công chúa. Thay vì thương hại, một thứ cảm xúc khác lại thít chặt lấy ruột gan anh, mãnh liệt và nguy hiểm như một thanh kiếm hai lưỡi sắc bén.

Nó khiến anh cay đắng thừa nhận rằng Dougal đã đúng. Sabrina cần anh, và cần anh còn nhiều hơn mức nàng có thể tưởng tượng được.

Anh quỳ xuống bên cạnh nàng trên mặt bùn nhão. "Tôi không đến để xem em bò. Tôi đến để nhìn em đi lại."

Sabrina né khỏi anh, hất tóc ra khỏi khuôn mặt nàng. "Đừng có nhố nhăng. Anh đã nghe thấy bác sĩ Montjoy nói rồi đấy. Tất cả các người đều biết rằng tôi sẽ không bao giờ đi được nữa."

Morgan không lãng phí thời gian để tranh cãi với nàng. Anh tóm lấy vai nàng và kéo nàng đứng dậy. Khi nàng trượt xuống dọc theo cơ thể anh như một miếng vải bèo nhèo, anh vòng tay ôm lấy nàng, dựa hông vào một mảnh tường đá thấp, và choãi rộng hai chân để có thể chịu được trọng lượng cho cả hai người.

Sau khi đã dành quá nhiều tháng để giữ mọi người có khoảng cách nàng bằng những cơn đau trẻ con và những lời châm chọc, Sabrina chợt nhận ra sự gần gũi của Morgan thật không thể chịu đựng nổi. Hơi ấm từ cơ thể đàn ông cứng rắn và to lớn của anh đang đe dọa sẽ làm tan

chảy bức tường đá mà nàng đã xây dựng quanh mình. Hai tay nàng khoan sâu vào cẳng tay anh, chống lại ý muốn dai dẳng của chúng, kết hợp hấp dẫn không tài nào cưỡng được từ sự dịu dàng và sức mạnh của anh khiến đôi tay nàng run rẩy dữ dội còn hơn cả đôi chân nàng.

Nàng và Morgan dính sát vào nhau thân mật đến nỗi như thể họ là những câu trả lời được tạo ra để khớp vào những câu hỏi mà cả hai đều không dám hỏi. Hơi thở của anh trượt qua thái dương nàng, làm lay động những lọn tóc quăn chảy xõa.

Nàng chôn má nàng vào cravat của anh. "Khốn kiếp," nàng nói trong một lời thì thầm rạn vỡ. "Anh có quyền gì mà làm thế?"

Giọng nói anh kiên quyết như cái ôm ghì của anh. "Mọi quyền. Tôi là chồng em."

"Không còn lâu nữa đâu," nàng thách thức nói.

"Điều đó tùy thuộc vào em."

Hơi thở của nàng nghẹn lại khi nàng ngập trong khe nứt của sợ hãi và hy vọng. "Ý anh là gì?"

Anh khum lấy cằm nàng giữa ngón cái và ngón trỏ và nghiêng đầu nàng về phía anh. "Nếu em không để cho tôi đến thăm em trong vòng bốn tuần tới, tôi sẽ không cho em cuộc bãi bỏ quý báu của em đâu. Tôi sẽ gõ cửa tất cả các quan tòa giữa Luân Đôn và Scốlen và nói với tất cả bọn họ rằng em đã sẵn lòng trải đôi chân Cameron xinh đẹp của em ra cho một thằng khốn nạn như tôi. Rồi thì em sẽ bị ép phải ly hôn và cái tên quý tộc của cha em sẽ bị hủy hoại."

Vẻ đẹp lạnh lùng và tàn nhẫn trên gương mặt anh làm nàng chết đứng. "Tại sao?" nàng thốt. "Tại sao anh lại làm thế với tôi? Đó có phải ý tưởng trả thù của anh không?"

Trong chốc lát giận dữ dội lên trong đôi mắt Morgan. Rồi mi mắt anh sụp xuống, che đi những xúc cảm mà Sabrina chỉ có thể hình dung mà thôi. Anh ôm theo nàng rồi đặt nàng gọn gàng trên bức tường, phủi phủi đôi bàn tay như thể nàng đã làm ô uế chúng.

Một nụ cười giòn cong trên môi anh. "Cứ tin những gì em muốn. Có thể tôi muốn trả thù. Có thể tôi muốn làm thế vì lương tâm của tôi."

"Đừng có lố bịch như thế," nàng nói, bao những ngón tay nàng quanh phiến đá granit nhẵn nhụi. "Tất cả mọi người đều biết nhà MacDonnell các anh không có lương tâm."

Anh chỉnh lại ngay ngắn chiếc caravat và hướng thẳng xuống con đường dẫn ra cổng vườn. "Tôi sẽ đến vào lúc hai giờ ngày mai. Nếu em không muốn tôi giới thiệu mình như ông chồng thất lạc đã lâu của em, tôi nghĩ em nên trải cho phẳng đường đi của tôi với hai bác em. Ngày tốt lành, cô Cameron."

"Và nếu tôi giúp xoa dịu lương tâm tội lỗi của anh, tôi sẽ được cái gì hả?" nàng gọi với theo sau anh.

"Tự do," anh ném những từ đó qua vai mình. "Ngày mà em đi lại được sẽ là ngày em được giải thoát để bước ra khỏi đời tôi mãi mãi."

Cánh cửa khu vườn đóng sầm lại.

Sabrina phừng phừng nổi giận khi nhận ra anh đã bỏ nàng bấp bênh trên bức tường đá bất lực như một con giun trong vườn. Bậc thềm của ngôi nhà đã được che đi bởi một hàng nhỏ những cây nguyệt quế. Những âm thanh duy nhất trôi đến đôi tai nàng là tiếng reo hân hoan của vòi phun nước và tiếng vo ve chán chê mê mải của những con ong lượn lờ đờ khắp các bụi hoa. Chiếc xe lăn đặt cách đó vài bước, với lớp gỗ láng và phần sắt bóng lộn, chế nhạo và không thể với tới được.

Nàng không phí thời gian để nhìn chằm chằm vào đôi chân vô tích sự của nàng. Dùng đôi tay

để giữ thăng bằng trên gờ tường, nàng với chân xuống cho đến khi những ngón chân nàng ngập trong lớp đất mát lạnh. Thay vì đau đớn như nàng chờ đợi, nàng chỉ cảm thấy một cơn nhói lờ mờ. Lầm bầm một câu nguyền rủa, nàng liều mình thay đổi một chút trọng tâm dồn lên cơ thể mình.

Đôi chân nàng võng xuống. Nàng trượt theo bức tường, ngã ngửa người với một cú chạm mạnh.

Đôi tay nàng nghiến chặt trong bùn. Tức giận nổ bùng trong người nàng, huy hoàng và tinh khiết, khiến nàng cảm thấy sức sống trào dâng lần đầu tiên trong bao nhiêu tháng trời. Tâm trạng như chú mèo bị nhốt không còn đủ để đáp ứng được nàng. Nàng thấy chẳng còn thỏa mãn với việc xỉ vả số phận nữa. Giờ cơn thịnh nộ của nàng đã có mục tiêu. Chiếc bia ngắm chính là tên khổng lồ tóc vàng, mắt xanh với nụ cười điệu đà đó.

Ngửa đầu về phía sau để có thể ngắm trọn bầu trời trong xanh đến sững sờ, nàng bắt đầu rống lên gọi giúp đỡ bằng cái giọng tất cả người hầu trong gia đình Belmont sau này đã thề rằng có thể nghe thấy kể cả đang ở cách xa cả nửa quãng đường tới Edinburgh.

CHƯƠNG 27

Đồng hồ điểm hai tiếng chuông. Sabrina choàng dậy, thấy cả Enid và bác Honora đang nhìn nàng chăm chú. Cả hai người không hiểu sao Sabrina cứ khăng khăng đòi ngồi trên chiếc xe lăn mới trong khi mọi người đã khuyên giải hết lời rằng cái trường kỉ bọc xa lông kia ấm áp và thoải mái hơn nhiều.

Bỏ qua sự có mặt của họ, Sabrina lại quay trở lại những trang sách. Nàng đang đọc một quyển sách nhỏ chán ngắt của Enid về một người phụ nữ tên là Maria Toff và những con thỏ ngớ ngẩn của cô ta.

Chuông đồng hồ điểm những tiếng đều đặn. Sabrina hé mắt nhìn hình ảnh phản chiếu của mình từ những chân đèn nến sáng loáng đặt trên chiếc bàn gỗ kiểu Ý. Giả như không nghe thấy tiếng nói của những người khác trong phòng, nàng để cho vài lọn tóc được thả tự nhiên ra khỏi búi tóc cứng nhắc trên đầu mình và thả lỏng quai hàm, rõ ràng đang cố gắng làm mềm đi nét mặt của mình.

Một ánh nhìn xa lạ chiếu thẳng vào nàng. Đó là hình ảnh một người phụ nữ, dè dặt, đôi môi run run nhận thức được tình trạng nguy ngập của mình. Cô ta không mang một chút nét tương đồng nào với sinh vật mong manh mà nàng mong đợi.

Sabrina vuốt lại những nếp dài của chiếc áo choàng màu xanh ngọc bích, che giấu đi việc nàng đang rất lúng túng. Đây là chiếc áo đẹp nhất của nàng, nhưng nàng không mặc nó vì Morgan, nàng tự nhủ với lòng mình. Anh ta chắc chắn sẽ không đến đây. Anh ta chỉ đang trêu chọc nàng như anh ta vẫn thường làm thôi. Dù sao đi nữa anh ta vẫn cực kì khó chịu như ngày còn là một cậu nhóc.

Enid ngưng những mũi đan len của cô và hỏi dò. "Để chị đọc cho em nghe nhé Sabrina?"

"Không, cảm ơn chị," Sabrina trả lời lơ đãng. "Sao em lại phải phiền mọi người đọc cho em nghe khi mắt em vẫn còn sáng rõ cơ chứ?"

Enid và nữ công tước nhìn nhau ngơ ngẩn.

Cô hầu gái nhón chân bước nhẹ nhàng vào phòng. Hai tay bưng chiếc khay bạc mang lên cho Sabrina món sô cô la nóng, hai tay cô gái run lẩy bẩy, tưởng như thứ chất lỏng đang bốc khói đó sẽ đổ ụp lên đầu mình. Ngay khi Sabrina cầm lấy cái cốc sứ, cô gái bèn nhanh chóng lùi bước ra phía cửa.

"Beatrice."

Cô khựng người. Hai đốm màu hồng xuất hiện trên gò má bánh bao của cô hầu gái. "Vâng, thưa tiểu thư?"

Sabrina mỉm cười với cô hầu. "Món này ngon lắm. Cảm ơn."

Bea há hốc mồm, ngạc nhiên trước sự biến đổi của tiểu thư trẻ. Không hiểu sao cô đã nghĩ rằng cô cháu của ông chủ mỏng manh và yếu ớt. Nhưng không thể phủ nhận rằng vị tiểu thư rất xinh xắn ngoại trừ việc đôi môi lúc nào cũng nhăn nhúm như thể cô ấy đang ăn nguyên một quả chanh vậy. Khẽ nhún chân đáp lại tiểu thư, Bea vội vã bước ra ngoài, háo hức muốn khoe với những người khác về phát hiện mới mẻ này.

Đặt chiếc tách sứ sang một bên, Sabrina liếm môi còn dính chút sô cô la, nhìn nàng lúc này giống như một nàng mèo bồn chồn. Những chiếc kim đồng hồ cứ lơ đãng quét qua những giờ phút quý giá, nàng cảm thấy nhịp đập của trái tim mình đã đồng điệu với thời gian. Nàng thấy sợ những tiếng đing đong lạnh lẽo báo hiệu nửa giờ đã trôi đi.

Một giọng nam trầm vang dội lại từ phía hành lang, âm thanh ấy khiến cho trái tim Sabrina trở nên giục giã. Nàng bỏ rơi quyển sách, rồi lại vồ lấy nó, chăm chú nhìn trang sách mà không hề nhận ra quyển sách đang bị lộn ngược. Nàng len lén nhìn qua đỉnh của quyển sách khi bác Willie thân mật dẫn Morgan vào căn phòng, vỗ vỗ lên tấm lưng rộng của anh ta như thể họ đã quen biết nhau từ nhiều năm nay. Sabrina cố gắng không run lên, mơ hồ tưởng tượng ra hậu quả sẽ đến với nàng từ sự giao hảo bất ngờ giữa hai người này.

Morgan một lần nữa lại thể hiện một cách xuất sắc phong thái quý ông lịch lãm của anh ta. Anh ta khen ngợi gần như là nịnh nọt bác Honora cho đến khi mái tóc quăn của bác nàng nhảy cẫng lên vì sung sướng rồi quay sang trầm trồ khả năng đan len của Enid. Ngay khi nhận ra anh ta bắt đầu có ý định hướng sự quyến rũ đàn ông đến nàng, Sabrina vội vã giấu mình sau quyển sách, trong lòng cầu mong có thể tàng hình ngay bây giờ.

Anh khẽ kéo bàn tay nàng lên và hôn lên mu bàn tay. Sabrina sững sờ đánh rớt quyển sách xuống sàn nhà.

Chưa dừng lại ở đó, anh còn rà môi qua đốt tay của Sabrina, làm nàng phát điên với một cái đánh lưỡi điệu nghệ và kín đáo. Sự thất vọng bao phủ lên gương mặt rạng ngời của anh cũng có thể vắt cạn những giọt nước mắt từ một tảng đá.

"Tại sao vậy, cô Cameron, tôi nghĩ rằng dường như tôi đã quên mất. Đáng lẽ tôi nên dặn cô nên mặc trang phục tử tế mới phải. Hôm nay chúng ta sẽ có một cuộc dạo chơi."

Sabrina đông cứng cả người, nhìn xung quanh toàn thấy những hình ảnh đáng sợ. Những ngón tay chỉ thẳng vào nàng. Ánh mắt nhạo báng. Tiếng thì thầm ranh ma. Mà làm sao một quý ông lịch lãm như bá tước Montgary lại muốn đi dạo với một cô nàng què quặt cơ chứ?

"Ra ngoài á," nàng lặp lại, nét mặt như thể anh vừa nói rằng đã thuê xe ngựa để chở hai người lên mặt trăng vậy. "Tôi không ra ngoài đâu."

"Cô sẽ đi ngay bây giờ." Nụ cười dễ thương nhưng ánh mắt anh hoàn toàn không có vẻ gì là kiên nhẫn hay chờ đợi, Sabrina có thể mường tượng ra thân thể tan nát của nàng đang trôi vật vờ trên một con rãnh nào đó ở Luân Đôn. "Tôi có thể chờ đợi trong khi cô thay trang phục." Chống tay vào tay vịn của chiếc ghế nàng đang ngồi, anh cúi người xuống sát đến nỗi mặt anh gần như chạm vào mặt nàng và thì thầm chỉ để cho nàng nghe thấy, "Hoặc trừ khi cô thích được tôi giúp đỡ hơn."

Từ ngữ của anh khơi gợi những hình ảnh bồng bềnh trong đầu Sabrina: đôi tay rám nắng của anh cởi dây áo ngực của nàng, để lộ ra khoảng lưng trần mịn màng; cái váy nàng đang mặc dần tuột xuống dưới chân; đôi môi anh nóng bỏng lướt qua cặp đùi của nàng trong khi những ngón tay khéo léo kéo chiếc tất ren ra khỏi chân nàng. Thở hổn hển, Sabrina cố gắng thoát ra khỏi những hình ảnh nóng bỏng đó, lòng thầm thắc mắc tại sao nàng lại tưởng tượng ra cảnh lột quần áo chứ không phải là mặc quần áo.

Tiếng nói của bác Honora cất lên phá vỡ những ma thuật mụ mị của Morgan. ".....thật không phải phép chút nào nếu không có người bảo hộ của con bé đi cùng."

Morgan đứng thẳng dậy, nụ cười của anh ta trơn láng như thể vừa được bôi bằng rượu brandy vậy. "Không sao cả. Tôi dám chắc quý bà MacLeod sẽ rất vui lòng đi cùng chúng tôi. Là một phụ nữ đã từng có chồng, tư cách của cô ấy là đảm bảo cho chuyến đi này."

Mặt ông Willie giật lên một cái khi ông nghe thấy những lời nói của Morgan nhưng lý lẽ của anh quá vững chắc. "Được, như vậy là ổn, nếu anh đã nói thế..."

Một tình huống chưa hề gặp bao giờ nhưng Enid nhanh chóng nắm lấy thế chủ động. Bỏ những cuộn len sang một bên, cô đi vòng qua và bắt đầu đẩy chiếc xe lăn của Sabrina về phía cửa.

"Nếu ngài bá tước vui lòng đợi thì bây giờ tôi xin phép được thay đồ cho Sabrina."

Tất cả mọi người đều không bận tâm những lời than vãn của Sabrina đại loại như "Nhưng em không muốn đi với anh ta đâu. Anh ta điên rồi!"

Sabrina chịu đựng sự nhắng lên của Enid bằng cách im lặng ủ rũ. Gần như dùng hết khả năng chăm sóc của mình, Enid mặc áo choàng, đội mũ và vuốt vuốt cho phẳng nhữn đám lông xù lên, thậm chí còn hôn lên má nàng một cái trước khi ném nàng vào tay kẻ thù đang đứng bên cạnh.

"Đồ phản bội," Sabrina rít lên khi Morgan đẩy chiếc ghế lại phía cửa ra vào đã được mở sẵn bởi một người hầu.

Sabrina có cơ hội trả thù thật hả hê khi họ bước ra ngoài ánh nắng mặt trời rực rỡ và Enid đối mặt với Ranald lúc đó đang mặc như một đầy tớ và đội một chiếc mũ lông. Rõ ràng là Enid không ngờ đến việc Morgan có thể tha thứ tội lỗi mà Ranald đã gây ra và chấp nhận việc anh ta tháp tùng Morgan rời khỏi vùng Cao nguyên.

Mặt Enid trắng bệch, rồi hồng rực lên. Ranald há hốc miệng khi nhìn vào cái bụng căng tròn của cô.

Tiếng nói vui vẻ của Morgan chìm đi trước sự bất ngờ của cả hai người đó. "Tôi chưa nói với anh ta là sắp được làm bố. Tôi cứ nghĩ là anh ta đã biết rồi."

Sabrina tự cho phép mình được cười nhăn nhở, nhưng sự sung sướng của nàng chỉ tồn tại được trong một khoảng thời gian ngắn ngủi. Morgan đã bế xốc nàng lên, giữ nàng chặt như thể anh sợ nàng sẽ bỏ trốn, mặc dù biết thừa rằng nàng còn không thể tự đi được. Mũi của hai người cọ vào nhau khi anh đặt nàng lên ghế nệm bọc da ở trong xe.

"Đồ lưu manh," nàng lầm bầm.

"Ranh con," anh đốp lại.

Enid hỉnh cái mũi của cô lên trời và trèo vào xe cùng với Sabrina trong khi Morgan tìm cách chằng buộc chiếc xe lăn ở đằng sau cỗ xe ngựa. Anh trèo vào ngồi ở ghế đối diện, vuốt vuốt lại cái áo và thân hình bệ vệ với vẻ lười nhác.

"Sao anh không treo một tấm áp phích lên cửa xe ấy?" Sabrina gợi ý khi chiếc xe bắt đầu lăn bánh. "NỬA XU ĐỂ ĐƯỢC XEM QUÁI VẬT. Có lẽ họ sẽ in hẳn một quyển sách về tôi đấy."

"Đừng có lố bịch như thế." Ánh mắt xấc xược của anh ta liếc xéo nàng từ đám viền mũ rủ lòng thòng cho đến cái mũi giày đang thò ra từ bên dưới váy của nàng. "Cô ít nhất cũng đáng giá đến hai xu đấy."

Sabrina cuộn tay mình vào trong vạt áo, im lặng trong sự khó chịu vì ánh mắt thách thức của anh. Khi họ rẽ qua một khúc ngoặt, mặt Ranald đập bốp vào cửa sổ cỗ xe ngựa. Enid giật mình, đánh rơi cả chiếc khăn tay.

Có tiếng động như thể cả một con nhện khổng lồ đang bò ở trên mái nhà, họ hướng ánh mắt lên trên. Mặt Ranald lại xuất hiện từ phía cửa sổ đối diện, mũi anh ta ịn hẳn lên cửa kính. Enid vội vàng giấu mặt cô dưới chiếc quạt cầm tay.

Chiếc xe ngựa đi chậm dần rồi dừng lại. Kể cả những cỗ xe đang len chật ních cũng không ngăn được hương vị của dòng sông ngập tràn không gian. Những tiếng động huyên náo của đường phố vây quanh họ. Sabrina cố gắng nghển cổ lên và nhìn thấy công trường xây dựng dang dở của tháp London.

"Thật là hợp làm sao," nàng nói ráo hoảnh. "Nó làm tôi nhớ đến lâu đài MacDonnell, mặc dù tôi thấy ở chỗ đó có vẻ còn dễ chịu hơn."

"Vậy là cô thích đến Bedlam hơn hả?" (Bedlam: tên 1 nhà thương điên ở Luân Đôn, cũng có nghĩa ám chỉ những nơi ồn ào)

"Tôi chỉ thích bed (giường ngủ) thôi. Giường của tôi ở nhà bác tôi."

Anh cười tinh quái. "Tiếc quá, cô không nói sớm. Đáng lẽ tôi đã có thể sắp đặt chuyện đó rồi."

Tay Sabrina siết chặt. Gã này ranh ma hơn nàng từng biết nhiều.

Nàng giữ im lặng khi Morgan xuống xe và gỡ chiếc xe lăn ra khỏi đuôi xe, đẩy nó đến gần cây cầu đá bắc qua một con kênh từ thời cổ xưa. Không thèm động đến bàn tay giơ ra sẵn của Ranald, Enid trèo xuống sau Morgan, thái độ bất cần cứng rắn của cô có vẻ mềm dần đi trước ánh mắt cầu xin của Ranald. Vòng tay qua ôm lấy cái bụng bầu của mình, trông cô lúc này thật lặng lẽ.

Nhưng Morgan cũng chẳng để cho Sabrina có nhiều thời gian để nghiền ngẫm sâu hơn những nỗi khổ của con người, cụ thể ở đây là bà chị họ của nàng. Khi anh thả nàng nhẹ nhàng xuống chiếc xe lăn, nàng bám chặt lấy tay anh, những dây thần kinh của nàng căng lên. Những dòng người đang nườm nượp đi qua họ. Cười nói. Nhìn ngó. Thì thầm. Tất cả những hành động mà nàng đã sợ rằng họ sẽ làm khi nhìn thấy nàng.

Một cậu bé tóc đỏ níu tay mẹ cậu bé lại và chỉ trỏ. "Mẹ, nhìn kìa, tiểu thư xinh đẹp kia bị làm sao ấy."

Sabrina gục đầu xuống. Ít nhất thì trẻ con cũng không biết thì thầm thậm thụt như người lớn.

Morgan nhìn thấy gò má Sabrina dần chuyển màu khi ánh mắt vô tình của những người xung quanh đây đang châm chích nàng xuyên qua lớp phòng vệ mà nàng dã dựng lên quanh mình bấy lâu nay.

Anh kéo tấm mền phủ lên đôi chân nàng, giọng nói của anh oang oang đủ lớn để có thể nghe rõ ràng giữa những rì rầm của đám đông xung quanh. "Như thế này có hợp với ý người không, công chúa?"

Sabrina ngẩng đầu lên. Sự căm ghét tràn vào trái tim nàng. Anh ta còn dám chế nhạo nàng vào lúc này sao! Nhưng khi nàng tìm kiếm trong ánh mắt anh sự hả hê được trả thù thì nàng chỉ nhìn thấy những ánh sáng ấm áp. Là ánh mắt mà nàng đã lâu rồi không được nhìn thấy - ân cần mà không thương hại, trắc ẩn nhưng không hề có sự ngọt ngào giả tạo. Lần đầu tiên, nàng nhận ra câu nói đùa không nhắm vào nàng, mà vào bọn họ.

Đám đông giờ đã nhìn họ với ánh mắt sợ hãi và tôn trọng, họ đoán rằng nàng là một vị công chúa ngoại quốc nào đó đang tới thăm ngôi tháp yêu quý của họ. Một người đàn ông khá cao tuổi dừng lại và bắt đầu giải thích về chiếc xe lăn như một biến thể nhẹ nhàng của những chiếc ghế tiện nghi được khiêng bởi hai người hầu.

Bao câu nói biết ơn của Sabrina cứ nghẹn lại trong cổ họng. Tất cả những gì nàng thể hiện được chỉ là một nụ cười thánh thiện với Morgan và vẫy tay thật vui sướng về phía cánh cửa.

Mặt Ranald xìu xuống khi Morgan đi vòng quanh những khu trưng bày vũ khí, họ nhìn thấy thanh kiếm đã chẻ đôi cái đầu của Anne Boleyn*. Enid cực kì ngạc nhiên khi Morgan bỏ qua Khu trưng bày Đồ quý, nơi họ có thể nhìn thấy chiếc mũ miện hoàng gia được chiếu sáng lung linh. Nhưng anh ta đi thẳng qua căn phòng đó, tiến tới cửa ra vào ở khu phía tây, nơi mỗi cánh cửa tò vò bằng đá khối đều được bịt kín bởi một hàng rào lưới mắt cáo, Sabrina biết mục đích chính của anh là đi đến chỗ này.

(Anne Boleyn: người vợ thứ hai của Henry VIII, mẹ của nữ hoàng Elizabeth I)

Morgan không mang nàng đến đây để ngắm nhìn những thanh kiếm hay đồ ngọc ngà châu báu

nào đó. Anh mang nàng tới vườn thú của tòa tháp để được ngắm nhìn con gấu trắng đang đi loanh quanh trong cái chuồng của nó, cười thoải mái khi con khỉ chạy thật nhanh qua cái sân rộng, con sư tử trông thật dữ tợn, nhưng sự oai vệ của nó đã biến mất sau một cái ngáp to thật là to. Sự vui sướng của Morgan khi được nhìn thấy những con thú này lần đầu tiên đang lây nhiễm sang cả mọi người. Sabrina thấy mình ngắm nhìn khuôn mặt anh nhiều hơn là nhìn mấy con thú, thèm được nhìn một nụ cười thật sự thoải mái trên khuôn mặt ấy.

Khi Morgan cho con gấu trúc ăn một nắm quả hạch, Sabrina có cảm giác châm chích khá là khó chịu ở sau gáy mình. Lúc đó người canh gác mặc áo đỏ chói đang ngủ gà gật ở dưới vòm cửa. Ranald và Enid đứng cách chỗ hai người Morgan và Sabrina chừng vài bước chân, hai người ấy đang nhìn nhau ngượng ngùng. Cái cửa cuốn đổ bóng xuống một khoảng sân khá rộng. Nàng khẽ rùng mình, giũ đi cái cảm giác gai gai người đang nổi lên. Đã khá lâu từ khi nàng ra khỏi đám đông những người chỉ biết nhìn chòng chọc vào nàng. Có lẽ cảm giác đó quay lại vì có một người nào đó đang lén nhìn nàng "công chúa" bí ẩn này chăng.

Sabrina bỗng thấy vạt váy mình giật giật nhè nhẹ, nàng nhìn xuống và thấy một chú khỉ con. Nàng quá vui thích với chú khỉ con nên không biết đằng sau lưng nàng, Morgan và Ranald đang nháy mắt với nhau.

Bỏ qua sự phản kháng yếu ớt của Enid, Ranald vòng tay qua người cô và một người gác cổng mặt mày chán ngắt cùng với một người lính gác khác dẫn họ tới khoảng sân ở khá xa. Vẻ mặt sợ hãi của Enid chuyển dần sang mê mụ trong khi người lính gác bắt đầu huyên thuyên về câu chuyện một ngài quý tộc vô phúc nào đó đã đi lang thang quá gần chuồng của con sư tử.

"Hai ngón tay?" cô lặp lại với vẻ kinh hãi. "Con sư tử đã nuốt gọn chúng hay nhổ chúng ra?"

Morgan đợi họ khuất hẳn khỏi tầm nhìn mới bắt đầu quỳ một đầu gối bên cạnh đôi chân của Sabrina.

Sabrina cảm thấy hoảng sợ khi một đôi tay đàn ông luồn xuống dưới váy của nàng. "Anh nghĩ anh đang làm cái quái gì vậy?"

"Đôi chân của cô đã nằm im suốt vài tháng rồi. Chúng ta cần làm cho máu lưu thông."

Sabrina nhìn chằm chằm vào mái tóc nghiêng nghiêng của anh trong khi đôi tay mạnh mẽ của anh xoa bóp cẳng chân và bóp đùi nàng, những ngón tay anh thô ráp và cứng cỏi khác hẳn với cảm giác mềm mại của đôi tất lụa. Vài lọn tóc bướng bỉnh tuột ra khỏi đuôi tóc chải buộc của anh. Nàng cố gắng chống lại cảm giác muốn chải và buộc lại mái tóc ấy, thèm được vuốt ve mái tóc ấy bằng những ngón tay của mình. Sự khéo léo của anh rút cục cũng đem lại kết quả. Máu bắt đầu dồn về trái tim nàng, mạch đập căng thẳng bên tai nàng, chảy tràn qua từng ngóc ngách của cơ thể nàng.

Ở mọi nơi trừ đôi chân.

"Anh chỉ phí công thôi," nàng quát lên. "Tôi không thể đi được nữa."

Morgan ngẩng đầu lên nhìn sâu vào đôi mắt nàng. "Cô sợ phải bước đi sao? Hay là sợ ngã đây?"

Khi Sabrina nhìn sâu vào ánh mắt ấm áp ấy, nàng sợ rằng mình sẽ gục ngã lần nữa. Không có sự thương hại nào giữa hai người, con quỷ yếu đuối trong tâm hồn nàng không có cơ hội để cất tiếng.

Những ngón tay của anh vẫn xoa xoa bắp chân nàng, trượt dần lên trên để bóp nhẹ vào hai đầu gối, chúng đi lang thang cho đến khi chạm vào viền trên của đôi tất lụa; những ngón tay anh kích thích như những cái lông chim đang cọ vào làn da trần mịn màng bên dưới lớp váy của nàng. Hơi thở của Morgan dần dần loạn nhịp. Nhưng rồi tiếng kêu chí chóe của mấy con khỉ đã

nhanh chóng mang họ trở lại thực tế.

Anh lại thò tay xuống và xoa bóp bắp chân nàng, hơi mạnh làm cho nàng bất ngờ kêu "Ối" khe khẽ.

Anh nhìn nàng vẻ biết lỗi. "Tôi làm cô đau à?"

Không, nhưng sớm thôi. Cắn nhẹ môi dưới, nàng lắc đầu quầy quậy.

Chẳng hề giải thích việc làm của mình, anh nhanh chóng vòng ra đằng sau chiếc ghế, luồn tay anh dưới cánh tay của Sabrina rồi nâng nàng lên. Nàng treo lơ lửng trong không trung như một con búp bê đầy đủ phụ kiện vậy. Anh dễ dàng đá chiếc xe lăn lao đi chỉ bằng một chân, rồi hạ thấp dần nàng xuống cho đến khi nàng cảm thấy chân mình đã chạm đến mặt sân cứng.

Rồi anh thả tay ra, để cho nàng tự đứng.

Hai tay Sabrina nắm lại thật chặt, nàng vẫn đứng nhưng không có ý định thử nhấc chân lên. "Tôi sẽ không tham gia trò chơi ngu ngốc của anh đâu."

Morgan nhẹ nhàng đẩy nàng một cái. Nàng nghiêng dần về phía trước như một con lật đật. Anh kịp nắm lấy vạt áo nàng trước khi nàng ngã nhào và chỉnh lại nàng về tư thế đứng thẳng ban đầu.

"Chúng ta sẽ thử đi. Cô đang làm rất tốt đấy. Đi được một bước là mục tiêu tôi đặt ra cho cô trong ngày hôm nay. Giờ thì chúng ta sẽ thử lại lần nữa nhé?"

Nàng mím chặt môi cương quyết và nhất định khóa chặt đầu gối. Anh lại đẩy nàng một lần nữa. Nhưng lần này anh không đủ nhanh để tóm lấy nàng. Nàng ngã nhào xuống, chỉ kịp chống người bằng hai tay.

Sự im lặng của Morgan dường như dội lại rõ ràng hơn nhiều so với tiếng hú khoái trá của đám khỉ.

Trong khi đó Sabrina cố gắng giữ cho người mình không chạm xuống nền đá, nàng lẩm bẩm, "Họ nên quét tước chỗ này thường xuyên hơn nữa. Cái sân này bẩn khủng khiếp."

Vào tuần tiếp theo Sabrina đã trở thành khách quen với mỗi cm trên đường phố Luân Đôn. Sàn cẩm thạch trơn láng và mát mẻ của thánh đường Westminster, những tấm thảm Ba Tư sang trọng của những cửa hàng trên đồi Ludgate, những viên đá lát nền của Nhạc Viện Luân Đôn mà nàng đã từng thấy hoa văn của chúng xuất hiện trên những đồ dùng trang trí của bác Honora. Nhưng chỉ có thảm cỏ dày và mượt của ngôi vườn Vauxhall mới có thể đỡ được những cú ngã đau điếng của nàng.

Và ở trên nàng, đằng sau nàng, bao quanh nàng - là Morgan, đượm mùi gỗ thông và xạ hương, kiên trì và gần bên nàng, vẻ mặt khoái trá của anh mỗi khi nàng bị ngã làm cho nàng chỉ muốn thét lên cho hả cơn tức tối.

Morgan MacDonnell còn quái ác gấp đôi vị bá tước Montgary đầu tiên. Halbert thì chỉ lột da những kẻ bị tế sống; nhưng Morgan còn hành hạ những kẻ bị lột da bằng những trò ma quỷ. Dưới mắt Sabrina, anh đã trở thành một con quỷ mắt xanh đóng bộ quần áo và cravat lịch lãm. Anh châm chọc nàng, thúc vào lưng nàng, và đẩy nàng ngã lăn qua một địa ngục khổ luyện mà anh đã chế tạo ra.

Đây chính xác là Morgan mà nàng nhớ những ngày còn trẻ con - bướng bỉnh, ranh ma, tinh quái, đôi mắt anh không bao giờ mất đi sự sung sướng hả hê trước những nỗ lực chống chọi của nàng. Khiếu hài hước của anh dễ ghét, những lời chế nhạo mỉa mai bỏ lại một mớ hỗn tạp vô hình, nhưng nàng chưa bao giờ có cơ hội được chui vào một góc để liếm láp chúng. Nụ cười ngạo nghễ của anh ám ảnh những giấc mơ của nàng.

Nàng khinh anh.

Nàng ghét anh.

Nhưng nàng vẫn chờ đợi những khoảnh khắc anh bước qua cánh cửa đó, và trái tim nàng lại đập rộn ràng một lần nữa.

Nàng không còn cho phép bản thân mình mòn mỏi trên những chiếc ghế nệm tiện nghi. Nàng mong mỏi được ngồi, ăn mặc chỉnh tề, với xương sống cứng ngắc và những bắp thịt nhoi nhói và cử động trên chiếc xe lăn bằng gỗ cứng kia. Dù cho có khủng khiếp thế nào, ngay cả Halbert có sống lại để vạch ra một kế hoạch tra tấn dã man cho kẻ thù yếu ớt của ông ta đi chăng nữa.

Morgan vẫn đều đặn đến vào mỗi buổi chiều, không hề sai lệch, anh cố gắng tranh thủ cảm tình của hai bác của Sabrina, trò chuyện và cười cợt với Enid, chọc tức Philip Markham, anh này đã trở về và cuống lên khi thấy quý bà MacLeod vẫn thường xuyên tháp tùng người em họ của mình dạo chơi với một ngài bá tước trẻ tuổi bí ẩn.

Những câu chuyện ngồi lê đôi mách ở Luân Đôn này dần dần chuyển sang đề tài về Morgan - Sabrina và sự chăm sóc cần mẫn của anh đối với nàng. Anh hộ tống nàng đi đến những buổi tiệc và biểu diễn nghệ thuật. Trong những buổi dạ vũ hai người có mặt, anh vẫn kiên trì đứng bên cạnh nàng trong suốt thời gian diễn ra, thậm chí còn chẳng nhìn các cô vũ công hấp dẫn đến một lần. Những đức tính của anh dành cho cô gái trẻ tội nghiệp đó làm cho những người phụ nữ quý mến anh, những quý ông cảm phục anh, và Sabrina tiếp tục rít lên trả đũa anh.

Lần khác khi họ cùng nhau dạo chơi, Sabrina lại thấy có cảm giác như kim châm nhoi nhói ở sau gáy. Nàng quay người lại nhưng chỉ nhìn thấy một bóng mờ lướt qua, có lẽ là một ảo giác bóng đen trước ánh nắng mặt trời mùa xuân rạng rỡ.

Một buổi chiều khi cỗ xe ngựa chở hai người ngoặt qua một khúc rẽ, nàng nhìn thấy một người đàn ông để râu và người phụ nữ mang mạng che mặt đứng lẫn trong đám đông. Nàng kêu lên một tiếng nhỏ, nhưng khi nàng cố gắng quay người lại để tìm kiếm thì hai người đó đã chìm lấp trong đám đông. Morgan chỉ nhướn mày lên một cách đơn giản trước những hành động của nàng. Sabrina gieo mình xuống ghế, lắc lắc đầu, chợt nhận ra mình nhớ nhà biết bao nhiêu.

Nàng vẫn chưa thể biết được vì sao Morgan lại chọn cách công khai quan hệ với nàng trước đám người tò mò này. Đến cuối tuần thứ hai, họ đã đi thăm hầu hết các nơi giải trí và thắng cảnh ở Luân Đôn ngoại trừ mấy chỗ treo cổ và bệnh viện Bệnh viện tâm thần Bedlam. Chắc chắn là những điều tiếng này chẳng làm cho Morgan bận tâm, nàng nghĩ vậy. Bất kì gã nào cũng thế thôi, trưởng thành dưới sự dạy dỗ của thị tộc MacDonnell thì cũng chẳng thèm quan tâm xem người ta nghĩ gì về mình. Dù sao thì người mang tiếng cũng là nàng, không phải là anh.

Trước khi Morgan xuất hiện, Sabrina chỉ biết nổi cáu và làm những trò điên rồ, suốt ngày bị ám ảnh bởi những việc hành hạ những người hầu. Giờ đây, nàng bắt đầu xoa bóp đôi chân của mình mỗi sáng khi thức dậy, chà xát chúng cho đến khi nàng cảm thấy máu mình như những dòng nhựa nóng tràn vào tĩnh mạch. m thầm trong căn phòng ngủ của riêng mình, nàng cố gắng thử những bước đi đơn giản. Những người hầu đã quá quen với những tiếng huỵch, đổ vỡ và cả những câu nguyền rủa phát ra từ căn phòng khóa kín của nàng, sau những lần nàng gắng thử và thất bại.

Đến tuần thứ ba, Sabrina bắt đầu thấy hoang mang.

Morgan chỉ đơn giản là sẽ không biến đi chỗ khác. Dù cho nàng có nổi cáu, có chanh chua như thế nào với anh đi nữa, anh vẫn xuất hiện trước ngưỡng cửa phòng nàng. Anh chỉ nhún vai bỏ qua với những lời mạt sát đã từng khiến cho mấy người hầu của nàng phải khóc ròng.

Trong những tháng ngày trống trải từ khi xảy ra tai nạn đó, nàng đã quyết định sẽ xa lánh tất

cả những người mà nàng từng yêu thương - Enid, các anh nàng, và cả cha mẹ nàng. Nhưng Morgan vẫn đứng sừng sững trên con đường mà nàng quyết đi vào, thân hình cao lớn, đem lại một ngọn lửa quá đỗi nồng ấm, nàng sợ rằng mình sẽ không chịu nổi ngọn lửa ấy, trái tim nàng rồi sẽ tan chảy.

Một đêm nàng nằm trên chiếc giường lạnh lẽo của mình, trái tim thổn thức, thân hình run lên khi nhớ, khi nghĩ về anh.

Nắm tay nàng siết chặt. Nàng đã thất bại một lần trong nỗ lực khiến cho anh rời xa nàng, nhưng bây giờ nàng đã có hàng tháng trời để hoàn thiện kĩ năng xua đuổi của mình. Tất cả chỉ cần đào đúng chỗ, một con dao găm giữa những chiếc xương sườn trong một chỗ dễ tổn thương nhất mà thôi.

Kế hoạch của nàng đáng ra phải mang lại cho nàng thỏa mãn. Nhưng thay vào đó, nàng kéo chăn trùm kín đầu mình, giống như một con thú nhỏ sợ hãi chìm vào bóng đêm do chính mình tạo ra.

"Nhưng thưa cô, bà chủ yêu cầu em nói với cô rằng..." Cô hầu gái đập cửa phòng ầm ầm như cái bình thủy tinh bị ném vỡ tan tành.

Sabrina nghe tiếng dép lạch xạch đi xa dần. Nàng đã khủng bố những kẻ hầu người hạ ở nhà này cả ngày liền, dám chắc những lời nói của họ sẽ đến tai Morgan trước khi đêm nay kết thúc.

Nàng quay lại chiếc gương, món vũ khí đầu tiên trong kế hoạch của nàng chống lại anh. Nàng đánh phấn trắng lên cả khuôn mặt, chú ý làm nổi rõ vùng hõm sâu dưới gò má và màu hồng của đôi môi. Tóc của nàng được buộc chặt ở đằng sau làm cho đôi mắt có dáng một đường xiên xiên khá lạ. Một mảnh lụa đính trên búi tóc của nàng. Những vạt áo phù phiếm rũ xuống từ chiếc váy của nàng như một tấm mạng nhện. Nàng thừa biết rằng chiếc váy dạ hội màu trắng ngà thiếu hẳn những đường viền này sẽ khiến nàng trông mong manh và đáng khinh thường, cũng dễ vỡ y như chiếc bình Meissen nàng vừa đập vỡ vậy.

Sabrina nhìn thấy tương lai của nàng trong đôi mắt xanh của hình bóng người phụ nữ phản chiếu trong gương. Một tương lai không có Morgan. Một tương lai ảm đạm. Quấn quanh những mảnh vải trắng ngà, đôi bàn tay nàng héo hon, già nua, làn da nhăn nheo với hõm sâu của tuổi già. Bóng ma lởn vởn bên tai nàng, thì thầm những câu nói lạnh lẽo. Đứa cháu gái quái dị của ngài công tước già. Đến đây nghỉ xuân và không bao giờ rời khỏi.

Bởi vì nàng sẽ không bao giờ quay trở về vùng Cao nguyên. Nàng không còn dám mơ về những dải sương mờ ảo giăng giăng qua những ngọn đồi, những thác nước vẫn chảy vào trong thung lũng, mùi hương hoa hồng mọc dại trên những ngọn đồi cằn khô, quấn quít vấn vương nơi cánh mũi những người đi qua.

Cánh cửa đằng sau lưng nàng bật mở. Stefan thò đầu vào, tư thế sẵn sàng rụt đầu lại nếu có vật thể bay nào đó nhằm vào đầu cậu.

"Mẹ bảo em đến gọi chị. Chị xong chưa?"

"À," nàng nói nhẹ nhàng qua hình ảnh phản chiếu. "Chị đã sẵn sàng."

Sabrina ngồi dựa lưng trên đi văng, đằng sau lưng nàng là cả một núi gối bông. Một chiếc ly thủy tinh đầy sâm banh đang lắc lư trong những ngón tay sơn móng hồng. Nàng đã nhận ly champagne từ một trong những vị khách ở đằng kia, kể từ lúc những người hầu ngơ ngác và lóng ngóng đã mang cho nàng hẳn một cái trường kỉ. Nàng thấy khá ngạc nhiên và kì lạ nếu không có ai trong số họ hắt cho nàng một cốc nước nếu ngay bây giờ nàng vớ lấy cây nến từ trên giá và châm lửa lên người mình.

Nàng nhìn lướt qua đám đông. Vẫn không có dấu hiệu gì của Morgan. Bác Honora vẫn đang đầy kích động từ lúc mới vào, những ánh đèn yếu ớt rọi quanh khiến cho bà bác nàng giống như một thiên thần tả tơi, kiệt quệ. Bác nàng đập đập bàn tay mũm mĩm của mình lên mấy cái chỗ ngồi để xí chỗ, có vẻ hứng khởi như đứa trẻ con trước buổi diễn riêng cho mình vậy.

Sabrina cố gắng kìm nén một tiếng rên rỉ chán nản khi một gã đàn ông quấn quanh mình những mảnh vải đủ màu trắng, đỏ và xanh xuất hiện trên sân khấu. Nàng không bao giờ quan tâm đến những mẩu kịch câm mà chỉ quen thuộc với hài kịch thông thường có Harlequin và bà vợ đanh đá của ông ta, Columbine. Brian và Alex đã diễn trò này trong bữa tiệc sinh nhật của nàng năm ngoái. Sự thích thú và khoái trá của nàng lên đến cực điểm khi cái đầu gối đầy lông vàng khè của Alex thò ra từ cái váy của mẹ nàng. Đột nhiên nàng thấy nhớ nhà ghê gớm.

Cánh cửa phòng chuyển động làm cho nàng chú ý. Không hề nhớ mình là ai, nàng vội vàng đánh mất cả phong thái tiểu tụy vẫn thể hiện từ đầu đến giờ và cố hết sức nghển cổ lên. Nỗi mong ước xuyên qua tâm hồn nàng khi Morgan rẽ qua đám đông để thẳng đến chỗ nàng, đôi môi anh cong lên một nụ cười.

Những người khách thì thầm đằng sau cái quạt và bàn tay của họ, có vẻ rất ấn tượng bởi vị bá tước hơn là câu chuyện tầm phào đang diễn ra trên sân khấu. Sabrina sợ anh nhận ra hiệu ứng từ việc đến muộn của anh. Hay là số thuế mong chờ mà nàng đã phải nộp cho trái tim mình.

Khi anh gật đầu chào, mái tóc anh lấp lánh dưới ánh nến. Hiểu rằng mình sẽ không còn cơ hội nào khác, Sabrina bèn uống một ngụm lớn để lấy lại. Khi anh mới đến Luân Đôn, nàng đã từng cho rằng sự lịch lãm và phong thái của anh chẳng qua là do bộ quần áo anh đang mặc. Nhưng giờ thì nàng đã nhận ra anh có đầy đủ phong thái của một vị vua. Ngay như trước đây, bộ quần áo vải len rách tả tơi và đôi chân trần cũng khó giấu đi điều đó. Nàng lắc lắc đầu mình, cố gắng dập tắt những cảm xúc đang trào dâng trong lồng ngực.

Lúc nàng đang mải nhìn thì Morgan đã bị níu lại bởi một người hầu. Ánh mắt của người đó hướng về phía nàng đang ngồi. Sabrina vội vã ngã vật ra đám gối, một tay áp lên trán trong điệu bộ có vẻ yếu đuối mệt mỏi.

Nàng được tưởng thưởng bằng việc lôi tuột được vẻ mặt lịch sự giả vờ của Morgan. Quai hàm anh nghiến lại giận dữ như nàng đã từng biết. Nhưng anh lấy lại vẻ bình tĩnh rất nhanh, nháy mắt vui vẻ với gã đầy tớ và rẽ đường đến chỗ đi văng nàng đang ngồi.

Không thèm nhìn tới chiếc ghế bên cạnh đó, anh ngồi phịch xuống chân đi văng mà Sabrina đang ngồi, thiếu chút nữa thì ngồi lên chân nàng.

Nàng bèn kéo mấy ngón chân của mình ra khỏi vùng nguy hiểm và bắt đầu hắt xì hơi. Chấm chấm nước mắt bằng chiếc khăn tay diêm dúa, nàng nói, "Tôi thực sự tin rằng nàng đang dùng loại xà phòng cạo râu làm cho tôi thấy khó chịu, thưa ngài."

"Chắc là mấy cái gối đấy. Có thể cô đã bị một cái lông dính vào mũi rồi."

Morgan nhìn chăm chăm lên sân khấu, cố gắng kiềm chế sự thôi thúc muốn nổi cơn điên với Sabrina đủ để thổi bay tất cả đám lông vũ này bay từ Luân Đôn đến Glasgow. Một bà quý tộc đang ngồi trước mặt họ, cố gắng nghển cái cổ ngắn của bà qua cái quạt để nhìn hai người, anh nhìn bà ta, nhủ thầm đó chính là lý do mà anh đã chọn cách công khai mối quan hệ cũng như "cuộc chiến tranh" giữa hai người. Anh không tin mình đơn độc có thể chống nổi Sabrina. Anh sợ rằng anh sẽ lại vướng vào những cảm giác tội lỗi, lại nâng niu chiều chuộng nàng, và như thế mọi việc sẽ chấm dứt.

Nhưng anh còn sợ sự khát khao trong bản thân anh, sợ rằng mình sẽ lại đầu hàng trước sự quyến rũ nguy hiểm của nàng, mặc dù anh vẫn muốn được nếm vị ngọt ngào của cái lưỡi đanh

đá ấy.

Sự cám dỗ ấy còn được tăng thêm bội phần với bộ trang phục mỏng manh của nàng, trông chúng có vẻ rất thoải mái và gợi cảm khi hẹn hò với tình nhân ở một nơi lãng mạn như giường ngủ. Mùi thơm của hoa tử đinh hương tỏa ra từ làn da của nàng, làm cho anh nhớ đến những bông hoa hồng vẫn mọc trong thung lũng. Anh những muốn đẩy nàng ra đi văng trước mặt tất cả bọn họ, luồn những ngón tay vào xổ tung cái búi tóc thô kệch kia ra, ôm lấy cặp đùi mật ong của nàng mà vùi mình vào đó...

Đám đông bất ngờ rú lên khi gã hề vai dâm dê trên sân khấu quăng cô gái diễn viên qua vai hắn ta. Morgan nghĩ không thể chửi bới gì hắn ta được. Anh đã hiểu ra cám dỗ khủng khiếp khi dùng sức mạnh thú tính để khuất phục một người phụ nữ, chà đạp lên ý nguyện của họ. Lắc lắc đầu để tỉnh táo trở lại, anh siết chặt nắm tay, nhìn thẳng lên sân khấu, cảm thấy vừa tức giận vừa xấu hổ.

Chân Sabrina loi choi đằng sau Morgan, đá cả vào hông anh. "Tránh ra! Tôi không nhìn được. Anh đứng chắn hết cả sân khấu rồi."

Một tiếng "Suỵt!" cất lên từ hàng ghế mà dì Honora đang ngồi. Vài cái đầu hướng về chỗ hai người với ánh nhìn tò mò xen lẫn khó chịu. Gã hề trên sân khấu cũng tạm thời bỏ qua đoạn chửi bới không dùng mồm để quăng cho họ một cái nhìn tóe lửa.

Morgan thò tay ra đằng sau và nắm được chân nàng. Ngón tay anh vuốt qua những điểm kích thích trên bàn chân với sự khéo léo đáng nguyền rủa. "Hôm nay có vẻ khá hơn rồi đấy, đúng không?"

Chân nàng ngay lập tức rũ ra trong tay anh. "Chỉ là một cơn co giật thôi. Anh biết đấy, chân tôi vẫn còn đau lắm."

Thay vì thả chân nàng ra, Morgan lại đưa ngón tay anh khẽ vuốt lên lòng bàn chân nàng, sự đụng chạm quá kích thích, hơi thở của Sabrina trở nên dồn dập hơn. Anh cũng nhanh chóng cảm thấy kích thích như nàng khi nghe rõ tiếng thở nóng bỏng sau lưng.

Chân nàng đã có cảm giác sống trở lại. Nàng bèn rút chân mình ra xa anh.

"Cơn co giật của cô có vẻ khá tệ đấy," anh nói. "Có lẽ chưa quá muộn để xem xét việc cắt cụt nó đâu."

Mong mỏi vãn hồi được chút thời gian để trấn tĩnh lại, Sabrina nói, "Cổ họng tôi rát quá. Anh có thể đi lấy cho tôi ít champagne không, làm ơn đi mà?"

Nhưng mấy ngón tay của Morgan đã ra hiệu một cách lười nhác, một người hầu lật đật chạy lại chỗ hai người. "Quý cô đây muốn có ít champagne."

Người hầu đó bưng ly rượu lên cho Sabrina với vẻ khiếp sợ rõ ràng, tay anh ta run rẩy đến mức làm rớt ra khá nhiều rượu lên váy của nàng.

"Ngươi đúng là đồ ngu!" Nàng phủi phủi vết nhơ bằng đôi tay đeo găng. "Bác của ta sẽ cho ngươi một bài học."

Vẫn nhìn lên sân khấu, Morgan nói gọn lỏn. "Xin lỗi đi."

"Tôi xin lỗi....," người đầy tớ líu cả lưỡi.

"Không phải anh. Là cô ta."

"Cô ấy á?"

"Tôi?" Sabrina nói, ngạc nhiên. "Tôi chắc là không phải như thế!"

"Cô vừa có một hành vi cực kì khiếm nhã với người đàn ông này. Giờ thì xin lỗi đi."

"Xin lỗi, thưa ngài," Sabrina nói với giọng chế giễu gay gắt. "Tôi lỡ quên mất rằng nhà MacDonnell là nơi có truyền thống lâu đời nhất ở Cao nguyên. Nếu anh ta làm rớt champagne lên áo của anh, anh chỉ cần rút khẩu súng ra và bắn."

Cảm giác cuộc đối đầu trên đi văng này sắp leo thang thành một cuộc chiến tranh với đầy đủ những tính chất của nó, người đầy tớ đang sợ hãi kia vội vã chạy đi lánh nạn.

Morgan quay người lại đối diện với nàng. Sabrina giật mình, bất giác nhích người ra sau vì vẻ mặt khủng khiếp của anh. Ngay cả những diễn viên trên sân khấu cũng há hốc mồm ra khi giọng nói của Morgan chuyển thành tiếng gầm thực sự.

"Tôi sẽ không nhún nhường cơn thịnh nộ khốn kiếp của cô đâu!" Nỗi tức giận tràn qua giọng nói của anh, khiến những trọng âm của người Scốtlen cuộn tròn và bay cao. "Cô bé con đáng thương à! Cô công chúa thống thiết tội nghiệp à! Đủ ung dung để chơi với một thiên thần trong trang viên khi mọi thứ cô muốn đều được đẩy vào đôi bàn tay tham lam của cô, có phải không?"

"Không phải tất cả mọi thứ," nàng nói khẽ, nhưng anh không nghe thấy gì cả.

"Nhưng chỉ cần đập một nhát vào cái mũ miện của nhà Cameron là ngay lập tức cô trở thành một con nhóc sướt mướt, bẩn thỉu. Đừng có bày trò thêm nữa, cô rõ chưa?" Anh dấn người lên. Theo phản xạ nàng ấn mình lọt thỏm vào giữa những cái gối, nhưng cũng không thể thoát khỏi anh. Giọng nói của anh chợt chùng xuống, nhỏ đủ cho nàng nghe thấy. Một tia sáng tàn bạo lóe lên trong mắt anh. "Nếu tôi biết cô sẽ trở thành một con người mang tính cách thú như thế này thì lúc đó tôi đã bắn vào đầu cô thay vì Pookah."

Tay Sabrina tát vào mặt anh một cú như trời giáng. Mọi người xung quanh há hốc mồm, kinh hoàng. Morgan vẫn không động đậy. Anh như hòn đá tảng trước mặt nàng. Sự liều lĩnh của Sabrina tăng lên.

Nàng thẳng tay tát anh một cú nữa, mạnh đến mức in hằn một bàn tay đỏ hồng lên má anh. Anh chỉ đứng đó, nhìn chằm chằm vào nàng, người đàn ông có thể bóp vỡ sọ nàng chỉ với đôi tay trần, sự giận dữ trong mắt anh đã biến mất, thay vào đó là sự tổn thương, vết thương mà chỉ cú đánh của nàng mới có thể gây ra được. Khuôn mặt anh đẹp và rắn rỏi - tựa như thiên thần tạc bằng đá cẩm thạch.

Hình dáng ấy nhòa đi trước mắt nàng. Những giọt nước mắt ấm nóng lăn dài trên má. Nàng sợ chúng, sợ chúng rớt trên khuôn mặt mình, sợ chúng xuất hiện trước những người xa lạ.

Nàng gào lên, cổ họng rát như cào, âm thanh vang vọng trong căn phòng tĩnh lặng. "Tại sao anh không để cho tôi ra đi? Anh bị điên à? Chẳng phải anh thừa sức quyến rũ một cô gái khác sao?"

Morgan hơi do dự, gần như không thể nhận ra, nhưng một nếp nhăn quanh mắt anh đã khẳng định điều đó. Anh bước đi, chậm chạp, như thể trên vai anh là gánh nặng ngàn cân, và Sabrina biết, cuối cùng nàng đã thành công trong việc thực hiện một tội lỗi khó tha thứ được. Nàng đã làm nhục anh, công khai, và đối với một người MacDonnell thì không còn gì tồi tệ bằng.

Ánh mắt anh xa xăm như sương mù Cao nguyên mà cô mãi mãi không còn được nhìn thấy. Anh cúi gập người đến thắt lưng, lòng tự trọng bị kìm nén trong những hành động khuôn phép. "Xin thứ lỗi nếu tôi có làm phật lòng cô. Chúc một buổi tối vui vẻ, cô Cameron."

Khi anh bước thẳng qua đám người phía trước, Sabrina hiểu, anh không chúc nàng như mỗi buổi tối anh vẫn nói với nàng, mà là lời chào từ biệt.

CHƯƠNG 28

Mưa rơi lách tách trên hàng hiên ngoài cửa sổ phòng Sabrina, nhịp điệu của tiếng mưa vừa u sầu vừa có chút gì đó thật bình lặng. Mưa rơi thành những dòng chảy lăn tăn gợn mờ ô cửa kính, nhòe đi khung cảnh khu vườn phía bên kia.

Một tiếng gõ cửa ngập ngừng vang lên.

Không hề quay chiếc xe lăn lại, Sabrina nói, "Mời vào."

Cánh cửa mở ra phía sau nàng. "Em mang trà cho cô đây, tiểu thư. Bác bếp nghĩ rằng cô có thể thưởng thức chung với mẻ bánh nướng mới. Bác ấy đã mua những trái táo từ người bán rong bằng tiền lương của bác ấy đấy thưa cô."

Sabrina khẽ gượng cười khi khuôn mặt lấm tấm tàn nhang của Bea nhấp nhô trong tầm nhìn của nàng. "Vậy sao, cảm ơn cô, Beatrice. Hãy nói với bác bếp là tôi tin chắc chúng sẽ rất tuyệt."

Bea đặt chiếc khay lên bàn uống trà ở bên cạnh Sabrina, rồi đứng im, xoắn xuýt chiếc tạp dề của cô và dụi chân vào nhau.

"Còn gì nữa không, Beatrice?"

Bea nhìn chằm chằm vào quyển kinh thánh nằm lặng im trong vòng tay của Sabrina. Nó đã nằm trong lòng nàng ba ngày nay, nhưng không một ai từng trông thấy nàng mở nó. "Em chỉ đang thắc mắc em có thể mang cho cô một cuốn sách khác để đọc. Hoặc một ít đồ thêu sẽ khiến cô vui hơn."

Sabrina lắc đầu, quay ánh mắt chìm sâu vào màn mưa đang thấm đẫm khu vườn. "Không cần đâu, cảm ơn cô. Nhưng cô thật tốt khi hỏi tôi."

Bea vẫn quanh quất đằng sau lưng nàng. "Hay để em chải tóc cho cô nhé, tiểu thư?" Cô gái chạm nhẹ lên mái tóc dầy gợn sóng trên lưng Sabrina. "Em chưa bao giờ nhận ra tóc cô lại dày đến vậy." Cô chợt nắm tay lùi lại như thể nhận ra cô đã quá suồng sã.

Nhưng thay vì quở mắng cô, Sabrina chỉ trao cho cô một nụ cười dịu dàng khác. "Tôi có thể tự chải mà, nhưng cảm ơn cô vì đã hỏi."

Bea thở dài, ép bản thân tự vừa lòng với việc gấp tấm mền quấn chặt hơn quanh đôi chân của Sabrina. "Em sẽ bảo Teddy mang thêm củi lên đây. Bọn em không muốn cô bị cảm lạnh đâu. Cô có muốn em đẩy ghế cho cô ra xa cánh cửa không? Ở đây có thể gió sẽ lùa vào."

Sabrina lắc đầu, cử động lơ đãng như một người mộng du. Nàng nghe thấy Bea dừng lại để vỗ một chiếc gối và gạt một chiếc bít tất mắc sau lưng ghế. Sabrina có thể thấy hình ảnh phản chiếu của cô hầu gái trên cửa sổ, gương mặt chân chất của cô nhăn lại vì lo lắng.

"Nếu cô cần bất cứ thứ gì, thưa cô... bất cứ thứ gì cô cần... cô sẽ rung chuông gọi em chứ?"

Sabrina gật đầu. Cánh cửa đã được khép lại đằng sau người hầu gái khi Sabrina thì thầm, "Đừng lo, Bea. Tôi là một người nhà Cameron. Chúng tôi luôn có được thứ chúng tôi muốn."

Nàng tựa đầu vào lưng ghế và nhắm nghiền mắt lại, ngay cả thứ ánh sáng nhạt nhòa phía bên kia cửa sổ cũng quá rạng rỡ để nàng có thể chịu đựng.

Bea bước vào bếp hai giờ sau đó, mang theo một khay trà vẫn còn nguyên vẹn.

Cô lắc đầu buồn bã, xóa dần nét mặt trông đợi của bà nấu bếp. "Không rót một giọt. Cô ấy cũng không ăn đến một mẩu vụn."

Bà bếp ngồi một cách nặng nề xuống chiếc ghế đẩu, lơ đễnh chọc một ngón tay vào những

chiếc bánh nướng nguội ngắt bết lấy nhau. "Nếu ai đó nói với bác một tuần trước rằng bác đang cố dỗ khẩu vị của tiểu thư với thứ gì đó hơn axít, bác sẽ nghĩ họ bị thần kinh." Gương mặt bà bỗng hớn hở. "Thế nếu bác trộn thuốc đắp ngực cho cô ấy thì sao?"

Bea lắc đầu. "Cô ấy chẳng phàn nàn về bất cứ cơn đau nào. Cô ấy không phàn nàn bất cứ chuyện gì. Cháu chưa bao giờ được nghe nhiều câu 'cảm ơn' và 'nếu em vui lòng' trong cuộc đời cháu đến thế. Cô ấy gần như sẽ phục vụ cháu uống trà nếu cháu yêu cầu cô ấy làm vậy."

Bà nấu bếp dựa cằm vào lòng bàn tay. Hai người phụ nữ ngồi trong im lặng ủ rũ, cả hai đều ngạc nhiên khi nhận ra họ thích những đòi hỏi quá quắt từ cơn thịnh nộ của Sabrina hơn thái độ lễ phép đến đau đớn của nàng. Tia sáng cuối cùng đã rời bỏ đôi mắt của vị tiểu thư trẻ, bỏ lại chúng trống rỗng và vô hồn như hai ngọn nến đã lụi tàn. Nàng đã bỏ quên những bộ đầm trau chuốt và những tấm khăn choàng đắt tiền để mặc một chiếc váy ngủ đơn sơ và quấn một tấm mền từ chăn phủ giường đã nhạt màu. Nàng chỉ buộc mái tóc lỏng quanh vai hoặc thắt hai bím đơn giản như một đứa trẻ.

Nàng từ chối ra khỏi phòng, chỉ ngồi trong chiếc xe lăn bất tiện đó cho đến tận cuối ngày, nhìn chằm chằm về phía khu vườn ngoài khung cửa sổ như thể đang đợi một điều gì đó sẽ chẳng bao giờ đến. Hoặc người nào đó.

Những tiếng đập phá và những lời nguyền rủa không còn vọng lên trong đêm từ phòng nàng nữa. Chẳng còn lại gì ngoại trừ sự im lìm trống vắng cứ đều đều như thế.

Bà bếp rầu rĩ lắc đầu. "Nếu bác không biết nhiều hơn, bác đã thề rằng tiểu tư trẻ của chúng ta hẳn đang đau khổ vì trái tim tan vỡ."

Bea nhấp một ngụm trà nguội của Sabrina, rồi nhăn mặt. "Một tuần trước cháu đã thề cô ấy chẳng hề có trái tim."

Bà bếp đổ tung tóe rượu gin vào tách trà từ một cái chai dán nhãn van-ni. "Thôi nào, như bà mẹ già nua của bác đã từng nói, giờ linh hồn bà đã yên nghỉ, bất cứ thứ gì không giết ta chắc chắn sẽ chữa lành cho ta."

Bea nâng chiếc tách lên. "Cháu sẽ uống vì điều đó."

Họ cụng chai và tách với nhau trong điệu bộ giống cầu nguyện hơn thay vì chúc mừng.

Ai đó đang giật tay áo ngủ của nàng.

Sabrina mở mắt, khó chịu cựa mình trong giấc ngủ. Dường như một có một thay đổi giữa hai ngày gần đây. Tất cả đều được nhuộm màu xám đến ảm đạm. Nàng nhìn lên đỉnh màn bằng gỗ mà không chớp mắt, đè nặng bởi cảm giác mất mát đau buốt tràn qua người, mãi nấn ná ở miệng nàng dư vị thật cay đắng.

"Sabrina, ôi, làm ơn tỉnh dậy đi em!"

Nàng quay đầu lại để thấy Enid đang cúi mình xuống chiếc giường. Váy ngủ của chị họ nàng đẫm nước mưa. Lớp dính dáp bám bên ngòai đôi dép trông có vẻ giống lớp bùn ngoài khu vườn. Mái tóc lưa thưa rũ xuống quanh gương mặt. Nhưng đôi má chị họ nàng ửng hồng và đôi mắt lấp lánh như sự sống dâng trào khiến Sabrina muốn bịt mắt lại trước sự rực rỡ của chúng.

"Chị tốt nhất nên cởi những thứ ướt đẫm này ra đi," nàng nói. "Chị không muốn em bé cảm lạnh đâu."

"Để sau đã. Ngay lúc này chị cần em giúp. Đó là Ranald."

Sabrina nhẫn tâm nén chặt lại niềm hy vọng đang rộn lên trong họng nàng. "Ranald ư? Em tưởng giờ anh ta trở về Cao nguyên rồi chứ."

"Chị cũng vậy." Một tiếng cười bật ra từ chị họ nàng. "Nhưng anh ấy không về. Anh ấy không chịu về chừng nào anh ấy có thể gặp chị thêm lần nữa. Anh ấy muốn bàn về tương lai của bọn chị."

Sabrina nhíu mày, khái niệm tương lai thật lạ lẫm làm sao, nó dường như không tài nào có thể hiểu được. Đối với nàng, những giây phút vừa trôi qua tưởng như đã kéo dài đến mấy tiếng đồng hồ.

Enid túm lấy tay nàng, lời chị họ nàng điên cuồng va lộn xộn vào nhau. "Philip đã mời chị đến dạ tiệc hóa trang ở Vauxhall tối mai. Nhưng nó cũng là nơi chị với Ranald định gặp nhau, bởi đó là bữa tiệc đeo mặt nạ nên anh ấy có thể dự do di chuyển giữa các vị khách. Nhưng Mama sẽ không cho chị đi nếu em không hứa đi cùng với chị. Mẹ chị dường như nghĩ rằng chị sẽ gặp lúng túng nếu đi đâu một mình ấy."

Ánh mắt Sabrina trượt xuống chiếc bụng còn hơn cả đáng chú ý của Enid. Còn thêm bao nhiêu rắc rối Enid có thể vướng vào nữa đây? Nàng ngờ rằng bác nàng cứ khăng khăng muốn nàng đi cùng Enid chẳng qua là muốn nàng ra khỏi phòng của nàng. Và ra khỏi ngôi nhà. Nàng sẽ đi với chỉ một câu hỏi duy nhất.

"Anh ấy sẽ ở đó chứ?"

Enid cúi đầu. Ánh lửa chập chờn trên mái tóc nhợt nhạt của cô, như thoa một lớp vàng lên nó. "Không. Cậu ta sẽ chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến đi về nhà."

Nhà, Sabrina nghĩ. Đôi chân Morgan sừng sững đứng trên mảnh đất quê hương. Màu xanh tươi mát của cỏ cây mướt màu xanh lan khắp thung lũng. Dòng tuyết tan chảy thành thác bạc trắng xóa xuống triền đồi. Nhà, nơi anh cuối cùng cũng sẽ tự do khỏi nàng. Chỉ đáng tiếc là nàng sẽ không bao giờ được giải thoát khỏi anh. Không cả những văn bản cha nàng sẽ mang cho nàng kí vào cuối tuần này có thể cho nàng sự giải thoát ấy.

Nét mặt Enid trở nên mong đợi hơn cả chiếc bụng tròn của cô. "Làm ơn nói rằng em sẽ đi đi mà."

Sabrina nhớ đến cảnh nàng quỳ xuống bên cạnh giường ngủ của Enid ở lâu đài MacDonnell, cầu xin chị họ nàng rời bỏ vòng tay ấm áp của Ranald và đương đầu với đêm tuyết lạnh. Nàng cũng đã chạy trốn khỏi Morgan đêm đó. Nhưng anh không đủ ngốc đề đuổi theo nàng. Anh sẽ không bao giờ phạm sai lầm tương tự như thế nữa.

Cố dỗ môi cười, nàng vuốt mái tóc Enid, nhớ đến tất cả những hy sinh chị họ nàng đã làm cho nàng. "Đương nhiên em sẽ đi rồi. Có lẽ điều này sẽ có em cơ hội để đền bù cho việc sống như một con thú ích kỉ." Nàng kéo tấm mền sang một bên. "Giờ thì, trèo lên đây nằm với em trước khi em bé của chị bắt đầu hắt hơi đi."

Đá đôi dép sũng bùn ra, Enid nghe theo, phấn khởi nhảy tõm lên giường khiến chiếc khung rung lên bần bật.

Tối hôm sau, Sabrina đã cảm thấy hối hận khi Philip lăn chiếc ghế đến một góc đìu hiu cạnh bức tường của căn phòng nơi tổ chức dạ vũ hóa trang. Những cái nhìn háo hức móc máy châm đốt làn da nàng như những lưỡi dao sắc lẻm. Đây là lần xuất hiện đầu tiên của nàng sau cái lần ngồi cạnh Morgan đã làm náo động cả giới thượng lưu. Hy vọng tránh bị để ý, nàng đã chọn một chiếc váy trắng đơn giản và sửa soạn mái tóc với một dải lụa mềm.

Có lẽ nàng nên đeo một cái mặt nạ, nàng nghĩ, rồi mỉm cười buồn bã khi nhận ra rằng nó chẳng giúp ích được nhiều. Không vị khách nào ở đây lại được người ta lăn đến trên chiếc xe như thể mang trà đến phục vụ cả.

Bên ngoài, làn mưa xuân nhè nhẹ đã ngừng từ bao giờ, nhưng tiếng sấm vẫn gầm gào vọng đến từ phía xa báo trước một cơn dông lại sắp đến. Những chùm đèn kết hoa đặt dọc theo những bức tường át đi mảng tối của trần nhà cao rộng phía trên căn phòng, mang đến một bầu không khí huyễn hoặc cho những vị khách đeo mặt nạ.

Philip dừng chiếc xe lại một cách khoa trương. Anh ta chúi mặt về phía nàng, hết sứccẩn thận phát âm từng từ như thể bản chất yếu ớt nàng biểu hiện nàng không khác gì một đứa vừa điếc đặc vừa ngu ngơ. "Được rồi, tiểu thư Cameron, giờ cô đã cảm thấy thoải mái hơn chưa? Tôi không thể ngừng cảm thấy bản thân mình có trách nhiệm với cô. Sau khi Enid và tôi kết hôn, tôi rất hy vọng cô sẽ coi tôi như một người anh trai."

Enid nhân ái cứu nàng khỏi phải trả lời bằng việc xuất hiện phía khuỷu tay anh ta với một tách pha lê đựng rượu pân và một chiếc khăn ăn chất đống bánh ngọt. Chị họ nàng đang đưa một chiếc bánh lên miệng thì Philip giựt phắt nó đi.

Anh ta trưng ra một nụ cười kẻ cả. "Anh tin thế là đủ rồi, cưng ạ. Nếu em muốn có thể nhích vừa vào chiếc váy cưới tuyệt đẹp đó sau khi đứa nhỏ ra đời."

Đôi mắt Enid lóe lên sau chiếc mặt nạ, nhưng đúng lúc đó cánh cửa ở phía tít cuối căn phòng bật mở, mang theo cơn gió giật từng cơn và mùi hương nồng nồng của cơn mưa sắp đến.

Thở dài ngao ngán Sabrina thả chiếc khăn tay của nàng xuống. "Ôi, trời đất ơi! Tôi không bao giờ có thể chạm được vào nó mất. Philip, anh thật tốt nếu..."

Philip cúi xuống để nhặt mảnh vải lanh lên. Đúng lúc anh ta đứng thẳng dậy, Enid đã đi mất, bị Sabrina đẩy về phía kẻ lạ mặt đẹp trai như quỷ có đôi mắt đen đeo mặt nạ đang đứng trong khung cửa.

"Ờ, phải nói là," Philip tiếp tục, nắm chiếc khăn tay của nàng. "Cô ấy đi chỗ quái nào rồi?" Anh ta xoay chiếc cổ gầy gò lướt theo đám động ồn ã, bộ mặt nhăn nhúm của anh ta thất vọng đến nỗi Sabrina cảm thấy trong chốc lát có chút thương hại cho anh ta.

Nhưng điều đó cũng chẳng ngăn nổi nàng không chỉ vào một cô gái quá khổ trong chiếc mặt nạ diềm lông giống với chiếc của Enid. "Sao thế...chị ấy kìa! Nếu anh nhanh chân, anh có thể đuổi kịp chị ấy trước khi điệu vũ đầu tiên bắt đầu đấy."

Anh ta xốc lại chiếc áo khoác cho khỏi nhăn rồi lao như bay đuổi theo cô gái. Sabrina thở ra nhẹ nhõm khi không có ai xông lên để chiếm chỗ của anh ta. Nàng cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ trong những cái nhìn hiếu kì chiếu thẳng vào nàng. Có lẽ họ đã quyết định rằng nàng không chỉ què, mà còn nguy hiểm. Nàng cảm thấy thật mừng khi họ lờ nàng đi. Nàng nhận ra lòng thương hại của bọn họ chỉ khiến nàng chán ghét, cũng giống như một lời nhắc nhở đáng hổ thẹn khác về lòng tự trọng đã khiến nàng phải trả giá thế nào.

Đám đông thật trẻ trung và sinh động. Dàn nhạc đang chơi bản nhạc vui nhộn cho điệu vũ bốn cặp, vũ điệu đồng quê này là một sự tương phản hoàn toàn trái ngược với những bộ áo váy rườm rà và những chiếc mặt nạ nạm đá quý đắt tiền. Sabrina dậm chân theo mà không hề nhận ra, so với nhịp của vũ điệu Cao nguyên mà Fergus đã dạy cho nàng.

Một cơn gió nữa tấp vào làm lay động những ngọn lửa trong những ngọn đèn. Cả đôi chân lẫn trái tim nàng dường như bị bào nát khi nàng trông thấy bóng dáng của gã khổng lồ tóc vàng nghiêng trên bầu trời sẫm tối.

Hy vọng chắp cánh trong trái tim nàng. Vậy là nàng đã hoàn toàn sai. Morgan đã quay lại với nàng.

Nhưng đôi cánh hy vọng ấy gẫy gập, rồi xô nàng xuống mặt đất khi nàng trông thấy người phụ

nữ đeo mặt nạ xinh đẹp đang bám dính lấy cánh tay chồng nàng.

CHƯƠNG 29

Khuôn mặt Morgan lúc này chẳng khác gì một hòn đá nhẵn nhụi. Hoàn toàn không có cảm xúc, đẹp đẽ, nhưng không có dấu hiệu nào của con người như một cái nhếch mép hay thậm chí là quắc mắt giận dữ. Tim Sabrina thắt lại vì nóng lòng chờ đợi.

Nàng muốn căm thù anh, muốn phẫn uất với người phụ nữ chân dài xinh đẹp bám dính vào anh. Nhưng không phải đó là thứ nàng đã mong muốn cho anh sao? Một người phụ nữ có thể bước vào căn phòng trong cánh tay anh, có thể khiêu vũ, có thể trao cho anh tất cả mọi thứ mà nàng không thể?

Tất cả những gì Sabrina có thể làm chỉ là ngồi đó nhìn anh, bất động trong nỗi khát khao quá mãnh liệt, dường như nó đã rút hết cả hơi thở của nàng.

Ánh mắt hai người gặp nhau một thoáng giữa đám người. Sabrina nghĩ rằng nàng đã thoáng nhìn thấy một cái cau mày trên khuôn mặt lạnh lẽo như đá tảng ấy. Nhưng cuối cùng chỉ là trò lừa lọc của ánh sáng mờ ảo. Dàn nhạc bắt đầu chơi và người bạn nhảy của Morgan đang cùng anh dạo những bước nhảy tinh tế của điệu minuet.

Morgan nguyền rủa sự ngu ngốc của bản thân mình, nghĩ thầm đáng lẽ anh phải rời khỏi Luân Đôn từ tuần trước. Anh thực hiện những bước nhảy phức tạp một cách hoàn hảo, vẻ mặt lịch thiệp của anh giấu đi sự náo động trong tâm trí hiệu quả hơn nhiều so với một tấm mặt nạ. Anh đã trở thành một tên ngốc khi nghe lời Ranald ở lại đây thêm một đêm, trong khi những lời cầu xin của Elizabeth Cameron thì anh để ngoài tai.

Anh cũng biết rằng Sabrina đang nhìn anh chòng chọc. Còn đám đông xung quanh thì đang hếch mũi lên đánh hơi một vụ xì căng đan mới.

Anh cố gắng tìm kiếm Ranald trong đám người xung quanh, tự nhiên cảm thấy thèm bóp cổ gã họ hàng phản bội một cách ghê gớm. Ranald đã cầu xin sự giúp đỡ của Morgan, anh ta đã thề bằng danh dự của MacDonnell rằng Sabrina sẽ không có mặt ở đây. Morgan khịt khịt mũi. Danh dự MacDonnell! Nực cười! Angus đã từng dạy anh từ bé rằng hai từ danh dự và MacDonnell không bao giờ có thể đi cùng với nhau.

Morgan không hề trông mong được nhìn thấy Sabrina trong hoàn cảnh này, nàng ngồi đó, như một vị công chúa trên ngai báu của nàng. Anh liếc trộm nàng. Công chúa nhỏ của anh, và anh lại cố gắng đẩy lùi sự khát khao được chiếm hữu nàng. Kín đáo trong bộ đồ màu trắng, đôi tay đeo găng và những dải lụa hoàn trả lại vẻ đẹp thanh khiết của cô gái nhỏ ngày nào, người đã táo bạo và cũng thật mông muội khi đã dâng hiến trái tim cho anh. Nhưng lúc này nàng không còn là một thiếu nữ. Nàng đã là một người đàn bà, với đôi mắt tối sầm vì thù hận, vì tổn thương.

Anh bước theo điệu nhạc, cố gắng dứt mắt ra khỏi nàng. Chúa ơi, vì sao anh không rời khỏi nơi này sớm hơn cơ chứ? Anh thầm trách mình. Đã mất cả tuần liền để thuyết phục Dougal rằng anh đã hoàn toàn rời bỏ Sabrina. Và anh cũng đã cắn răng chịu đựng ánh mắt trách móc của Elizabeth.

"Ngài trông đáng sợ quá," người phụ nữ nhảy cùng với anh la lên, hàng mi dài của cô ta chớp chớp sau chiếc mặt nạ khảm đá quý. Cô ta hạ thấp giọng. "Có lẽ hai ta nên tiêu tốn thời gian cho một cuộc gặp gỡ riêng tư hơn, ở nhà tôi chẳng hạn."

Morgan tới buổi dạ tiệc này với chủ tâm sẽ sống đêm cuối của anh ở Luân Đôn theo đúng phong cách của nhà MacDonnell, rượu chè và trụy lạc. Nhưng trong hàng đống lời mời mọc mà anh đã nhận được, anh đã cẩn thận chọn nữ tử tước trẻ nhưng đã sớm góa chồng này với hy vọng vẻ đẹp như tượng với mái tóc vàng óng của cô ta sẽ giải trừ được hoàn toàn thứ thuốc

độc do nàng yêu tinh Sabrina tóc đen mang lại.

Anh đã cố không nghĩ chuyện này là ngoại tình. Sáng mai Sabrina sẽ đặt bút kí lên văn bản pháp lý đó, và cuộc hôn nhân của anh sẽ được xóa sạch sẽ như thể nó chưa từng diễn ra.

Anh nâng bàn tay xỏ găng của vị nữ tử tước lên và hôn. "Tôi sợ rằng quý bà đã nói đúng. Đến đây quả thật là một sai lầm ngớ ngẩn."

Anh đỡ lấy cánh tay của cô ta, hai người cùng tiến về phía cửa, nhưng đúng lúc đó bản nhạc minuet kết thúc và những giai điệu nhẹ nhàng cổ xưa của vùng Cao nguyên lại cất lên, bay bổng trong không trung. Ranald, chết tiệt, anh thầm nghĩ.

Morgan khép đôi mắt, anh không chú tâm đến những âm thanh hiện đại của violin và đàn hạc, mà là giai điệu vừa đắng cay vừa ngọt ngào của kèn và đàn cổ vùng Cao nguyên. Hình ảnh Eve và những người trong gia tộc trôi qua trong đầu anh, nhưng đây là một thế giới khác, một thế giới không thuộc về họ. Anh mở mắt ra vừa kịp nhìn thấy Ranald lỉnh ra từ hàng ghế của dàn nhạc, và anh biết ai là người đã yêu cầu bản nhạc không giống ai này.

Một vài đôi nhảy cố gắng tìm một điệu khớp với bản nhạc này, nhưng đa số thì đang đi loanh quanh trên sàn, thường thức rượu và bánh. Biết đây sẽ là một sai lầm nếu anh không làm, Morgan hướng mắt nhìn về phía Sabrina.

Nàng đang chăm chú nhìn những đôi còn lưu lại trên sàn nhảy. Anh không nhận thấy nàng có cảm giác cay đắng hay đố kị như anh đã từng nghĩ, mà chỉ là một sự khao khát rất trong sáng, như đứa trẻ nhìn thấy kho báu quý giá mà nó biết không thể với tới được.

Thì thầm một lời xin lỗi không rõ ràng với vị nữ tử tước đang bối rối, anh băng ngang qua sàn nhảy. Mọi con mắt trong căn phòng đều hướng về anh. Sự im lặng bất ngờ lan truyền khắp đám đông khi anh chìa tay về phía Sabrina.

"Thưa quý cô, cô có vui lòng nhảy với tôi bài này không?"

Sabrina nhìn chằm chằm vào một điểm mơ hồ nào đó trên người anh. Đôi môi nàng run rẩy, mọi xúc cảm của nàng đều thể hiện rõ ràng trên khuôn mặt không đeo mặt nạ. Nàng không rõ ý định của anh. Nàng sợ rằng đây chỉ là một trò chế nhạo ác độc khác mà anh mới nghĩ ra. Nhưng trên hết, nàng hy vọng tất cả không phải chỉ là một trò đùa.

Morgan nín thở, chờ đợi, và hy vọng. Và rồi, bỏ qua những tiếng cười và lời xì xào bàn tán của đám đông, nàng đặt bàn tay mình vào tay anh, chắc chắn và tin cậy.

Đôi mắt đen của nàng ngước lên nhìn anh rạng rỡ: "Tôi rất vinh dự, thưa ngài."

Những người chứng kiến gần như ngừng thở khi anh cúi xuống và ôm lấy nàng bằng hai tay, và nàng, nhẹ nhàng như một đứa trẻ, tựa vào ngực anh.

Sabrina vòng một cánh tay qua cổ anh, vô tình cọ gò má mình vào làn da ấm áp và thân thuộc. Nàng sực nhớ mình không có được cảm giác bay bổng này đã lâu rồi, kể từ vụ tai nạn đã khiến nàng mất đi đôi chân.

Những người khác đứng im như tượng sáp khi anh ôm lấy nàng, mắt nhắm nghiền, khuôn mặt anh tựa trên dải lụa trên đầu nàng. Họ đang nhảy một điệu nhảy mới, nhưng vẫn còn cổ hơn bản nhạc đau buồn đang cất những tiếng ca không lời về tình yêu và mất mát. Nó còn cổ xưa hơn những bài thánh ca vẫn vang lên trong mái vòm nhà thờ.

m nhạc chậm dần rồi ngừng hẳn. Sabrina từ từ mở mắt ra để thấy đôi môi của anh gần như đã chạm vào môi nàng. Nàng khẽ hé miệng như một lời mời im lặng. Nhưng trước khi anh kịp chấp nhận lời mời ấy, một giọng nói vang lên từ đám đông.

"Thả cô ấy ra! Ngài không biết lịch sự sao? Có lẽ đây là cách ngài dùng sự hoang dã man rợ của

người Scốt đối xử với các quý cô, nhưng ở nước Anh này chúng tôi là những người văn minh. Và chúng tôi không chấp nhận những hành vi chướng mắt ấy!"

Sabrina băn khoăn không biết nên cười hay rên rỉ chửi rủa khi Philip Markham bước ra chắn đường của họ. Morgan tạm gác lại ý định đập cho hắn ta một nhát như đập một con ruồi khi Ranald lao ra đứng trước mặt anh.

"Hoang dã?" Ranald rống lên. "Man rợ? Anh định ám chỉ cái chết tiệt gì khi dám gọi người đứng đầu của gia tộc MacDonnell là man rợ? Ngài đây là người văn hóa và lễ độ bậc nhất ở thành Luân Đôn. Nếu anh muốn man rợ, được thôi, tôi sẽ cho anh biết thế nào là man rợ, đồ ngựa đực vênh vang!"

Philip hấp háy mắt, sự căm phẫn chính đáng của anh ta tạm thời nhường chỗ cho sợ hãi vì sự xuất hiện bất ngờ của gã đàn ông ăn mặc theo kiểu thầy tu đeo mặt nạ. "Ai cho anh vào đây?" Anh ta nói, giọng run rẩy. "Có ai biết anh ta được ai mời đến đây không?"

Câu hỏi của Philip chỉ nhận được những cái nhún vai và ánh nhìn thờ ơ của mọi người đang có mặt trong phòng. Không ai để ý hay soi mói Ranald về chuyện dó.

Ranald giật phăng cái mặt nạ và bộ tóc giả, anh giơ nắm đấm dứ dứ về phía Philip, sẵn sàng choảng nhau đến nơi. "Tôi muốn đập tan cái bản mặt tự kiêu của anh ra, và đấy là giấy mời của tôi."

Đám đông há hốc mồm khi Ranald để lộ khuôn mặt mình. Vài quý bà quý cô bắt đầu lấy quạt che miệng và cười khúc khích.

Sabrina cũng ngỡ ngàng khi tiếng gầm ngạc nhiên của Morgan bao trùm lên không gian của căn phòng. "Chết tiệt! Nathanael MacLeod, cậu còn sống! Tên nhãi ranh. Mọi người nói với tôi rằng cậu đã chết!"

Ranald hạ thấp nắm đấm của anh ta và thở dốc. "À, có vẻ cần nhiều hơn một cú ngã nhào ra từ xe ngựa để giết một tên Scốt man rợ."

Enid đứng bật lên từ trong đám đông và bắt đầu kêu khóc "có nghề" đến nỗi bà diễn viên đóng Columbine cũng phải hổ thẹn vì không sánh bằng. "Ôi, người chồng yêu quý của em! Anh vẫn còn sống!"

Không thể chịu đựng được tình trạng kích thích cao độ này, vài vị khách nữ yểu điệu ngất đi, rũ người trong vòng tay của những người đi cùng với họ. Sabrina thì đang há hốc mồm, ngơ ngác nhìn từ Ranald sang Enid rồi đến Morgan, dần dần hiểu ra rằng gã lắm chiêu đó đã bày biện kế hoạch từ đầu chí cuối.

"Nhưng ngươi không thể làm chồng cô ấy được đâu," Philip đáp trả. "Ta đã mua áo cưới cho cô ấy rồi. Và cô ấy sẽ là vợ ta."

"Xuống địa ngục mà cưới." Ranald vung quả đấm vào mặt Philip. Đất trời bắt đầu đảo lộn khi bạn bè của Philip nhảy vào vòng chiến đấu.

Sabrina vội hụp xuống khi một chiếc ly thủy tinh bay vèo qua không khí, chỉ cách đầu nàng có vài tấc. Morgan dúi mặt nàng vào ngực anh và lao qua đấm đông đang vật lộn, thân hình to lớn của anh thật đắc dụng.

"Sao anh không giúp Ranald?" nàng cố sức hét lên để át đi tiếng ầm ĩ, đồng thời phun ra đầy một miệng toàn cravat anh đang đeo.

"Giúp anh ta làm gì chứ?" Anh hét trả lại nàng.

Qua vai Morgan nàng nhìn thấy hai gã quý tộc ăn mặc là lượt đang nằm thành một đống ủ rũ sau khi Ranald dập đầu hai gã vào với nhau. Sabrina đành phải đồng ý với quan điểm của

Morgan.

Một gã lùn khác đang quăng người chạy theo Morgan, rõ ràng không định bỏ qua vụ trốn chạy của hai người. Sabrina bèn vớ lấy một chai rượu và ném thẳng vào đầu hắn, mảnh thủy tinh vỡ tung tóe.

"Sống đúng với cái tên MacDonnell, phải không quý cô?" Morgan nói, khẽ nhếch một bên lông mày. Anh dừng lại nghỉ trên bậc của cánh cửa to đồ sộ, dần dần thả nàng xuống cho đến khi những ngón chân chạm đến mặt sàn. Nụ cười trẻ con của anh hấp dẫn đến mức không thể cưỡng lại. "Chà chà, cũng chẳng khó gì hơn chạy và tránh bọn Grant và Chisholm trong cuộc chiến, đúng không?"

Hai người phụ nữ chạy qua họ, khuôn mặt đầy phấn của họ méo mó trong sự giận dữ và sợ hãi, những ngón tay xoắn vặn vào nhau. "Ôi, anh không biết chứ," Sabrina nói, vẫn còn ngạc nhiên vì những hành động gần gũi và kì lạ của anh trong đêm hôm nay. "Em nghĩ bọn Grant có vẻ lịch sự hơn một chút."

Ánh mắt anh dần điềm tĩnh trở lại khi anh nhìn nàng. Tay anh vẫn đang vòng qua gần tay nàng, ép vào hai bên của bầu ngực. Nàng hơi khuỵa chân vì nín thở khi những ngón tay anh nhẹ nhàng ve vuốt chúng. Đột nhiên một tiếng thét giận dữ vang lên đằng sau họ. Hai người quay lại kịp lúc thấy Ranald và Enid đang cầm tay nhau chạy vội vàng ra phía cửa, đằng sau là một đám người ầm ầm đuổi theo.

"Khỉ thật!" Morgan chửi thề. "Anh cứ nghĩ chúng ta sẽ có nhiều thời gian hơn."

Thời gian là một thứ gì đó đang bị phí phạm khi đám đông ầm ầm đuổi đằng sau họ. Morgan bèn đặt Sabrina lên một cái bàn tránh khỏi vùng nguy hiểm và đẩy cả nàng lẫn cái bàn ra ngoài cửa.

Tiếng la hét điên cuồng từ đám người đang báo thù. Một luồng gió lạnh tràn qua cánh cửa, làm tắt những cái đèn và dìm căn phòng vào bóng tối hỗn loạn. Hợp xướng của những tiếng thét thất thanh và gào rú bắt đầu cất lên.

Sabrina ngồi trong bóng tối, run rẩy, sợ rằng Morgan sẽ bỏ rơi nàng ở đây. Nhưng may mắn là nàng không phải chờ lâu.

Tràn đến như làn gió và bóng đêm, mùi hương hòa quyện của gỗ thông và đàn hương quấn quít những giác quan của Sabrina. Vòng tay mạnh mẽ và ấm áp ghì chặt lấy thân thể nàng. Đôi môi Morgan tìm đôi môi của nàng trong bóng tối và đặt lên đó một nụ hôn cuồng nhiệt như lúc hai người vẫn còn ở lâu đài MacDonnell. Lưỡi anh xoắn xuýt lấy lưỡi nàng, giai điệu chiếm hữu và nóng bỏng như một thứ chất lỏng tràn vào mọi nơi trong thân thể nàng.

Mọi hành động yêu đương anh dành cho nàng chỉ gói gọn trong cái hôn này. Mọi khao khát chiếm hữu. Cái lưỡi và đôi tay nóng bỏng lướt qua thân thể nàng, tất cả gói gọn chỉ trong một nụ hôn, một nụ hôn đã cướp đi cả tâm hồn nàng, làm cho nàng gần như nghẹt thở và mê đắm hơn bao giờ hết.

Rồi bất ngờ anh giật ra khỏi nàng, biến mất như hòa vào màn đêm vô định xung quanh nàng. Nàng cảm thấy anh đưa tay lên mái tóc nàng. Rồi không khí ẩm ướt tràn qua lớp da mặt, báo hiệu rằng anh đã biến mất.

Sabrina rùng mình và thở dài. Rồi nàng nhận ra Morgan quyết tâm bắt nàng phải đứng trên đôi chân của chính nàng.

Nàng trượt theo bờ tường xuống một cái đệm êm ái bằng bộ váy dài của nàng. Đưa tay lên đôi môi vẫn còn run run, nàng băn khoăn không biết nụ hôn vừa rồi là một lời hứa hay một lời

chào từ biệt.

Khuya hôm đó, Sabrina vẫn ngồi ngoài ban công phòng ngủ của nàng trên chiếc xe lăn. Ngôi nhà Belmot đã chìm vào tối tăm và lặng lẽ. Ông bác Willie đã tự nhốt mình trong thư phòng với một chai rượu, còn bà bác Honora thì rút vào phòng ngủ của bà với một thái độ buồn rầu khá nặng nề.

Sabrina không nghĩ rằng nàng sẽ dễ dàng quên được biểu cảm khác thường của hai người khi nghe gã công tử bẩn tính Philip Markham la toáng lên rằng con gái của họ đã bỏ trốn khỏi buổi dạ hội với gã chồng đã chết của cô ta. Sabrina phải khâm phục thái độ điềm tĩnh của họ. Hai người đơn giản chỉ cảm ơn gã thanh niên đang nổi khùng, tiễn hắn ra về và rút vào trong những đồn lũy riêng biệt của mình, bỏ mặc Sabrina cho mấy cô hầu chăm sóc.

Nàng ngửa mặt lên nhìn bầu trời đang nổi gió. Những đám mây đen đang tiến đến từ hướng tây, những hình thù kì lạ chúng tạo ra nổi lên trên nền ánh trăng mờ ảo. Ánh chớp rạch ngang dọc trên bầu trời, làm không khí đặc dần mùi hăng hắc đặc trưng của những cơn dông. Những ngọn cây nguyệt quế xoắn xuýt với nhau trong điệu múa điên cuồng.

Trước khi Morgan đến London, Sabrina chỉ biết co rúm lại trên chiếc giường của nàng mỗi khi những cơn dông như thế này xuất hiện. Bây giờ nàng bình thản đón nhận sự cuồng nộ của chúng, thậm chí còn thèm khát một chất gì đó ví như sự hoang dã, nổi loạn mà nàng đã kìm nén lâu nay.

Nàng được thỏa lòng khi những giọt nước nặng nề đầu tiên rơi xuống mặt nàng, chảy vào miệng nàng. Nàng cười lớn đầy ngạc nhiên. Cơn mưa bắt đầu thật mạnh mẽ, tấn công thật mạnh mẽ và sắc nhọn lên thân hình nàng vốn chỉ mặc một lớp áo ngủ mỏng manh. Thay vì đẩy chiếc xe lăn vào sâu bên trong để tránh cơn mưa thì nàng vẫn đứng nguyên đó, ngẩng mặt mình lên, để cho nước mưa như dòng thác tràn qua gò má và cổ họng, làm sạch thân thể nàng với sự cuồng nhiệt của cơn dông.

Khi ánh chớp tiếp theo nháng lên, nàng nhìn thấy anh, sáng rực lên so với bóng tối xung quanh như một con mèo hoang dã tạc bằng vàng khối. Những luồng gió hất tung mái tóc dài không buộc qua vai anh. Sự văn minh lạ lùng mà anh vẫn thể hiện từ ngày đến Luân Đôn đã bị vứt bỏ, giờ đây chỉ còn lại một Morgan ngày nào, trần tục và nguy hiểm, như một gã thợ săn tinh quái giữa một bầy thú non.

Không khí im lặng của riêng hai người dần rạn vỡ. Niềm vui tràn qua thân thể Sabrina, sắc bén và đầy kích động.

Morgan chẳng hề để tâm đến chiếc xe lăn. Anh chỉ đơn giản bế nàng lên và mang nàng vào trong phòng, đặt nàng vào giữa những chiếc gối trên chiếc giường nháu nát.

"Nhưng còn chiếc ghế," nàng cự lại. "Nó hỏng mất."

"Kệ nó đi," anh đáp gọn lỏn, bước những bước dài qua căn phòng để khóa chốt cánh cửa, bỏ lại sự cuồng loạn của cơn bão đang đến gần. Gió vẫn đang đem cơn mưa đến vỗ vào những tấm kính, nhấn chìm họ trong một không gian ướt át.

Sabrina lặng lẽ nhìn anh cời những cây củi trong lò, bỗng nhiên cảm thấy thẹn thùng. Chiếc áo ướt đầm đang dính vào tấm lưng rộng của anh.

Nàng cất tiếng, giọng nói ngầm ý trêu chọc. "Chắc anh ở Luân Đôn cũng đủ lâu để biết rằng không thích hợp chút nào khi một cô gái trẻ tiếp một quý ông trong phòng ngủ của cô ta."

Anh quay lại giáp mặt với nàng, sự hài hước không còn trong ánh mắt anh. "Kể cả khi cô gái ấy là vợ anh ta sao?"

Vợ anh. m điệu chắc chắn của Morgan làm cho Sabrina cảm thấy rộn ràng.

Morgan biết rằng anh đến đây ngày hôm nay là một hành động sai lầm khác trong chuỗi những hành động sai lầm kể từ ngày anh đồng ý cưới con gái của Dougal Cameron. Bức tường ngăn cách giữa họ dần vỡ vụn ra theo mỗi tiếng cười thẹn thùng của nàng, mỗi lần nàng liếm môi như một con mèo con xinh xắn.

Vợ anh. Hai từ như những lời thánh của Chúa đã ban ra và chỉ dành riêng cho họ. Thiêng liêng như quyển Thánh kinh đang he hé nhìn ra từ cuối tấm nệm của nàng. Và nó cũng linh thiêng như đám vải lanh và gối lông vũ nàng đang dựa lên.

Sabrina vùi mình vào đám gối khi bóng đen của Morgan phủ lên giường nàng, không phải nàng sợ anh, mà là sợ chính mình.

"Em không thể," nàng thì thầm, ngoảnh mặt đi hướng khác.

Anh quỳ xuống bên nàng, nâng cằm nàng và xoay về hướng mình. "Cho dù ngày mai có bất cứ điều gì xảy ra," anh nói nhẹ nhàng, "đêm nay em vẫn là vợ của anh."

Trong nàng trào lên những đợt sóng ngại ngùng và bẽn lẽn khi đối diện với anh. Những giọt nước mắt nàng đã kìm hãm bao lâu nay, bây giờ trào ra không thể ngăn cản được. "Anh không hiểu đâu. Em không xứng với anh. Em không còn là một người phụ nữ lành lặn nữa. Em không biết làm gì cả. Em không thể đem lại cho anh hạnh phúc."

Morgan hôn lên giọt nước mắt của nàng, dùng môi mình lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh xắn, vị mặn mà đọng lại trên đầu lưỡi anh. Một tiếng cười khùng khục vang lên từ miệng anh. "Không, em còn hơn là một người phụ nữ đối với anh. Và em có thể chiều anh theo những cách mà em chưa hề nghĩ tới."

Đôi môi nóng bỏng của anh rà xuống dưới thấp hơn, vạch một đường lên cổ nàng, hôn lên bờ vai nàng, cuối cùng đôi môi anh dừng lại nơi bầu ngực căng tròn, được bao bọc bởi thứ vải ngấm nước ướt sũng của bộ áo ngủ. Nàng rên lên đầy kích động khi lưỡi anh điệu nghệ đánh nhẹ lên đầu vú, rồi bất ngờ nút mạnh đầy đói khát làm cho nàng giật nảy người, một cảm giác đê mê sung sướng tràn ra khắp chân thân.

Những ngón tay nàng luồn vào mái tóc anh nghịch ngợm. Anh ngẩng mặt lên, bắt gặp ánh mắt đê mê đầy ham muốn của nàng cũng đang nhìn anh. "Phải cởi những thứ này ra thôi. Chúng đều ướt cả rồi mà anh thì không muốn em bị cảm lạnh."

Sabrina biết rằng có đôi chút hơi nguy hiểm trong chuyện này. Làn da nàng nóng bừng và râm ran khi anh dần cởi bộ đồ ngủ nàng đang mặc, để lại thân hình nàng run rẩy và lõa lồ nằm dưới thân hình anh. Nàng chưa từng nhận thấy rằng mình bất lực như lúc này. Người đàn ông này có thể làm bất cứ việc gì đối với nàng lúc này. Bất cứ việc gì. Anh là chồng nàng, nàng tự nhủ thầm mình như vậy. Nhưng nàng không thể rũ bỏ được cái cảm giác rằng hai người sẽ trải qua đêm nay trong im lặng, những mảnh tối trong căn nhà này thực sự rất đáng lo ngại. Phải ngăn lại.

Nhưng lúc này, tất cả những gì anh làm chỉ là những nụ hôn. Nhẹ nhàng. Mềm mại. Môi anh bắt lấy đôi môi nàng thật cuồng nhiệt. Anh càng gia tăng sự chiếm hữu của anh đối với nàng với những lần búng lưỡi điệu nghệ, cho đến khi nàng chìm vào nhịp điệu thể xác anh đang tạo ra và bất giác cảm thấy kích thích mạnh mẽ, nàng cong người lên, cọ thân thể trần trụi của mình vào thân hình anh, lúc đó vẫn còn nguyên quần áo.

Anh khẽ cắn vào cần cổ trắng ngần của nàng. "Chúa ơi," anh thì thầm lên làn da mịn màng, "Anh luôn biết rằng một người Cameron sẽ là thần chết với anh mà."

Anh trượt xuống, hôn và hôn lên bầu ngực căng tròn, lên bụng nàng, hôn cả lên mụn nốt ruồi bé

nhỏ nằm ở hông nàng. Ánh lửa nhá nhem chiếu lên mái tóc anh rối xù khi nó khẽ cọ lên bắp đùi nàng.

"Đừng!" nàng nói, nhỏ nhẹ nhưng kiên quyết.

Morgan ngẩng mặt lên, hơi bối rối. Chắc chắn nàng đang quá tàn nhẫn khi từ chối anh vào lúc này. Nếu nàng làm thế thì mọi chuyện sẽ kết thúc. Anh hoàn toàn có thể tiếp tục như một gã cuồng si, nhưng nếu như nó sẽ dẫn đến việc phải cưỡng bức nàng thì anh thà rằng sẽ đứng dậy và rời khỏi đây, với quần áo và lòng kiêu hãnh của bản thân còn nguyên vẹn.

"Đừng," Sabrina nói nhẹ nhàng hơn, kéo anh lên.

Cánh tay nàng vòng qua vai anh, đẩy anh nhẹ nhàng nằm xuống giữa những chiếc gối. Morgan hơi gồng lên cưỡng lại, rõ ràng anh không muốn.

"Làm ơn," nàng thì thầm.

Sabrina không nhìn vào mắt anh, nhưng anh có thể cảm thấy sự run rẩy trong những cử động của cánh tay nàng, những gì nàng muốn ở anh đó chính là sức sống. Có lẽ đó chính là món quà lớn nhất mà anh có thể mang lại cho nàng. Anh đành nằm xuống giữa những chiếc gối, đầu hàng trước cánh tay ra lệnh quá đỗi dịu của dàng của nàng.

Morgan chưa bao giờ được thưởng thức cảm giác hưng phấn khi được một người phụ nữ cởi bỏ trang phục của mình, dĩ nhiên là không phải lúc anh còn là một đứa bé con. Anh rướn người lên khi Sabrina cởi bỏ áo của anh và ném nó qua đầu mình. Hơi thở của anh như ngừng lại khi nàng ôm lấy khuôn mặt anh và hôn. Nàng khẽ vuốt những sợi tóc ra khỏi mặt anh, chuỗi cử động đó như dìm anh vào sự đê mê đầy dục cảm.

Nhưng rồi trạng thái bay bổng dần tan đi khi đôi môi của nàng trượt theo cổ anh xuống phía, hôn lên ngực anh, nóng bỏng như những lưỡi lửa quét qua thân thể.

Sabrina cảm nhận thấy những bắp thịt rắn chắc nơi bụng của Morgan đang rung lên dưới đôi môi của nàng, nghe thấy tiếng rên rỉ của anh nửa đê mê, nửa khó chịu khi lưỡi nàng kéo dài một đường từ rốn của anh đến nút trên cùng của cái quần ống túm. Tiếng rên rỉ làu bàu của anh càng sâu hơn khi nàng dùng răng khẽ cắn chiếc khuy đồng và lôi tuột nó ra ngoài.

Anh cong người lên. "Em có biết em đang làm gì với anh không, cô bé?" anh rít lên qua những kẽ răng nghiến chặt.

"Một vài," nàng trả lời, tiếp tục tháo chiếc khuy thứ hai cũng bằng cách tương tự. Chiếc quần của Morgan bị dãn căng ra tại nơi đang lồi lên của anh, những đường may hoàn hảo của nó đang tạo ra sự chật chội quá đỗi.

"Gã thợ may chết tiệt," anh làu bày. "Anh muốn tự tay bóp cổ gã ngay bây giờ..." Câu nói của anh chuyển sang những tiếng rên rỉ khàn đục khi chiếc cúc cuối cùng được rút ra, khúc thịt nóng của anh vươn lên dưới hơi thở khiêu gợi của Sabrina.

Anh luồn tay mình vào mái tóc nàng, kéo nàng lên và nhìn nàng bằng ánh mắt bùng cháy. Trong ánh mắt nàng lấp lánh những tia sáng là lạ mà anh biết mình sẽ không bao giờ quên được.

Sabrina bị anh làm cho say đắm; mọi việc giống như thể Chúa đã tạo ra một giống người với tính đực hoàn mỹ chỉ dành cho sự vui thích của nàng. "Làm ơn? Em có thể không"?

Đó là những từ ngữ cuối cùng mà Morgan muốn nghe từ nàng. Anh đổ vật xuống giữa những chiếc gối, đầu lắc lắc trong sự ngạc nhiên và đê mê. "Làm sao anh có thể từ chối khi em đã yêu cầu một cách đáng yêu như thế chứ?"

"Chỉ cần nhắm mắt lại và tưởng tượng em là Circe thôi," nàng ra lệnh thật nghiêm nghị. "Nếu

anh không chịu nghe theo, em sẽ biến anh thành con lợn ngay tức khắc."

Anh đưa tay ôm lấy đầu, thả lỏng khắp các cơ một cách lười nhác. Nhưng ánh mắt anh nóng bỏng hứa hẹn sẽ có một cú trả thù ngọt ngào. "Đừng bao giờ để mọi người nói rằng Morgan MacDonnell không biết làm cách nào để ngoan ngoãn chấp nhận số phận nhé."

Morgan có cơ hội được biết nhiều hơn về khoái cảm nhờ sự ngọt ngào của Sabrina hơn là anh tưởng. Khi đôi môi mềm của nàng bao bọc lấy anh, anh như bùng nổ, anh biết đúng là chỗ đó. Anh nghiến chặt hàm răng và gầm gừ trong cổ họng. Khoái cảm tràn qua anh như một dòng nước xiết, cái miệng khiêu gợi của Sabrina như vẽ lên một thiên đường mờ ảo ngay trước mắt anh.

Sabrina khẽ rên rỉ sâu trong cổ họng, nàng trút hết lên Morgan tình yêu, sự đam mê mà nàng đã khóa kín trong trái tim mình những năm vừa qua. Nàng chậm rãi hưởng thụ, bay bổng vì đem lại cho anh sự sung sướng. Đây chính là hương vị tình ái đầu tiên mà nàng đem đến cho anh từ sau khi nàng lao người qua mỏm núi ấy, và nàng càng yêu Morgan hơn vì anh đã quỳ phục trước sự khiêu gợi của nàng. Anh trở thành con thú đẹp đẽ của nàng, và nàng nhận ra nàng không hề muốn chinh phục và thuần hóa anh, mà chỉ muốn dẫn dắt anh ngày càng cuồng si hơn, mạnh mẽ hơn chính anh bây giờ mà thôi.

Đôi tay anh nắm lấy mái tóc nàng, định chế ngự nàng khi mà nàng đã biến anh thành nô lệ cho chính nàng bằng những lời hứa ngọt ngào, sự tra tấn đầy đam mê mà nàng đang thực hiện với anh.

Cắn nhẹ một lần nữa, nàng đã khiến Morgan đi đến giới hạn chịu đựng của mình. Trong một khoảnh khắc thời gian như ngừng lại, rồi sau đó Sabrina nhận ra mình đang nằm bên dưới anh. Những ngón tay anh ve vuốt đôi môi nàng như tự hỏi, như nhớ lại cảm giác mềm mại và đê mê khi chúng chạm vào cơ thể trần trụi của anh.

Khuôn mặt đẹp như tạc của anh căng ra vì sung sướng. "Anh không thể đợi được nữa. Đã quá lâu rồi."

Rồi anh lần những ngón tay xuống bụng nàng, ve vuốt đám lông mềm mại, cảm thấy nàng như tan chảy ra trong đôi tay anh. Mắt Sabrina dại đi vì sợ hãi và đê mê. Nhưng với sự dịu dàng của mình, Morgan dần dần cũng khiến cho nàng thả lỏng những cơ bắp nơi cặp đùi mình, anh nhẹ nhàng tách chúng ra và phủ phục người lên thân thể nóng bỏng của nàng.

Đặt đôi môi mình lên mô nàng, anh hôn, cắn nhẹ nhàng lên đôi môi căng mọng khi anh tiến vào cơ thể nàng, xuyên qua thân thể trần tục và nóng bỏng bằng những cú thúc mạnh mẽ. Sabrina như đã quên mất khoái cảm trần tục là như thế nào. Miệng Morgan nuốt lấy những câu rên rỉ vô nghĩa đầy khoái cảm của nàng.

"Công chúa," anh thì thầm vào tai nàng. "Công chúa vô cùng xinh đẹp của anh. Anh muốn chiếm đoạt em. Nuông chiều em. Muốn làm cho em sung sướng đến cùng cực."

Và anh chỉ cần như thế thôi. Chiếm đoạt nàng chỉ dành riêng cho anh. Nuông chiều nàng với sự đam mê của anh. Làm cho nàng như phát cuồng lên với lạc thú xác thịt, cho đến khi nàng không còn làm được gì hơn ngoài bấu chặt vào vai anh, những tiếng rên rỉ vỡ òa ra không ngớt vì đê mê. Nhưng như thế vẫn là chưa đủ với Morgan. Anh còn đưa tay lên đầu nàng, nhẹ nhàng cào lên những điểm kích thích ẩn dưới mái tóc.

Mụ mị trong sự khoái cảm và hưng phấn, Sabrina cong người lên. Đôi chân vẫn còn chưa lành lặn của nàng bỗng nhiên tràn đầy sức mạnh, chúng quặp lấy anh, gót chân nàng thúc nhẹ vào lưng anh như muốn đẩy anh vào sâu hơn nữa trong thân thể nàng.

Morgan chỉ có một khoảnh khắc ngắn ngủi để cảm nhận sự chiến thắng của mình trước khi sự

cuồng nhiệt của nàng đưa anh đến tận cùng sung sướng. Anh gồng người lên ghì chặt lấy nàng, tiếng gầm hoan lạc của hai người tan nhòa trong cơn dông đầy sấm chớp.

Morgan lặng lẽ ngồi bên mép giường, trang phục gọn gàng, anh đang ngắm Sabrina ngủ vùi. Tay anh vuốt ve tấm lưng trần của nàng, như mê đi vì làn da mịn màng. Làn da nàng như sáng lên dưới ánh nắng nhàn nhạt của bình minh sớm, quyến rũ đôi tay anh tự động đi xuống sâu hơn. Nàng vẫn còn ngủ say, càu nhàu điều gì đó không rõ nghĩa rồi vùi mình vào giữa những chiếc gối to kê xung quanh.

Morgan cười. Trên giường nàng chỉ nhìn thấy mái tóc nàng rối bù và bộ mông tròn trịa, nàng trông giống một cung phi vừa trải qua một đêm hoang dại với vị đế vương của mình hơn là giống một nàng công chúa.

Bàn tay anh nhẹ nhàng nắn bóp bắp chân nàng, giúp nàng thả lỏng những phần cơ yếu ớt của mình. Anh sẽ không bao giờ có thể quên được khoảnh khắc đê mê khi đôi chân xinh xắn của nàng bấu chặt lấy người anh.

Rồi nàng sẽ sớm đi lại bình thường thôi, anh thầm nghĩ. Anh đã nhìn thấy viễn cảnh ấy. Miện anh nở rộng thành một nụ cười nhăn nhở. Có lẽ phải xem xét lại cách thức phục hồi đôi chân của nàng mới được. Đáng lẽ anh phải nghĩ ra cách thức vô cùng hiệu quả và hấp dẫn này từ lâu rồi chứ, dù sao kết quả cũng là khiến cho đôi chân có sức sống trở lại.

Chiếc đồng hồ ở một góc nào đó trong ngôi nhà này đang đều đặn điểm năm tiếng chuông. Morgan biết tốt nhất là nên rời khỏi căn phòng này trước khi có một cô hầu nào đó xuất hiện. Không nên để cho gia đình Belmot khốn khổ biết rằng đã có một gã Scốt bất hảo khác đã hớp hồn cô cháu gái yêu quý của họ. Và anh cũng cần gửi lời với Dougal và Elizabeth, rằng anh quyết định sẽ ở lại Luân Đôn và chiến đấu để có được cô dâu của anh.

Luồn tay vào mái tóc của Sabirna, anh cố gắng không nghi ngờ điều gì về nàng. Nàng đã tin tưởng dâng hiến cả tấm thân mình cho anh trước đây, và bây giờ anh phải chịu trách nhiệm nếu chuyện giữa hai người lại đổ vỡ lần nữa. Hai người đã trải qua một thời gian quá dài trước khi nàng sẵn sàng trao trái tim nàng vào vòng tay của anh.

Thở dài, anh kéo chăn đắp cho nàng, rồi đứng dậy, nhét chiếc áo nhàu nát vào cạp quần. Một vật gì đó rơi ra sàn dưới chân anh.

Morgan nhìn xuống quyển Thánh kinh mà anh đã nhìn thấy lòi ra dưới tấm nệm trong đêm qua. Anh cúi xuống nhặt quyển sách lên, theo bản năng anh nhận ra đây là quyển sách của mọi quyển sách khác, là thứ đáng được kính trọng. Những trang giấy mỏng manh lật mở, làm rơi ra một nhánh cây khô héo, với những chiếc lá vàng úa.

Trái tim bỗng đập rộn rã bên tai anh.

Ngón tay run run khi anh khẽ nâng nhánh cây mỏng manh như tờ giấy lên giữa những ngón tay, nhận ra đó chính là cây kim tước vẫn mọc ở sườn núi Cao nguyên. Anh nhìn chằm chằm Sabrina, quá đỗi ngạc nhiên. Nàng đã xua đuổi anh, gần như từ bỏ anh, nhưng lại không thể vứt bỏ nhánh cây dại mà gã ngốc như anh đã đem đến cho nàng. Thậm chí, nàng còn giữ lại chúng, ép lại trong những trang giấy của quyển sách này giống như trái tim ngủ yên của nàng.

Morgan nhẹ nhàng cài nhánh hoa khô vào trong túi áo ngực gần với trái tim anh và cất quyển Thánh kinh vào chỗ cũ của nó. Tâm hồn anh vui sướng và rộn rã. Anh có rất nhiều việc phải làm trước khi anh quay trở lại ngôi nhà này.

Khi Morgan nhẹ nhàng trèo ra ngoài từ cánh cổng đóng kín, một vành mặt trời mỏng đã ló dạng ở phía đông. Hơi nước tàn tích của trận mưa đêm qua đang bốc hơi thành những đám sương mù buổi sớm.

Anh đang tập trung cao độ vào kế hoạch sắp tới của mình đến nỗi vấp chân khi một dáng người mặc áo choàng kín lảo đảo chặn đường anh.

"Thưa quý ngài, xin hãy bố thí cho kẻ hèn này một đồng xu nhỏ bé trong túi của ngài."

Morgan cau mày, nghĩ rằng gã ăn mày có vẻ dậy sớm hơn anh tưởng. Nhưng tấm áo choàng rách rưới của gã đã ướt đẫm, có vẻ như hắn đã ngủ ở ngoài trời cả đêm hôm qua. Nhớ về những ngày anh còn phải chịu đói và lạnh, anh bèn lấy ra túi tiền của mình. Thò tay lấy ra một nắm bạc rồi anh thả nguyên chiếc túi vào bàn tay xòe rộng của gã ăn mày, trong lòng thực sự muốn chia sẻ chút hạnh phúc và hy vọng của anh với những người kém may mắn hơn. "Hãy dùng nó để tẩm bổ sức khỏe, bạn của ta."

"Cảm ơn đức ngài," gã ăn mày gọi với sau lưng anh. "Kẻ hèn này sẽ không bao giờ quên ơn ngài, tôi hứa đấy."

Nhưng Morgan đã thoắt quên đi người ăn mày, anh sải những bước dài trên vỉa hè, đôi chân nhẹ nhõm như nhảy múa, anh không còn nghĩ về quá khứ nữa, mà là tương lai.

Đã lâu rồi Sabrina mới ngủ dậy với một nụ cười trên môi. Nắng sớm tràn vào căn phòng qua những cánh cửa. Nàng duỗi người, thật hoan hỉ với một chút cử động chậm rãi nơi bắp chân mình. Sabrina cảm thấy mình như một đứa trẻ, thức dậy vào một ngày trời đầy nắng và tràn đầy năng lượng.

Nàng co duỗi đôi chân dưới lớp chăn phủ mà không nhận ra, rồi khi nàng nhìn thấy chúng, gần như nàng mê đi vì những cử động nhẹ nhàng đó. Nàng sẽ ra như thế nào nếu đây chỉ là một trong những ngày tiếp theo? Sẽ ra sao nếu nàng đơn giản chỉ là ngồi dậy, vung vẩy đôi chân mình bên thành giường rồi đặt chân mình xuống sàn?

Sau khi tròng vào người chiếc áo ngủ, nàng ném chiếc chăn sang một bên rồi nhích dần từng tí một về phía thành giường cho đến khi đôi chân lủng lẳng ngay phía trên mặt sàn. Những giọt mồ hôi lấm tấm bên thái dương nàng. Nhè nhẹ cắn môi mình, nàng dùng tay đẩy người về phía trước, rồi chùng chân xuống cho đến khi những ngón chân mình chạm vào mặt sàn mát lạnh. Nàng trượt người hết cỡ cho đến khi ra khỏi tấm đệm. Đôi chân của nàng đang tì nhẹ nhàng trên mặt sàn gỗ láng bóng.

Hít một hơi thở thật sâu, nàng chậm rãi chuyển dần sức nặng cơ thể mình từ đôi tay đang chống trên thành giường sang đôi chân cho đến khi nàng đã đứng. Đứng thôi, chưa phải là đi. Nàng đã làm được như thế này rất nhiều lần trước đây.

Phớt lờ những bắp thịt đang run rẩy yếu ớt của mình, nàng nhích một chân tới trước, rồi đến chân kia, những ngón chân dò dẫm tìm một điểm tựa cho cơ thể nàng thăng bằng.

Sự vui sướng theo những mạch máu của nàng lan khắp ra cơ thể. Nàng chỉ cách không quá vài cm từ chiếc giường, nhưng nàng đã tự làm bằng chính đôi chân của mình. Nàng đã bước đi rồi. Thử tượng tượng Morgan sẽ ngạc nhiên đến như thế nào nếu một buổi sáng nào đó anh mở cửa và thấy nàng lao vào vòng tay anh? Ý nghĩ bồng bột làm cho nàng thấy hơi choáng. Nàng lảo đảo. Tay nàng túm vội lấy mép chiếc dây kéo chuông khi nàng ngã huỵch ra nền nhà.

Nàng nắm lấy đầu dây bằng cả hai tay, kéo thật lực với cả niềm vui của mình. "Beatrice!" nàng gào toáng lên. "Bea, đến đây nhanh lên!"

Cô đầy tớ trẻ tuổi nhào vào trong phòng, tóc vẫn còn đang buộc dở và trên người cô gái vẫn còn mặc áo ngủ. Đôi má bánh bao của cô ta ửng hồng lên. "Ôi, tiểu thư, có chuyện gì thế? Cô bị đau à? Cô ngã sao?"

Sabrina cố gắng níu vào thành giường để đứng dậy. "Tất nhiên là tôi bị ngã rồi. Có tuyệt vời

không? Tôi không thể chờ để ngã lần nữa đâu."

Nàng không phải chờ lâu. Thả tay ra khỏi thành giường, nàng nhấc một bên chân mình lên, hạ xuống, rồi bước tiếp. Bea cố gắng đỡ nàng nhưng rồi cả hai đều ngã lăn ra sàn. Tiếng cười vui sướng của Sabrina như bệnh truyền nhiễm, làm cho Bea quên đi cả vết đau trên chân mình.

"Em có nên đánh thức ông chủ và bà chủ không?" Bea nói trong hơi thở dồn dập. "Em nghĩ cả hai người đều muốn biết chuyện này."

Sabrina thoáng cảm thấy xấu hổ vì những chuyện mà hai người ấy phải chịu đựng nàng suốt mấy tháng qua. "Có lẽ nên để sau đi. Tôi cần phải cố gắng hơn nữa. Bảo Teddy đánh xe ngựa ra nhé."

Bea vội vã đi ra cửa.

"À, còn nữa, Bea?"

"Thưa cô?"

Sabrina nhe răng ra. "Đem đến cho tôi ít điểm tâm đã. Tôi đói muốn chết."

Sabrina thò đầu ra từ cửa sổ của cỗ xe ngựa. "Nhanh lên nào, Teddy! Anh có chắc là đúng địa chỉ không đấy? Mấy con ngựa này không thể chạy nhanh hơn sao?"

"Chúng ta chắc chắn có địa chỉ của vị bá tước và chúng ta đang đi nhanh hết cỡ rồi, thưa tiểu thư." người đánh xe nói với nàng. "Chúng ta gần như đã giẫm lên người quý ông ở chỗ giao nhau vừa rồi."

Quý ông bảnh trai đó đang giứ giứ nắm đấm của ông ta về phía chiếc xe ngựa và gào toáng lên những câu hỏi về tư cách của người ngồi trong chiếc xe. Sabrina nẩy lên nẩy xuống trên ghế ngồi của mình như thể nàng muốn dậy cho lũ ngựa kia biết thế nào là phóng nhanh hơn nữa. Những làn gió buổi sáng ấm áp làm xổ tung búi tóc buộc vội vàng của nàng. Cơn bão đã quét sạch những con phố chật hẹp của Luân Đôn và đem lại cho không khí sự trong lành hiếm thấy.

Dưới con mắt Sabrina lúc này, cả thế giới xung quanh thật tươi mới và đầy hy vọng, kể cả gã ăn mày rách rưới đang nằm một đống ở góc đường gần nhà Morgan.

Chiếc xe ngựa chạy chậm dần rồi dừng lại ở phía đường đối diện, trước cửa một căn nhà gỗ trông giản đơn. Nàng vội vã bật mở cửa xe ngựa trước ánh mắt sững sờ của Teddy. "Chiếc ghế, Teddy. Tôi mở cửa. Còn anh đi lấy cái ghế ấy cho tôi."

Khi Teddy chạy ra đằng sau để tháo dây buộc chiếc xe lăn của nàng, Sabrina cực kì hy vọng rằng nàng sẽ không còn phải dùng nó lâu hơn nữa.

Vui vẻ với ý nghĩ đó, nàng đặt chân lên bậc lên xuống của chiếc xe ngựa. Nhưng trước khi Teddy quay trở lại, cánh cửa của ngôi nhà ấy đã bật mở ra. Một người đàn ông và một người phụ nữ xuất hiện trên ngưỡng cửa. Tiếng nói cười của những người đó dội vào khoang hẹp của chiếc xe ngựa. Khi người phụ nữ đó quay đầu lại cười với người đàn ông có râu, chiếc mạng che mặt của bà lật lên, để lộ một mái tóc màu nâu dày và giản dị, thanh lịch. Ánh nắng chiếu qua những sợi tóc ấy sáng đến nhức mắt.

Sabrina vội vã lùi người trở lại khoang xe, nụ cười của nàng dần tan biến.

Một người đàn ông khác xuất hiện đằng sau họ. Một người đàn ông cao lớn, đẹp trai theo kiểu ngang tàng với chiếc cằm nhẵn nhụi và quần ống túm. Hàm răng trắng của anh ta sáng lấp lóa với một nụ cười thỏa mãn. Người đàn ông có râu vỗ vỗ lên lưng anh, rồi dừng lại trước ngưỡng cửa và đưa cho anh một túi khá nặng.

Sabrina nhìn cha mẹ nàng tay trong tay sánh bước xuống đường, những bước chân của họ

thanh thoát hơn nhiều so với không khí xung quanh nàng lúc này. Morgan đứng trên bậc cửa thêm một vài phút nữa, anh ta đặt chiếc túi lên lòng bàn tay và nâng lên hạ xuống như đang cân đo sức nặng của nó. Rồi anh ta quay trở lại căn nhà đó.

Ba mươi đồng bạc.

Ý nghĩ đến với Sabrina một cách chắc chắn, xấu xa, và đủ đầy phản bội theo kí ức về những lời sôi nổi của Morgan trong nhà ngục của cha nàng. Một thứ cảm xúc mạnh mẽ không bao gồm cả nàng trong đó.

Họ là tất cả những gì tôi có. Tất cả của tôi. Và tôi sẽ làm bất cứ điều gì vì họ.

Ngay cả có phải cất những đồng vàng bất chính vào chiếc két của lâu đài MacDonnell thu được bằng cách thêu mối tình lãng mạn với con gái của Dougal Cameron.

Sabrina chợt nhớ đến hai người mà nàng đã từng nhìn thấy ở góc đường hôm đó, và chút cảm giác ngờ ngợ của nàng đã được chứng minh. Cha mẹ nàng đã chứng kiến tất cả sao? Những cú ngã, những lần nổi cáu, tất cả những thứ đó đều có thể đem ra trao đổi được sao? Đôi tay đeo găng của nàng áp chặt lên miệng, cố ngăn không cho mình bật khóc nức nở.

Có phải không, cha và mẹ nàng đã ra giá cho Morgan với mỗi cú ngã của nàng? Và mỗi lần anh gọi tên nàng đều phải được cha mẹ nàng gật đầu cho phép? Nụ cười của anh đáng giá bao nhiêu? Nụ hôn của hai người? Và còn chuyện đã xảy ra vào đêm qua? Ôi, cả ba con người ấy thật vĩ đại. Phải chăng Morgan đã thích thú kể với họ tất cả những chi tiết về mối quan hệ của hai người? Sabrina nhắm chặt mắt lại trước kí ức về miệng nàng trên da thịt nóng bỏng của anh, hương vị của anh trên lưỡi nàng.

Sự nhục nhã bùng lên như những thanh củi trong lòng nàng, làm nàng phát bệnh với sức nóng của nó.

Cha nàng sẵn sàng làm tất cả vì nàng.

Morgan sẵn sàng làm tất cả vì gia tộc của anh ta.

Ngay cả khi Eve đã phải chứng minh sự dối trá và lừa lọc trong màn kịch của họ thì sự logic này là không thể chối bỏ được.

Teddy xuất hiện trước cánh cửa, vất vả đánh vật với chiếc ghế. Sabrina nhìn chằm chằm vào thứ đồ làm bằng gỗ và sắt kì dị đó, cảm thấy thù ghét vật đó, thù ghét tất cả. Nàng đã hiểu vì sao cha cô phải chi tiền cho những thứ như thế.

"Ném nó đi," nàng lạnh lùng ra lệnh.

Đôi lông mày của người đánh xe cong lại, vẻ khó chịu hiện rõ. "Nhưng, thưa cô, cô đã nói...."

"Tôi không quan tâm tôi đã nói gì. Vứt nó đi. Tôi không còn muốn nhìn thấy nó nữa"

Nàng đóng sầm cánh cửa khi chờ người đánh xe quay lại. Anh ta nhanh chóng xuất hiện bên cạnh cửa sổ, vẻ mặt khổ sở. "Bây giờ chúng ta đi đâu, thưa tiểu thư?"

"Nhà," nàng nói, ánh mắt vô thức. "Tôi muốn về nhà."

CHƯƠNG 30

Cha mẹ Sabrina xuất hiện ở ngôi nhà trên quảng trường Hanover chưa đầy một tiếng sau, khuôn mặt rõ ràng đều ngập tràn với một niềm vui sướng kín đáo. Một cách khẽ khàng, Bea dẫn họ vào căn phòng sưởi nắng, nơi Sabrina đang ngồi sau chiếc bàn viết thanh nhã của bác gái nàng. Họ xông qua căn phòng để đến với nàng, kể cả dáng đi duyên dáng của mẹ nàng cũng bị làm hỏng bởi những cái nhún nhảy rất hồ hởi.

"Con yêu!"

"A, công chúa bé nhỏ của cha đây rồi! Chúng ta nhớ con quá chừng!"

Sabrina điềm tĩnh quay má cho những nụ hôn của họ như thể mới chỉ vài giờ trôi qua từ lúc nàng với cha mẹ nàng xa nhau thay vì hàng tuần lễ. Họ trao nhau những nụ cười thấu hiểu, tin chắc rằng sự điềm tĩnh của nàng chỉ là một mưu mẹo nào đó.

Sau khi trao đổi những câu đùa về Alex và Brian và mùa xuân đang nở rộ trên đất Cameron, cha nàng hắng giọng và giả bộ mang vẻ mặt nghiêm nghị.

Ông rút một văn bản được gấp lại từ trong túi ra. "Cha không phải nói cho con biết vì sao cha mẹ đến đây, phải không con gái. Cha cuối cùng cũng lấy được những giấy tờ cho vụ hủy hôn của con rồi."

"Có phải lúc nào cũng cần một khoảng thời gian dài đằng đẵng như vậy để giành được những giấy tờ này không cha?" nàng hỏi ông.

Cha mẹ nàng lại trao nhau những cái nhìn tội lỗi khác, cả hai đều lầm bầm điều gì đó, nghe như "những điều kiện bắt buộc" và "những thủ tục lỏng lẻo."

"Dù có nhanh hay chậm," cha nàng vui vẻ nói, khoa tay mở tấm giấy. "Tất cả những việc con cần làm và kí tên bên trên dấu triện của quan tòa và con sẽ thoát khỏi thằng nhóc MacDonnell xấu xa đó mãi mãi."

Ông vung vẩy nó trước mũi của nàng, rõ ràng đang hy vọng nàng sẽ từ chối kí.

Sabrina vồ lấy tờ giấy khỏi tay ông và vuốt phẳng nó trên chiếc bàn. Miệng của mẹ nàng rớt xuống. Một âm thanh khác lạ thoát ra khỏi Dougal, và Sabrina biết một âm tiết trong đó chính là thứ đã phản lại chính ông. Không cần bận tâm đọc lại, nàng nhúng cây bút vào lọ mực và kí ngắn gọn tên nàng bên dưới con dấu. Nàng rắc cát qua chữ kí của nàng, nhanh nhẹn rũ sạch tấm giấy và đưa nó lại cho cha mình.

"Đây. Vậy là xong. Giờ chúng ta có thể đi được chưa?"

"Đi," cha nàng ngây người lặp lại. Tay ông siết chặt quanh tấm giấy như thể ông đang chống lại thôi thúc được vo viên nó. "Đi đâu?"

Elizabeth giật lấy chiếc khăn tay, gương mặt bà trơ cứng.

"Nhà," Sabrina nói. "Trang viên Cameron. Hành lý của con đã được thu dọn, đang để ở ngoài hành lang."

"Được rồi, con gái, dù con có nói gì," cha nàng ngờ ngợ nói. "Chúng ta cũng sẽ đi ngay bây giờ nếu như đó là nguyện vọng của con." Ông quay đi khỏi chiếc bàn như thể ông không thể chịu nổi việc nhìn nàng, những bước chân nặng nề như thể ông đã già đi thêm chục tuổi chỉ trong mười phút.

"Papa?" Sabrina giang tay ra. "Cha sẽ phải bế con. Cha không nhớ à? Con không thể đi được."

Vào đúng hai giờ chiều hôm đó, Morgan sải dài chân bước lên những bậc thang của tòa nhà

Belmont, gượng gạo ngắm bó hoa hồng dài ngoằng được trồng trong nhà kính trong tay anh. Để khỏi đến đây sớm hơn đã vắt kiệt mọi gam kiềm chế của anh, nhưng anh cảm thấy đây là một dịp trọng đại đòi hỏi phải tuân thủ đúng lễ nghi.

Tiếng gõ cửa háo hức của anh không được đáp lại bởi người quản gia, mà là một cô hầu gái mặt đầy tàn nhang với đôi mắt đỏ mọng. Cô ta trông quá sầu muộn đến mức không bình luận chút gì về những đóa hoa.

"Tôi sẽ đi báo với Đức ngài ngay lập tức, thưa ngài." Cô ta quẹt mũi bằng cái tạp dề khi dẫn anh vào trong lối đi. "Tôi rất xin lỗi. Tôi chắc phải trông lộn xộn khủng khiếp. Tôi đã từng làm bất cứ chuyện gì để được thoát khỏi tiểu thư. Nhưng giờ khi tiểu thư đi rồi..." cô ta lại chìm sâu vào một hỉ mũi mới.

Morgan không muốn bất cứ người nào phải đau khổ ngày hôm nay. "Thôi được rồi, cô gái. Không cần phải buồn khổ như vậy đâu. Tôi chắc tiểu thư Enid sẽ về nhà vào Giáng Sinh và dịp nào thích hợp. Cô nên mừng cho cô ấy vì chồng cô ấy đã thoát nạn. Đứa bé cần có cha."

"Ôi, tôi tất nhiên rất mừng cho tiểu thư Enid rồi, thưa ngài. Tôi đang nhắc đến tiểu thư trẻ kìa."

"Tiểu thư trẻ ư?" Một linh tính lạnh lẽo tràn qua Morgan. Anh dừng lại đột ngột.

Người hầu gái vẫn bước tiếp. "Là tiểu thư Sabrina, thưa ngài."

Morgan đánh rơi bó hồng. Anh bước dài đuổi theo người hầu gái, tóm lấy vai cô ta và xoay cô ta lại. Anh tìm kiếm trên gương mặt lem nhem nước mắt sự thật mà anh sợ không dám tin. "Sabrina sao? Sabrina đi rồi sao? Đi đâu? Khi nào? Bao lâu rồi?"

Người hầu gái run lẩy bẩy trong cái siết đau đớn của anh. "Bởi mẹ và cha tiểu thư đã đến để đưa tiểu thư trở lại Scotland."

Morgan lắc cô ta mà không chủ ý. "Khi nào? Bao lâu rồi?"

"Được vài giờ rồi. Từ lúc mười giờ sáng nay."

Những cảm xúc trái ngược nghiến lấy nhau trong lòng Morgan. Hoang mang. Giận dữ. Tuyệt vọng. Vậy đây lại là một sự phản bội khác của nhà Cameron? Nhưng là sự phản bội của ai? Của Dougal hay chính Sabrina?

Người hầu gái co rúm lại trước nét mặt hung tợn của anh. Anh thả cô ta ra và dữ dội lao ra khỏi cánh cửa, dẫm nát những bông hồng vương vãi dưới gót chân anh.

CHƯƠNG 31

C on ngựa của Morgan đang phi nước đại trên thảo nguyên, bộ móng sắt của nó gần như không chạm đến mặt đất. Nếu muốn, anh hoàn toàn có thể nhắm nghiền mắt lại và như thế, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi anh sẽ thấy Pookah, mái tóc anh tung bay trong gió, cảm giác tự do tràn ngập trong tâm hồn anh.

Nhưng giờ đây Pookah đã chết và Morgan đã biết được rằng có những thứ còn quý giá hơn tự do. Quý giá hơn cả danh dự. Danh dự của một người acDonnell sẽ khiến anh quay trở về lâu đài và dẫn theo toàn gia tộc của mình quyết một trận tử chiến với những kẻ Cameron phản bội.

Thay vào đó, anh quyết định đơn độc đến nhà Cameron để cố gắng lay chuyển lần cuối cùng trái tim ương ngạnh của người con gái đó, sự nhân nhượng duy nhất cho lòng tự trọng của anh chính là tấm vải kẻ màu sáng mới tinh đang bọc lấy người anh.

Những đám mây tím đang bao phủ chân trời phía đông. Bầu trời trong xanh như đôi mắt của Sabrina giờ đây dần sẫm màu. Vành trăng tròn treo lơ lửng trên đỉnh núi tựa như một viên ngọc bao quanh bởi lớp sương mờ ảo. Morgan thúc ngựa chạy theo hướng của ánh đèn hiệu dẫn đường, lòng thầm cầu nguyện sẽ không quá muộn trước khi nó trôi ra khỏi tầm nhìn của anh.

Một tối yên bình giống như bao buổi tối mùa xuân khác tại trang viên Cameron.

Brian và Alex đang ngồi đánh cờ trước lò sưởi. Con Pugsley thì ngủ gà gật trên sàn nhà. Elizabeth đang ngồi thêu trên một mảnh vải lanh, giỏ kim chỉ của bà vẫn đặt dưới chân bà như thường lệ. Còn Dougal đang ngồi sau một chiếc bàn đóng bằng gỗ cây óc chó, bao quanh bởi một núi những quyển sách bọc bìa da ghi chép những kế hoạch cho mùa xuân này. Tiếng ngáy đều đều của con Pugsley như điểm danh từng phút chậm rãi trôi qua.

Đột nhiên có một tiếng dộng ầm ầm vang lên từ cửa trước, tất cả họ đều giật mình. Con Pugsley vểnh tai lên nghe ngóng. Đôi tai quăn tít vẫy vẫy.

Dougal lật mở một trang khác, mắt ông vẫn dán vào những trang sách. Elizabeth thắt nút một mũi khâu và ghé răng cắn đi chỗ chỉ thừa. Alex vừa mới ăn được một quân tượng của Brian và quẳng nó ra khỏi bàn cờ, anh nở một nụ cười nham hiểm.

Cánh cửa gỗ nặng nề rung bần bật trước những cú đập đang dần dần tăng lên thành những cú đấm. Một người hầu xông ra từ gian bếp, nhưng Dougal đã làm anh ta chùn chân chỉ bằng một cái nhìn cảnh cáo. Con Pugsley trở nên náo động chưa từng thấy, nó hết nhảy loi choi lại hướng về phía cánh cửa mà kêu ư ử.

Dougal mân mê chòm râu của mình, trong lòng đầy phiền muộn. Ông không dám chắc lúc này gia đình ông có thể sống sót trước một cuộc tấn công nữa của nhà MacDonnell. Và ông biết, con gái ông đã quá mệt mỏi.

Cánh cửa gỗ cũ kĩ đổ ụp xuống tan tành sau một cú đấm như trời giáng. Con Pugsley phóng ra khỏi chỗ của nó, sủa inh ỏi khi người đứng đầu của MacDonnell bước qua những mảnh vỡ. Morgan trầm tĩnh quan sát. Dưới chân anh, con chó đang sục vào hít hít ngửi ngửi.

"Tôi đến đây gặp vợ tôi." Tiếng nói của Morgan vang lên phá tan sự im lặng căng thẳng.

Dougal vẫn đứng đó. Vợ ông vẫn tiếp tục thêu thùa, những mũi khâu nhanh như bay vẫn chuẩn xác tuyệt đối. Brian gần như cắm mặt vào bàn cờ như thể tương lai anh ta phụ thuộc vào nước đi kế tiếp.

"Sabrina không còn là vợ của cậu nữa." Dougal nói.

Một cơn đau quặn lên trong tim, khuôn mặt vô cảm của Morgan tối sầm lại vì giận dữ. "Có thể là không dưới bộ luật của người Anh các người. Nhưng trước Chúa, tôi vẫn là chồng cô ấy."

Alex lạng người ra đứng chắn trước mặt Morgan. "Này, anh bạn, đừng có yêu cầu quá mức vô lý như vậy..."

"Tôi không phải là bạn anh," Morgan gầm lên. "Và tôi cũng không thèm quan tâm đến lý do này nọ. Các người cần chúng để phục vụ cho mục đích của các người. Còn tôi, tôi chỉ quan tâm đến Sabrina mà thôi."

Vai Dougal như sụm xuống. "Thôi được rồi, Brian, đi kiếm em con đi."

"Không!"

Câu nói lạnh lẽo của Morgan khiến họ cảm thấy khó thở. Khẩu súng xuất hiện trong bàn tay Morgan làm cho Brian gần như nhảy ra khỏi chỗ ngồi của mình, còn bà Elizabeth thì há hốc mồm.

"Không," Morgan lặp lại. "Tôi sẽ không để các người can thiệp vào chuyện của tôi nữa. Nhất là ông, Dougal. Tôi đã chịu đựng quá đủ những hành động can thiệp của ông vào cuộc đời tôi rồi"

Dougal bước sang đứng chắn trước mặt vợ mình. "Đừng làm điều gì để rồi phải hối hận, chàng trai."

Ánh lửa chiếu lên nòng súng lấp lóa khi anh chỉa thẳng khẩu súng vào ngực người chủ Cameron. "Luôn luôn là như vậy. Tôi chỉ tin một người Cameron mà thôi."

Morgan dậm thình thịch lên những bậc cầu thang, vượt qua ba bậc một lúc với từng sải chân dài của mình. Anh bước quanh phòng tranh, những bước chân của anh dội vang một cách kì quái trên sàn gỗ như thể trang viên này chưa từng biết đến những tiếng cười rúc rích hay những giọng ca cất lên bài ca hạnh phúc. Một hành lang tối tăm trải ra trước mắt anh.

Anh bước thẳng vào đó mà chẳng hề ngần ngại, vội vã kiếm tìm cánh cửa mà anh vẫn còn nhớ từ những ngày trẻ con, cánh cửa mà anh luôn muốn bước qua, văng vẳng đâu đây những tiếng cười trong sáng, thơ ngây của người con gái ấy.

Anh đưa tay ra đẩy cánh cửa đó, dường như thời gian đã ngừng lại ở nơi này. Căn phòng vắng lặng, khăn trải giường vẫn phẳng phiu chẳng hề có lấy một chút gợn, cũng như gương mặt vô hồn của con búp bê đặt trên cái gối. Một bộ đồ uống trà nho nhỏ đặt trên mặt bàn làm bằng gỗ hồng mộc. Morgan cầm một chiếc chén bé xíu trong số đó lên và nhìn ngắm, những ngón tay anh dường như quá thô kệch, quá to lớn so với chính bàn tay của anh.

Rồi chiếc ghế nhỏ không còn trống rỗng như lúc anh bước vào nữa, trên đó mờ ảo hiện ra một bóng hình vẫn đọng lại trong tim Morgan: Sabrina, đôi mắt lấp lánh, những lọn tóc xoăn như nhảy múa, con búp bê không có mặt ấy đang được cô ẵm vào lòng, một chú mèo màu mè đang liếm đĩa thức ăn và trông thật buồn cười với một cái nơ bằng lông vũ lủng lẳng dưới cái cằm bé nhỏ của nó.

Tiếng nói van nài của một cô gái nhỏ vang đến từ nơi xa xôi nào đó, yếu ớt đến nỗi không thể phá tan sự im lặng của căn phòng này. Đến đây uống sô cô la với tôi đi, Morgan. Isabella, búp bê và tôi ngày hôm nay có cả bánh gừng nữa đấy.

Chiếc chén nhỏ trượt ra khỏi những ngón tay thô kệch của anh, vỡ tan trên nền nhà.

Morgan nhẹ nhàng khép cửa căn phòng, gượng nhẹ như không muốn làm tan biến những kỷ niệm của nơi này. Rồi anh chạy xuyên qua dãy hành lang tối tăm của trang viên, mở hết cánh cửa này đến cánh cửa khác, những hình bóng, những kỉ niệm lại tiếp tục tràn về, nơi này đây một thời anh đã từng sống, đã từng nhớ. Quay về phòng trưng bày, ngực anh nặng trĩu nỗi thất

vọng, anh không tìm thấy nàng.

Ở bậc cao nhất của cầu thang, vẫn còn một cánh cửa chưa mở ra. Hơi thở của Morgan điều hòa trở lại khi anh bước lên những bậc cầu thang, thận trọng như thể mỗi bước chân là một lần cuối cùng.

Chất gỗ của cánh cửa thư phòng mát lạnh dưới bàn tay anh. Nó nhẹ nhàng mở ra không một tiếng động.

Đáng lẽ anh phải biết từ trước rằng nàng sẽ chờ anh ở nơi này, tắm trong ánh trăng như một đêm mùa thu mới đây thôi mà tưởng như đằng đẵng như cả một cuộc đời. Nàng ngồi trên chiếc ghế nhỏ gần bên cửa sổ, những dải sáng từ vầng trăng treo trên đầu cửa sổ như tôn thêm phần thanh khiết cho bộ váy màu trắng nàng đang mặc. Lặng lẽ ngắm nhìn quả cầu bạc như thể bị hút hồn bởi sự quyến rũ lạnh lẽo của nó, nàng mơ màng khẽ đưa chiếc lược lên chải nhẹ mái tóc thả tự nhiên của mình, vẻ mặt nàng thoáng nét trầm buồn và suy tư.

Morgan ngập ngừng đứng lại trên ngưỡng cửa. Anh có cảm giác như anh vừa xâm phạm một nơi nào đó linh thiêng. Xáo trộn cuộc sống mà nàng đã chọn, không phải cuộc sống mà anh có thể đem đến cho nàng. Một cuộc đời với sự bình yên trống rỗng thay vì chìm đắm trong những đau khổ và sung sướng của người đời. Không còn nguy hiểm. Không còn đau đớn. Không mất mát vì cuộc đời ấy cũng chẳng còn gì để mất. Anh biết mình phải hành động ngay bây giờ. Cảm giác mất mát đang tràn lên trong tâm tưởng của anh.

Tiếng những con chim sẻ trong lồng kêu chiêm chiếp vang lên chào đón anh, nhưng Sabrina vẫn lặng thinh.

Nàng mơ màng đưa lược lên chải mái tóc rối. "Có vẻ như không được hay lắm khi anh khóa gia đình tôi trong nhà thờ đó. Anh làm những người hầu sợ chết khiếp."

"Tôi không chiến đấu thẳng tay đâu, cô cũng biết rồi đấy. Nếu họ muốn sự việc tồi tệ hơn thì chỉ cần phá mấy cái cửa sổ thôi."

Nàng quăng cho anh một cái nhìn không vừa lòng. "Mẹ tôi không cho phép điều đó xảy ra. Những cửa sổ đó đã hơn trăm tuổi rồi. Chúng đã được chuyển về đây từ Heidelberg."

Morgan bước đến đứng sau nàng, ánh mắt anh không hướng về phía gian nhà thờ đầy ánh nến đó mà chăm chú nhìn những dải sáng mờ mờ như lụa vắt qua vai nàng. Nàng khẽ đẩy cánh cửa sổ mở ra thêm một chút, vẫn mơ màng như thể nàng chỉ quan tâm đến những cử chỉ của riêng mình.

Nàng nghiêng nghiêng cái đầu, lúc này nàng còn xa cách với anh hơn cả mặt trăng đang lơ lửng ngoài kia. "Họ yên lặng quá. Có lẽ họ đang cầu nguyện cho linh hồn của anh."

"Họ nên cầu nguyện cho linh hồn của cô thì tốt hơn, nếu như vẫn còn linh hồn trong con người cô."

Nàng đóng cửa sổ lại, những làn gió nhẹ thôi không luồn vào căn phòng, không khí ngột ngạt, khó chịu đến nỗi Morgan cảm thấy những lời than phiền cáu kỉnh hàng ngày của những kẻ trong gia tộc của anh còn dễ chịu hơn.

"Nếu anh đến để cướp thứ gì đó," nàng nói, đặt chiếc lược sang một bên, "Ngọc quý của mẹ tôi để trong chiếc hòm ở dưới sàn ở góc hành lang. Và cũng có thể tìm được vàng được để trong chiếc hộp giấu dưới gầm bàn. À, còn thanh gươm Cameron thì ở bên phải cái bàn đó, đặt trên bệ của lò sưởi. Nó luôn luôn thuộc về anh dù thế nào đi nữa."

"Cũng giống như cô phải không?"

Một chút gợn hồng lên trên đôi má nàng. Nó đến và đi nhanh như làn gió thoảng, để rồi khuôn

mặt nàng vẫn vô hồn và lạnh lẽo như lúc đầu.

Morgan phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng bằng sự nóng nảy của mình, giọng nói của anh vang lên khắc nghiệt trong không khí đượm mùi nước hoa. "Tôi không đến đây lấy thứ gì hết. Tôi chỉ đến để trả lại cho cô những thứ xứng đáng thuộc về cô." Anh luồn tay vào túi áo và lấy ra một nhánh cây đã khô, quẳng nó rơi vào lòng Sabrina.

Đôi tay phản lại nàng, chúng nhẹ nhàng tiến đến chạm vào những cánh hoa rơi ra lả tả. Rồi khi nhận ra mình đang làm gì, chúng đổ ụp xuống như đôi cánh gãy. Môi nàng run run.

Morgan bước đến chắn ngang tầm nhìn của nàng. "Cô đã nghĩ những gì? Rằng cô trở nên cao quý à? Một sự hy sinh cao thượng để đem lại tự do cho tôi?"

"Anh xứng đáng được nhiều hơn thế," nàng thì thầm, một giọt nước mắt đọng trên mi nàng trước khi thả mình rơi vào những cánh hoa nhàu nát.

Anh ngồi xuống bên cạnh chiếc ghế, nhìn thẳng vào khuôn mặt nàng.

"Tôi thề rằng cô đang quá sai lầm," anh rít lên qua hàm răng nghiến chặt. Sự dữ dội trong đôi mắt anh làm nàng thấy sợ. "Cô đang nói dối, cô gái à! Cô nói dối tôi và cũng tự dối bản thân mình. Cô chẳng dũng cảm hay cao thượng gì hết. Cô chỉ là một con thú nhỏ bé hèn nhát thôi, Sabrina Cameron, và nếu như đôi chân cô có phục hồi trở lại, thì tôi chắc rằng xương sống của cô cũng chẳng còn tác dụng gì hết."

Những giọt nước mắt chảy dài trên đôi má nàng, nhưng Morgan không lý gì đến chúng như thể chúng và sự đau xót của anh đều không tồn tại. "Dù sao đi nữa thì cô cũng nói đúng một điều. Cô chẳng hề xứng đáng với tôi. Cô biết không, tôi cần một người phụ nữ can đảm, người sẽ luôn đứng bên tôi bất kì lúc nào, dù cho cô ấy có đứng bằng chân hay bằng đầu gối đi chăng nữa. Và tôi cũng chẳng cần đến những cô nàng chỉ biết chạy trốn trước khi thấy dấu hiệu khó khăn. Vậy đấy, Sabrina, tôi xứng đáng với một người vợ tốt đẹp hơn cô nhiều."

Rồi anh lại đứng dậy trên đôi chân mình, cố gắng giữ cho giọng nói mình thản nhiên mặc dù trong lòng anh nỗi đau đang cào xé. "Thôi, chúc cô may mắn. Tôi mong rằng cô sẽ không bị ốm nữa. Tôi mong...."

Nhưng anh không thể nói tiếp được nữa. Một cuộc sống chỉ toàn những mơ ước tan vỡ trôi qua đầu anh, làm cho cổ họng anh nghẹn lại. Anh lặng lẽ nhìn nàng, rồi đưa ngón tay chai sần khẽ lau đi những giọt nước mắt trên má nàng, với anh chúng còn quý giá hơn những viên ngọc quý nhất.

Đôi mắt của Sabrina đang van nài anh, và anh biết, chỉ cần nàng nói một từ thôi, một từ để anh biết rằng nàng cần anh, anh sẽ ở lại. Nhưng nàng giữ im lặng, sự im lặng đáng ghét dần dần phá hủy cầu nối mỏng manh giữa hai người. Nắm tay anh bóp chặt, những giọt nước mắt của nàng tan vỡ.

Và anh quay lưng bước đi, không nói thêm một lời nào nữa.

Sabrina ngồi im lặng trong sự đau khổ nặng nề, nàng nghe tiếng bước chân anh rời xa dần. Những hành động cao thượng của nàng đã trở thành trò hề, một sự cao thượng ngớ ngẩn khi hy sinh chính bản thân mình. Chẳng thà nàng là người ra đòn đầu tiên để chống lại sự bướng bỉnh của Morgan, hay những lời chế nhạo của người MacDonnell, còn hơn là để họ ra tay trước. Nàng không còn đi được nữa, nhưng họ không thể ngăn được những bước chạy của nàng.

Nàng đưa ngón tay nhẹ nhàng chạm vào những cánh hoa trong lòng mình, nhưng chúng đã vỡ vụn. Nàng biết, không phải lòng kiêu hãnh của Morgan đã hủy hoại chúng, mà là nàng. Tự tôn quá mức đã khiến nàng không thể cúi đầu trước anh một lần cuối, và cũng chính nó đã khiến

cho nàng giữ chặt lấy miệng mình, không thể cất lên tiếng gọi anh quay trở lại.

Ánh trăng vẫn lạnh lùng như chế giễu người con gái khốn khổ. Một đàn chim bay ngang cửa sổ, bộ lông màu trắng nổi bật trên nền trời đen thẫm pha chút sáng bạc. Sabrina chớp chớp mắt khi một hình bóng trôi dần lên đỉnh đồi, biến mất dưới tấm màn lụa của ánh trăng.

Nàng vội vã mở tung cửa sổ. Một mùi gỗ cháy hăng nồng tràn vào mũi nàng. Nàng nhìn theo vệt khói cho đến khi thấy một cánh cửa sổ đằng sau nhà thờ nhỏ đang bốc cháy. Trong khoảnh khắc nhất thời nàng nghĩ rằng Morgan đã đốt cánh cửa ấy để trừng phạt cô vì sự nhát gan của nàng. Nhưng trái tim nàng từ chối ngay những ý niệm ấy.

"Morgan!" Tên gọi thân thương của anh thoát ra từ đôi môi nàng, một chữ ngắn ngủi chứa đựng khát khao của cả một cuộc đời.

Nhưng tiếng thét của Sabrina đã bị bóp nghẹt bởi tiếng than rền rĩ kì dị váng vất trong không gian, gợn lên một làn sóng tinh khôi của thứ quyền lực hẫn còn nguyên vẹn.

CHƯƠNG 32

Â m thanh đó vừa đẹp lại vừa khủng khiếp. Âm thanh rền vang giữa những bức tường của trang viên, và bản năng đầu tiên của Sabrina là đưa hai tay lên bịt lấy tai nàng.

Nàng không thể chịu đựng nổi. Những đầu ngón tay nàng bóp hai thái dương, nhưng âm thanh đó vẫn cứ xoắn lấy quanh nàng, thấu buốt đến từng lỗ chân lông, chảy rần rật vào vết thương ngoác miệng trong trái tim nàng. Nó rền rĩ về tình yêu, mất mát, và những cơ hội đã vụt trôi qua không thể lấy lại được nữa. Nó than van cay đắng về bội phản và tiếc thương, nhỏ xuống những vệt trong mờ như nước mắt vào hố sâu không đáy của nỗi khổ đau.

Đó là giọng nói của mọi phụ nữ, Cameron hay MacDonnell, người đã mất cha, anh, chồng hoặc con trai của mình cho lòng căm thù rồ dại đã thối rữa giữa hai thị tộc. Đó là tiếng than vụn vỡ của tất cả những người đàn bà trong biết bao năm qua đã bị ép phải hy sinh tình yêu cho lòng kiêu hãnh.

Đó là tiếng khóc dứt cõi lòng của Penelope trước biển cho sự trở về của Odysseus. Dinah khóc trên cơ thể gãy nát của Shechem, người đàn ông đã cưỡng đoạt và tôn thờ nàng.

Eve ra khỏi khu vườn, hát lên bài ca tiếc thương về sự bội tín của một kẻ phản bội.

Eve.

Sabrina đứng thẳng dậy, chiến đấu để rùng mình thoát khỏi câu thần chú của lời ca ai oán tăm tối. Những chiếc tua từ giai điệu của nó xoắn bện dệt nên tấm lưới của sự tàn phá, tấm lưới đã giăng gia đình nàng, tấm lưới mà giờ Morgan đang bước thẳng vào. Nàng vùng vẫy chống lại nó, biết rằng nàng sẽ phải tìm thứ gì đó có đủ sức mạnh và bền bỉ để sạch những sợi tua ngọt ngào giả tạo của nó.

Ánh mắt điên cuồng của nàng tìm kiếm trong thư phòng mờ tối, không thấy được gì ngoại trừ của cải của mẹ nàng, những thứ đồ mỏng manh xa xỉ thật xấu hổ khi đáng giá cả một gia tài, giờ đây lại hoàn toàn vô dụng.

Phía sau nhà thờ cuộn lên một màn khói dày đặc. Nếu ngọn lửa đó lan đến mặt trước, nơi gia đình nàng bị giam giữ, mọi người không im lặng nữa mà bắt đầu la hét. Từng nốt rền rĩ của chiếc kèn túi xộc thẳng vào đầu Sabrina, dìm dần xuống những tiếng gào khóc tưởng tượng. Ít nhất nàng cũng được dung thứ quá nhiều rồi, nàng thất vọng nghĩ, đầu nàng rơi lại về phía sau ghế trường kỉ.

Ánh trăng rung nhẹ dọc theo lưỡi gươm nặng nề được treo trên lò sưởi. Sabrina ngưng thở trước cảnh tượng đó. Thứ vũ khí cổ xưa, mang đầy vết tích từ không biết bao nhiêu trận chiến, không hề có chỗ trong thư phòng tao nhã này, tuy vậy nó vẫn được treo ở đây, lấp lánh trong ánh trăng huyễn hoặc như một niềm hy vọng tươi mới.

Nàng không biết nên cười hay khóc. Thanh gươm dường như là thứ khó có thể với tới được nhất đang đu đưa theo ánh trăng trên một sợi dây mảnh. Nhưng cơ hội để chiến thắng được tình cảm của Morgan một lần còn ngang với không thể, nàng tự nhắc mình. Và nếu tính ngoan cường của papa nàng dạy cho nàng điều gì, thì đó là không có gì là không thể nếu nàng đủ khao khát nó đến tuyệt vọng.

Nàng không còn thời gian hay nhẫn nại để vật lộn với đôi chân nhu nhược của nàng nữa. Chống cả sức nặng lên hai lòng bàn tay, nàng lê người đến cạnh của trường kỉ rồi ráng sức lăn người xuống. Nàng đập mạnh xuống sàn nhà, cắn răng chịu đựng.

Dùng cả hai tay và hông để làm điểm tựa, nàng lết về phía chiếc lò sưởi. Chiếc váy ngủ cản

nàng, quấn chặt lại quanh hai bắp chân nặng nề tê liệt của nàng. Tiếng kèn u ám không ngừng ngoài kia cứ như đang bóp ngẹt cuộc tranh đấu của nàng.

Nàng đến được nơi mình muốn với tiếng rên đau đớn. Trước khi nàng có thể trông thấy thanh gươm Cameron, nàng phải ngẩng đầu hết cỡ về phía sau khiến tóc nàng trải dài trên sàn. Thanh gươm chập chờn trước đôi mắt nhòe nhoẹt của nàng, đu đưa như một con lắc dữ tợn giữa chết chóc và hy vọng.

Nàng bấu những ngón tay vào mặt lò sưởi và từng chút một nỗ lực đứng dậy, bấu vào từng viên đá một, cho đến khi móng ngón tay mảnh dẻ của nàng bật máu. Sau vài phút tưởng chừng như vô tận, nàng kéo được mình đứng thẳng. Hai chân nàng run rẩy trước tình trạng căng thẳng không quen thuộc đó. Nàng chới với trên những phiến đá gồ ghề.

Gian phòng bắt đầu thu hẹp lại trong tầm mắt, và nàng biết nàng sắp ngã. Chẳng còn thời gian để tháo chiếc chuôi của thanh gươm một cách gọn gàng ra khỏi chiếc chốt. Với chút liều lĩnh cuối cùng, nàng rướn lên chộp lấy lưỡi gươm rồi cảm thấy chiếc lưỡi mỏng của nó đang cứa sâu vào những ngón tay khi nàng đổ nhào xuống mặt sàn.

Trong khoảnh khắc đau đớn ấy điều duy nhất Sabrina lo lắng là hơi thở tiếp theo của nàng. Nàng cuối cùng cũng cố gắng hớp lấy một hơi đau đớn vào trong hai lá phổi. Làn khói độc hại xộc thẳng vào phòng qua cánh cửa sổ mở ngỏ. Nàng có thể cảm nhận được máu từ những ngón tay bị cứa của nàng thấm vào váy ngủ. Nàng nâng một tay lên và ngọ nguậy, rồi cảm thấy vui lòng hơn cả diễn tả bằng lời khi thấy tất cả chúng vẫn còn nguyên vẹn.

Lôi theo thanh gươm phía sau nàng, nàng bò ra phía cửa trên đôi tay và đầu gối của mình. Thanh gươm khoét một vệt dài xấu xí trên sàn nhà lát gỗ sồi bóng loáng của mẹ nàng. Sabrina hài hước nghĩ nàng có lẽ phải lén quay lại đây và phủ một tấm thảm lên trên cái vệt đó nếu bất cứ một ai trong số họ sống sót qua đêm nay.

Nàng bò ra khỏi cánh cửa dẫn đến phòng tranh. Cái gờ dốc của nó vẫy gọi nàng.

Tiếng kèn túi ghê rợn đó chợt im bặt. Trong sự tĩnh lặng còn mạnh mẽ hơn cả thứ âm nhạc vang lên trước đó, Sabrina phủ phục dưới sàn nhà như cách nàng đã làm vào cái đêm Morgan thơ thẩn đi vào thư phòng của mẹ nàng để đánh cắp trái tim nàng. Nàng sẽ phải lựa chọn thời khắc của nàng một cách cẩn thận, không thì kết cục nàng sẽ mất cả Morgan lẫn gia đình nàng.

Từ đại sảnh bên dưới vang lên tiếng vỗ tay tẻ nhạt nhạo báng và giọng nói của Morgan. Sabrina chưa bao giờ lại nghe thấy thứ gì quá đỗi dễ chịu như vậy. Ngữ điệu trầm sâu, thân thuộc của nó đã khiến bài hát của Eve hóa thành tro tàn khi đem ra so sánh.

"Hoan hô, Eve," anh nói. "Một màn trình diễn thành thục cho khán giả bị giam cầm. Cực kì ấn tượng."

Sabrina hét mắt qua phần cạnh của phòng tranh. Eve và Morgan đang đối mặt với nhau trong đại sảnh bên dưới, cả hai khuôn mặt đều nghiêng về phía Sabrina. Eve đặt chiếc kèn túi sang bên cạnh.

"Dù sao đi nữa thì bà đang làm cái quái gì ở đây thế?" Morgan hỏi, khoanh hai tay trước ngực.

"Để xem cậu biến mình thành một thằng đần ngu ngốc giống như cậu làm ở Luân Đôn thôi," Eve trả lời, khoanh tay trước ngực giống hệt như Morgan.

Đôi môi Morgan sắp thành hình chữ v. "Bà đã ở Luân Đôn sao?"

"Phải." Bà ta rút thứ gì đó ra khỏi áo choàng rồi ném về phía anh. Khi nó đập vào ngực anh, Sabrina thấy thứ đó giống với túi tiền nàng đã trông thấy cha nàng đưa cho Morgan. "Nhưng tôi không thể để mình bị mua bởi vàng của lũ Cameron dễ dàng như cậu."

Morgan nhìn chằm chằm vào túi tiền, gương mặt anh cứng lại. "Tên ăn mày ư?"

"Tôi thà ăn xin còn hơn bán linh hồn cho Dougal Cameron."

Chiếc túi trượt khỏi tay anh rơi leng keng trên sàn nhà bằng đá. "Tại sao bà lại trở về đây, Eve? Tôi tha thứ cho bà về việc dạy Ranald chơi kèn túi. Tôi cuối cùng cũng có thể tha thứ cho bà về việc giết nhầm cha tôi. Nhưng tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bà vì đã khiến vợ tôi tàn tật."

Vợ tôi. Sabrina khép mắt để chống lại dòng nước ấm áp đang chực trào ra. Lại là những từ đó. Qúy giá. Yêu thương. Ngay cả dấu triện của vị quan tòa cũng không đủ sức mạnh để xóa chúng đi. Nhưng những từ tiếp theo của Eve đã khiến mắt nàng choáng váng bật mở.

"Đó không phải giết nhầm, chàng trai. Cái đích của tôi đã chính xác khi tôi phi con dao về phía cha cậu."

Nếu ở đây có một chiếc ghế đằng sau anh, Sabrina nghĩ rằng Morgan sẽ ngồi xuống. Trán anh nhăn lại trong hỗn độn. "Nhưng tại sao?"

Sabrina hụp xuống khi Eve ngó sang xung quanh để lê đôi chân khập khiễng về phía phòng tranh, bím tóc của bà ta sột soạt trên vai trước mỗi lần di chuyển. Sự giận dữ run rẩy trong giọng nói của bà ta. "Bởi vì tôi không thể chịu đựng thêm được nữa! Khi lão ta nâng cái cốc về phía Beth quý báu của lão, tôi chỉ muốn lão ta câm miệng. Beth!" Bà ta khạc ra. "Lúc nào cũng là Beth! Lão muốn con mụ ấy trở thành mẹ cậu, cậu biết chứ. Lão đã từng nói với tôi rằng dòng dõi của bà ta được sinh ra để dành cho một vị vua, xứng đáng với một thủ lĩnh vĩ đại, với thị tộc MacDonnell giống như con trai của lão ta sẽ trở thành."

"Tôi không hiểu. Tôi nghĩ bà yêu ông ấy."

Eve quay ngoắt lại để nhìn anh, hầu như trở nên xinh đẹp hơn trong cơn giận dữ của mình. Sabrina quá ngỡ ngàng trước sự thay đổi của bà ta khiến nàng quên mất phải cúi xuống. Nhưng Eve chỉ nhìn vào mỗi mình Morgan.

"Tôi ghê tởm con gà trống khốn khổ bé tí ấy! Lý do duy nhất ta không giết cha cậu sớm hơn là tôi muốn nhìn lão chết từ từ, chết sặc trong cái thứ máu ngấm đầy rượu của chính mình!"

"Nhưng ông ấy đã ngăn mọi người khỏi ném đá bà," Morgan thì thào. "Ông ấy đã cứu bà."

Những lời của Eve ré lên, cay nghiệt. "Ông ta đã cứu tôi à!"

Morgan lúc này trông cảnh giác, sợ hãi bởi một âm mưu khác, một móc nói trong thứ lô gíc lõi đời của bà ta.

Bà ta đặt xuôi hai tay xuống bên hông. "Tại sao cậu lại nghĩ lão đã cứu ta, chàng trai? Vì lòng yêu kính Chúa à? Thương xót cho một con bé què quặt thô kệch à? Vì lòng tốt còn sót lại trong trái tim đen tối bé tẹo của ông ta à? Ha!" Eve túm lấy vạt trước áo choàng của anh. "Lão cứu ta bởi vì ta đang mang trong bụng thủ lĩnh tương lai của thị tộc MacDonnell."

Sabrina bịt mồm thở hổn hển. Trái tim nàng quặn đau cho Morgan. Nàng chưa bao giờ trông thấy anh tổn thương đến thế, vòm miệng trên gương mặt anh hằn sâu nghi ngờ và mâu thuẫn. "Nhưng bà mới chỉ..."

"Mười hai tuổi," bà ta kết thúc hộ anh, lời của bà ta lạnh lùng khi nhớ lại nỗi đau.

Sabrina nuốt lấy sự thương hại đang dâng lên khiến nàng muốn ốm. Sự thương hại nàng biết Eve sẽ khinh bỉ. Đầu Morgan rũ xuống. "Nếu bà ghét ông ấy như vậy, tại sao bà vẫn ở lại sau tất cả ngần ấy năm?"

"Con không biết sao?" Eve khẽ nói. "Ta ở lại để gần con. Ta biết lão sẽ không bao giờ để con đi. Lão sẽ săn đuổi ta đến tận cùng thế giới nếu ta dám mang con theo. Lão đã giấu ta biệt ta đi

cho đến khi con chào đời. Lão không muốn ai biết được ta chính là mẹ con. Một sinh vật què quặt như ta." Sabrina chững khi nghe thấy nỗi sợ hãi của chính nàng dội đến. "Lão sợ thị tộc sẽ nói rằng dòng máu của con đã bị ô uế. Rằng bọn họ sẽ yêu cầu một trong những họ hàng của Angus lên làm thủ lĩnh. Lão không muốn ta nói với con, và lúc lão ta chết tất cả đã quá muộn. Con đã kết hôn với con ranh Cameron đó."

Sabrina không thể không cảm nhận được nỗi đau đớn ủa Eve, nhận ra rằng mưu đồ của chính bà ta đã cản trở tất cả ý định của bà ta. Bằng việc giết Angus, bà ta đã bất giác ép buộc Morgan vào giường của một kẻ Cameron. Bằng việc gây nên tai nạn cho Sabrina, bà ta đã giành được lòng căm ghét khôn nguôi của chính con trai mình.

Morgan vẫn đứng chiếc đầu cúi xuống như thể cố gắng hấp thụ những cơn cuồng phong quất vào người. Sabrina nín thở khi Eve làm một động tác dịu dàng xa lạ, bà ta với tay lên định gạt những sợi tóc lòa xòa khỏi mắt anh. Nhưng sự nhẫn nại của bà ta đã hủy hoại khoảng khắc ấy. Những tiếng gào thét sợ hãi và chiếc lưỡi của ngọn lửa tham lam cuối cùng cũng liếm đến đại sảnh.

Sabrina bắt đầu dằn mình để đứng dậy, bám chặt lấy những chấn song trên tay vịn của phòng tranh với những ngón tay đau buốt của một tay. Những mảnh vụn gỗ cào lấy da thịt nàng.

Morgan ngẩng đầu lên, ánh mắt anh chầm chậm trở nên rõ ràng. "Lạy Chúa, giờ bà định làm cái gì nữa đây?"

Anh chìm chằm chằm vào cánh cửa. Trong một cử động nhắc Sabrina liên tưởng đến Morgan một cách kì quái, Eve chặn anh lại và rút khẩu súng ra khỏi áo choàng của bà ta. Bà ta chĩa nó thẳng vào ngực anh.

Dấu vết của thép lạnh quay lại trong giọng nói của bà ta. "Đừng. Ta sẽ nhìn thấy con chết trước khi nhìn thấy con đứng về phía bọn chúng. Tất cả những việc ta làm, trong tất cả những năm ta giữ mình im lặng, đều là vì thị tộc MacDonnell. Bọn Cameron sẽ chết trong gào thét và van xin lòng thương hại giống như bản chất nhát gan của bọn chúng. Ta sẽ không để ai ngáng đường ta đâu. Kể cả con."

Morgan thận trọng giơ hai tay lên, chầm chầm đưa cánh tay phải hướng về chỗ trống trong áo choàng. Sabrina biết anh giữ thứ gì phía trên trái tim anh. Nàng cũng hiểu trái tim anh đủ rõ để biết chắc rằng anh sẽ do dự trước khi bắn người mẹ mà anh chưa bao giờ được biết. Và cũng biết rằng chỉ một phút do dự thôi cũng khiến anh phải trả giá bằng cả cuộc sống của anh.

Nàng tóm lấy lan can và lôi bản thân mình đi nốt phần còn lại trên đôi chân nàng. Từ nơi nào đó phía bên ngoài vọng lại tiếng thủy tinh bị đập vỡ và nàng rút lấy sức mạnh từ một niềm hy vọng mới. "Làm cách nào bà quay trở lại trang viên Cameron nhanh vậy?" Morgan hỏi, rõ ràng đang cố gắng làm xao nhãng Eve.

Sabrina thả lan can ra và bước chầm chậm khỏi nó, cố gắng không khiến bản thân run rẩy.

"Ta đã rời Luân Đôn vài giờ trước con. Ta đã trông thấy con bé đó đến nơi con ở. Khi con nhỏ đó trông thấy cha nó mua chuộc sự giúp đỡ từ con, ta biết nó sẽ chạy khỏi đó để giấu mình đằng sau váy của mẹ nó."

Ráng hết sức vật lộn Sabrina mới chỉ nâng được thanh gươm nặng nề lên khỏi vài cm cách mặt đất lúc đó, các cơ bắp trên người nàng co rút.

Eve cười xấu xa. "Một con nhóc nhu nhược như nó sao có đủ quyết tâm để đấu lại một người đàn ông như con chứ."

Sabrina ngẩng cao đầu, gạt mái tóc lòa xòa ra khỏi mắt nàng. "Bà lầm rồi, Eve MacDonnell,"

nàng hét lên từ đỉnh cầu thang. "Nhưng đó chưa phải sai lầm tai hại nhất mà bà mắc phải đâu."

CHƯƠNG 33

M organ nhìn trừng trừng vào hồn ma phía trên đỉnh cầu thang, nghĩ rằng anh đang hóa điên.

Anh chớp chớp mắt, nhưng khung cảnh trước mặt vẫn như thế: Sabrina, vẫn mặc bộ áo váy màu trắng nhuốm đầy vết máu, mái tóc đen dài buông xõa xuống lưng trong ánh sáng mờ ảo. Nàng đứng đó, cao lớn và uy nghiêm, chống tay vào thanh gươm như một thiên thần báo oán.

Nỗi khát khao đâm xuyên qua anh đau nhói, và anh không hề ngạc nhiên khi biết nàng sẽ không bỏ mặc anh, từ cái đêm hai người ở trong căn phòng đầy ánh trăng đó, với chỉ một nụ hôn nàng đã bóc trần trái tim anh.

Eve quay người lại, và hét lên kinh hãi trước sự xuất hiện của nàng.

Đó là tất cả những gì Morgan cần, bà ta đang mất tập trung. Vung tay về phía trước tóm lấy cánh tay của Eve, anh quay thân hình bà trở lại đối diện với mình. Nhanh chóng dùng bàn tay hộ pháp của mình bóp chặt khuôn mặt Eve, anh lắc đầu, hơi bối rối và ân hận trước ánh mắt van xin của bà ta.

"Tha lỗi cho con, mẹ ơi," anh thì thầm. Rồi cùi chỏ của anh thúc ngược lên quai hàm. Eve đổ sụm xuống trong vòng tay anh.

Dougal, Elizabeth, hai đứa con của họ, và cả một đám người hầu tràn đến, dẫm đạp lên những tàn tích còn lại của cánh cửa chính, quần áo của họ bị cháy sém và khuôn mặt đen đúa vì bồ hóng, Elizabeth hét lên, giữ chặt lấy miệng mình khi nhìn thấy con gái. Brian lao ra, nhưng Dougal đã đưa tay giữ anh lại.

Mũi thanh kiếm cắm xuống sàn lần nữa. Sabrina gắng tựa người vào cán kiếm. "Rồi đây anh sẽ làm gì với bà ta?" nàng hỏi.

Morgan điềm tĩnh ngắm nhìn khuôn mặt gày gò thân thuộc của mẹ anh. Angus đã tiêm nhiễm vào đầu bà những tham vọng điên khùng của ông, nhưng tất cả những gì Morgan có thể thấy là họ đã cướp đi cuộc sống của những người khác. Bao nhiêu năm qua, anh đã thèm muốn những cái vuốt ve yêu thương của người mẹ nhưng Eve, bị chi phối của những lời di chúc ích kỉ của Angus, đã trở nên lạnh lùng và không còn tình yêu thương với người con trai độc nhất.

Anh nhẹ nhàng đặt bà nằm xuống nền. "Tôi sẽ chăm sóc bà ấy." Anh bước đến đứng dưới chân cầu thang. Ánh mắt anh lấp lánh khi nhìn Sabrina thể hiện một thông điệp rõ ràng. "Người MacDonnell chúng tôi luôn luôn tự chăm sóc lẫn nhau".

Sabrina cảm thấy những trở ngại trong thời gian vừa qua như đang treo lơ lửng trong làn không khí giữa hai người - sự ngang bướng của anh, nỗi sợ hãi của nàng, và lòng kiêu hãnh của cả hai người. Nhìn sâu vào mắt anh, nàng thấy cái mà anh đã dành riêng cho nàng, chỉ cần nàng có đủ dũng khí để nắm lấy nó. Trái tim anh, đã trải qua những thời khắc sung sướng và đau khổ, nụ cười và giọt nước mắt, có cả nắng cháy và mưa dông.

Sabrina bỏ lại thanh gươm và đặt chân bước xuống bậc thang. Brian vô thức túm lấy cánh tay người anh em Alex. Dougal hít một hơi, ông thấy sợ hãi. Những giọt nước mắt chảy dài trên má Elizabeth. Morgan bước lên giữa cầu thang rồi dừng lại. Anh gật đầu, khích lệ Sabrina với một nụ cười hiếm hoi.

Chỉ với nụ cười đó, nàng đã nhận ra, những hành động độc ác của anh ở Luân Đôn mục đích thực sự chỉ muốn chăm sóc cho nàng. Cũng như sự thương yêu mà mẹ nàng đã dành cho nàng khi bà từ chối những ý muốn ích kỉ của nàng thuở nhỏ. Bởi lòng thương nên đã từ chối cúi người xuống đỡ nàng để rồi thay bằng những cái nhăn mặt và rèn luyện lại cho những cú ngã

khủng khiếp của nàng.

"Đến đây nào, bé con," anh nhỏ nhẹ nói. "Anh ở ngay đây rồi. Và anh không để cho em ngã đâu."

Hít một hơi dài, nàng dần dần hạ thấp bàn chân mình, từ tốn cảm nhận bậc thang phía dưới nàng.

Nàng nghiêng dần sức nặng của mình, dấn thêm một bước nữa lại gần Morgan, rồi một bước nữa, đôi mắt ngân ngấn nước của nàng cứ như dán chặt vào khuôn mặt anh. Mạo hiểm với đôi chân yếu ớt của mình, nàng từ từ đưa tay ra với lấy anh.

Đó là lúc Morgan nắm lấy bàn tay nàng, kéo thân hình run rẩy của nàng vào vòng tay ấm áp của anh. Cánh tay anh mạnh mẽ bao bọc nàng, ôm nàng chặt đến mức nàng có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim anh. Cuối cùng nàng cũng đã phá bỏ vỏ bọc lạnh lẽo bao quanh mình. Những giọt nước mắt mằn mặn và ấm áp chảy xuống má, rồi miệng nàng.

"Này, cô bé," anh thì thầm trên mái tóc nàng. "Anh đã nói rồi mà. Anh sẽ không để em ngã thêm một lần nữa đâu."

"Đừng hứa những gì anh không thể giữ được, Morgan MacDonnell," nàng quở trách anh, khuôn mặt thấm đẫm những giọt nước mắt vui sướng. "Em không ngại bi ngã thêm lần nữa, chỉ cần anh có mặt để đỡ em là đủ."

Anh vuốt mái tóc đen rối bù của nàng, nhìn sâu vào đôi mắt. "Sẽ luôn luôn như thế, cô bé à. Đó là lời hứa anh có thể giữ."

Ánh nắng ấm áp tràn vào cái nhà thờ đã không còn mái. Ba dãy tường đen ám khói như tương phản với bầu trời trong xanh phía trên nó, nhưng ở phía dưới, sàn nhà đã được quét dọn sạch sẽ bởi những người đầy tớ đang rất vui vẻ. Những đám mây trôi giạt qua bầu trời như những con cừu béo mập đầy lông, che đi những vạt nắng của một sáng mùa hè đẹp đẽ.

Cái nhà thờ nhỏ đó giờ đây được nhồi nhét cả đống người của cả hai gia tộc Cameron và MacDonnell. Bức tường phía tây đã đổ sụp xuống tạo ra một hướng nhìn đẹp qua sườn đồi cho đám người đang đứng lố nhố. Họ đã phá hoại đám cưới đầu tiên của cô con gái nhà ngài Dougal, nên họ không muốn tiếp tục bị tống cổ ra ngoài một lần nữa.

Một ông già béo tròn ngồi chồm hỗm giữa đám trẻ, miệng kể chuyện. "Vậy đấy, một vài người nói rằng đó là điều duy nhất có thể thuần phục một con thú hoang dã và dữ tợn như MacDonnell."

"Đó là gì thế? Ông nói đi!" một nhóc gái mặt đầy tàn nhang nói, giọng khẩn khoản.

"Nụ hôn của một cô gái xinh đẹp!"

Khẽ cười khùng khục, ông già nhắm mắt lại và chu cặp môi nhăn nheo của mình. Rồi quanh ông vang lên một tràng cười khúc khích của những cô bé và tiếng rên rỉ của những cậu bé. Khi ông mở mắt ra thì cô bé mặt đầy tàn nhang đã biến mất. Ông nhìn thấy cô bé đang bước đi, mỉm cười thẹn thùng với một cậu bé tóc vàng hoe, chân để trần, đi đến đây vào lúc bình minh cùng với những người MacDonnell khác.

Bên trong nhà thờ, Dougal đang dẫn ông William Belmont tới chỗ ngồi. Ông vỗ vỗ thân mật vào vai người anh vợ. "Này, em cứ nghĩ là cô ấy sẽ để cho chúng em bị chết cháy cơ đấy, cho đến khi cô ấy đập vỡ một trong những cánh cửa chết tiệt đó. Chúng em thì đều đã mệt lả còn con chó thì chỉ thở khò khè. Rồi cô ấy cầm lấy một cái chân nến mà cô ấy rất quý, phi thẳng vào cửa sổ như ném một cái lao vậy!"

Ông Willie cười sằng sặc. "Cậu nên nhìn thấy nó lúc nó chỉ mới mười tuổi và tôi lỡ ngồi lên người nó..."

Bà Honora và Stefan thì đứng túm tụm vào với nhau, cố gắng không nhìn chòng chọc vào đám người MacDonnell đang đứng ngồi lung tung ở chiếc ghế dài bên cạnh họ.

Brian và Alex chạy ra đằng sau bức tường của nhà thờ để dẹp yên một cuộc vãi lộn giữa những người Cameron và MacDonnell, những người đã đến đây từ lúc còn tờ mờ sáng. Cuộc cãi vã và xô đẩy được điểm thêm những tiếng kêu khóc đại loại như "Hắn đẩy ngã tôi trước!" và "Nhưng hắn ta dẫm lên ngón chân đang đau của tôi!"

Trận chiến cuối cùng cũng dừng lại khi ông mục sư dẫn hai người ăn mặc chỉnh tề đến chỗ riêng của họ nơi đài lễ.

Ranald rạng rỡ bên dưới bộ tóc giả um tùm khi Enid xuất hiện ở phía cuối nhà thờ. Cũng rạng rỡ không kém khi đi ngang qua những người mặc lễ phục đỏ để đến bệ thờ. Mọi người chú ý khủng khiếp để tránh nhìn chòng chọc vào cái bụng vĩ đại của cô. Elizabeth chạm tay vào tay của Honora rồi siết nhẹ an ủi.

"Bỏ mũ của mày ra đi nhóc," Fergus MacDonnell rống lên, vỗ vỗ lên đầu của một đứa nhóc cùng nhóm với anh ta. "Mày không biết thế nào là tôn trọng một quý cô sao?" Trong vòng tay hắn là Alwyn, cô nàng đang vuốt xuôi cơn giận của hắn bằng một cái hôn.

Sự im lặng ngay lập tức tràn qua đám đông Cameron và MacDonnell khi Sabrina xuất hiện, bộ quần áo nàng đang mặc trắng tinh như của thiên thần, trong vòng tay là một bó hoa hồng dại thật lớn được cắt từ cánh đồng gần đó. Nếu có ai chú ý đến những bước đi khập khiễng của nàng khi bước qua dãy ghế thì họ cũng không dám xì xầm điều gì cả. Nhất là khi có một gã MacDonnell đang quắc mắt dữ tợn nhìn họ từ phía đài lễ.

Sabrina tập trung vào mỗi bước chân của nàng như thể đó sẽ là bước chân cuối cùng vậy, nàng cố gắng hết sức không bị sảy chân. Mỗi khi cảm thấy mình sắp ngã, nàng lại ngước lên nhìn vào khuôn mặt của người đàn ông vẫn đang chờ đợi nàng.

Sự tự tin mãnh liệt trong đôi mắt anh tiếp thêm cho nàng sức mạnh. Trái tim nàng tràn đầy tình yêu đến mức nàng sợ rằng nó sẽ phá tung lồng ngực nàng mà bay ra ngoài.

Khi nàng vừa bước đi vừa nhìn anh, trong vòng tay là bó hoa xinh xắn, và nàng vấp ngã vì một chỗ lồi lên trên đường đi mà không thể nhìn thấy. Một cái gai nhọn đam vào ngón tay làm nàng khẽ kêu lên một tiếng nhỏ. Một giọt máu chảy xuống thấm lên bộ váy áo.

Morgan bình tĩnh nâng nàng dậy, rồi đưa ngón tay lên miệng và mút vết thương đó.

"Ôi không," nàng kêu khẽ, cố gắng chùi đi vết máu trên bộ trang phục. "Em muốn lần này mọi thứ phải thật hoàn hảo."

Anh nâng cằm cô lên bằng một ngón tay lớn, ấm áp của anh và nháy mắt với nàng. "Đừng lo lắng về điều đó. Hãy nhớ lấy phương châm của MacDonnell. Em sẽ rơi một chút máu cho bất cứ chiến thắng xứng đáng nào."

Đôi môi của Sabrina hơi run run, rồi mở ra thành một nụ cười. Nét cười của nàng dần dần trở nên nhăn nhở thật quái. Hoàn toàn bỏ qua ánh mắt quở trách của ông mục sư, Morgan ngẩng cao đầu lên và cười thật lớn.

Đôi môi của họ gặp nhau trong nụ hôn ngọt ngào và mềm mại như sự đồng cảm giữa hai người, những bông hoa hồng bị chà sát giữa hai người, tỏa ra một làn hương thơm ngát như những bài ca thì thầm và vui sướng chúc phúc cho tình yêu vĩnh cửu của họ.

Đặt một nắm tay lên ngực mình, Fergus nghiêm trang như thể khẳng định triết lý của những người MacDonnell. Rồi giữ lấy phương châm của nhà MacDonnell trong trái tim, Fergus mở màn hất rượu qua vai để chúc mừng cho hai đôi bạn trẻ.

Hết

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach